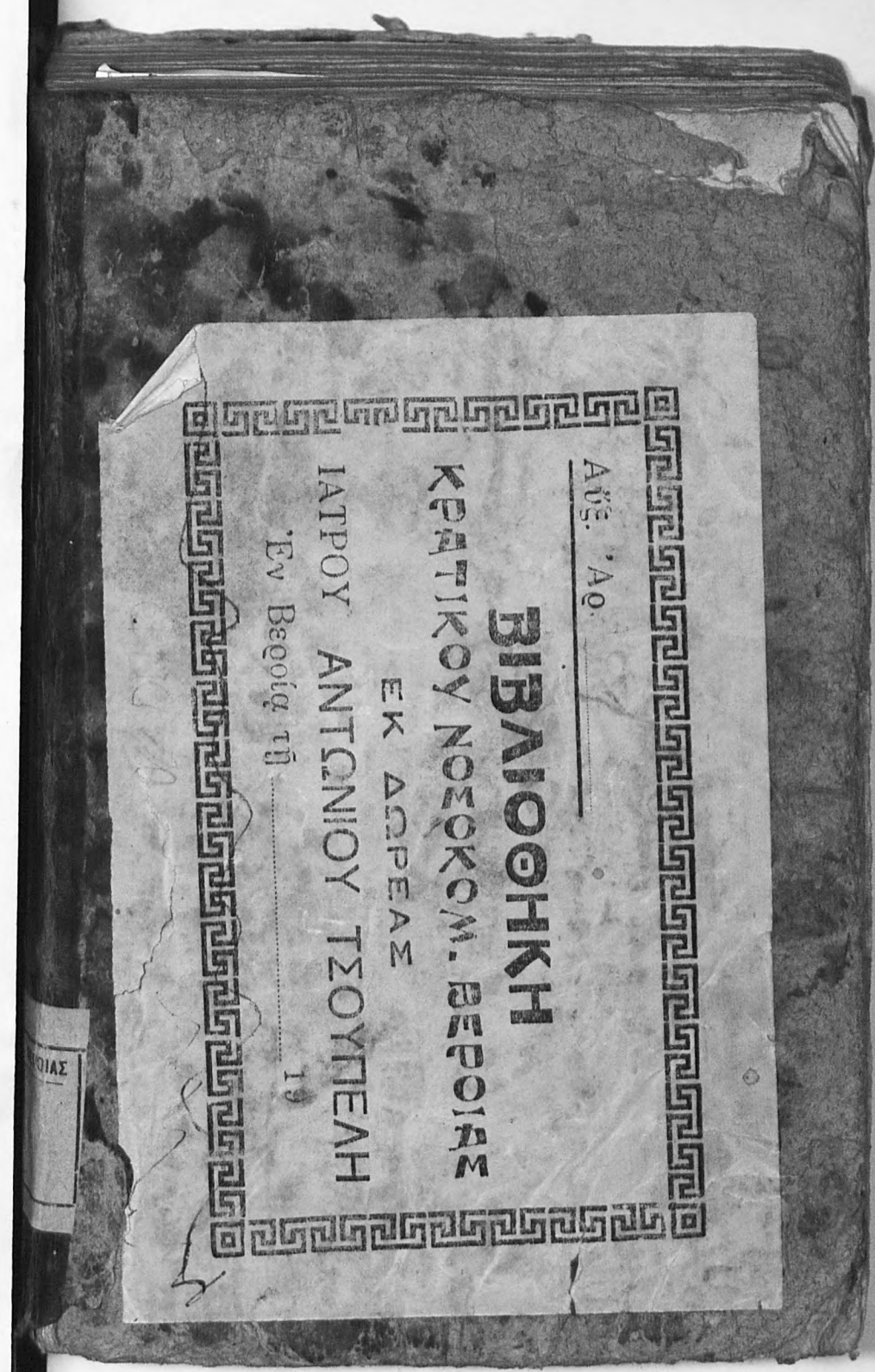

Αβ. Δο.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜ. ΒΕΡΟΙΑΣ

ΕΚ ΔΩΡΕΑΣ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΟΥΠΕΛΗ

Εν Βεροιά τη

19

403: 25-
 132:

 535: 25

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΒΕΡΟΙΑΣ

+800 2025 B9

Αριθ. εισ. 230/1989

ΔΩΡΕΑ Δρ. Γεωργίου

GRVER 00396

25-
 5.
 70

 20

403

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τ Τ Χ Α Ι
ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ

ΥΙΟΥ ΤΟΥ
Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ω Σ

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑΙ ΜΕΝ ΓΑΛΛΙΣΤΙ ΠΑΡΑ
ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΣΑΛΙΝΙΑΚ

ΔΕ ΛΑ ΜΟΤΤΕ ΦΕΝΕΛΟΝ.

Μεταφρασθεῖσαι δὲ, πλείστοις σημειώ-
μασιν ἐπνυξήνθησαν.

Π Α Ρ Α

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Τ Ο Υ

Γ Ο Β Δ Ε Λ Α Α.

Δαπάνη τῆ τιμωτάτης ἐν πραγματευταῖς
ΚΥΡΙΟΥ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΜΙΤΖΗ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

407. ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ 1803.

Παρά Πάνω Θεοδοσίῳ τῷ εἰς Γαλλίαν.
CON LICENZA DE' SUPERIORI.

καὶ Ποιηταῖς, καὶ Λογοποιοῖς; καὶ Ρήτορσι, καὶ πᾶ-
σιν ἀνθρώποις ὁμιλητέον, ὅθεν ἂν μέλλῃ πρὸς τὴν
τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν ἀφέλειά τις ἔσεσθαι.

Βασίλειος ὁ Μέγας, ὁμιλία
πρὸς τὰς Νέας.

Γίνεσθαι δ' ἀγαθοὶ οἴονται, οἱ μὲν φύσει, οἱ δὲ ἔ-
θει, οἱ δὲ διδαχῇ.

Ἀριστοτ. ἠθικῶς Νικομαχ. τὸ η'

ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΙΣΙ

ΤΟΙΣ

ΦΙΛΟΓΙΣΤΟΡΣΙΝ.

Εφθασέ, τέλος πάντων, εἰς τὸν εὖ-
 διον λιμένα τῆς Ἀτυχῆς περαιώ-
 σεως ἡ καλὴ ῥοὸς Μῆσα τῆς Δεπίας, ἔφ-
 θασε λέγω, καὶ χίζουσα μὲ τὴν καλιῶ
 τῆς ὅπα τὰς ἐναντίας τῆς τύχης περιφορὰς,
 ὅπῃ ὁ σκληρὸς Ἄρης ὥσαν τόσας Ποσει-
 δωνάας λαίλαπας ἐπήγαγεν, ἀνακύπτα
 ἢ τύπων ἰδρῶτι περὶ ῥέομένη καὶ πλήρης

μόχθων, ἀλλ' ἐν ταύτῳ πλήρης ἡ μιᾶς ἡ-
δικῆς καὶ ἀξιαγὰς μεγαλαότητος. Τίς
νοῦς; ποία γλῶσσα; ποία δυνάμεις; ἤθελε
δυνηθῇ νὰ ἐξυμνήσῃ τὸ μεγαλᾶόν της; ξα-
νοίγα ἑκάστος πολυομμάτως μακρόθεν ὡς
ἄλλος Ἀργος, πετᾷ ὥσπερ μετέκατον πτε-
ρυγας εἰς τὰ ὕψη τῆς θαυμασίου με Εὐλι-
κωνιάδος, μὰ τελευταῖον σκοτίζεται ἀπὸ τὴν
ἀπαρίαν, καὶ χάνεται μέσα εἰς τὸ βάθος
τῶν νοημάτων. Γλῶσσα; ἡ μία ἀδυνατᾷ,
ἐδὼ χραάζονται ἑκατὸν, ἡ μόλις νὰ ἐ-
ξηπῶσι κατ' ἀξίαν. Ὅθεν ὅτε ἐκατόγχα-
ροι Βελάρω καὶ τὴν δυνάμιν, ὁξυώες δηλ.
καὶ ταχῆς εἰς τὸ λέναν, θέλουσι δυνηθῇ
ποτε νὰ ἐξυμνήσωσι τῆς Εὐλαδικῆς Καλ-
λιόπης τὸ ὑψιόνου ἡ ἀγχίνου.

Στρέψατε τοὺς ὀφθαλμούς σας εἰς τὰ
λοιπὰ γένη ἡ ἴδετε ὡς ἐγὼ λέγω τὴν ἀ-
λή-

λήθαι. Πῶς ἤσραψαν οἱ Πλάτωνες καὶ Ἀ-
 ριστοτέλης, τῆς ὁποίων αἱ διδασκαλῖαι τι-
 μῶνται κοινῶς ὡς τὰ ἐκ Τρίποδος; Πῶς ὁ
 τῆς Ποιητῆς ὕπατος, τὸ φῶς τῆς Μουσῶν,
 ὁποῦ ἐδαδούχησε μὲ τὰ θαυμάσιά-του
 ποιήματα περισσύτερον ἀπὸ τὸν ἴδιον Φοῖβον;
 Πῶς οἱ Ἡσίοδοι, οἱ Πίνδαροι, οἱ Ἀριστοφά-
 νης, οἱ Εὐριπίδαι καὶ τόσοι ἄλλοι θαυμά-
 σιοι Ποιηταί, ὅπῃ ἐκ τοῦ σώματος των ἔρ-
 ρεον σίχοι γλυκύτεροι τοῦ μέλιτος; Οἱ Δη-
 μοθένης, ὁποῦ εἰς τὴν εὐγλυττίαν εἶναι ὁ
 ἀρχηγὸς καὶ ἡ καλλονὴ τῆς ῥοτόρων; Οἱ Εὐ-
 κλείδης, ὅπῃ εἰς τὴν Μαθηματικὴν ἐπλεξε
 τῆς ἰδίας του κεφαλῆς πόσας σεφάους, ὅ-
 σους κατέρραψε κύκλους; Οἱ Ἰπποκράτης,
 οἱ Γαλινοὶ θεοὶ τῆς Ἰατρικῆς, ὅπῃ χω-
 εῖς νὰ κλέψωσιν, ὡς ὁ Προμηθεὺς, τὸ πῦρ
 ἀπὸ τὴν Ἡλιάκῃ σφαῖραν, ἐμφύχωναν

τὰς νεκρὰς , καὶ μὲ ποτὰ θαυμασιότερα τῷ
κρατῆρος τῆς Ἐλκύης τὰς ἐζωγόνων ;

Μά : τί λέγω ; Ἀς ἰδῶμεν ποῦ ὠθῆ-
σαν αἱ Ἀκαδημαῖαι τοῦ θαύ Πλάτωνος ; πῶ
οἱ Περύπατοι τῷ μεγάλου Ἀριστοτέλους ; πῶ
οἱ Ἀριστοπάγοι τῶ Σοφῶν Ἀθηναίων ; πῶ αἱ
Στοιαὶ τῶ Στοικῶν Φιλοσόφων ; πόθεν οἱ
Λυκῆργοι , οἱ Σόλωνες ; Καὶ ποῦ
να ἐπαρῶμαι τὰ ὑψηλὰ ὄργανα τῆς ὑψη-
λοτάτης Ἑλλαδικῆς γνώσεως ; Μᾶλλον ἔπρε-
πεν ἀαλόγως ναὶ μιμηθῶ τῆς Μαθηματι-
κῆς Ἐπιστήμης τοὺς ἀκρέμονας , καὶ ναὶ θεω-
ρήσω , καὶ ναὶ ἀαλύσω , καὶ ναὶ συνθέσω τῆς
Ἑλλαδικῆς δόξης τὸν ἐπαύριον σέφανον . Ἐ-
πρεπε ναὶ ἔχω εὐπεῦθεν τὰς Θάλητας , τὰς
Πυθαγόρας , τὰς Πλάτωνα διαὶ ναὶ κατα-
μετρῶσι μὲ τὰς Ὑποτανύσσας καὶ μὲ τὰ Τό-
ξα , μὲ τὰς Γωνίας καὶ μὲ τὰς Μοίρας , ταύ-
της

της τὸ Ὑψος, τὸ Πλάτος, τὸ Βάθος. Ἐπρεπε γὰρ ἔχω ἐκάστω τούτῳ Κόνωνας, τὰς Ἀπολλωνίους, τὰς Ὑψικλᾶς διὰ τὰ Δρίσκωσι μὲ τὰς Ἐφαπτομένας καὶ τὰς Ὑπερβολὰς, μὲ τὰς Τανούσας καὶ τὰς Παραβολὰς, τὸ κλέος καὶ Ὑψος τῆς Ἑλλαδικῆς Σοφίας. Ἐπρεπε γὰρ, ἀφίνωντας Ἰππάρχους, καὶ Μενελάους, Θεοδοσίους, καὶ Ἰσιδώρους, Πτολεμαίους, καὶ Φίλωνας, Νικομήδαις, Διοκλᾶς, Εὐκλείδαις, Διοφαντάς, Κτησίαις, Εὐτοκίαις, Πρόκλους, Σπόρους, Πάππας καὶ ὅλα τὰ ὑψηλὰ ὑποκείμενα τῆς ὑπερτάτης Μαθησεως, ἔπρεπε τέλος ἄριστον γὰρ μιμηθῶ τὸν Μαθηματικώτατον Ἀρχιμήδην, καὶ μὲ μίαν Ἀλγεβραϊκὴν πρᾶξιν, μὲ μίαν Θεωρητικὴν ἀνάκυσιν, μὲ εἷς ἀναλογισμὸν τῷ βάθους τῷ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ τῶν ἄλλων Μετάλλων ταῖς τῶν

διαφόρων αὐτῆς βαθμῶν καὶ φθάσω ἄτυ-
χῶς εἰς τὸ ζητούμενον.

Μία τῶν Εὐνέα Εὐλικωνιάδων εἶναι καὶ ἡ
παρούσα, ἣν αὐτὰ χάρις φέρας· ἡ Εὐπιγρα-
φὴ μοι βεβαιώνει τὸν λόγον. ΤΤΧΑΙ ΤΗ-
ΛΕΜΑΧΟΥ. Αὐτὴ ἀναμφιρῆσως εἶναι ἡ
Γέρωτάτη ἐκάνη Παλλὰς, ὅπου ἐγεννήθη ἐκ
τῆς θείας κεφαλῆς τῆς Οὔμερος, ἐπαδὴ ποῖος
ἄλλος ἀπὸ αὐτὸν τὸν θαυμάσιον Ποιητὴν ἀ-
νέφερε πρῶτως τὸν Τηλέμαχον; Ἄρα γε ἡ
Οὐδύσσεια δὲν πραγματεύεται δι' αὐτὸν μὲν
ἐκάνας τὰς ἀγχινουσίας καὶ θαυμασίους
πλασματοποιίας; Διὰ τὸ μέγεθος λοιπὸν
καὶ τὸ ζωηρὸν τῆς πλάσματος ἐλήφθη ἡ ἀρ-
χή ἀπὸ τὸν Οὔμηρον παρὰ τοῦ Σοφωτάτου
γεννήτορος τέττα τοῦ Πονήματος, τοῦ Πε-
ρικλεῆς φημὶ Γάλλου Φραγκίσκου Σαλη-
νιάκ Φενελόν, ἠϋξήθη, ἐκαλλωπίθη, καὶ
μέ

μέ μίαν ἡθικωτάτην διδασκαλίαν ἐδιδάχθη
πρὸς ἔπαινον τῆς Εὐλάδος εἰς τὸν ἐμπι-
σάδυντα αὐτῷ Υἱὸν τοῦ Βασιλέως τοῦ Γάλ-
λων. Αἱ ἐπίνοιαι τῶντι λαμπραὶ, ἡ φιλο-
σοφικὴ τοῦ πραγμάτων κρείσσις ἀξιόλογος,
ὕψηλαὶ αἱ φράσεις, ὑψηλότερα τὰ νοήμα-
τα. Εὔπρεπε λοιπὸν καὶ ἡ μετοχέτασις τού-
του γένη τὸ κατὰ δύναμιν ἀνήκονσα τῷ πρω-
τοτύπῳ. Ἀγκαλὰ καὶ

..... Γεγεῆ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·

μ' ὅλον τὸτο

..... δῶκέ μοι εὖχος Ἀθήνη·

Ἐπαδὴ τὸ ἀηδὲς, καὶ ἀχρᾶτον πανταχόθεν
καὶ μισητόν. Καὶ ἤθελεν ὁμοιάσῃ ἔπατα τὸ
παρὸν μέ ἔναν δ' αὖθις λαμῶνα, ὁ ὁποῖος
ὅσον καὶ αὖ ἤθελεν ἦναι ἐξολισμῆος ἀπὸ
ὅλα τὰ λαμπρὰ δῶρα τῆς θαυμασίου φύ-
σεως, φθαίρεται ὅμως ἡ καλλονὴ τε καὶ ἀ-
χρᾶς.

χρῆσθαι ἢ ἀπρέπαι, ὅποταν ἡ χὰρ τοῦ
 φιλοπόνου Γεωργεῖ δὲν ἤθελε βάλῃ καὶ τάξι
 τὴν ζωηρὰν ἐκάνην καὶ εὐχρεν τῶν αὐθέων περ-
 πνότητι. Ἐδὼ μὲν ἐκεῖσε τὰς ἀκαύθας,
 ἐκὰ δ' ὑποσηρίζουσα τὰ εἰς γλυκὺ κλίνοντα
 πολύκαρπα δῶδρα, ἄλλοι ἀνορθοῦσα τὸ
 τῆς αὐθέων πλῆθος, καὶ ἀλλαχόθι σιωδέσ-
 σα φιλοπόνως τὰ μικρὰ φυτὰ, τὰ ὅποια ἤ-
 δη ἄρχισαν νὰ χαίρωνται τὰς ζωγόνους λαμ-
 πηδόνας τοῦ μεγάλου Φωσῆρος. Οὕτω καὶ
 εἰς τιμὴν παρῆσαν πραγματείαν, ὅσον καὶ
 αὐτὸ ἤθελεν ἦναι τὸ νόημα λαμπρὸν καὶ μεγα-
 λοπρεπὲς, ὅσον ἀγχίνον, ὅσον ἐπέραςον,
 ἀχραῖται ὅμως διὰ μιᾶς ἀσιωδέτου καὶ ἀ-
 ναρμόσου φράσεως. Ὑψος νοσημάτων, πλά-
 σματα ποιητικὰ, φράσις ῥητορικὴ, εἶναι τὸ
 ἐδὼ χυδαῖσι προφερόμενα.

Ἐγὼ ἀφίημι τιμὴν πᾶσαν κρίνῃ τε καὶ ἐπί-
 χει-

ΧΙ.Α.Χ

κρισιν αἰς τὸν Ἀμενῇ Ἀναγνώσιω, θέλω ὁμῶς
 καὶ τὸ κεινόμενον ὁρθῶς καὶ μετ' λόγον καὶ κρίνη-
 ται, οὐχὶ δὲ κατὰ Μῶμον. Οἶδασι πάν-
 τες οἱ ἑτέρων ἐγκρατῆς διαλέκτων, πόσον
 δύσκολον εἶναι καὶ μεταφέρειν τῆς ἰδέας, φρά-
 σεις, σχηματισμοὺς ξένους, αἵς ἑτέραν διά-
 λεκτον. Εἰς τὴν μετάφρασιν ζητᾶται ὁ τρό-
 πος δι' οὗ αὐτὴ δίδει ἐκείνῃ τὴν γλαφυρὰν
 κομψότητα, ἥ ὁποία ἐλκύει τὸν Ἀναγνώ-
 σκοντα πλέον, παρὰ τὰς Μυθώδεις Σαρῆ-
 νας. Οὔθεν πρὸς τὰ κομψὸν καὶ χαρίεν εἴπρε-
 πε καὶ γαίῃ τὸ Πόνημα καὶ ἐντελές. Ἡ ἐν-
 τέλεια ὡς μία ἀνάπτυξις τῆς προσειπτόντων
 διαφορῶν ὀνομάτων, μά' πλήρης πόνων καὶ
 ἰδρώτων. Ἐκ τῆς αὐτοῦ μέρους ἀπὸ τοῦ Ἀκα-
 ρεία, καὶ ἐκ τῆς ἑτέρου συλλογὴ ἱκανῶν Βί-
 βλων. Πρὸς τοῖς ἄλλοις μεγάλως συναπέ-
 φερε καὶ ἡ εὐταυῦθα Βασιλικὴ Βιβλιοθήκη,
 τῆ-

τοῦτο ὅμως ἄς τινὰς διορισμένας ὥρας, καθ' ἃς σιωέβαινε, καὶ τὸ καθ' αὐτὸ, περὶ ὃ ἐ-
νασχολᾶμαι, ἔργον τῆς Μαθημάτων μου.
Οὔτεν, κατὰ τὸν Γαλιαν, ἔπρεπεν, εὐτεῦθεν
μὲν ὑποκλέπτων τὸν καιρὸν, ἐκάθει δὲ πά-
λιν ἀναπληρῶν, καὶ φθάσω (ἐργαδῶς ὅ-
μως) πρὸς τὴν Ἀτυχῇ ἐκβασιν.

Ἡ ἐξοχότης ταύτης τῆς Βίβλου δὲν ἀπαι-
τᾷ παρ' ἐμοῦ τὸν παρὰ τοῖς ἄλλοις συνήθη
ἔπαινον, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐδημοσίωσαν τὴν
λαμπρότητα ταύτης, αἱ ἐκ τῆς Γαλικῆ, καὶ
τὴν Λατινικῇ, Ἰταλικῇ, Ἀγγλικῇ,
Γερμανικῇ, Οὐγκανικῇ, Ἰλνδικῇ, καὶ
ῥεδὸν ἄς ὅλας, μεταφράσεις. Εἰς λοιπὸν
τὸ Σύγγραμμα δὲν ὡς κοινωφελές, πῶς ἡ-
διώαντο τόσοι περιεχθεῖς ἄνδρες διὰ τῶν
πόνων καὶ ἰδρώτων, καὶ ἀδρῶν δαπανῶν
καὶ τὸ μεταφράσωσι; μάλιστα ὅπου ἄς πολ-
λὰς

λαὸς τῆς αὐτέρῳ διαλέκτων, εὐρίσκεται
 τρεῖς μεταφρασμεῖον λογογραφικῶς δηλ. διὰ
 σίχων Ἡρωϊκῶν, καὶ διὰ σίχων ὁμοιοκατα-
 λήκτων. Πρὸς τούτοις δεῦν πρέπει νὰ συγ-
 χίῃ τῆς Ἀναγινώσκοντας ἢ ἐπάσασις τῆς
 Μυθολογίας. Ὁ Μῦθος, καὶ τὸν Προγυ-
 μνασὴν, ἐστὶ λόγος ψευδὴς ἀκονίζων ἀλή-
 θειαν. Ὅθεν διὰ νὰ φανερώσῃ ὁ Συγγρα-
 φὰς χαλεπῶς τὸ βουλόμενον, ἠθέλησε νὰ
 τὸ ἐνδύσῃ μὲ τὸ γλαφυρὸν ἱμάτιον τῆς
 Μυθολογίας. Κρύπτα ὑψιπῶς ὑπὸ τὸν
 Μῦθον τιμὴ ἀλήθειαν, μά: δίδα ἄς τοὺς
 ἀλληγοροῦντας αἰτίαν νὰ θαυμάζωσι τιμὴ
 ἀγχίνοισιν καὶ τιμὴ ζωηρότητα τοῦ νοός του,
 καὶ ὕστερον ἀπὸ μίαν ἀνάγνωσιν τόσον ἐν-
 θερμον καὶ γλυκῆαν, νὰ μένωσι πετρωμέ-
 νοι ἀπὸ τιμὴ Οὐράνιον του Μῦθου πλέον,
 παρὰ πρότερον.

Δυ-

Αὐτὸς ἐμιμήθη φιλοπόνως τὰς ἀρχαίας
 τῆς Εἰλιούων Σοφούς, καὶ ὁ τῶν Γάλλων
 θαυμάσιος ἄνθρωπος ἠκολούθησε καὶ ἠσπάσθη
 τὰ παλαιὰ ἔχνη τῆς Προπατόρων μας. Οὕ-
 τως ἐκᾶνοι οἱ Δαιμόνιοι θέλοντες νὰ φανε-
 ρώσωσι τὸ μεγαλᾶν τῆς Σοφίας ἐπλατ-
 τον τιῶν Ἀθινῶν κατέχουσιν δόρυ, διὰ τὸ
 σαφερὸν τῆς Σοφίας καὶ ἀνδραῶν, ὁμοίως καὶ
 ἀσπίδα διὰ τὸ πᾶσαν ἐπιβουλήν διὰ τῆς
 Σοφίας ἀποθᾶσθαι, ἐδίδον εἰς αὐτὴν καὶ
 περικεφαλαίαν διὰ τὸ εἶναι τῆς Σοφίας τὸ
 ἀκρότατον ἀθέατον, καὶ εἰλαίαν, ὡς καθαράς
 ἔσσης ἐσίας (φωτὸς γὰρ ὕλη ἢ εἰλαία), καὶ
 Γοργῶνα ἐπὶ τοῦ σήθους διὰ τὸ ταχὺ τοῦ
 νοός. Πάλιν διὰ νὰ παραστήσωσι τιῶν ἁμαρ-
 τίας ἐπλαττον μίαν Ὑδραν ἑπτακέφαλον,
 ἣ ὁποία δυνάμει ἐθανατώνετο ἄλλως, ἀλλ' ἡ διὰ
 τοῦ πυρός καὶ τοῦ ξίφους. Τώρα τιῶν Κίρ-
 κων,

κλυ, ὅπου μετεμόρφωνε τοὺς ἀνθρώπους εἰς
ζῶα, τῶτέσι τιμὴν ἀσέλγααν, τιμὴν ὁποίαν
διὰ τὴν νικῆσιν ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχη
τὸ Ἑρμῆον Μῶλυ, δηλ. τὴν ὀρθοῦ λόγου
τὸ ἀνδρῆον καὶ τῶν ἡδονῶν ἀντίδικτον. καὶ
ἄλλοτε τὸν Ὀδυσσεῖα, ὅπου ἔφραττε μὲν
κηρὸν τοῖς ὦτα τῆς σωτηρόφων του, δηλαδὴ
τιμὴν ὀρθῶς φρόνησιν, ἥτις διὰ τὴν ἀποφυγὴν
τὰ θάλαττα τῆς ἡδονῶν πρέπει νὰ φράττη
τὰ αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς μὲν τιμὴν προφύλα-
ξιν τῆς ὀρθῆς κρίσεως. Καὶ πᾶσι νὰ ἀλληγο-
ρῶν ἐξαντλῶν ὅλῳ τιμὴν Μυθικὴν ἄβυσσον,
ἔπρεπε τελάχιστον νὰ ἔχω συμβοηθὸν ἕνα
Οἰδίποδα, ἕνα Ἰόλεον, ἢ καὶ μίαν Ἀρ-
γωναῦ διὰ τὴν πλάσσω ἀτυχῶς τοῖς Μυθι-
καῖς θαλάσσαις. Ὁ Ἰπποκράτης θρῆναι τὸ
βραχύτατον καὶ οὐδαμινὸν τῆς ζωῆς, ὅπου
δὲν ἐξαρκεῖ εἰς μάθησιν μιᾶς καὶ μόνης, Εἰ-
πιση-

πισήμης, πολλῷ μᾶλλον πολλῶν; Ἀλλὰ τε-
 λαταῖον μιμέμενος τὸν Θεσέα, καὶ λαμ-
 βαίω ὡς μῖτον τῆς Ἀριάδνης τὴν συγγνώ-
 μιν τῆς Ἀναγνωσκόντων, ἐξέρχομαι τῷ
 προκαμίνῳ Λαβυρίνθῳ αἰτῶν παρὰ πάντων
 ἑμὴν πρὸς με διάθεσιν διὰ τοῦ ἐξῆς δι-
 σίχου.

Πολλά με καὶ σινικάτα παρέρχεται, ἀλλ'
 ὑπ' ἀνάγκης
 Σιγῶ, γινώσκων ὑμετέρῳ δυνάμιν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Οὐ γὰρ θαλασσῶν δόξ' ἀνάντο φόβοι
 Ἀρετὴν ἰσχύουσιν ἐξαφανίσαι.

ΣΤΥΝΟΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΥ.

ΤΗλέμαχος ὁ υἱὸς τῆς Οὐδυσσεύς συναδευόμενος ἀπὸ τὴν Ἀθηναῖν ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ Μέντορος, φθάσει ὑπερὰ ἀπὸ τὰ ναυάγιοι εἰς τὸ νησίον τῆς Καλυψῆς, (ἡ ὁποία ἐλυπεῖτο ἀπὸ, διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Οὐδυσσεύς) καὶ δεξιᾶται παρ' αὐτῆς φιλοφρόνως· γίνεται ἔπειτα ἡ θεὰ αὐτῇ ἐρωτόληπτος, τῷ προσφέρει τὴν Ἀθανασίαν, καὶ τὸν παρακαλεῖ διὰ τὰ τῆς διηγηθῆ τα συμβάντα του· ὁ Τηλέμαχος τὰ διηγῆται ἀρχίζων ἀπὸ τὸν μισευμόντε ἀπὸ τὴν Ἰθάκην διὰ τὴν Λακεδαιμονίαν καὶ Πύλον, τὸ πῶς ἐναυέγησεν εἰς τὸ περιγιάλιον τῆς Σικελίας, τὸν κίνδυνον ἐν ᾧ εὗρίσκετο διὰ τὰ γένη θῦμα ἐπάγω εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγχίσε, καὶ τελευταῖον τὴν πρόρ' τὸν τοῦ Μέντορος, ὅτι διηλαθὴ βάρβαροί τινες, θέλουν ἐφ' ἡμῶν καὶ λεηλατήσῃ τὸν τόπον τε, τὴν βοήθειαν ὅπ' αἰδεῖ τῷ Αἰετῇ ὁ Μέντωρ καὶ αὐτός, καὶ τὴν φροντίδα ὅπου ἔλαβεν ὁ αὐτὸς Βασιλεὺς διὰ τὰ φανῇ εἰς τὴν δέλευσίν των εὐχάριστος, προμνηθεύων αὐτοῖς ἐν καράβι Τυρινικὸν διὰ τὰ ἐπιστρέψαν εἰς τὴν Πατρίδα των.

Α

Τῶν

Τῶν Συμβάντων τοῦ Τηλεμάχου (α)
Υἱοῦ τοῦ Οὔδυσσέως,

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Η Καλυψώ (β) μὴ δυναμένη εὖ παρηγορηθῆ διὰ τὸν
μισευμὸν τοῦ Οὔδυσσέως (γ), ἐτοχάζετο τὸν ἑαυτὸν
της

(α) Ο' Τηλέμαχος ἦν Υἱὸς τοῦ Μεγάλου Ἡῤωος
Οὔδυσσέως, καὶ τῆς Πηνελόπης· ὁ πατήρ του ὅταν ὑπῆ-
γεν εἰς τὸν Τρωαδικὸν πόλεμον, τὸν ἄφηνεν ἔτι παι-
δίον εἰς τὴν οἰκίαν, ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς μητρὸς του
Πηνελόπης· αὐτὸς ἔπειτα βλέπων τὸν φθόρον, ὅπῃ οἱ
ἀγαπητικοὶ τῆς μητρὸς τε ἐναντίον εἰς αὐτὸν ἔτρεφον,
ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Πατρίδα τε, καὶ ὑπῆγεν εἰς ἀναζη-
τησιν τῇ Πατρίδι τε, ἔχων συμβουρὸν καὶ τὸν Μέντορα,
καθὼς πλατύτερον ἢ καὶ αὐτὸν Ἱστορία δηλοῖται· μὴ
τὴν παρέλευσιν πολλῶν χρόνων, καὶ μετὰ τὴν δοκιμὴν
πολλῶν δυσυχίων, εὗρε τὸν Πατέρα τε καὶ ἐξεδιή-
θισαν ὅμῃ τῆς ἐχθρῆς τε καὶ ἀγαπητικῆς τῆς μητρὸς
τε Πηνελόπης.

(β) Ἡ Καλυψώ ἦτον μία ἀπὸ τὰς θεὰς τῆς δευ-
τέρας τάξεως· θελήσασιν τις, ὅτι εὖ ἦτον θυγάτηρ τῇ
Ἀτλάντιδι καὶ τῆς Θέτιδος, ἕτεροι πάλιν ὅτι τῇ Ὠκεανῇ
καὶ τῇ Θέτιδος· ἐβασίλευεν εἰς τὴν νῆσον Ὠκυγυίαν, εἰς
τὴν ὁποίαν ἐφιλοξένησε τὸν Οὔδυσσεα, ὅπῃ ἐκεῖ πλησίον
εἶχε ναυσυγήτη· ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὸ καλύπτειν· ἦτοι
κρύπτειν, διὰ τοῦτο καὶ ὠνομάζετο θεὰ τῶν κρυφίων.

(γ) Ο' Οὔδυσσεύς ἦν Υἱὸς τῇ Λαέρτι καὶ τῆς Ἀντι-
κλείας, βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης μίᾳς τῶν νήσων τῇ Ἰω-
νίᾳ πελάγῃ· ὠνομάθη ἄνω, ὥς τινες γνώμης ἔχουσιν,
καὶ

της δ' οὐσυχὴ διὰ τὴν Ἀθανασίαν της· τὸ σπῆλαιόν της
πλέον δὲν ἀντηχοῦσεν ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν ῥῶδὴν τῆς
φω-

ἀπὸ τὸ ὄνομα ὁδὸς, καὶ ὕσαι· ἐγκυρὸς γὰρ ἔσα ἡ Ἀντί-
κλεια, ᾧ δίδου ἐπὶ τὸ Νήριτον ἄρος τὸς Ἰθάκης, οὗτο
δὲ γενομένου σφοδροῦ ὀλισθήσασα, ἐγέννησεν αὐτὸν,
ὅθεν καὶ Νηρίτιος Στρατηγός· ἔλαβε διὰ γυναῖκα τὴν
σωφρονεστάτην Πηνελόπην θυγατέρα τοῦ Ἰάρεω, με-
τὴν ὁποίαν ἐγέννησε τὸν Τηλέμαχον· ἀφ' οὗ ἠγέρθη
ὁ πόλεμος τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τρωάδος, διὰ τὰ
μὴν ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τῆς ἡγαπημένης του Σύζυγον
προσεποιήθη ὅτι ἦταν μαρὸς, μετὰ τὸ τὰ ἔβουλεν εἰς
τὸν ζυγὸν βοῦν καὶ ὄνον, ζῶα διαφόρου εἶδους, καὶ
ἐγεώργει τὴν γῆν, σπείρειν ἀπὲρ σίτου ἄλλας· ὁ Πα-
λαμίδης ὅμως διὰ τὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν τῆ πρά-
γματος, ἔλαβεν τὸν Τίον τοῦ Τηλέμαχου ἔτι παιδίον
ὄντα, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁ-
ποῖον ἐμελλε τὰ ἀπεράσῃ ὁ Ὀδυσσεύς μετὰ τὸ ἄρο-
τρον, ὁ ὁποῖος ἀφ' οὗ ἐφθασεν ἐκεῖ καὶ εἶδε τὸν Τίον
του, τὸ ἐγύρισεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος διὰ τὰ μὴ τὸν
βλάψῃ, καὶ οὕτω καταλαμβάνοντες οἱ λοιποὶ σύμ-
μαχοι διὰ τῆς ἀπάτης τοῦ Παλαμίδου, τὴν πατοῦρ-
γον γυναῖκα τῆ Ὀδυσσεύς, τὸν ἔλαβον μετ' ἑαυτῶν εἰς
τὸν πόλεμον, εἰς τὸν ὁποῖον εἰδείξε τὴν μεγάλην του
φρόνησιν διὰ τῶν Ἡρώϊκων τε ἔργων· εὐρύκειν ἔπειτα
τὸν Ἀχιλλεῖα, ὁ ὁποῖος ἐκρύπτετο ἀναμεταξύ εἰς τὰς
θυγατέρας τοῦ Βασιλείως Λυκομήδους, καὶ τὸν ἔφειρεν
εἰς τὸν πόλεμον, ἔλαβε μετ' ὅλον καὶ τὰς σαργίτας
τοῦ Ἡρακλείους ἀπὸ τὸν Φιλοκτήτην, καὶ τὰς ὑπὴ-
γεν εἰς τὴν Τρωάδα, κατὰ τὸν χρυσμόν· πρὸς τού-
τοις ἔκλεψε καὶ τὴν κόρην τοῦ Λαομέδοντος Βασιλέως
τῆς Τρωάδος, ὅπου ἐφυλάττετο εἰς τὴν Σκαίαν πύ-
λιν τῆς αὐτῆς πόλεως· ὁμοίως ἤρπασε μετὰ τοῦ Διο-
μῆδους τὸ Παλλάδιον, (ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς)

φανής της, καὶ ἡ τύμφαι, ὅπου τὴν ἐδούλευον, δὲν
ἐτόλ-

διὰ τὰ ὁποῖον ἐδόθη χρησμός εἰς τὸν Ἰλῶν κτίσιν τῇ
Γλίᾳ (ἡτοί της Τρωάδος) ὅτι ἐπὶ τοσῦτον θέλει μέ-
νει ἀβλαβής ἡ Τρωάς, ἐφ' ἔσον ἡθέλει φυλάττηται τὸ
Παϊδάδιον εἶδον της Πόλεως· ἐθανάτωσε τὸν Ρῆσον
Βασίλεα της Θράκης, καὶ τοῦ ἐπῆρε τὰ ἄλογα ὅπου
ἦσαν ἀπὸ Θεῶν σπέρμα· καὶ τελευταῖον κατεσκεύασε
τὸν Δούριον ἵππον, τὸν ἀφανισμόν της δυσυχούς Τρωά-
δος· τὰ ὁποῖα ὅλα ἦτον κεχρησμοφδοτημένα διὰ τὰ γέ-
νουν, ἐάν· ἡθέλον νὰ παρῇ ἡ Τρωάς· μὲν τὸν πό-
λεμον λοιπὸν της Τρωάδος, ὁ ὁποῖος διήρκεσε χρό-
νους δέκα, καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς, ἡβουλή-
θη νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν πατρίδα τε Ἰθάκην· οἱ ἐναι-
τισι ὅμως ἀνέμοι, καὶ ἡ κακοκαιρία, (ἡ καλῆτερον,
ἡ τελείωσις τῆς χρησμῶ ὅπως τῷ ἐδόθη, ὅτι μὲν εἰκο-
σαστίαν θέλει ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν πατρίδα τε) τὸν ἔρ-
ρίψαν εἰς τὴν νῆσον τῶν Κικόνων, ἔπειτα εἰς τὴν τῶν
Λωτοφάγων, ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν της Σικελίας, ἐνθα εἶ-
χον κατοικίαν οἱ Κύκλωπες, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτύφλωσε
τὸν Πολύφημον Τιδὲν τοῦ Ποσειδῶνος, μεθύωντάς τον
πρότερον, ἐπειδὴ ἔφαγεν ἕξ συντρόφους τῆς Οὐδυσσεως,
καὶ αὐτὸν ἡθέλε νὰ τὸν φάγῃ τελευταῖον· ἀπὸ ἐκεῖ ὑ-
πῆγε φερόμενος ἀπὸ τῆς ἐναντίας ἀνέμης, εἰς τὴν νῆ-
σον Αἰολίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ὁ Αἰόλος φύ-
λας τῶν ἀνέμων· αὐτὸς πρὸς χάριν τε τῷ ἔδωκεν ὅ-
λας τὰς ἀνέμους δεδεμένους εἰς ἓνα ἀσκὸν, ἔξω μόνον
ἀπὸ τὸν Ζέφυρον, καὶ βέβαια ἡθέλεν ὑπάγῃ τότε εἰς
τὴν πατρίδα τε, ἀρίσως οἱ σύντροφοί τε δὲν ἡθέλον
τὸν ἀνοίξῃ, τοχαζόμενοι ὅτι εἶχε χρυσίον· εὐθύς λοι-
πὸν ὅπως τὸν ἀνοίξαν οἱ ἀνέμοι με ὀρμὴν τὰς ἐπέστρε-
ψαν εἰς τὴν νῆσον, τότε ὁ Αἰόλος δὲν τὸν ἐδέχθη παντε-
λῶς· ἀταχαρῶντες ἐκείθεν, ἐφέρθησαν εἰς Λαιρρυγί-
ας, εἰς τὰς ὁποίας χάνοντες ἐνδεκα καράβια, με ἓνα
μόνον

δὲν ἐτόλμουν νὰ τῆς ὀμιλήσουν· ἐπεριπάτει συχνὰ μόνη εἰς τὰ ἀνδισμένα λιβάδια, ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ νησίον

μόνον διασώθησαν εἰς τὴν ἡσὸν Αἰαίαν, ἐκεῖ μετεμορφώθησαν οἱ συντρόφοί τε, (ἔξω μόνον ἀπὸ τὸν Εὐρύλοχον) εἰς χοίρους ἀπὸ τὴν Μάγισσαν Κίρκην θυγατέρα τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσίδος, ἀδελφὴν δὲ τοῦ Λέτα, μαθὼν τοῦτο ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Ἑρμῆ τὸ ἀντιφάρμακον Μᾶλυ, τὴν ἠνάγκασε καὶ μετέφερε τοὺς συντρόφους του εἰς τὴν προτέραν ἀνδράπιον μορφήν, ἐκεῖ ἔμεινεν ἕνα χρόνον, καὶ μετ' αὐτῆς ἐγέννησε τὸν Τηλέγονον· λαβὼν εἰτα ἐντολὰς περ' αὐτῆς, κατέρχεται εἰς τὸν Ἄδην· ἐκεῖ ἐμαντεύθη περὶ πολλῶν μελλόντων πραγμάτων ἀπὸ τὸν μάντιν Τειρεσίαν, ἀπὸ τὴν μητέρα Ἀντίκλειαν, καὶ ἀπὸ τὴν Ἀλπεμόρην· ἐπιστρέφει μετὰ ταῦτα εἰς τὸ νησίον τῆς Κίρκης· ἀπὸ ἐκεῖ ἐφέρθη εἰς τὴν ἡσὸν τῶν Σειρήνων, καὶ διὰ νὰ μὴ χαθεὺν ἀκούοντες τὰ τερπνὰ ᾠσματα τῶν Σειρήνων, ἐφραξέ τὰ ὦτα τῶν συντρόφων τε καὶ κηρὸν, καὶ αὐτὸς ἐδίεθι εἰς τὸ κατάρτι, καὶ ἔταξεν διασώθησαν ἀβλαβεῖς, καπεῖδεν παραπλέοντες, διέρχονται τὰς πλαγυτὰς πέτρας. Σκύλλην καὶ Χάριβδιν· ὅχι ὅμως μὲ ὀλίγον κίνδυνον ἔφθασαν εἰς τὴν Ἑπιδίαν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπου ἡ Φαίδουσα θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου ὁμοῦ μὲ δύο ἀδελφάς της ἐποίμασεν τοὺς βόας τοῦ Πατρὸς της· ὁ Ὀδυσσεύς ἐπρόσβαλε τὸς συντρόφους του διὰ νὰ μὴ βλάβουν τὸ ποίμνιον, αὐτοὶ ὅμως πεινῶντες, καὶ τῷ Ὀδυσσεῶς κοιμωμένοι, διὰ παρακινήσεως τοῦ Εὐρύλοχου, πολλὰ ζῶα ἐθανάτωσαν καὶ ἔφαγον, διὰ τὴν ὁποίαν ἀνόσιον πρᾶξιν συντρίβεται τὸ παράβητάν, καὶ σάζεται μόνος ὁ Ὀδυσσεύς πλείων ἐπάνω εἰς τὸ κατάρτιον, εἰς τὸ νησίον τῆς Καλυφούς, εἰς τὸ ὅποιον ἐσαθῆ χρόνους ἑπτὰ· πέμπεται ἀπὸ ἐκεῖ διὰ προσηγῆς τῶν Οἰῶν, λαβὼν παρ' αὐτῆς

σίοντις (α) ολόγυρα ἤσαν εὐλισμένον· μαῦτοί οἱ
εὐμορφοὶ τόποι ὅχι μόνον δὲν ἐσμήκυναν τὸν πόνον
της,

αὐτῆς πλοῖον καὶ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς θαλασσοπορίαν,
ὁ Ποσειδῶν ὅμως διὰ τὰ ἐκδικηθῆναι τὴν τυφλότητα τοῦ
Τῆς τῆ Πολυφῆμου, διεγείρει εἰς τὴν Θάλασσαν αφο-
δρούς ἀνέμους, οἱ ὅποιοι συντρίβασιν τὸ καράβιον πλη-
σίον εἰς τὸν Φαιάκιον λιμένα, καὶ βέβαια ἐπιίγεται
τότε ὁ Ὀδυσσεύς, ἐὰν δὲν ἤθελε τὸν ἐλεῆσθαι ἡ θεὰ
Λευκοθέα, δίδουσα αὐτῷ μίαν σαλίδαν, ἐπάνασι εἰς
τὴν ὁποίαν πλέων ἐφθασεν εἰς τὴν Φαιακίαν γῆν· ἐ-
κεῖ δεξιούται φιλοφρόνως ἀπὸ τῆς Ναυτικῆς θυγατέρας
τῆς Ἀλκίνοος, καὶ πέμπεται εἰς τὴν πατρίδα μετὰ ἑνα
πλοῖον Φαιάκειον, ἐκεῖ πλάττεται ὡς ἐπαίτης (ζή-
ταλας)· τὸν γνωρίζει ὁ κῶν του καλούμενος Ἄργος,
εὐρίσκει τοὺς βοσκούς του καὶ μάλιστα τὸν πιστὸν του
Εὐμαῖον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ξενίζεται εἰς τὸν ἀγρόν, καὶ
ἐκεῖ ἀναγνωρίζεται μετὰ τὸν γῆν του Τηλέμαχον, καὶ
ὁμοῦ μετὰ αὐτὸν, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τρεῖς πιστοὺς
τοῦ δούλου, ἐκδικεῖται τοὺς μνηστῆρας, καὶ ἀναλαμ-
βάνει τὴν Πηνελόπην· φονεῖται ἔπειτα, κατὰ τὴν
πρόρρησιν, ἀπὸ τῆς γῆς του Τηλέγονος τὸν ἐκ τῆς
Κίρκης· ὁ ὁποῖος ἐπιθυμῶν καὶ ἰδῆν τὸν Πατέρα του ὑ-
πῆγεν εἰς τὴν Ἰθάκην, μὴν γνωρίζομενος δὲ ἀπὸ τοὺς
οἰκιακούς, καὶ μὴ εἰδὼς τίς ἦν ὁ Ὀδυσσεύς, τὸν σαῖ-
τεῦει μετὰ τὴν φαρμακρὰν ἀκανθὰν τοῦ ἰχθύος Τρυ-
γόνος· — ὅρα Ὁμηρ. ἐν Ὀδυσ. Σχολιασ. αὐτόθι· Τῆς
γῆνιον μυθ. 95. Βιργίλ. Αἰνιάδ. γ'. Διόδ. βιβλ. 8.
Ὁβιδ. βιβλ. 8. στίχ. 10. Σιλύτιον Χιον, παρὰ Με-
λετ. σελ. 326,

(α) Ὀλύγία, νῆσός ἐστι καμένη εἰς τὴν μεσσηνίαν
θάλασσαν, ἥτις καὶ γὰρος, ταύτην δὲ ἰταλίσιν γὰρος
GOZO, πλησίον τῆς Μάλτας, ἀναμεταξὺ εἰς τὸν Ἀ-
φρικανὸν Αἰγιάλιν, καὶ εἰς τὸ Σικελικὸν Ἀἰρατή-
ριον,

της, ἀλλὰ τῆς τὴν νῆξαν, ἐνδυμίζοντες εἰς αὐτὴν
τὸν Ὀδυσσεύα, ὅπου ἐκεῖ τόσαις φοραῖς ἴδεν εἰς τὸ
πλευρόν της· Συχνὰ ἔμενεν ἀκίνητος εἰς τὸ περιγιά-
λιον τῆς θαλάσσης, τὸ ὅποιον κατέβριχε μὲ τὰ δά-
κρυά της, καὶ ἔσκε συχνὰ γυρισμένη κατ' ἐκεῖτο τὸ
μέρες, ἀπὸ τὸ ὅποιον τὸ πλοῖον τοῦ Ὀδυσσεύως χί-
ζοντας τὰ νερά, ἔγινεν ἄφαιτον ἀπὸ τὰ ὄμματά της·
Λίφνιδιον ἐσοχάσθη τὰ συντρίμματα ἐνὸς πλοῖου, ὅ-
περ εἶχε ναυαγήσῃ, τὰ καθίσματα τῶν ταυτῶν συνε-
τριμμένα, μερικὰ κουπία δισκορπισμένα ἐδῶ καὶ ἐ-
κεῖ εἰς τὴν ἄμμον, ἕνα τημόνι, ἕνα κατάρτι, μερικὰ
καρaboχόινα ὅπου ἔπλεον εἰς τὸν αἰγιαλόν· ῥίπτου-
σα ἔπειτα τοὺς ὀφθαλμούς της μακρύτερον, ἐσοχάσθη
δύο ἄνδρας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὁ ἕνας ἐφαίνετο γερωντο-
ποιός, καὶ ὁ ἄλλος, ἀγκαλὰ καὶ νέος, ὁμοιάζεν εἰς
τὴν μορφήν τὸν Ὀδυσσεύα· Εἶχε τὴν γλυκύτητα, τὸ
ζωηρόν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς κινήσεώς
τε· Ἡ' Ὡεὶς εὐθὺς ἐκατάλαβε πῶς αὐτὸς ἦτον ὁ Τη-
λέμαχος υἱὸς ἐκείνου τοῦ Ἡρώος· μὴ ἀγκαλὰ καὶ οἱ
θεοὶ ὑπερνεύουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν κατάληψιν,
δὲν ἠδυνήθη ὅμως καὶ καταλάβῃ ποῖος ἦτον ἐκεῖνος
ὁ σεβάσμιος ἀνὴρ, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἦτον συναδευμέ-
νος ὁ Τηλέμαχος, ἐπεὶ οἱ ἀνώτεροι θεοὶ κρύπτου-
σιν ἀπὸ τοὺς κατωτέρους τὰς βουλὰς των· ὅθεν καὶ
ἡ Ἀθηναῖα ὅπου συνᾶδεν τὸν Τηλέμαχον ὑπὸ τὸ χῆ-
μα

ριον, αὐτομασθεῖσα ἔτω παρὰ τῇ Θεβαίων Βασιλείᾳς
καλουμένου Ωγύγου, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσεν εἰς αὐτὴν
τὴν νῆσον· ἐσάθη κατοικίᾳ τῆς νύμφης Καλυψεύς τὸ
πάλαι.

μα τοῦ Μέντορος (α), δὲν ἤθελε νὰ τὴν γνωρί-
σῃ ἡ Καλοψώ. Αὐτὴ ὅμως ἐχαίρετο δι' αὐτὸ τὸ
ναυάγιον, ὅπῃ ἔφερεν εἰς τὸ νησίον τῆς τὸν Τύδον τοῦ
Οὔδυσσέως, ὅμοιον καθ' ὅλα τοῦ πατρός του· ἐπλη-
σίασε λοιπὸν εἰς αὐτὸν καὶ ὑποκρινομένη πῶς δὲν τὸν
ἐγνώριζε, τὴν εἶπε, πόθεν προῦλθεν, αὐτὴ σὺ ἢ αὐ-
θάδεα, νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ νησίον μου; Γίνωσκε ᾧ νέε
ξένε, πῶς δὲν ἔρχεται τινὰς μέσα εἰς τὸ βασίλειόν
με δίχως νὰ παιδευθῇ. Ὑποκάτω εἰς αὐτὰς τὰς ἀπει-
λητικὰς λόγους ἠναγκάζετο νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν τῆς καρ-
δίας τῆς, ὅπῃ, μὴ θελέσης, ἐφαίνετο εἰς τὸ πρόσωπόν της.

Ὡς ἐσὺ, ὅποια καὶ ἂν ἤθελες ἦσαι, τὴν ἀπεκρίθη
ὁ Τηλέμαχος, γυναῖκα θνητὴ, ἢ θεὰ (ἀγκαλὰ καὶ
βλέπων σε δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὲ σοχαδῶ διὰ ἄλ-
λων·

(α) Οἱ Μέντωρ ἦτον Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης καὶ ἄκρος
φίλος τῷ Οὔμῳ, τῷ ὁποίῳ τὸ ὄνομα ἐβάλλθη εἰς τὴν
Οὔδυσσείαν ἀπὸ τὸν Ὀμηρεν διὰ αἰώνιον τοῦ ἐνθύμη-
σιν, πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν εὐεργεσιῶν ὅπου παρ' αὐ-
τῷ ἔλαβεν· ἐπειδὴ ὅποτεν ὁ Ὀμηρος ὑπέσβεφεν ἀπὸ
τὴν Ἰσπανίαν εἰς τὴν Ἰθάκην, δὲν ἠδυνήθη, διὰ τὴν
τῷ ὀφθαλμῷ τε βλάβην, διὰ νὰ ἐπακολοθεύσῃ τὴν ὁ-
δοιπορίαν του περαιτέρω· ὁ Μέντωρ τὸν ἐφιλοξένησεν
ἐντίμως εἰς τὴν οἰκίαν τε, καὶ ἐφρόντισεν ἐπιμελῶς διὰ
τὴν θεραπείαν τῷ ὀφθαλμοῦ του· ὅθεν καὶ ὁ Ὀμηρος
πλάττει περὶ αὐτῷ, ὅτι ἦτον ἓνας ἀπὸ τῶν μουσικῶν
καὶ ἀρίστες φίλος τῷ Οὔδυσσέϊ, εἰς τῷ ὁποίῳ τὴν ἐπι-
μέλειαν καὶ ἐπίσκεψιν, παρέδωκεν ὁ Οὔδυσσεύς τὴν οἰ-
κίαν τε καὶ τὸν Τύδον τε Τηλέμαχον, ὅποτεν ἐπορεύθη
εἰς τὸν Τρωαδικὸν πόλεμον· Οἱ συγγραφεὺς ὅμως τῆς
Ἱστορίας τῷ Τηλεμάχῳ, παρασαίνει ἐδῶ τὴν ἰδίαν θεὰν
Ἀθηνᾶν, ὑπὸ τὸ εἶδος ἑνὸς γέροντος, εἰς τὸ χῆμα τῷ
Μέντωρι.

λην τινά, παρά διὰ θεῶν), δὲν θέλεις εὐσπλαγχνι-
θῇ τὴν δυσυχίαν ἐνὸς γιῶ, ὁ ὁποῖος ἐρευχῶν τὸν πα-
τέρα του μὲ κίνδυνον ἀνέμων καὶ θαλάσσης, ἴδε νὰ
καταγῇ τὸ πλοῖόν του εἰς τοὺς σκοπέλους σου; καὶ
ποῖος εἶναι, ἠρώτησεν ἡ θεὰ, ὁ πατήρ σου τὸν ὁποῖον
ζητεῖς; ὀνομάζεται Ὀδυσσεὺς ἀπεκρίθη ὁ Τηλέμαχος,
ἢ εἶναι ἓνας ἀπὸ ἐκείνων τῶν Βασιλεῖς, ὅπῃ, ἔπειτα
ἀπὸ μίαν πολιορκίαν δέκα χρόνων, ἠφάνισαν τὴν πε-
ρίφημον πέλιν τῆς Τρωάδος· τὸ ὄνομά του ἦτον ἀκου-
στὸν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἀσίαν,
διὰ τὴν ἀνδρείαν του ὅπου εἰς τοὺς πολέμους ἔδειξε,
καὶ περισσότερον ἀκόμι διὰ τὴν φρόνησίν του ὅπου εἴ-
χεν εἰς τὰς συμβελάς· τῶρα πλανώμενος εἰς ὅλον τὸ
διάστημα τῆς θαλάσσης, διεπέρασε τὰς πλεόν φοβεροὺς
σκοπέλους· ἡ Πατρίδα του φαίνεται ὡσανὺ νὰ φεύγῃ
ἀπ' ἐμπροσθέν τε· ἡ Πηνελόπη (α) ἡ γυνὴ του καὶ ἐγώ
ὁ

(α) Ἡ Πηνελόπη ἦτον θυγάτηρ τοῦ Ἰκάρου καὶ τῆς
Περβοίας, γυνὴ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀνίκητος καὶ τὴν ἀγνό-
τητα, καὶ μοιότατον παράδειγμα τῆς Σωφροσύνης τοῦ
τότε καιρῷ. Αὐτὴ, εἰς ὅλας τοὺς εἰκοσι χρόνους ὅπου
ὁ Ὀδυσσεὺς ἔλειπεν ἀπὸ τὴν Ἰθάκην, καὶ ἐνομιζέτο διὰ
ἀπεθαμμένος, δὲν ἠθέλησε νὰ ἀτιμάσῃ τὴν πρὸς αὐ-
τὸν πίσιν, μὴ ὑπακύνῃ εἰς τὰς ὑποχέσεις τῶν μνη-
στῆρων, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐζήτην διὰ νὰ τὴν λάβῃ εἰς γυ-
ναῖκα· ἐπειδὴ ὅμως συνεχῶς τὴν ἐβίαζον, διὰ νὰ ἐ-
λευθερωθῇ, ὑπεσχέθη εἰς αὐτοὺς, ὅτι τότε ἠθελε λά-
βῃ τὸν ἀξιώτερον διὰ ἀνδραγίας, ὅπου ἠθελε τελειώ-
σῃ ἓνα πανίον, τὸ ὁποῖον τὴν ἡμέραν ὕφαινε, καὶ τὴν
εὐκτα ἀνύφαινε (ἐξύφαινε)· καὶ οὕτω μὲ αὐτὴν τὴν
ἀπάτην διήρκεσεν ἕως ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπέστρεψεν.

Εἰ.

ὁ Τίος του, ἐχάσαμεν κάθε ἐλπίδα νὰ τὸν ἰδοῦμεν πάλιν· ἐγὼ τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς κινδύνους ὁμοίους μὲ τὰς ἰδικάς τε διὰ νὰ μάθω ποῦ εὐρίσκεται· Μὰ τί λέγει; τάχα τάρτα νὰ ἔγινε βράμμα τῶν ἰχθύων καταχωσμένος εἰς τὰς βαθυτάτους ἀβύσσους τῆς θαλάσσης· Εὐσπλαγχνίσθητι ὦ Θεὰ τὰς δυστυχίας μας, καὶ ἂν ἱερίης τι ἐδωρίσεν ἡ Τύχη, ἢ διὰ νὰ φυλάξῃ τὸν Οὔρατος, ἢ διὰ νὰ τὸν ἀφανίσῃ, εὐχαρισήσω νὰ τὸ φανερῶς τῷ Τίῳ τε Τηλέμαχε.

Ἡ Καλυψὼ ὅλη θαυμασμῷ καὶ εὐσπλαγχνίας γεμάτη, βλέπεντα τὴν φρόνησιν καὶ τὴν εὐγλωττίαν εἰς μίαν νεανικὴν ἡλικίαν, δὲν ἐχόρταινε νὰ σοχάσῃται τὸν Τηλέμαχον σιωπᾶσα· Μὰ τέλος, ἔτζι τοῦ εἶπε· Τηλέμαχε ἐγὼ θέλω σοὶ φανερῶσαι ὅλον ἐκείνο ὅπου συνίβη τῷ Πατρὸς σου, ὅμως ἡ ἱστορία εἶναι μακρά· εἶναι καιρὸς νὰ ἀναπαυθῇτε ἀπὸ ὅλους σας τοὺς κόπους· Ἐλθετε εἰς τὴν κατοικίαν μου, εἰς τὴν ὁποίαν θέλω σὲ ἀποδεχθῇ ὡς Τίόν μου· ἐπὶ θέλεις εἶσαι εἰς ἐτέτην μου τὴν ἐρημίαν ἢ παρηγορίᾳ μου, καὶ ἀπὸ ἐμὲ θέλεις λάβῃ τὴν εὐτοχίαν σε ἐὰν θελήσῃς νὰ τὴν μεταχειρισθῇς· Ἡκολούθει ὁ Τηλέμαχος τὴν θεὰν περικυκλωμένην ἀπὸ πλῆθος Νυμφῶν νέων, ὑπεράνω τῶν ὁποίων αὐτὴ ὑφαίνετο, καθὼς μία μεγάλη δρυς εἰς ἓνα λόγγον ὑφαίνει τοὺς φαντούς της κλάδους ἐπάνω

Ἐντεῦθεν καὶ ἡ παροιμία, Πινελόπης ἴσον ὑφαίνειν· διὰ ἐκείνης ὅπως δὲν μένουν εἰς τὰς ὑποσχέσεις των, ἢ καὶ διὰ ἐκείνης ὅπως ματαίως κοπιᾷσιν εἰς τελείωσιν πράγματός τινος, ὅποτεν εἶναι διχόνοιαι ἐν τῷ μέσῳ· — Οἶμνρ. ἐν Οὔρατος. Κικέρων Ἀκαδ. βιβ. δ'. Ἐρασμος ἐν Παροιμ.

πάνω εἰς τὰ λοιπὰ δένδρα ὅπου τὴν περικυκλοῦσιν·
 Ἐθαύμαζε τὴν λαμπρότητα τῆς εὐμορφίας της, τὴν
 πλούσιαν πορφύραν τοῦ μακροῦ καὶ κυματάδους ἐνδύ-
 ματός της, τοὺς ἐκ φύσεως συμπεπλεγμένους πλοκά-
 μους τῆς κεφαλῆς της, τὴν λάμψιν τῶν ὀμμάτων της
 συγκεκρασμένῃ μὲ μίαν θαυμαστὴν γλυκύτητα. Ὁ
 Μέντωρ ἠκολέθει τὸν Τηλέμαχον μὲ τὰ ὄμματα κά-
 τω, καὶ μὲ εὐτακτον σιωπὴν· φθάνοντες εἰς τὴν θύ-
 ραν τοῦ σπηλαίου τῆς Καλυψῆς, ὁ Τηλέμαχος ἔθαύ-
 μασε θεωρῶν ὑποκάτω εἰς ἓνα ἀπλοῦν σολισμὸν τῶν
 χωρίων, ὅλον ἐκεῖνο, ὅπῃ δύναται γὰρ θέλῃ τὰ ὀμ-
 ματα· δὲν ἐφαίνετο ἐκεῖ ἕτε χρυσίον, ἕτε ἀργύριον,
 ἕτε μάρμαρον, ἕτε σύλοι, ἕτε εἰκόνες, ἕτε ἀγάλμα-
 τα· Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ σπήλαιον ἦτον πελεκημένον εἰς
 μίαν ῥάχιν, καὶ πεποιημένον μὲ θόλως σολισμένῃς μὲ
 λιθαράκια καὶ κόγχας, ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν ὀ-
 ποίων ἤπλωνε τὰς ἀπαλὰς πλοκάμους τι ἓνα τέον κλη-
 μα· Οἱ δροσεροὶ καὶ γλυκύπνοες Ζέφυροι, καταφύχον-
 τες τὴν ὑπερβολικὴν τοῦ Ἡλίου θερμότητα, ἐφύλατ-
 τον εἰς αὐτὸν τὸν τόπον μίαν δρόσον θελκτῆριον· Λί-
 βρῦσαι χεόμεναι μὲ γλυκεῖαν ταραχὴν εἰς τὰ λιβάδια
 ὅπῃ ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ἀμαράντους καὶ ἱά, ἐξημέτι-
 ζον εἰς μερικὰς τόπας, κάποιας λίμνας καθαρὰς, καὶ
 λαμπρὰς ὥσπερ χρύσεια· Μυρία ἄνθη ἐχρωμάτιζαν
 ἐκεῖνας τὰς πρασινάδας, ἀπὸ τὰς ὁποίας περικυκλοῦ-
 το τὸ σπήλαιον· ἐκεῖ εὗρίσκετο ἓνα δάσος ἀπὸ δένδρα
 πολύφυλλα, ὅπῃ καρποφοροῦσι μῆλα χρυσᾶ, τῶν ὀ-
 ποίων τὰ ἄνθη ἀνανεύμενα εἰς κάθε καιρὸν ἔφερον
 μίαν εὐωδίαν γλυκυτάτην· ἐφαίνετο πῶς αὐτὸ τὸ δά-
 σος ἐξεφάνανε τὰ εὐμορφότερά της λιβάδια, καὶ ἐσκήα-
 ζε

ζε τόνον, ἐπεὶ ἡ αἰκτίνες τῆς Ἡλίου δὲν ἠδύνοντο νὰ διαπεράσων· ἐκεῖ δὲν ἠκέετο ἄλλο παρά ἡ ἁρμονία τῶν πελίων, καὶ ἡ ταραχὴ ἐνὸς ρύακος, τῆς ὁποίας τὰ νερά πίπτοντα ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἐνὸς βράχου καὶ ἀφρίζοντα ἔφευγον διὰ μέσσω τῶν λιβαδίων.

Τὸ σπήλαιον αὐτῆς τῆς Θεᾶς ἦτον εἰς κατηφερῇ τόπον ἐνὸς λόφου· ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον ἐφαίνετο ἡ θάλασσα ποτὲ μὲν λαμπρὰ καὶ ὁμαλὴ ὡς ἓνας καθρέπτης, ποτὲ δὲ ἀγρίως θυμωμένη ἐναντίον τῶν κρημνῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐγείρουν κύματα ὡς βενὰ ἐχέζετο μὲ πολλὴν ταραχὴν· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐφαίνετο ἓνας ποταμὸς, ὁ ὁποῖος ἐχημάτιζε μερικὰς νήσους περιτεφανωμένας ἀπὸ ἀνθισμένας φίλους, καὶ ἀπὸ ὑψηλὰς λεύκας, αἱ ὁποῖαι ὑψώοντο σχεδὸν ἕως εἰς τὰ νέφη· Ἐφαίνετο πῶς οἱ διάφοροι σωλῆνες, οἱ ὁποῖοι ἐχημάτιζον τὰς νήσους, ἔπαιζον εἰς τὴν πεδιάδα· ἄλλοι ἐκίεν τὰ καθαρά της νερά μὲ ὀρμὴν, ἄλλοι ἦτον γαληνοὶ, καὶ ἀκίνητοι, καὶ ἄλλοι μὲ μακρὰς γύρους ἐγύριζον ὀπίσω, θέλοντες νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς πηγὰς των, μὰ πάλιν ἐφαίνοντο πῶς δὲν ἠδύνοντο νὰ ἀφήσωσι τὰς ἠγαπημένας των ὀχθὰς· ἐφαίνοντο μακρόθεν λόφοι καὶ βουνὰ ὅπου ἐχάνοντο εἰς τὰ νέφη, τὰ ὁποῖα μὲ τὸ εὐμορφόν των σχῆμα ἐσχημάτιζον διὰ εὐφροσύνην τῶν ὁμμάτων ἕναν ὀρίζοντα ἀξιοθέατον· τὰ πλησιόχωρα βουνὰ ἦτον σκεπασμένα ἀπὸ πράσινα ἀμπελόβλαστα, ὅπου ἐκρέμοντο περιπεπλεγμένα τοξοειδῶς· ἡ σαφυλὴ λαμπρὰ πλέον ἀπὸ τὴν πορφύραν, δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ πλῆθος τῶν φύλλων τῶν κλημάτων, ὅπου ἐβαρύνοντο ἀπὸ τὸν καρπὸν της, ἡ συκὴ, ἡ ἐλαία, ἡ
ροία,

ροιά, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα δένδρα ὅπῃ ἐν μόνῃς τῆς φύ-
σεως ἐδέχθησαν τὸ σπέρμα τῶν· ἐσκέπαζον τὴν πεδιά-
δα, καὶ ἐπαράσαιναι αἰραιότατον χῆμα, ἐνὸς εὐμορφο-
τάτου περιβολίου.

Ἡ Καλυψὼ ἔπειτα ἀφ' οὗ τοῦ ἔδειξεν ὅλας αὐ-
τὰς τὰς φυσικὰς εὐμορφίας, ἔττι τοῦ εἰπεῖν. Ἀναπαύ-
σου, τὰ ἐνδύματά σε εἶναι βρεγμένα, εἶναι καιρὸς νὰ
ἐνδύθῃς ἄλλα νέα, ἔπειτα ἀνταμωνόμεθα πάλιν, καὶ
θέλω σοὶ διηγηθῆ μερικὰς ἱστορίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας
θέλει θελχθῇ ἡ καρδιά σε· τὸν αὐτὸν καρὸν τοὺς ἔμ-
βασαν μὲ τὸν Μέντορα εἰς τὸν πλεόν κρυφόν, καὶ χω-
ριστὸν τόπον ἐνὸς σπηλαίου πλησίον ἐκείνου ὅπου αὐτὴ
κατῴκει· αἱ Νύμφαι ἐπιμελήθησαν νὰ ἀνάψουν ἐκεί-
μیان μεγάλην φωτίαν ἀπὸ κέδρινα ξύλα, τῶν ὁποίων
ἡ εὐωδία ἐσπέρνεται εἰς κάθε μέρος. καὶ ἠτοίμασαν ἐν-
δύματα διὰ τοὺς δύο ξένους, τὰς ὁποίους νεωστὶ ἐδέχθη-
σαν εἰς ξενίαν· ὁ Τηλέμαχος βλέπων πῶς τῇ ἠτοιμάδι
ἓνα φόρεμα ἀπὸ λεπτότατον μαλλίον, τὸ ὁποίου ἡ λευ-
κότης ὑπερέβαινεν ἐκείνην τῆς χιόνος, καὶ ἓνα ἐπανω-
φόρεμα ἀπὸ πορφύραν κεντημένην, καὶ σοχαζόμενός τα
καλῶς, ἔλαβεν ἐκείνην τὴν εὐχαρίστησιν, ὅπῃ εἶναι φυ-
σικὴ εἰς τὰς νέους.

Ὁ Μέντωρ τότε μὲ φωνὴν βαρεῖαν, καὶ τραχίαν
τοῦ εἰπεῖν, εὐτὰ εἶναι λοιπὸν τὰ φρονήματα ὅπου πρέ-
πει νὰ ἔχῃ ὁ Τίδης τῇ Οὐδυσσεύς; σοχάσῃ νὰ φυλά-
ξῃς τὴν φήμην τῆ πατρός σου, καὶ νὰ νικήσῃς τὴν τύ-
χην ὅπου σὲ ἐναντιῖται· εἶναι ἀνάξιός τῆς ἀρετῆς καὶ
τῆς δόξης ὁ νέος ὅπου ὀρέγεται νὰ ἐνδύεται μάταια ὡς
μία γυνὴ· ἡ δόξα δὲν χρεωσεῖται εἰς ἄλλον, παρὰ εἰς
μὴν

μίαν καρδίαν ὅπου ἰξεύρει νὰ ὑποφέρει τοὺς κόπας, καὶ νὰ καταπατήσῃ τὰς τρυφάς.

Καλῆτερον, ἀπεκρίθη ὁ Τηλέμαχος ἀναστενάζων, καλῆτερον οἱ θεοὶ νὰ μὲ ἀφανίσωσι ρίπτοντές με μίσα εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγὸς, παρὰ νὰ ἀφήσω τὴν ἀνανδρίαν καὶ τὴν τρυφήν νὰ κυριεύσωσι τὴν καρδίαν μου· ὅχι, ὅχι, ὁ Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς δὲν θέλει νικηθῆ ποτὲ ἀπὸ τὰ θελξήματα μᾶς ζωῆς τρυφεράς, καὶ ἀνδρῶν. Μὰ ποία οὐράνιος εὐεργεσία ἔκαμε νὰ εὐρώμεν, μετὰ τὸ ναυάγιόν μας, αὐτὴν τὴν θεῶν, ἢ θνητὴν, ὅπου τόσον μᾶς εὐεργετῇ;

Φοβοῦ, ἀπεκρίθη ὁ Μέντωρ, νὰ μὴ σοὶ προξενήσῃ δυσυχίας· φοβοῦ τὰς δολίους τῆς γυλκύτητος, πλέον κινδυνάδεις ἀπὸ τὰς πέτρας ὅπου συνέτριψαν τὸ πλοῖόν σου· τὸ ναυάγιον, καὶ ὁ θάνατος εἶναι ὀλιγώτερον φοβερά ἀπὸ τὰς τρυφάς; ὅπου πολεμοῦν τὴν ἀρετὴν· φυλάξου νὰ μὴ πισεύσῃς ἐκεῖνο, ὅπου σοῦ διηγηθῇ· ἡ νεότης σοχάζεται καθε πρᾶγμα εὐκολον, πισεύει καθε πρᾶγμα εὐκολοτελείωτον, δὲ φοβεῖται τι, εὐκολα καὶ ἀσόχατα δίδει πίσιν εἰς ἔλα. φυλάξω νὰ μὴ δώσῃς ἄκρoασιν εἰς τοὺς γλυκεῖς, καὶ θελκτικoὺς λόγους τῆς Καλυψοῦς, ἐπειδὴ εἰς αὐτοὺς εὐρίσκεται κεκρυμμένη ἡ βλάβη σε, καθὼς ὁ ὄφις μέσα εἰς τὸν χόρτον· φοβοῦ τὸ κεκρυμμένον φαρμάκιον, ἀπίσει εἰς τὸν ἑαυτὸν σε, καὶ ἐνδυμὲ πάντοτε τὰς παραγγελίας μου.

Μετὰ ταῦτα ἐγύρισαν εἰς τὴν Καλυψῶν, ὅπου τὰς ἀνέμεινε· αἱ Νύμφαι μὲ τοὺς περιπεπλεγμένους πλοκάμους των, ἐνδεδυμένα λευκὰ ἐνδύματα, ἔφερον εὐδὺς ἓνα γεῦμα ἀπλοῦν, μὰ νόσιμον, καὶ ἀρετὸν

τέσσον

τόσον διὰ τὴν νοσιμάδα, ὅσον καὶ διὰ τὴν καθαρότητα· τὸ φαγνὸν ἦτον συντεθειμένον ἀπὸ πετεινὰ πιασμένα ἀπὸ αὐτὰς μὲ βρόχους, ἢ θηρία σαΐτευμένα ἀπὸ τὰς σαΐτας των· ἔχον ἀπὸ μεγάλα ἀργυρὰ ἀγυῖα εἰς ποτήρια χρυσᾷ σεφανωμένα ἀπὸ ἄνθη, ἕναν οἶνον πλέον γλυκὺν ἀπὸ τὸ νέκταρ· ἔφερον τὸν αὐτὸν καιρὸν εἰς μερικὰ κήνιστρα, ἀπὸ ἔλους τοὺς καρπούς ὁποῦ ἡ ἀνοιξὶς δίδει, καὶ τὸ φθινόπωρον φέρει εἰς τὴν γῆν· τέσσαραι Νύμφαι νῆαι ἄρχισαν τότε νὰ ψάλλαν· πρῶτον ἔψαλλαν τὸν πόλεμον τῶν Θεῶν (α) μετὰ τῶν Γιγάντων· ἔπειτα τοὺς ἔρωτας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σελή-

(α) Περὶ τῶν Γιγάντων διάφορος δίδεται γράμη· τινὲς μὲν λέγουσιν αὐτοὺς γενέσθαι Υἱοὺς τῆς Γῆς καὶ τῆ Τιτάνος· τινὲς δὲ, ἐκ τῆς Γῆς καὶ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν Τιτάνων φονευθέντων παρὰ τῷ Διὶ· Ἡσίοδος δὲ ἐν Θιογονίᾳ λέγει, ὅτι νὰ ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὸ αἷμα τῆ Οὐρανῆ, καὶ ἀπὸ τὴν Γῆν, τὸν ὁποῖον ἀκρωτηρίασεν ὁ Υἱὸς τοῦ Κρόνου κόπτων τὰ αἰδοῦρά τε, καὶ ἀπὸ τὰς ρανίδας τῆ αἵματος ὁποῦ ἔπεσον εἰς τὴν Γῆν, ἐγεννήθησαν οἱ Γίγαντες· Εἶχον δρακοντείης πόδας, τὸ δὲ ἐπίλοιπον σῶμα ἀνθρώπειον, ἐχρημάτισαν τέρατα ἀναικάστου μεγέθους· Αὐτοὶ συνήχθησαν διὰ νὰ ἐξώσουν τὸν Δία ἀπὸ τὸν θρόνον τε, καὶ θέλησαν νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν ἕρανόν, κάμνοντες ὡσὰν σπάλλα τὰ βενά, τὰ ὁποῖα ἔβανον ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο· ἀναμεταξὺ εἰς τὰς αἰῶνας ὑπερεῖχον ὁ Εὐγκέλαδος, ὁ Βριάρεως, καὶ ὁ Αἰγαιάν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἑκατὸν χεῖρας καὶ πεντήκοντα κεφαλὰς, καὶ διὰ μίας προσβολῆς ἔρριπτον κατὰ τοῦ Διὸς ἑκατὸν ὑπερμεγέθεις πέτρας· ἕλες ὅμως ὑπερέβαιναν ὁ Τυφὼν καὶ κατὰ τὸ μέγεθος, καὶ κατὰ τὴν ἀνδρείαν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος

Σεμέλης, τὴν γέννησιν τοῦ Βάνχου, καὶ τὸν τρόπον
 μετὰ τὸν ὁποῖον ἀνεθράφη ἀπὸ τὸν γέροντα Σειλινόν
 (α). τὸν δρόμον τοῦ Γαργαμένου, καὶ τῆς Ἀταλάν-
 τας, ὅπου ἐνίκηθῃ διὰ μέσου τῶν χρυσῶν μῆλων ὅπου
 ἦτον

μέρος ἦτον ὄφις, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄνθρωπος· ἦτον ὁ-
 φιλοτέρεος ἀπὸ τὰ πλέον μεγαλότερα βουτὰ, τόσοι ὅ-
 που ἔφθανεν ἡ κεφαλὴ του ἕως εἰς τοὺς ἀστέρας, ἡ μία
 τε ἡ χεὶρ εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὴν Δύσιν,
 καὶ εὐγάζεν ἀδιαλείπτως πῦρ καὶ φλόγας ἀπὸ τοῦ σώματος,
 μύτην, καὶ ὀφθαλμούς· οἱ λοιποὶ θεοὶ ὅπου ἐπῆγαν
 πρὸς συμμαχίαν τοῦ Διὸς, φοβηθέντες ἔφυγον εἰς τὴν
 Αἴγυπτον, καὶ μετεμόρφωσαν ἑαυτοὺς εἰς διάφορα ζῷα·
 ὁ Ζεὺς κατεπολέμησε τοὺς Γίγαντας ἔχων βοηθὸν τὸν
 Ἡφαίστον, καὶ τοὺς Κύκλωπας, οἱ ὅποιοι κατεσκεύαζον
 τὰ κεραυνὸν, καὶ ἔτω νικῶν αὐτούς, ἄλλους ἔδεσε με-
 βαρυτάτας ἀλύτους εἰς τὴν Στύγα, καὶ ἄλλους κατε-
 πλάκωσε μετὰ τὸ ὄρος τῆς Αἰτνῆς. — Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσσείᾳ
 ὁ αὐτὸς ὕμνω εἰς Ἀπόλλ. Ὁβίδιος ἐν μεταμορφ. Βιρ-
 γιλ. Αἰνείαδ. 10. Ἀπολλοδ. βιβ. 4. κεφ. 4. Πομπ. 4.
 Μυθ. σελ. 208.

(α) Σεμέλη ἡ θυγάτηρ Κάδμου τῆς τῶν φοινίκων Βα-
 σιλέως καὶ τῆς Ἑρμιόνης, ἀγαπηθεῖσα ὑπερβαλλόντως ἀ-
 πὸ τοῦ Δία, ἐζηλοτυπήθη ἀπὸ τὴν Ἡρᾶν, ἡ ὁποία
 σχηματισθεῖσα ὡς ἂν μία γραῖα, συμβουλεύει τὴν Σε-
 μέλην καὶ ζητήσῃ ἀπὸ τοῦ Δία καὶ ἔρχεται πρὸς αὐτήν
 κεραυνιφόρος· αὐτὴ τὸν ἐξορκίζει πρῶτον, καὶ ἔπειτα
 καὶ ζητεῖ αὐτὴν τὴν χάριν· αὐτὸς τὴν τελειώνει· καὶ ἔτω
 μὴν ὑπεφύεσσα τὰς Κεραυνούς διὰ τὴν θνητότητα, ἀπο-
 θνήσκει· ὁ Ζεὺς ἔπειτα σχίζει τὴν κοιλίαν της καὶ εὐγάζει
 Διότυσον τὸν καὶ Βάνχον ἑξαμηνιαῖον, τὸν ὁποῖον σχί-
 ζαν τὸν ἑδικόν τε μηρὸν, ἔβαλεν ἐκεῖ ἕως ὅπου ἐτελείω-
 σαν οἱ ἄλλοι 3: μῆνες, καὶ οὕτω ἀφ' αὐτὸν γέννησιν τοῦ
 πατρὸς

ἦτον ἀπὸ τὸν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων· (α) εἰς τὸ τέλος ἔφαλλον, καὶ τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος (β), καὶ ὕψωσαν ἕως εἰς τὸν Οὐρανὸν τὰς μάχας, καὶ τὴν φρόνησιν

παρέδωκε τῷ Εὐρύκῃ, αὐτὸς εἰς τὴν Μάκρην θυγατέρα τῆς Ἀρισαΐας, καὶ τελευταῖον εἰς τὸν Σειληϊόν, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέδρεψε καὶ ἐπαιδαγάγησεν ἐποχούμενος ἐπ' αὐτῷ εἰς ὄνον, τὸν ὁποῖον ἔπειτα, καθὼς λέγει ὁ Ἄρατος, ὁ Ζεὺς μετήγαγεν εἰς τὰς ἀστέρας διὰ χάριν τῷ Σειληϊῷ. — Οὐβίδι: μεταμορφ. γ. Ἀπολλ. Ἀργοναυτ. δ. Βιργίλ. β. ἐκλογῶν.

(α) Ἡ Ἀταλάντη ἦτον θυγάτηρ τῷ Οἰνέως Βασιλέως τῆς Νήσου Σκύρου, ἀξιώτατος διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν της· αὐτὴ ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ἡ ὑπανδρεία της θέλει εἶναι κινδυνώδης· διὰ τῆτο κατόπιν τούτου ἐρήμικος καὶ ἀοικήτης ἀπὸ ἀνθρώπων· ὅσον ὅμως αὐτὴ ἔφυγε τὰς ἀνθρώπων διὰ τὰ μὴν τύχη καὶ ὑπανδρευθῇ, τόσον περισσότερον τὴν ἐζήταν οἱ μνηστῆρες· ὅθεν διὰ τὰ ἐλευθερωθῇ συμφωνεῖ τὰ λάβῃ διὰ σύζυγον ἐκείνον, ὅπῃ ἤθελε τὴν ὑπερέβῃ εἰς τὸ τρέξιμον, εἰδὲ μὴ καὶ δὲν τὴν ὑπερέβῃ τὰ θανατώνηται· καὶ ἔτω ἐθανατώθησαν πολλοὶ μὴ δυνάμενοι τὰ τὴν φθάσαν· ὁ Ἰππομένης ὅμως Υἱὸς τῷ Ἀρεῶς, λαβὼν παρὰ τῆς Ἀφροδίτης τρία χρυσὰ μῆλα, ὅπῃ ἦσαν ἀπὸ τὸν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων, ἔδραμε μετ' αὐτῆς, καὶ εἰς τὸν δρόμον ἔριπτεν ἀπὸ αὐτά· αὐτὴ καταγυνομένη εἰς τὴν σύναξιν τῶν μῆλων, ἔμεινεν ὀπίσω, καὶ ἔτιω ἔλαβε τὴν νίκην ὁ Ἰππομένης, λαμβάνων αὐτὴν εἰς γυναῖκα· μετέπειτα ὀργισθεῖσα ἡ Ἀφροδίτη διὰ τὴν ἀχαριστίαν ὅπῃ ἔδειξαν, χωρὶς τὰ τῇ προσφέρειν θυσίας, τοὺς μετέλλαξεν εἰς λέοντας.

(β) Πάρις ὁ Υἱὸς τῷ Πριάμῃ καὶ τῆς Εὐκλίας, ἀκμάων τὴν ὡραιότητα τῆς Ἑλένης θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λύδας, γυναικὸς δὲ τῷ Μελεάκῃ, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἑλ-

Β

λαδῶ

σιν τοῦ Οὐσσέως· ἡ πρώτη τῶν Νυμφῶν ὅπου ἀνσ-
μάζετο Λευκοθόη, ἐσυμφώνησε τὴν ἀρμονίαν τῆς λύ-
ρας τῆς μὲ τὰς γλυκεῖας φωνὰς τῶν ἄλλων· ὅταν ὁ
Τηλέμαχος ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός του, τὰ δά-
κρυα, ὅπου τοῦ ἔτρεξαν εἰς τὰ μάγουλα, ἔδωσαν νέαν
λάμπριν τοῦ κάλλους του· Μὰ εὐθὺς ὅπου ἡ Καλυ-
ψώ τὸν ἐκατέλαβε πῶς δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ, καὶ
ἦτον πλακωμένος ἀπὸ τὴν λύπην ἔνευσε τῶν Νυμ-
φῶν καὶ εὐθὺς ἐτραγέδνησαν τὸν πόλεμον τῶν Κενταύ-
ρων μετὰ τῶν Λαπίδων (α), καὶ τὸ κατέβασμα τοῦ
Ορ-

λάδα μὲ ἀρκετὸν ἀριθμὸν παραβίων πρὸς περιδιάβα-
σιν. διερχόμενος δὲ διὰ τῆς Σπάρτης, ξενίζεται ἀπὸ
τὸν Μενέλαον καὶ τὸ δέον· συμφωνεῖ ἔπειτα μὲ τῆς Εὐ-
λένης, τὴν λαμβάνει κρυφίως, καὶ φεύγει μετ' αὐτῆς ἀ-
πόντος τῶ Μενελάου· κινεῖ ἔπειτα πόλεμον ὁ Μενέλαος
μὲ τὰς λοιπὰς Βασιλεῖς τῶν Εὐκλήνων καὶ τῆς Τρώα-
δος· ζητεῖ τὴν γυναῖκά τε πρῶτον διὰ πρεσβειῶν, καὶ
ἔπειτα διὰ τῶν ὄπλων· μὲ παρέλευσιν 10 χρόνων ἀ-
φανίζεται ἡ Τρώας ἀπὸ τῆς Εὐκλήνας, μὲ μίαν ἀξιο-
θρήνητον πυρκαϊάν, ἔτι ἀπὸ κτίσεως κόσμου 2871· ἐ-
φορέυθησαν εἰς ἐκεῖνον τὸν πόλεμον ἀπὸ μὲν τοῦ στρα-
τεύματος τῶν Εὐκλήνων 886 χιλιάδες, ἀπὸ δὲ τῶ τῶν
Τρώων 676· ἔλαβεν ἔπειτα τὴν Εὐλένην ὁ Μενέλαος,
φονεύσας τὸν Διήφοβον, ὅπῃ τὴν εἶχε μὲ τὸν Δάνα-
τον τὴν Πάριδος, καὶ ὅπως ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Βασίλειόν τε·
— Πομαῦ ἐν Μυθολ: σελ: 97.

(α) Ἰξίαν ἔρατα λαβὼν πρὸς Ἡῤ'ραν τὴν τοῦ Διὸς
γυναῖκα, ἐβέλετο μετ' αὐτῆς μιγῆναι· ὅπερ μαθὼν ὁ
Ζεὺς πλάττει νεφέλην εἰς χῆμα τῆς Ἡῤ'ρας· μὲ τὴν ὁ-
πίαν μιγείς γεννᾷ τὰς Κενταύρους, τὰς καὶ Ἰπποκενταύ-
ρους λεγομένους διὰ τὸ πρῶτως ἀναβῆναι εἰς ἵππους· Ἀν-
τοὶ μεθύοντες εἰς τὸν γάμον τῶ Πιριθοῦ, ἠθέλησαν νὰ
ἀρπά-

Ὀρφέως εἰς τὸν ἄδην, διὰ τὰ εὐγάλη τὴν ἡγαπημένην
τῇ Εὐρυδίκῃ (α). Τελειωθέντος τῷ γαμβρῶτος, ἡ θεὰ
ἔλαβε τὸν Τηλέμαχον, καὶ τῷ ὠμίλησεν οὕτως.

Εὐὺ βλέπεις, ὦ γιῆ τοῦ μεγάλου Ὀδυσσεως, μὲ
ποίαν φιλοφροσύνῃν ἐδῶ σέ ἐδέχθηκα· ἐγὼ εἶμαι Ἀ-
θάνατος, ὅτε δύναται τὰ ἔμβη ἀνθρώπος τις εἰς ἐπὶ-
το τὸ νησίον, χωρὶς τὰ παιδευθῆ ἄξιως διὰ τὴν αὐ-
θαδειάν τε, καὶ ἂν εἴ σέ ἀγαπήσῃ, ὅτε τὸ ἰδίόν σου
ναυάγιον ἡδύνετο τὰ σέ φυλάξῃ ἀπὸ τὴν ὀργὴν μου.
ὁ Πατήρ σου ἔλαβε τὴν αὐτὴν εὐτυχίαν ὅπου ἐσὺ
τώρα λαμβάνεις· μὰ, οἶμοι! δὲν ἵξευρε τὰ τὴν μετα-
χειρι-

ἀρπάσῃ τὴν νύμφην· διὰ ταῦτο καὶ κατεπολεμήθησαν ἀ-
πὸ τῆς Λαπίθας ἀρχηγὸς τῇ Βασιλείῃ τῇ Πηριδῶν, καὶ
ἀπὸ τὸν Θησέα.

(α) Ὁ Ὀρφεὺς ἦτον γιὸς τῇ Ἀπόλλωνος καὶ τῇ Καλ-
λίοπης Μῆσης· ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν Πατέρα τῇ τὴν λύ-
ραν, τὴν ὁποίαν τότεν ἡδέως ἐπαιζεν ὅπῃ ἡμέραν μὲ
τὴν ἡδονήν τις τὰ ἀνήμερα θηρία, ἐσαματῶσε τὰς πο-
ταμῆς, καὶ ἄλλα παρόμοια ἔκανε, κατὰ τὴν τῶν Ποιη-
τῶν μυθολογίαν. μὲ τὴν αὐτὴν λύραν κατέβη εἰς τὸν
ἄδην, διὰ τὰ εὐγάλη τὴν γυναῖκά τε Εὐρυδίκην, ἡ ὁ-
ποία ἐθανατώθη ἀπὸ τὸ δάγκμα ἐνὸς ὄφeos, ὅπότεν
ἔφυγε τὴν βίαν τῇ Ἀριστεως· μὲ τὴν ἡδυτική τῇ λύ-
ρας τε κατέπεισε τὸν Πλῦτωνα καὶ τὴν Περσεφόνην, καὶ
τῷ ἐδόθη ἄδεια τὰ τὴν λάβῃ, μὲ τοιαύτην ὁμῶς συν-
θήκην, ὅπῃ τὰ μὴν γυρίσῃ τὰ τὴν ἰδῇ, ἕως ὅπου τὰ
εὗγαν εἰς τὴν γῆν· ὁ Ὀρφεὺς ἀλισμοιῶντας τὴν συμ-
φωνίαν διὰ τὴν ἀγάπην ὅπῃ πρὸς αὐτὴν εἶχεν ἐγύρι-
σε τὰ ἰδῇ ἐὰν τὸν ἀκολουθῇ, καὶ οὕτως εὐθὺς πάλιν ὑ-
πέστρεψεν εἰς τὸν ἄδην· διὰ τὸ ὅποιον καὶ ὁ Ὀρφεὺς ἀ-
πεφάσισε τὰ ζῆσθαι εἰς τὸ ἐξῆς ἄγαμος· Ἀπολλῶν· ὁ
Ἀργοναυτικῶν.

χειρισθῇ* τὸν ἐφύλαξα πολὺν καιρὸν εἰς ἐτοῦτο τὸ
 ρησίον, καὶ ἂν ἤθελεν, ἠδύνατο νὰ ζήσῃ μαζί με εἰς
 μίαν ἀθάνατον εἰσιν* μὰ ἡ τυφλὴ ἐπιθυμία νὰ ἴδῃ
 τὴν δυσυχισμένην του Πατρίδα, τὸν ἔκαμε καὶ ἀπέ-
 βαλεν ὅλας αὐτὰς τὰς ἀφελείας* ἐσὺ βλέπεις ὅποιαν
 δόξαν ἔχασε, θέλων νὰ μεταῖδῃ τὴν Ἰθάκην, τὴν ὁ-
 ποίαν μὲ ὅλον τοῦτο δὲν θέλει δυνηθῇ νὰ μεταῖδῃ.
 Ἡθέλησε νὰ μὲ ἀφήσῃ, ἐμίσησε, καὶ ἐγὼ ἐξεδιή-
 θηκα ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὴν ζάλην, διὰ τὴν ἀδικίαν
 ὅπου εἰς ἐμέ ἔδειξε. τὰ πλοῖόν του ἔπειτα ἀφ' ἧς ἐγι-
 νε παίγνιον τῶν ἀνέμων, ἐβυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν
 ἀφελήσου ἀπὸ ἑνα παράδειγμα οὕτως ὀλέθριον* μετὰ
 τὸ ναυάγιόν του, δὲν σοῦ ἀπομένει ἐλπίς οὔτε νὰ
 τὸν ἴδῃς πάλιν, οὔτε νὰ βασιλεύσῃς εἰς τὴν Ἰθάκην
 ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖνον* Παρηγορήσω μὲ τὴν παροῦσαν εὐ-
 τυχίαν διὰ τὸν χαμόν τε, ἐπειδὴ καὶ εὐρίσκεις μίαν
 θεὰν ἐτοιμὴν νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχῇ, καὶ μίαν βασιλείαν
 ὅπου αὐτὴ ἡ ἰδία σοὶ προσφέρει. Εἰς αὐτὰς τὰς λό-
 γους ἐπρόσθεσε καὶ ἄλλας μακρὰς συνομιλίας, διὰ νὰ
 τοῦ διηγηθῇ πόσον ὁ Ὀδυσσεὺς ἦτον εὐτυχὴς μαζί
 της. Τοῦ ἐδιηγήθη ἔπειτα τὰ ὅσα τοῦ συνέβησαν εἰς
 τὸ σπήλαιον τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, καὶ εἰς τὸν
 Ἀντιφάντην Βασιλέα τῶν Λαιρυγόνων (α). Οὔτε ἄ-
 φησεν

(α) Οἱ Λαιρυγόες κατέκωνον εἰς τὴν πόλιν Λάμον
 ἢ ὁποία τὸ πάλαι ἐλέγετο Φορμία* ἀπανθρωποτα-
 τοι, καὶ θηριαδέεσται, κατὰ τὸν Πλίνιον, ζῶντες
 μὲ ἀνθρώπινα κρέατα* ὁ Βασιλεὺς αὐτῶν ὠνομάζε-
 το Ἀντιφάντης, ὁ ὁποῖος μὲ ὄλην τε τὴν δύναμιν ἐπο-
 λέμησε τὸν Ὀδυσσεύα, ὅπῃ ἡ πακοκαίρια, καὶ ἡ ταρα-
 χὴ τῆς θαλάσσης ἔρριψαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ
 κατε-

φησεν ἐκεῖνο ὅπου εἰς τὴν Νῆσον τῆς Κίρκης θυγάτηρ
τοῦ Ἡλίου τὸν ἀπύνησε, καὶ τὰς κινδύνας ὅπῃ ἀναμέ-
σον τῆς Σκύλλης (α) καὶ Χάρυβδος ἐδοκίμασε· τὰ ἑπα-
ρά-

κατεξέσχισε μὲ εὖ σῶμα του ἕναν ἀπὸ τοὺς συντρό-
φους τοῦ Ὀδυσσεύς. Πλίνιος βιβ: ζ. Ὁμηρ: Ὀδυσ-
σ: Κ.

(α) Περί τῆς Σκύλλης καὶ Χάρυβδος μυθολογοῦσιν
οὕτω· ὅτι ἡ μὲν Σκύλλα τὸ πρότερον ἦτον γυνὴ εὐει-
δής, θυγάτηρ τῷ Φόρκυος, συνευρισκομένη τῷ Ποσει-
δῶνι· ζηλοτυπήσασα δὲ αὐτὴν ἡ Ἀμφιτρυτή, καὶ φάρ-
μακα ἐμβαλοῦσα τῇ Πηγῇ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε συνη-
θεῖαν ἡ Σκύλλα νῦν λυγρὰ, τὴν μετέβαλε δι' αὐτῶν
τῶν φαρμάκων εἰς θηρίον ἐξ κεφαλῆς ἔχον, Κάμπης,
Κυνὸς, Λέοντος, Γοργώνης, Φαλαίνης, καὶ Ἀνθρώπου,
καὶ δώδεκα πόδας. καὶ τὰς κατάνει δὲ εἰς τὸ Σικελικὸν
πέλαγος κατατρώγουσα τοὺς πλείοντας ἐκείσε. Ἐλαύ-
νοντος δὲ τοῦ Ἡρακλείους τὰς Γηρυονείας Βοῦς κατὰ
τὸν Πορθμὸν, ἤρπαξεν αὐτὴ μερικὸς Ταύρους αὐτοῦ,
καὶ τὰς ἐφόρευσεν, ὅθεν καὶ φορεύεται ὑπὸ τῷ Ἡρακλεῖ.
Ὁ δὲ Πατὴρ αὐτῆς Φόρκυς κατακαύσας αὐτὴν μὲ λαμ-
πάδας, καὶ βράσας, πάλιν τὴν ἐζωοποίησεν· ὑπὸ δὲ
τῷ Τζέτζε, ἄλλως μυθολογεῖται, ὅτι ἡ Σκύλλα ἦτον
θυγάτηρ Νίσου τοῦ μεγάλου, ἡ ὁποία κόψασα τὴν
χρυσὴν αὐτοῦ τρίχα, εἰς τὴν ὁποίαν τοῦ εὐρίσκετο
ἅπαντα ἡ δύναμις, ὥσπερ καὶ τῷ Σαρφῶν, τὸν ἵκαμεν
ἀνευ ἀνδρείας, καὶ δυνάμεως· ὅθεν καὶ ἐφορεύθη ὑπὸ
τοῦ Μίνως· διὰ τὸ ὁποῖον μεταγνῆσα καὶ αὐτὴ, ἐκ-
ρεμάσθη ὕπερον ἐκ τῆς πρώτης τῆς Νηὸς ἐκείνου, καὶ
κρεμασμένη ἐσύρνετο διὰ τῶν πελάγους, ἀπὸ τῆς ὁποίας
καὶ αὐτὸ παρανομάσθη. Χάρυβδις δὲ καλεῖται ἡ ἐν
τῷ Πορθμῷ ταύτης θάλασσα, ἡ καταπίνουσα τὰ
πλοῖα, τὴν ὀνομασίαν λαβοῦσα ἀπὸ τὸν ἄρπαγα καὶ

μάσσει τὸν ὑπερινὸν χειμῶνα τῆς θαλάσσης ἐπ' αὐτὸ ὁ Ποσειδῶν ἠγείρει ἐναντίον τε, ὅταν ἀπὸ αὐτὴν ἐμίσει-
σε, θάλασσα νὰ τὴ δῶσῃ νὰ καταλάβῃ, πῶς ἐχάσθη εἰς
ἐκεῖνο τὸ ναυάγιον, μὲ τὸ νὰ ἐσιώπησεν τὸν ἐρχομὸν
τε εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων (α). Ὁ Τηλέμαχος ὅπῃ
εἰς

δαμάτορα Χάρυβ' ἦν, τὸν ὁποῖον περαυνώσας ὁ Ζεὺς
βυλόμενον τὰς Βοῦς τὰ Ἡρακλείους ἀρπάσαι, κατέπει-
ξεν εἰς αὐτὴν τὴν θάλασσαν· Ἀλλὰ ταῦτα ἢ μύθος
εἰσὶν, ἢ ἄλλως πως ἔχουσιν, εἶδ' ἐπὶ τοῦ παρόντος·
τὸ ἀληθὲς ἕως ἔχει· Σκύλλα καὶ Χάρυβδις καλοῦν-
ται δύο μεγαλώτατοι Σκόπελοι καὶ ἄκρα τῆς Καλα-
βρίας, περὶ τὸ Ρήγιον τῆς Ἰταλίας, καὶ τὸν Πορθμὸν
τῆς Σικελίας, ὑποκάτω τῶν ὁποίων εἶναι πέτραις πολ-
λαῖς καὶ μεγάλαις, σπήλαια καὶ αἵτρα καὶ βαθυλοῦς τό-
πους ἔχουσαι, εἰς τὰς οποίας εὐρίσκονται θηρία θα-
λάσσια. ὅθεν καὶ ὁ τόπος ἐκρίνετο καὶ ἦεν κινδυνώ-
δης τὸ πάλαι, καὶ διὰ τὰ ἀνωτέρω, καὶ διὰ τὴν βίαιον
περίσφορὴν τῆ ὕδατος, ἢ μᾶλλον, διὰ τὴν ἀπειρίαν ὅ-
πως ἔχον τότε εἰς τὴν ναυτικὴν· τὰρα ὅμως γενομένης
τῆς ναυτικῆς ἐντελεστέρας δὲν εἶναι τόσοι φοβεροί· ἀπ'
αὐτῶν ἐρρέθη καὶ Παροιμία, θάλωντας νὰ φύγῃ ἀπὸ
τὴν Σκύλλαν, ἔπεσεν εἰς τὴν Χάρυβδιν, ταπτεῖν ἀπὸ
ἑνα κακὸν, εἰς ἄλλο χειρότερον· — Ὁ βίβλ: δι. μεταμορφ:
Σένεκ: πρὸς Δουκίλ: Κικέρ: πρὸς Λύτων: Πλίν: βιβ:
γ. κεφ: η. Ἀπολλ: δ. Ἀρρον: Ὀμηρ: Ὀδυσ: Μ. Βιρ-
γίλ: Ἀινειάδ: γ. καὶ Γιωργ: ε. Μελέτ: ἐν Γιωργ: σελ:
298.

(α) Φαιάκων νῆσος ἀνομάζετο ἡ Κόρσικα τὸ πάλαι,
ἣτις καὶ Κυρρὸς, κατὰ τὸν Φάβιον, ἀπὸ τὸν Κύρ-
ρον Τιδῶν τοῦ Ἡρακλέους· ὕστερον δὲ μετωνομάσθη
οὕτω ἀπὸ τῆς Κόρσης Βουβέλικης· γυναικὸς οὐσης ἐκ
τῆς Λιγουρίας, τὴν ὁποίαν μετέφερεν ἐκεῖ ὁ Ταῦρος·
ἐνρί-

εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδόθη ταχίως εἰς χαρὰν, ὡν τόσον κα-
λῶς δεξιωμένος ἀπὸ τὴν Καλυψῶ, ἐγνωρίσει τέλος τὸ
δολερὸν τῆς, καὶ ἐμνήσθη τὴν φρόνιμον συμβουλὴν
τοῦ Μέντορος. Συγχώρησον τὴν λύπην μου, ὦ θεά,
τῆς ἀπεκρίθη μὲ ὀλίγα λόγια, τῶρα δὲν δύναμαι
νὰ κάμω ἄλλο, παρὰ νὰ λυπηθῶ. εἰς τὸ ἐρχόμενον
ἴσως καὶ λάβω περισσοτέραν δύναμιν, νὰ δοκιμάσω
τὴν εὐτυχίαν ὅπου μοῦ προσφέρεις. Ἄφες μὲ ἐτούτῃ
τὴν σιγῇ νὰ κλαύσω τὸν Πατέρα μου, ἐσύ γνωρίζεις
καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ πόσον εἶναι ἄξιος λύπης. Ἡ Κα-
λυψῶ δὲν ἐτόλμισε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ εὐθύς περισσό-
τερον, μάλισα ὑπεκρίθη πῶς ἐλυπεῖτο τὸν Ὀδυσσεύα,
καὶ ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν θλίψιν τοῦ Τηλεμάχου.
μὰ διὰ νὰ ἐγνωρίσῃ καλλίτερον τῆς πλέον δυνατῆς τρό-
πους διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν καρδίαν του, τὸν ἠρώτησε
μὲ ποῖον τρόπον ἐναυάγησε, καὶ πῶς ἔφθασεν εἰς τὰ
παραθαλάσσια τῆς. Ἡ θεὸν ἦσθαι μακρὰ ἡ διήγησις
τῶν δυσυχιῶν μου, τῆς εἶπεν. ὄχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ
Καλυψῶ, ἐγὼ εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ τὰς ἀκούω, σπέν-
δασον νὰ μοῦ τὰς διηγήθῃς. Αὐτὴ τὸν ἠνάχλει πολ-
ὺν καιρὸν, καὶ αὐτὸς μὴ δυνάμενος πλὴον νὰ προφασί-
ζηται, ἤρξατο τὴν διήγησιν καὶ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Εἰγὼ ἐμίσησα ἀπὸ τὴν Ἰθάκην, διὰ τὰ ὑπάγω
νὰ ἐρωτήσω τοὺς ἄλλους Βασιλεῖς, ὅπου ἐπέστρεψαν
ἀπὸ τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, διὰ τὸν Πατέρα μου.
οἱ ἀγαπητικοὶ τῆς Μητρός μου Πηνελόπης, εἰσαύμα-

B 4

σαν

εὐρίσκεται ἀντικρὺ τῆς ἡπείρου, ἀπὸ τὴν Σαρδινίαν κα-
δίαν 60. τὸ μακρὸς τῆς φέρεται μιλίαν 110. καὶ τὸ
πλάτος τῆς 50. ἀνομάζετο προσέτι καὶ Σχερία, διὰ
τὴν τὰ τότ᾽ διάσημον πραγματείαν.

σαν διὰ τὸν μισευμένον μου, ἐπειδὴ ἐγὼ ἔπασχον καὶ τὸν κρύψω ἀπὸ αὐτοῦς. Ὁ Νέστωρ (α) ὅπου ἐγὼ εἶδον εἰς τὴν Πύλον, καὶ ὁ Μενέλαος (β) ὅπου μὲ ἐδέχθη φιλικῶς εἰς τὴν Λακεδαιμονίαν, δὲν ἔξευρον καὶ μὲ πληροφορήσωσιν, ἂν ὁ Πατήρ μου ἦτον ἀκόμι ζωνταῖος. Ἀγανακτῶν καὶ εὐρίσκομαι πάντοτε ἀμφίβολος καὶ ἀβέβαιος, ἀπεφάσισα καὶ ὑπάγω εἰς τὴν Σικελίαν, εἰς τὴν ὁποίαν, ἤκουσα, ὅτι οἱ ἄνεμοι εἶχον ρίψῃ τὸν Πατέρα μου. Μὰ ὁ φρόνιμος Μέντωρ, τὸν ὁποῖον βλέπεις ἐδῶ, ἀντεῖπεν εἰς τοιοῦτον τολμηρὸν ἔργον· μοὶ ἐφανέρωσεν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὰς Κύκλωπας γίγαντας ἀνδρωποφάγας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὴν ναυτικὴν δύναμιν, τοῦ Αἰεΐου, καὶ τῶν Τρῳαδῖτῶν, οἱ ὅποιοι ἔπλεον εἰς ἐκεῖνα τὰ ἀκροθαλάσσια· οἱ Τρῳαδῖται, ἔλεγεν, εἶναι θυμωμένοι ἐναντίον ὅλων τῶν

(α) Ὁ Νέστωρ ἦν υἱὸς τῆς Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Βασιλεὺς τῆς Πύλης, ἓνας ἀπὸ τῆς πρώτης Ἀρχιστρατήγου τῶν Ἑλλήνων· ὑπῆγεν εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τρῳάδος μὲ 90. καράβια. σοφὸς εἰς τὰς συμβουλὰς, καὶ παιδῆνιος ἀπὸ ὅλης τῆς τῆς στρατεύματος· διὰ τὸν ὁποῖον εἶπεν ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτι εἰάν ἦτον ἀκόμι δέκα Νέστορες ταχύτερον ἐνίκητο οἱ Τρῳαδῖται· ἔζησε μέχρι τρίτης γενεᾶς. εἶχε γυναῖκα τὴν Βυρυδίκην θυγατέρα τῆς Κλυμένης μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν ἑπτὰ υἱούς, καὶ μίαν θυγατέρα· Ὁμηρ. ἐν Ἰλιάδ. καὶ Ὀδυσσ. Οὐβίδιος βιβλ. 16. Μεταμορφώσεων.

(β) Ὁ Μενέλαος ἦτον υἱὸς τῆς Ἀτρείως καὶ τῆς Ἀέροπης, ἔλαβε διὰ γυναῖκα τὴν Ἑλένην θυγατέρα τοῦ Διὸς, καὶ τῆς Λύδας, (τινὲς δὲ θέλωσι γενέσθαι τὴν Νέμεσιν μητέρα, τὴν δὲ Λύδαν τροφεύτριαν·) διὰ τὴν ὁποίαν ἠγέρθη ὁ Τρῳαδικὸς πόλεμος· ὅρα ἀνωτέρω.

τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸ αἷμα τοῦ Τίου τοῦ Ὀδυσσεύς, τὸ ἔχον ἂν ἐτύχαινε, μὲ μεγαλωτάτην τοὺς εὐχαρίστησιν· ἐπίστροφον εἰς τὴν Ἰθάκην, ἴσως εὐθὺς ὅπου φθάσης, θέλει φθάσῃ καὶ ὁ Πατήρ σου· τὸν ὅποιον τέσον ἀγαποῦσιν οἱ Θεοί. Μὰ ἂν εἶναι ἀποφασισμένον νὰ χαθῇ, καὶ νὰ μὴν ἰδῇ ποτὲ τὴν πατρίδα του, πρέπει νὰ γυρίσῃς νὰ τὸν ἐκδικήσῃς, νὰ ἐλευθερώσῃς τὴν μητέρα σου, καὶ νὰ φανερώσῃς εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὸν ἑαυτὸν σου Βασιλέα τοιοῦτον ἄξιον νὰ βασιλεύσῃς, ἅποῖος ἐσάθῃ ὁ Ὀδυσσεύς· ἦτον πολλὰ ἀφέλσιμοι οἱ λόγοι του, ἀμὴ ἐγὼ δὲν ἤμουν ἀρκετὰ φρόνιμος νὰ τοὺς καταλάβω· ἐγὼ δὲν ἠκολούθουν ἄλλο παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου· ὁ φρόνιμος ὅμως Μέντωρ τόσον μὲ ἠγάπησεν, ὅπου μὲ ἠκολούθησεν εἰς αὐτὴν τὴν κινδυνάδην θαλασσοπορίαν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθην ἐναντίον τῆς συμβουλῆς του, καὶ οἱ Θεοὶ συγκατένευσαν εἰς τὸ σφαλερόν μου ἐγχείρημα, διὰ νὰ ταπεινώσωσι μόνον τὴν φαντασίαν με.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅπου ταῦτα διηγείτο ὁ Τηλέμαχος, ἡ Καλυψὼ ἐσοχάζετο τὸν Μέντορα, ἐθαυμάζετο, καὶ τῆς ἐφαίνετο νὰ βλέπῃ εἰς αὐτὸν θεῖόν τι, μὰ δὲν ἦτον δυνατόν νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴν ὅπου εἶχε, τοὺς τεταραγμένους τῆς διαλογισμούς· ἔσεκε λοιπὸν γεμάτη ἀπὸ φόβον καὶ ἀμφιβολίαν, ἔμπροσθεν εἰς ἑταῖον τὸν ἀγνώριστον, καὶ ἐφοβεῖτο νὰ φανερώσῃ τὴν ταραχὴν τῆς· Ἀκολούθει, εἶπε τῷ Τηλεμάχῳ, νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν περιέργειάν μου· τότε ὁ Τηλέμαχος ἤτως ἠκολούθησε τὴν διήγησίν τε.

Ἡμεῖς εἴχομεν διὰ πολὺν καιρὸν εὐδίων ἀνέμον διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Σικελίαν, μὰ ἔπειτα μία ἤσπερα

φερά ζάλη τῆς θαλάσσης μᾶς ἐσκότισε τὴν θάωριαν τὰ οὐρανοῦ. ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν εἶδομεν εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον μερικὰ ἄλλα πλοῖα, καὶ εἰς ὀλίγον ἐκαταλάβαμεν πῶς ἦτον ὁ σόλος τοῦ Αἰνείου· δὲν μᾶς ἔδιδον αὐτὰ ὀλιγώτερον φόβον ἀπὸ τὰς θαλασσίους πέτρας· τότε ἐκατάλαβα, ἀγκαλὰ καὶ ἀνωφελῶς, ἡ κῆνο ὅπου ἡ ὁρμὴ μᾶς νεότητος ἀσοχάσου μὲ ἐμπόδισε νὰ τὸ σαχασθῶ πρότερον μὲ φρόνισιν· ὁ Μέντωρ εἰς αὐτὸν τὸν κίνδυνον, ὅχι μόνον ἐφάνη σαφερὸς καὶ ἀφοβος, μὰ πλέον χαρήμενος ἀπὸ τὸ σύνηδες· αὐτὸς μὲ ἐθάρρυνε, καὶ ἠσθανόμην, ὅτι μοῦ ἐνέπνεε μίαν ὑπερ-θαύμαστον δύναμιν· Βλέπων τὸν Ναυκλήρον συγχισμέ-
ρον, αὐτὸς ἔδιδε τὰς ἀναγκαίας συμβουλὰς μὲ τοῦν ἀν-
τάραχον. Ἡ γαπημίε μου Μέντωρ, ἐγὼ τῷ ἔλεγον, διατὶ δὲν ἠθέλησα νὰ ἀκολουθήσω τὰς συμβουλὰς σου; βέβαια εἶμαι μαρὸς ὅπῃ ἠπολούθισα τὴν γυνάμην με εἰς μίαν ἡλικίαν, εἰς τὴν ὁποίαν λείπει καὶ τὸ προνοητικὸν εἰς τὸ μέλλον, καὶ ἡ μετριοτήτης εἰς τὴν καλὴν μεταχείρη-
σιν τῶ παρόντος· Ἀχ! ἀνίσως καὶ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ ἐτάτην τὴν ζάλην, δὲν θέλω πισεύσει εἰς τὸν ἑαυτὸν με, ὥσάν εἰς τὸν πλεῖα κινδυνάδῃ με ἐχθρὸν, ἀλλὰ εἰς ἐσὲ μόνον, ὦ Μέντωρ!

Εἰγὼ δὲν θέλω, μοὶ ἀπεκρίθη ὁ Μέντωρ μει-
διῶν, νὰ σοῦ ἐλέγξω τὸ σφάλμα· φθάνει ὅπου ὁ ἴδιος ἐσὺ τὸ γνωρίζεις, καὶ αὐτὸ ἄς σὲ κάμῃ εἰς τὸ ἐρ-
χόμενον μετριώτερον εἰς τὰς ἐπιθυμίας σου· μὰ ὅταν ἀπεράσῃ ὁ κίνδυνος, ἐπιστρέφει πάλιν ἡ ματαιοφροσύνη σου· εἰς παρομοίας περιστάσεις χρειάζεται μεγαλοφυ-
χία· προτὲ νὰ εὐρεθῇ τις εἰς τὸν κίνδυνον, πρέπει νὰ τὸν προβλέπῃ, καὶ νὰ τὸν φοβῇται, ὅμως ὅταν εἰς
αὐτὸν

αὐτὸν εὐρεθῇ. πρίττει γὰρ τὸν καταφρονῇ· γίγου λοιπὸν ἄξιος Τιδῆς τοῦ Οὐδασέως, δαΐζον μεγαλοκαρδίαν εἰς τὰ κακὰ, ὅπου σὲ περικυκλοῦσιν. ἡ γλυκύτης καὶ ἡ εὐτολμία τοῦ ἔμφροιος Μίντορος, μοὶ ἐπρὸξένουν θαῦμα· ἐθαύματα ὅμως περισσότερον τὴν ὑψινοϊάντη, ὁπόταν ἴδα μὲ ποῖον τρόπον μᾶς ἐφύλαξεν ἀπὸ τὸν κίνδυνον· ὅταν ἄρχισεν ὁ Οὐρανὸς γὰρ γίνηται γαλήνῃς, οἱ Τρῳαδίται βλέποντές μας πλησίον των βέβαια ἤθελον μᾶς γνωρίσῃ· αὐτὸς ἐσοχάδῃ ἓνα ἀπὸ τὰ πλοῖά των σχεδὸν ὅμοιον μὲ τὸ ἐδικόν μας, ὅπου ἡ ταραχὴ εἶχε μακρύνῃ ἀπὸ τὰ ἄλλα, ἡ πρύμνα τῆ ὁποίου ἦτον σεφαναμένη ἀπὸ μερικὰ ἄνθη· Ἐσπούδασεν ὁ Μίντωρ γὰρ μᾶς σεφανώσῃ τὰς σεφαλάς ἀπὸ παρόμοια ἄνθη, δεινόντας αὐτὸς ὁ ἴδιος τὰ σεφανα μὲ πλοκάς τοῦ αὐτοῦ χρώματος, καθὼς τὰ εἶχον δεδεμένα καὶ οἱ Τρῳαδίται· Ἐπρὸς αἶξεν ὅτι ὅλοι μας οἱ ναῦται, διὰ γὰρ μὴ γνωρίζαν βλέπομενοι ἀπὸ τοὺς ἐχθρὰς, γὰρ χαμηλώσεν ὅσον ὑδύνοντο τὸ σῶμά των εἰς τὰ καθίσματά των, καὶ ἔτως ἐπεράσαμεν διὰ μέσῃ τοῦ σόλου· Αὐτοὶ βλέποντές μας ὤφωσαν τὴν φωνήν των ἀπὸ τὴν χαρὰν, ὥσάν γὰρ εἶχον ἰδῇ τὰς συντρόφους των, ὅπου εἶχον χάσῃ. Ἡ ναγκάθημεν ἀπὸ τὴν βίαι τῆς θαλάσσης γὰρ πλεύσωμεν μερικὸν διάστημα μετ' αὐτῶν· τέλος ἀπεμείναμεν ὀλίγον ὀπίσω, καὶ εἰς καιρὸν ὅπου βίαιοι ἄνεμοι τὰς ἐδίωξαν καὶ τὴν Ἀφρικὴν, ἐβάλαμεν τὴν ὑπερίπην μας δύναμιν διὰ γὰρ φθάσωμεν κεπηλατώντες εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Σικελίας.

Ἐφθάσαμεν βέβαια, μὰ ἐκεῖνο ὅπου μᾶς συναπῆντισε δὲν ἦτον ἀκινδυνώτερον τοῦ σόλου, ὅπου μᾶς ἔδιδεν αἰτίαν γὰρ φύγωμεν· Ὡρομεν ἄλλες Τρῳαδί-
τας

τας ἐχθρούς τῶν Ἑλλήνων εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Σικελίας· ἐπεὶ ἐβασίλευεν ὁ γέρον Αἰέτης (α) ὅπῃ εἶχεν ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Τρωάδα· Μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὸν αἰγιαλὸν, ὅπου οἱ κάτοικοι ὑποπτεύθησαν πῶς ἡμεῖς ἡμεῖς, ἢ ἄλλοι ἐκείνης τῆς νήσου οἰκήτορες, καὶ ἤλθομεν ὥπλισμένοι διὰ νὰ τοὺς καταπολεμήσωμεν ἄφνω, ἢ ξένοι, καὶ ἐφθάσαμεν ἐπεὶ διὰ νὰ ὑποτάξωμεν τοὺς τόπους τῶν· Εἰς τὴν πρώτην ὁρμὴν κινούμενοι ἀπὸ

(α) Οἱ Αἰέτης ἦν Τιδὸς τῆ Κρινίσια ποταμῶ τῆς Σικελίας, καὶ τῆς Ἐγέτης Τρωϊκῆς Γυναικός, τῆ ὁποίου ἡ γέννησις μυθολογεῖται οὕτως· Ἀπὸ πολλῶν μὴ λαμβάνων τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν παρὰ τῷ Λαομέδοντος διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἰλίου, ἔσειλε θανατικὸν εἰς τὴν Πόλιν· Οἱ Ἰερεῖς ἐμάρτευσαν, ὅτι ἔτις ἤθελε παύσῃ τὸ θανατικὸν, ἀνίσως κάθε χρόνον ἤθελε δίδαν εἰς τροφὴν ἐνὸς θαλασσίῃ θηρίου ἀπὸ τὰς Τρωαδίτιδας παρθένας ἐκείνῃ, εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελε πέσῃ ὁ κλῆρος· Οἱ Ἰππότης πρῶτος ἀπὸ τῆς Εὐγενεῖς τῆς Τρωάδος, φοβόμενος μήπως πέσῃ ὁ κλῆρος εἰς τὴν θυγατέρα τα Ἐγέτην, τὴν ἔβαλεν εἰς ἕνα καράβι καὶ τὴν ἄφησε μέσα εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης· διὰ βουλῆς ὅμως τῶν θεῶν διεσώθη εἰς τὴν Σικελίαν· Ἐκεῖ τὴν ἠγάπησεν ὁ ποταμὸς Κρινίσιος, ὁ ὁποῖος μεταβληθεὶς εἰς Κύναν, συνευρέθη μετ' αὐτῆς, καὶ ἐντεῦθεν ἡ Ἐγέτη συνέλαβε τὸν Αἰέτην Βασιλιά τῆς Σικελίας· αὐτὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν Τρωάδα κατ' ὃν καιρὸν ὁ Πρίαμος ἐπεὶ ἐβασίλευε, καὶ μετὰ τὸν κατηνάφισμὸν τῆς ἐγύρισεν εἰς τὴν Σικελίαν, ἔνθα ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Αἰέτην, καὶ ἑτέρας πόλεις· Γέρον ὦν ἐφιλοξένησε τὸν Ἀγχιόνην καὶ τὸν Διεύειαν ἐλθόντας εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ θανόντος τῷ Ἀγχιόνι, τὸν ἔθαψεν εἰς τὸ ὄρος Ἐρυξ· — Σέρβιος, καὶ Βιργίλι· Αἰνείαδ. 5.

ἀπὸ θυμὸν, ἔκλυσαν τὸ πλοῖόν μας, κατέκοψαν τοὺς
 συντρόφους μας, ἔξω μόνον ἀπὸ τὸν Μέντορα καὶ ἐ-
 μέ, τὰς ὁποίους ἐφύλαξαν διὰ τὰ μᾶς παρασῆκωσιν
 εἰς τὸν Ἀκέσην, καὶ τὺτο διὰ τὰ μάθῃ ἀπὸ ἡμᾶς ὁ-
 ποῖον σκοπὸν εἶχομεν, καὶ ἀπὸ ποῖον τόπον ἤλθα-
 μεν· ἐμβήκαμεν λοιπὸν εἰς τὴν πόλιν δεδεμένοι εἰς τὰ
 ὀπίσσω τὰς χεῖρας, καὶ δὲν ἐμάκρυον τὸν θάνατόν μας
 διὰ ἄλλο, παρὰ διὰ τὰ γένωμεν θάναμα ἐνὸς Ἑθνοῦς
 αἰμοβόρου, ἀφ' οὗ ἤθελεν ἀκέσῃ ὅτι εἴμεσθην Ἑλλη-
 νες· μᾶς παρέστησαν εἰς τὸν Ἀκέσην, ὅς τις κρατῶν εἰς
 τὰς χεῖρας ἐν χρυσῷ σκῆπτρον, ἔκρινε τοὺς λαὸς,
 καὶ ἠτοιμάζετο εἰς μίαν μεγάλην θυσίαν· αὐτὸς μᾶς
 ἠρώτησε μὲ τέτοιον φωνῆς φοβερᾶς, ἀπὸ ποῖον τέπον εἴ-
 μασθην· Ὁ Μέντωρ εὐθύς ἔτως ἀπεκρίθη. Ἐρχόμε-
 θα ἀπὸ τὰς αἰγιαλὰς τῆς μεγάλης Ἑσπερίας, καὶ ἡ
 πατρίς μας δὲν εἶναι μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, καὶ ἔτως ἀπέ-
 φυγε τὰ εἶπῃ πῶς ἤμεθα Ἑλλήνες· Μὰ ὁ Ἀκέσης
 χωρὶς πλέον τὰ τὸν ἀκέσῃ, κρίνωντάς μας ξένους ὅπῃ
 ἠθέλαμεν τὰ κρύψαμεν τὸν σκοπὸν μας, ἐπρόσαξε τὰ
 σαλθῶμεν εἰς ἓνα λόγγον ἐκεῖ πλησίον, εἰς τὸν ὁποῖον
 ἔπρεπε τὰ δουλεύωμεν ὡς δῶλοι ὑποκάτω εἰς ἐκείνους
 ὅπῃ ἔβροσαν τὰ ποίμνια· Αὐτὴ ἡ κατάστασις μοῦ ἐ-
 φάνη πλέον σκληρὰ ἀπὸ τὸν θάνατον, διὰ τοῦτο εὐ-
 θὺς ἐφάναξα· Θανάτωσαί μας καλῆτερα, ὦ Βασιλεῦ,
 παρὰ τὰ μᾶς βάλῃς εἰς τοιαύτην κατάστασιν· Ἰξευρε
 πῶς ἐγὼ εἶμαι ὁ Τηλέμαχος υἱὸς τῷ Ὀδυσσεύς Βασι-
 λέως τῆς Ἰθάκης, καὶ περιέρχομαι ζητῶν τὸν Πατέρα μου
 εἰς ὅλας τὰς θαλάσας· καὶ ἐπειδὴ δὲν δύναμαι ἔτε τὰ
 τὸν εὖρω, ἔτε τὰ ἐπιστρέφω εἰς τὴν Πατρίδα μου, ἔτε
 τὰ ἀποφύγω τὴν δουλείαν, σύκωσαί μου μίαν ζῶν

ὅπῃ

ὅπου δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω· Μόλις προέφερον αὐ-
τὰς τοὺς λόγους, καὶ ἰδοὺ ὁ λαὸς ὅλος θυμωμένος ἔ-
κραξε πῶς ἔπρεπε νὰ ἀποθάνῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀσπλάγ-
χου Ὀδυσσεύς, τὰ τεχνάσματα τοῦ ὁποίου ἠφάνισαν
τὴν Τρωάδα· Ὡς γὰρ τοῦ Ὀδυσσεύς, τότε μοι εἴ-
πεν ὁ Αἰέτης, δὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ τὸ αἷμά σου
τόσων Τρωαδῶν ψυχῶν, ὅπου ὁ Πατήρ σου μέσα
εἰς τὰ φοβερά χάσματα τῆς Κωκυτοῦ ἔπεμψεν· Ἐσὺ
λοιπὸν πρέπει νὰ ἀποθάνῃς ὅπως ἐκείνον ὅπου εἴ-
ναι μαζί σου· Τὸν αὐτὸν καιρὸν ἕνας Γέρον ἀπὸ τὸν
λαὸν ἐπρόβαλεν εἰς τὸν Βασιλεῖα νὰ μᾶς θυσιάσῃ ἐπά-
νω εἰς τὸν τάφον τῆς Ἀγχίσης (α). Τὸ αἷμά του, ἔλε-
γε, θέλει εἶναι εὐπρόσδεκτον εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνου τοῦ
Ἡρώος· καὶ ὁ ἴδιος Αἰεΐας, ὅποτεν μάθῃ παρομοίαν
θυσίαν θέλει χαρῇ, βλέπων πόσον ἐσὺ ἀγαπᾷς ἐκεῖ-
νον,

(α) Ὁ Ἀγχίσης ἦτον Υἱὸς τοῦ Κάπυος· φέρεται ὅτι
πρὸ τῆς Τρωικῆς πολέμου κατόκει ἐρήμους καὶ ὑλῳδαίς
τόπαις, εὐχαριστήμενος μὲ μόνων τῶν ποιμνίων τοῦ τὴν
σαρκεσίαν· ἠγαπήθη ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτῃ, καὶ μετ' αὐ-
τῆς ἐγέννησε τὸν Αἰεΐαν πλησίον τῆς Σιμόεντος ποτα-
μῆ· ἔπειτα ἐτυφλαίθη ἀπὸ τὴν ἰδίαν, ἐπειδὴ ἐμεγα-
λοφρόνησε διὰ τὴν συνεσίαν ὅπως μετ' αὐτῆς ἐδοκίμασε.
καὶ διὰ τῆτο, λέγεται, ὅτι δὲν μετείχευ ἀπὸ τὰς βου-
λὰς τῶν Τρωαδῶν· Ὅποτεν ἐκαίετο ἡ Τρωὰς μὲ τὸ
νὰ μὴν ἐφαίμετο καμμία ἐλπίς σωτηρίας, τὸν ἐβάσα-
σεν ὁ Υἱὸς τοῦ Αἰεΐας ὑπὲρνηρον ὄντα εἰς τὰς ἄμους
τα, καὶ τὸν εὐγαλεν ἀπὸ τὰς φλόγας, καὶ μετ' αὐτῆς τὸν
ὑψηγεν ἕως εἰς τὴν πόλιν τῆς Σικελίας καλεσμένην Δρέ-
παρον· Ἀποθανὼν δὲ ἐτάφη παρ' αὐτῆς καὶ παρὰ τοῦ
Αἰέτου εἰς τὸ ὄρος Ἐρυξ. — Σέρβιος, καὶ Βιργίλ. Αἰ-
νειάδ. α΄.

νοι, ὅπου αὐτὸς ἠγάπα περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλου ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ὁλὸς ὁ λαὸς ἐπήνεσεν αὐτὸ τὸ πρόβλημα, καὶ ἄλλα πλείον δὲν ἐσοχάζοντο παρὰ τὰ μᾶς θυσιάσεν. μᾶς ἔφερον ἔπειτα εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἀγχίσου, ὅπου εἶχον ἡτοιμασμένας δύο τραπέζας, ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας ἦτον ἀναμμένον τὸ ἱερὸν πῦρ. Εἵχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν μάχαιραν, ἡ ὁποία μετ' ὀλίγον ἔμελλε τὰ μᾶς σφάζειν. μᾶς εἶχον ἐσφαρμένους μὲ ἄνθη. ματαίως ἐζητούσαμεν ἔλεος, οὔτε τινὰ τρόπον ἐγνωρίζομεν δυνατόν τὰ μᾶς φυλάξει τὴν ζωὴν. Τότε ὁ Μέντωρ ἐζήτησε γαληνιαίως τὰ ἰδῆ τὸν Βασιλέα, εἰς τὸν ὁποῖον ὠμίλησεν οὕτως. Ἀνίσως, ὦ Βασιλεῦ, ἡ νεότης καὶ ἡ δυστυχία τοῦ Τηλεμάχου, ὅπου οὐδέποτε εἰς βλάβην τῶν Τρωαδιτῶν ἐκίνησεν ἄρματα, δὲν σὲ παρακινεῖ εἰς εὐσπλαγχνίαν, καὶ ἄς σὲ παρακινήσῃ τὸ ἴδιόν σου ὄφελος. Ἡ ἐπισήμη, ὅπου ἔχω εἰς τὸ τὰ γνωρίζω τὰ μέλλοντα, καὶ τὴν θέλησιν τῶν Θεῶν, μοὶ φανερώγει πῶς πρὶν τὰ ἀπεράσῃσι τρεῖς ἡμέραι, θέλει ἔλθουσι Βάρβαρα ἔθνη τὰ σὲ πολεμήσῃσι, τὰ ὁποῖα θέλουσι κατέβῃ ὥσαν χεῖμαρροι διὰ τὰ κατακλύσῃσι τὴν πόλιν σου, καὶ τὰ ἀφανίσῃσιν ἐτοῦτον τὸν τόπον σου. Σπούδασον τὰ τοὺς προλάβῃς, ὅπλισον τοὺς λαούς σου, καὶ φέρε ταχέως μέσα εἰς τὰ τείχη σου τὰ πολλὰ ποίμνια, ὅπου ἔχεις εἰς τὴν πεδιάδα. ἀνίσως καὶ ἡ πρόρρησίς μου εἶναι σφαλτὴ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔχεις ἐξουσίαν τὰ μᾶς θυσιάσῃς. μὰ ἀνίσως καὶ ἡ θέλει ἀποβῆ ἀληθὴς, ἐνθυμήσου πῶς δὲν εἶναι δίκαιον τὰ ὑπερήσῃ τις ἀπὸ τὴν ζωὴν ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι χρεώσης τῆς ζωῆς του. Ὁ Ἀκίσης ἐταράχθη ἀ-
χέων

κίων τοὺς λόγους, ὅπου ὁ Μέντωρ ἔλεγεν εἰς αὐτὸν
 μὲ σαφερότητα, τὴν ὁποίαν εἰς ἑδὲνα ἄλλον ποτὲ ἐ-
 σοχάσθῃ. Ἐγὼ βλέπω, ἀπεκρίθη, ὡ ξένη, πῶς οἱ
 θεοὶ, οἱ ὁποῖοι δὲν σοὶ ἐχάρισαν κἀνένα χάρισμα εὐ-
 τυχίας, σοὶ ἔδωκαν μίαν ἐπισήμην; ἡ ὁποία εἶναι
 πλέον ἀξιοτίμητος ἀπὸ ὅλας τὰς εὐτυχίας τῆς γῆς.
 Τότε ἀνεβάλλετο αὐτὴν τὴν θυσίαν, καὶ ἐπρόσταξεν
 ἐπιμελῶς νὰ προλάβωσι τὴν ὁρμὴν, περὶ τῆς ὁποίας
 εἶχε τοῦ προσηπῇ ὁ Μέντωρ. Ἄλλο δὲν ἐφαίνετο εἰς
 κάθε μέρος, παρὰ γυναῖκες τρομασμέναι, γέροντες
 καμπύλοι ὅχι τόσοι διὰ τὸ γῆρας ὅσον διὰ τὸν φό-
 βον, καὶ βρέφη μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ ὄμματα, ὅπου
 ἔμβαινον εἰς τὴν πόλιν. Οἱ Βόες καὶ τὰ Πρόβατα βλη-
 χάμενα ἤρχοντο, ἀφίνοντες τὰς πλεσιοπαρόχους βο-
 σκάς των. Πολλοὶ μὲν εὐρίσκοντες σαύλους ἀρκετοὺς
 διὰ νὰ ἔμβωσι μέσα εἰς αὐτάς, ἔμενον ὑπαίθριοι. Ἡ-
 κέοντο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη θόρυβοι ἀνθρώπων, ὅπου
 ἐσπρώχοντο ἀμοιβαίως, οἱ ὁποῖοι ἐσοχάζοντο ἕναν
 ἀγνώριστον διὰ γνώριμον, καὶ ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ,
 χαρὶς νὰ ἱξεύρῃν εἰς ποῖον μέρος τοὺς ἔφερον τὰ πο-
 δάρια των. Οἱ ἐξοχώτεροι ὅμως πολῖται σοχαζόμε-
 νοι ἑαυτοὺς ιουνεχεσέρους, ἔκρινον τὸν Μέντορα ὡς
 ψεύστην, καὶ ἐσυμπέρανον πῶς ἔκαμε μίαν ψευδῆ κρί-
 σιν διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ἰδίαν του ζωὴν. εἰς καιρὸν
 ὅπου εὐρίσκοντο εἰς τοιοῦτες λογισμοὺς, ἐφάνη πρὸς
 τὸ τέλος τῆς τρίτης ἡμέρας ἕνα τέφος ἀπὸ κοινοῦ τὸν
 εἰς τὸν κατήφορον τῶν πλεσιοτέρων βουνῶν, μετὰ τὸ
 ὅποιον ἐφάνη πληθὺς ἀναριθμῶν Βαρβάρων ὀπλι-
 σμένων. Ἐκεῖτοι ὅπου κατεφρόνησαν τὴν φρόνιμον
 πρόρρησιν τοῦ Μέντορος, ἔχασαν τοὺς δούλους των καὶ
 τὰ

τὰ ποιμνιάτων· Τότε ὁ Ἀκέσσης πρὸς τὸν Μέντορα, ἔτως εἶπεν· ἐγὼ πλέον δὲν σοχάζομαι ὅτι εἶδε Εὐλήληρες· οἱ ἐχθροί μας ἔγιναν φίλοι πεισοί· ἔτι πλέον σὰς σοχάζομαι διὰ ἐχθρούς, ἀλλὰ ὡς ἄνδρας, ὅπῃ οἱ Θεοὶ σὰς ἐπεμφαν διὰ νὰ μᾶς φυλάξῃτε· καὶ τάρᾳ πεισεύω, ὅτι ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀνδρεία σας θέλει προξενήσει εἰς ἡμᾶς τόσῃν βοήθειαν, ὅπόσῃν ἔδωκεν ἡ διάγνωσις τῶν πραγμάτων, καὶ ἡ φρόνησις τῶν ὀρθῶν σας συμβεβλῶν· Μὴν ἀργεῖτε λοιπὸν νὰ μᾶς βοηθήσητε.

Ὁ Μέντωρ ἔδειξεν εἰς τὰ ὄμματα μίαν μεγαλόφυχον τόλμην, ὅπῃ ἐφόβιζε καὶ τοὺς πλέον ἀνδρείους καὶ εὐθαρσεῖς πολεμιστάς· Ἐλαβε μίαν ἀσπίδα, μίαν περικεφαλαίαν, μίαν σπάθην, καὶ μίαν λόγχην, διμοίρασεν εἰς τάξεις τοὺς στρατιώτας τοῦ Ἀκέσσης, ἐστράτευσε μετ' αὐτῶν ὡς ταξίαρχος, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τοὺς ἐχθρούς μετὰ καλὴν τάξιν· Ὁ Ἀκέσσης ἀγκαλὰ γεμάτος ἀπὸ εὐτολμίας, διὰ τὴν γεροντικὴν του ὄμως ἡλικίαν, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ παρὰ ἀπὸ μακρὸν διάστημα· Ἐγὼ τὸν ὑπολούθουν πλησιέστερον, μὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ὁμοιάσω τὴν ἀνδρείαν του· ἡ Ἀσπίς του παρωμοιάζεν εἰς ἐκείνην τὴν μάχην τὴν ἀθάνατον Αἰγίδα (α). Ὁ θάνατος ἀκολουθῶν τὴν

ἡκο-

(α) Ἡ Αἰγὶς ἦτον ἀσπίς τοῦ Διὸς, καὶ παράγεται ἀπὸ τῆς γενικῆς Αἰγός· ἐπειδὴ γεννηθεὶς ὁ Ζεὺς, ἀνετράφη (καὶ τὸν ποιητὴν Παρμένιον) ἀπὸ μίαν Αἶγα καλεσμένην Ἀμάλθειαν· Ὁ δὲ Λακτάντιος βέλεται, ὅτι ἡ Ἀμάλθεια ἦτον θυγάτηρ τοῦ Μελιτέως Βασιλέως τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία ὁμῶς μετὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς Μελισσας, ἀνέθρεψε τὸν Δία, μετὰ τὸ γάλα μιᾶς Αἰγός· καὶ τὸν θάνα-

C

θάνα-

ἠκουμένῃν τῆ σπάθῃ, ἔτρεχεν ἀπὸ τάξιν εἰς τάξιν παύσῃ, ὅτε ἐκτυπῶσεν. Οὐμοιάζειν ἕνα λέοντα λυβικὸν θυμωμένον ἀπὸ τὴν πείναν, ὅς τις ἐμβαίνειν εἰς μίαν μάνδραν ἀδυνάτων προβάτων, ἅλλα ξεχίζει, ἅλλα πνίγει, κολυμβᾷ εἰς τὸν αἶμα, καὶ οἱ ποιμένες ἀντὶ νὰ βοηθήσωσι τὸ ποίμνιον, φεύγουσι τρέμοντες διὰ νὰ φυλαχθῶσιν ἀπὸ τὴν ὀργὴν τε.

Εὔσυχ-

Θάνατον τοίνυν ταύτης τῆς Αἰγός, ὃ Ζεὺς ἔλαβε τὸ δερμάτης, καὶ τὸ μετεχειρίσθαι διὰ ἀσπίδα, αὐτὴν δὲ τὴν μετέφερεν εἰς τὰς Ἀἵρας. Εἰς τὴν ἐπιτολὴν τῆ ὁποίας γίνεται μεγάλη Βροχή, καὶ τὸν ποιητὴν Οὐβιδ: Βιβλ: ε. τῶν ἡμερῶν:

Nascitur olleniae signum pluviale capellae.

καὶ γ. τῶν Μεταμορφ:

Olleniae signum pluviale capellae.

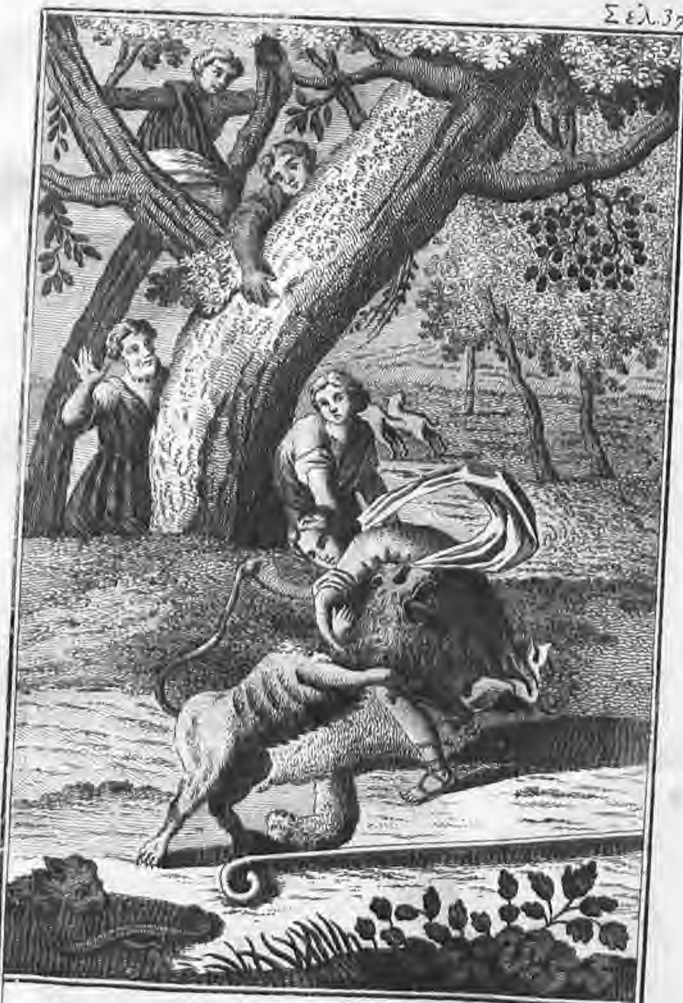
δηλονότι ὅταν ἐπιτέλλῃ τὸ Ἄστρον τῆς Οὐκερίας Αἰγός γίνεται μεγάλη βροχή. Λέγεται δὲ Οὐκερία ἐπειδὴ ἐτράφη εἰς τὴν Οὐκερίαν πόλιν τῆς Βοιωτίας. Διὰ εὐχαρίστησιν ἔπειτα ὁ Ζεὺς ἔδωκεν εἰς τὴν Ἀμάλθειαν τὸ ἐν Κέρατον τῆς Αἰγός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔτρεχεν, οἶνος, μέλι, καὶ γάλα, καὶ εἶχε τοιαύτην δύναμιν διὰ νὰ δίδῃ εἰς καθ' ἕνα, ὅ,τι ἤθελε ζητήσῃ. Διὰ ἐνθύμησιν τῆς Αἰγός, ἀνόμασεν ἔτι ὁ Ζεὺς ἑαυτὸν Αἰγίοχον· μετὰ ταῦτα ἔδωκε τὴν ἀσπίδα εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ προσεκόλλησεν εἰς αὐτὴν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἡ ὁποία εἶχεν ἀντὶ τριχῶν δράκοντας, καὶ ὅποιος τὴν ἐβλεπε μετεβάλλετο εἰς λίθον. — Οὐμπιδ: ἐν σχολ: εἰς τὸν Μακάρ: Γῶβ κεφ: λγ. Λακτάντιος βιβ: β. τῶν Εἰσαγωγ: κεφ: ιδ. σελίδ: 1241. Πόμαυ ἐν Μυθολογ: σελίδ: 11.

Εὐύγχισε μέγας αὐτὸ τὸ συμβεβηκός, καὶ ἡ ἀνέλ-
πιος ἴκη τις Βαρβάρης, οἱ ὅποιοι ἤλπιζον νὰ ὑπο-
δαλώσωσιν αἰφνιδίως τὴν πόλιν. Οἱ ὑπῆκοι ἔπειτα
τῷ Βασιλείῳ Ἀκίεσσ ἐγκαρδιωμένοι ἀπὸ τὸ παράδειγ-
μα καὶ ἀπὸ τῆς λόγης τῷ Μέντορος, ἔλαβον μεγάλην
τόλμην καὶ μεγαλοφυχίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἤλπιζον. Ε-
γὼ ἐθανάτωσα τὸν Τίον τῷ Βασιλείῳ ἐκείνων τῶν ἐχ-
θρῶν μὲ τὸ κοντάρι μου· ἦτον αὐτὸς ὁμοιος μὲ ἐμὲ καὶ
τὴν ἡλικίαν, μὰ ὑψηλότερος, ἐπεὶ ἐκείνο τὸ ἔθνος
κατήγετο ἀπὸ τὸ γένος τῶν Γιγάντων, οἱ ὅποιοι ἦσαν
ἀπὸ τὴν αὐτὴν γενεάν μὲ τὰς Κύκλωπας (α). Κατε-
φρόνει αὐτὸς ἔταν ἐχθρὸν ὥτως ἀδύνατον, μὰ ἐγὼ χω-
ρίς νὰ φοβηθῶ τὴν τερατώδη του δύναμιν, ἕτε τὸ ἄγ-
ριόν τε ἦθος, καὶ πρόσωπον, τῷ διεπέρασα τὸ σῆθος μὲ
τὸ κοντάρι μου, καὶ τὸν ἠνάγκασα νὰ ξεράσῃ ὅμῃ μὲ πο-
λὺ μαῦρον αἷμα καὶ θερμόν, τὴν ἀπάνθρωπὸν του
φυχήν· πίπτων, ὀλίγον ἔλειπε μὲ τὸ βῆρος τοῦ πε-
σίματός τε νὰ μὲ πλακώσῃ, καὶ νὰ μὲ συντρίψῃ· ἡ βοή
τῶν ἀρμάτων τε ἀντεβόησεν ὥς εἰς τὰ βανά· λαμβάνων
ἔπει·

(α) Οἱ Κύκλωπες ἦσαν Τίοι τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῇ
Ἀμφιτρυτίῃ, ὑπὶρεται τῷ Ἡφαίστῳ, οἱ ὅποιοι κατε-
σκέυαζον τὰς κεραυνὰς τῷ Διὶ, εἰς τὸ ὄρος τῆς Αἴτης·
ὠνομάθησαν ὥτως ἀπὸ τῷ, Κύκλος, ὅτι δηλονότι εἶ-
χον εἰς τὸ μέτωπον ἓνα καὶ μόνον προγυλὸν ὀφθαλμόν·
ἀπὸ αὐτὰς τρεῖς εἶναι ὅπως μνημονεύονται ἀπὸ τῆς Ποιη-
τῆς, ὁ Βρόντης, ὁ Στεροπεύς, καὶ ὁ Πυράκμων, ἔτι
δὲ καὶ ὁ Πολύφημος διὰ τὴν τύφλωσιν τῷ ὀφθαλμοῦ
τε παρὰ τοῦ Ὀδυσσεύς. — Ὀμῆρ. Ὀδυσσ. ἰώτα. Ὀ-
βίδ. ἡμιρὸλ. 4. Βιργίλ. Αἰνείαδ. 8. Ἡσίοδ. ἐν Θεο-
γονίᾳ.

ἔπειτα τὰ λάφυρα, ἐγύρισα εἰς τὸν Ἀέεην. Ὁ Μέντωρ βάνωντας εἰς ταραχὴν τὰς παρατάξεις τῶν ἑχθρῶν, πολλὰς κατέκοψε, καὶ ἐδίωξε φεύγοντας εἰς τὰ ὄρη· ἐσοχάζοντο ἔπειτα τὸν Μέντορα διὰ τὴν λαμπράν τε καὶ ἀπροσδόκητον νίκην, ὥσάν ἓνα ἄνδρα ὁποῦ ἠγαπάτο ἀπὸ τὰς θεάς. Ὁ Ἀέεης φαινόμενος εὐχάριστος, μᾶς ἐφάνερωσε, πῶς κατὰ πολλὰ ἐφοβέιτο διὰ ἡμᾶς, ἀνίσως καὶ τὰ πλοῖα τῆ Αἰνεία ἤρχοντο εἰς τὴν Σικελίαν· ὅθιν χωρὶς νὰ ἀναβάλῃ καιρὸν μᾶς ἡτοίμασεν ἓνα πλοῖον διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πατρίδα μας, μᾶς ἔδωκε πολλὰ δῶρα, καὶ μᾶς ἠνάγκασε νὰ μιστεύσωμεν ταχύτερον διὰ νὰ προλάβωμεν καθεὶ ἐναντίον πρᾶγμα ὅπῃ ἠδύνετο νὰ συνέβῃ· δὲν ἠθέλησε νὰ μᾶς δώσῃ ἢτε Ναύκληρον ἢτε Ναύτας ἐδικάς τε, φοβόμενος νὰ μὴν κινδυνεύσωσιν εἰς τὰ ἀκροθαλάσσια τῆς Ἑλλάδος. Μᾶς ἔδωκε μερικὰς πραγματείας Φοίνικας, οἱ ὅποιοι ἔχοντες πραγματεῖαν μὲ καθε γένος, δὲν ἐφοβούντο τινα· οἱ αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψωσι τὸ πλοῖον ἔπειτα, ἀφ' ἧς ἠθελε μᾶς φέρῃ εἰς τὴν Ἰθάκην· μὰ οἱ θεοὶ ἐπεὶ περιπαίζουσι τὰς βελὰς τῶν ἀνθρώπων, μᾶς ἐφύλαττον εἰς ἄλλας νέας κινδύνους.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἑρπας οὐτως καὶ Λιόντας ἀγρίους
 τὸ τῆς Ἀρετῆς ἐξαφανίσει κράτος.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΥ.

Ο Τηλέμαχος διηγείται, ὅτι πλέων εἰς τὸ Τυρηνικὸν παράβη διὰ τὴν πατρίδα τε, ἐπιάθη ἀπὸ τὸν εὐλον τῷ Σεισώρῃ καὶ ἀπήχθη εἰς τὴν Αἴγυπτον αἰχμάλωτος. Περιγράφει τὴν ὡραιότητα αὐτῷ τῷ τόπῳ, καὶ τὴν σοφὴν διοίκησιν τῷ Βασιλείῳ τε, προδίδων, ὅτι ὁ Μέντωρ χωριθεὶς ἀπ' αὐτῷ διὰ τῆς προδοσίας τῷ Μετόφῃ ἀπήχθη εἰς τὴν Αἰθιοπίαν αἰχμάλωτος, καὶ ὅτι ὁ ἴδιος κατήντησε διὰ νὰ ποιμαίνει τὰ πρόβατα εἰς τὴν ἐρημίαν τῷ Ὁάσῃ, ὅπου ὁ Θερμόσιρις Γερεὺς τῷ Ἀπόλλωνος τὸν παρηγόρησε, παρακινῶντάς τον διὰ νὰ μιμῆται τὸν Ἀπόλλωνα· ἐκεῖ θανατώνει ἕνα Λέοντα, διὰ τῆς φήμης τῷ ὁποίῳ ἔργον ἀνακαλεῖται ἀπὸ τὸν Βασιλέα, ὅς τις τῷ ὑπόχεται ἕνα πλοῖον διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν θαλασσοπορίαν του· ὁ θάνατος ὅμως αὐτῷ τῷ Βασιλείῳ τὸν ἔρριψεν εἰς νέας δυσυχίας, ἐπειδὴ καὶ ὡς αἰχμάλωτον τὸν κατέκλεισαν πάλιν εἰς ἕνα πύργον, πλησίον εἰς τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης· ἀπὸ ἐκεῖ εἶδε νὰ κατασφαγῇ ὁ νέος Βασιλεὺς Βόρχορις εἰς μίαν μάχην ὅπου εἶχε κινήσῃ ἐναντίον τῶν ἀποστατησάντων ὑπηκόων τε, καὶ συμμαχεμένων ὑπὸ τῶν Τυρηνῶν.

Τῶν Συμβάντων τῆ Τηλεμάχῃ Τίῃ
τῆ Οὐδυσσεώς.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Οἱ Τύριοι μὲ τὴν ὑπερήφανόν τοις γνάμην, ἐξυ-
μῶσαν τὸν Βασιλέα Σέσσορην ὅπου ἐβασίλευεν εἰς
τὴν Αἴγυπτον, καὶ εἶχεν ὑποτάξῃ τόσα ἄλλα Βασι-
λεια. Γὰρ πλούτη ὅπου ἐκέρδησαν διὰ μέσῃ τῆς πραγ-
ματείας, καὶ τὸ φρούριον τῆς Τύρου (α) ὅπου κτισμέ-
νον

(α) Τύρος, κοινῶς Σέρ, πόλις ἀρχαιοτάτη τῶν Φοι-
νίκων, καὶ τὸ πάλαι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ πραγματείας πε-
ρίφημος· φέρεται κατὰ τινὰς μὲν, ὅτι πρῶτος οἰκοδό-
μος ταύτης, γὰρ ἐσάθῃ ὁ Τύρος, νεώτερος Τίος τῆ Γα-
πετῆ, κατ' ἄλλας δὲ, ὁ Αἰγύριος ὁ Πατὴρ τῆ Φοίνικος
Κάδμος καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἐκεῖτο ἐπὶ ἀποτόμῃ πέτρας
σκληροτάτης, περιζωννυμένη κύκλῳθεν ὑπὸ τῆς θαλάσ-
σης, καὶ διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῶν πραγματειῶν τῆς, εὐρί-
σκοιντο Αποικίαι, καὶ Πόλεις Τυρίων εἰς κάθε μέρος·
ἀναφέρεται πολλάκις καὶ ἀπὸ τὴν ἱερὰν γραφὴν, μὲ τὸ
ὄνομα Γάρρα καὶ Ζόρ· διὰ τὴν καλὴν τοποθεσίαν τῆς
ἦτον ἰχυροτάτη, καὶ ἐνομιζέτο ἀνίκητος. Κατεπολεμή-
θη πρῶτον ὑπὸ Ναβυχοδοσόρ τῆ Βασιλείας τῶν Χαλ-
δαίων, εἴτα ὑπὸ τῆ Μακεδόνης Ἀλεξάνδρῃ, αὐτὸς ἐφευ-
ρε τρόπον γὰρ γεμίσει μὲ χώμα τὸν ἰσθμὸν (ἢ στενὸν)
μεταξὺ τῆς πόλεως καὶ ξηρᾶς, διὰ τὸ ὅποιον καὶ τὴν
ὑπεδελώσεν ἔπειτα ἀπὸ μίαν ἐπταμηνιαίαν πολιορκίαν·
τελευταίον ἐκ Θεμελίων κατηδαφίσθη ἐν ἔτει 1292,
ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸν καιρὸν τῆς
σαυροφορίας, καὶ φαίνεται τὴν σήμερον, ὅτι ἐπλη-
ρώθη

σμένον πλησίον τῆς θαλάσσης διὰ τὴν τοποθεσίαν
 του ἦτον ἀνίκητον, ἔκαμον ὑπερήφανον ἐκεῖνο τὸ γένος·
 Ἡρήθησαν νὰ πληρώσωσιν εἰς τὸν Σέσσορην τὴν ἐνιαύ-
 σιον πληρωμὴν, ὅπῃ ἐπιστρέφων ἀπὸ τὰς νίκας, εἶχε
 διαώριση εἰς αὐτούς· ἀλλὰ μᾶλλον ἔδωκαν βοήθειαν στρα-
 τιωτικὴν εἰς τὸν ἀδελφόν του, ὅς τις ἐπάσχισε νὰ τὸν
 φονεύσῃ μὲ δόλον εἰς τὴν χαρὰν ἐνὸς συμποσίου· ὁ
 Σέσσορης διὰ νὰ ταπεινώσῃ τοὺς Τυρίους ἀπεφάσισε
 νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ τὴν πραγματείαν, καὶ νὰ τοὺς πο-
 λεμή-

ρώθῃ ἐν αὐτῇ ἡ Προφητεία τῷ Προφῆτῃ Γεζεκιήλ, κεφ:
 κδ. εἰδ: 5. διότι ὅτε πρότερον ἔκειτο δὲν φαίνεται ταῦτον
 ἄλλο, εἰμὴ μερικαὶ καλύβαι ψαράδων· Βασιλεὺς ταύ-
 τῆς ἐσάθῃ ποτὲ ὁ Χιράμ, ὁ ὁποῖος ἐβοήθησε τὸν Σο-
 λομώντα εἰς τὰ πρὸς οἰκοδομὴν τῶ μεγάλης Ναῦ· εἰς
 μεγάλην τιμὴν ἦσαν πάλαι ἡ Πορφύρα ταύτης καὶ ἡ
 Κογχύλη· οἱ Τύριοι ἐσάθῃσαν οἱ ἐξαιρετοὶ εἰς τὴν
 Ναυτικὴν καὶ εἰς τὴν ἐπιτηδεύουσα τῶ ὅπλων· ἦλθε
 κατ' αὐτῶν ἡ φυλὴ τῆ Ἀσὴρ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τῆς
 δελώσῃ· ἔδειξαν οἱ Τύριοι μεγάλην περιποίησιν εἰς
 τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, συντροφεύοντες αὐτὸν ἀπερχό-
 μενον εἰς Γερσόλυμα, σὺν γυναίξῃ καὶ τέκνοις, μέχρι
 τῶ αἰγιαλῶ· διεφέντευσαν καὶ τὴν Πίσιν τῷ Χριστῷ μὲ
 μεγάλην τῶν σαδερότητα, ἕως ὅτῃ τελευταῖον ἔδου-
 λάθησαν ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν. Πατρίς ἐσάθῃ ἡ Τύ-
 ρος τῷ φιλοσόφῳ Πορφυρίᾳ, Μαξίμῳ τῷ Πλατωνικοῦ
 φιλοσόφῳ, τῷ Οὐλπιανῷ, καὶ ἄλλων. Ἀπέχει τῆς Πα-
 λαιτύρας πρὸς ἀνατολὰς κειμένης 30 σταδίας· μεταξὺ
 αὐτῶν ἐξέρχονται ὕδατα, τῶν ὁποίων τὸ μέγιστον
 φρέαρ, καλεῖται Φρέαρ ὕδατων ζώωντων. — Βασίλ:
 γ, κεφ: ε. Πλίνιος βιβλ: 5, κεφ: 13. Διόδωρος βιβλ:
 ιζ. Κέρτιος βιβλ: δ. Βιργίλιος. Οἰβίδιος, Τίβαλλος
 εἶχ: 7. Μελέτ. ἐν Γεωγραφίᾳ σελ: 499.

λεμήν· εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας, κατατρέχοντάς τις
 μὲ τὰ πολεμικά του πλοῖα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Ἡμῶς
 ἀπήντησεν ἓνας Αἰγύπτιος σόλος, εἰς καιρὸν ὅπου
 ἐγίνοντο ἄφαντα ἀπὸ τὰ ὄρματα μας τὰ βουνα τῆς
 Σικελίας· ὁ λιμὴν, καὶ ἡ γῆ ἐφαίναντο νὰ ἔφευγον ὅ-
 πισθὲν μας, καὶ νὰ ἐχάνοντο εἰς τὰ νέφη· καὶ τότε
 ἐφάνηκαν ἔμπροσθέν μας τὰ Αἰγυπτιακά πλοῖα ὁ-
 μοια μὲ μίαν πόλιν πλέσαν. Οἱ Φοῖνικες τὰ ἐγνώ-
 ρισαν καὶ ἠθέλησαν νὰ μακρύνουν, μὰ δὲν ἦτον πλέον
 καιρὸς ἀρμόδιος διὰ νὰ τελειώσωσι τὴν θέλησίν των·
 τὰ πλοῖα τῶν Αἰγυπτίων ἦτον καλῆτερα καὶ ἔτρεχον
 ταχύτερον ἀπὸ τὰ ἰδικά μας, ὁ ἄνεμος ἦτον εἰς βοή-
 θεϊάν των, καὶ οἱ ναῦται περισσότεροι κατὰ τὸν ἀριθ-
 μὸν ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας, ὅθεν πλησιάζοντες μᾶς
 πέρνουσι, καὶ μᾶς φέρουσιν αἰχμαλώτους εἰς τὴν Αἴ-
 γυπτον· ἀνωφελῶς τὰς ἐφανέρωσα πῶς δὲν ἤμην Τύ-
 ριος, μόλις ἤξιώσαν νὰ μὲ ἀκούσωσιν. αὐτοὶ μᾶς ἐ-
 σοχάσθησαν ὡς αἰχμαλῶτες, μὲ τὰς ὁποίους ἐπραγ-
 ματεύοντο οἱ Φοῖνικες, καὶ δὲν ἐσοχάσθησαν ἄλλο
 παρὰ τὸ ὄφελος τοιούτων λαφύρων. Ἐσοχάσθημεν
 τότε πλείοντες τὰ νερά τῆς θαλάσσης, ὅπου ἐλευκαί-
 νοντο διὰ τῆς μίξεως τῶν ὑδάτων τοῦ Νείλου, καὶ ἴδο-
 μεν μακρόθεν τὰς ἐσχατιὰς τῆς Αἰγύπτου, ἰσομάλως
 μὲ τὴν Θάλασσαν. Ἐφθάσαμεν ἔπειτα εἰς τὸ Νησίον
 τῆς Φάρου (α), ἡ ὁποία εἶναι πλησίον τῆς Πόλεως
 Νῶ

(α) Φάρος, Νῆσος τὸ πάλαι τῆς Αἰγύπτου κει-
 μένη πλησίον τῆς Κανωπικῆς εἰσόδου τοῦ Ποταμοῦ
 Νείλου, ταῦν δὲ κεχερωσμένη· συνεζεύχθη διὰ Γε-
 φύρας μὲ τὴν Ἀλεξάνδρειαν πόλιν ἀπὸ τὴν Βασί-
 λις.

Νῶ (α), ἐκεῖθεν ὑπήγαμεν διὰ τοῦ ποταμοῦ Νείλου
 ἕως εἰς τὴν Μίμφιν (β). καὶ ἂν ἡ Φλίφιν τῆς αἰχμα-
 λω-

λισαν Κλεοπάτραν * εἰς αὐτὴν ὠκοδόμητο τὸ πάλαι
 Πύργος ὑψηλότατος, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ἐκαίοντο τὴν
 νύκτα φῶτα, εἰς ἀσφάλειαν τῶν Πλεόντων, τὸν ὅποιον
 ἀνήγειρεν ὁ περίφημος Ἀρχιτέκτων Σώστρατος ὁ Κνή-
 διος ἐκ λίθου λευκοῦ, ἐπάνω εἰς τέσσαρας ὑαλίνους
 Καρκίνους, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου
 τοῦ Φιλαδέλφου χάριν τῆς σωτηρίας τῶν πλωϊζομένων,
 καθὼς ἡ ἐπιγραφὴ ὅπου ἐνέκειτο εἰς αὐτὸν ἔλεγε, Σώ-
 στρατος Κνήδιος Δεξιφάνους, Θεοῖς Σωτήρσιν, ὑπὲρ τῶν
 πλωϊζομένων * εἰς τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ ἐξωδεύθησαν
 ὀκτακόσια Τάλαντα * ὁ Ἡγήσιππος παράγει τὴν ἐτυ-
 μολογίαν ταύτης τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ φανός, καὶ με-
 ταβολὴ τῶν ἐγγρῶν Φάρος, διὰ τοὺς πολλοὺς φανούς
 δημοσίᾳ, ὅπου τὴν νύκτα ἀνῆπτοντο * Ἡ δὲ κατασκευὴ
 ταύτης ἦτον τόσον τεχνικὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς, ὅπου
 συνηριθμεῖτο μὲ τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ Κόσμου, καὶ
 ἐκίνει πάντας τὰς ὁρῶντας εἰς θαῦμα καὶ ἔκστασιν * ἐκ
 ταύτης ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν καὶ ὅλοι οὗτοι οἱ Πύρ-
 γοι ὅπου εἶχον ἐν αὐτοῖς φῶτα τὴν νύκτα χάριν τῶν
 πλεόντων * εἰς αὐτὴν ἠθέλησεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος
 νὰ κτίσῃ τὴν πόλιν του, ἀλλ' ἐπεὶ τὸ διάστημα τοῦ
 τόπου δὲν ἦτον ἱκανόν, τὴν ἐκτίσεν ἀντικρὺ ταύτης, ὅ-
 περ ταυτὺν ἐσί. — Ὅρα Ὁβίδ: Βιβλ: β'. ἐρωτ: εἴχ: 3.
 Λουκιανὸν βιβλ: 10. Εὐστάθ: Σχολιαστὴν Διονυσίου.
 Στράβ: βιβλ: 17. Μελετίε Γεωγραφ: σελίδ: 577.

(α) Ἡ Νῶ נֹחַ (Ἀμμων παρὰ τῇ Θείᾳ Γραφῇ)
 ἐφέρετο τὸ πάλαι εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν διασώζων πό-
 λεων, (Γερεμ: κεφ: μς'. 25. Ναούμ γ, 8.) ἐκτι-
 νος εἰδώλου τοῦ Διὸς Ἀμμωνος ὀνομασθεῖσα, ὅπου
 ἐλατρεύετο εἰς τὰ ἐκεῖ πλησίον μέρη * ἡ αὐτὴ φέρεται
 καὶ

λασίᾳς δὲν ἔθελε μοῦ συκώσῃ τὴν αἰσθησιν πάσης
χαρᾶς, τὰ ὄμματα μου ἤθελε λάβωσι μεγαλωτάτην
εὐχα-

καὶ παρὰ τῷ Γέζε: κεφ. λ. 14, 16, Διόσπολις,
οἰκεῖ Διὸς Πόλις· ὁ Βοχάριος ὑπέιληφε τὴν μεγαλω-
τάτην πόλιν τῶν Αἰγυπτιακῶν Θεβῶν, ἔτω λαμβαν-
ομένην παρὰ τε τῷ Πτολεμαίῳ καὶ Στράβωνι· ὁ Γε-
ρώνυμος εἰς ἐτοῦτο τὸ μέρος τοῦ Γέζε: οἶται ὅτι οἱ
ἐξηγῆται τὰ ὑπέλαβον ἄλλην Διόσπολιν, μάλιστα
ἀπορεῖ, ὅπου εἰς τὴν μέσσην τοῦ 15 ἑδαφίου συμ-
πίπτει εἰς τὸ ἐβραϊκὸν τὸ ἴδιον ὄνομα Νῶ, καὶ δὲν
ἐξηγῆται Διόσπολις, ἀλλὰ Μέμφις· ὅθεν λέγει, ὅτι
τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι ἀρχαῖον, καὶ σημαίνει Ἀετὸν κα-
τὰ τὴν τοῦ Συμμάχου καὶ Θεοδοτίωνος ἐξήγησιν, κυ-
ρίως ὅμως ἐννοεῖται ἡ Ἀλεξάνδρεια, καθὼς καὶ ἐν ἄλ-
λῳ τόπῳ τῆς θείας Γραφῆς ἐξηγῆται ἐκ τοῦ ἐβραϊ-
κοῦ ἡ Νῶ Ἀλεξάνδρεια· Αὕτη τοίουν ἡ Πόλις ὠνομά-
ζετο εὔτω μέχρι τοῦ καιροῦ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάν-
δρου, ἀφ' οὗ ὅμως ἐκτίσεν ἐκεῖ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος
τὴν πόλιν του καὶ τὴν ὠνόμασεν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπεκρά-
τησε τοῦτο τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς ὕστερον· Αὕτη τὸ πά-
λαι ἦτον Μητρόπολις τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἡ πρώτη Πό-
λις τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Μ. Ἀλεξ: μετὰ
τὸν ἀφανισμόν τῆς Καρχηδόνης πρὸ Χριστοῦ ἐλευθερίας
ἐτη 331, εἰς τὸν Αἰγιαλὸν τοῦ Αἰγυπτίου Πελάγους,
ἀντικρὺ τῆς Φάρου Νήσου, ἐγγὺς τῷ Κανωπίου στόμα-
τος, καὶ τῆς Μαρεώτιδος Λίμνης, ὅπου ὁ Νεῖλος δι-
εῖς μεγάλου Βραχίωνος (μανικίου) ἐκχῆται εἰς
τὴν Θάλασσαν· Ἐσχεδιάσθη ὑπὸ τοῦ Μαθηματικοῦ
Δημοκράτους μὲ μεγάλην ἐπιτηδεύοντα καὶ τεχνουργίαν,
ὕστερον ἤλθεν εἰς αὐξήσιν, καὶ πλῆθος ἀνθρώ-
πων ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην πόλιν, ἠνώσεν αὐτὴν μὲ τὴν
Φάρον Κλεοπάτρα ἡ Βασίλισσα· Τὸ χῆμα τῶ ἑδάφους
ταύ-

εὐχαρίσισιν τὰ θεωρῶσιν ἐκείνην τὴν εὐκαρπον γῆν τῆς Αἰγύπτου, παρομοίαν ὡς ἓνα ἀνδρὸν περιβόλιον πο-
τιζό-

ταύτης εἶναι χλαμυδοειδὲς κατὰ τὸν τύπον τῆς Μα-
κεδονικῆς χλαμύδος, τὰ ἐπὶ μήκους πλευρὰ εἶναι ἀμ-
φίκλοσα (βρέχονται πάντοθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης)
καὶ ἔχουσι τὴν διάμετρόν των τριάκοντα σταδίων, τὰ
δὲ ἐπὶ πλάτος οἱ ἰσθμοί, ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ σταδίων. τὰ
δημόσια ταύτης Τεμένη ἦσαν ἀραιότατα· μάλιστα τὸ
Γερόν τοῦ Σεράπιδος, ὅπου διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ
τοῦ καὶ θαυμάσιον κατασκευὴν εἰναι κατ' ἓνα εἰς θαῦ-
μα· κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον ἦσαν καὶ τὰ Βασιλικά
Παλάτια, τὰ ὁποῖα ἦσαν τὸ ἐν τέταρτον, ἢ καὶ τρί-
τον μέρος ἀπάσης τῆς Πόλεως, ὡς νῦν ἑκείνην μεγα-
λοπρεπῶς ἀπὸ τοὺς κατὰ καιρὸν Βασιλεῖς· ἔξω τῆς
πόλεως ἦτον καὶ τὸ περίφημον Μουσεῖον τοῦ Ἀριστο-
τέλους ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξέλαμψαν τόσοι σοφοὶ καὶ ἐ-
πισήμονες ἄνδρες, αὐτὸ εἶχε Περίπατον, καὶ Ἐξέ-
δραν, καὶ οἶκον μέγιστον, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον τὸ συσ-
σίτιον (ἐστιατόριον) τῶν μετεχόντων τοῦ Μουσείου φι-
λολόγων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον χρήματα κοινὰ, καὶ
ἓνα Γερέα τεταρμένον ὑπὸ τῶν Βασιλέων, τὴν σήμερον
ὅμως ἴχνη τινὰ αὐτοῦ φαίνονται· ἐσάθῃ περιφανιστῇ
καὶ ἐνδοξοτάτῃ αὐτῇ ἡ Πόλις, ὥς καὶ κατ' ἐξοχὴν Πό-
λις ἐκαλεῖτο· κατεκόσμησεν αὐτὴν ὁ Πτολεμαῖος, καὶ
ἔπειτα ἡ Κλεοπάτρα μὲ μίαν ἀξιόλογον Βιβλιοθή-
κην, ἡ ὁποία εἶχεν ἑπτακοσίας χιλιάδας βιβλίων·
Μέρος τῶν Βασιλείων ἦτον καὶ τὸ καλούμενον Σῶμα,
εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ὁ τάφος τῶ Μ: Ἀλεξάνδρου, καὶ
τῶν λοιπῶν Βασιλέων· Ὀνομάσθῃ ποτὲ καὶ Ρακώ-
τις, καὶ Φάρος, καὶ Αἰοντόπολις· ἦτον δὲ εἰς αὐ-
τὴν, προτοῦ γὰρ εὐρεθῇ τὸ Κάϋρον, καὶ Ἐμπόριον
περίφημον, ὑπὲρ πλοῦτον ἀπὸ Ἀρώματα παντὸς εἶ-
δους

τιζόμενον ἀπὸ ἀναριθμήτους σωλήνας· δὲν ἦτον δυνα-
τὸν νὰ σοχαδῶμεν τὰ ἀεροπόταμα χωρὶς νὰ ἰδῶμεν,
καὶ

δους, καὶ λοιπὰς Πραγματείας, ὅπου ἐκ τῆς Ἰνδίας
εἰς αὐτὴν ἤρχοντο, κακεῖθεν διμερίζοντο εἰς ὅλον τὸν
Κόσμον· καλεῖται ὑπὸ τῶν Τέρκων Σκενδερίτζ· ἐ-
παινεῖται εἰς διάφορα νομίσματα, τὰ ὅποια ἐχαρά-
χθισαν εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας τῶν Ῥωμαίων·
ἓνα μέρος τῆς Πόλεως ἢ μᾶλλον εἶπεῖν Προάσειον κα-
λεῖται Νεκρόπολις, εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν κῆποι, τα-
φαὶ καὶ καταγῶγια πρὸς τὰς ταριχείας τῶν νεκρῶν ἐ-
πιτήδεια, ἔχει Διμένα περίφημον, εἰς τὸ σῶμα τοῦ
ὁποίου εἶναι ἡ Φάρος Νῆσος, ταύτην κρεμμισμένη· ἐ-
πάνω εἰς τὰ ἴχνη ταύτης κατεσκευάσθη ὑπὸ τῶν
Τούρκων Φρούριον, οἷτινες ἔχουσι καὶ ἄλλο Φρούριον
πλησίον τοῦ Διμένος· τὸ πρὸς αὐτὴν σῶμα τοῦ Νε-
λου, εἶναι τὸ τελευταῖον καὶ δυτικώτατον, Κανά-
πιον τὸ πάλαι καλούμενον, ταύτην εἶναι λεπτότατον,
καὶ ὅχι ὡς τὸ πρῶτον πλατὸν, ἐπειδὴ καὶ τὰ ὕδα-
τα ἐκλιναν εἰς τὸ σῶμα ὅπου τρέχει πρὸς τὸ Ῥα-
χίτ· — Πλούταρχ· ἐν βίῳ Ἀλέξ· σελ· 679. Γ' ὥ-
σηπ· βιβ· β, κεφ· 18. Ἀθηναῖος κεφ· 20. Orosius
VI. cap. 19. pag· 473. Διόδωρος· Ἀῤῥιανός· Ἀμνιαν·
Marcelinus XXII. Σένεκας ἐν ἐπισ· 102. Γεράσιμος·
ἐν ἐπιταφ· Παύλ· Στράβ· βιβ· 17. γεωγρ· σελ·
920. Χριστόφορ· Κελλάριος ἐν Γεωγρ· τομ· β, βιβ· δ,
κεφ· α, σελ· 679. Μελέτ· σελ· 577. Ἰευσίνας ἐν φιλιπ·
ἱστορ· βιβ· β·

(β) Μέμφις πόλις τῆς Αἰγύπτου τὸ πάλαι διάση-
μος, κτισθεῖσα παρὰ τοῦ Βασιλείως Οὐδόου, τοῦ καὶ
Βοχαία ἐπωνομαζομένου, καὶ ἀνομασθεῖσα οὕτω ἐκ
τῆς ονόματος τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Μέμφιδος· αὕτη ἀνα-
μεταξὺ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου ἦτον δευτέ-
ρα

καὶ πόλεις εὐπόρους, καὶ χωρὶκὰς οἰκίας (ἐξοχὰς) οἰκοδομημένας μεθ' αὐμασὴν τέχνην, καὶ ἀγροὺς ὅπου ἔδιδον χρονικὰς καρποφορίαν πολυάριθμον, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἔπαυε, καὶ βοσκὰς γεμάτας ἀπὸ ποίμνια, καὶ γεωργοὺς πλεσίους ἀπὸ καρπῶν, τοὺς ὁποίους ἡ γῆ ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς ἔδιδε· καὶ βοσκὰς ὅπῃ μετὰ τὴν γλυκεῖαν ἀρμονίαν τῶν αὐλῶν καὶ συρίγγων τῶν ἑκαμοντὰ ἀντιχῶσιν ὅλαι αἱ ἡχοὶ τῆς περιφερείας ἐκείνων τῶν ἀλσωδῶν καὶ γεωλόφων τόπων.

Εὐτυχὴς ἐκεῖνος ὁ λαὸς, ἔλεγεν ὁ Μέντωρ, ὅπου κυβερνᾶται ἀπὸ ἑνὸς φρόνιμον Βασιλέα· αὐτὸς εὕρισκεται πάντοτε εἰς θαλίαν, ζῇ εὐτυχὴς ἀπὸ κάθε ἄλλου, καὶ ἀγαπᾷ ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι χρεώ-
της

ρα ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, κοινῶς καλεμένη Ἀλκᾶρον· εἰς αὐτὴν ἦσαν αἱ Πυραμίδες καὶ οἱ τάφοι τῶν Βασιλέων, δώδεκα μίλια ἐπὶ δυσμᾶς ἀφιστάμεναι τοῦ Νείλου, ἀπὸ τῶν ὁποίων τρεῖς μόρον μέγιστοι σώζονται· αὐταὶ ἦσαν πύργοι πρὸς ὅξυ λήγοντες, ἐπέκεινα πάσης ὑψηλότητος τεχνιτῆς· λέγει ὁ Πλίνιος, ὅτι διὰ τὰ κτίσασθαι μόνον μίαν Πυραμίδα, ἐσυμφώνησαν οἱ ἑργάται τὰ λάβουν διὰ τὴν τροφὴν τῶν 1800 τάλαντα· καλοῦσιν αὐτὰς οἱ Τοῦρκοι φαράων Ταγλάρ· εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἦσαν καὶ Ὀβελίσκοι πολλοτάτοι ἐγκεχαρᾶμένοι μετὰ τοὺς Ἱερογραμματισμοὺς, διὰ τῶν ὁποίων ἐσημαίνετο ἡ σοφία τῶν Αἰγυπτίων· ἡ περίμετρος αὐτῆς φέρεται ὅτι ἦτον ἑκατὸν πεντήκοντα σταδίων· εὕρισκετο εἰς ἀρμόδιώτατον καὶ ὠραιότατον τόπον ὅλης τῆς Αἰγύπτου, ἔνθα ὁ Νεῖλος εἰς δύο μέρη διαιρούμενος σχηματίζει τὸ γράμμα Δ. τανῦν δὲ ἴχνη τινὰ σώονται· — Διόδ. βιβ. β. Πλίνιος βιβ. λς. Μελέτ. ἐν εὐαγρ. σελ. 577.

πρὸς τὸν πλησίον, τὸν φόβον εἰς τοὺς Θεοὺς, ὅπου
κάθε Πατὴρ ἐσάλαζεν εἰς τὰ τέκνα του· Αὐτὸς δὲν
ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ νὰ θαυμάζῃ ταύτην τὴν εὐμορφον τὰ-
ξιν· Εὐτυχὴς εἶναι, μοὶ ἔλεγεν ἀπαύσως, ἐκεῖνος ὁ
λαὸς, ὅπῃ τοιοιτοτρόπως κυβερνᾶται ἀπὸ ἑνα Βασιλέα
ἔμπρονα· μὰ πλέον εὐτυχέστερος ἐκεῖνος ὁ Βασιλεὺς,
ὅπου εἶναι αἴτιος τῆς εὐτυχίας τόσου πλήθους, καὶ
ὅπῃ εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν ὑπηκόων του εὐρίσκει τὴν ἐδι-
κὴν τε· ὁ τοιοῦτος πολὺ περιαισώτερον ὑποχρεώνει τοὺς
ὑποκειμένους του διὰ τοῦ δεσμῆ τῆς ἀγάπης, παρὰ
διὰ τοῦ φόβου· ἐπειδὴ τότε τοῦ ὑποτάσσονται ὅχι σα-
νικῶς, ἀλλὰ μὲ προθυμίαν καὶ ἀγάπην· αὐτὸς εἶναι
Βασιλεὺς ἔπειτα τῶν καρδιῶν ὅλων τῶν ὑποκειμένων
του, καὶ καθ' εἰς ὅχι μόνον δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐλευθε-
ρωθῇ ἀπ' αὐτὸν, μὰ ἀκόμη φοβεῖται νὰ μὴν τὸν χά-
σῃ, καὶ δι' αὐτὸν ἠθελε θῶσιν εἰς καιρὸν ἀνάγκης καὶ τὴν
ἰδίαν του ζωὴν.

Εγὼ ἐσοχάζομουν ἐκεῖνα ὅπου μοὶ ἔλεγεν ὁ Μέν-
τωρ, νὰ ἔμβαινον μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ κα-
θὼς ἐτοῦτος ὁ φρόνιμος φίλος μου ὠμίλει, αἰσθάνο-
μουν ὅτι ἔφευγεν ἀπὸ τὴν καρδίαν μου ἡ ἀδυναμία ὅ-
που μοὶ εἶχε προξενήσῃ ἡ λύπη, καὶ ἐβλάσανε τὸ
προτιμωτικόν μου θάρρος· Εὐθὺς ὅπου ἐφθάσαμεν εἰς
τὴν Μίμφιν, Πόλιν, πλουσίαν, καὶ μεγαλοπρεπεῖν,
ὁ Διοικητὴς ἐπρόσαξε νὰ ὑπάγωμεν ἕως εἰς τὰς Θή-
βας (α) διὰ νὰ παρασαθῶμεν ἔμπροσθεν εἰς τὸν Βα-
σιλέα

(α) Θῆβαι αἰγυπτιακαὶ (πρὸς διαφορὰν τῶν Βοιω-
τικῶν ἑπταπύλων Θηβῶν, καὶ ἐτέρων ἄλλων·) ἐ-
καλεῖντο καὶ μεγάλη Διόσπολις, κτισθεῖσαι παρὰ τοῦ

Βα.

τιλέα Σέσσηριν, ὅς τις ἴδῃτε πᾶ ἐξετάζει ὁ ἦϊος τῶ
 πράγματα, καὶ ἦτον καὶ πολλὰ θυμωμένος ἐκείνων
 τῶν Τυρίων· ἀπῆλθον λοιπὸν διὰ τοῦ Νείλου ἕως
 εἰς ἐκεῖνας τὰς περιφέρειας Θήβας, ὅπῃ ἔχουσιν ἑκατὸν
 πύλας, εἰς τὴν ὁποίαν πόλιν κατὰκει αὐτός ὁ μέγας
 Βασιλεύς· ἡ περιφέρεια ταύτης τῆς πόλεως ἔφασκε εἰς ἡ-
 μᾶς ὅτι περιείχεν ἓνα διάστημα ἀπέραντα μεγαλειότη-
 τος, καὶ ὅτι ἦτον πλέον κατοικημένη ἀπὸ τὰς πόλεις
 ἅσας.

Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Βασίριδος, ἐλθόντο καὶ ἐκ-
 τόμπυλοι διὰ τὸ ἔχειν ἑκατὸν πύλας· ταύτης ἡ πε-
 ρίμετρος ἦτον, καὶ τὸν Ἡρόδοτον, ἑκατὸν τεταράκον-
 τα σταδίων, κεφαλὴ καὶ Μητρόπολις τῆς Θηβαΐδος πρὸς
 τὸν Νεῖλον ποταμὸν εὐρισκομένη, ἀκαμάσου τῆς Μέμ-
 φιδος πρὸς βορέαν, καὶ τῆς Συήνης πρὸς νότον, ἐκεί-
 νης μὲν ἀπέχουσα 100. σχοίους (κατὰ Μελέτ. Γεω-
 γρ. σελ. 579.) ταύτης δὲ 60, ἦτοι μέλια 159, τῆς
 δὲ Κόπτης 44, ταῦν ἐρίπειον ἀπ' αὐτῆς τῆς πόλεως
 ἐκλήθη καὶ ὁ πλησίον τόπος, τατίειν ἡ κινωτέρω Αἴ-
 γυπτος Θηβαῖς, κύκλωθεν περιζωσμένη μὲ Ὀρη, καὶ
 ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Συήνης μέχρι τῆς νείας Βαβυλώ-
 νος· εἰς αὐτὰς τὰς Θήβας ἐκωνείδιζον οἱ Βασιλεῖς τῆς
 Αἰγύπτου τὸ πρῶτον πᾶ κατοικοῦν, ὑστέρον εἰς τὴν
 Μέμφιν, καὶ τελευταῖον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν· αὐτῇ
 ἡ πόλις εἶχε τὸ πάλαι καὶ ἑκατὸν αὐλὰς, ἦτοι τα-
 λάτια Ἡγεμόνων, καὶ καθε αὐλὴ εὐγάζειν εἰς καιρὸν
 ἀνάγκη διακοσίους ὀπλίτας κατὰ τὸν Ὀμήρου ἐν τῇ
 9. τῆς Ἰλιάδος.

Αἶθ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἐν ἑκάτῃ.

Ἄνδρες ἐξιχεύσι σὺν ἵπποισι, καὶ ὄχθουσιν· λέ-
 γεται κοινῶς ταῦν Δία, ἡ καὶ ἄλλους Μῆτο· ἦτον
 καὶ ἑτέρα πόλις τῆς Αἰγύπτου Διόσπολις, μικρὰ λε-
 γομένη πρὸς ἀντιδιαβολὴν τῆς μεγάλης·

D

Θρακοτέρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος· σώζεται ἐκὶ μία
 ἐντελής πολιτικὴ Διοίκησις διὰ τὴν καθαρότητα τῶν
 ὑδάτων, διὰ τοὺς ὀχετοὺς τῶν ὑδάτων, διὰ τὴν εὐχρη-
 σίαν τῶν λουτρῶν, διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν τεχνῶν,
 καὶ διὰ τὴν δημόσιον ἀφοβίαν· Αἱ πλατεῖαι εἶναι σο-
 λισμέται ἀπὸ βρύσεις, καὶ πυραμίδας· Οἱ Ναοὶ εἶ-
 ναι ἀπὸ μάρμαρα, τεχνουργημένοι ἀπὸ μίαν μεγαλο-
 πρεπῆ, ἀγκαλὰ καὶ ἀπλὴν ἀρχιτεκτονικὴν· Μόνον τὸ
 παλάτιον τοῦ Βασιλέως ἔδιδε θεωρίαν μιᾶς μεγαλο-
 πρεποῦς πόλεως, δὲν ἐφαίνοντο ἐκεῖ ἄλλοτι, εἰμὴ σύ-
 λλοι ἀπὸ μάρμαρον, Πυραμίδες, Οὔβελίσκοι, ἀγάλ-
 ματα φοβερῶν Γιγάντων, καὶ σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυ-
 ρᾶ· ἐκεῖνοι ὅπῃ μᾶς ἠχμαλώτευσαν εἶπον εἰς τὸν Βα-
 σιλέα πῶς μᾶς εὗρον εἰς ἓνα πλοῖον Φοινίκιον· Αὐ-
 τὸς ἠπρόατο κατ' ἡμέραν εἰς διωρισμένας ὥρας ὅλως ἑ-
 κείνους τοὺς ὑπηκόους ὅπου εἶχον τίποτες νὰ τῷ ἀ-
 ταφέρωσιν, ἢ καμμίαν ἀγγελίαν νὰ τῷ δώσωσιν· οὐ-
 δένα κατεφρόνει, οὐδένα ἀπεδίωκεν, οὐδέ ἐσοχάζετο
 νὰ ἔγινε Βασιλεὺς διὰ ἄλλο, ἀλλὰ διὰ νὰ εὐεργετῇ
 τοὺς ὑπηκόους του, τοὺς ὁποίους ἠγάπα ὡς τέκνα του·
 μήτε ἀπεσφύρετο τοὺς ξένους, ἀλλὰ τοὺς ἐδέχετο μὲν
 μίαν καλοκάγαθίαν καὶ ἰλαρότητα τῆ προσώπου του,
 καὶ ἤθελε νὰ βλέπῃ ὅλους, διατὶ ἦτον βέβαιος πῶς
 διδασκόμενος εἰς τὰ ἥθη καὶ νόμους τῶν ἄλλων ἔθνων
 ἐμάνθανέ τι ὠφέλιμον, αὐτὴ ἡ περιέργεια τοῦ Βασι-
 λέως ἐσάθη ἡ αἰτία ὅπου μᾶς ἐπαράσθησαν ἔμπρο-
 σθέν του· ἐκάθητο ἐπάνω εἰς ἓνα θρόνον ἐλεφάντι-
 νον, ὅταν ἡμεῖς παρεσάθημεν ἔμπροσθέν του, καὶ ἐ-
 βάσα εἰς τὰς χεῖρας ἐν σκῆπτρον χρυσοῦν· ἦτον Γέ-
 ρων, μὲν ἡ γεροντικὴ του ἡλικία τὸν ἐδείχνε δυνατῶ-
 τερο

τερον καὶ ἀπὸ τὸν νέον, ἦτον γεμάτος ἀπὸ γλυκύτη-
 τα, καὶ μεγαλοπρέπειαν· ἔκρινε καθ' ἡμέραν τὰς λαὰς
 μὲ τόσῃν ὑπομονῇ καὶ φρόνῃσι, ὅπου χαρὶς κολα-
 κείαν ἐθαυμάζετο ἀπὸ ὅλους· ἔπειτα ἀφ' οὗ ἐκοπία-
 ζεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν διάταξιν τῶν ὑποθέσεων
 τῆς Βασιλείας του, καὶ εἰς τὰς δικαίας κρίσεις, ἀνι-
 παύετο τὸ ἐσπείρας ἀκροώμενος σοφοὺς αἰδρας, ἢ συ-
 νομιλῶν μὲ τοὺς πλέον τιμίους καὶ ἐναρτίους συμβού-
 λους του, τοὺς ὁποίους ἐδιάλεγε μὲ πολλὴν σόχασιν,
 καὶ ἤθελε νὰ ἔχῃσι τὸ θάρρος ἐμπροσθέν του· ἄλ-
 λο δὲν εὐρίσκετο ἀξιόμεμπτον εἰς αὐτὸν παρὰ τὸ ὑ-
 περοπτικόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐθριάμβευεν εἰς τὰς νίκας
 του ἐναντίον τῶν ἄλλων ὑποχειρίων Βασιλέων, καὶ
 ἡ πολλὴ πίσις ὅπου εἶχεν εἰς ἕνα του ὑπήκοον, τὸν
 ὁποῖον θέλει σοὶ περιγράψω μετ' ὀλίγον· ὁ Βασι-
 λεὺς βλέπων με ἐλυπήθη τὴν νεότητά μου, καὶ ἐκινή-
 θη εἰς εὐσπλαγχνίαν διὰ τὰς δυσυχίας μου· ἠρώτησε
 διὰ τὴν πατρίδα μου, καὶ τὸ ὄνομά μου, καὶ ἡμεῖς ἐθαυ-
 μάσαμεν τὴν μεγάλην σοφίαν ὅπου εἶχεν εἰς τὰς φρο-
 νίμους του ἐμιλίας· Μέγιστε Βασιλεῦ, τῷ ἀπεκρίθην
 ἐγὼ, σὺ εἶναι γνωστὴ ἡ πολιτορχία τῆς Τρωάδος (α),
 ὅπῃ

(α) Τρωὰς ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ τὸν Σέρ-
 βιον, τῆς ὁποίας κεφαλὴ ἦτον τὸ Ἰλῖον ἦτοι ἡ Τροία
 ἑμμενόμενος καλέμενον, ὑπόθεσις τῶν Ποιητῶν Ομήρου
 καὶ Βιργιλίου· Ἐκαλεῖτο ἔτι παρὰ τοῦ Τρωῆς γὰρ τὸ
 Ἐριχθόνος, μὲ τὸ νὰ ἐλέγετο τὸ πρότερον Τευκρὶς πα-
 ρὰ τῷ Τεύκρῃ, καὶ Δαρδανίς παρὰ τῷ Δαρδάνῃ· ὕστερον
 δὲ ὠνομάθη Ἰλῖον ἀπὸ Ἰλῆ τοῦ γίᾶ τοῦ Τρωῆς καὶ
 τῆς Καλλιρρόης θυγατρὸς τοῦ Σκαμάνδρου· ἔτι δὲ καὶ

D. 2

Βου.

ὅπῃ ἐπεκράτησε δέκα χρόνους, καὶ ἡ καταστροφή της, διὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἔχυσαν τόσον αἷμα. Ὁ Ὀδυσσεύς ὁ πατὴρ μου ἦτον εἷας, ἀπὸ τοὺς πρῶτους Βασιλεῖς ὅπῃ ὑφάνισαν ἐκείνῃ τὴν Πόλιν. Αὐτὸς πλανᾶται εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας μὴ δυνάμενος γὰ εὔρη τὸ Νησίον τῆς Ἰθάκης (α) εἰς τὸ ὅποιον εἶναι τὸ Βασί-

σί-

Βηπλαιόκτιστος, ἀπὸ τῆς πλάνης τῆς Βοὸς τῆς Διωκομένης ὑπ' αὐτῆ, καὶ τὸν χρησμόν τῷ Ἀπόλλωνος. Πόλις περίφημος τὸ πάλαι κειμένη μεταξύ τῆ Ὀρεῖς τῆς Ἰῶης καὶ τῆς παραθαλασσίας Ἀἰῆς τῆς Αἰγαίης πελάγους, ἀφ' ἧς ἀφίστατο 1500. βήματα. Ταύτην τὴν πόλιν ἐπύργωσαν οἱ Ὀσοί, καὶ τὰς μύθας τῶν Ποινητῶν, εἴτα ἐπόρθησεν αὐτὴν ὁ Ἡρακλῆς ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἑλλάδος μὲ ἕξ νῆας, πλήρεις αἰδρῶν, μὴ λαβὼν γὰ ὑποχεθέντα ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος. Τελευταῖον περιπυκλώθη, ἐπὶ Πριάμῃ τοῦ Βασιλέως διὰ τὴν ἀσέλγειαν τῆ Τύτῃς Παρίδος, ὑπὸ τῶν Ἑλλήτων δέκα ἔτη, καὶ ἡχμαλωτίθη ἀπ' αὐτῶν πρὸ τῆς Χρυσῆς γενήσεως ἔτει 1282. μακρὰν ταύτης τῆς πόλεως 30. ἑκατὰ, ἢ κατ' ἄλλους 16. μίλια καὶ τὴν θάλασσαν, εἶναι τὸ νέον Ἰλίον κτισθὲν παρὰ Ἀλεξάνδρῃ τῷ Μακεδόνη, ταῦν δὲ εἶναι καὶ αὐτὸ κρημνισμένον, καλεῖται ὁμῶς Τρωάδα, καὶ παρὰ τῶν Τέρκων ἐκὶ εἰς ἀπὸλ. Τὸ Βασίλειον τῶν Τρωαδιτῶν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πριάμου, περιέχεν ἐννέα Δυναστείας. ἡ τρυφή καὶ ἡ ἀσωτία αὐτῶν φέρεται, ὅθεν καὶ Παροιμία, Χοῖρος Τρωϊκός. εἶχε καὶ φρούριον ἐν τῷ Ὄρει τῇ Ἰῳ Πέργαμα καλούμενον, ἕτερον τῆς Περγᾶς πόλεως. Ὁμηρ. ἐν Ἰλιάδ. Βιργίλ. Αἰνεαδ. 3. καὶ 9. Οἰβίδιος ἐν ἐπιτ. Πινελ. πρὸς Ὀδυσ. Μελέτ. ἐν Γεωγρ. σελ. 455.

(α) Ἡ Ἰθάκη κοινῶς Θιάκη, καίται μεταξύ τῆς Κεφαλληνίας πρὸς Δυσμάς, καὶ τῶν Ἑχινάδων Νήσων πρὸς

σίλειόν τε· Εγὼ ζητῶντάς τον, περιέπεσον εἰς δυσ-
 χίας ὁμοίας μὲ τὰς ἐδικάς του· Ἀπόδος με εἰς τὸν
 Πατέρα με καὶ εἰς τὴν Πατρίδα με· ἔτι οἱ Θεοὶ νὰ
 σὲ διαφυλάξωσιν ἀβλαβῇ χαρίζοντές σε εἰς τὰς Τίμης
 σου, τὰς ὁποίας νὰ ἀξιώσωσι νὰ ζῶσι μίαν γλυκυ-
 τήτην ζωὴν ὑποκάτω εἰς ἓνα τοιοῦτον εὖμενῃ καὶ ἐπιει-
 κῇ Πατέρα.

Ὁ Σέσσωρης μᾶς ἐσοχάζετο μὲ εὐσπλαγχνικὸν ὄμ-
 μα, μὰ θάλων νὰ γνωρίσῃ ἂν ἦτον ἀληθὲς ἐκεῖνο ὁ-
 ποῦ ἔλεγον, μᾶς ἐπεμψεν εἰς ἑὰ του Δημόσιον ἐπι-
 τηρητὴν, τὸν ὁποῖον ἐπρόσαξε νὰ βεβαιωθῇ ἀπὸ ἐ-
 κείνης, ὅπου ἤχημαλάτευσαν τὸ πλοῖόν μας, ἀνίσως
 ἡμεῖς βεβαίως ἔβημεν (τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἐβεβαίουν),
 ἢ Φοῖνικες· Ἀνίσως καὶ εἶναι Φοῖνικες πρέπει, ἔλεγε,

D 3

δί-

πρὸς Ἀνατολὰς· ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰθάκῃς Ἡ-
 ρῶος τοῦ πρώτου οἰκήσαντος ἐν αὐτῇ, ἐλέγγο καὶ Νί-
 ριτος, καὶ Νηριίς, καὶ τὸν Περιμητιν, ἀπὸ τοῦ δια-
 σήμῃ ὅρας αὐτῆς Νηρίτις, ἀφ' οὗ καλεῖται καὶ ὁ Ὀ-
 δυσσεύς Νηρίτιος Στρατηγός, τοῦ ὁποίου πατὴρ ἦτον
 αὕτη ἡ Ἰθάκη· Ἡρακλείων ὁ Γλαύκος, καὶ τὸν Στέ-
 φανον περὶ Πόλειαν λέγει τὴν Ἰθάκην τετραμερῇ, τῆς
 ὁποίας τὸ πρῶτον μέρος ἐπὶ Μεσημβρίαν, καὶ θά-
 λασαν· τὸ δεύτερον ὀνομάζει Νήϊον, ἐν τῇ ὅρας αὐ-
 τοῦ· τὸ τρίτον Κροκύλειον· καὶ τὸ τέταρτον Αἰγυρῖα·
 εἰς αὐτὴν τὴν Νήσον οἱ λαγῶοι δὲν ζῶσιν, αἱ Λί-
 γες πληθύνονται· ὁ Ποταμὸς ἢ ὁ χεῖμαρρος ταύτης,
 ὁ ἐκ τοῦ Νήϊος ὅρας τρέχων, ρεῖθρον καλεῖται· ὁ δὲ
 λιμὴν αὐτῆς, Κόρακος Πέτρα, ὥσπερ καὶ τόπος τις
 αὐτῆς, τῷ ὁποίου οἱ κάτοικοι Κορακοπετράιοι ὀνομά-
 ζονται, ἀπέχει τοῦ Ἀραξοῦ Ἀκρωτηρίου 30. μίλια
 πρὸς Δυσμᾶς· — Βιργίλιος Αἰνείαδ. 3. Μελίτ. ἐν
 Γεωγρ. σελ. 327.

διπλάσιος νὰ τιμωρηθῶσιν ἐπειδὴ εἶναι ἐχθροὶ μας, καὶ ἐπειδὴ ἠθέλησαν νὰ μᾶς ἀπατήσωσι μὲ τὸ ψεύδος. μὰ ἀνίστως εἶναι Ἕλληνες καὶ ἀλήθειαν, θέλω νὰ τιμωρῶσι, καὶ μὲ ἓνα ἀπὸ τὰ πλοῖά μας, νὰ σαλευθῶσιν εἰς τὴν Πατρίδα των, ἐπειδὴ ἀγαπῶ κατ' ὑπερβολὴν τὴν Ἑλλάδα (α) Ἐκεῖ ἐδόθησαν οἱ Νόμοι ἀπὸ πολλοὺς Αἰγυπτίους, εἶναι γνωστὴ ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἡρακλείους (β), ἐφθασεν ἕως ἡμᾶς ἡ λαμπρά καὶ ἀξίπαινος φήμη τοῦ ἀνδρειοτάτου Ἀχιλλέως (γ) μοὶ φαί-

(α) Ἑλλάς, τὸ μέγα καὶ πολυθρόνητον ὄνομα εἰς τοὺς ἀρχαίους καιροὺς, τὸ μικρὸν καὶ δυσυχὲς εἰς τοὺς νῦν, καλεῖται Γραικία ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊῶν τῶν μὴ Ἑλλήνων, λαβοῦσα τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τοῦ Βασιλευσάντος ἐν αὐτῇ Γραικοῦ, ὥσπερ καὶ Ἑλλάς ἀπὸ Ἑλληνος τοῦ Υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, καὶ ὥς δὲ ταυτὴν λέγεται ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ ἄλλων, Ρέμελη, ἀπὸ τῆς Νέας Ρώμης, ἥτοι ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου τοῦ μεταγαγόντος τὴν Αὐτοκρατορίαν ἐκ τῆς Παλαιᾶς Ρώμης, εἰς τὴν Νέαν, ἥτοι εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ 335. Πρῶτον Ἑλλάς ἐκαλεῖτο ἡ ἰδίᾳ Ἑλλάς, καὶ ἡ Θησαλία μὲ κοινὸν ὄνομα, ὡς μία ἐπαρχία, αἱ ὁποῖαι ὕστερον, ἀπ' ἀλλήλων ἐχωρίσθησαν· ὅθεν καὶ ὁ Ὀμηρὸς Ἕλληνας καλεῖ μόνον τοὺς Φθιώτας· ὁ δὲ Ἡρόδοτος τοὺς, καὶ τοὺς Πελασγοὺς, ὁ δὲ Ἀθηναῖος βιβλ. ιδ'. τρία γένη τῶν Ἑλλήνων ἀριθμεῖ, τοὺς Δωριεῖς, τοὺς Αἰολεῖς, καὶ τοὺς Ἰῶνας· ὕστερον δὲ Ἑλλάς ἐκλήθη καὶ ἡ Πελοπόννησος, ὁμοίως καὶ ἡ Ἡπειρος καὶ ἅπαντα ἡ Μακεδονία· Τελευταῖοι Ἑλλάς ἐκλήθη καὶ ἡ Κρήτη, καὶ αἱ λοιπαὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους Νῆσοι· διέβη τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος μετὰ ταῦτα, εἰς τε τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, καὶ μέ-

γα

φαίνονται θαυμασὰ ἐκείνα, ὅπου ἤκιστα περὶ τῆς φρονήσεως τοῦ δυσυχοῦς Ὀδυσσεύς· δὴν ἔχω ἄλλην εὐχαρί-

γα μέρος τῆς Ἰταλίας ἀγομάσθῃ μεγάλη Ἑλλάς, ὁμοίως ἔφθασε καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἡ ὁποία ἀγομάζετο Ἀσιατικὴ Ἑλλάς, πρὸς διαφορὰν τῶν ἄλλων· Ὀλικῶς λοιπὸν λαμβανομένη ἡ Ἑλλάς, περατῆται ἀπ' Ἀνατολῶν ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ἀπὸ Μεσημβρίας ὑπὸ τοῦ Κρητικῆς, ἀπὸ Δυσμῶν ὑπὸ τοῦ Ἰωνίου, καὶ ἀπὸ Βορέως ὑπὸ τῶν Σαρδικῶν Ὠρῶν, δι' ὧν χωρίζεται τὰ Ἰλλυρία, καὶ τῆς Μυσίας, καὶ τῆς Νέσσυ Ποταμῆς, δι' ἧς διαιρεῖται τῆς Θρακίης· Πρῶτερον τῶν ἄλλων μερῶν τῆς Εὐρώπης κατῳκίσθη ἡ Ἑλλάς ὑπ' ἀνδρῶπων, ὡσάν ὅπου εἶναι πλησιέστερα εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ εἶχε πάλαι μεγάλην καὶ ἀσύγκριτον δόξαν, καὶ λαμπρότητα εἰς ὅλα τὰ ἔργα της· διότι αὐτὴ ἐσάσθη τὸ κατοικητήριον τῆς Σοφίας, ἡ πηγὴ καὶ ἡ βρῦσις ὅλων τῶν Ἐπιστημῶν, καὶ ἀπ' αὐτῆς διεδόθησαν αἱ Ἐπιστῆμαι, καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ ἄλλων τόπων· ἀπ' αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος ἐπέμφθησαν ἀποικίαι Ἑλλήνων εἰς διαφόρους τόπους· ἐσολίσθησαν τὰ ἦθι τῶν ἀνθρώπων διὰ τῶν Νόμων τῶν Νομοθετῶν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐνὶ λόγῳ εἰπεῖν, ἔλαμψεν ἡ Ἑλλάς εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ διὰ τῶν λόγων, καὶ διὰ τῶν ἔργων, καὶ διὰ τῶν ἐκστρατειῶν· ἐπειδὴ πρώτη ἐκστρατεία ἐσάσθη ἡ Κολχηκὴ· ἀπὸ τῆς ὁποίας ὑπῆγον οἱ Εὐγενεῖς Νέοι τῆς Ἑλλάδος καὶ λάβωσι παρὰ τῶν Βαρβάρων τὸ χρυσοῦν δέρας· δευτέρα περίφημος ἐκστρατεία ἐσάσθη ἐκείνου τοῦ πολυθρῦλλήτου Τρωϊκοῦ Πολέμου· μετὰ τοῦτον τὸν Πόλεμον, ἐδοκίμασεν ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν Κύρος καὶ καμὴ ὑποτελῇ τὴν Ἑλλάδα· καὶ μετὰ τοῦτον ὁ λίγου καιροῦ παρελθόντος ἐκστρατεύει καὶ αὐτῆς με-

χαρίσσειν μεγαλήτεράν, παρὰ τὰ βοηθήσαι τὴν ἀφ' ἧς ἰπύτων τῶν δυσυχῶν ἀνθρώπων.

Ο

γράφεται ἀπερὸν Ξέρξης ὁ Υἱὸς τοῦ Δαρείου, ἡ μετ' αὐτὸν, καὶ ἄλλοι πόλεμοι γερύονσι μεταξὺ τῶν Βασιλέων τῆς Περσίας, καὶ τῶν Ἑλλήνων. Ὑστερον ἔγχευ ὁ ἐξορευτὴς καὶ ἐμφύλιος πόλεμος τῶν Ἑλλήνων, ὁ Πελοποννησιακός, τοῦ ὁποίου αἰτία ἐφαίνη ἡ φιλονεικία τῶν Ἀθηναίων καὶ Μακεδαιμονίων περὶ τῶν ἀραιοτήτων τῶν ὁδῶν αὐτῶν Πόλεων, ὁ ὁποῖος Πόλεμος, ἐξέδω αἰτία εἰς αὐτοὺς τῆς μεγάλης καταστροφῆς ἀφῆκε τὸ λῆρον τὴν ἐκστρατείαν τῶν Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων διὰ τοῦ Μακεδόνα Αἰσχύλου καὶ τῆς Ἀσίας, διὰ τῆς ἐποίας ἐκυρίευσεν οὐ μόνον αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἄλλαν σχεδὸν τὴν Οὐκρασίαν. Πρῶτον τὰς Πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἐξουσίαζον Βασιλεῖς αὐτῶν μερικοὶ καὶ ἐπὶ τοῖς, ὅσον Ἡγεμόνες καὶ Ἀρσέντες καὶ τὴν τάξιν αὐτῶν εἶχον τότε, τελευταῖον διὰ Ἀριστοκρατῶν, καὶ Δημοκρατῶν, τὰς ὁποίας ἐπὶ τὰ εὐρὴν ἀδοίκατος ὁ τοῦ Ἀρμέντα Φίλιππος, ὁ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ὅταν ἀπὸ ἀπὸς εἶχον ἀπονήσῃ ἐκ τῆς ἐμφύλιου Πολέμου, τὰς ἐπέλεξε ἐπιστάτας εἰς τὸ Βασίλειον τῶν Μακεδόνων. τελευταῖον εἰς τὸν καιρὸν Περσέως τοῦ ἰσχυροῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ἐπέταξαν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν Ἀυτοκρατορίαν αὐτῶν, οὐ μόνον τῶν Μακεδόνων, ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, αὐτὴν τοχοῦσαν ἑξορὴν ἐμπονήσαντες. μετ' τοὺς Ῥωμαίους ἦλθον κατ' αὐτῆς οἱ Γότθοι, καὶ οἱ Οὐνοί, καὶ τὴν ἐπέταξαν, τοὺς ὁποίους ἐδίωξαν ἐκείθεν πάλιν οἱ Βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. τελευταῖον δὲ εἰδόντες οἱ Γότθοι, καὶ κορυφώσαντες αὐτῆς, Κρίμασι, αἷς οὐδὲν ὅτ' ἅπαν διευθύνων δικαίους ζοροῖς Κύρις, τὴν ἐξουσίαζουσι Δεσποτισμῷ. φῶ

τῆς

Οἱ Δημόσιοι ἐπιτηρητῆς, τὸν ὁποῖον ἐπρόσαξεν ὁ Βασιλεὺς διὰ τὰ βεβαιωθῆ εἰς τὴν ὑπόθεσίν μας, εἶ-
χε

τῆς ἐλευθέρου καταστάσεως! φεῦ τῆς τῶν πραγμάτων ἐ-
ναλλαγῆς! ἢ πρὶν ὑπέρλαμπρος, ὡς Μήτηρ τῶσαν
Σοφῶν, παντελῶς ἀπημαυρώθη καὶ βιβραβάρηται, ἐκ
τοσούτων καὶ τιλικούτων Πολέμων· δὲν ἀντιχῶν πλέον
αἱ Στοαί, μῦτε οἱ Περίπατοι, καὶ αἱ Ακαδημαίαι,
ἀπὸ τῆς γλυκεῖας ᾠδῆς τῆς λύρας τοῦ Ἀπόλλωνος,
καὶ τοῦ χοροῦ τῶν λοιπῶν Μουσῶν, ἀλλ' ἠσβολωμέ-
ναι καὶ ἀπηνθρακισμέναι ἀπὸ τὸν σκληρὸν Ἡ΄φαισον,
κλαίουσιν τὴν μεταλλαγὴν τῶν μὴ τόσας φωνάς, μὲ ὅ-
σους λίθους καὶ ἐρίπτεα, ἐκεῖ εὐρίσκονται εἰς σημεῖαν,
ἐπεὶδὴ ἐφυγε μακρὰν ἡ Ἀθῆνα ἀπὸ τῶν Βροτολογῶν
Ἄρην, καθὼς φεύγει μία ὄρνις ἀπὸ τὴν φωλεάν της,
ὅπόταν τὴν διώκει φοβερός δράκων, καὶ μόνον ἐπιφυλ-
λίδος τινες εἰμῖνον σπέρμα ἐγκαταλειμμένα τῇ Γ-
σραφίᾳ. Ἀλλὰ μέ ὅλον ὅπου ἡ Ἑλλάς κατήγετο εἰς
τοιαύτην ἐλευθέρου καταστάσιν, ὅμως καὶ τὴν κοινὴν Πα-
ροικίαν, Κάμῖλος φαρμάκα πολλῶν ὄνων ἀνατίθησι
φορτία. Οὕτω τοίνυν θεωρουμένη ἡ Ἑλλάς, περιέχει
Ἐπαρχίας, ἅπασαν τὴν Μακεδονίαν, τὴν Ἡ΄πειρον,
τὴν Αἰτωλίαν, τὴν Βοιωτίαν, τὴν Πελοπόννησον, τὰς
Νήσους τοῦ Ἰωνίου Πελάγους καὶ τοῦ Αἰγαίου, τὴν
Θεσσαλίαν, καὶ εἴτις ἄλλη εἶναι παρὰ ταύτας. Ἰστέον
δὲ, ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἀφ' οὗ ἐξουσίασαν ταύτην τὴν
Ἑλλάδα, τὴν διήρσαν εἰς δύο Ἐπαρχίας, εἰς τὴν
Μακεδονίαν δηλαδὴ, εἰς τὴν ὁποίαν περιελάμβανον τὴν
καὶ Ἡ΄πειρον, καὶ Θεσσαλίαν, καὶ εἰς τὴν Ἀχαΐαν
μὲ τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα περιέκλειον τὴν κυρίως Ἑλ-
λάδα, τὴν Πελοπόννησον, τὴν Βοιωτίαν, καὶ τὰς πε-
ρὶ αὐτὰς Νήσους. — ὅρα πλατύτερον Μελέτις Γεωγρ-
μῆμ. ἢ. Πλίνιον βιβλ. γ'. καὶ δ'.

(β)

χε τὴν ψυχὴν του διεπραμμένην ἄλλο τόσον, ἐπό-
σον ὁ Σέσοςθρις ἦτον εὐεργετικὸς, καὶ ἀπλοῦς κατὰ
τὸ

(β) Οἱ Ἡρακλῆς ἔφάνη ὁ ἐκλαμπρότερος καὶ ἐνδο-
ξότερος πάντων τῶν παλαιῶν Ἡρώων· ὁ Κικέρων βιβ.
γ. περὶ φύσεως θεῶν, ἐξ ἀναφέρει ὑπὸ τῷ τῷ ὀ-
νόματι, αὐτὸν δὲ πάντων ἔχατον· εἶχε Μιτέρα τὴν
Ἀλκμήνην θυγατέρα τοῦ Ελευτρίωνος καὶ τῆς Λυσι-
δίκης, ἡ ὁποία ὑπανδρεύθη μὲ τὸν Ἀμφιτρύωνα Ἡ-
γεμόνα τῶν Θιβαίων μὲ ὑπόχεσιν διὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν
θάνατον τῶ ἀδελφοῦ της, καὶ τὸν καιρὸν ὅπου ὁ Ἀμ-
φιτρώων εὐρίσκετο μὲ ταιαύτην φροντίδα εἰς τὸν πό-
λεμον, ὁ Ζεὺς ἀγαπήσας τὴν Ἀλκμήνην, μετεχηματί-
σθαι καὶ ἔλαβε τὸ εἶδος τοῦ Ἀμφιτρώωνος, καὶ ἀπα-
τήσας συνευρέθη μετ' αὐτῆς, ἐπειδὴ ὅμως ἐχρειάζετο
πολὺ καιροῦ διάστημα εἰς τὴν πλάσιν τοιαύτου ἀνδρός,
ἐμάκρυνε τὴν νύκτα τριπλασίως, διὰ νὰ μὴν προλη-
φθῇ ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ὅθεν ἐπανομάδῃ τριῆσπερος,
καὶ ἀγκαλὰ ἡ Ἀλκμήνη νὰ ἦτον Ἐγκυος μὲ τὸ βρί-
φος Ἰφικλον ἀπὸ τὸν Ἀμφιτρώωνα, συνέλαβεν ὅμως
καὶ παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ ἔτως ἐγέννησεν ὅμῃ καὶ τοὺς
δύο Υἱάς· ἀλλὰ καὶ μ' ὅλον τὸτο κλεῖται Ἀμφιτρω-
νίδης ὁ Ἡρακλῆς παρὰ τοῖς Ποιταῖς, μὴν ἔχοντες
κανένα ἐμπόδιον· πᾶς ὁ Ἀμφιτρώων δὲν ἦτον ὁ Πα-
τήρ του· τὸν αὐτὸν καιρὸν ὁ Σθέφελος Βασιλεὺς τῶν
Μυκηνῶν ἐμελλε νὰ γεννήσῃ τὸν Εὐρυσθέα, καὶ ὁ
Ζεὺς εἶχε κάμῃ ὄρκον, ὅτι ὅποιος ἀπὸ τὴν γενεάν
τοῦ Περσέως ἢ ὁ Εὐρυσθέας δηλονότι, ἢ ὁ Ἡρακλῆς
ἤθελε πρωτογεννηθῇ ἐκεῖνος ἤθελε βασιλεύσῃ ἢ κυ-
ριεύσῃ τὸν ἄλλον· τὸ ὁποῖον ἀπούτασα ἡ θεὰ Ἡρὰ
ἐχθρὰ σκληροτάτη τῶν Παλλακίδων τῶ ἀνδρός της,
καὶ τῶν τέκνων ὅπου ἐγεννῶντο, ἐπιμελήθη νὰ γεν-
νηθῇ ὁ Εὐρυσθέας ἑπτὰ μηνῶν, καὶ ἀκολούθως κα-
τήντη·

τὸ ἦθος· ἐτοῦτος ἀνομάζετο Μέτοφης· μᾶς ἐξέταξε
 μὲ τρόπον δολερὸν, πάσχωντας γὰρ μᾶς πλανήσῃ, καὶ
 εὐθύς

τήντισε τὸ σκῆπτρον εἰς τὰς χεῖρας του· ἔπειτα ἡ
 θεὰ Ἥρα διὰ παρακλήσεως τῆς Ἀθηνᾶς κατεπράυν-
 θη πρὸς τὸν Ἡρακλῆα, καὶ διὰ τὰ φανέρωσθαι τὴν ἀ-
 γάπην τῆς, τὸν ἐγαλακτοτρόφησε μὲ τοὺς μαστοὺς τῆς,
 ὅθεν συνέβη κατὰ τὴν γνώμην τῶν Ποιητῶν, ὅτι ὁ
 μικρὸς Ἡρακλῆς ἄφησε γὰρ πῖσιν κατὰ τύχην ἓνα μέ-
 ρος τοῦ γάλακτος, καὶ ὅσον μὲν ἔπεσεν εἰς τὸν Οὐ-
 ρανόν, ἐλεύκανεν ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ
 ποῦ ἡμεῖς ἀνομάζομεν Γαλαξίαν, ὅσον δὲ εἰς τὴν
 Γῆν, ἔκαμε γὰρ βλαστήσῃ τὰ Κρίνα, τὰ ὅποια καὶ
 ἀνομάζονται Ἥρας ῥόδα· ἡ τοιαύτη ὁμῶς ἀγάπη ἐ-
 φαίνετο πλασὴ μόνον διὰ τὰ εὐχαριστησθαι τὴν Ἀθην-
 αῖν, ἐπεὶδὴ ὕπερον ἀπέσειλε δῶα φοβερωτάτας δράκον-
 τας, διὰ γὰρ καταφάγαν τὸν Ἡρακλῆα ὅταν ἀκόμι
 εὕρισκετο εἰς τὰ σπάργανα· πλὴν ἡ τοιαύτη κακο-
 πράγία δὲν ἔλαβε τέλος, ἐπεὶδὴ τὸ Βρέφος χωρὶς γὰρ
 φοβηθῇ, τὰς ἐπίασε μὲ βίαν, καὶ τὰς κατέκοψεν· Εὐ-
 θύς ὅπῃ ἔφθασεν εἰς Ὀδυσσεὺς ἡλικίαν, ὁ Εὐρύσθευς
 ἐδοκίμασε γὰρ τὸν διαφθεῖρη, ὥστε ὅπῃ ὁ Ἡρακλῆς ἀ-
 πεφάσισε γὰρ μὴν ὑποταχθῇ πλέον εἰς αὐτὸν, ἀλλ' ὁ
 Χρισμὸς τῷ προεῖπε, πῶς ἡ θέλησις τῶν Θεῶν ἦτον
 ἀμεταβλήτος, καὶ πῶς ἐμελλεν ἀκόμι γὰρ ὑποταχθῇ δα-
 δεκάκις εἰς τὰ προσάγματα τὰ Εὐρύσθεως· Τὸ ὀνομά-
 ται εἶναι διπλὴν, τὰ ἐπίθετά τε ὁμῶς εἶναι ἀναρίθμη-
 τα· Ὀνομάθη πρῶτον ἀπὸ τῆς γεννήτορός τε Ἀλκεί-
 δης, ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῆ ἀλκῆς καὶ δυνάμεως, ἔπειτα
 Ἡρακλῆς, ἐκ τοῦ ὀνόματος Ἥρα καὶ κλέος, ὅτι δηλοῦ-
 τι τὴν ἀνδρείαν του καὶ τὴν δόξαν ἐλάμπρυνε τὸ μι-
 σος τῆς Θεᾶς Ἥρας τοσάκις, ὅσάκις τὸν ἔβαλεν εἰς
 μεγάλους κινδύνους, τὰ ἐπίθετα συντομίας χάριν τὰ
 ἀφῆ-

εὐθύς ἀποῦ ἐκατάλαβε πῶς ὁ Μίντωρ ἀπεκρίνετο μὲν
περισσότερον σοχασμὸν ἀπὸ ἐμῆ, τὸν ἐσοχάδην μὲν ἔχ-
θραν

ἀφίην, τὰ ὅποια ἔλαβεν ἢ ἐκ τῶν τόπων, ἐν οἷς
ἦθλησεν, ἢ ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅπῃ ἀνδρείως ἐτέλε-
σε· τὰ δώδεκα μόνον αὐτοῦ ἄθλα θέλει ἀναφέρειν ὡς
ἔντα ἄξια διηγήσεως· Ἐν πρώτοις λοιπὸν ἐπροσάχθη
τὰ ἐμποδίσαν τὰς πολλὰς ἐπιδρομὰς τῷ Λέοντι, ὁ ὁ-
ποῖς πεσὼν ἐκ τῆ ὕψους τῆς Σαλήνης μέσα εἰς τὸ δά-
σος καλέμενον Νεμία, ἐπροξένει ἄμετρον φθορὰν εἰς
ἐκείνον τὸν τόπον, καὶ δὲν ἠδύετο εὖ πληρωθῆναι μὲν
ἅσα βέλη τοῦ ἔρριπτον, ὁ Ἡρακλῆς ὁμῶς τὸν κατέ-
δραμε καὶ τὸν ἠνάγκασε εὖ ἐμβῆ μέσα εἰς ἓνα σπή-
λαιον, ἐκ τοῦ ὁποῖα δὲν ἠδύετο εὖ φύγει, καὶ ἐκεῖ
μὲν ἀσύγκριτον ἀνδρείαν τὸν κατέπνιξε· καὶ διὰ τὸν
θρίαμβον τοῦτον ἠθέλησε εὖ περιπατῆ πάντοτε ἐνδε-
δυμένος τῇ λεοντῇ, ἥτοι τὸ δέρμα τοῦ αὐτοῦ λέον-
τος, καὶ καθὼς μυθολογοῦσιν, αὐτὸς εἶναι ὁ Λέων
ὅπῃ συναριθμεῖται μὲν τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ Ζωδια-
κοῦ· Β. ἐσάλθη διὰ εὖ φονεύσῃ τὴν Υἱὸν, δράκον-
τα φοβερώτατον, καὶ ζῶον παραδόξου φύσεως, εὐρι-
σκομένην εἰς τὴν λίμνην Λέρνην, πλησίον τοῦ Ἀρ-
γῆς, ἡ ὁποία εἶχεν ἑπτὰ κεφαλὰς, καὶ ὅταν ἐκόπτετο
μία, ἀνεγεννῶντο ἐκ τῆ τμήματος ἄλλαι ἑπτὰ, ὥς
διὰ εὖ ἀπολέσῃ τὸ θηρίον τοῦτο ἔπρεπε εὖ τὸ φονεύ-
σῃ ὅλον μὲν μίαν πληγὴν, βάνωντας μὲν τὴν μάχαι-
ραν, εὐθύς τὴν φωτίαν, τὸ ὁποῖον καὶ ἔπαρκεν ἔχων
συμβοηθὸν τὸν Ἰόλκεον Υἱὸν τῷ Ἰφίκλη. Γ. παρέστη-
σεν εἰς τὸν Εὐρυδεία, ζωντανὸν ἓνα κάπρον ἢ ἀγριό-
χοιρον ἀμέτρως μεγέθους, ὅπῃ εὐρίσκειτο ἐπάνω τῶν ὄ-
ρους τῆς Ἀρκαδίας Εἰρυμάνθους, καὶ ἐπροξένει μεγά-
λην φθορὰν εἰς ὅλην τὴν γῆν, αὐτὸς βλέπων τὸ τοιοῦ-
τον τερατῶδες ζῶον ἐκινδύνευσεν εὖ ἀποθάνῃ ἀπὸ τῶν
φά-

θραν ὡς ὑποπτον, ἐπειδὴ οἱ κακαὶ ἐργίζονται ἐναντίον
τῶν καλῶν, ὅποτεν τὲς βλέπουσι παθεροὺς εἰς τοὺς
λό-

φόβον του. Δ. ἔφθασε μία ἔλαφος ὀξυτάτης ταχύτη-
τος εἰς τὰ ὄρη Μέλαινα, ἣ ὅποια εἶχε τοὺς πόδας
χαλκίους, καὶ τὰ κέρατα χρυσᾶ, ὃ Ἡρακλῆς διακον-
τὰς την εἰς εἶδος χρόνῃ διάστημα τὴν ἔφθασε, καὶ βα-
σάντας την εἰς τοὺς ἄμους τὴν ἔφερεν εἰς τὰς Μυκή-
νας. Ε. ἔβαλεν εἰς φυγὴν ὅλα τὰ ὄρνεα τῆς Λίμνης
οἰόματι Στυμφαλίδος, τὰ ὅποια ἦσαν τόσον πολυά-
ριθμα, καὶ ὑπερμεγέθη, ὅπῃ ἐκρυπτον τὸ φῶς τῆς ἡ-
μέρας. καλύπτοντα τὸν ἥλιον ὅταν ἐπιτεῖσαν, καὶ ἔ-
κλεπτον τὲς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἔτρωγον. ς. Εὐνίκησε
μὲ τὴν συνδρομὴν τῆς Θησέως τὰς Αμαζόνων, καὶ διὰ
προσάγῃς τῆς Εὐρυπείας ἠχμαλώτευσεν τὴν Βασιλιστὴν
τῶν Ἰππολύτην, τὴν ὅποιαν ἄφησε γὰρ ὑπανδρευθῆναι μὲ
τὸν Θησέα. Ζ. ἐκαθάρισεν ἀπὸ τὴν κόπρον τὰς ἐπαυ-
λὰς, ἣ σαύλας τοῦ Λυγείου Βασιλέως τῆς Ἡλίδος,
εἰς τὸ ὅποιον κυλίζοντο τριάντα χρόνους, τρεῖς χι-
λιάδες βόες, διὰ τὸ ὅποιον ἡ κόπρος συναθροισομένη
ἐμόλυνε τὸν αἶρα, ὃ Ἡρακλῆς ἔτρεψεν ἐκεῖ δύο ποτα-
μούς τὸν Ἀλφειὸν καὶ τὸν Πηνειὸν, καὶ εἰς ὀλίγον διά-
στημα καιρῷ ἐκαθάρισε τὴν ἀμετρον ἐκείνην ἀπασφίαν.
Η. ἐνίκησεν ἓνα μεγαλώτατον Ταῦρον, ὃ ὅποιος εὐ-
γάζε φλόγας ἀπὸ τὸ σῶμα τε καὶ ἀπὸ τὰς μύτας, καὶ
ἐπροξέειν μεγάλην φθορὰν εἰς τὸ νοσίον τῆς Κρήτης.
Θ. ἐνίκησε τὸν Διομήδην ἀμύτατον Τύραννον τῆς Θρά-
κης καὶ τὸν κατέστησεν ὑποκείμενον εἰς ὅσα ἐκεῖνος ἔ-
πραττεν ἀνόμως πρὸς τὰς ἄλλους, δίδωντας διὰ τρο-
φὴν τῶν ἀλόγων του ὅλους τοὺς ξένους ὅπου ἤρχον-
το εἰς τὰς τόπας τε ὁμοίως καὶ τὸν Βέσιριν Βασιλέα
τῆς Αἰγύπτου, ὅπου παρομοίως ἐδυσίαζεν ὅλους τὰς
ξένους ἐμπροσθεν τῶν θυσιαστηρίων τοῦ Διός, διὰ γὰρ
κα-

λόγους των· Αὐτὸς μὰς ἐχώρισε, καὶ πλέον δὲν ἔμα-
θον τὶ συνέβη εἰς τὸν Μέντορα· ὁ τοιοῦτος ἀνέλπιστος
χω-

καλύψῃ ὅλα τε τὰ κακουργήματα μὲ πρόφασιν εὐσε-
βείας. I. Εὐίκησε τὸν Γυρίωνα Βασιλέα τῆς Ἰσπα-
σίας, περὶ οὗ ἐμυθολόγουν, πῶς εἶχε τρία σώματα,
διὰ τὴν ἐκυρίευσεν τρία Βασίλεια· αὐτὸς ἔδρεφε μὲ σκλη-
ροκαρδίαν μερικὰ βόδια, ἓνα τρικέφαλον σκύλον, καὶ
ἓνα δράκοντα μὲ ἑξ κεφαλῶν, ὁ Ἡρακλῆς ὅμως διὰ
προσαγῆς τοῦ Εὐρυθέως τὸν ἐμεταχειρίσθη κατὰ τὸν
τρόπον, ὅπου ἐμεταχειρίσθη τὸν Διομήδην καὶ Βέσι-
ριν. II. Εὔφερεν εἰς τὸν Εὐρυσθέα τὰ χρυσὰ μῆλα,
τὰ ὅποια ἐφύλαττον αἱ Νύμφαι Ἑσπερίδες θυγατέ-
ρες τοῦ Ἑσπέρου ἀδελφεῖ τῷ Ἀτλαντος, ἀλλ' ἦτον πρό-
τερον ἀνάγκη νὰ καταδαμαδῇ ἓνας φοβερώτατος δρά-
κων, ὅπῃ ἐκάθηντο εἰς τὴν εἰσόδον τῶ περιβολίῳ, εἰς
τὸν ὅποιον τὰ ρηθέντα μῆλα εὕρισκοντο. III. Τελευ-
ταῖον ἐπροςάχθη ἀπὸ τὸν Εὐρυσθέα διὰ νὰ κατέβῃ
εἰς τὸν Ἄδην, καὶ νὰ εὐγάλῃ τὸν τρικέφαλον κύνα Κέρ-
βερον φύλακα τοῦ Ἄδου, αὐτὸς χωρὶς ἀναβολῆς και-
ροῦ, κατέβη καὶ δένωντάς τον μὲ διπλὴν ἄλυσιν τὸν
εὐγάλεν εἰς τὸ φῶς, ὁ ὅποιος εὐθύς ὅπου εἶδε τὸ
φῶς, λέγεται, νὰ ἐξέρασε, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ἐμε-
τὸν νὰ ἐβλάσῃσε τὸ θανατηφόρον χόρτον Ἀκόνιτον. Ἐ-
πέρασεν ἔπειτα ἀπὸ τὸ Καύκασον ὄρος, καὶ ἠλευθέρω-
σε τὸν Προμηθεά, θανατώνων τὸν Ἀετὸν, ἐπὶ τῷ ἔ-
τρωγε τὸ σκότι. Ἐπολέμησε μὲ τὸν Ἄνταϊον Τιδόν τῆς
γῆς ἀμετρήτῃ μεγέθει, πάσης ἀνομίας αἴτιον, ὁ ὅ-
ποιος εἶχεν ἀκόμι τοιοῦτον ἰδίωμα, ὅτι ὁσάκις τὸν ἐρ-
ρίπτον, εὐθύς ὅπῃ ἤγγιζε τὴν γῆν, ἐγείρετο μὲ δῶ-
ναμιν διπλασίαν, τὸ ὅποιον καταλαμβάνοντας ὁ Ἡ-
ρακλῆς, ὑφώνοντάς τον εἰς τὸν Ἄερα τὸν ἐπνίξεν.
Ἡρπασεν ἄναν βούρ ἀπὸ τὸν Θεοδάμαντα ἐκεῖ ὅπου
ἔργα-

χαρισμός, μοί ἔφαν ὡς μία πληγὴ κεραυνῷ· ὁ Μή-
τοφης ἤλπιζεν, ὅτι ἐρωτῶντάς μας χαριστᾷ, ἥθελε μᾶς
ἀναγ-

ἡργάζετο τὴν γῆν, τὸ ἔβαλεν εἰς τὰς ἄμους του, καὶ
τὸ ἔφαγεν ὁλόκληρον, μὲ ὅλον ὅπῃ ὁ πτωχὸς Θεο-
δάμας τὸν ἤλεγχε μὲ ἄπειρον λύπην· ἐκ τοῦ ὁποίου
συμβεβηκότες οἱ κατοικοῦντες ἐκείνην τὴν χώραν ἐσυνεί-
διζον νὰ θυσιάσουν εἰς τὸν Ἡρακλέα ἕνα Βοῦν μὲ
βλασφημίας καὶ κατάραις· ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἰσπανίαν
ἄλλην μίαν φοράν καὶ ἐχάρισε τὰ δύο βηνὰ Κάλπην, καὶ
Ἀβύλην, δίδων τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸν Ὠκεανὸν πρὸς τὴν
Μεσόγειον θάλασσαν διὰ τὰ σενῶ τῆς Γιβελτέρας· τὰ
δύο ταῦτα βηνὰ κείμενα τὸ ἕνα ἔμπροσθεν εἰς τὸ ἄλ-
λο, ἦγαν ἡ Κάλπη εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ ἡ Ἀβύλη
εἰς τὴν Μαυριτανίαν, ἐφαίνοντο ὡσάν δύο σῆλαι, καὶ
διὰ τῆτο λέγονται αἱ δύο σῆλαι τὰ Ἡρακλέως, εἰς τὰς
ὁποίας ἔβαλε τὴν ἐπιγραφὴν, ΜΗ' ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ, φα-
γεράινωντας πῶς ἐκεῖ νὰ ἦτον τῆς Οἰκεμένης τὸ τέλος,
καὶ αὐτὸς νὰ ἔδεσεν ἐκεῖ τὸν ὅρον τῶν ἐνδοξοτάτων
τοῦ κατορθωμάτων· καὶ ἄξιον θαυμασμοῦ ἔσται, πῶς
δὲν ἐμεταχειρίσθῃ ποτὲ ἄλλης ὕλης ὅπλα, εἰμὴ μέ-
νον ἕνα δέρμα λεόντειον, καὶ μίαν ράβδον Ἐλαίας,
τὴν ὁποίαν ἀφιέρωσε τέλος πάντων εἰς τὸν Ἑρμῆν Θεὸν
τῆς εὐγλωττίας, σοχαζόμενος καὶ τιμῶντας τὴν ἀρι-
τὴν τοῦ λόγου, ἰσοδύναμον μὲ τὴν ἰχὺν τῶν ὅπλων·
ἡ Θεὰ Ἥρα ὀλιβομένη διὰ τὴν τοσαύτην δόξαν τοῦ
Ἡρακλείους, ἐζητεῖ αἰτίαν διὰ τὴν ἀπάλειάν του, καὶ
καὶ διὰ καμμίαν του δυσυχίαν· ὅθεν κατεβαίνωντας
αὐτὸς εἰς τὸν Ἄδην, καθὼς ἀνωτέρω ἐρρέθη, παρώ-
ξυνε τότε ἡ Θεὰ τὸν Λύκον ἐξαρισμένον ἀπὸ τὰς Θη-
βας, διὰ νὰ πολιορκήσῃ τὴν πόλιν ταύτην, ὅστις πο-
ρευθεὶς ἐφόνευσε τὸν Κρίοντα, καὶ τὰ τέκνα του, θέ-
λωντας νὰ δυναστεύσῃ τῆς θυγατέρας τοῦ Κρίοντος,
γν-

αναγκάσῃ νὰ εἰπῶμεν πράγματα ἐνάντια, καὶ μάλιστα ἐπίστευε νὰ μὲ θαμβώσῃ μὲ τὰς θαυπευτικάς του ὑπο-

γυναῖκα οὖσαν τοῦ Ἡρακλέους· τότε ὅμως ὅπου ἐγίνοντο ταῦτα ὑπέσχετο ἀπὸ τὸν Ἀδὴν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ οὕτως ἐθαράτασε τὸν Λύκον ὁμοῦ καὶ τοὺς συντρόφους του ἄλους. Λοιπὸν ὁ τοσοῦτος καὶ τοιοῦτος ἄνθρωπος, ὁ μεταξὺ τῶν Ἡρώων ἑξαιρετός, καὶ θριαμβευτὴς ὑπὲρ θαύματος, τέλος πάντων κατεσάθη παιγνίου καταφρόνητον τοῦ παιδαρίου Ἐρωτος· ἡ Οὐρανία Βασίλισσα τῆς Λυδίας τὰν ἐκυρίευσεν εἰς τρόπον, ὅπου τὸν κατέπεισε νὰ γνέδῃ, καὶ φορῶν γυναικίον ἐνδυμα εἶχεν ὡς μία ποταπὴ καὶ ἀχρεῖα δουλὴ τῆς Βασιλίσσης ταύτης· Ἠγάπησεν ἑπειτα τὴν Δηϊάειραν διὰ χάριν τῆς ὁποίας ἐπολέμησε, μὲ τὸν Ἀχελῶον υἱὸν τῆς Οἰτίδος, ὅς τις σοχαζόμενος τὸν ἑαυτὸν τε ἀδύνατον, μεταβάλλετο ποτὲ εἰς δράκοντα, καὶ ποτὲ εἰς ταῦρον, ὁ Ἡρακλῆς ὅμως τοῦ εὐγαλέν ἑῖνα κέρατον, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀχελῶος ἐλυπήθη τόσον, ὅπου ἔμεινεν ὕστερον εἰς εἶδος ποταμοῦ· αἱ Νηϊάδες δὲ αἱ θυγατέρις τε λυπούμεναι ὑπὲρ τοσαύτης δυσυχίας, ἔδωκαν τὸ κέρατον τῆς Ἀμαλθείας διὰ νὰ ἐξαγοράσωσι τὸ κέρατον τοῦ Πατρὸς ταν· σφατεύει ἑπειτα μὲ Καλυδωνίαν ἐπὶ Οἰσπρωτοῦς, καὶ κυριεύων τῆς πόλεως Εὐφύρας, καὶ ἐβασίλευεν Αὐφύρας, γίνεται πατὴρ Τληπολέμου, ἀφ' οὗ συνηλθε μὲ τὴν Ἀσυσόχην τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως· θανατῶναι Εὐνομον τὸν Ἀρχιτέλης παῖδα, αὐτοκτονᾷ τὸν μὲ τὴν χεῖρά του εἰς ἓνα συμπόσιον· φεύγει ἀπὸ ἐκεῖ ἠθέλησε νὰ πηγαίῃ εἰς Κῶνκα πόλιν Τραχινίων ὁμοῦ μὲ τὴν Δηϊάειραν· ἐρχόμενος δὲ εἰς τὸν ποταμὸν Εὐφρον, αὐτὸς μὲν διεπέρασε περὶ, τὴν δὲ Δηϊάειραν ἐπέτρεψε τὸν Κένταυρον Νίεον διὰ νὰ τὴν ἀπεράσῃ· ἀλλ' αὐτὸς ἠθέλησεν ἀπο-

ὑποσχέσεις, γὰρ τῷ ὁμολογήσω ἐκεῖνο, ὅπου ἐσχεά-
ζετο, ὅτι ὁ Μέντωρ ἐσιώπησεν· ἐν βραχυλογίᾳ δὲν ἡ-
ρίετα

ἀποτελέσῃ μίαν ἄσχημον κακοπραγίαν, εἴαν ὁ Ἡρα-
κλῆς δὲν τὸν ἐφάνευε μὲ τὸ βέλος· ὁ Κένταυρος αἰ-
θανόμενος τὸν θάνατον πλυσιάζοντα, ἔδωκεν εἰς τὴν
Διϊάνειραν τὸ ἐνδυμάτε βαρύνον μὲ τὸ αἷμα τε, ὅ-
πως ἔτρεχεν ἀπὸ τὴν φαρμακερὰν πληγὴν, καὶ τῇ εἶ-
πεν, ὅτι εἴαν ἰδῇ τὸν Ἡρακλέα γὰρ δοθῇ πρὸς ἀγά-
πην ἄλλης γυναικός, γὰρ τοῦ ἀλείψῃ τὰ ἱμάτια μὲ
αὐτὸ, διὰ γὰρ ἀγαπήσῃ πάλιν αὐτήν· διὰ τοῦτο ἡ
Διϊάνειρα μαθῆσα, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ ὤρθησεν τὴν Οἰ-
χαλίαν πόλιν, καὶ ἠγάπα τὴν Ἰούλην θυγατέρα τοῦ
Εὐρίπτε ἤλεψε τὰ εὐδυμάτα του μὲ τὸ φαρμακερὸν αἷ-
μα τῷ Κένταυρος, καὶ τὰ ἔστειλε πρὸς αὐτὸν μὲ τὸν δου-
λόντης Λίχαν, καὶ τὸ ρηθὲν αἷμα ἄντας θανατηφόρον,
διεπέρασεν ὅλον τὸ σῶμα τοῦ Ἡρακλείους, καὶ τῷ
ἐπροξένησε μίαν θερμότητα τόσον τρομεράν καὶ μα-
νιώδη, ὅπου ἐρρίφθη διὰ τὴν ἀμετρον ἐπελπι-
σίαν εἰς μίαν πυρκαϊάν, καὶ κατεκαύθη· ἀλλὰ πρὶν
τοῦ ἀποθανεῖν ἐρρίψε τὸν Λίχαν εἰς τὸν Ποταμὸν,
καὶ ἀπὸ τῆς ὀνόματος αὐτῆς, ὠνομάθησαν αἱ Λιχαῖδες,
αἱ ὁποῖαι εἶναι τρία Νησίδια· ἡ δὲ Διϊάνειρα ἐκ τῆς
λύπης ἐθανατάθη μὲ τὸ ρόπαλον· ἦτοι ράβδον τῆς ἀν-
δρός της. — Ἀπολλοδ.: βιβ.: β. Διόδωρ.: Σικ.: βιβ.: δ.
Βόαςιος Οἰολ.: Εὐθικ.: βιβ.: γ. Σέρβιος. Τῦρνιος. μυθ.:
31. Σένεκ.: ἐν Ἡρακλεῖ κλέπτουσι. Οἰβίδ.: Ἡρ.: θ.
Αὐγούστιν.: περὶ πόλεως, βιβ.: ιη. κηφ.: ιθ. Μακρόβ.:
βιβ.: α. κηφ.: κ. Μελέτ.: ἐν Γεωγρ.: σελ.: 364 καὶ 398.
Σοφοκλ.: Τραχίνιαι. Ὀρφ.: ἐν ὕμνῳ. Ευριπ.: ἐν Ἡρα-
κλ.: Πομαῦ μυθολ.: σελ.: 232. Οἰκκριτ.: εἰδύλλ.: κδ.

(γ) Ὁ Ἀχιλλεὺς ἦτον γιὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς
Θέτιδος· ἡ ὁποία ἐκ πρώτης ἡλικίας τὸν παρέδα-

Ε

κεν

ραῦνα τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἐζήτει νὰ εὕρῃ πρόφασιν
νὰ εἰπῇ εἰς τὸν Βασιλέα, πῶς ἡμεῖς ἡμεῖς Φοῖνικες,
διὰ

κεν ὁμᾷ μὲ τὸν Πάτροκλον εἰς τὰς χεῖρας τῷ Κενταύ-
ρῳ Χείρωνος ἀνδρὸς ἐμπειροτάτου ὅχι μόνον εἰς τὴν Ἰα-
τρικὴν, καὶ Μασικὴν, ἀλλὰ προσέτι καὶ δοκιματάτω νὰ τὸν
καταστήσῃ τέλειον, εἰς τὰς λοιπὰς ἐπιστήμας, καὶ εἰς
τὴν πολεμικὴν· ἀντὶ γάλακτος λοιπὸν, καὶ ἄλλης τροφῆς
τὸν ἔθρεψε μὲ μυελὸν Λεόντων, καὶ Ἀγριοχοίρων διὰ
νὰ περισσεύσῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τε ἡ δύναμις τῶν
τοιούτων ζώων· αὐτὸς προσέτι, ὠνομαζόμενον Λιγυρίω-
να τὸν μετωνόμασεν Ἀχιλλέα· ἐκτὸς τούτων, ἡ μήτηρ
τοῦ Θέτις τὸν ἔφερεν εἰς τὸν Ἀῖον καὶ τὸν ἐβούτισε
μέσα εἰς τὰ ὕδατα τῆς πυρῆς Στυγὸς, διὰ τοῦ ὁποῖου
τὸν κατέτισεν ἀπλήγωτον εἰς ὅλα τὰ μέρη τῷ σώμα-
τος, ἔξω τῆς πτέρης τοῦ ποδός, ἐκ τῆς ὁποίας τὸν
ἐκράτει ὅταν τὸν ἐβούτισεν εἰς τὴν πυρὴν Στύγης· ἔ-
πειτα μαθούσα ἐκ τῆς Μαντείας, ὅτι θέλει φορευθῇ
εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῆς Τρωάδος τὸν ἐνέδυσσε μὲ γυναι-
κεῖα φορέματα, καὶ τὸν ἐσεῖλεν εἰς τὴν νῆσον Σκύρον,
ὅπου κατῴκει μετὰ τῶν παίδων τοῦ Βασιλέως Λυκο-
μήδους· συναχθέντων δὲ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν κατὰ
τῆς Τρωάδος ἐκστρατείαν, ἐμάντευσεν ὁ Κάλχας ὅτι ἦ-
τον ἀπόρρητος ἡ Τρωὰς ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ὁ Ὀδυσ-
σεὺς ὅμως τὸν εὗρηκε διὰ τῆς συνήθους τοῦ πανουργίας,
ἀφ' οὗ ἔρριψε πρὸ τοῦ Παρθενώτος τοῦ Λυκομήδους ἀ-
τράκτας καὶ ἡλακάτας, ἦτοι ἀδράχθια καὶ, ράκας,
καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐργαλεῖα τῶν γυναικῶν, ὁμοίως τῶ-
ξα καὶ ὅπλα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐργαλεῖα ἀνδρῶν, ὃ
Ἀχιλλεὺς βλέπων εὐθύς ἠπλώσε τὰς χεῖράς του εἰς
τὰ ὅπλα, καὶ λαβὼν ξίφος ἐδοκίμαζε νὰ τὸ κινή
ἐπιτιθεῖν, ἐκ τοῦ ὁποῖου γνωρισθεὶς ἐφέρθη εἰς τὸ
εὐρύτεμα· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι πλάσμα, ὥσάν ὅπου
ὁ Ὀμη-

διὰ τὰ μᾶς κατασκήσῃ δούλους του, ὡς καὶ ἔγινε· μὴ ὅλον ὅπῃ καὶ τοιῷτοι δὲν ἤμεθα. Οἶμοι! πόσον εἶναι
εὖκο-

ὁ Ὅμηρος ἀγνοεῖ τὴν κρύψιν τῆς Ἀχιλλείως, τὴν Θηλυσολίαν, καὶ τὴν ἐν Γυναικωνίτιδι διαθαλάμεισιν· ἔτε τὸν Ἀχιλλεῖα κατηνεγκλωσμένως πλεῦσαι, ἀλλ' ὑπὸ πρέσβευσιν ἐσαλμένον παρὰ τοῦ Πατρός τε· τὸ δὲ ἀληθές ἔχει οὕτω τότε πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβῃ γυναῖκα ὁ Ἀχιλλεύς τὴν Δηϊδάμειαν θυγατέρα τοῦ Βασιλείως Λυκομήδους, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Πύρρον τὸν καὶ Νιοπτόλεμον, καὶ συνδιέτριβεν ἐν ταῖς θαλάμοις καὶ παρθενῶσι, πόθῳ τῆς νεογαμίας· ὅθεν ἐμυθεύσαντες ὅτι γυναικεῖα ὑπῆδον· ἀκούσας δὲ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύως τὴν ἐκστρατείαν, προθύμως ᾤρμησεν εἰς τὸν πόλεμον, μὲ ὅλον ὅπῃ ἔξευρεν ἐκ τοῦ χρησμοῦ, ὅτι βραχυχρόνιος ἔσαι, εἰ πρὸς τὴν Γροίαν ἀπελεύσεται. Εὐτυχίσθη ἔπειτα μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπειδὴ τοῦ ἤρπασε τὸ δῶρόν τε τὴν Βρισηίδα, διὰ τὰτα ὀργισθεὶς ὀλόκληρον σχεδὸν χρόνον ἔμεινεν εἰς τὸ στρατόπεδον, χωρὶς γὰρ εὗρεθῇ παρὰν εἰς καμμίαν μέχυν. Αὕτῃ ἡ ἔχθρα ὅπῃ εὗρίσκετο ἀναμίστον τῶν δύο τῶν ἡγεμόνων ἔδωσεν αἰτίαν εἰς τὸν Ὅμηρον διὰ τὰ καλῶπιση πλέον λαμπρῶς καὶ χαριέντως τὸ ποίημά τε καλοῦμενον Ἰλιάδα· τὸ ὅποιον τόσον ἐτίμησεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὅπῃ κατ' ἑδῆνα τρόπον ἠδύετο γὰρ τὸ ἀφήσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς του. ἀλλὰ νύκτα καὶ ἡμέραν περιέφερεν μὲ λόγῳ τε. Ἐπειτα διὰ παρακλήσεως τῶν ἄλλων Συμμάχων, δίδει τὰ ὅπλα τε, ὅπου ἦσαν ἔργον ὑπερθαύμασαν τοῦ Ἡφαίστου, εἰς τὸν ἡγαπημένον του φίλον Πάτροκλον, διὰ τὰ πολεμήσῃ αὐτ' αὐτοῦ· αὐτὸς ἔρχεται εἰς ἄμιλλαν μὲ τὸν Ἑκτορα, μὴ ἔχων ὅμως τὴν ἀνδρείαν τοῦ Ἀχιλλεύως φονεύεται παρὰ τοῦ Ἑκτορος. Ὁ Ἀχιλλεύς ἐλυπήθη διὰ τὴν δυστυχίαν

εὐκολοὶ οἱ Βασιλεῖς εἰς τὸ νὰ πλαγῶνται, ἀγκαλὰ καὶ ἠθέλην ἦναι ἕξοχοι κατὰ τὴν σοφίαν. Οἱ πλεον φρόνιμοι

τοῦ ἠγαπημένου τοῦ φίλου, καὶ διὰ τὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατόν τε, λαμβάνει νέα ὅπλα παρὰ τῆς Μητρός του Θέτιδος, ἔργον καὶ αὐτὰ τῇ Ἥφαιστῃ, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸν πόλεμον· φοιεῖ πολλοὺς Τρῶας, ζωρεῖ δώδεκα ἱερᾶς εἰς ποιὴν τῇ Πατρίδι, καὶ φονεύει τὸν Εὐκτορα μοιομαχήσας πρότερον μετ' αὐτοῦ· δεινὸντας ἔπειτα ὀπίσθιν τῆς ἀμάξης τοῦ τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ Εὐκτορος, τὸ περιετρυγύρισε τρεῖς ὁλόγυρα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ εἰς τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, μήτε τὸ ἔδιδεν εἰς τὸν Πρίαμον, εἰάν δὲν ἐλάμβανε πρότερον μεγάλην ποσότητα χρημάτων. Ἐνίκηθη ἀπὸ τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἡ Πενθησιλέα Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων μὲ ἀρκετόν της σράτευμα· εἰς τὴν αὐτὴν δυσυχίαν ὑπέπεσε καὶ ὁ Μένων, θέλων νὰ ἀναπληρώσῃ, καὶ νὰ ἐκδικήσῃ τὴν τοιαύτην φθοράν. Ἐντεύθην ὁ Ἀχιλλεὺς ἔγινε φοβερός εἰς ὅλην τὴν Πόλιν. Ἀντιθανατώθη ὅμως καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν Πάριδα· ἐπεὶ δὲ ἐνοήσας πῶς ὁ Ἀχιλλεὺς ἠγάπα τὴν ἀδελφὴν του Πολυξέην, ἁραισιότατην παρθένον τοῦ τότε καιρῷ, τῷ ἔδωκεν ἐλπίδα νὰ τὴν λάβῃ διὰ γυναῖκά του, καὶ τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ νὰ συνημιλήσωσι πλατύτερον περὶ τῆς τοιαύτης ὑποθέσεως· ἀλλ' ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς συνωμίλῃ μετὰ τῆς Ἀνδρομάχης γυναῖκος τοῦ Εὐκτορος μὴ σοχαζόμενος κακοπραγίαν τινα, τότε ὁ Πάρις τὸν ἐτόξευσεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ ποδός, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε βραχὺ εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγῆς· ὁ Αἴας ὅμως τοῦ Τελαμώνος, καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν ἤρπασαν εἰς τοὺς ὤμους των, καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων, ἀφ' οὗ ἐφόνευσαν πολλοὺς Τρῶας, ὅπως ἠθέλησαν

νιμοὶ ἀπὲς αὐτοὺς συχνὰ ἀπατῶνται ἀπὸ ἀνδρας πα-
νέργους, καὶ φιλαργύρους, ὅπου εὐρίσκονται συμμά-
τους. οἱ καλοὶ μακρύνουσιν ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς ἐξουσια-
σῆς διὰ τὸ εἶναι φιλοκτήμενοις, μήτε κόλακας, καὶ
ἀναμένουν τὰ ζήτηθῶσι, μὰ οἱ Βασιλεῖς δὲ ἐξεύρασι
τὰ τοὺς εὖρασι. Τὸ ἐνάντιον οἱ κακοὶ, εἶναι αὐθαδεῖς,
δολεροὶ, ἐπιμελεῖς τὰ ἀποκτήσῃσι τῶν ἄλλων τὴν
γνωρίμιαν, καὶ τὴν ἀγάπην, ἐπιδέξιοι εἰς ὑπόκρισιν,
καὶ

λησαν τὰ τὸς ἐμποδίσαν. τὸν ἔθαψαν ἔπειτα εἰς τὸ
Ἀκρωτήριον Σίγειον κοινῶς τανῶν λεγόμενον Κάβο Γε-
νίσταρι, ὅπου ἐνταφιάδῃ ὁ Λῆας, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἡ-
ρώες, περὶ αὐτὸ ἦτον ὁ παθμὸς τῶν Ἑλληνικῶν Νηῶν,
καὶ ὁ Λιμὴν τῶν Ἀχαιῶν. δι' αὐτὴ ποτὲ διερχόμενος ὁ
Μέγας Ἀλέξανδρος, λέγεται, τὰ ἐσάδῃ ἐπ' αὐτῷ τοῦ
Ἀχιλλεῖος τάφος, καὶ τὰ εἶπεν, ὦ ἐνδοξότατε καὶ εὐτυ-
χέσατε πάντων τῶν Ἡρώων, ἀγκαλὰ καὶ νικητὴς ὢν
πολλῶν Βασιλέων, μ' ὅλον τὸτο ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι
ἡττημένος, ἐπεὶδὴ ἐσὺ μὲ ὑπερέβης ἔχων τὸν Ὀμη-
ρον κύρυκα καὶ ἐπαινέτην τῆς ἀνδρείας σου καὶ τῆς ἀρετῆς.
Τὸν θάνατόν τε τὸν ἐκλαυσαν ὅλαι αἱ Μῆσαι, καὶ αἱ
Νύμφαι, καὶ κατὰ τὸν Πίνδαρον, συναχθεῖσαι ἐφαλ-
λαν ἐπάνω τῷ τάφῳ, ἕνα ἔπος ἐπιτάφιον. Μετὰ τὴν
ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἐθυσίασαν ἐπάνω αὐτῷ τῷ τά-
φῳ οἱ Ἕλληνες, τὴν Πολυξένην θυγατέρα τῷ Πριάμου
καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀντεκδικῶντες μὲ τὸτο τὸν φόνον τοῦ
Ἀχιλλεῖος. — Ἀπολλών: δ. ἀργοναυτ: Εὐριπίδ: Ἰφι-
γένεια, καὶ Ἑκάβη. Λυκόφρ: ἐν Ἀλεξάνδρῳ. Πομπά:
Bannier. Ὑγίον: μυθ: 96. Ὀμηρ: ἐν Ἰλιάδ: Κικέρων
ὑπὲρ τῶ Ἀρχία. Οβιδ: περὶ τεχν: βιβ: α. καὶ Με-
ταμορφ: 12. Μελέτ: ἐν Γεωγρ: σελ: 401 καὶ 453. Ἀ-
πολλοδώρ: βιβ: δ. Σέρβ: εἰς τὸ 5. Λίνιαδ: Στατίας
ἐν Ἀχιλλ. βιβ: β.

καὶ πρόθυμοι νὰ κάμωσι κάθε πρᾶγμα ἐναντίον τῆς τιμῆς, καὶ συνειδήσεώς των διὰ νὰ εὐχαρισήσωσι τὰ πά-
νη των Βασιλέων· ὡς μεγάλη δυσυχία εἰς ἓνα Βασιλέα,
τὸ νὰ εὐρίσκηται ὑποκείμενος εἰς τὰ τεχνάσματα ἐν-
δρῶν ἀνόμων, εἶναι ἀφανισμένος ἀνίσως δὲν διάξῃ ἀπὸ
τὸν ἑαυτὸν του - τὴν κολακείαν, καὶ ἂν δὲν ἀγαπᾷ ἐ-
κείνους ὅπου μὲ ἐλευθερίαν λέγουσι τὴν ἀλήθειαν·
Αὐτὰ ἐσοχάζομεν εἰς τὴν δυσυχίαν με ἐνθυμήμενος ὁ-
λον ἐκεῖνο, ὅπῃ εἶχον ἀκρίβη ἀπὸ τὸν Μίετορα.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μίετοφης μὲ ἐπεμφεν εἰς τὴν ἔ-
ρημον καλουμένην Ὀάσιν, τρομερὰν διὰ τὰ μεγάλα
βουὰ ὅπῃ τὴν περιτειχίζουσιν, εἰς συντροφίαν τῶν δού-
λων του, διὰ νὰ φυλάττω ὁμοῦ μὲ ἐκείνους τὰ μεγά-
λα τε ποίμνια. Εἰς καιρὸν ὅπῃ διηγείτο αὐτὰ ὁ Τι-
λέμαχος, διακόπτισσα ἡ Καλυψὼ τὴν διήγησίν του,
τῷ εἶπε, τί ἔκαμες τότε ὦ Τιλέμαχε, ἐσὺ ὅπου ἐ-
πρόκρινες εἰς τὴν Σικελίαν τὸν θάνατον καλῆτερον πα-
ρὰ τὴν δουλείαν; ἡ δυσυχία μας, ἀπεκρίθη αὐτὸς, ἤυ-
ξανε πάντοτε, καὶ δὲν εἶχον καὶ τὴν παρηγορίαν νὰ
ἐκλέξω τὸν θάνατον· ἠναγκάζομεν νὰ δουλεύω, καὶ
νὰ ὑποφέρω μὲ ὑπομονὴν ὅλην τὴν σκληρότητα τῆς
δυσυχίας μου· πλέον δὲν μοι ἔμεινεν ἐλπίς, ὅτε ἦτον
δυνατὸν νὰ εἰπῶ καὶ ἓνα λόγον περὶ τῆς ἐλευθερίας
μου· ὁ Μίετωρ μοι ἐδιηγήθη ἔπειτα πῶς ἐπωλήθη
εἰς τινὰς Αἰθίοπας, καὶ πῶς τὰς ἠκολέθησεν εἰς τὴν
Αἰθιοπίαν.

Ἐγὼ ἔφθασα εἰς μερικὰς ἐρημίας φοβεράς, ἐνθα
εὐρίσκεται ἀναμίσσον εἰς τὰ πεδία ἡλιόκαυτος ἄμμος·
εἰς τὰ βουὰ, χιόνια, ὅπου ποτὲ δὲν ἀναλύοσι, καὶ
ὅπου ἀποτελοῦσι παντοτεινὸν χειμῶνα εἰς τὰς κορυ-
φάς

φάς των. Βασίλει μόνον ὀλίγα εὐρίσκονται ἀναμέσον
 τῶν κρημνῶν πρὸς τροφήν τῶν Ποιμνίων· πρὸς τὸ μέ-
 σον ἐκείνων τῶν δυσβάτων Ὀρέων αἱ κοιλάδες εἶναι τό-
 σον βαθεῖς, ὅπου μόλις αἱ ἀκτῖνες τοῦ Ἡλίου δύνα-
 ται νὰ φθάσωσι. Δὲν ἦυρον ἄλλους ἀνθρώπους εἰς ἐ-
 κείνους τοὺς τόπους, εἰμὴ μόνον Ποιμένας τόσον ἀ-
 γρίους, ὅσον ἦτον ὁ τόπος. Ἐκεῖ ἀπερνῶσα τὰς νύκτας
 κλαίων τὰς δυσυχίας μου, καὶ τὰς ἡμέρας ἀκολουθῶν
 ἓνα Ποῖμνιον διὰ νὰ ἀποφύγω τὸν Θηριώδη θυμὸν ἐ-
 νὸς συνδελου, ὁ ὁποῖος ἐλπίζων νὰ λάβῃ τὴν ἐλευ-
 θερίαν του, κατηγόρει τοὺς ἄλλους ἄπαντα, διὰ νὰ
 ἀποκτήσῃ καλὴν ὑπόληψιν κοντὰ εἰς τὸν αὐθεύτην
 του, ὅτι ἔχε ζῆλον καὶ ἐπιμέλειαν διὰ τὸ ὄφελός του.
 Εἰς αὐτὴν τὴν δυσυχίαν ἤλπιζον νὰ τελειωθῶσι τὰ
 πάθη μου. Μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν μου
 λύπην, ἀλισμόνησα τὸ ποῖμνιον, καὶ κατέκλινα τοῦ
 λόγου με εἰς τὸν χόρτον ὅπῃ εὐρίσκετο πλησίον ἐνὸς
 σπηλαίου καὶ ἀνέμενον τὸν θάνατον μὴ δυνάμετος
 πλέον νὰ ὑποφέρω τὰς θλίψεις μου. Εἰς ἐκείνην τὴν
 στιγμήν ἴδον ὅλον τὸ Βενὸν ὅπῃ ἔτρεμεν. Ἐφαίνετο ὅτι
 ἡ Δρυς, καὶ ἡ Πίτυς κατέβαινον ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ
 Βενῆ, καὶ ὅτι οἱ ἀνεμοὶ ἔπαυσαν ἀπὸ τὸ νὰ πνέωσιν.
 Εὐγῆκεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον μία φωνὴ μυκαμένη, καὶ
 μοι ἐβόησεν εἰς τὰ αὐτιά μου ἐτάτους τοὺς λόγους.
 Πρέπει, ὦ Υἱὲ τοῦ φρονίμου Ὀδυσσεύος, μὲ τὴν ὑ-
 πομονὴν νὰ φθάσῃς τὴν δόξαν τοῦ Πατρός σου. Οἱ
 Βασιλεῖς ὅπῃ ποτὲ δὲν ἐδοκίμασαν καμμίαν δυσυχίαν,
 ἀνάξιοι εἶναι νὰ ἀνομάζωνται εὐτυχεῖς· ἐπεὶδὴ ἡ τρυ-
 φὴ φθείρει τὰς δυνάμεις των, καὶ ἡ ὑπερηφάνεια σκο-
 τίζει τὸ λογικόν των. Ὡς πόσον θείλεις ἦσαι εὐτυχής,

ἀνίστας καὶ νικήσῃς τὰς παρέσασα δυσυχίας, καὶ δὲν τὰς ἀφήτης ποτὲ νὰ φύγῃσιν ἀπὸ τὴν ἐνθυμήσιν σου! Ἐσὺ θέλεις ἰδῇ τὴν Νῆσον τῆς Ἰθάκης, καὶ θέλει ἀπαβῇ ἡ δόξα σου ἕως εἰς τὰς ἀστέρας· μὰ ὁπότεν ἤθελεν ἔξουσιάζῃς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, μὴν ἤθελεν ἀλισμενίσῃς τὴν παρῶσάν σου κατὰσασιν, ἀλλ' ἐνθυμήσου πῶς ἐσάδῃς ποτὲ ἀδύνατος, πτωχὸς, καὶ πῶς ἔπαθες ὅχι ὀλιγώτερα ἀπὸ αὐτῆς. Ἀγάπα τὴς ὑποκειμένης σου, καὶ μὴ λείπῃς ὅπως νὰ τὰς παρηγορῇς· μίσει γὰρ κολακείαν, καὶ γράριζε πῶς τότε θέλεις γένη εἰδοξος, ὁπότεν μὲ μετριότητα καὶ μὲ μεγαλωσύνην αὐτολμίαν ἤθελε νικήσῃς τὰ πάθη σου.

Αὐτὰ τὰ θεῖα λόγια ἐμβύθικαν μέσα εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, εἰς τὴν ὁποίαν τότε ἀνέζησεν ἡ χαρὰ, καὶ τὸ θάρρος· μήτε αἰσθάνθηκα τὸν φόβον, ὁ ὁποῖος συκάνει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ παγώνει τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας, ἐκείνων τῶν θνητῶν, ὁποῦ ἀξιώνονται διὰ τὰ συνομίλου μὲ τοὺς Θεοὺς. Ἐσυκάνθηκα γαλήνιος, ἐπροσκύνησα γονατιστὸς τὴν Ἀθηνᾶν μὲ τὰς χεῖρας συκαμένας εἰς τὸν Οὐρανόν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκρινα τὸν ἑαυτόν μου χρεώσῃν καὶ ὑπῆκουσιν διὰ αὐτὴν τὴν μαντείαν· τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐκατάλαβα πῶς ἔγινα νέος ἄνθρωπος, διάφορος ἀπὸ ἐκεῖνο ἔπου πρότερον ἦμην. Οἱ νοῦς μου ἦτον φωτισμένος ἀπὸ τὴν Σοφίαν, καὶ αἰσθάνομουν εἰς τὸν ἑαυτόν μου μίαν γλυκυτάτην δύναμιν, διὰ νὰ πρᾶύνω τὰ πάθη μου, καὶ νὰ κρατήσω τὴν ὁρμὴν τῆς νεότητός μου. Ὅλοι οἱ Ποιμένες ἄρχισαν νὰ μὲ ἀγαποῦν, ἡ γλυκύτης, ἡ ὑπομονὴ, καὶ ἡ ἐπιμέλεια ὅπου ἔδειξα, κατεπράυναν τὸν σκληροκαρδίον Βῆταρ, ὅς τις εἶχε τὴν ἐξουσίαν ἐπά-

ἐπ' αὐτῷ εἰς τοὺς ἄλλους δέλους, καὶ ὅπου εἰς τὴν ἀρχὴν ἠθέλησε νὰ μὲ ταράξῃ ἀπανδρώπως· Διὰ νὰ ὑποφέρω εὐκολώτερον τὴν λύπην τῆς αἰχμαλωσίας μου, καὶ τῆς ἐρημίας, ἐζήτουν διὰ νὰ εὔρω κἀνένα βιβλίον, ἐπειδὴ ἤμην καταβεβαρημένος περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀθυμίαν ὅπου εἶχον διὰ τὴν ὑσέρησιν τινὸς διδασκαλίας, ἡ ὁποία ἠδύνετο νὰ μοῦ θρέψῃ τὸν νοῦν, καὶ νὰ τὸν σαθερώσῃ ἐναντίον εἰς τὰς δυστυχίας μου, παρὰ ἀπὸ τὴν δουλείαν ὅπου ἐδοκίμαζον. Εὐτυχεῖς, ἐγὼ ἔλεγον, ἐκεῖνοι, ὅπου μισοῦσι τὰς ὀρμητικὰς ἐπιθυμίας, καὶ δύνανται νὰ ᾖναι εὐχαριστημένοι εἰς μίαν ζωὴν ἄκακον. Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι, ὅπου χαίρῃσι διδασκόμενοι, καὶ ἔχουν διὰ τροφὴν νὰ γεωργῶσι τὸν νῦν των μὲ τὰς Ἐπισύμας. Ὅπου καὶ ἂν ἤθελε τοὺς ρίψῃ ἡ κακὴ των τύχη, φέρουσι μὲ τῷ λόγῳ των τὴν φυγαγωγίαν, καὶ τὸν πλοῦτον τῆς Μαθήσεως ὅπου ποτὲ δὲν χάνεται. Ἡ Ἀπραξία ὅπου κατατρώγει τὸς τρυφιλοὺς καὶ ἀσώτους, εἶναι ἀγνώριστος εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μὲ τὴν ἀνάγνωσιν ἀπερινοῦσιν εὐχαρίστας τὸν καιρὸν των. Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι πρόχειρος ἡ ἀνάγνωσις τῶν βιβλίων, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐμένα λείπει. Ἀναμεταξὺ εἰς αὐτοὺς τοὺς σοχασμὲς περιστρεφόμενος, ἐμβῆκα εἰς ἓκκα σκοτεινὸν λόγγον, εἰς τὸν ὁποῖον ἄφνω ἴδον ἓνα Γέροντα, ὃς τις ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς τε ἓν Βιβλίον.

Εἰ τοῦτος ὁ Γέρων εἶχεν ἓνα μέγα μέτωπον φαλακρόν, καὶ ὀλίγον ρύσσον· ἔφθανεν ἕως εἰς τὴν ζώνην του ἡ λευκὴ του γενειάδα· ἦτον ὑψηλὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ σάσις τοῦ σώματός του· ἦσαν αἱ παρειαὶ του νιᾶζουσai καὶ ἐρυθραί· εἶχε τὰ ὄμματα του χαροπά

ροπαὶ καὶ διαυγῇ· ἡ φωνὴ τοῦ ἦτον γλυκεῖα, οἱ λό-
γοί τοῦ ἀπλοῦ καὶ φιλικοί· δὲν ἐνθυμούμαι νὰ ἴδω
ποτὲ οἱ ὀφθαλμοί μου Πρεσβύτην τόπον βεβασμῖον·
Αὐτὸς ὠνομάζετο Θερμόσιρις, καὶ ἦτον Ἱερεὺς εἰς ἓνα
Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (α) οἰκοδομημένον ἀπὸ Μάρ-
μαρον

(α) Ἀπὸ τῆς θυγάτηρ Κοῖα τῷ Τιτᾷνος βιαθεῖσα πα-
ρὰ τῷ Διὶ συνέλαβε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρμένίδα·
ἔλαβε διὰ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν μεγάλην ζήλοτυπίαν
ἡ θεὰ Ἥρα, εἰς τόσον ὥστε ἤγειρε κατ' αὐτῆς τὸν
Πύθωνα φοβεράτατον δράκοντα γεγεννημένον ἀπὸ δια-
φόρης ἀκαθαρσίας· αὐτὴ μὴ δυναμένη νὰ φυλαχθῇ,
ἐπαρακάλεσε τὴν Γῆν διὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τόπον
τινα πρὸς καταφυγὴν, αὐτὴ τὴν ὑπεσχέθη τὴν Νῆσον
Δῆλον ὥστε τότε ἐκυματίζετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διὰ τῆς θα-
λάσσης· ὁ Ποσειδῶν ἔκαμε τὸ ρηθὲν Νησίον καὶ ἔπαυσε
τὴν κίνησίν τε, διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ὡσάν καταφύγιον
καὶ κατοικίαν τῆς πτωχῆς ταύτης φυγάδος, ἐκεῖ λοιπὸν
διασωθεῖσα ἐγέννησε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτέμιδα
ὑποκάτω εἰς τὸ δένδρον ὀνομαζόμενον φοῖνικα, ὅπου
ἔτι τύχην ὑπῆντησεν· Ἐρχόμενος ὁ Ἀπόλλων εἰς με-
γάλην ἡλικίαν ἔμαθε πῶς ὁ Πύθων εἶχεν ἀδικήσῃ τὴν
μητέρα του, καὶ τὸν ἐφόρευσε πολεμῶν μὲ τὰ τόξα·
εἰς τὸν ὁποῖον πόλεμον ἠέκοντο αἱ φωναὶ αὐταὶ Ἰὲ
ΠΑΙΑΝ. Ἐντεῦθεν ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ λέγε-
ται Ἰὼ ΠΑΙΑΝ, εἰς τὰ δημόσια παιγνίδια, εἰς τὰς
εἰκας καὶ εἰς τοὺς θριάμβους. Ἐδοξάσθη ὁ Ἀπόλ-
λων διὰ τῆς ἐφευρέσεως τῶν τεσσάρων τούτων, Γα-
τρικῆς, Μουσικῆς, Ποιητικῆς, καὶ Ῥητορικῆς διὰ τοῦ-
το ὠνομάζετο καὶ Πατὴρ τῶν Μουσῶν· ἐδίδαξεν ἔτι
τὴν τέχνην τῆς Μαρτικῆς καὶ τῆς Τοξευτικῆς, διὰ τὰ
ὅποια τόσον εἵλκυσε πρὸς ἑαυτὸν τοὺς ἀνθρώπους, ὅ-

μαρον· ὁ ὅποιος εἰς ἐκείνην τὴν ἐρημίαν καθιερῶσθαι εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν, ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου.

Εἰς

ὅπῃ τὸν συνηρίθμισαν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν Θεῶν· ἀπόκτησεν ἓνα Υἱὸν ὀνομαζόμενον· Ἀσκληπιὸν, τὸν ὁποῖον παρέδωκεν εἰς τὸν Κένταυρον Χείρωνα, διὰ τὰ τὸν ἀναδρέψῃ, καὶ τὰ τὸν διδάξῃ τὴν ἐπιστήμην τῆς ἰατρικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε μεγάλην δόξαν. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς κεραύνωσεν τὸν Ἀσκληπιὸν, ἐπεὶδὴ ἀνέστησε τὸν ταλαίπωρον Ἰππόλυτον κατασυρμένον καὶ ξεχισμένον ἀπὸ τὰ ἄλογά σου, ὅταν ἔφευγε τὴν ὀργὴν τοῦ Πατρός τε· ὁ θάνατος τῆς Τύχης ἐλύπησε πολλὰ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Δία, ἐφόνευσεν τοὺς Κύκλωπας ὅπῃ κατεσκέυαζον τὰς Κεραυνάς, τὸ ὁποῖον σοχαζόμενος ὁ Ζεὺς μεγάλην τε ὕβριν, ἐξώρισεν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν ὑπέρρισε πρὸς καιρὸν τῆς θεότητος. Ἐρχόμενος εἰς τὴν ἐξορίαν ἐδοκίμασε μεγάλην ταλαιπωρίαν, νηαγκάσθῃ νὰ ἀλλάξῃ κατάστασιν διὰ τὴν ζωτροφίαν του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ δουλεύσῃ εἰς τὸν Ἀἰθιοπικὸν Βασιλέα τῆς Θεσσαλίας, βόσκων τὰς ἀγέλας του, ὅθεν ἐπωνομάσθῃ Θεὸς τῶν Ποιμένων, οἱ ὅποιοι τῷ ἐδυσίαζον τὸν λύκον ἐχθρὸν τοῦ προβάτου. Μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς καιρὸν ὅπῃ ἐφύλαττε τὰς δαμάλας, τῇ ἐκλεφεν ὁ Ἑρμῆς μίαν, καὶ ὅταν ὁ Ἀπόλλων ἐπαραπονεῖτο, τοῦ ἐκλεφεν ὁ Ἑρμῆς ἐπιτιθεόμενος ἀπὸ τὴν ὁμῶν του τὴν φαρίτραν, τόσον ὅπου ἡ παραπόνεσις μετετράπη εἰς γέλωτα. Ἡ ταλαιπωρία του ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδισεν ὅπου νὰ μὴν ἀγαπήσῃ τὴν Παρθένον Δάφνην θυγατέρα τοῦ ποταμοῦ Πηνειοῦ, αὐτὴ μὴ ὑπακούουσα εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ θέλουσα νὰ φυλάξῃ σαφροσύνην, μετεβλήθῃ εἰς τὸ δένδρον δάφνην, τὸ ὁποῖον μίτε ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ ψύχους, ἢ τοῦ καύματος φθείρεται,

ἀλλ'

Εἰς ἐκεῖνο τὸ Βιβλίον ὁποῦ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς τε
ἦτον μία συλλογὴ ὕμνων εἰς ἔπαινον τῶν Θεῶν· ἐ-
πλη-

ἀλλ' εἰς μαρτύριον τῆς σωφροσύνης φυλάττει τὸ χρῶμα
τοῦ ζωνῶν καὶ ἀνδρῶν. Ἐλυπήθη ἔπειτα διὰ τὸν
θάνατον τοῦ ὠραιότατου Νέου Κυπαρίσσου, αὐτὸς ἡ-
γάπα μίαν ἔλαφον ὅπως μόνος τε εἶχεν ἀναδρέψῃ, ὁ
Ἀπόλλων τὴν ἐθανάτωσεν ἀκουσίως, διὰ τὸ ὅποιον
συμβεβηκὸς λυπηθεὶς ὁ Νέος σφοδρῶς, ἀπέθανεν, ὅ-
θεν ὁ Ἀπόλλων εὐσπλαγχνία κινούμενος τὸν μετέ-
βαλλεν εἰς τὸ εὐώδες δένδρον κυπάρισσον· Ἠγάπησε
τὴν Λευκοδόνην, καὶ τὴν Κλυτίαν, θυγατέρας τὰ Ὀρχά-
μου βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων, μαθὼν τὸτο ὁ Πα-
τήρ των, ἔδωκε τὴν Λευκοδόνην ζωντανήν, διὰ τὸ ὅ-
ποιον λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων ἀνεχώρησεν, ἡ Κλυτία
δὲ μέλαινα ὑπερημένη, διὰ τὴν ἀνισυχίαν ὅπως εἶχε,
καὶ σρεφομένη πάντοτε πρὸς τὸν Ἥλιον, μετεβλήθη
εἰς τὸ ἄνθος καλούμενον Ἥλιοτρόπιον. Ἐφιλονεύκτισε μὲ
τὸν Μαρσίαν Σάτυρον, ὃς τις ἐκαυχᾶτο γὰρ ὑπερβαί-
νῃ τὸν Ἀπόλλωνα εἰς τὴν Μουσικὴν, καὶ νικῶντάς τον,
τὸν ἐγδρε· ὁμοίως εὐγάλε καὶ τὰ αὐτὰ τοῦ Μίδα
Βασιλέως τῆς Φρυγίας, καὶ τὰ προήγαγεν εἰς τὸ χη-
μα τῶν οὐκῶν ὀπίαν, ἐπειδὴ ἐκρινεν ἀνόητως, ὅτι ὁ
Πᾶν ὑπερέβαινε τὸν Ἀπόλλωνα κατὰ τὴν Μουσικὴν·
τοῦ ἔτυχε καὶ ἄλλη ἐναντία περίσσις, ἐπειδὴ παί-
ζων τὸν Δίσκον μὲ τὸν ὠραίον παῖδα Ὑάκινθον κα-
τὰ δυσυχίαν τὸν ἐθανάτωσε κτυπῶντάς τον ἐξ ἀπρο-
σεξίας εἰς τὴν κεφαλὴν, ὅθεν ἡ Γῆ λυπηθεῖσα διὰ
τὸ τοῖσιν αἰσιοθρήνητον συμβεβηκὸς, καὶ εὐσπλαγ-
χισθεῖσα τὸν Νέον, ἀνέδωκε τὸ εὐμορφον ἄνθος
καλούμενον Ὑάκινθον· ὁ Ἀπόλλων ἔπειτα φοβού-
μενος ἐκείνους ὅπου ἡγανάκτου διὰ τὸν θάνατον τοῦ
Ὑακίνθου, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Τρωάδα, καὶ ἐκεῖ νῦ-

πλησίασεν εἰς ἐμὲ μὲ ἀγάπην, καὶ ἀφ' οὗ μὲ προση-
γόρευσε φιλικῶς, ἀρχήσαμεν γὰρ συνομιλῶμεν ἀναμι-
ταξύ-

ρε τὸν Ποσειδῶνα μισέμενον ἀπὸ τὸν Δία. Καταν-
τήσαντες λοιπὸν εἰς ἰσχύτην ἀνάγκην ἀπεφάσισαν διὰ
τὰ δαλεύσκειν τὸν Βασιλέα Λαομέδοντα, κτίζοντες τὰ
τείχη τῆς Πόλεως του· ἀλλ' ὑπερηθύντες τῆς εὐεργεσίας
ἠθέλησαν γὰρ τὸν ἐκδικηθῶσι· καὶ ὁ μὲν Ποσειδῶν ἐ-
μελέτησε γὰρ τὸν καταποντίσῃ μὲ ὅλον τοῦ τὸν λαόν,
ὁ δὲ Ἀπόλλων ἔπειλεν ἕνα φοβερὸν θανατικὸν ὅπου
ἐπροξένει μεγάλην φθοράν· ἔχων ὁ Λαομέδων μεγά-
λην θλίψιν διὰ τὰ τόσα δεινὰ προσέδραμε διὰ θερα-
πείαν πρὸς τὸν χρησμὸν, παρ' οὗ ἤκουσεν ὅτι ὁ τρό-
πος γὰρ εἰρηνέυσῃ καὶ γὰρ καταπραΰνῃ τὸν θυμὸν ἐκεί-
νων τῶν Θεῶν, δὲν ἦτον ἄλλος, πᾶρεξ γὰρ βάνη κά-
θε χρόνον μίαν παρθένον Τρωαδίτισσαν εἰς τὰς με-
γάλας πέτρας τῆς θαλάσσης διὰ γὰρ τὴν κατατρώγειν τὰ
θηρία· τὰ ὀνόματά του εἶναι διάφορα· Ὀνομαζέτο
Ἀπόλλων παρὰ τοῦ α γερητικοῦ, καὶ τοῦ, πόλλοι,
ὅτι διηλ: ὄχι πόλλοι, ἀλλ' αὐτὸς μόνος ἔλαβε μεγά-
λην δόξαν καὶ λαμπρότητα, ἢ παρὰ τοῦ ἀπαλλάτ-
τειν τὰς νόσους, ἢ παρὰ τοῦ πᾶλλειν τὰς ἀκτῖνας·
Δήλιος, ἀπὸ τὴν Νῆσον Δήλον ἐνθα ἐγεννήθη, ἢ καὶ
παρὰ τοῦ δήλα ποιεῖν τὰ κεκρυμμένα· Δελφικὸς,
παρὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς πόλει τῆς Βοιωτίας περιφύμου
Μαντείου· Νόμιος, ἀπὸ τοῦ Νομεύς ὁ ἐστὶ Ποιμὴν·
Παῖαν παρὰ τοῦ παύειν τὰς ἀνίας, ἢ παρὰ τὴ παῖειν
τοῖς βέλεσι, καθὼς ἀνατέρω περὶ τὴ δράκοντος Πύ-
θωνος εἰρήκαμεν· Φοῖβος, παρὰ τὴ φοιτᾶν βίᾳ, ἢ καὶ
παρὰ τοῦ φοιβεῖν τὸ καθαίρειν· Πύθιος, παρὰ τὴ δρα-
κοντος Πύθωνος, ἢ παρὰ τοῦ πυνθάνεσθαι εἰς τὸν ἐν
Δελφοῖς Ναόν, εἰς τὸν ὅποιον εὐρίσκειτο καὶ μία ἱε-
ρισσα καλουμένη Πυθία, ἣτις πληρουμένη ἐνθουσια-
σμοῦ

ταξὺ μας* ἔδιηγέτο τόσο καλῶς τὰ ἀπερασμένα, ὅπῃ ὅς τις τοῦ ἦκε, τὸν ἐφαίνετο πῶς τὰ ἔβλεπεν ὀφθαλμοφανῶς* μὰ τὰ διηγέτο συνοπτικῶς, καὶ αἱ Ἱστορίαι του ποτὲ δὲν μὲ ἐβάρυνον. Ἐπρόβλεπε τὸ μέλλον μὲ τὴν πολλήν του μάθσιν, ἡ ὁποία ἔδιδεν εἰς αὐτὸν εὐκολίαν διὰ τὰ καταλαμβαίη τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς κεκρυμμένους διαλογισμοὺς των. Ἀγαλὰ καὶ ἦτον πλήρης τοσαύτης φρονήσεως, ἦτον ὅμως χα-

ρο-

σμῆ καὶ καθημένη ἐπάνω εἰς ἓνα Τρίποδα, ἐνδεδυμένη τε μὲ τὸ δέριμα τοῦ δράκοντος Πύθωνος ἔδιδε τὰς ἀποκρίσεις των μελλόντων πρὸς πάντα τὰ ἐρωτήματα* (ἐντεῦθεν καὶ τὸ παρὰ τῇ Θεῷ Ἀποσ: Λεκτῶ ἐν ταῖς πράξεσι των Ἀποσολ: κεφ: 15 ἐδ: 16. πνεῦμα Πύθωνος*) εὐθὺς ὅμως ὅπου ἐγενήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ δίδῃ τὰς χρησμούς, καθὼς φαίνεται εἰς τὴν Ἐκκλησι: Ἱστορ: τῶ Νικηφ: βιβ: α' Εἴ τι δὲ καὶ Οὐλίος παρὰ Μιλησίοις, ὡς ὑγιαστικός, τὸ γὰρ εἶλεν ὑγιαίνειν, ἀφ' ἧ καὶ τὸ εἶλε, καὶ παρ' Οὐμῶν Οἶδου: α. σιχ: 401.

Οὐλέτε καὶ μέγα χαῖρε

Εἶχε καὶ ἄλλα πολλὰ ὀνόματα ἐν ταῖς τόπων ἐν οἷς ἐτιμάτο, ὡς, Ἀλεξίνακος, Ἐκατος, Ἰσμήνιος, Πάτριος, Χρυσολύρης, Γρύνιος, Σμίνθεος, Μισαγέτης, Ἐκκβόλος* καὶ τλ: — ὅρα Οῤφεία ἐν ὕμνῳ 33. Ἡσίοδ: ἐν Θεογονίᾳ. Οἰβίδιον 4. 6. 10. Μεταμορφ: Λακκιαν: εἰς Νεκρικ: Διαλ: Οἶμν: Ὑμν: εἰς Ἀπόλλ: Οῤάτιον ἐν ἔπει α. Οἰβίδ: ἐν Ἐπισ: Πάριδ: Αἰβάνιον ἐν Προγυμνάσμ: Πανσαν: βιβ: ζ. Διόδωρ: Σικελ: 15. Ὠριγέν: καὶ Κέλσε. Bannier. Βόαρ: Θεολ: Ἐθνικ: βιβ: 3. Μακρόβ: βιβ: α. κεφ: 17. σελ: 295. Ὑγίν: μεθ: 274. Κικέρ: περὶ φύσ: Θεῶν. Θεόγνιδ: Μεγαρ: γνώμας. Στράβ: βιβ: 14.

Ε

ροποιός καὶ πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἀκολουθήσῃ τῶν ἄλλων τὴν θέλησιν· ἡ πλέον χαροποιὰ Νέοις δὲν εἶχε τόσας χάριτας, ὅπόσας εἶχεν αὐτὸς εἰς τοιαύτην γεροντικὴν ἡλικίαν, διὰ τοῦτο ἡγάπα τοὺς Νέους ὅπου ἦτον σῶφρονες, καὶ ὅπου εἶχον ἀγάπην εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ εἰς τὴν μάθησιν· με ἡγάπησεν εὐθύς με εὐσπλαγχνίαν, καὶ μοι ἔδωκε μερικὰ Βιβλία διὰ νὰ με παρηγορήσῃ· με ἀνέμαζεν Υἱόν του, καὶ ἐγὼ συχνὰ ἔλεγον εἰς αὐτὸν, οἱ Θεοὶ, ὦ Πάτερ μου! ὅπου με ὑσένησαν ἀπὸ τὸν Μέντορα, ἔλαβον λύπην δι' ἐμέ, καὶ εἰς ἐσὲ μοι ἔδωκαν μίαν νέαν βοήθειαν. Ἐτῆτος δ' γέγων ὅμοιος με τὸν Ὀρφέα ἢ τὸν Λίνον (α) εἶχε βίβαια θεῶν ἐμπνευσιν. Αὐτὸς μοι ἀνεγίνωσκεν ἀπὸ μνήμης τοὺς σίχους ὅπου εἶχε συνθέσῃ, καὶ μοι ἔδιδεν ἄλλας τῶν πλέον ἐξόχων Ποιητῶν, τὰς ὁποῖους

ἔμ.

(α) Ο' Λίνος ἦν Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μήσης Τερψιχόρης, ἡ κατ' ἄλλας, τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Οὐρανίας Μήσης, διδάσκαλος τοῦ Θαμύριδος, τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τοῦ Ὀρφέως· φέρεται ὅτι αὐτὸς πρῶτος νὰ ἔφερε τὰ Γράμματα ἀπὸ τὴν Φοινίκην εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ νὰ ἐ χρημάτισεν ὁ πλέον περίφημος ἀναμεταξὺ εἰς τὰς λυρικὰς Ποιητὰς. Ἐδίδαξε τὸν Ἡρακλέα ἐτι παῖδα ὄντα, τὸ κιθαρίζειν (νὰ παίξῃ τὴν κιθάραν)· ὅθεν μίαν ἡμέραν τὸν ἐπέπληξεν ἐπειδὴ ἀπείρως ἐκιθάριζεν, ὁ Ἡρακλῆς θυμωθεὶς τὸν ἐκτύπησε μετὰ τὸ πληκτρον (δοξάρι) εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸν ἐθανάτωσεν. Ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς σίχους τὰ ἄξιοι μνήμης φέρονται ἀπὸ τὸν Ἰωάνν. Στοβαῖον, οἱ ἐν λόγῳ ε. περὶ Σωφροσύνης· καὶ οἱ ἐν λόγῳ ρθ. περὶ Ἐλπίδος. — Αἰλίου βιβλ. γ. Διογένη· Λαέρτ. ἐν Προομιῳ, καὶ βιβλ. α. περὶ Βίων τῶν Φιλοσόφων. Παισαι· βιβλ. θ.

ἔμπνεον αἱ Μῆσαι (α). Ὅταν ἐνδύετο τὸν μικρόν του καὶ διάλευκον χιτῶνα, καὶ ἐλάμβανεν εἰς τὰς χεῖράς του

(α) Αἱ Μῆσαι πλάττονται παρὰ τῶν Ποιητῶν ὅτι εἶναι θυγατέρας τῷ Διὶ καὶ τῇ Νύμφῃ Μνημοσύνῃ, δηλαδή τῇ ἐνθυμήσει, μετὰ τὸ ὅποιον φανερώνεται ὅτι ὁ πεπαιδευμένος πρέπει νὰ ἴβῃ εἰς τὴν ὀξύνοϊαν· παρὰ δὲ τινῶν, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ ὁ Ἀλκμαίων, θυγατέρες τῇ Οὐρανῇ καὶ τῇ Γῇ. Εὐγενήθησαν εἰς τὴν Περίαν Ὀρος διάσημον τῇ Μακεδονίᾳ πηισιόχωρον μετὰ τὸν Ὀλύμπον, ἐντεῦθεν ὠνομάθησαν καὶ Περίδες· εἶχον τὴν κατοικίαν των εἰς τὸν Ἑλικῶνα περίφημον Ὀρος τῇ Βοιωτίας, κοινῶς ἤδη ὀνομαζόμενον Δικῶνα καὶ Παλαιοβῆνι, εἰς τὸ ὅποιον ὕμνον τὸν Πατέρα αὐτῶν διὰ χορᾶν καὶ μουσικῶν ὀργάνων, παρ' ἐν Ἑλικωνίδες, καὶ κατ' ἐπέκτασιν Ἑλικωνιάδες. Ἐτι λέγονται ὅτι εἶχον τὴν κασιόβραν των, καὶ εἰς τὸ πολυθρύλῃτον Ὀρος Παρνασσόν, αὐτὸν ἀπὸ Παρνασσῆ τῇ ἐντοπίᾳ Ἡρώος, ἢ ἀπὸ τῇ λάρνακος τῇ Διωναλίῳ, ἥτις μετὰ τὸν κατακλυσμὸν προσωρμίσθην ἐκεῖ Λαρνασσός, καὶ τροπῇ τῇ λ, εἰς π, Παρνασσός· ἔτι Πηγασσίδες καὶ Ἰπποκρινίδες, ἐκ τῇ ἀραιοτάτῃ πηγῇ ὅπου εἰς τὸ Ὀρος Ἑλικῶνα ἦτον, ἥτις παρὰ μὲν Ἑλλήσι καλεῖται Ἰπποκρήνη, ἢ Ἀγαρίππη, παρὰ δὲ Λατίνοις Fons Caballinus. ἐκεῖ ἄρεται ὅτι ὁ πτερωτὸς Ἰππὸς Πήγασος γεγεννημένος ἀπὸ τὸ αἷμα τῇ κεφαλῇ τῇ Μεδοῦσῃ μετὰ ἑνα πτύπον τοῦ ποδὸς ἔκαμν νὰ ἀναβλύσῃ ἀπὸ μίαν μεγάλην πέτραν αὐτῇ ἡ Πηγὴ. Ἡ ἔτυμολογία τοῦ ὀνόματός των εἶναι διάφορος, ὁ Ὀρφεὺς ἐν ὕμνοις Μῆσας, κατὰ συγκοπὴν οἶονεὶ μελοῦσας λέγεσθαι βέλεται, ὥσπερ ὅπου ἄλλο δὲν εἶναι, εἰμὴ μέλος ἀρμονικόν, ἕτεροι, παρὰ τὸ μᾶσθαι τὸ ζῆτεῖν, ἢ ἀπὸ τοῦ μέμνα τὸ προθυμεῖσθαι καὶ ἐφίστα, ζή

τητική

του τὴν χρυσήν λύραν, ἢ Παρδάλεις, οἱ Ἀρκτοὶ καὶ
Λέοντες ἤρχοντο καὶ τὸν ἐκολάκευον, λείχοντες μὲ
τὴν

τιτικὴ γὰρ ἡ μῦσα, καὶ ἡ γνῶσις, καὶ ἀπὸ τῆς ζητή-
σεως καὶ προθυμίας γίνεται, Εὐσεβίος δὲ ἀπὸ τοῦ
μυᾶν τοῦ διδάσκειν καὶ παιδεύειν Μῦσαν, ὃ δὲ Κασ-
σιόδωρος οἶοιτο ὁμοίως, διὰ τὴν ἐν ταῖς Μαθήσεσιν
εὐπάρχουσαν ὁμοιότητα, δι' ἧς πᾶσαι συνδέονται. Ἐν-
θεν τοὶ καὶ ζωγραφίζονται ὡσάν να κρατῶνται ἀμοιβα-
δὸν μία ἀπὸ τὴν ἄλλην εἰς χῆμα χοροῦ. καὶ εἰς τὴν
μέσην αὐτῶν ὁ Ἀρχηγὸς τῶν καὶ μουσηγέτης Ἀπόλλω-
νων κιθάραν κατέχων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἡ
φύσις τὰς ἐπεσφράγισεν εἰς τὸν πολῦτιμον λίθον Ἀ-
χάτην, τὸν ὁποῖον ἐβασῆσεν εἰς τὸν δάκτυλόν του ὁ
Πύρρος, ὅπου ἐπήγαγε πόλεμον κατὰ τῶν Ῥωμαίων·
εἰς ἐκεῖνον τὸν λίθον (λέγει ὁ Πλίνιος) ἐφαίνοντο αἱ
ἐννέα Μῦσαι. καὶ ὁ Ἀπόλλων κιθάραν κατέχων, τὰ ὁ-
ποῖον δὲν ἦτον τεχνητὸν ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως πε-
ποιημένον διὰ τῶν ρυτίδων, ὅπως εἰς αὐτὸν τὸν λίθον
εὐρίσκοντο, καὶ διὰ τοῦτο μῆτε ἀπὸ Ζωγράφου ἢ Ἀν-
δριαντοποιὸν ἐπλάδισαν ποτὲ αἱ Μῦσαι ὀπλοφόροι,
διὰ τοῦ ὁποῖου δηλοῦται, ὅτι ἐκεῖνοι ὅπου δίδουσιν
ἑαυτοὺς εἰς τὴν μάθυσιν πρέπει νὰ ἦναι ἡσυχαιοὶ καὶ
πραεῖς· ὁμοίως φέρονται ὅτι ἦσαν παρθένοι, δι' οὗ δη-
λοῦται ὅτι οἱ περὶ τὰς Μαθήσεις φερόμενοι πρέπει
νὰ ἦναι σώφρονες, κόσμιοι, καὶ ἀλλότριον ἀπὸ κάθε
αἰσχρότητα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Μουσῶν πάλαι ἐφέρε-
το παρά τινων τριαδικός, ἐπεὶ δὲ ὁ ἦχος παρ' οὗ γεν-
νᾶται τὸ μέλος, καὶ τὴν φύσιν εἶναι τρίμορφος, δηλο-
νὸτι ἢ εἶναι μὲ μίαν μόνην φωνήν, ἢ εὐρίσκεται εἰς
τινα διωρισμένην εἰσιν; καθὼς εἰς τοὺς αὐλοὺς, ἢ
γίνεται μὲ τὴν πληξίν, καθὼς εἰς τὰς κιθάρας, καὶ τύμ-
πανα. Ἡ ἀπὸ τὴν τριπλὴν ἑκτασιν τῆς φωνῆς, καὶ ὅλων

F

τῶν

τὴν γλῶσσαν των τοὺς πόδας του. Οἱ Σάτυροι (β)
εὐχαῖνον ἀπὸ τὰ δάση διὰ τὰ χορεύωσιν ἔμπροσθεν
του.

τῶν ὀργάνων, ἀγιοῦσαν δηλ. κατιοῦσαν, καὶ μέσσην.
ἢ ἀπὸ τὴν ἐντέλειαν αὐτῆ τοῦ τριαδικοῦ ἀριθμοῦ, ὅς
τις ἀνάγεται καὶ εἰς τὸν ὑπερτελέστατον ἐν Τριάδι Θεόν.
ἢ τελευταῖον, ἐπεὶ πᾶσαι αἱ μαθήσεις, διαιροῦνται
κυρίως εἰς τρία μέρη, εἰς τὴν Φιλοσοφίαν δηλοῦσι,
εἰς τὴν Θεωρητικὴν, καὶ εἰς τὴν Μαθηματικὴν, αἱ ὁ-
ποῖαι πάλιν ὑποδιαιροῦνται εἰς ἄλλα τρία μέρη, ἡ
μὲν Φιλοσοφία, εἰς τὴν Λογικὴν, Ἡθικὴν, καὶ Φυσι-
κὴν. ἡ δὲ Θεωρητικὴ, εἰς τὸ Ἀποδεικτικὸν γένος, εἰς
τὸ Συμβουλευτικὸν, καὶ εἰς τὸ Κριτικόν. ἡ δὲ Μαθη-
ματικὴ, εἰς τὴν Μικροὴν, Γεωμετρίαν, καὶ Ἀριθμητι-
κὴν. ἐντεῦθεν ἐγενήθη ὅτι ἔμεινον τρεῖς, ἀλλ' ἐννέα
τὰ ἐχρημάτισαν. ὅθεν ἐπεκράτησε καὶ ὁ τῶν ἐννέα ἀρι-
θμῶς ὑπὸ τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν βεβαιούμενος. Ὁ-
μιλος μὲν ᾧ (ὕμνῳ εἰς Ἀπόλλωνα) λέγει.

Μῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ἐπὶ καλῇ. Ἡ-
σίοδος δὲ (ἐν Θεογονίᾳ σίχ. 57.) καὶ τὰ ὀνόματα αὐ-
τῶν ἀποφαίνεται λέγων.

Κλειώ τ', Εὐτέρπη, Θάλειά τε, Μελπομένη τε
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τε, Οὐρά-
νιά τε,

Καλλιόπη δ', ἡ δὲ προφερεσάτ' ἔς' ἀπασάν. αὐτὰ
ἦσαν καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν, τὰ ὅποια ἐδόθησαν εἰς
αὐτὰς ἐκ τῆ ἐπιτιθεύματος, κατ' ὃ ἐκάστη ὑπερέβαινε
τῶν ἄλλων. ἡ μὲν Κλειώ, διὰ τὸν ἐκ τῆς ποιήσεως τῶν
ἐγκωμιαζομένων ἔπαινον, μέγα κλέος περιποιεῖν τοῖς
ἐπαινεμένοις, ἡ ὅποια λέγεται καὶ Ἰστορικὴ. Εὐτέρπη
δὲ ἀπὸ τῆ τέρπειν τὰς ἀκροωμένας τοῖς ἀπὸ τῆς παι-
δείας ἀγαθοῖς, τινὲς δὲ καλύσι ταύτην αὐλήτριαν ὡς
προηγμένην εἰς τοὺς αὐλοὺς, ἀνάγκησιν ἔτι εἰς αὐτὴν
καὶ

του· Εφαίμετο πῶς ἐκινῶντο τὰ ἴδια δένδρα, καὶ ἐπί-
 στευε τινὰς πῶς αἱ πέτραι λαμβάνουσαι αἰθῆσιν, καὶ
 ἐλκό-

καὶ τὴν εὐρεσιν τῆς Διαλεκτικῆς· Θάλεια δὲ ἀπὸ τοῦ
 θάλλειν ἐπὶ πολλοὺς χρόνους τὰς διὰ τῶν ποιημάτων
 ἐγκωμιαζομένους, εἰς αὐτὴν ἀνάγει τὴν εὐρεσιν τῆς
 Κωμωδίας· Μελοποιεῖν δὲ ἀπὸ τοῦ μέλος ποιεῖν ὡσάν
 ὅπου εὐρίσκε τὰ μέλη, ἢ ἀπὸ τῆς μελωδίας δι' ἧς τὰς
 ἀκούοντας ψυχαγωγεῖται· Τερψιχόρη δὲ ἀπὸ τοῦ τέρ-
 πειν τοῖς χοροῖς, ἀπ' ἐρίων δὲ λέγεται καὶ Κιδάρη-
 ρια, ἢ ἀπὸ τοῦ τέρπειν τοὺς ἀκροατὰς τοῖς ἐκ παι-
 δείας παραγενομένοις ἀγαθοῖς· Ἐρατώ δὲ ἀπὸ τοῦ
 τοὺς παιδευθέντας ποθεινοὺς καὶ ἐπεράστους ἀποτε-
 λειν, λέγεται ἐπὶ καὶ Ὀρχιστρίς, καθὼς ἐφεύρε τὴν τέ-
 χνην τοῦ ὀρχεῖν· Πολύμνια δὲ ἀπὸ τοῦ πολὺς καὶ μνεία,
 ὡς ὑπερέχουσα τὰς ἄλλας τῇ μνήμῃ, ἢ ἀπὸ τοῦ διὰ
 πολλῆς ὑμνήσεως ἐπιφανεῖς κατασκευάζειν τὰς διὰ τῶν
 ποιημάτων ἀπαθανατιζομένους τῇ δόξῃ· Οὐρανία δὲ
 ἀπὸ τοῦ τὰς παιδευθέντας ὑπ' αὐτῆς ἐξαίρεσθαι πρὸς
 ἄρانون· τῇ γὰρ δόξῃ καὶ τοῖς φρονήμασι μεταωρίζε-
 ται τὰς ψυχὰς πρὸς ὕψος ἐράσιον· Καλλιόπη δὲ ἀ-
 πὸ τοῦ καλὴν ὅσα προῖσθαι, τούτῃ, τῇ εὐεπείᾳ
 διάφορον οὔσαν, ἀποδοχῆς τυγχάνειν, παρὰ τῶν ἀ-
 κούοντων· προηγείται τῆς Θεωρητικῆς, καὶ τῆς ποιήσεως,
 καὶ εἶναι ἀπασῶν ἀρίστη· Ἀλλὰ καὶ οἱ Νεώτεροι Συγγρα-
 φεῖς τὰς διηγήσεις μὲ διαφορὰς περιγραφάς, ἐξ ὧν μία
 εἶναι ἀξιόλογος, ἢ ὁποῖα ἀντεγράφη ἀκριβῶς ἀπὸ ἑ-
 νος χειρόγραφου κώδικος ἀνέκδοτον, ὅπου σάζεται εἰς
 τὴν ἐν Ὁξονίᾳ Βιβλιοθήκῃ, ποίημα οὔσα τοῦ Νικο-
 λάου Μαλαξῆ Πρωτοπαπᾶ Ναυπλίου, καὶ ἔχουσα ὡς ἀ-
 κολύθως· „Τὰ ὀνόματα τῶν ἐννέα Μουσῶν, καὶ ποίης
 „ τέχνης ἐκάστη ἐπισταεῖ, καὶ τίς ὁ ταύτης ἐν βίῳ ἐ-
 „ φευρετής· Κλειώ, ἱστορίας, Ἡρόδοτος· Θάλεια, κω-

ἰλκόμεναι ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς του, ἦτον
τοίμαι διὰ τὰ καταβάσιν ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν βου-
νῶν.

„μωδίας, Μένανδρος· Μελοποιμένη, τραγωδίας, Εὐ-
„ριπίδης· Εὐτέρπη, αὐλῶν, Στησίχορος· Τερψιχό-
„ρη, λύρας, Πίνδαρος· Ἐρατώ, κυμβάλων, Ἑρμῆς·
„Καλλιόπη, ποιήσεως, Ὀμηρος· Οὐρανία, ἀστρονο-
„μίας, Ἄρατος· Πολυμνία, γεωμετρίας, Εὐκλεί-
„δης.“ Περὶ αὐτῶν φέρεται καὶ παροιμία, ἄφθοιτοι
Μεσῶν θύραι, καὶ ἀνεφθγμένα Μεσῶν θύραι, δι' ὧν
εὐκόλως φαιερώτομεν ἀγχίτουν τινα· καὶ ὁ Θεόκριτος ἐν
Θαλυσίᾳ (εἰδύλ. ζ'. εἰχ. 47.) ἐν εἰδοὶ παροιμίας,
Μεσῶν ὄρνιθας, καλεῖ τὰς ποιητὰς μεταφορικῶς· ἐν-
τεῦθεν φιλόμικτος ὁ θηρατῆς λόγων καὶ Μεσῶν φίλος,
καὶ ἄμικτος ὁ ἀπαίδευτος· — Κικέρ. περὶ Μεσ. in Tu-
sculan. Lib. 3. de natura Deorum. Eoban. idyl. 2. καὶ ἐν
τῷ πρώτῳ μέρει Göttin der freyen Künste. Αἰλιαν.
ποικίλ. ἰσορ. βιβλ. ιβ'. Τζέτζ. ἐν ἰσορ. Εὐσέβ. εὐαγ-
γελ. προπαρ. β'. Πλάτ. ἐν κρατύλῳ· Κασσιόδ. βιβ. δ'.
Πλίν. βιβλ. 37. κεφ. α'. Σχολιας. Ἀπολλων. Οβιδ.
β'. περὶ τεχνί. Πρόκλος εἰς Ἡσίοδον· Πλέταρχ. ἐν
συμποσ. Περσ. ἐν προοίμ. Διόδωρ. Σικελ. βιβλ. δ'.
Μικρόβ. βιβλ. β'. κεφ. γ'. Μέλας. Γρονόβιος περὶ
τῶν Ἑλληνικ. ἀρχαιοτήτων.

(β) Οἱ Σάτυροι ἐφέροντο ἀπὸ τῆς παλαιᾶς εἰς τὸν
ἀριθμὸν τῶν Ἡμιθέων, ὅπῃ προΐσαντο τῶν βαινῶν καὶ
τῶν ἐρήμων· ἦσαν ὅμοιοι καὶ τὸ σῶμα μὲ τῆς ἀνδρώ-
πης, εἶχον τὸ πρόσωπόν των κοκκινώτατον, ἔρας πα-
ροιμίας ταῖς τῶν ἵππων, πόδας αἰγῶς, χεῖρας καμ-
πύλης, καὶ ὅλον των τὸ σῶμα δασύ· οἱ εἰς μεγάλην
ἡλιμίαν φθάσαντες ἐκαλεῖντο Σειληνοί. Περιγράφονται
ἀπὸ τῶν Πανσανίαν καὶ Πλίνιον, ὅτι εἶχαι ζῶα ἀσελγέ-
στα, τόσοι ἐκείνοι ὅπῃ ἔχουσι τέσσαρας πόδας, ὅσον
καὶ

τῶν. Αὐτὸς δὲν ἔβαλεν ἄλλο, εἰμὴ τὴν μεγαλειότητα τῶν Θεῶν, τὰς ἀρετὰς τῶν Ἡρώων, καὶ τὴν φρόνησιν ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι προέκριναν τὴν ἀθάνατον δόξαν περισσότερον, ἀπὲ τὰς τρυφὰς καὶ ἡδονάς.

Μοὶ ἔλεγε συνεχῶς, πῶς ἐγὼ ἔπρεπε νὰ γένω μεγαλοκάρδιος, καὶ πῶς οἱ Θεοὶ δὲν ἤθελον ἀφήσῃ χαρὶς βοήθειαν ἔτε τὸν Ὀδυσσεύα, ἔτε τὸν Τιδίον τε· μὲ ἐδίδαξε τέλος πάντων, νὰ μάθω τὰς Ποιμένας (τὸ ὅποιον ἐγενέσθη καὶ ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα) διὰ νὰ θεραπεύωσι τὰς Μέλας· ὁ Ἀπόλλων, ἔλεγεν αὐτὸς, ὀργιζόμενος ὅτι ὁ Ζεὺς (α) εἰς τὰς πλέουσ γαλήνας ἡμέρας,

καὶ οἱ τοῖς δυσί· ἐνθεν ἔλαβον καὶ τὸ αὐτῶν ὄνομα παρὰ τὸ σάδη, ὃ σημαίνει τὸ αἰδοῖον παρὰ τοῖς παλαιαῖς· ὁ Ἄγιος Ἀθανάσιος ὁ Μέλας εἰς τὸν βίον τῆ μεγάλης Ἀντανίης, ἔτι δὲ καὶ ὁ Θεὸς Ἰερώνυμος θέλει σὶ τὰς Σατύρας γενέσθαι θνητός· πιθανώτεροι φαίνονται καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ λέγουσι τὰς παρὰ Ποιναῖς Σατύρας ὑπάρχει γένος τι ὅμοιον μὲ τὰς Πιθήκας. — Πλίν. βιβλ. ζ'. κεφ. β'. καὶ ιβ'. Μέλας ἐν περιγραφῇ τῆς Ἑλλάδος, ἔτι δὲ πλεῖστα ἐν τῷ *Götter der Weide*. Πανσαν. ἐν Ἀττικ. Μελέτ. ἐν Γεωγρ. σελ. 404. Εὐσέβιος εὐαγγελ. προπαρασκευῇ.

(α) Ὁ Ζεὺς ἦτον Τιδὸς τῆ Κρόνῃ καὶ τῆς Ρέας, ἐγεννήθη ὁμοῦ μὲ τὴν ἀδελφὴν του Ἡραν εἰς τὴν Νῆσον Κρήτην, καὶ ἀνεθράφη εἰς τὸ ὄρος Ἰδνὴν ἀπὸ τοὺς Κορύβαντας χωρὶς νὰ ἰξεύρῃ ὁ Πατὴρ του Κρόνος, ὁ ὅποιος καὶ τὴν συμφωνίαν ὅπῃ εἶχε κάμῃ μὲ τὸν πρωτόγονον ἀδελφόν τε Τιτᾶνα, κατέπιπεν ὅλα τὰ ἀρσενικὰ παῖδιά ὅπῃ ἐγεννῶντο, ὅθεν καὶ οἱ Κορύβαντες φο-

μῆρας ἐτάραττε τὸν Οὐρανὸν μὲ τὰς κεραυνάς, ἠθέλη-
 γε γὰ ἐκδικηθῆ ἑναντίον εἰς τοὺς Κύκλωπας, ὅπῃ τὰς
 κατε-

βηδόντες μήπως ὁ κλαυθμηρισμὸς ἠθέλε φαγεράσῃ τὸ
 βρέφος, πείσσαν ἓνα παιγνίδιον, γὰ περιπατῶν μὲ
 κάποιαν εὐταξίαν καὶ ρυθμὸν, ὅπῃ ὠνομάζεται δάκτυ-
 λος, ὅθεν ἐπὶ ὠνομάδῃσαν δακτυλοῖδοι, καὶ ἔτω μὲ
 χάριτα ὄργανα, καὶ μὲ τραγῳδία εὐτанта καὶ ἀρμονι-
 κα κάμιοντες ταραχήν, ἐμπόδιζον καὶ δὲν ἤκνετο εἰς
 τὰ ὦτα τοῦ Κρόνου ὁ κλαυθμηρισμὸς τῷ βρέφει· ἐτι
 δὲ λέγεται ὅτι ἀνεθράφη ἀπὸ τὴν Νύμφην Ἀμάλθειαν
 καὶ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τῆς, καθὼς σελ. 33. ἐρέθη· ἀφ'
 ἧ ἐφθασεν εἰς μεγάλην ἡλικίαν ἐδίωξε τὸν Πατέρα τῆ
 ἀπὸ τὴν Βασιλικὴν ἐξουσίαν, καὶ ἐμοίρασε τὴν Βασι-
 σιλείαν τε μὲ τὰς ἄλλας δύο ἀδελφάς Ποσειδῶνα καὶ
 Πλάτωνα, καὶ ὁ μὲν Ζεὺς ἔλαβεν εἰς κληρονομίαν τὸν
 Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, ὁ Ποσειδῶν τὴν Θάλασσαν, καὶ
 ὁ Πλάτων τὸν Ἀἰθῆρ· ὠνομάθη Πατὴρ τῶν Θεῶν, καὶ
 Βασιλεὺς τῶν ἀνθρώπων, ἔχων μόνος αὐτὸς τὴν δύ-
 ναμιν γὰ ἀποντίξῃ καὶ γὰ ρίπτῃ τὰς κεραυνάς· Ἐθα-
 γάτωσε τὰς Τιτάνας, καὶ κατεπολέμησεν ἀνδρείως μὲ
 τὰ ἀσροπελέκτα τὰς τερατώδεις Γίγαντας, ὅπῃ ἠθέλη-
 σαν γὰ τὸν ἐξάσσει ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὰς ἐφυλά-
 κωσεν εἰς τὸν ἄδην· καταπλακῶνόντας τε μὲ βαρύτα-
 τα βανά, καθὼς ἐκείνο τῆς Λίτης, διὰ γὰ μὴ δύναν-
 ται πλέον γὰ ἐγερθῆν· Ἀχῶν τὰς κακίας καὶ ἀσεβείας
 τῶν ἀνθρώπων, ἠθέλησε γὰ δοκιμάσῃ τὸ πρᾶγμα κα-
 λήτερον, ὅθεν κατέβη ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς τὴν Γῆν, καὶ
 ἐξετίθη εἰς τὸν οἶκον τῷ Λυκάονος Βασιλέως τῆς Ἀρκα-
 δίας, καὶ ἐκεῖ ἐφαιένωσε τὸν αὐτὸν τε ὅτι εἶναι Θεός·
 περιπαίζεται ὅμως ἀπὸ τὸν Λυκάονα, ὁ ὁποῖος θέ-
 λων γὰ βεβαιωθῆ, ἀνίσως αὐτὸς ἦτον ὁ ἴδιος Θεός
 Ζεὺς καθὼς ἐμεγαλορρήμεναι, ἐσφαξεν ἓναν ἀπὸ τοὺς
 οἰκεία-

κατεσκέυαζον, διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ἐσαΐτευσεν κἀμιν-
τάς τε, εὐκαίρα θύματα τῆς λύπης τε. Εὐθύς ἔπαυ-
σεν

οἰκειακὲς τε, καὶ ψίσας τὰ κρέατα αὐτῆ, παρέθηκεν
αὐτὰ εἰς τὸν Δία πρὸς εὐωχίαν. τὰτο τὸ παράτομον
ἔργον βδελυχθεὶς ὁ Ζεὺς, ρίπτων κεραυνοῖν καίει τὴν
Βασιλείαν τε, καὶ αὐτὸν τὸν μετέβαλεν εἰς λυκόν. Τὸν
αὐτὸν καιρὸν Προμηθεὺς ὁ Υἱὸς τῆ Ἰαπέτου πλάσας
πλάσας τῆς πρώτης ἀνθρώπου ἐκ γῆς καὶ ὕδατος, ἐκ-
λεψε τὸ πῦρ ἀπὸ τῆς Οὐρανὸς, καὶ τὴν ἐμφύχασεν,
ὅθεν ὁ Ζεὺς θυμωθεὶς ἐπρόσαξε τὸν Ἡφαιστον διὰ τὴν
τὸν δεσμὸν μὲ δεσμὰ σιδηρὰ ἔπαιον εἰς τὸ ὄρος Καύκα-
σον, καὶ περιπλέον ἑνας Αἰτὸς τὰ τε κατατρώγει καὶ
ἡμέραν μέρος τῆ ἥπατος (ἀπὸ τῆ σιότη), τὸ ὅποιον
διὰ τὴν μὴν ὀλιγοσεύη, τὴν ἀκόλουθον νύκτα ἐπερίσ-
σευε, καὶ ἐγένετο ἡν ὕλη πρὸς τροφήν τῆ σπλαγχνισ-
τάτου ὀρέου. ὁ Ζεὺς μὴν ἔχων πλέον κἀνείνα ἐχ-
θρὸν ἄλλο δὲν ἐφρόντιζεν, εἰμὴ τὰ χαίριται μὲ τρυ-
φᾶς καὶ ἀγαλλιάσεις, δεδομένος εἰς παρανόμους κα-
κοπραξίας. ἐπειδὴ χωρὶς τὰ ὀμιλήσωμεν διὰ τὴν ἀ-
σέβειαν ὅπου ἐτέλεσε λαμβάνων διὰ γυναῖκα τὴν Ἀ-
δελφὴν τοῦ Ἡφαιστοῦ, χωρὶς τὰ εἰποῦμεν περὶ τοῦ γένου
παιδὸς Γανυμήδους ὅπου ἤρπασε μεταμορφωθεὶς ὡς
αἰτὸς, διὰ τὰ χορτάσει τὴν ἀπλησίαν τοῦ ἀσέλγειαν,
ἐρρίφθηκεν εἰς εἶδος χρυσοῦ, καὶ ἔπεσε διὰ μέσου
τῶν θυρίδων εἰς τὸν κόλπον τῆς Δανάης θυγατρὸς τῆ
Ἀκρίστου Βασιλέως τῶν Ἀργείων (ἐξ ἧς ἐγενήθη ὁ
Περσεύς), μὲ ὅλον ὅπου εὕρισκετο κεκλεισμένη μέ-
σα εἰς ἕνα χάλκεον πύργον διὰ τὸν ἄχρηστον ὅπου
ἐδόθη εἰς τὸν Ἀκρίστιον, ὅτι διηλ. θέλει τὸν φανέσθαι
ὁ ἔγγονός του. ἀπὸ ἐδῶ βλέπομεν ὅτι, ποῖον πρᾶ-
γμα δὲν διαπεριῖ ἡ ἀσέλγεια, ὅσον καὶ ἂν ἤθελεν
ῥῆναι τετελειωμένον, καὶ ποῖον σῆθος ὅσον καὶ ἂν ἤ-
θελεν

σεν ἡ Αἴτνα (β), ἀπὸ τὸ γὰ εὐγάζη τοὺς πυρίνους
 τῆς λαίλαπτος, καὶ τὰ φλογερὰ νεφῆ· οὔτε πλέον ἡ-
 κέον-

Θελεν ἦναι σερεὸν καὶ σιδηροῦν, δὲν μαλακάνει τὸ χρυ-
 σίον. Μεταβληθεὶς ἔπειτα εἰς Κήκνον ἐβίασε τὴν Λύ-
 δαν γυναῖκα τοῦ Τυνδάρεω Βασιλέως τῆς Λυκαονίας·
 τὴν αὐτὴν τύχην ἔφερε, μεταμορφωθείς εἰς Σάτυρον,
 καὶ εἰς τὴν Λιτιόπην ἔσαν μαμνησευμένην μὲ τὸν Λύ-
 κον Βασιλέα τῶν Θηβῶν· ὁμοίως μεταμορφωθείς εἰς
 πῦρ (ὡ μεταμόρφωσις ἀξία διὰ τὸ πῦρ) διήγει-
 ρεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν καὶ οἶονεϊ ἐφλόγισε τὴν Αἴγι-
 γαν θυγατέρα τοῦ Αἰσωποῦ Βασιλέως τῆς Βοιωτίας,
 καὶ οὕτω τὴν ὑσέρησε τῆς παρθενίας· ἔφθειρε καὶ τὴν
 Καλλιστὴν θυγατέρα τῆς Λυκάονος Βασιλέως τῆς Ἀρκα-
 δίας, ἡ ὁποία πλύνουσα ποτὲ εἰς μίαν πηγὴν μὲ τῆς
 Ἀρτέμιδος, καὶ φανερωθεῖσα ἐγκυος ἀπεδιώχθη μετ'
 αἰχμῆς, καὶ μετέπειτα μετεβλήθη ἀπὸ τὴν Ἥραν εἰς
 Ἄρκτον τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς διὰ εὐσπλαγχνίαν μετέ-
 φερεν εἰς τὰς ἀστέρας, καὶ εἶναι ἐκείνη ὅπου περιστρέ-
 φεται περὶ τὸν Ἀρκτικὸν Πόλον, ἀγκαλὰ καὶ ἄλλοι
 τὴν ὠτομάζουσιν Ἀμαξαν διὰ τὴν διάθεσιν τῶν ἀστέ-
 ρων, μὲ τοὺς ὁποίους παρασαίνει τὸ χῆμα μιᾶς ἀμά-
 ξης, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἀστὴρ ὅπῃ τὴν ἀκολουθεῖ καλεῖται
 Ἀρκτοφύλαξ, ἡ Βοότης, ὅπῃ σημαίνει ἕνα Βουκόλον
 δηλαδὴ ὅπου βόσκει τὰς Βόας καὶ ἔχει τὴν ἐργασίαν
 γὰ ὁδηγῆ τὸ ἀμάξι. Μετεχηματίσθη ἔπειτα εἰς χῆ-
 μα Ταύρου, καὶ φθείρας τὴν Εὐρώπην θυγατέρα τοῦ
 Ἀγέτορος Βασιλέως τῶν Φοινίκων, (ἐκ τῆς ὁποίας
 μετονομάσθη τὸ κάλλιστον μέρος τοῦ Κόσμου), τὴν
 ἔφερεν εἰς τὴν Κρήτην· δὲν ἠθελον τελειώσῃ ποτὲ,
 ἀνίσως καὶ διηγούμενη πάσας τὰς ἀνοσίους κακοπρα-
 γίας τοῦ Διὸς, μὲ τὰς ὁποίας ἐγέμισε τὴν οἰκεμέ-
 νην, ἀλλὰ τοῦτο μόνον λέγω μὲ τὸν Τερτουλλιανόν,
 ὅτι

ἦσαν οἱ κτύποι τῶν φεβερῶν σφυρίων, τὰ ὅποια κτυ-
 πῶντα τοὺς ἄκμονας ἐπροξένουν μεγάλους ἤχους καὶ
 ἀντι-

ὅτι δὲν ἦτον παράδοξον, εἰς ἐφαίνοντο οἱ τότε ἄν-
 ῥωποι πεπληρωμένοι ἀνομιῶν καὶ βδελυρῶν αἰχρερ-
 γημάτων, ἐπεὶ παρεκινῶντο ἀπὸ τὸ παράδειγμα κεί-
 νων τῶν Θεῶν ὅπως αὐτοὶ ἐλάτρευον. Τὰ ἐπίθετα τῶν
 ὀνομάτων του συντομίας χάριν τὰ παρατρέχω ἐπεὶ
 εἶναι ἀναρίθμητα· μόνον τὸν μῦθον θέλει φέρω εἰς
 τὸ ἀληθές· ὁ Ζεὺς ἐχρημάτισεν ἀληθῶς Βασιλεὺς τῶν
 Κριτῶν, εἰς τὸν καιρὸν τῆ Πατριαρχικῆς Ἀβραάμ, ὁ ὁ-
 ποῖος διώξας τὸν πατέρα του, διμοίρασε τὴν Βασι-
 λεῖαν μετὰ τοὺς δύο ἀδελφάς του Ποσειδῶνα καὶ Πλού-
 τωνα· ἐπεὶ ὅμως ὁ Ζεὺς ἐκληρώθη τὰς πρὸς Ἀ-
 ναστολὴν οὐσας πόλεις, ὁ Πλούτων δὲ τὰς πρὸς Δύ-
 σιν, καὶ ὁ Ποσειδῶν τὰς παραθαλασσίους, ἐντεύθεν
 ἐπλάσθη παρὰ τῶν Ποιητῶν, ὅτι ὁ Δεὺς ἐβασίλευε
 τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Πλῆτων τῆ γῆς, καὶ ὁ Ποσειδῶν τῆς
 θαλάσσης· καὶ εἰς τόσον ἔφθασε τὸ ὄνομα τῆ Διὸς πα-
 ρὰ τοῖς ὕστερον, ὅπως ὅλοι οἱ μετ' αὐτὸν Βασιλεῖς με-
 αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀνομάζοντο. Ὑπὸ τῶ τῆ Διὸς οὐνόμα-
 τι φυσικοὶ τινες ἐνοοῦσι τὸν Οὐρανόν, ἕτεροι δὲ, τὸν
 Αἴρα, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα, ὡς ἀστράς,
 ὄμβρους, βροντὰς, καὶ τὰ λοιπὰ παρόμοια μετέωρα·
 ἐκ τοῦ ἐναντίου ἕτεροι λέγουσι τὸν Αἴρα εἶναι τὴν
 Ἥραν, καὶ τὸ Πῦρ τὸν Δία, δι' οὗ θερμαίνόμενος ὁ
 Αἴρ χρησιμεύει εἰς τὴν γέννησιν πολλῶν πραγμάτων·
 ἕτεροι πάλιν τὸν Αἰθέρα ἀνομάζουσι Δία, καὶ τὴν
 Ἥραν γῆν, ἐξ ὧν ἐκβλαστάνουσιν ἅπαντα, τὸ ἴδιον
 φανερώνει καὶ ὁ Εὐριπίδης λέγων τὸν Αἰθέρα εἶναι
 ἀνώτατον Θεόν· Ἀλλὰ καὶ ὁ Φιλόστρατος (σελ. 693)
 τῆς αὐτῆς ἐστὶ γνώμης, ἔνθα φησὶ· „Καὶ μὴν καὶ
 » Παμφῶ σοφῶς μὲν εὐδυμηθέντος, ὅτι Ζεὺς εἶναι τὸ
 ζῶον.

ἀντιμυκησμούς εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, καὶ εἰς
ταῖς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης* ὁ σίδηρος, καὶ ὁ χαλ-
κός

„ζωογοιοῦν, δι' οὗ ἀνίσταται ἐκ τῆς γῆς πάντα, ἡν-
„θέριον δὲ χρησαμένου τῷ λόγῳ, καὶ καταβεβλη-
„μένα ἔπη ἐς τὸν Δία ἄσαντος* ἐστὶ γὰρ τὰ τε Παμ-
φῶ ἔπη.

„Ζεῦ κύδιστε μέγιστε Θεῶν, εἰλημένε κόπρῳ.

„Μηλείη τε καὶ ἵππειή, καὶ ἡμιονοίη. κτλ. τὸ ὁ-
ποιον ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς λόγῳ σηλι-
„τευτικῷ α'. καὶ Ἰελλιανῷ, ἀνάγει εἰς τὸν Ὀρφέα λέ-
„γων (σελ. 104.). Ὀρφεὺς παρίτω μὲν τῆς κιδά-
„ρας, καὶ τῆς πάντα ἐλκυσσῆς ὥδης, ἐπιβρεμέτω Διὶ
„τὰ μεγάλα καὶ ὑπερφύη τῆς θεολογίας ῥήματα καὶ
νοήματα.

„Ζεῦ κύδιστε μέγιστε Θεῶν εἰλυμμένε κόπρῳ, ὅση-
„τε μηλείη, ὅσητε ἵππων, ὅσητε ἡμιόνων* ἴν', ἐν-
„τεύθεν οἶμαι δευχθῆν τὸ ζωογόνον τῷ θεῷ καὶ φερέ-
σβιον* ἕτεροι τελευταίον ἠθέλησαν νὰ φανερώσωσι μὲ
τὸ ὄνομα τῷ Διὸς μίαν ψυχὴν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται
διακεχυμένη διὰ μέσου ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων σωμά-
των, καὶ ἀπὸ μὲν δι' ὅλων τῶν μερῶν τῆς Οἰκουμένης.
Βιργιλ. Αἰνείαδ. 16. καὶ Γεωργ. 2. Πausan. ἐν Ἐλιακ.
Κριέρων περὶ φύσ. Θεῶν. Λακτιαν. ἐν διαλόγοις. Εὐσέβ.
Κρισαρ. βιβλ. γ'. Ο'βιδ. α'. μεταμορφ. Ἀπολλών. δ'.
Ἀργον. Ο'ράτ. ἐπεὶ 15'. Ἀ'ρατος ἐν φαινομ. καὶ ἐν ἀρ-
χῇ τῆς Ἀστρον. Boccac Lib. 1. de Gent. Deor. Apulejus de
Mundo. Λακρέτ. βιβλ. α'. Ὀμηρ. ἐν Ὀδυσ. ω. Πλάτ.
ἐν φαίδρῳ. Ἡσιόδ. ἔργ. καὶ ἡμέραι. Αἰχὺλ. ἐν Προ-
μηθεῖ. Gell. 5. cap. 12.

(β) Ἡ Αἴτνα ἰταλίστ' Μονγιβέλο (mongibello) εἴ-
ναι ὄρος τῆς Σικελίας ἀντρωδές, καθὼς διαλαμβάνει
ὁ Βολατεριανὸς (Volaterianus), καὶ τρομερὸν διὰ τὸ
παντοτεινὸν πῦρ ὅπου εὐγάζει, εἰς τόσον ὅπερ ἐνίο-

πὸς μὴν ὄντες πλέον λελαμπρυσμένοι ἀπὸ τοὺς φιλό-
πονας Κύκλωπας, ἄρχισαν νὰ σκυριάζωσιν· εὐγῆκεν
ὄργη·

τε ρίπτει μακρὰν σφαίρας πυρὸς καὶ φλόγας, δι' ὧν
προξενεῖ μεγάλην φθορὰν εἰς τὰ περίξ μέρη καθώς
καὶ ἐν ἔτει 1669 ἐξηρεύξατο τέσσαρες πυρίνους ποτα-
μὸς, διὰ τῶν ὁποίων ἐτέφρωσε πολλὰς τόπας πλησιο-
χωρὸς, μάλιστα εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς Κατάνης ὅπου ἐκαί-
σαν 15 Κάστρα· περὶ τὴν ὑπάρειαν ὅμως ἔχει τερ-
πινοτάτην θεωρίαν διὰ τὰς διαφορὰς πηγὰς, καὶ διὰ
τὴν πλουσιότητα τῶν καρπίμων δένδρων· οἱ Ποιηταὶ
μυθολογῶσιν, ὅτι οἱ Γίγαντες κεραυνωθέντες ὑπὸ τῷ
Διὸς νὰ κατεπλανώθησαν ὑποκάτω εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος,
διὰ τὸ καὶ ὁ Κλαυδιανὸς τὸ ὠνομάζει τύμβον τοῦ
Ἐγκελάδου· Ἡ αἰτία ὅμως, δι' ἣν ἡ Αἴτνα ἀενάως
ἐξερεύγεται φλόγας εἶναι αὕτη· ἐπεὶδὴ ἡ Σικελία εἶ-
ναι ἀντρώδης καὶ σιριγγώδης, ἐντεῦθεν ἀκολουθεῖ νὰ
ῖναι καὶ ὑποκειμένη εἰς τὰς πιθὰς τῶν ἀνέμων· ἐκτὸς
τάτου, ἔχει ἔσθθεν θεῖον (θεῖαφι) καὶ ἀσφαλτον (πίσ-
σαν), ὅπερ ὁ ἀὴρ διὰ τῶν φυσικηρίων τῶν αἰτρῶν ἐγ-
κεῖμενος, καὶ ἐπὶ πολὺ διωθέμενος γίγνεται αἴτιος τῆς
τῆς πυρὸς συλλήψεως, καὶ ἔτω διαχρονίζει ὁ ἐμπρησμός,
τῆς ὁποίας αἰτία εἶναι ἡ βίαιος παραχὴ τῶν ἀνέμων·
Ἐντεῦθεν καὶ παροιμία (παρ' Ἀριστοφ.), Αἰτναῖος Κάν-
θαρος, ἐπὶ τῶν ρυπαρῶν λεγόμενη, καὶ ἐπὶ τῶν βυ-
λομένων ἑαυτὸς μεγάλας δυνάμεις· Τὸ ὕψος ἐτάτε τῷ
ὄρει εἶναι μιλίων ὀκτώ, καὶ ἡ περίμετρος 60. ἀφίστα-
ται τῆς Κατάνης 15 μίλια, καὶ 50 τῆς Μεσσήνης, εἰς
αὐτὸ τὸ πάλαι ἦτον ἱερὸν τῷ Ἡφαίστῳ, ὅπου ἐτελεύ-
τησε καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς. — Μελέτ. ἐν Γεωγρ. σελ. 295.
Claudianus Lib. 1. de raptu Proserpine. Trogus Lib. 4.
Βιργίλ. βιβ. 4. Γεωγρ. καὶ Αἰν. γ'. Julius Solius polihis-
tor. cap. 11. Gellius Lib. 12. cap. 10. Οἰβίδ. μεταμ. 15.
Ἀριστοφ. ἐν Εἰρήνῃ στίχ. 12.

ὀργιζόμενος ὁ ἩΨαισος, (α) ἀπὸ τὸν φλογερὸν τοῦ
φύρην, ἀγκαλὰ καὶ χαλῶς, μ' ἔλον τοῦτο ἀναβάς

σπυ-

(α) Ο' ἩΨαισος ἦν Υἱὸς τῆ Διὸς καὶ τῆς ἩΨρας· ἀφ' ἧ ἐγεννήθη βλέπων αὐτὸν ὁ Πατὴρ τοῦ Ἀχιμεν, τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν, καὶ πεσὼν ἐτζάκισε τὸν ἑναυτὸ πόδα, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἔμεινε πάντοτε χαλῶς· κατὰ τύχην ὅμως ἔπεσεν εἰς τὴν Νῆσον Λήμνον, οἱ Λήμνιοι τὸν ἀνέλαβον, καὶ τὸν περιτομήθισαν, ὅθεν καὶ ὁ ἩΨαισος θέλων νὰ τὰς ἀντευχαρισήσῃ, ἐπῆξεν ἐκεῖ τὴν κατοικίαν τε, καὶ τὰς ἐδίδαξε τὴν χρῆσιν τῶ σιδήρου καὶ τῶ πυρός. Νήπιος ὢν ἀνετράφη ἀπὸ τὴν νύμφην Εὐρυνόμην θυγατέρα τῶ Ωκεανῆ, καὶ ἀπὸ τὴν Θέτιδα, ἡ κατ' ἄλλας, ἀπὸ τὰς Πιθήκους τῆς Νήσου Λήμνου· ἀφ' ἧ ἔφθασεν εἰς μεγάλην ἡλικίαν, ἔγινε χαλκεὺς ὑπηρετῶν τὰς Θεάς, καὶ κατασκευάζων τὰς κεραυνὸς τῶ Διὸς ὅμω με τοὺς συντρόφους τοῦ Κύκλωπας· τὰ ἐργαστήριά τε ἦσαν μόνον εἰς τὴν Λήμνον, καὶ Λιπάραν, ἀλλ' ἀκόμι καὶ εἰς τὸ ὄρος τῆς Αἰτνῆς· ἔλαβε διὰ γυναῖκα τὴν Ἀφροδίτην, τὴν ὁποίαν ἔδεσε με ἀλύσας ὅταν τὴν ἦρε μοιχευομένην μετ' τοῦ Ἀρεως, καὶ ἐπροξένισε μεγαλῶτατον γέλωτα εἰς τὰς ἐπιλοίπας Θεάς· Ἀξιόλογαι ἐργασίαι αὐτὴ φέρονται τὰ ὅπλα τῶ Ἀχιλλέως ὅπῃ ἐχάλκευσε διὰ παρακλήσεως τῆς Θέτιδος, τὰ ὅπλα καὶ ἡ ἀσπίς τοῦ Αἰγείου διὰ δεήσεως τῆς Ἀφροδίτης, τὸ σκῆπτρον τοῦ Πέλοπος διὰ προσευχῆς τῶ Διὸς, ὁ ὀρμίσκος (γικετάνι) τῆς Ἑρμιόνης, ὁ σέφανος τῆς Ἀριάδνης, καὶ ἡ ἄμαξα τοῦ Ἡλίου· ἔπλασε καὶ μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἔπειτα ἐκαλλώπισαν οἱ Θεοὶ διὰ τῶν δόρων, καὶ ἡ μὲν Ἀθηνᾶ ἐχάρισεν εἰς αὐτὴν τὴν σοφίαν, ὁ Ἀπόλλων τὴν ἐντέλειαν τῆς Μουσικῆς, ὁ Ἑρμῆς τὴν τέχνην τοῦ καλῶς λέγειν, ἡ Ἀφροδίτη τὴν ὀραϊότη-

τα,

σπουδαῖος εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἔφθασεν ἰδρωμένος, καὶ γεμάτος ἀπὸ μαύρην κόνιν, εἰς τὴν σύναξιν τῶν Θεῶν,
εἰς

τα, καὶ ἕκαστος, ἕτερον δῶρημα, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ὠνομάσθη Πανδώρα. Ἀφ' οὗ ὅμως ὁ Προμηθεὺς ἔκλεψε τὸ πῦρ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν, ἔσειλεν ὁ Ζεὺς τὴν Πανδώραν εἰς αὐτὸν μὲ ἔτα κιβώτιον εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν ὅλαι αἱ δυσυχίαι κεκλεισμέναι, αὐτὸς ὅμως δὲν ἠθέλησε γὰρ τὸ ἀνοίξῃ, αὐτὴ ἔπειτα εὗρηκε τὸν ἀδελφόν του Ἐπιμηθέα, ὁ ὅποιος εὐθύς ὅπου τὸ ἠνοίξεν εὐγύναν ὅλαι εἶναι αἱ δυσυχίαι, καὶ διασπάρησαν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἔξω μόνον ἀπὸ τὴν ἐλπίδα, ἡ ὅποια ἔμεινεν εἰς τὸ βᾶθος τοῦ κιβωτίου. Εὐρτάζετο ὁ Ἡφαίστος παρ' Ἀθηναίους μὲ τὴν ἑορτὴν ὀνομαζομένην τῶν Χαλκείων, ὁμοίως καὶ παρὰ Ῥωμαίοις δι' ἐτησίων ἑορτῶν καλουμένων Ἡφαισείων (Vulcanalia festa), εἰς τὰς ὁποίας ἔρριπτον πολλὰ ζῶα εἰς τὸ πῦρ. Λαμβάνεται καὶ μετωνυμίαν ὁ Ἡφαίστος ἀντὶ τοῦ πυρός, καθὼς καὶ τὸ ἰδίον τε ὄνομα φανερώνει ἔχον τὴν παραγωγὴν παρὰ τοῦ ἄπτω· διὰ τοῦτο καὶ ἐξωγραφίζετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, χαλὸς μὲ πῖλον κυάνεον εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὁ μὲν κυάνεος πῖλος ἦτον σύμβολον τοῦ ἑρᾶν πυρός καὶ θαροῦ ὄντος· ἡ δὲ χαλότης τοῦ γυνίου, ὡς ἀσθετοὺς καὶ δεομένου ὕλης· λέγεται δὲ ὅτι ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἐπειδὴ καὶ ὁ κεραυνὸς ἀπὸ τὸν αἶρα πίπτει, καὶ ἐπειδὴ συχνάκις πίπτει εἰς τὴν νῆσον Δῆμον διὰ τοῦτο πισεύεται, ὅτι καταφερόμενος εἰσέχθη παρὰ τῶν Δημνίων. Εἶχε διὰ γυναῖκα τὴν Ἀφροδίτην, τούτῃς ὁ Ἡφαίστος ὅπου σημαίνει τὸ πῦρ, συνεζεύχθη μετὰ τῆς Ἀφροδίτης δηλαδὴ τῆς φλογός· εἰς τοιοῦτον Ἡφαιστειὸν καὶ Κυκλωπικὸν πῦρ καίεται καὶ βασανίζονται, ὅποσοι ὑποδουλοῦνται εἰς τὰς
φλό-

εἰς τὰς ὁποίους βαρέως ἐπροσκαύθη· ὁ Ζεὺς ὄργιζόμενος ἐναντίον τῷ Ἀπόλλωνος, τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τῶν Οὐρανίων, καὶ τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν γῆν. Ἡ κενὴ τοῦ ἄμαξα ἔτρεχε τὸν συνήθη δρόμον ἰδιοκίντος, διὰ τὰ φέρη εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας, μαζὶ μὲ τὴν τακτικὴν ἐναλλαγὴν τῶν τεσσάρων Ὠρῶν τοῦ χρόνου. Ὑστερημένος ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ ὅλας τοῦ τὰς ἀπτήνας, ἠναγκάσθη νὰ γένη ποιμὴν καὶ νὰ φυλάττῃ τὰ ποίμνια τοῦ Ἀδμήτου (α) Βασιλέως τῆς

Θεο-

φλόγας τῆς Ἀφροδίτης, καὶ ἀκόμι οἱ τοιοῦτοι κατακρημνίζονται μετὰ τοῦ Ἡφαίστου ἀπὸ τῶν Οὐρανίων εἰς τὴν γῆν, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἀνωτέραν, εὐτυχὴ καὶ μακαρίαν εἶσιν, εἰς τὴν κατωτάτην δυσυχὴ καὶ ἀθλίαν κατάσασιν, καὶ δι' αὐτὴ τοῦ πτώματος χαλαίνουσιν ἔπειτα δυσυχῶς. Ἰδὲ πρὸς βεβαίωσιν τῶν εἰρημένων καὶ τὸ ἐντεχνον δίδισχον εἰς Ποιτῆ, δι' οὗ Θεατρίζεται ἡ ζωὴ τῶν τοιῶτων.

Τίον ἔχεις τὸν Ἑρῶτα, γυναῖκα δὲ τὴν Ἀφροδίτην.

Οὐκ ἀδίκως Χαλκιεῦ, τὸν πόδα χαλὸν ἔχεις. — Παλλὰδ· βιβλ. β'. τῶν Ἐπιγραμ. Φερνιάτ. περὶ φύσ. Θεῶν. Βιργίλ. Αἰνείαδ. 8. καὶ Γεωργ. 3. Λακκιανὸς βιβλ. α'. Πολυδεύκ. βιβλ. 7. Πausan. ἐν Ἀττικ. Εὐσέβ. εὐαγγ. προπ. Κικέρ. περὶ φύσ. Θεῶν. Λακτάντ. βιβλ. α'. Ὅμηρ. Ὀδυσ. θ'. σίχ. 267. Λίχλ. ἐν Προμηθεῖ. Varro de Lingua Latin. Lib. 4. Ἡσίοδ. ἐν Θεογ. Λακκιαν. περὶ Θεοῶν, καὶ ἐν Διαλόγοις.

(α) Ὁ Ἀδμήτος ἦν Τίος τοῦ Φερέως καὶ τῆς Περιχλόμενης θυγατρὸς τοῦ Μίνως Βασιλέως τῶν Κρητῶν, εἰς τῶν 55. Ἀργοναυτῶν· ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Θησσελίαν πολὺν καιρὸν. Τούτου τὰ ποίμνια ἐποίμανεν

Θεσσαλίας (α). Αὐτὸς ἔπαιξε τοὺς αὐλοὺς, καὶ ἡ
 ἡδύτης τῆς φωνῆς του ἐτράβιζεν ὅλους τοῦ Ποιμένας
 ὑπὸ

μανεν ὁ Ἀπόλλων ἐννέα χρόνους, ὅποτεν ἐδιάχθη ἀ-
 πὸ τὸν Οὐρανὸν διὰ τὸν φόνον τῶν Κυκλώπων. Εἴπει-
 δὴ ὅμως ὁ Ἀδμήτος ἔδειξε μεγάλην φιλοφροσύνην εἰς
 τὸν Ἀπόλλωνα, ἤξιώθη παρ' αὐτῇ ταύτης τῆς χάρι-
 τος, ὅτι δηλαδὴ, ἀφ' ἧς ἤθελεν ἔλθῃ ἡ διαρισμένη ἡ-
 μέρα τοῦ θανάτου του νὰ ἡμπορῇ νὰ τὸν ἀποφύγῃ, ἀ-
 νίστως ἤθελε προαιρεθῇ ἕτερος αὐτ' αὐτοῦ νὰ ἀποθά-
 νῃ· ἐλθάσης λοιπὸν τῆς διαρισμένης (μορίμου) ἡμέ-
 ρας, ὅλοι οἱ φίλοι του ἠρήθησαν αὐτὴν τὴν χάριν, ἡ-
 μόνον ἡ γυνὴ του Ἀλκίσις ἐπρόκρινε νὰ ἀγοράσῃ τὴν
 ζωὴν τοῦ ἀνδρός της μὲ τὸν θάνατόν της· Ἀποθανού-
 σης αὐτῆς ἐτραγῶδουν συνεχῶς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἀ-
 δμήτου, μονωδίας καὶ ᾠσματα ἐπικύνθῃα κατὰ πολλὰ
 λυπηρὰ, πρὸς ἐνθύμῳσιν τοιαύτης χάριτος καὶ ἀγά-
 πης ὅπου ἡ γυνὴ του ἔδειξεν εἰς αὐτόν, ἕως ὅπου κι-
 νηθεῖσα πρὸς οἶκτον δι' αὐτῶν ἡ Περσεφόνη, ἄφησε
 τὴν Ἀλκίσιν, ἡ κατ' ἄλλους, ἕως ὅπου ὁ Ἡρακλῆς
 καταβὰς εἰς τὸν ᾗδην τὴν ἀνήγαγεν. Εἰτευθεὶν πα-
 ρὰ τοῦ τόπου ἐλήφθη καὶ παροιμία, Ἀδμήτου μέ-
 λος, ἀνήκουσα εἰς καθε λυπηρὰν ᾠδὴν, καὶ λόγον ἐ-
 πιτάφιον κινῶντα τοὺς ἀκούοντας εἰς θρήνον. ὁ Καλ-
 λίμαχος ὅμως ἀντιφερόμενος εἰς τὴν γνώμην τῶν λοι-
 πῶς Ποιπτῶν, οὕτω λέγει, ὕμνω εἰς Ἀπόλλωνα.
 σίχ. 46.

Φοῖβον, καὶ Νόμιον κινήσχομαν ἐξ ἔτι κείνου.

Ἐξοτ' ἐπ' Ἀμφρυσσῶ ζευγυτίδας ἔτρεφεν ἵππους.

Ἡΐδεος ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτιο.

(α) Ἡ Θεσσαλία ἐλέγετο τὸ πάλαι καὶ Αἰμονία,
 κληθεῖσα ἀπὸ τῆς Αἰμονος, καὶ Ἀργος Πελασγικόν, καὶ
 Πελασγία, ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Βασιλεύσαντος ἐκεῖ, ἡ
 ἀπὸ

ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πετελέων εἰς τὸ χεῖλος μιᾶς καθα-
ρᾶς βρύσης, καὶ ἀκέσσει τὰ τραγουδιὰ του· ἕως τότε
εἰσοῦ-

ἀπὸ τῶν Πελασγῶν, οἱ ὅποιοι ἐσάθηνσαν πολυπλά-
νιοι, καὶ ἐκατοίκησαν εἰς διαφόρους τόπους· ἔτι καὶ
Δρυοπίς, ἀπὸ Δρύσπος τοῦ Λυκάονος, καὶ Δίας τῆς
Λυκαονίας, ὁμοίως ἐλέγετο Ἑλλάς, Γραικία, Πυρ-
ραία, καὶ Πυρρίδια ἀπὸ Πύρρας τῆς γυναικὸς τῆ Διο-
καλίωνος, καὶ τελευταῖον Θεσσαλία ἀπὸ Θεσσαλοῦ
τοῦ Υἱοῦ τοῦ Αἴμονος, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀντίφου τοῦ Υἱοῦ
τοῦ Θεσσαλοῦ, ὁ ὅποιος μετὰ τὴν πόρθησιν τῆς
Τρωάδος, ἦλθεν εἰς τοὺς Πελασγούς, καὶ χώραν κα-
τασχών, ὠνόμασεν αὐτὴν Θεσσαλίαν. Αὕτη ἡ ἐπαρ-
χία ἔχει ἀπὸ Βορέως τὴν Μακεδονίαν, ἀπ' Ἀνατο-
λῶν τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ἀπὸ Δυσμῶν τὴν Ἡ' πε-
ρον, ἀπὸ τῆς ὁποίας χαρίζεται διὰ τοῦ ὄρους Πίνδα
(τῆ Μιτζόβας), ἀπ' Ἀρκτε τὸ ὄρος Ὀλυμπον, καὶ ἀ-
πὸ Μεσημβρίας τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν Οἴτην (Βάνινα,
ὁξιαῖς). Διαιρεῖται εἰς μέρη πέντε εἰς τὴν Θεσσαλιῶ-
τιν, Φθιώτιν, Πελασγαίαν, Ἑσθιωτιν, καὶ Μαγνηκὴν·
Ποταμοὶ ἀξιολογώτεροι τῆς Θεσσαλίας εἶναι ἔτσι, ὁ
Πηνειὸς κοινῶς λεγόμενος Σαλαμβρία, ἔχων τὰς ἀρχὰς
ἐκ τῆ Πίνδα ὄρος, καὶ δεχόμενος ἐν αὐτῷ Ποταμὸς, τὸν
1'ον, τὸν Παμισσόν, τὸν Φοίνικα, τὸν Κεράλιον, καὶ
τὸν Ἀπιδανόν. Ὅρη διάσημα εἶναι ὁ Ὀ'λυμπος, ὁ-
ρος ὑψηλότερον, τοῦ ὁποίου τὴν ἀκρόρειαν οἱ Ποι-
ταὶ καλοῦσιν Οὐρανόν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦν ποτὲ Βω-
μὸς τοῦ Διὸς· ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς λάμψεως, αἰο-
ρεῖ Ὅρος ἐλάλαμπον, αὐτὸ διαιρεῖ τὴν Θεσσαλίαν
τῆς Μακεδονίας, καὶ ἀπτεται τῆς Πιερίας ἐπαρχίας
οὗσης τῆς Μακεδονίας, εἰς αὐτὸ λύκοι δὲν γεννῶν-
ται, καὶ Δάφνη γίνεται πολλή· τὸ Πύλιον Ὅρος, εἰς
τὸ ὅποιον ἦτον τὸ ἄντρον τοῦ Χείρωνος Ὅρος ὑψη-
λόν,

ἔζουσιν μίαν ζωὴν ἀγροτικὴν, καὶ θνητῶν· ἄλλο δὲν
ἔξουρον παρὰ νὰ βόσκωσι, νὰ κουρεύωσι, νὰ ἀρμύγωσι
σι τὰ

λόν, εἰσοσίφυλλον, καὶ διάσημον διὰ τὸ συμπόσιον τῶν
Γαμῶν τῆς Θέτιδος, καὶ τὰ Πηλεΐας εἰς αὐτὸ ἐδίδασκεν
ὁ Κένταυρος Χείρων τὰς Τίεας τῶν Ἡρώων, καὶ ἐν αὐ-
τοῖς τὸν Ἀχιλλεΐα, τὰς ἀρμυζέσας τέχνας καὶ ἐπιστή-
μας εἰς τὰς Ἡγεμόνας, τῆς εἰρήνης δηλαδὴ καὶ τοῦ πο-
λέμου· ἐπάνω εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κορυφάς του ὑφύεται
ἕνας Ναὸς εἰς τιμὴν τῆ Διὸς πλησίον τοῦ σπηλαίου
τῆ Χείρωνος· ὁ Ὀρθρος, ἀντικρὶ εὐρισκόμενον τῆς
Ὀάσης, εἰς αὐτὰ τὰ Ὀρὴ λέγουσι νὰ ἔγινεν ὁ πόλεμος
τῶν Γιγάντων· ἡ Ὀρὴ (Κίσσαβος) ἀπέχει τῶν σο-
μάτων τῆ Πηνειῆς 80 σταδίους, λέγουσιν ὅτι νὰ ἦτον πο-
τὲ ἠνωμένος μὲ τὸν Ὀλυμπον, καὶ νὰ ἀπεσπάρθη ἀπ'
αὐτῆς ὑπὸ σεισμῶν τῆς Γῆς, εἰς τῶν ὁποίων τὸ χάσμα
τρέχει ὁ Πηνειὸς, ὅς τις ποτὲ νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ τὸ
χάσμα διαπερνᾷ τὴν περίφημον πεδιάδα γυναικὴν ὑπὸ
τὸ ὄνομα, Τέμπη Θετταλικά, καὶ κοινῶς Μπαμπᾶ
ἀπὸ τῆς Κώμης, ὅπως εἶναι τὸ Παιδοχεῖον, τόπος διά-
σημος διάσημος εἰς τὰς ξυγγραφείας καὶ ὡραιότατος ἐ-
σολισμένος μὲ αἰθαλῇ φυτὰ καὶ μὲ ἄλση κατάσκηια τῶν
ὁποίων τὰ ὕδατα εἶναι ψυχρά καὶ ἡδίστα συμβάλλοντα
εἰς τὴν υἰεῖαν τῶν λυομένων ἐν αὐτοῖς, καὶ διαπερνῶν
διὰ ταύτης, διέρχεται διὰ τὸ χάσματος ἦτοι τῆς Κοι-
λάδος τῶν Τεμπῶν, ἀφίνων ἐκ ἐξέων τὴν Ὀσσαν,
καὶ ἐξ ἀριστερῶν ἕναν ὡραιότατον Δαφνῶνα. Οἱ Θεο-
σαλοὶ ἐχρημάτισαν ποτὲ διάσημοι εἰς τὴν ἀνδρείαν,
ἠδύνοντο εἰς μικρὸν διάσημα νὰ συνάξωσιν ἐξ χιλιά-
δας ἵππεῖς (καβαλαραίους) καὶ δέκα χιλιάδας πεζῆς,
χωρὶς νὰ ἀριθμηθοῦν οἱ Τοξόται ὅπου ἦσαν ἐξαίρε-
τοι, ὄντες συνεθισμένοι παιδιόθεν εἰς τὸ νὰ ρίπτου-
σι τὸ δοξάρι· δὲν εἶναι πρᾶγμα τόσον περίφημον ἀπὸ

τὰ πρόβατά των, καὶ τὰ ἐργάζονται τὸν τυρὸν, ὅλη ἡ πεδιάς ἐπαρομοίᾳζε μίαν φρικτὴν ἐρημίαν.

Οὕτως

τὴν ἵππασίαν τῶν Θετταλῶν, ὅλοι συμφωνοῦσι, ὅτι εἶναι ἀδύνατον τὰ ἀντιπαθεῖν τις εἰς τὴν ἰχυρότητά της· ἐκατηχερῶντο ὁμῶς ὡς Μαγοὶ καὶ Γόντες, ἀκόμι καὶ διὰ τὰ φαρμακρὰ καὶ βλαπτικὰ χέρτα, ὅπου ἔξευρον, καὶ ἐμεταχειρίζοντο, μάλιστα νομασαὶ ἦσαν αἱ Γυταῖαις αὐτῶν εἰς τὰς μαγείας, τὸ ὁποῖον καὶ μέχρι τῆς σήμερον σώζεται. Αὐτοὶ πρῶτοι ἦσαν τὴν εὐκαλίαν τὰ βάλλωσι τὸν χαλινὸν εἰς τὸ ἄλογον, καὶ τὰ τὸ ὀδηγῆσαι εἰς τὸν πόλεμον, ἐκ τούτου ἐπλάσθη, ὅτι ὑπῆρχον ποτὲ εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἄνθρωποι, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωποι, καὶ τὸ ἥμισυ ἵπποι (ἄλογα), οἵτινες ἀνομάζοντο Ἴπποκύνταυροι· αὐτὸ τὸ πλάσμα φαιεῖται τὴν ἀρχαιότητα τῆς ἱππικῆς ἀναμεταξύ των. Ἡ Θεσσαλία προάγει κρασί, λάδι, μετὰξι, καρπὸς διαφόρων εἰδῶν, ἡ γῆ εἶναι εὐφορώτατη, τὰ γεννήματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ ὅλον ὅπου εἶναι πολλότατα, τρώγονται συχνὰ ἀπὸ τὰ σκωλήκια· ἡ Θεσσαλία ἐσάθη ἡ καθεῖδρα τῶν Ἡρώων, καὶ τὸ θέατρον τῶν πλείων μεγάλων κατορθωμάτων· ἐκεῖ ἐφάνησαν οἱ Κύνταυροι καὶ Λαπίθαι, ἐκεῖθεν ἐξέπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται, ἐκεῖ ἀπέθανεν ὁ Ἡρακλῆς, ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ Ἀχιλλεύς, ἐκεῖ ἔζησεν ὁ Πειρίδους, ἐκεῖ ἐφάνη ὁ ἀνδριώτατος ἀθλητὴς Πολυδάμας, ὅπου ἐθανάτωσε τὰς Λέοντας ὡς Ἄρνας, ἐκεῖ οἱ πολεμισαὶ ὑπῆγαγον ἀπὸ τοὺς πλείον μακρυνοὺς τόπους τὰ δοξασθῶσι διὰ τὰς αἰδραγαθίας των. Οἱ Ἀχαιοὶ, οἱ Λιολεῖς, οἱ Δωριεῖς, καὶ ἄλλα ἰσχυρὰ ἔθνη, ἔχουσι τὴν ἀρχὴν των ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν. Εἰς τοὺς πλείον ἀρχαίους χρόνους των, ἐκαλλιεργοῦν τὴν Παιτικὴν, αὐτοὶ διίσχυρίζονται ὅτι ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ Θάμυρις, ὁ Ὀρφεύς,

Οἷεν ὁ Ἀπόλλων ἔδωκεν εὐθὺς τὰ καταλάβωσιν οἱ Ποιμένες τὴν γλυκύτητα τῆς ἀπλῆς ἢ ἀγροτικῆς ζωῆς. Τώρα ἐπερίγραφε τραγῳδῶν τὴν ωραιότητα τῶν ἀνθέων, τὰ ὅποια σέβουσι ἢ καλλωπίζουσι τὸ Ἔαρ· ἄλλοτε τὴν ἐξοχὴν καὶ ἀβρότητα τῆς εὐαδίας των ὅπου ἔπεμπον, καὶ τὴν πρασινάδα τῶν χόρτων ὅπου ἐχρωμάτιζον τὰς πεδιάδας. Ἐτραγῳδοῖ ἔπειτα τὰς λαμπρὰς ρύντας τοῦ καλοκαιρίου, εἰς τὰς ὁποίας πνέουσιν οἱ ἥσυχοι καὶ λεπτοὶ Ζέφυροι (α), οἱ ὅποιοι μὲ τὰς

ὁ Λῖνος, καὶ τόσοι ἄλλοι, οἵτινες ἔζησαν εἰς τὸν αἰῶνα τῶν Ἡρώων. Εἰς τὸ κυνῆγι εἶναι ὑπόχρεοι τὰ σέβονται τοὺς Πιλάργους (λελέκια), μάλιστα οἱ Τῆρροι, ἀποφασίζοντες ἐναντίον ἐκείνων ὅπῃ φορεῖν αὐτὰ τὰ πτηνὰ, τὴν ἰδίαν τιμωρίαν ὅπῃ καὶ εἰς τὰς φορεῖς. Αὐτὴ ἡ συνήθεια φυλάττεται ἀκόμη ἀπὸ τῆς παλαιᾶς, οἱ ὅποιοι τὰς ἐτίμων, ὥσπερ ὅπῃ ἐκαθάρισαν ὅλην τὴν Θεσσαλίαν ἀπὸ τὰ ὑπερμεγέθη ὄφidia ὅπῃ τὴν κατηνώχλην προτίτερα. — Νῆος Ἀτάχαρος: τομ. δ. κεφ. λε. Ἡρόδοτ: ἐν Πολυμνία βιβ: ζ. Ἡλίν: βιβ: 4. κεφ: 8. σελ: 193. Λίλιαν: ποιήλ: ἴσορ: βιβ: 2. Θουκυδ: βιβ: 4. κεφ: 78. Ξενοφῶν ἐλλ: βιβ: 5. σελ: 581. Ἰσοκρ: τομ: α. σελ: 4. Πολύβ: βιβ: δ. σελ: 278. Σολιν: κεφ: 8. Λίβ: βιβ: 37 κεφ: 13. Θεόφρ: ἴσορ: φυτ: βιβ: 8. κεφ: 10. Μελέτ: ἐν Γεωγρ: σελ: 384.

(α) Οἱ Ζέφυρος ἦσαν γιὸς τοῦ Ἀεραίου καὶ τῆς Ἡοῦς (Αὐγῆς), ἑκαστὸς ἀπὸ τοῦς τέσσαρας Γαιικούς ἀνέμους, ὅς τις ὀνομάζεται καὶ Δυτικός· αὐτοῦ πνέοντος ἐκ τοῦ Ἰσημεριοῦ, ὁ Ἄηρ γίνεται δίσυχρος, καὶ αἱ Νεφέλαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιτυφνίσκονται εἰς βροχὴν. Καλεῖται Ζέφυρος, οἷοις ζῶν φέρειν, ἔπει-

τὰς γλυκείας τῶν δρόσους καταψύχουσι τοὺς καταπε-
 ροιημένους ἀνθρώπους, καὶ δίδουσι μεγάλην βοή-
 θειαν εἰς τὴν ἡγοριωμένην γῆν. Ἄλλοτε ἐπαινοῦσε
 διὰ τῶν ὠδῶν τὰς χρυσοειδεῖς καρπούς, διὰ τῆς τιμῆς
 τῶν ὁποίων ἀνταμείβει τὸ φθινόπωρον τὴν φιλοπορίαν
 τῶν Γεωργῶν, καὶ ὑπερύψωνε πολλάκις τὴν ἀνάπαυ-
 σιν τοῦ χειμῶνος, εἰς τὸν ὅποιον οἱ χαρέμενοι Νέοι
 χορεύουσι πλησίον τῆς φωτίας· ἐπαράσαιντε τελευταίον
 τὰς σκοτεινοὺς λόγγους, οἱ ὅποιοι σκιάζουσι τὰ βου-
 ρὰ καὶ τὰς βαθεῖας κοιλάδας, ὅπου οἱ ποταμοὶ σει-
 ρόμενοι διὰ μυρίων κυκλοφερῶν δρόμων φαίνονται νὰ
 παίζωσιν εἰς τὴν μέσσην τῶν γελῶντων λιμνῶν. Καὶ
 ἔτως ἀπέδειξε πόσον ἡδὺ εἶναι νὰ ζῇ τις μὲ μόνην τὴν
 ἀπλὴν εὐφροσύνην τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς, ὅποτεν ἰξεύρει
 νὰ δοκιμάσῃ τὰς θελκτικίους ἡδονὰς τῆς ἀπλῆς φύσε-
 ως. Εὐθὺς ἔπειτα οἱ Ποιμένες διὰ τῆς ἡδύτητος τῶν
 αὐλῶν τῶν ἐγνώρισαν ἑαυτὰς πλέον εὐτυχεῖς ἀπὸ τῆς
 Βασιλείας. Αἱ καθαφαὶ καὶ λαμπραὶ τρυφαὶ καταφρο-
 νῆσαι τὰ κεχρυσωμένα παλάτια τῶν Ἡγεμόνων μετοι-
 κῆσαν ἰλαδὸν εἰς τὰς ταπεινὰς καλύβας τῶν Ποιμένων.
 Οἱ ἔρωτες, οἱ γέλωτες, καὶ αἱ χάριτες ἠκολούθουν τὰς
 ἀνά-

δὴ δὲ αὐτὰ ὅλα τὰ φυτὰ βλαστάνουσι καὶ φυλορροοῦ-
 σι. Ζωγραφίζεται εἰς εἶδος Μείρακος, ἔχοντος ὅφιν
 ἐλευθέραν καὶ πτερὰ ταχύτατα· ἡ κεφαλὴ τε εἶναι ἐξε-
 φανωμένη μὲ ἓνα σέφανον συντεθειμένον ἀπὸ διάφορα
 ἄνθη, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα ἄνευ ἐνδύματος· ἵσταται
 ὄρθιος, καὶ μὲ τὰς δύο τε χεῖρας βασιάζει μίαν σιν-
 δόνα λευκὴν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς τε ὡσάν σπέπασμα.
 — Φιλόσφ: ἐν εἰκόσι. Gell: Lib: 2: cap: 21. Holle in
 Mytholog: cap: 3, pag. 134.

ἀκάκους ἢ ἀπλᾶς Βασκοπέλας· ὅλαι αἱ ἡμέραι ἦσαν ἡμέραι ἑορτῆς, ἄλλο τι δὲν ἠκούετο, εἰμὴ τὸ εὐ-
 λαλον κοιλᾶδισμα τῶν Πουλίων, ἢ τὸ γλυκὺ φύση-
 μα τῶν Ζεφύρων, οἱ ὅποιοι μὲ τὰς ἡσυχους τῶν πνο-
 ᾶς ἐφαίνοντο ὅτι ἔπαιζον ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους τῶν
 δένδρων, ἢ τὸ μωμουρίσμα ἐνδὸς καθαροῦ ρείθρου ὅπῃ
 ἐπιπτεν ἀπὸ κῆμμίαν ὑψηλὴν πέτραν, ἢ τὰ εὐρυθμα
 τραγοῦδια ὅπου ἔμπνεον αἱ Μοῦσαι εἰς τοὺς Ποιμέ-
 νας, οἱ ὅποιοι ἠκολούθουν τὸν Ἀπόλλωνα. Αὐτὸς
 ὁ Θεὸς ἔπειτα τοὺς ἐδίδαξε νὰ κερδαίνωσι τὸ βραβεῖον
 τοῦ δρόμου, ἢ νὰ ταξεύωσι τὰς Δορκάδας καὶ Ἐλά-
 φους μὲ τὰς σαΐτας των· διὰ τοῦτο οἱ ἴδιοι Θεοὶ ἐ-
 φθόνησαν τοιαύτην εὐτυχίαν τῶν Ποιμένων, ἐπεὶδὴ
 ἐφάνη εἰς αὐτοὺς εὐτυχὴς ἐκεῖνος ὁ νέος τρόπος τῆς
 ζωῆς, παρὰ ὅλη ἡ δόξα ὅπῃ εἶχον εἰς τοὺς Ἀΐετας·
 ὅθεν διὰ νὰ μὴν ἤθελε καταφρονηθῇ εἰς ὅλους τὸ ὕστερον
 ὁ Οὐρανὸς ἀπὸ τοὺς θνητοὺς, προσκαλεῖται ἀπὸ τῆς
 φυγῆς ὁ Ἀπόλλων, καὶ ἀναλαμβάνει τὴν ἰδίαν του τά-
 ξιν.

Πρέπει, ὦ Τέκνον μου, ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἱστορίας
 ὅπου σοὶ ἐδιηγέσθην νὰ διδαχθῇς τὰ πρακτικὰ ἐπεὶδὴ
 καὶ εὐρίσκεισαι εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν τοῦ Ἀπόλλω-
 νος. Γεώργησον ταύτην τὴν ἄκαρπον γῆν, κάμει νὰ
 ἀνθήσουν ἐποῦτοι οἱ ἔρημοι τόποι, ἢ δίδαξον, καθὼς
 ἢ ἐκεῖνος ὁ Θεός, εἰς ὅλους τοὺς Ποιμένας, διὰ νὰ
 ἐγνωρίσωσι τὴν γλυκύτητα τῆς ἀγάπης ἢ ὁμοιοῦς.
 Δάμασον τὰς θηριώδεις τῶν καρδίας βάνοντας ἔμπρο-
 σθεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐπιθυμητὴν γλυκύτητα τῆς ἀρε-
 τῆς· γενεὸς αἷτιος νὰ αἰσθανθῶσι πόσον εἶναι γλυκὴ
 νὰ ἀπολαμβάνωσιν εἰς τὴν ἐρημίαν τὰς ἀβλαβεῖς καὶ

ἀπλᾶς τερπνότητος, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὑδεῖς δύναται τὰ τὰς ὑσερήσῃ. Μίαν ἡμέραν, ᾧ Υἱέμν, μίαν ἡμέραν ὅταν ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον, αἱ πακοπαθεῖς ἢ κατατήκυσαι φροντίδες θέλουν σὲ κάμει τὰ λυπηδῆς διὰ τὴν ὑσερήσιν τῆς ποιμαντικῆς ταύτης ζωῆς.

Ἀφ' οὗ ὁ Θερμόσιρις ἀμίλησε ταῦτα, μοι ἔδωκεν ἕναν αὐλὸν γλυκύφωνον τόσον, ὅπου ἡ ἡχώ ἐκείνων τῶν βουβῶν, ἀντιβοῶσα εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ περίξ μέρη ἔκαμε τὰ συναχθᾶσι πλησίον μου ὅλοι οἱ Ποιμένες· ἡ φωνή μου εἶχε μίαν ἀρμονίαν ἑράνιον. Ἐγὼ αἰσθάνομουν τὸν ἑαυτὸν μου ὡς ἐκστατικὸν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπου εἶχον εἰς τὸ νὰ φάλλω τὰς καλοῦσας τῆς ἐρασμίου Φύσεως, διὰ τῶν ὁποίων ἐσόλισε τοὺς ἀγρούς ἢ τὰς πεδιάδας. Ἐπερνούσαμεν ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας, ἢ πολὺ μέρος τῆς νυκτὸς τραγωδῶντες ὅλοι ὁμοῦ· οἱ Ποιμένες ἀλησιμονῶντες τὰς καλύβας των, ἢ τὰ ποίμνιά των, συνεθροίζοντο περὶ ἐμὲ, ἢ ἔμενον ἀκίνητοι καὶ τεθαμβημένοι ἐν ὅσῳ ἐγὼ τοὺς ἐδίδασκον. Ὅλοι αἱ ἐρημίαι καὶ οἱ τόποι ἀφήροντες τὴν προτέραν ἀγριότητα ἐλάμβανον εἰς τοῦ λόγους των νέον εἶδος πολὺ διαφορετικὸν καὶ τερπνότερον· καὶ εἶφαίνετο, ὅτι ἡ πολιτικὴ διάθεσις τῶν κατοίκων, ἔκαμνε ὁμαλὴν καὶ ἡμέραν, καὶ αὐτὴν τὴν ἀγρίαν γῆν.

Ἐν τούτοις, πολλάκις συνεθροίζόμεθα διὰ τὰ θυσιάσωμεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὸν ὁποῖον ἱεράτευεν ὁ Θερμόσιρις· ἐπροπορεύοντο οἱ Ποιμένες ἐσεφανωμένοι μὲ δάφνας εἰς τιμὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ μετ' αὐτοὺς ἠκολούθουν αἱ βοσκοποῦλαι χορεύουσαι ἢ ἐσεφανωμένοι μὲ ἄνθη, ἔφερον ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς των

εἰς

εἰς κύνιστρα τὰ ὀλοκαυτώματα. Τελειωθείσης τῆς θυσίας εὐφρανόμεθα εἰς ἓνα ἀγροτικὸν συμπόσιον τὸ ὁποῖον συνέστατο ἀπὸ τὸ γάλα τῶν αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων, ὅπου ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἡμέγαμεν, καὶ ἀπὸ ὀπωρικά ὥσάν φοῖτικας, σῦκα, καὶ σαφυλάς, τὰ ὅποια ἐμαζώταμεν μετὰς χεῖράς μας, καὶ ἦτον ἡ πλέον ὀρεκτικὴ μας τροφή. Ὅποτε καθήμεθα εἰς τὰ χόρτα καὶ θάμνους, τὰ πολύφυλλα δένδρα ἔδιδον εἰς ἡμᾶς μίαν σκιάν, ἅχ! πλέον ἐπιθυμητήν, παρὰ ὅτ' ἐδίδασιν τὰ χρυσεύμενα τῶν Βασιλείων παλάτια· ἐκεῖνο ὅμως ὁπ' αὐτὸ μὲ ἐδόξασε περισσότερον εἰς ἐκείνας τὰς Ποιμένας ἐσάθην τὸ ἐφεξῆς.

Μίαν ἡμέραν ἕνας πενασμένος Λίων ἄρμησε μετὰ μέγαν βρυχισμόν εἰς τὸ ποιμνιον, ὅπου ἐγὼ ἐφύλαγα, καὶ ἄρχισε νὰ φθείρῃ ὡμῶς πολλὰ θρέμματα. Ἐγὼ ἅλλο τι δὲν εἶχον εἰς τὰς χεῖρας, παρὰ μόνον τὴν ῥάβδον μου, μ' ὅλον τοῦτο μὲ εὐτολμίαν ἄρμυσκα κατ' αὐτοῦ. Αὐτὸς ἐσύκωσε τὴν μεγάλην του χαίτην, ὅπου ἦτον ἐξαπλωμένη ἐπάνω εἰς τὸν λαιμόν του, ἔτρυξε τοὺς ὀδόντας του, ἠτοίμασε τοὺς ὀνυχάς του, ἄνοιξε τὸν φλογερόν του φάρυγγα, καὶ ἐκτύπη τὰς πλευράς τε μετὰ τὴν μακρὰν καὶ κυκλοειδῶς γυρισμένην οὐρὰν του. Ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπὸ φοβερὰς φλόγας ὥσάν νὰ ἦσαν διακεχυμένοι μετὰ αἷμα· πιάνωντάς τον τὸν ἔρριψα κατὰ γῆς. Ἐδοκίμασε νὰ μὲ καταξέσχισῃ μελιδόν, μὰ τὸ μικρὸν σιδηροῦν ὑποκάμισον μετὰ τὸ ὁποῖον ἦμουν ἐνδεδυμένος κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ποιμένων τῆς Αἰγύπτου τὸν ἐμπόδισεν, ὅπου νὰ μὲ καταξέσχισῃ. Τρὶς τὸν ἔρριψα, καὶ τρὶς πάλιν ἐσυνώθη· ὥρνετο τοσοῦτον μέγαν ὅπου ἀντιβοῦσαν

ὅλα τὰ δάση . Τελευταῖον μὲ τὸ ἀπόθλιμμα (ζούλιγμα) τῆς χειρὸς κλείωντάς τε τὸν φάρυγγα, τὸν ἐνίκησα καὶ τὸν ἐπνίξα . Οἱ Ποιμένες, ὄντες μάρτυρες τῆς τοιαύτης μὲ νίκης, μὲ ἠνάγκασαν νὰ ἐνδυθῶ τὸ δέρμα ἐκείνῃ τῇ τούτῳ φοβερῇ καὶ θηριώδεϊ ζώῃ .

Διεσπάρη εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν τῆς Αἰγύπτου .

(α) ἡ φήμη τοῦ τοιούτου λαμπροῦ ἀνδραγαθήματος ;
καὶ

(α) Ἡ Αἴγυπτος εἶναι ἡ πρώτη ἐπαρχία τῆς Λυβίας, καὶ ἐπισημοτέρα τῶν ἄλλων . Καλεῖται Ἑβραϊστὶ Μισραῖμ καὶ Μαζῶρ (μὲ τὰ ὅποια ὀνόματα συμπίπτει πολλαῖς εἰς τὰς θείας Γραφάς), ὑπὸ τῶν ἐντοπίων Χιμπιλί, ὑπὸ τῶν Ἀράβων Βαρδαμασάρ, καὶ ὑπὸ τῶν Τέρων Μισίρ, ὀλίγον παραφθαρέντος τῆ Ἑβραϊκοῦ ὀνόματος Μισραῖμ, ληφθέντος ἐκ τῆ γῆς τοῦ Χάμ Μισραῖν . Αἴγυπτος δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Αἰγύπτου τοῦ γῆς τῆ Βήλε καὶ ἀδελφῆ τῆ Δαναῦ, ὁ ὁποῖος ἐγέννησεν γῆς 50, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆ πατρὸς αὐτῶν Βήλου, ὅμην Δαναῖς Βασιλεῦς τῆς Λιβύης, ὃδὲ Αἴγυπτος τῆς Ἀραβίας, ὅπου κατασφραγισμένος τὴν τῶν Μελαμπόδων χάραν τὴν ὠνόμασεν ἀφ' ἐαυτοῦ . Αἴγυπτος ἐκαλεῖτο πρότερον καὶ ὁ Νεῖλος Ποταμός . Τὰ σημανόμενα τῆς Αἰγύπτου τρία εἶναι ἡ Χάρα, ὁ Ποταμός, καὶ ἡ Ἀμαρτία . Τὰ σύνορα τῆς μεγάλης ταύτης ἐπαρχίας εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ανατολῆς ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα, ὁ Ἰσθμὸς τῆς χάρας Σεβίξ λεγόμενος Σάρ, καὶ ἡ Πετραία Ἀραβία· ἀπὸ τὴν Μεσημβρίαν ἡ Αἰθιοπία· ἀπὸ τὴν Δυσιν, ἡ Λυβία, καὶ ἀπὸ τὸν Βορεάν ἡ Μεσόγειος Θάλασσα· ὁ Ποταμὸς Νεῖλος τρέχει ἀπὸ τὴν Μεσημβρίαν πρὸς τὸ Βόρειον μέρος, καὶ περὶ ἀπὸ ὅλον τὸ μακρὸς τῆς Αἰγύπτου, τὸ ὅποιον κρατεῖ χερδὺν 300 μίλια . Ἡ Αἴγυπτος εἶναι περικυκλωμέ-

καὶ ἐκείνη τῆς μεταλλαγῆς τῶν ποιμένων, καὶ τελειο-
ταίον ἔφθασεν ἕως εἰς τὰ ὦτα τῆ Βασιλείας Σεσώστριος·
Εὔμα-

μένη ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ ἄλλο μέρος μὲ δὺα σειρὰς Βου-
νῶν, ἀπὸ τὸ δυτικὸν μέρος εἶναι κάμπτος ὅπῃ κρατεῖ
εἰς μερικὸς τόπος 45 μίλια, καὶ μετρεῖται ἀπὸ τὴν
Ἀλεξανδρεῖαν ἕως τὸ Δαμιὰτ ὅπου ἤδη λέγεται Βελ-
βαίς· Ἀγχαλὰ καὶ ἡ Αἴγυπτος νὰ μὴν ἦναι κατὰ τὸ
πλάτος τόσο μεγάλη, μὲ ὅλον τοῦτον τὸν παλαιὸν
καιρὸν εἶχε πολλοτάτας Πόλεις (18 χιλιάδ,) καὶ ἓνα
ἀναρίθμητον πλῆθος ἐγκατοίκων (7 μυριάδια)· ἡ
Παλαιὰ Αἴγυπτος διαιρεῖται εἰς τρία καὶ κυριώτερα μέ-
ρη, εἰς τὴν ἀνωτέραν Αἴγυπτον, ἣτις ὀνομάζεται Θη-
βαίς, καὶ νεύει πρὸς τὸ Μεσημβρινὸν μέρος· εἰς τὴν
Μέσην Αἴγυπτον λεγομένην Ἐπτάνομον ὡς περιέχου-
σαν ἑπτὰ Νόμους, ἥτοι Σατραπείας· καὶ εἰς τὴν κα-
τωτέραν Αἴγυπτον, ἥτοι τὸ μέρος ὅπῃ λέγεται Ἐλ-
ληνιστὶ Δέλτα, καὶ ὅλον ἐκεῖνον τὸν τόπον ὅπου εἶναι
ἕως τὸ Ἐρυθραῖον Πέλαγος, καὶ πρὸς τὴν Μασσάγειαν
Θάλασσαν, ἕως τὰ Ρινοκόλoura, ἢ ἕως τὸ Κάσιον ὄ-
ρος· Αἱ χῶραι τῆς Συήνης, καὶ τῆς Ἐλεφαντίνης, δι-
χάζουσιν τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τὴν Αἰθιοπίαν, καὶ εἰς
τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Αὐγύστου ἕως ἐκεῖ ἔφθασε
τὸ Βασίλειον τῆς Ρώμης, καὶ αὐταὶ αἱ δὺα χῶραι
ἦσαν πάλαι τὰ ὅρια τῆς Βασιλείας τῶν Ρωμαίων·
Οἱ Αἰγύπτιοι διίσχυρίζοντο τὸ πάλαι μετὰ τῶν Σκυ-
θῶν περὶ Ἀρχαιότητος τοῦ Ἐθνους αὐτῶν, καὶ ἤ-
θελον ὅτι αὐτοὶ νὰ ἦναι ἀρχαιότεροι πάντων· Αὐ-
τὸ τὸ ὑπερήφανον ἔθνος ὅπῃ ἀνοήτως ὑψηλοφρονεῖ διὰ
τὴν ἀρχαιότητά του καὶ διὰ τὴν εὐγένειαν, ἔβλεπε πῶς
ἦτον πολλὰ εὐμόρφον πρᾶγμα, νὰ κρύπτηται μέσα
εἰς μίαν ἀπειρὴν ἄβυσσον αἰῶνων, ἡ ὅποια ἐφαίνε-
το πῶς τὸ ἕκαμνε νὰ πλησιαζῇ χεῖδὸν εἰς τὴν αἰδιό-
τητα·

Ἐμμεν ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο αἰχμαλώτους, τοὺς
ὁποίους ἐσοχάζοντο διὰ Τυρίους, ἔφερε τὸν Χρυσοῦν
αἰώ-

τητα. Οἱ Ἰερεῖς καὶ φύλακες τῶν Ἱερῶν Γραμματοφυ-
λακίων τῆς Αἰγύπτου ἔπλαττον πῶς τοὺς ἐκυβέρνη-
σαν κατὰ διαδοχὴν εἴκοσι χιλιάδες χρόνους πρῶτον οἱ
Θεοὶ καὶ ἔπειτα οἱ ἡμίθεοι ἦσαν οἱ Ἡρώες· καθ' εἰς
ὑπαρξίαν καλῶτατα πόσον μάταιον καὶ μυθῶδες εἶναι
ἐν τοιαύτῳ αἵτημα. Οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον πρὸν ὀξύτα-
τον καὶ ἐφευρετικώτατον πολλῶν ἀφελίμων πραγμάτων,
ἐσάθισαν εὑρεταὶ τῆς Ἀστρονομίας, Γεωμετρίας, καὶ
πολλῶν ἑτέρων Ἐπιστημῶν. Οἱ Ἑρμεῖς τῶν ἐγέμισαν
τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ θαυμασὰς ἐφευρέσεις, δὲν ἔπεν-
τες ἄλλο τι εἰμὴ τὴν ἐφεύρεσιν ἐκείνων ὅπῃ ἐχρησί-
μουν εἰς τελειότητα τῆ νοός, καὶ εἰς τὸ νὰ καταστήσουν
εὐχάριστον καὶ εὐτυχὴ τὴν ζωὴν. Εἶχον τὴν τῆς χυ-
μείας τέχνην καὶ τὴν χρυσοποιάν δι' ἧς ἔγιναν πλε-
σιώτατοι. Οἱ ἐφευρεταὶ τῶν ἀφελίμων πραγμάτων ἐ-
λάμβανον καὶ ζῶντες καὶ μὲν θάνατον βραβεῖα ἀξία
τῶν πόνων τῶν, τούτου χάριν ἦσαν Ἱερά τὰ Βιβλία
τῶν οὐα Ἑρμῶν, καὶ τὰ ἐσοχάζοντο θεῖα. Πρῶτος
λαὸς ἀπὸ ὅλους εἶναι ὁ Αἰγύπτιος ὁποῦ ἐπιμελήθη
διὰ σύναξιν Βιβλιοθηκῶν, καὶ ἡ ἐπιγραφή ὁποῦ ἔβα-
νον ἐπάνω εἰς αὐτάς ἐπαρεκίνει τὸν ἀναγινώσκοντα
εἰς περισσώτεραν περιέργειαν. Τὰς ἀνόμεζον Ἀποθή-
κας τῶν Ἱατρικῶν τῆς Ψυχῆς, ΨΥΧΗΣ ΙΑΤΡΕΙΟΝ,
καθ' ἱατροῦσι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν, ὁ-
ποῦ εἶναι ἡ πλέον κινδυνώδης ἀθέλεια ἀπὸ ὅλας τὰς
ἄλλας, καὶ ἡ πηγὴ ὅλων τῶν κακῶν. Ἐπειδὴ ὁ τό-
πος τῶν ἡτον ἠνωμένος, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀνέφαλος διὰ
παντός, διὰ τῆτο ἐσάθισαν οἱ Αἰγύπτιοι οἱ πρῶτοι
ὁποῦ παρετήρησαν τὸν δρόμον τῶν Ἀστέρων, καὶ αὐ-
ταὶ αἱ ἀξίαι παρατηρήσεις τὰς ἐδῶκαν αἰτίαν νὰ διορ-
θῶ-

αἰῶνα εἰς τὰς ἀκάρπους του καὶ ἀοικήτους ἐρήμους.
 Ἡ Θέλησε νὰ μὲ ἰδῇ, ἐπεὶδὴ ἤγάπα τὰς Μῆσας· καὶ
 ἄλον

Θάσωσι τὸν δρόμον τῶ ἔτους, καὶ τὸν δρόμον τῶ Ἡ-
 λίου. Πάλιν διὰ τὰ γινώσκωσι τὰ ὑποστατικά των ὁ-
 ποῦ ἐσκεπάζοντο κάθε χρόνον διὰ τῆς πλημμύρας τῆ
 Νείλου ἠναγκάσθησαν νὰ τὰ μετροῦν, διὰ τοῦτο ἔ-
 γιναν ἔμπειροι εἰς τὴν Γεωμετρίαν· τὸ ἴδιον αἴτιον
 τὰς ἔκαμε νὰ εὑρῶσιν, ἢ νὰ φέρωσιν εἰς τελειότη-
 τα τὴν Γατρικὴν· οἱ Γατροὶ των εἶχον κανόνες τινὰς
 διωρισμένους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐχρεωτοῦσαν νὰ κυβερ-
 νῶνται, καὶ αὐτοὶ οἱ κανόνες ἦσαν παρατηρήματα πα-
 λαῖα σοφῶν Διδασκάλων γεγραμμένα εἰς τοὺς Ἱερὰς
 Κώδικας. Οἱ Παλαιοὶ ἐσοχάσθησαν πάντοτε τὴν Αἴ-
 γυπτον διὰ τὸ πλεόν περίφημον χαλεπὸν εἰς τὴν Σο-
 φίαν, καὶ τὴν Πολιτικὴν, καὶ ὡς ἀρχὴν τῶ περιωσιτέρα
 μέρους τῶν τεχνῶν καὶ Ἐπιστημῶν. Ἡ Ἑλλάς ἦτον το-
 τοῦτον καταπιεσμένη εἰς τοῦτο, ὅπου οἱ μεγαλήτε-
 ροὶ τῆς ἀνθρωπείας ὁ Δαίδαλος, ὁ Μελάμπους, ὁ Ὀ-
 μῆρος, ὁ Πυθαγόρας, (ὅστις ἐκεῖθεν εὗρε καὶ τὴν
 περὶ μετεμψυχώσεως διδασκαλίαν), ὁ Πλάτων, ἐκεῖ-
 νοι οἱ δύο περίφημοι Νομοδίται ὁ Λυκούργος καὶ ὁ
 Σόλων καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὑπῆγον ἐπὶ ταῦτα εἰς τὴν Αἴ-
 γυπτον διὰ νὰ λάβωσι τὴν τελειότητα, καὶ νὰ ἀποκτή-
 σωσι τὰς πλεόν ἐξαιρέτως μαθήσεις. Ὁ ἴδιος Θεὸς
 τοὺς ἔκαμε μίαν ἔνδοξον μαρτυρίαν ἐπαινῶν τὸν Μωϋ-
 σήν καὶ ὅτι ἐπαιδεύθη πάση σοφίᾳ Αἰγυπτίῳν
 (Πράξ. κεφ. ζ'. 22). Ἐφαίνετο ὅτι ἡ Αἴγυπτος ἔ-
 βανε μεγάλαν ἐπιμέλειαν διὰ νὰ ὑψώῃ μνημεῖα καὶ
 ἐνθυμήσεις πρὸς δόξαν τῆς. Οἱ Ὁβελίσκοι τῆς τόσαν
 διὰ τὴν εὐμορφίαν ὅσον καὶ διὰ τὸ ὕψος ἦσαν ὁ πρῶ-
 τός τῆς σολισμός, καὶ μάλιστα αἱ Πυραμίδες, αἱ ὁ-
 ποῖαι ἦσαν ἐν σῶμα σεριόν καὶ ἄδειον ἔχον βάσιν πλα-
 ττεῖαν

ὅλον ἐκεῖνο ὅπῃ δύναται νὰ διδάξῃ τὸν τοῦν τῶν ἀνθρώπων, παρεκίνει τὴν καρδίαν τοῦτε τῷ Βασιλέως·
Μὲ

τεῖαν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τετράγωνον, ἡ ὁποία ἦτον εἰς τὴν κορυφὴν ὀξεία (σουβλερή). Τρεῖς Πυραμίδες ἦσαν εἰς τὴν Αἴγυπτον πλέον περίφημαι ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας· μία ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐσάδῃ ἀξία νὰ συναριθμηθῇ εἰς τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ Κόσμου· αὕτῃ ἦτον συιτεθειμένη ἀπὸ τὰς πλέον μεγαλωτάτας πέτρας, τόσον ὅπου ἡ μικροτέρα ἦτο ἀπὸ 30 ποδάρια, αὐταὶ ἦσαν πελεκημέναι μὲ μίαν θαυμασίον τέχνην, καὶ συνεπασμέναι ἀπὸ Ἱερογλυφικά· καθε πλευρὸν εἶχεν 800 ποδάρια εἰς τὸ πλάτος, καὶ ἄλλα τόσα εἰς τὸ μήκος· ἃς θεωρήσῃ ὁ φιλοῖστωρ Αναγνώστης τὸ μέτρον ὅπου μᾶς ἄφησεν ὁ Κύρ δὲ Χαζέλης εἰς τὴν Αἰαδαμίαν τῶν Ἐπιστημῶν, ὁ ὁποῖος ὑπῆγεν ἐπὶ ταυτοῦ ἐκτὶ ἐν τῷ 1693 ἔτι· Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπου προξενεῖ περισσοτέραν ἐκπληξιν εἰς αὐτὰ τὰ παλαιὰ μνημεῖα εἶναι ἡ βεβαία καὶ ἀσφαλὴς ἀπόδειξις ὅπῃ μᾶς δίδουσι διὰ τὴν τελείαν ἐπίδοσιν τῶν Αἰγυπτίων εἰς τὴν Ἀστρονομίαν· ὁ Κύρ δὲ Χαζέλης μετρήσας τὴν μεγάλην Πυραμίδα (περὶ ἧς ἀνωτέρω διελάβομεν) ὑπέρεν ὅτι τὰ τέσσαρα πλευρά της ἦσαν γυρισμένα πρὸς τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ Κόσμου, καὶ ἀκολουθῶς ἐσήμαινον τὸν ἀληθινὸν Ἰσημερινὸν ἐκεῖνε τὸ τότε· (ὅρα τὰς γνώμας τοῦ Κυρίου Φοντενέλλι εἰς τὸ ἐγκώμιον τοῦ Κυρίου δὲ Χαζέλη.) Αἱ εὐμορφίαι αὐτῶν τῶν τεχνουργημάτων δείχνουσιν εἰς πόσῃ τελειότητι ἔφερεν ἡ Αἴγυπτος τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν, τὴν Ζωγραφικὴν, τὴν Γλυπτικὴν, καὶ τὰς λοιπὰς Ἐπιστήμας. Αὐτοὶ δὲν ἐφράντιζον μῆτε περὶ τῆς Γομασικῆς ἢ Παλαιστικῆς, ὅταν δὲν ἐπροξένει εἰς τὸ σῶμα μίαν σφραῖν καὶ εὐρωστον δύναμιν, ὥτε περὶ τῆς Μυστικῆς, τὴν ὁποίαν ἐσοχάζοντο

Μὲ ἴδε, μὲ ἤκουσε μετ' εὐχαριστίας, καὶ ἐκατάλαβε
 πῶς ὁ Μέτοφης τὸν ἐξηπάτησε διὰ φιλαργυρίαν, τὸν
 ὁ-

ζοντο διὰ μίαν ἐναχολὴν ὅχι μόνον ἀναφελῇ, ἀλλὰ
 καὶ κινδυνώδῃ εἰς τὸ νὰ ἐκδηλύη τὰς ψυχὰς. Δὲν ἐ-
 σάδῃ ἄλλα Γένος δεισιδαιμονέστερον ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας·
 αὐτοὶ εἶχον ἓνα μέγαν ἀριθμὸν ἀπὸ Θεοὺς διαφέ-
 ρων βαδμῶν, ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἄλλους ἦσαν δύο ὁ-
 ποῦ ἐτιμῶντο κοινῶς ἀπὸ ὅλην τὴν Αἴγυπτον, ὁ Ὀ-
 σιρις καὶ ἡ Ἰΐσις, τοὺς ὁποίους ἐσοχάζοντο Ἡΐλιον
 καὶ Σελήνην. Ἐκτὸς τούτων κοινώτεροι θεοὶ ἦσαν ἐκ
 μὲν τῶν τετραπόδων τρεῖς ὁ Βοῦς, ὁ Κύν, καὶ ὁ Αἰ-
 λωρ, ἐκ δὲ τῶν πτηνῶν δύο Ἰέραξ καὶ Ἰΐβις, καὶ
 ἐκ τῶν ἐνύδρων δύο λεπιδωτὸς ἰχθὺς, καὶ Ὁξύρυγ-
 χος. Ἐν τούτοις ὁ Βοῦς Ἀΐσις Ἑλληνιστὶ καλεόμενος
 Ἐΐαφος, ἦν ὁ πλέον περίφημος· ἦτον μαῦρος ἀνό-
 μοις μὲ τῆς ἄλλης, εἶχεν ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον ἓνα
 λευκὸν σημεῖον ὡσάν τὸ ἡμικύκλειον τῆς Σελήνης, ἐ-
 πάνω εἰς τὴν πλάτην τὸ χῆμα ἐνὸς Αἰγῆ, καὶ ἐπά-
 νω εἰς τὴν γλῶσσαν τὸ χῆμα ἐνὸς Κανθάρου· δὲν εὐ-
 χαρισέοντο οἱ Αἰγύπτιοι νὰ φέρωσι τιμὰς μόνον εἰς τὰ
 ζῶα, ἀλλ' ἡ ἀγνωσία των τοὺς ἔφερε νὰ ἀποδίδωσι
 τὴν θεότητα καὶ εἰς τὰ λάχανα τῶν κήπων· παρ' αὐ-
 τοῖς ἦτον ἀπαίσιον νὰ κόψῃ τινὰς μὲ τῆς ὀδόντας τὰ
 πράσινον, ἢ τὸ κρομμύδιον. Οἱ Αἰγύπτιοι πρῶτον ὑ-
 πετέλουσαν εἰς Βασιλεῖς ποτὲ μὲν ἐδικούσαν, ποτὲ δὲ
 Αἰθίοπας, εἴτα ἐξασίασαν αὐτὰς οἱ Πέρσαι, ἔπειτα
 οἱ Μακεδόνες, ὕστερον μετῴθε τὸ Βασίλειον πάλιν
 εἰς τῆς Αἰγυπτίως, ὥς ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι μοναρχήσαν-
 τος τοῦ Αὐγούστου μετέβαλον τὸ Βασίλειον τῆς Αἰ-
 γύπτου εἰς Σατραπείαν· μετὰ τοὺς Ῥωμαίους ἐξου-
 σίασαν αὐτοὺς οἱ Σαρακηνοὶ, ἔπειτα οἱ Σουλτάνοι,
 ἤτοι οἱ Μαμελοῦκοι· (τὸ ὀρθῶν αὐτὸ ὄνομα κατὰ
 τὴν

ἐποῖον εὐθὺς καταδικάσας εἰς μίαν αἰώνιον φυλακὴν
τὸν ὑσέφησεν ἀπὸ ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα ὅπου ἀδίκως
ἔξω-

τὴν Συριακὴν διάλεκτον σημαίνει ὑπερέτην)· τότε στρα-
τεύσας κατ' αὐτῶν ὁ πρῶτος Σελίμ Βασιλεὺς τῶν Τέρ-
κων τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς Σελτάνης. Οἱ Αἰγύπτιοι ἐ-
νομίζοντο κακὸτροποι, καὶ πανεργοί, ὅθεν καὶ Παροι-
μία, Αἰγυπτιάζειν, τὸ κακὸτροπεύειν καὶ πανεργεύ-
θαι. Διάσημος Ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου εἶναι ὁ Νεῖ-
λος ὁ μέγιστος πάντων τῶν Ποταμῶν τῶν εἰσερχομέ-
νων εἰς τὴν ἕσω Θάλασσαν. Ὀνομάζεται παρὰ τῇ
δεύτῃ γραφῇ Γαιῶν ἢ Γηῶν, καὶ εἶναι ὁ δεύτερος Πο-
ταμ. ὁ ἐξερχόμενος ἐκ τῆ Παραδείσου (Γένν. κεφ. β'.
13.) καὶ κυκλῶν πᾶσαν τὴν Γῆν Αἰθιοπίας· μαρτυ-
ρεῖ τοῦτο καὶ Ἰερεμίας (κεφ. β'. 14.) λέγων, τί σοι
καὶ τῇ ὁδῷ Αἰγύπτου τοῦ πλεῖν ὕδωρ Γηῶν; Αἰ-
πυγῶν αὐτῶν εἰς τὰς παλαιὰς ἦσαν ἀγνώστοι, ὕστερον
δὲ ἐγνώθησαν ὅτι εἰσὶ δύο εὐρισκόμεναι εἰς τὴν ἀνω-
τέραν Αἰθιοπίαν, καὶ εἰς τὸ Βασίλειον τῶν Χαμπε-
σίων εἰς τὸν τόπον ὅπῃ καλεῖται Σακαχάλα, μετα-
ξὺ ὑψηλοτάτων ὄρων καλεσμένων κοινῶς Βέτ, καὶ Ὀ-
ρη τῆς Σελήνης. Πλημμυρεῖ ὁ Νεῖλος καθ' ὅλην τὴν
Αἰγύπτου ἐν διαρισμένῳ καιρῷ τὴν ἔτος, καὶ ἰλὺν νέαν
κατάγει, παρ' ἧς ἐκλήθη Νεῖλος, οἷον εἶπεν Νέα ἰ-
λὺς, ἐκ τῆς ὁποίας γίνεται ὁλος ὁ τόπος ἐκεῖνος εὐ-
φροδύνης καὶ γεννητικός. Οἱ Παλαιοὶ ἐσοχάθησαν πολλὰς
αἰτίας διὰ τὴν πλημμύραν τῆς Νεῖλου, τὰς ὁποίας ἐξ-
ηγεῖται νῦν ἰδὼν ἕκαστος εἰς τὸν Σικελ. Διόδωρον, εἰς τὸν
Ἡρόδοτον, καὶ εἰς τὸν Σίνακα· μὲν ὅλον τοῦτο αὐτὴ εἶ-
ναι μία ὑπόθεσις ἀμφισβητήσιμος· ὅλοι σχεδὸν ὁμο-
λογοῦσιν ὅτι ἡ Πλημμύρα τοῦ Νεῖλου προέρχεται ἀ-
πὸ μεγάλης ἐτησίους βροχῆς αἱ ὁποῖαι πίπτουσιν εἰς
τὴν Αἰθιοπίαν ὅπου λαμβάνει τὴν ἀρχὴν τοῦ· αὐ-
ταῖ

ἔξασίαζεν· ὦ! πόσον εἶναι δυσυχής, ἔλεγεν, ὅς τις εἶναι μεγαλήτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους· συχνά-
 κς

καὶ αἱ βροχαὶ τὸν αὐξάνουσιν εἰς τόσον ὅπου πλημ-
 μυρίζει τὴν Λιβυδίαν, καὶ ἀκολουθῶς τὴν Αἴγυπτον·
 ἡ αὐξήσις αὐτοῦ εἰς τὴν Αἴγυπτον γίνεται εἰς τὴν
 Ἰσημερίαν τοῦ Καλοκαίριου, δηλαδὴ πρὸς τὸ τέλος
 τοῦ Ἰουνίου, καὶ ἀκολουθεῖ ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ Σε-
 πτεμβρίου, καὶ τότε παύει, καὶ ἀρχίζει νὰ ὀλιγοσεύῃ
 εἰς ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Οκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου,
 καὶ τελειωθέντος τῶ Νοεμβ. ἐμβαίνει εἰς τὰ ὄριά τινι,
 καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν συνεπιπλέοντα δρόμον. Τὸ δι-
 κμιον μέτρον τῆς αὐξήσεως εἶναι 16 πήχειων, ὅταν εἶ-
 ναι 12. ἢ 13 φοβῶνται ἀκρίβειαν, καὶ ὅταν πάλιν περ-
 νᾷ τὰς 16 εἶναι βλαβερὸν. Οἱ Βασιλεῖς τῆς Αἴγυ-
 πτου εἶχον γῆσαι ἓνα μέτρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσημειώ-
 ναν τὰς διαφορὰς αὐξήσεις, καὶ ἐκεῖθεν ἐδηλοποιεῖν
 εἰς ὅλην τὴν Αἴγυπτον, καὶ διὰ τοῦτου ἔξευροντο οἱ ἀν-
 θρωποι, πόσον ἔπρεπε νὰ φοβῶνται ἢ νὰ ἐλπίζωσι
 διὰ τὸν θεισμὸν. Ἔως καὶ τὴν σήμερον ἡμέραν φυλάτ-
 τεται ἡ αὐτὴ συνήθεια εἰς τὴν Καῦρον. Εἰς τὴν αὐ-
 λὴν ἐνδὸς τζαμίου εἶναι ἓνας σῦλος, εἰς τὸν ὁποῖον
 σημειῶνονται οἱ βαθμοὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ Νείλου,
 καὶ καθ' ἡμέραν διαλαλῶσιν οἱ Δημοῖοι Κύριοι εἰς
 ὅλην τὴν Πόλιν πόσον ὁ Νεῖλος ἤξησεν. Οἱ ἐθνικοὶ
 ἀπέδιδον εἰς τὸν θεὸν τοὺς τὸν Σέραπιν τὴν πλημμύ-
 ραν τοῦ Νείλου, καὶ ὁ σῦλος ὅπου ἐσημειώθη τὰς
 αὐξήσεις ἐφυλάττετο μὲ εὐλάβειαν μέσα εἰς τὸν Ναὸν
 τοῦ Εἰδώλου. Ἀλλ' ὅταν ἐβασίλευσεν ὁ χριστιανικώ-
 τος Βασιλεὺς Μ. Κωνσταντῖνος ἔκαμε καὶ τὸν μετέ-
 φερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας, αὐτοὶ
 μετέστησαν ὅτι ὁ Νεῖλος δὲν ἤθελεν αὐξηθῇ πλέον
 διὰ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Σέραπιος, ἀλλ' εἰς τὰ ἀπό-
 ληθα

κίς δὲν δύναται νὰ ἰδῇ μὲ τὰ ὄμματά του τὴν ἀλήθειαν, ἔπειδὴ εἶναι περικυκλωμένος ἀπὸ ἄνδρας ὅπῃ τὴν ἐμποδίζουσι νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Βασιλικὴν του Θεωρίαν. Καθ' εἰς παραινέται ἀπὸ τὸ ἰδίόν του ὄφελος νὰ τὸν ἀπατᾷ. Ἐκαστος ἐν προσχήματι ζήλου καλύπτει τὴν φιλοτιμίαν τε καὶ προσποιεῖται ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Βασιλέα, καὶ δὲν τὸν ἀγαπᾷ διὰ ἄλλο; εἰμὴ διὰ τὰ δῶρα ὅπου δίδει, μάλιστα τὸν ἀγαπᾷ τόσον ὀλίγον, ὅπου τὸν κολακεύει μόνον διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὰς χάριτάς τε, καὶ ἔπειτα τὸν προδίδει.

Μὲ εἶχεν ἔπειτα ὁ Σέσωσρις εἰς μεγάλην ἀγάπην, καὶ ἐδιώρισε μερικὰ πλοῖα πολεμικά διὰ νὰ μὲ πέμψῃ εἰς τὴν Ἰθάκην, τὰ ὅποια ἦσαν συντροφειμένα μὲ ἱκανὴς στρατιώτας, δι' ὧν ἤθελε δυνηθᾷ νὰ ἐλευθερώσω τὴν Πηνελόπην ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐρασῶν ἥτον ἔτοιμος ἡ ναυτικὴ δύναμις, καὶ ἄλλο δὲν ἐσχαζόμεθα, εἰμὴ τὴν ἀναχώρησιν. Ἐγὼ ἐθαυμάζομεν τῆς τύχης τὰς μεταλλαγὰς, ἡ ὅποια εὐθὺς ὑφάινει ἐκείνους ὅπου μετ' ὀλίγον ἐσμίκρυνεν. Αὕτῃ ἡ ποικιλία τῶν πραγμάτων μοι ἔδιδεν ἐλπίδα, πῶς ἥτον δυνατόν νὰ ἐπιστρέψῃ ποτὲ ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Πατρίδα τε, ἔπειτα ἀπὸ μακροῦς καὶ κόπης κινδύνους.

μήτε

λεθα ἔτη ἐπλημμύρισε μὲ τὴν συνειδισμένην τε αὐξήσιν. — Πλάταρχ. ἐν συμποσιακ. βιβ. δ'. σελ. 600. ἔτι περὶ Ἰσίδ. σελ. 358. Σωκράτης βιβλ. α'. κεφ. 18. Σωζόμενος βιβ. ι'. κεφ. 3. Διόδ. βιβ. α'. Σένης φυσικ. ζητημ. βιβ. δ'. κεφ. α'. καὶ β'. Στράβ. βιβ. 17. Τάκτος ἐν τοῖς χρονικοῖς βιβ. β'. Ἰσβεναλίου Πονίμ. σατιρικ. ι'. Ἡρόδ. βιβ. β'. Bossuet. Prideaux, et Rollini Hist. Velus.

μήτε ἀπελπίζομεν πῶς δὲν ἤθελεν ἰδῶ τὸν Μέντορα·
ἀγκαλὰ κ' εἶχον τὸν πηγαίνει εἰς τὰ ἔχματα κ' πλείον
ἄγνωστα μέρη τῆς Λιβυοπίας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅπῃ ἐ-
γὼ ἐβράδυνα τὴν ἀναχώρησίν μου, διὰ τὰ λάβω ἂν
ἦτον δυνατόν, εἶδον σὶν τινα δι' αὐτόν, ὁ Σίσωφρις (α)
ἀπεί-

(α) Ὁ Σίσωφρις, ἴος, ἢ κατὰ τὸν Διόδωρον, Σε-
σώωσις, ἴος, ἦν Υἱὸς πρωτότοκος τοῦ Βασιλέως Ἀμι-
νόφιος. Αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς ἐγέννησε δύο Υἱὸς τὸν Σί-
σωφριν, καὶ τὸν Ἀρμῆϊδα. Παρ' Ἑλλήσιν ὁ μὲν Ἀ-
μεινόφρις καλεῖται Βῆλος, οἱ δὲ Υἱοὶ τοῦ Αἰγυπτίου,
καὶ Δαναός. Ὁ Σίσωφρις ἐχρημάτισεν ὅχι μόνον ἕνας
ἀπὸ τοὺς δυνατωτέρους Βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου, ἀλλ'
ἕνας καὶ ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους Νικηφόρους, ὅπῃ ἐ-
σάθηκαν εἰς τοὺς παλαιούς καιρούς. Ὁ Πατὴρ του ἦ
ἀπὸ φυσικὴν ἑρμῆν, ἢ ἀπὸ κλίσιν, ἢ ἀπὸ τὴν προ-
σαγὴν ἐνὸς χρησμοῦ, ἐφρόντισε νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν
Υἱὸν του μεγάλον Νικητὴν. Ἐπειδὴ διὰ προσαγῆς αὐ-
τοῦ ἔφερον εἰς τὴν κύλῃν τε, ὅλας τὰς ἄρσενας παῖ-
δας, ὅπῃ ἐγεννήθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁ-
ποίαν εὐγῆκεν εἰς φῶς ὁ Υἱὸς τε. Ὁ Βασιλεὺς ἐπιμι-
λήθη νὰ ἀναδραφῇ ὅμῃ μὲ τὸν Σίσωφριν μὴ ὁμοίαν ἐ-
πιμέλειαν κ' φροντίδα· τὰς ἐσυνείδισαν ἐξ ἀπαλῶν ὀ-
νύχων, εἰς μίαν κοπιαστικὴν κ' σκληρὰν ζωὴν, δὲν τὰς
ἔδιδον νὰ φάγουν, εἰάν δὲν ἔτρεχον πρότερον ἕνα ἐρ-
κετὸν δρόμον ἢ πεζοὶ, ἢ ἐπάνω εἰς τὰ ἄλογα, κ' ἢ
πλείον συνειδισμένους ἀσκήσις ἦτον τὸ κυνῆγι. Ὁ
Λίλιανδς (βιβ. ἱβ. κεφ. θ.) λέγει ὅτι ὁ Σίσωφρις ἐ-
διδάχθη ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν τὴν Πολιτικὴν καὶ τὴν τέχνην
τοῦ Βασιλεύειν. Ὅταν ὁ Σίσωφρις ἠύξησεν, ὁ Πατὴρ
τε τὸν ἔβαλε νὰ κάμῃ τὴν δοκιμὴν εἰς ἕνα πόλεμον
κατὰ τῶν Ἀράβων. Οὗτος ὁ νέος Βασιλεὺς ὑπέταξεν

H

αὐτό

ἀπέθανεν ἄφνω ἐπειδὴ ἦτον ὑπέργυρος, καὶ ὁ θάνατός
του μετέρριψεν εἰς παρομοίας δυσυχίας. Ὅλη ἡ Αἴ-
γυ-

αὐτὸ τὸ γένος ὅπῃ ἕως τότε ἦτον ἀκαταδάμαστον ἔχων
συμβουθὸς τοὺς νέους ὅπῃ με αὐτὸν ἀνεδράφηνκαν, καὶ
ὅπῃ τὸν ἠκολούθουν πάντοτε εἰς κάθε μάχην. Ἀφ' οὗ
ἀπέθανεν ὁ Πατήρ τε, ἐσοχάσθη νὰ ὑποτάξῃ ὅλα ἐ-
κεῖνα τὰ περίξ μέρη· ὅθεν πρότερον ἐπιμελήθη νὰ
κερδίσῃ τὴν ἀγάπην τῶν Στρατιηγῶν καὶ Στρατιωτῶν.
Μετὰ τοῦτο διαιμοίρασεν ὅλον τὸν τόπον του εἰς 36
Ἡγεμονείας (Νομούς), τὰς ὁποίας παρέδωκεν εἰς κυ-
βέρνησιν ἀξίων καὶ πιστῶν ὑποκειμένων. Ὑπέταξε ἑ-
πίτα τὴν Αἰθιοπίαν καὶ ἠνάγκασε τοὺς λαοὺς διὰ τὰ
τῷ πληρώσῃ κάθε χρόνον μίαν διαρισμένην ποσό-
τητα, ἀπὸ χρυσίον, ἐλεφάντινον κόκκαλον, καὶ ἔβα-
νον. Ἐκυρίευσεν τὰς Νήσους τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης,
καὶ ὅλας τὰς παραθαλασσίους χώρας· περιεκύκλωσεν
τὴν Ἀσίαν, καὶ τὴν ὑπέταξε θωμασίας· ἐπροχώ-
ρησεν εἰς τὰς Ἰνδίας περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆα,
Βάκχον, καὶ Ἀλέξανδρον, ἐπειδὴ ὑπέταξε τὸν τό-
πον ὅπου εἶναι πέραν ἀπὸ τὸν Γάγγην, καὶ ἔφθασεν
ἕως τὸν Ὠκεανόν· ὁ Ἡρόδοτος εἶδεν εἰς τὴν ἐλάσσο-
να. Ἀσίαν, ἀπὸ τὴν μίαν θάλασσαν ἕως εἰς τὴν ἄλ-
λην τὰ σημεῖα τῶν Ὠριάντων του· εἰς πολλὰς τό-
πους ἦτον κεχαραγμένη ἐπ' αὐτῷ εἰς τοὺς σὺλους αὐ-
τῇ ἡ Ἐπιγραφή· „Σέσσωρις ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασι-
„λέας, καὶ Κύριος τῶν Κυρίων, ἐκυρίευσεν μετ' ἡ-
„σχύν τῶν ὅπλων του, τοῦτον τὸν τόπον.“ Ἡ ἡ-
πορούσαμεν νὰ σοχασθῶμεν τὸν Σέσσωριν ὡς ἓνα ἀ-
πὸ τοὺς Ἡρώας τοὺς πλέον ἐνδόξους καὶ περιβοή-
τους παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ἀρίστος καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος
δὲν ἠθέλην ἀμαυρώσῃ τὴν λαμπρότητα τῶν πολεμικῶν
κατορθωμάτων του, ἔχων μίαν τυφλὴν δόξαν διὰ τὴν
με.

ἔφυγτος ἐφάνη ἀπαρηγόρητος διὰ τὸν θάνατόν του. Ἐκαστη πατρίᾳ (φαιήλια) ἐσοχάζετο πῶς ἔχασεν ἕνα καλὸν φίλον, προνοητικώτατον ἐπιστήν, καὶ πατέρα. Οἱ Γέροντες ὑψώνοντες πρὸς Οὐρανὸν τὰς χεῖράς των ἐφάναζον, ἡ Αἴγυπτος δὲν ἔλαβε ποτὲ ἕτω καλὸν Βασιλέα, ἔτε θέλει τὸν ἐπιτύχη. Ἐπρεπεν, ὦ Θεοί! ἢ ποτὲ νὰ μὴν ἤθελε δείξετε εἰς τὴν Γῆν τοιαῦτον ἄνθρωπον, ἢ δείχναντάς τον, νὰ μὴν ἤθελε τὸν ἀποσερήσητε. Ἐπειδὴ ποίαν ζωὴν ἔχομεν νὰ ζήσωμεν μὴ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Σισσώερος; ἡ ἐλπίς τῆς Αἰγύπτου ἠφανίσθη, ἔλεγον οἱ Νῆοι, οἱ Πατέρες μας ἐσάθισαν εὐτυχεῖς, ἐπειδὴ ἔζησαν ὑποκάτω εἰς ἕνα Βα-

τὴν μεγαλειότητά τε, ὅπῃ τὸν ἔκαμε νὰ ἀλησμονήσῃ πῶς ἦτον ἄνθρωπος. Οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ Πρῶτοι τῶν ὑποτεταγμένων. Ἐθνῶν ἤρχοντο εἰς διαρισμένους καιροὺν προσφέροντες εἰς τὸν Νικητὴν των τὴν ἐτήσιον πληρωμὴν. Αὐτὸς εἰς κάθε ἄλλην περίστασιν τοὺς μετεχειρίετο φιλοφρόνως, ἀλλ' ὅταν ὑπῆγαιεν εἰς τὸν Ναόν, ἢ ἔμβαιεν εἰς τὴν Πόλιν, ἔκαμε νὰ ζευγνύναι τὸ ἀμάξι του αὐτοὺς τοὺς ἡγεμόνας ἀπὸ τέσσαρας τέσσαρας ἀντίς διὰ ἄλογα, σοχαζόμενος τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐνδοξοῦ διὰ τῆς τοιαύτης αἰσχρᾶς καὶ ἀτίμου προπομπῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπου μοὶ προξενεὶ περισσοτέραν ἐκπληξιν εἶναι, ὅτι ὁ ἱστορικὸς Διόδωρος συναριθμεῖ μὲ τὰς πλέον ἐνδόξας πράξεις τε αὐτὴν τὴν ἀνόντον καὶ ἀπάνθρωπον ματαιότητα. Εἰς τὴν πρεσβυτικὴν του ἡλικίαν κατεσάθη τυφλός, καὶ ἐφορεύθη ἰδιοχειρῶς, ἀφ' ἑβασίλευσε τριάκοντα χρόνας, καὶ ἀφῆσε τὴν Αἴγυπτον πλασιωτάτην. — Διοδ. Σικ. βιβ. α'. Pridcaux, et Rolin: Histor. Vetus.

Βασιλέα ἔτις ἐνάρετος. Ἡμέρας καὶ νυκτὸς πάντοθεν ἤκουτο κλαυθμοὶ καὶ ἀναστεναγμοί. Τὰ τῆς ταφῆς του τσαρράκοιτα ἡμέρας συνεχῶς ἐτιμῶντο μετὰ τὴν συνδρομὴν πολλοῦ πλήθους τῶν πλησιοχώρων Γερῶν. Καθ' εἰς ἡμέρα καὶ φυλάξῃ τὴν ἐνθύμησιν τήτου τοῦ Βασιλέως καὶ πολλοὶ ἐπεθύμουν καὶ ἔμβωσι μαζί τε εἰς τὸν τάφον. Ἐκείνη ὁμως ὅπως ἤυξισα τὴν λύπην τοῦ θανάτου του ἐσάθη, ὅπως ὁ Τίος του Βόκχορις δὲν εἶχε τὴν Πραότητά τε εἰς τοὺς ξένους, ἔτι ἀγάπην εἰς τὰς Ἐπιστήμας. Πολλὰ ὀλίγον ἐφρόντιζε καὶ ἐτίμα τὴν ἀρετὴν, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον τὴν ἀληθῆ δόξαν. Ἡ μεγαλειότης τοῦ Πατρός του τὸν ἔκαμεν ἀνάξιον διὰ καὶ Βασιλεύσῃ. Ἐτοῦτος ἀνεθράφη εἰς γυναικῶδη τρυφρότητα, καὶ εἰς μίαν θηριῶδη ὑπερηφάνειαν. Οὐδεὶς ἀξίους ἐλογίζετο τοὺς ἀνδράποους, σοχαζόμενος ὅτι δὲν ἐγεννήθησαν διὰ ἄλλο τι εἰς τὸν κόσμον, παρὰ διὰ αὐτὸν, καὶ ὅτι ἦσαν ἐτέρας φύσεως παρά τας ἑαυτῶν τῆς ἰδικῆς τε. Δὲν ἐφρόντιζεν ἄλλο, εἰμὴ καὶ εὐχαριστήσῃ τὰ πάθητα· καὶ φθείρῃ ἀσώτως τὰς ἀμέτρες θησαυρούς, ὅπου ὁ Πατήρ του μετὰ τὴν ἐπιμέλειαν ἐσύναξε· καὶ παιδεύῃ τὰς λαάς, μετὰ τὰς παρανόμους κρίσεις· καὶ βυζᾶν τὸ αἷμα τῶν δυστυχῶν· καὶ ἀπολεθῇ τὰς φθοροποιὰς συμβελας, ἵπου τῷ ἔειδον οἱ κόλακες καὶ ἀσόχαστοι νέοι, μετὰ τοὺς ὁποίους πάντοτε συναιεσρέφετο, ἐπειδὴ εὐρίσκοντο ἀποδεδιωγμένοι καὶ μακρυσμένοι ἀπ' αὐτὸν ὅλοι οἱ σοφοὶ καὶ συντοὶ γέροντες, ὅπως εἶχον τὸ θάρρος τοῦ Πατρός του. Αὐτὰ ἦσαν ὅπου ἔκαμον τὸν Βόκχοριν διὰ καὶ μοῦνται ἀπὸ ἔλους· ἦτον αὐτὸς ἕνα τέρας καὶ ὄχι Βασιλεὺς, μετὰ τὸ καὶ ἐπροξέειν εἰς ὅλους λύπας. Καὶ ἀγκυλὰ τὸ ὄνομα

του

τοῦ Πατρὸς τοῦ Σίσσαστρίος ἔτω φίλον εἰς τοὺς Αἰγυπτίους τοὺς ἡνάγκαζε νὰ ὑποφέρωσι τὴν ἄτιμον καὶ ἀπάνθρωπον ζωὴν τοῦ Υἱοῦ του, ἀλλ' ὅμως αὐτὸς ἔτρεχεν ἀνοήτως εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ἐνὰς Βασιλεὺς ἔτα ἀνάξιος τοῦ θρόνου δὲν ἠδύνητο πολὺν καιρὸν νὰ Βασιλεύσῃ.

Δὲν μοὶ ἦτον συγκεχωρημένον πλέον νὰ ἐλπίσω τὴν ἐπιστροφὴν μου εἰς τὴν Ἰθάκην. Ἐμμενα κεκλεισμένους εἰς ἓνα Πύργον εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰν πλησίον εἰς τὸ Πηλοπόννησον (α), ὅπου ἠθέλαμεν νὰ ἔμβαιμεν εἰς τὰ πλοῖα, εἰάν δὲν ἤθελεν ἀποθάνῃ ὁ Σίσσαστρίος. Τασσόμεθα δὲ ἐσάθῃ ἡ πανουργία τοῦ Μετόφου, ὅπου ὅχι μόνον ἠλευθερώθῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ἀλλ' ἔλαβε τὴν χά-

5

(α) Τὸ Πηλοπόννησον εἶναι Πόλις τῆς Αἰγύπτου κειμένη πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ἐκβολὴν τοῦ ποταμοῦ Νείλου· τὸ πάλαι ἑκαλεῖτο Ἡλιάπολις οἰοῦντι Πόλις Ἡλίω· ὁ Βασιλεὺς Περτίναξ Αἰλίας τὴν ἀποκοδόμησε καὶ τὴν ἀνόμασε Πηλοπόννησον, τανῦν δὲ λέγεται Βελβαῖς, καὶ ὅχι Δαμιά· καθὼς τινὲς σφαλερῶς οἰοῦνται, τὸ ὅποιον τὸ πάλαι Θαιμιάτις ἐλέγετο, κείμενον ἐνδον τῇ Δέλτῃ, καὶ τὸ Τανικὸν σῶμα. Εἰς αὐτὴν γίνεται μεγάλων ἐμπορίων διὰ τὸν καλὸν λιμένα ὅπερ ἔχει. Αἰετίζεται τῆς θαλάσσης 5 ὥρας· καὶ μακρὰν ταύτης ἔνθα ὁ Νεῖλος εἰσρέει εἰς τὴν θάλασσαν εἶναι μία πόλις καλεσμένη Βοκάς ἀπὸ τὴν ὁποίαν, φαίνονται ὅλα τὰ παράβια ὅπῃ εἰσέρχονται εἰς τὸν λιμένα καὶ ἐξέρχονται, καὶ καὶ τὸ πλάσμα τῆ Συγγραφῆς, καὶ εἰς ἓνα Πύργον ἦτον κεκλεισμένος ὁ Τηλέμαχος. Ἀπέχει τῆς Ἀλεξανδρείας πρὸς ἀνατολὰς 150 μίλια, καὶ 120 τῆς Μέμφιδος πρὸς τὴν Καίριαν· ἐκ τούτων ἦσαν Κλαύδιος ὁ Πτολεμῖς Ἰσίδωρος καὶ ἄλλοι.

χάριν τῇ τῆς Βασιλείας, καὶ τὴν προτέραν τοῦ ἀξίαν.
Αὐτὸς διὰ τὰ ἐκδικηθῆ εἰς ἐμένα διὰ τὴν δυσυχίαν ὅ-
που τοῦ ἐπροξένησα, ἐσάθη αἷτιος καὶ μετ' ἔκλεισαν εἰς
αὐτὸν τὸν Πύργον. Ἐπερνοῦσα τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας
εἰς ἄκραν θλίψιν· ὅλα ἐκεῖνα ὅπου ὁ Θερμόσιρις μοι
προεῖπε, καὶ ἐγὼ ἤκουσα εἰς τὸ σπήλαιον δὲν μοι ἐ-
φαίνετο ἄλλο τι εἰμὴ ἓνα ὄνειρον. Ἦμουν βεβουδισμέ-
νος εἰς πικροτάτην λύπην, καὶ κεῖθεν ἔβλεπον τὰ κύμα-
τα, τὰ ὅποια ἐκτύπουν τὸ θεμέλιον τοῦ Πύργου, ὅ-
που μετ' ἐκράτει σφαλισμένον. Καὶ πολλάκις παρήρ-
χθετο ὁ καιρὸς μου, στοχαζόμενος κἀνένα πλοῖον, ὅπου
ἐτάραττον οἱ ἄνεμοι, καὶ τὸ ἔφερον εἰς κίνδυνον νὰ συν-
τριφθῇ εἰς ἐκείνας τὰς πέτρας, εἰς τὰς ὁποίας ἦτον
κτισμένος ὁ Πύργος. Ἐγὼ ὅχι μόνον δὲν ἐλυπαυμην
τὰς ἀνθρώπους, ὅπῃ ἔβλεπον πᾶς ἐκινδύνευον νὰ καυα-
γῇσιν, ἀλλ' ἐζήλευον τὴν τύχην των. Μετ' ὀλίγον,
ἔλεγον, αὐτοὶ ἢ θέλῃσι τελειώσῃ τὰς δυσυχίας τῆς
ζωῆς ταύτης, ἢ θέλῃσι φθάσῃ εἰς τὴν Πατρίδα των.
Οἱ μοι! ἐγὼ δὲν ἐλπίζω ἔτε τὸ ἓνα ἔτε τὸ ἄλλο.

Εἰς καιρὸν ὅπου περιέστρεφον τὸν ροῦν μου εἰς αὐ-
τοὺς τοὺς ἀνωφελεῖς στοχασμούς, ἐστοχάσθην ἓνα
πλῆθος καταρτίων ὅπου ἐσχημάτιζον ὡς ἓνα δαίος.
Ἡ θάλασσα ἦτον σκεπασμένη ἀπὸ τὰ παντὶ ὅπῃ ἦ-
σαν γεμάτα ἀπὸ τοὺς ἀνέμους· ἀφρίζον τὰ κύματα
ὕποκάτω ἀπὸ τὸν κτύπον ἀναριθμητῶν κουπίων, καὶ
ἠκούοντο φωναὶ συγκεχυμέναι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Εἰς
τὰ παραθαλάσσια ἔβλεπον ἓνα μέρος τῶν Αἰγυπτίων,
ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλοι φοβισμένοι ἔτρεχον εἰς τὰ ὄ-
πλα, καὶ ἄλλοι ἐφαίνοντο πῶς ὑπήγαινον εἰς προῦ-
πάντησιν τῆς ναυτικῆς δυνάμεως, ὅπου ὑμβαίνειν εἰς
τὸν

τὸν λιμένα. Ἐκατάλαβα εὐθύς πᾶς ἐκεῖνα τὰ ξένα
πλοῖα ἦσαν ἄλλα ἀπὸ τὴν Φοινίκην, καὶ ἄλλα ἀπὸ
τὴν Κύπρον (α), τὰ ὅποιον καὶ δὲν μὲ ἠπάτησεν, ἐπει-
δή

(α) Ἡ Κύπρος εἶναι μία τῶν μειζόνων Νήσων τῆς ἑ-
σῶ θαλάσσης, καὶ μεγίστη πασῶν τῶν Νήσων τῆς Α'-
σίας. Πρότερον ἐλέγετο Μακαρία διὰ τὴν εὐκρασίαν
καὶ εὐφορίαν τῆς τόπῃ, μὲ ὅλον ὅπῃ ὁ αἶρ αἰς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον εἶναι θερμὸς, πλὴν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Κε-
ρίνης, καὶ εἰς τὰ ὄρη εἶναι ὁ αἶρ ψυχρότατος ὡς διερ-
χόμενος διὰ τῆς θαλάσσης. Σφίγκεια ἀπὸ τῆ ἔθνους
λεγόμενου Σφινκῶν τῶν ἐνοικισάντων αὐτήν. Κερασία
ἀπὸ τῶν Κεράτων ἡτοι τῶν μεγάλων ὀρέων καὶ ἐξοχῶν
τὰς ὁποίας ἔχει αὐτὴ ἡ Νῆσος. Κύπρος τελευταῖον
ἐκλήθη ἀπὸ τῆς κέπρῃ (Cyprium), ὅπερ παρὰ Λατί-
νοις σημαίνει χαλκόν, ὡς βρήθεσκ μεταλλῶν, χαλκάν-
θης τε, στυπτηρίας, καὶ τῶν ἐμοίων· ἡ ἀπὸ τῆς ἔχειν
γῆν κυοφόρον καὶ λιπαράν. Περιορίζεται πάντοθεν Πε-
λάγη ἀπὸ μὲν Δύσεως ὑπὸ τῆ Παμφυλίας Πελάγους·
ἀπὸ Ἀνατολῶν ὑπὸ τῆ Συριακῆς, καὶ ἀπὸ Ἀρκτῶν ὑ-
πὸ τῆ Κυλικίης Αὐλῶνος· τὸ Μῆκος ταύτης εἶναι μι-
λίων 210, τὸ πλάτος 65, καὶ ἡ περίμετρος 500. Αὐ-
τὴ ὀνομάζεται καὶ δευτέρα Γεσινιανή, εἰς τιμὴν Θεο-
δώρας τῆς γυναικὸς τῆς Γεσινιανῆς· εἶναι εὖοικος, εὐέ-
λαιος, καὶ πάμφορος. Οἱ Κύπριοι ἐσάθησαν πάντοτε
καταφρεῖς ὑπερβαλλόντως εἰς τὰ ἀφροδίσια, τόσον
οἱ ἄνδρες, ὅσον καὶ αἱ γυναῖκες, ὥς ἐκ τούτου οἱ
παλαιοὶ ἀφείρωσαν τὴν Κύπρον εἰς τὴν Ἀφροδίτην, ὅ-
θεν καὶ ἡ Ἀφροδίτῃ Κύπρις παρωνομάσθη. Ἐξουσιάζ-
εται ἡ Κύπρος ἤδη παρὰ τῶν Τούρκων, οἱ ὅποιοι τὴν
ἔλαβον ἀπὸ τοῦς Βενετοῦς ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ 1570
τῇ 22 τοῦ Σεπτεμβρίου, διὰ τῆς Σουλτάνης Σελίμ.

δὲ αἱ δυσυχίαι με ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἄρχισαν νὰ μέ-
 κάμινεν πρακτικὸν εἰς τὴν Ναυτικὴν. Οἱ Αἰγύπτιοι μοὶ
 ἰφαίνοντο μεμερισμένοι καὶ ἀσύμφωνοι, ὅθεν δὲν ἔλα-
 βον καμμίαν δυσκολίαν νὰ πισεύσω πῶς ὁ ἄγνωστος
 Βασιλεὺς Βόκχορις μὲ τὰς δυνασεῖάς τε νὰ ἐπροξένη-
 σιν ἐπανόρασίν νιν, καὶ νὰ διήγειρε πόλεμον εἰς τοὺς
 ὑποκειμένους τε. Περιεργεῖα λοιπὸν κινέμενος ἀνέβην
 εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Πύργου, καὶ κείθεν ἴδον ἕνα πόλεμον
 ἀνδρωποφθόρον.

Οἱ Αἰγύπτιοι, ὅπῃ ἐκάλεσαν τοὺς ξένους εἰς βοή-
 θειάν των, ἀφ' ἧς τὰς ἐβοήθησαν νὰ εὐγωσιν ἀπὸ τῆς
 πλοῖα, ὥρμησαν ἐναντίον τῶν ἄλλων Αἰγυπτίων, ὅπῃ
 ἠκολούθουν τὸν Βόκχοριν. Εἴβλεπον αὐτὸν τὸν Βασιλέα
 ἕμοιον μὲ τὸν Ἀῤῥην, ὅπῃ μὲ τὸ παράδειγμά τε ἔειδε
 τόλμην εἰς τὰς ἐδικάς τε. Εἴτρεχε περὶ αὐτὸν ὡς πο-
 ταμὸς τὸ αἶμα. Οἱ τροχοὶ τῶν ἀμαξίων τε ἦσαν βεβαμ-
 μένοι ἀπὸ αἶμα μαῦρον, πυκνὸν καὶ ἀφρώδες, καὶ μό-
 λης ἠδύναντό νὰ διέλθωσιν ἐπάνω τῶν νεκρῶν σωμά-
 των, τὰ ὅποια ἦσαν ἐξαπλωμένα ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ
 ἄλλο. Αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς ἦτον νέος, εὐμορφος, αἰδρετός,
 εἶχε τὸ εἶδος ὑπερήφανον καὶ θηριῶδες, ἔφερε τὸν θυ-
 μὸν καὶ τὴν ἀπελπισίαν εἰς τὰ ὄμματα, καὶ ὁμοιάζειν
 ὡς ἕνα εὐμορφον καὶ ἀχαλίνωτον ἄλογον. Τὸν ἐκυρίευεν
 ἀνοήτως ἡ τόλμη, καὶ ἦτον ἀκυβέρνητος ἡ αἰδρεία του
 ἀπὸ τὴν ὀρθὴν διάκρισιν. Δὲν ἔξευρε νὰ διορθώσῃ
 τὰ πταίσματά του, ἕτε νὰ δώσῃ προσαγὰς σαθρὰς,
 ἕτε νὰ προειδῇ τὰ κακὰ ὅπῃ τῷ συνέβαινον, οὔτε νὰ
 φέρεται προσκηνὴς μὲ ἐκείνας, οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς αὐ-
 τὸν ἀναγκαῖοι περισσώτερον ἀπὸ κατ' ἄλλο.

Δὲν τὴν ἔλειπεν ἡ ἀγχίνοια, ἐπειδὴ μὲ τὴν τόλμην
 εἶχε

εἶχε καὶ τὰ ἐξ ὧν τὸ νοῦς, μὰ μ' ὅλον τὺτο δὲν ἤθελε τὰ
 διδασχθῇ ἀπὸ τὰς δυστυχίας. Οἱ διδάσκαλοι τε μὲ
 τὰς κολακείας καὶ τὸ κακὸν των παράδειγμα διέφθειρον
 τὴν ἀγαθὴν τε φύσιν, καὶ τὰ σπάνια χαρίσματα ὅπῃ
 εἶχε. Διεφθαρμένος ἀπὸ τὴν μεγάλῃν τε εὐτυχίαν, ἐ-
 σοχάζετο πῶς καθεὶ πρᾶγμα ἔπρεπε νὰ ὑπακῇ εἰς
 τὰς ὀρμητικὰς τε ἐπιθυμίας, καὶ μία παραμικρὴ ἐναν-
 τιότης ἀναπτὴ τὸν θυμὸν τε. Τότε πλέον δὲν τὸν ἐξα-
 σίαζε, τὸ λογικόν, ἀλλ' ἐγίνετο ἄλλος ἐξ ἄλλου, καὶ ἡ
 θυριώδης τε ὑπερηφάνεια τὸν μεταμόρφωσεν εἰς ἕνα ἀδά-
 μασον θνητὸν. Ἡ φυσικὴ τε ὠραιότης, καὶ τὸ ὀρθὸν
 τὴν λογικὴν τε τὸν ἄφηναν εἰς μίαν συγμῆν. Οἱ πλέον
 πιστοὶ τε δῆλοι ἠναγκάζοντο νὰ φύγωσι, καὶ πλέον δὲν
 ἠγάπα ἄλλους, παρὰ ἐκείτους ὅπῃ ἐκολάκευον τὰ πάθη
 τε, διὰ τὺτο πάντοτε προτίμα συμβυλὰς ἐναντίας
 τῷ συμφέροντός τε, καὶ ἐβίαζεν ὅλους τὴς καλῆς ἀνδρώ-
 πους διὰ νὰ ἀποσρέφονται τὰς μαρὰς πράξεις τε. Ἡ
 ἀνδρεία τε τὸν διεφέντευσε πολὺν καιρὸν ἐναντίον τοῦ
 πλήθους τῶν ἐχθρῶν, μὰ τέλος πάντων ἐνίκηθη. Ε-
 γὼ τὸν ἴδον νὰ ἀποθάνῃ διαπερασμένος μὲ μίαν σαί-
 ταν εἰς τὸ σῆθος ἀπὸ ἕνα Φοινίκιον στρατιώτην. Καὶ
 ἔτω μὴ δυνάμενος νὰ κρατῇ τὴς χαλινὰς ἔπεσεν ἀπὸ
 τὴν ἄμαρταν ὅπῃ ἀκόμι ἔτρεχε, καὶ εἰς καιρὸν ὅπῃ τὸν
 κατεπατάσαν τὰ ἄλογά τε ἕνας στρατιώτης Κύπριος ἐκο-
 ψε τὴν κεφαλὴν τε, τὴν ὁποίαν κρατήσας ἀπὸ τὰ μα-
 λία τὴν ἔδειξεν εἰς ὅλον τὸ στρατεῦμα πρὸς Θρίαμβον
 τῆς νίκης τε. Εἰς ὅλην μὲ τὴν ζωὴν θέλω ἐνθυμῆμαι
 ἐκείνην τὴν κεφαλὴν ὅπῃ ἔπλεεν εἰς τὸ πῆμα, τὰ κε-
 κλεισμένα ὄμματα, τὸ ὠχρὸν καὶ ἄμορφον πρόσωπον,
 τὸ μισοκλεισμένον στόμα, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο πῶς ἐτε-
 λείω-

λείωσθε τὸν λόγον ὅτῃ εἶχεν ἀρχίσῃ, τὸ ὑπερήφανον
 καὶ φοβερόν εἶδος τὸ ὁποῖον ἔτε ὁ Θάνατος ἠδυνήθη νὰ
 τὸ ἐξαλείψῃ. Ἐως ὅτῃ ἀναπνέω τῶτον τὸν αἶρα θεί-
 λω ἐνδυμᾶμαι ἱκίηνῃ τὴν φοβεράν θείαν· καὶ ἂν οἱ
 Θεοὶ μοὶ ἔδιδον τὸ Βασίλειον, δὲν ἤθελεν ἀλισμονή-
 σω, ἔπειτα ἀπὸ ἑνα παράδειγμα τοσούτου δυσυχῆς,
 ὅτι ἕνας Βασιλεὺς δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ἐξωσιάσῃ τὰς ἄλ-
 λους, ὅποταν δὲν ὑποτάττῃ τὴν ἐξουσίαν τε εἰς τὸ λο-
 γικόν. Ω! τὴν δυσυχίαν εἶναι εἰς ἕνα ἄνθρωπον διω-
 ρισμένον νὰ ᾔῃαι τῶν Λαῶν ἢ εὐτυχία, καὶ αὐτὸς ἀντὶ
 εὐτυχίας νὰ τὰς προξενῇ δυσυχίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς Χρῆμα θεῖον ἡρώδια ἀνθρώποις,
καὶ γὰρ θανάτῳ τοὺς ἔχοντας λυγρῶσαι.

ΣΤΥΝΟΨΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΥ.

Ο Τηλέμαχος διηγείται, ὅτι, ἀφ' ἧς ὁ διάδοχος τῆς Βοκχόριος ἐπέσρεψεν ὅλας τὰς αἰχμαλώτους Τυρίως, ἠλευθέρωσεν καὶ αὐτὸς καὶ ἀπήχθη μετ' αὐτῶν διὰ τὴν Τύρον, εἰς ἓν πλοῖον τῆς Ναρβάλης, ὅπως ἐκυβέρνηα τὸν σόλον τῶν Τυρίων· ὅτι ὁ Ναρβάλης τῷ ἐπερίγραψε τὸν Βασιλεῖα των Πυγμαλίωνα, τοῦ ὁποίου τὴν σκληρὰν φιλαργυρίαν ἔπρεπε νὰ φοβῶνται· ὅτι ἀκολουθῶς ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ τοὺς τρόπους, καθ' ἃς πραγματεύονται οἱ Τύριοι, καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ ἔμβῃ εἰς ἓνα παράβι Κύπριον διὰ νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ Νησίον τῆς Κύπρου εἰς τὴν Ἰθάκην· Ἡ ἀργοπορία τε ὅμως ἔδωκεν αἰτίαν νὰ καταλάβῃ ὁ Πυγμαλίων, ὅτι ἦτον ξένος καὶ ἤθελε νὰ τὸν πιάσῃ, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἐκινδύνευε νὰ χαθῇ, Δ' ἔκ' ἡ Ἀστάρβη παλακὶς τῆς Τυράνης, τὸ ἠλευθέρωσε προσάξασα νὰ θανατωθῇ ἀντ' αὐτῆς ἓνας Νέος, τῆ ὁποίας ἡ καταφρόνησις εἶχε τὴν παροργίσιν.

Τῶν Συμβάντων τῇ Τηλεμάχῃ Τῇ
τῇ Οδυσσέως.

BIBΛION ΤΡΙΤΟΝ.

Η Καλυψώ ἤκειν αὐτὰς τὰς φρονίμους λόγους τοῦ Τηλεμάχου μὲν μέγαν της θαυμασμόν· ἐδιηγείτο δὲ Τηλέμαχος μὲν ἀλήθειαν τὰ πταίσματα ὅπῃ ἔκαμεν, ἐπειδὴ δὲν ἐξέταξε μὲν σοχασμόν τὰ πράγματα, καὶ δὲν ὑπήκουσιν εἰς τὰς νηνεχῆς νηδεσίας τῷ Μέντορος, τὸ ὅποιον κατὰ πολλὰ τὴν ἐλύπει. Αὐτὴ ἐσοχάζετο μίαν εὐγενικὴν καὶ θαυμάσιον μεγαλοφυχίαν εἰς αὐτόν, ὅπῃ κατέκρινε τὸν ἑαυτόν τε, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐκαρποφορήθη ἀπὸ ἐκείνου, ὅπῃ παρ' αὐτῇ ἀγνώστως ἐπράχθησαν, γενόμενος φρόνιμος, προβλεπτικός, καὶ μέτριος· ὅθεν καὶ ἐκείνη, τῷ εἶπεν, ἀκολουθεῖ, ὦ φίλτατέ μου Τηλέμαχε, Ἐγὼ εἶμαι ἀνυπόμονος νὰ μάθω πῶς εὐγῆκες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ πῶς ἡῦρες τὸν φρόνιμον Μέντορα, εἰς τῇ ὁποίᾳ τὴν ὑσέρησιν τοσούτον ἐλυπήθης.

Ὁ Τηλέμαχος ἀνέλαβε τὸν λόγον τοῦ εἰς τοῦτον τὸν τρόπον. Οἱ Αἰγύπτιοι οἱ πλέον ἐνάρετοι, καὶ ὑπήκοοι εἰς τὸν Βασιλέα των Βόχχον ὄντες οἱ αὐτονατώτεροι, καὶ βλέποντές τον ἀπεθαμμένον ἠναγκάσθησαν νὰ δώσωσι τόπον εἰς τοὺς Νικητάς. Βασιλεύσαντος ἔπειτα ἑτέρου Βασιλέως καλεμένου Τερμότου, οἱ Φοίνικες μὲν τὴν Ναυτικὴν δύναμιν τῆς Κύπρου ἀνεχώρησαν, κάμνοντες πρότερον συμμαχίαν μετὰ τῇ νῦν Βασιλείᾳ. Αὐτὸς ἔπειτα ἀπέλυσεν ὅλους τοὺς

τούς αἰχμαλώτους Φοίνικας, ἐν οἷς συνηριθμύθην καὶ ἐγώ. Εὐγένεωτας ἀπὸ τὸν Πύργον, ἐμβῆκα εἰς τὰ πλοῖα μετὰ τῶν λοιπῶν, καὶ εὐθὺς ἄρχισε νὰ ἀναγενᾶται εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου ἡ ἐλπίς. Ἐνας ἄνεμος βαθὺς ἄρχισε νὰ φουσκᾷ τὰ ἱστία τῆς Νηὸς. οἱ Κουπολάται ἐσχιζον τὰ ἀφρίζοντα κύματα τῆς θαλάσσης, ἡ ὁποία τότε ἦτον γεμάτη ἀπὸ πλοῖα, οἱ Ναῦται εὐγαζον φωνὰς γεμάτας μεγίστης χαρᾶς, ἔφευγον μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς τὰ ἀκροθαλάσσια τῆς Αἰγύπτου. Οἱ λόφοι καὶ τὰ βουνὰ κατ' ὀλίγον ὀλίγον ἐχαμίλωναν εἰς τὴν θεωρίαν μας. Ἡμεῖς ἐβλέπομεν μόνον τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν θάλασσαν· ὅπου ἐφαίνετο ὁ ἥλιος ἐκείνην τὴν στιγμήν ὅπου ἀνέτελλε πῶς εὐγαζεν ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς θαλάσσης τὰς λαμπροτάτας ἀκτῖνάς του, αἱ ὁποῖαι ἐχρύσωναν τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν ὅπου μόλις ἐφαίνοντο ἐπάνω εἰς τὸν ὀρίζοντα· καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος φαινόμενος ὁ Οὐρανὸς ὅλος κεχρωματισμένος μὲ ἓν χρῶμα γαλάζιον (α), ὑπέσχετο εἰς ἡμᾶς μίαν εὐτυχὴ θαλασσοπορίαν.

Λύκα-

(α) Χρῶμα λέγεται πᾶν τὸ προσερχόμενον ἔκτιστος ποιότητος τῶν Σωμάτων ἐκ τῆς ὁποίας λαμβάνουσι τὴν διάθεσιν τὰ νὰ προσδιορίζωσι καὶ νὰ ἀντανανκλῶσι τὸ φῶς, ὅτε προσπίπτει ἐπ' αὐτὰ, καὶ κυπᾷ τὸ ὄργανον τῆς ὁράσεως, εἰς τρόπον ὅτε προξενῇ εἰς ἡμᾶς τὴν αἴθησιν τοῦ χρώματος, ἡ ὁποία καλεῖται ὁμοίως χρῶμα. Κάθε χρῶμα παράγεται προκαταρκτικῶς ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός, ἐπεὶδὴ αὐταὶ περιέχουσιν ἐν ἑαυταῖς ὅλα τὰ πρωτότυπα προκαταρκτικά, καὶ ἀπολύτως καθαρὰ

Ἀγκαλὰ καὶ ἔλαβον τὴν ἑλευθερίαν μου ὡς Φοινικίος, μὲ ὅλον τοῦτο εἰδὼς ἀπὸ ἐκείνους τοὺς Φοινικίους μὲ ἐγνώριζεν. Ὁ Ναρβάλης ὅπῃ ἐξουσίαζε τὸ πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἤμουν ἠρώτησε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν Πατρίδα μου. Ἀπὸ ποίαν χώραν τῆς Φοινίκης εἶσαι ἐσὺ; μοι εἶπεν αὐτός. Δὲν εἶμαι ἀπὸ

δὲ καὶ ἀμυγῇ Χρώματα. Ἐγὼ ἀφίπων τὰ πλεῖστα εἰς τὰς Φυσικὰς, τινὰ ὀνόματα τῶν χρωμάτων μόνον θέλει ἐκθέσω ἐκ τῶ ἐνὸς μέρους Ἑλληνιστὶ καὶ πρὸς κατάληψιν τῶν περιωστέρων, ἐκ τῶ ἑτέρου Τερκιστὶ ὡς ἀπολύτως Δίχρουν. Γιαλαμπί.

Ἐπιφλεγές. Ἀτεσί.

Ζοφερόν. Τεμανί.

Λευκόρυθρον. Ἀΐβαγκιου-

Μελίχρουν. Μπαλρεγκί.

Οἰνώπόν. Σαραπί.

Ὀρφινον. Μόρ.

Πιῶδες. Τζιμενί.

Υπόχλωρον. Σαμανί.

Υΐφαιμον. Τεργιαμπολῆτ.

Τευφρόν. Ζιντζαπί.

Κυάνειον. Λατζιβερτί.

Κιναβάρινον. Κερέμητι.

Πιττῶδες. Νευτί.

Κύτρινον. Σαρί.

Κεράσινον. Κερές ρεγκί.

Υάνθινον. Μενεξελί.

Σιδηρόχρουν. Τεμερί.

Ἀργυρόχρουν. Γκιμενσί.

Ἐλαΐνιον. Ζεϊτενί.

Πυρόν. Ἀτεσί.

Αἱματόχρουν. Ταουσάν κα-

πί.

Ροδόχρουν. Γκιελγκιελί.

Θειόχρουν. Κυμπριτί.

Πράσινον. Γεσιλί.

Μελαιόν. Γιερέν καπί.

Χλωρόν. Τζιμενί.

Λερόχρουν. Χαβαί.

Ἀφειγγές καὶ ἐξίτιλον.

Σολμσί.

Χρυσόχρουν. Ἀλτὶν παρί.

Κασανόχρουν. Καϊβέ ρεγ-

κί.

Γλευκόχρουν. Σαμαβί.

Μολυβδόχρουν. Κουρσούμ

ρεγκί.

Γογυνοβαφές. Ζεμπελί.

Πισακόχρουν. Φισικί.

Πορφυρόχρουν. Μενεβί.

Τερμινδοειδές. Παντζεχρί.

ἀπὸ τὴν Φοινίκην, τῷ ἀπεκρίθην, ἀλλ' οἱ Αἰγύπτιοι
 μὲ ἡχμαλώτευσαν εἰς τὴν θάλασσαν εὐρίσκοντές με εἰς
 ἓνα ἀπὸ τὰ πλοιάσας. Διήρκεσε πολὺν χρόνον αἰχ-
 μάλωτος εἰς τὴν Αἴγυπτον ὡς Φοινίκιος. Ὑποκάτω
 εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐδοκίμασα μεγάλην θλίψιν πολλὸν
 καιρὸν, καὶ ὑποκάτω εἰς τὸ αὐτὸ ὄνομα τάρᾳ ἡλευθε-
 ρώθην ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν μου. Ἀπὸ ποῖον τόπον
 λοιπὸν ἐσὺ εἶσαι; προσέειπεν ὁ Ναρβάλης. Εἶμαι,
 τῷ ἀπεκρίθην εὐθύς, ὁ Τηλέμαχος γίδος τοῦ Ὀδυσ-
 σέως ἐκ τῆς Ἰθάκης μιᾶς τῶν Ἑλλαδικῶν Νήσων· ὁ
 Πατήρ μου ἐδοξάσθη ἀναμέσαν ὅλων ἐκείνων τῶν Βα-
 σιλέων, ὅπου ἐπολιόρκησαν τὴν Πόλιν τῆς Τρωάδος·
 οἱ Θεοὶ ὅμως δὲν τῷ ἐσυγχάρισαν γὰρ ἰδῆ τὴν ἡγα-
 πημένην του Πατρίδα. Ἐγὼ τὸν ἡρέυνησα εἰς πολ-
 λούς τόπους, καὶ ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ αὐτὸν κατα-
 τρέχομαι ἀπὸ τὴν Τύχην. Σὺ βλέπεις ἓνα δυσυχῆ ὁ-
 ποῦ ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶ, εἰμὶ τὴν εὐτυχίαν γὰρ ἐπι-
 σρέψῃ εἰς τοὺς οἰκείους του, καὶ γὰρ εὖρῃ τὸν Πατέρα
 του. Ὁ Ναρβάλης μὲ ἐσοχάζετο μὲ θαυμασμὸν, καὶ
 τῷ ἐφάνη πῶς ἐσοχάσθη ἐν ἐμοὶ ἔξοχόν τι χάρισμα
 τῶν Θεῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ἴδεν εἰς ἄλλους ἀνθρώπους.
 Αὐτὸς ἦτον ἐκ φύσεως ἀπονήρευτος, καὶ γυναιῖος. Εὖ-
 σπλαγχνίδῃ τὴν δυσυχίαν με, καὶ μοὶ ὤμιλινσε μὲ τὸ
 θάρρος ὅπῃ οἱ Θεοὶ τῷ ἐνέπνευσαν, διὰ γὰρ μὲ φυλά-
 ξωσιν ἀπὸ ἓνα μέγαν κίνδυνον.

Τηλέμαχε, εἶπε, δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν
 εἰς ἐκεῖνο ὅπου μοὶ λέγεις, ἀλλὰ μῆτε δύναμαι γὰρ
 λάβω ποτέ. Ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀρετὴ ζωγραφισμέναι
 εἰς τὸ πρόσωπόν σου δὲν μοὶ συγχωροῦσι γὰρ δυσπι-
 σήσω εἰς ταῦτο. Καταλαμβάνω περιπλέον πῶς σὲ ἀ-
 γα.

γαυροῦσιν οἱ Θεοὶ, τοὺς ὁποίους πάντοτε τιμῶ, οἵτι-
νες θέλωσι γὰρ σὲ ἀγαπήσω ὡς γνήσιόν μου τέκνον.
Σοὶ δίδω μίαν συμβουλὴν ἀφέλιμον, ἐδὲ ἄλλην ἀντα-
μοιβὴν ζητῶ παρὰ τὴν σιωπὴν. Μὴν ἀμφιβάλλης, γὰρ
εἶπεν, γὰρ λάβω καμμίαν δυσκολίαν εἰς τὸ γὰρ σιωπή-
σω τὰ πράγματα, ὅπου ἤθελε κωινωγήσης εἰς ἐμένα.
Ἀγκαλὰ καὶ εἶμαι Νέος, μὴ ὅλον τοῦτο ἐσυνείδισαι
γὰρ φυλάττω τὰ μουσικά, καὶ μάλιστα γὰρ μὴν προδίδω ἐ-
κείνα ὅπου μοὶ ἐμπιστεύονται ἄλλοι. Πῶς ἡδυμήτης
μοὶ εἶπε καὶ ἐσυνείδισες εἰς τὸ γὰρ ἦσαι μουσικὸς εἰς
μίαν ἄωρον νεότητα; εἶμαι περίεργος γὰρ μάθω, μὴ
ποῖον τρόπον ἀπέκτησες αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, ἄνευ τῆς
ὁποίας εἶναι ἄχρηστος καὶ τὸ εὐδὲν, κάθε εὐφυὲς νῦν.

Ὅπότεν ὁ Ὀδυσσεύς, τῷ ἀπεκρίθην, ἀνεχώρησε
διὰ γὰρ ὑπάγῃ εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Τρωάδος, μὴ ἔ-
λαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τε καὶ εἰς τοὺς βραχίονάς του
(καθώς μοι ἐδηγήθησαν,) καὶ καταφιλήσας με πρότε-
ρον μοὶ εἶπε τὰ ἐφεξῆς λόγια, ἀγκαλὰ καὶ γὰρ μὴν
ἤμην ἀκόμη εἰς ἡλικίαν διὰ γὰρ τὰ καταβάλλω. Παρακα-
λῶ τοὺς Θεοὺς, ὦ Τέκνον μου, γὰρ μὴ μὲ διαφυλά-
ξωσιν ἀπὸ τὴν δυσυχίαν γὰρ σὲ ἰδῶ μεμακρυσμένον ἀ-
πὸ τὴν ἀρετὴν. Ἀμποτες αἱ σκληραὶ Μοῖραι (α) γὰρ
κόψω-

(α) Αἱ τρεῖς Ἀδελφαὶ ὀνομαζόμεναι Μοῖραι ἢ Κλω-
θῶ δηλαδὴ, ἡ Λάχεσις, καὶ ἡ Ἀτρός, ἦσαν θυ-
γατέρες τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἑρέβου, καὶ εἶχον
τὴν κατοικίαν των εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Πλούτα-
τος. Αὐταὶ ἦσαν αἱ Εἰμαρμέναι Θεαί, καὶ Δέ-
σποισαι τοῦ μέλλοντος, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν θέ-
λησίν των δέχοντο ὅλα τὰ συμβεβηκότα τῶν ζώ-
ων

κλώσῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς σου τάρκα ὅπου μόλις ἐκλώσθῃ, καθὼς ἕνας θερειῆς θερίζει μὲ τὸ κοπτερόν του δρέπανον ἐν τρυφερόν ἄνθος ὅπου τότε ἀρχίζει νὰ ἀνθῇ. Οἱ ἐχθροί μου ἄμποτες καὶ σὲ κατακόψωσιν ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὄμματα τῆς Μητρός σου, καὶ ἐμοῦ τοῦ Πατρός σου, ἀνίσως καὶ μέλλει νὰ διασθαρῆς, καὶ νὰ δοθῇς εἰς τὴν κακίαν. Εἰς ἐσᾶς (σρέφων τὸν λόγον του πρὸς τοὺς παρόντας), ὦ φίλοι μου, παραδίδω τὸν κατὰ πολλὰ ἠγαπημένον μου Τύον.

ἔχετε

ζώντων, καὶ ὃ, τι ἀπεφάσιζον καὶ τὴν θείαν κρίσιν δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβληθῇ καὶ νὰ ἀλλάξῃ πλέον. Εὐφροῆς, Εἰμαρμένη εἶναι, κατὰ τὸν Χρύσιππον (apud Boetium in Topogr.), μία ἀμετάβλητος σειρά καὶ ἀλυσσις πραγμάτων, ἡ ὁποία περιφέρεται καὶ περιπλέκεται εἰς αἰωνίους θεσμούς ἐπακολουθημάτων ἥτοι συμβεβηκότων, ἐξ ὧν συνέχεται. Εἶχον διὰ τέχνην νὰ κλώθωσι τὸ Νῆμα, δηλαδὴ τὸν δρόμον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς· ἡ Νεωτέρα ἐβάστα τὴν ἡλακάτην (ρόκκαν), ἡ Δευτέρα ἔσρεφε τὸ νῆμα μὲ τὸ ἀδράκτιον, καὶ ἡ Τρίτη ἡ πλέον γερόντισσα τὸ ἔκοπτεν, ὅθεν ἡκολούθει ὁ Θάνατος· τουτέστι, ἡ μία μᾶς προσκαλεῖ εἰς τὴν ζωὴν, ἡ ἄλλη προορίζει τὸν κλῆρον, ἡ τύχην τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καὶ ἡ τελευταία διαρρήγνυσι τὴν ζωὴν· διὰ τὰ ὅποια καὶ αἰσιμαῶντο ἄνθρωποι, ἡ μὲν Κλωθὼ, παρὰ τοῦ κλώθειν, ἡ δὲ Λάχεσις, παρὰ τοῦ λαγχάνειν, καὶ ἡ Ἄτροπος, παρὰ τῆς τρέπω καὶ τῆς ἀ. σερπτικῆς, ἤγεν τὰ παρ' αὐτῆς ὀρισθέντα μεταβληθῆναι καὶ ἠδύναντο· οἱ Λατῖνοι τὰς αἰσιμαζουσι. Nonam, Decimam, Mortam. — Cesellinus Vind. apud Gyrium. Kiker. de fatali & αὐτῶν de Divinitate. Varr. ap. Liliūm.

ἔχετε φροντίδα, ἂν μὲ ἀγαπᾶτε, διὰ τὴν Νεότητά του. Μακρύνετε ἀπ' αὐτὸν ὅσον δυνατὸν τὰς ἐπιβλαβεῖς συναναστροφάς, καὶ διδάξετέ τον νὰ νικᾷ τὸν ἑαυτὸν τε. Ἐπιμελήθητέ τον ὡς ἓν τρυφερόν δένδρον, τὸ ὁποῖον, ὅταν αὐξάνει, μετασρέφουσι πολλαίς διὰ νὰ τὸ ἰσιάζωσι. Πρὸ πάντων παρακαλῶ, νὰ μὴ σᾶς ᾔναι βαρετὴ καθε ἐπιμέλεια τῆς ἀνατροφῆς τε εἰς τὸ νὰ ᾔναι δίκαιος, εὐεργετικὸς, ἀπονήρευτος, καὶ πιστὸς εἰς τὴν διατήρησιν τῶν Μουσικῶν, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὅπῃ φέυδεται εἶναι ἀνάξιος νὰ συναριθμῆται μὲ τὸς ζῶντας ἄνθρωπος, καθὼς καὶ ἐκεῖνος ὅπου δὲν φυλάττει τὰ μουσικά, εἶναι ἀνάξιος διὰ νὰ Βασιλεύῃ.

Σοὶ διηγῶμαι αὐτὰ τὰ λόγια διὰ τῆτο, ἐπειδὴ οἱ φίλοι τοῦ Πατρός με ἐπιμελήθησαν διὰ νὰ μοὶ τὰ εἰπάσι πολλαίς, θέλοντές νὰ ἐντυπώσωσιν εἰς τὸ βάθος τῆς διανοίας μου τὰς Ὀδυσσεύς ἐντολάς, καὶ ἐκοπίασαν νὰ μὲ διδάξωσι νὰ φυλάττω εἰς τὰ βᾶθι τῆς καρδίας μου τὰ τῶν ἄλλων μυστήρια. Βρέφας ἔτι ἦμην, ὁπότεν αὐτοὶ μοὶ ἐφάνεραν ὅλας τὰς λύπας ὅπου ἰδοκίμαζον βλέποντες τὴν πείραξιν ὅπου ἔδιδον εἰς τὴν Μητέρα μου θρασέως τόσοι ἄτακτοι Μνηστῆρες ζητῶντες τὴν διὰ γυναῖκά των. Ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν αὐτοὶ μὲ ἐσοχάζοντο ὡς ἄνδρα σῶον κατὰ τὰς φρένας, εἰς τὸν ὁποῖον ἠδύνοντο νὰ ἐμπιστεύωνται ὅλα τὰ μυστήριά των ἀφόβως. Μὲ ἐσυμβελεύοντο περὶ πραγμάτων μεγάλων, καὶ μοὶ ἐφάνεραν ὅ, τι ἀπεφάσιζον εἰς τὸ νὰ ἀποδιώκωσι μακρὰν τοὺς Μνηστῆρας. Ἐγὼ αἰσθανόμην μεγάλην χαρὰν βλέπων νὰ ἔχωσιν εἰς ἐμὲ τοσαύτην πίσιν, ἀλλ' ἔδὲ ἑματαίωσα ποτὲ τὰς ἐλπίδας των, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῶ ἐξε-
 ὁ αμ-

στραμμένως τὴν ἐμπιστοσύνην των . Τοσοῦτον ἐτίμων
 τοὺς Νόμους τῆς σιωπῆς ὅπου ποτὲ δὲν ἔφυγεν ἀπὸ
 τὸ περίφραγμα τῶν ὀδόντων μου παραμικρὸς λόγος ,
 ἀπὸ τὸν ὅποιον ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύσασί τι εἰς ἐμέ .
 Συχνάκις οἱ Ἐρσασαὶ τῆς Μητρὸς μου ἐδοκίμαζον νὰ
 μὲ κάμωσι νὰ ὀμιλήσω , ἐλπίζοντες πῶς δὲν ἦτον δυ-
 νατὸν ἐν βρέφος νὰ μὴ φανερώσῃ ἐκεῖνα , ὅπου ἤθε-
 λεν ἰδῆ ἢ ἀκούσῃ , μὰ οἱ κόποι των ἔμενον ἀνωφελεῖς .
 Ἐγὼ ἵξευρον καὶ ἀπεκρινόμην εἰς αὐτὰς χωρὶς νὰ εἰπῶ
 τὸ ψεῦδος , ἢ νὰ φανερώσω ἐκεῖνο , ὅπου δὲν ἔπρεπε
 νὰ φανερωθῇ .

Τότε ὁ Ναρβάλῃς μοὶ εἶπεν . Εὖδὲ βλέπεις , ὦ Τι-
 λέμαχε , ποῖαι εἶναι αἱ δυνάμεις τῶν Φοινίκων . Αὐ-
 τοὶ εἶναι φοβεροὶ εἰς ὅλα τὰ πηλοσιόχωρα Γένη διὰ τὰ
 πολυάρματα πλοιά των . Ἡ πραγματεία των , ὅπως ἐκ-
 τένεται ἕως εἰς τὰς σύλας τοῦ Ἡρακλέους , δίδει εἰς
 αὐτὰς τόσα πλῆτη , ὅπου ὑπερβαίνουσιν εἰς αὐτὰ τὰ
 πηλοσιώτερα Γένη . ὁ Μέγας Βασιλεὺς Σέσωσφρις ὅπου
 ποτὲ δὲν ἤθελε δυνηθῇ νὰ μᾶς νικήσῃ εἰς τὴν Θά-
 λασσαν , ἔλαβε μεγάλην δυσκολίαν νὰ μᾶς νικήσῃ εἰς
 τὴν γῆν μὲ τὰ στρατεύματά τε , ὅπως ἐπέταξαν ὅλην τὴν
 Ἀνατολήν . Αὐτὸς μᾶς ἐδιώρισε μίαν εἰσφορὰν , ἣ ὁποία
 δὲν διήρμησεν ἐπὶ πολὺ . Οἱ Φοίνικες ἦσαν κατὰ πολ-
 λά πλούσιοι καὶ δυνατοὶ , διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ
 ὑποφέρωσι , τὸν δελικὸν ζυγὸν ὅπως τὰς ἔβαλεν , ὅθεν
 καὶ ἐπανέδραμον εἰς τὴν προτέραν των ἐλευθερίαν . ὁ
 Θάνατος δὲν ἄφισε τὸν Σέσωσφριν νὰ τελειώσῃ τὸν πό-
 λεμον ὅπου ἐναντίον μας διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν διή-
 γειρεν . Ὁμολογῶ πῶς ἔπρεπε νὰ φοβηθῶμεν πολὺ
 περισσότερον ἀπὸ τὴν φρόνησίν του , πᾶρξ ἀποδείξῃ
 δύνα-

δυναμίν τε. Μὰ ἀφ' ἧ διεπέρασεν ἡ ἐξουσία εἰς τὰς
χεῖρας τοῦ Υἱοῦ του, ὅπου ἦτον ὑσερμημένος ἀπὸ κά-
θε φρόνησιν, ἐσυμπεράναμεν πῶς δὲν εἶχομεν πλέον
τινὰ νὰ φοβηθῶμεν. Οἱ Αἰγύπτιοι ἀντὶ νὰ ἔμβωσι
πάλιν ἀπλισμένοι νὰ μᾶς ὑποτάξωσιν, ἠναγκάσθησαν
νὰ μᾶς προσκαλέσωσιν εἰς βοήθειάν των, διὰ νὰ τὴς
ἐλευθερώσωμεν ἀπὸ ἑνὸς Βασιλέως ἀτομον καὶ λυατομα-
νῇ. Ἡμεῖς ἐσάδισμεν οἱ ἐλευθερωταίτων, τὸ ὅποῖον
ἔργον, ὦ! πόσῃ δόξαν ἐπρέσβειεν εἰς τὴν ἐλευθε-
ρίαν, καὶ εἰς τὸν πλεον τῶν Φοινίκων.

Ἀλλ' εἰς καιρὸν ὅπου ἐλευθερώνομεν ἄλλους, ἡμεῖς
εὐρισκόμεθα εἰς δουλείαν. Φοβοῦ, ὦ Τηλέμαχε, καὶ
μὴ πέσης εἰς τὰς βαρβάρους χεῖρας τοῦ Βασιλέως
μας Πυγμαλίως. Αὐτὸς τὰς ἔβαψεν εἰς τὸ αἷμα
τοῦ Σιχίως αἰδὼς τῆς ἀδελφῆς του Διδῶς (α). Ἡ
Δι-

(α) Ἡ Διδῶ ἦν θυγάτηρ Βήλου τοῦ Βασιλέως τῶν
Τυρίων, καὶ θυγὴ τοῦ Σιχίως ἱερέως τῶν Ἡρακλέους.
Πυγμαλίαν ὁ ἀδελφὸς τῆς διὰ νὰ λάβῃ τοὺς θυσιαυ-
ρεῖς τοῦ ἀνδρός τῆς Σιχίως, τὸν ἀπενεφάλισεν ἔμπρο-
σθεν εἰς τὸν θυσιαστήριον. Ἡ Διδῶ ὅμως προσαχθεῖσα
καθ' ὕπνου ἔλαβε κρυφίως τοὺς θυσιαυρεῖς τε, καὶ ἀνε-
χώρησε διὰ Νηὸς μὲ ὅλας ἐκεῖνας ὅπῃ ὁ Πυγμαλίαν
ἐφθόνη, καὶ ἐφέρθη εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀφρικῆς τὸ κα-
λέμενον Ζευγίταιν. Μὴ θελόντων δὲ τῶν ἐκεῖσε κα-
τοίκων νὰ τῇ δώσωσι τόπον πρὸς κατοικίαν, αὐτὴ
ἐζήτησε τὴν χάριν διὰ νὰ λάβῃ μόνον τόσον μέρος
τόπου, ὅποσον ἠθέλε περικυκλάσῃ ἐν ταυρικὸν δέρ-
μα. τῆτου γενομένου, αὐτὴ ἐχώρισε λεπτῶς ὅλον τὸ
δέρμα καὶ τὸ ἔκαμεν ἐν λουρί, καὶ τὸν τόπον ὅπου
ἐκύκλωσεν ὁ κύκλος του, ἐκεῖνον ἔπειτα ἔλαβεν εἰς

κα·

Διδά γερᾷτι ἀπὸ μῖσος, καὶ θέλωσα γὰ τὸν ἐκδι-
κηθῆ, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Τύρον μὲ πολλὰ πλοῖα, καὶ
πολλοὶ ἀπ' ἐκείνους ὅπου ἠγάπων τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν
ἐλευθερίαν τὴν ἠκολέθησαν. Ἐκτίσεν αὐτὴ εἰς τὰ ἀ-
κροθαλάσσια τῆς Ἀφρικῆς τὴν θαυμαστὴν Πόλιν Καρ-
θαγίνην. Οἱ Πυγμαλίων τυραννέμενος ἀπὸ μίαν ὑ-
περβολικὴν δίψαν τῇ γὰ πλουτίῃ, περισσότερον δυ-
συχεῖ καὶ γίνεται ἀξιολύπητος εἰς τὸ ὑποκείμενόν τε.
Εἰς τὴν Τύρον, γὰρ ἦναι τις πλούσιος ὑπόκειται εἰς
ἔγκλημα. Ἡ φιλαργυρία τοῦ Πυγμαλίωνος τὸν ἀνα-
δεικνύει τύραννον εἰς τοὺς ὑπηκόους του, ὑποπτον, καὶ
ῥμόν· διώκει τοὺς πλουσίους καὶ φοβεῖται τοὺς πτω-
χοὺς. Κάθε πρᾶγμα τὸν ταραττεῖ τὸν συγχίζει καὶ
τὸν κατατρώγει· φοβεῖται τὴν σκιάν του, καὶ διέρχε-
ται τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας αὐπνος· οἱ Θεοὶ διὰ τὰ
τὸν τιμωρήσωσι, τὸν ἐπιφορτίζουσι μὲ πλῆτη, τὰ ὅ-
ποια δὲν τολμᾷ γὰ μεταχειριθῆ· καὶ ὅποσον αὐτὸς
ἀγωνίζεται διὰ τὰ γένη εὐτυχίης, τοσοῦτον περισσότε-
ρον δυσυχεῖ. Λυπεῖται διὰ τὰ ἀφαιρίσῃ ἀπὸ τοῦς
θησαυροὺς του μικρὸν ὀβολόν, φοβούμενος γὰ μὴν ὑ-
σερηθῇ τὸ παραμικρόν· δὲν παύει ἀπὸ τῇ γὰ πειχρο-
κέρδῃ, καὶ πάντοτε βασανίζει τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὸ
κέρδος. Ἀποφεύγει τὴν θεωρίαν τῶν ἀνθρώπων, μένει
μόνος

κατοικίαν, καὶ ἐκεῖ ἔκτισε μίαν μεγαλωτάτην Πόλιν,
τὴν ὅποιαν καὶ ὠνόμασε Καρθαγίνην καὶ εἰς τὸ μέσον
τῆς Πόλεως ἔκτισεν ἓν φρέριον, τὸ ὅποιον ἐκ τῇ δέρ-
ματος Βύρσαν ὠνόμασε. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐφορεύθη ἰ-
διοχείρως μὴ θέλωσα γὰ συζευχθῆ μετ' τῇ Γάρβα Βα-
σιλεύῃ τῆς Γετυλίας. — Virgilius Aeneid. I. Carolus Ste-
phanus in suo Dictionario.

μόνος του, μελαγχολικός, καὶ μὲ φόβον, εἰς τοὺς πλέον κρυφούς τόπους τῆ παλατίου του. Οἱ ἰδίαι τε συγγενεῖς καὶ φίλοι δὲν τολμοῦσι διὰ τὰ πλησιάζωσιν εἰς αὐτόν, φοβόμενοι τὰ μὴν τοὺς ὑποπτευθῇ. Πολὺς ἀριθμὸς φυλάκων μὲ ξίφη γυμνά, καὶ μὲ ὀρθὰ κοιτάρια, ἴσανται φυλάττων τὸ παλάτιόν τε. Τριάκοντα κοιτῶνες, οἱ ὁποῖοι συνέχονται ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον, καὶ ὁ καθ' εἷς ἔχει μίαν σιδηρὰν θύραν μὲ ἕξ παχεῖς πασσάλους, εἶναι ὁ τόπος ὅπε κλείεται. Δὲν εἶναι γνωστὸν εἰς ποῖον ἀπὸ αὐτοὺς τὰς κοιτῶνας λαμβάνει ὕπνον, καὶ λέγεται διὰ βέβαιον, ὅτι ἐδέποτε ἀπολέθως δύο ἡμέρας ἐκοιμήθη εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτόν, φοβόμενος ἵνα μὴ τὸν πρίξωσιν. Αὐτὸς δὲν ἐδοκίμασε ποτέ τε μόνιμον ἡδονήν, ἕτε ἐγνώρισε καμμίαν ἀληθῆ φιλίαν ἢ ὁποῖα εἶναι γλυκυτέρα ἀπὸ καθ' ἡδονήν. Ἀνίσως καὶ τις τῶ εἰπῇ τὰ ζητήσῃ τὴν χαρὰν· καταλαμβάνει πῶς αὐτὴ δὲν θέλει τὰ ἐμβῇ εἰς τὴν καρδίαν τε, καὶ πῶς φύγει μακρὰν ἀπ' αὐτόν. Τὰ βεβουθισμένα του ὄμματα, εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἑὸ φῶς αὐστηρόν, καὶ θηριῶδες, καὶ πλαιῶνται πάντοτε εἰς ὅλα τὰ μέρη· δίδει ἀκρόασιν εἰς κάθε παραμικρὰν ταραχὴν, καὶ τὴν αἰσθάνεται μὲ τεταραγμένον τοῦν· εἶναι ὠχρὸς, καὶ σεγνὸς, καὶ αἱ θλιβεραὶ μέριμναι τῆ εἶναι ἐξαγραφισμέναι εἰς τὸ ζαρωμένον τε πρόσωπον. Σιωπᾷ, ἀνασπνάζει, εὐγάζει ἀπὸ τὴν καρδίαν τε πικρὰς οἰμωγὰς, ἕτε δύναται τὰ κρύψῃ τὰς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς του, ὅπου τοῦ ξεσχίζουσι πάντοτε τὰ ἐντόδια. Τὰ πλέον ἐκλεκτὰ φαγντὰ τοῦ προξενούσιν ἀνδρίαν. Τὰ Τέκνα του αἰτὶ τὰ ἦναι τὰ θεμέλια τῆς Πατρικῆς του ἐλπίδος, εἶναι ἡ αἰτία τοῦ φόβου

φόβου του, καὶ τὰ σοχάζεται τοὺς πλέον κινδυνώδεις του ἐχθρούς. Δὲν ἐδοκίμασε μίαν σιγμὴν τῆς ζωῆς του χωρὶς φόβον, καὶ δὲν φυλάττεται μὲ ἄλλον τρόπον, εἰμὴ χύνων τὸ αἷμα ἐκείνων, ἀπὸ τοὺς ὁποῖας φοβεῖται διὰ τὰ μὴ θανατωθῆ. Ἀναίδιτος! καὶ δὲν γνωρίζει πῶς θέλει τὸν φθεῖρει ἐκείνη ἡ ὤμότης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλπίζει. Πολλοὶ ἀπὸ τὰς οἰκιακὰς καὶ φίλους του θέλει σπεδάσῃσι τὰ ἐλευθερώσῃσι τοὺς ὑπνηκόες τε ἀπὸ αὐτὸ τὸ τέρας.

Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ. Ἐγὼ φοβοῦμαι τοὺς Θεοὺς, καὶ εἰς κάθε παραμικρὰν αἰτίαν θέλει φανῶ πιστὸς εἰς ἐκείνον τὸν Βασιλέα, ὅπῃ μοὶ ἔδωκαν· εἶμαι εὐχαριστημένος καλλήτερον τὰ λάβω ἀπὸ αὐτὸν τὸν θάνατον, πάρεξ τὰ τοῦ ἀφαιρήσω τὴν ζωὴν, ἢ τὰ λείψω ἀπὸ τὸ τὰ μὴν τὸν διαφενδεύσω εἰς τινα περιστάσιν. Ἐσὺ ὅμως, ὦ Τηλέμαχε, πρόσεχε τὰ μὴ φανερωθῇς πῶς εἶσαι Τιὸς τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἐπεὶ δὲ ἂν τοῦ γένῃ γνωστὸν τοῦτο δύναται τὰ σοχαθῆ, πῶς ὁ Πατὴρ σου ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἰθάκην ἤθελε τῷ πληρώσῃ καμμίαν ποσότητα ἀργυρίου διὰ τὴν ἐλευθερίαν σου, τὸ ὁποῖον δύναται τὰ τὸν παρακινήσῃ τὰ σὲ κρατήσῃ ὡς αἰχμάλωτον.

Φθάνοντες εἰς τὴν Τύρον ἔβαλον εἰς ἔργον τὰς φρονίμους τοῦ συμβουλὰς, καὶ ἐγνώρισαν πῶς ἦτον ἀληθὲς ὅλον ἐκεῖνο, ὅπου μοὶ διηγήθη. Ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην τὰ καταλάβω, πῶς ἓνας ἄνθρωπος ἠδύνατο τὰ προξενήσῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ τοσαύτην δυσυχίαν, ὅποσὴν εἶχεν ὁ Πυγμαλίων. Ἐκπληττόμενος διὰ μίαν θεωρίαν τοσαύτον φοβεράν, καὶ δι' ἐμέ ἔτω νέαν, ἔλεγον εἰς τὸν ἑαυτὸν μου. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔβαλεν ὅλον

του τὴν ἐπιμέλειαν εἰς τὸ νὰ ζήνῃ εὐδαίμων καὶ μακάριος· ἐσοχάθη νὰ φθάσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν διὰ μέσου τοῦ πλούτου, καὶ μίας ἐξουσίας αὐτοδεσποίου, καὶ διὰ αὐτὸ μάλισα κάμνει ὅ,τι δύναται· καὶ μὲν ὅλον τοῦτο μὲν ὅλας τὰς πλούτη καὶ τὴν ἐξουσίαν εἶναι δυσυχής· ἂν ἦτον ποιμὴν ὡς ἤμην ἐγὼ ὀλίγον πρότερον, ἤθελεν ἦναι εὐτυχής, καθὼς ἐγὼ ἐσάθηνκα. ἤθελε χαρὴν μίαν χαρὰν καθαρὰν τῆς χωρικῆς ζωῆς χωρὶς νὰ τὸν τύπτῃ ἡ συνείδησις, δὲν ἤθελε φοβῆται ἢ τὸ σίδηρον, ἢ τὸ φάρμακον, ἀλλ' ἤθελεν ἀγαπᾶ τὸς ἀνθρώπους, καὶ ἤθελεν ἀνταγαπᾶται καὶ αὐτὸς ἀπὸ αὐτῶν· δὲν ἤθελεν ἔχῃ τόσα μεγάλα πλέτη, τὰ ὅποια τοῦ εἶναι ἀνωφελῆ ὡς τὸν πηλὸν καὶ τὴν ἄμμον, ἐπεὶ δὲν θέλει νὰ τὰ μεταχειρισθῇ, ἀλλ' ἤθελεν ἦναι ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε ἄλλης χρείας εὐφραίνεσθαι μὲ τὸς καρπούς τῆς γῆς. Φαίνεται ὅτι αὐτὸς κάμνει ὅ,τι τῷ φαίνεται ἀρεστὸν, μὰ καὶ ἀλήθειαν τελειώνει ἐκεῖνα ὅπῃ τὸν ἀναγκάζουσι τὰ πάθη του· ἀναρπάζεται τώρα ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν του, ἄλλοτε ἀπὸ τὸν φόβον, καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὰς ὑποφίας τε· σοχάζεται νὰ ἦναι ἐξουσιαστὴς τῶν ἄλλων, καὶ δὲν γνωρίζει πῶς δὲν εἶναι ἐξουσιαστὴς τῶν ἑαυτοῦ του· ἐπεὶ δὲν εὐρίσκεται κυριευμένος ἀπὸ τὰς βιαίας τε ἐπιθυμίας, ὥσπερ ἀπὸ τόσων ἐξουσιασῶν, καὶ θυμῶν.

Οὕτως ἐγὼ ἔκρινα διὰ τὸν Πυγμαλῖωνα χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶ, ἐπεὶ δὲν ἐφαίνετο. Ἐφραίνοντο μόνον οἱ φοβεροὶ ἐκείνοι καὶ ὑψηλοὶ Πύργοι, οἱ ὅποιοι ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἦσαν περικυκλωμένοι ἀπὸ σφατιάτας ὅπῃ ἐφύλαττον, εἰς τὰς ὁποίας ἐμβῆκεν αὐτὸς, καὶ ἐφυλακώθη μὲ τὰς θυσαυρὰς του. Ἐγὼ ἐσύγκρινα τοῦ

τον τὸν ἀόρατον Βασιλέα μὲ τὸν Σίσωωριν, ὁ ὁποῖος ἦτον ἕτα φίλάνθρωπος, περίεργος εἰς τὸ τὰ βλέπειν τὰς ξένας, πρόθυμος νὰ ἀκούῃ τὸν καθ' ἕνα, καὶ νὰ εὐχάσῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία κρύπτεται ἀπὸ τὰς Βασιλεῖς. Οἱ Σίσωωρις, ἐγὼ ἔλεγον, ἔδεν ἐφοβεῖτο, ἀλλ' ἔτε ἔπρεπε νὰ φοβηθῇ. Εἰφαίνεται εἰς ὅλους τὰς ὑποκειμένους τε ὡσὰν εἰς τέκνα τε. Μὰ ἐτέτος τὸ ἐναντίον, καὶ φοβεῖται καὶ πρέπει νὰ φοβῇται, μάλιστα πρέπει νὰ φοβῇται ἕνα Ὀλιβερὸν δάνατον ἕως καὶ μέσα εἰς τὸ ἀπρόσιτον τε παλάτιον, καὶ εἰς τὴν μέσσην ἐκείνων ὅπου τὸν φυλάττει. Τὸ ἐναντίον ὁ καλὸς Βασιλεὺς Σίσωωρις ἐσέκετο ἄφοβος ἀγαμέσσην εἰς τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ του, ὡς ἕνας καλὸς Πατὴρ εἰς τὸν οἶκόν του περικυκλωμένος ἀπὸ τὰς εἰρηακῆς τε.

Οἱ Πυγμαλίων ἐπρόσαξε νὰ πέμψωσιν ὀπίσω τὸν σόλον τῶν Κυπρίων, ὅπως ἦλθε πρὸς συμμαχίαν τε. Οἱ Ναρβάλις μετεχειρίσθη αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ μοι δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν μου. Μὲ ἠρίθμισε λοιπὸν ἀνάμεσα εἰς τὰς Κυπρίους, ἐπειδὴ ὁ Βασιλεὺς εἶχεν ὑπόψιν καὶ εἰς τὰ παραμικρὰ πράγματα. Τὸ ἐλάττωμα τῶν ὀκνηρῶν Βασιλέων εἶναι ἡ τελεία ἐμπιστοσύνη ὅπου ἔχουσιν εἰς μερικοὺς τῶν ἀγαπητοὺς ὑπηρέτας πανούργους καὶ κακοτρόπους· τὸ ἐναντίον ἐλάττωμα εἶχεν ὁ Πυγμαλίων, ἐπειδὴ ἀμφίβαλεν εἰς καθὲ ἐντιμον καὶ πιστὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸς δὲν ἔξευρε νὰ τιμᾷ τοὺς δικαίους καὶ ἡσύχους ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων τὰ ἔργα εἶναι ἀπλὰ καὶ χωρὶς δόλον· διὰ τοῦτο καὶ ποτὲ δὲν συνανεσγράφη μὲ ἐναρέτους ἀνθρώπους, ἐπειδὴ τοιοῦτοι δὲν φανερώονται εἰς Βασιλεῖς

ἕτας

ἔτας ἀνέμους. Ἐν τῷ μεταξύ, ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἐβασίλευσεν εἶχεν ἰδῆ εἰς τὰς ἀνθρώπους, τὰς ὁποῖους μετεχειρίζετο, τὴν προσηλοσύνην, τὴν ἀπιστίαν, καὶ τὰς φοβερὰ ἐλαττώματα κεκρυμμένα ὑποκάτω εἰς τὸ πρόσημα τῆς ἀρετῆς διὰ τὸ ὅποιον ἐσοχάζετο ἔπειτα ὅλας τὰς ἀνθρώπους, χωρὶς ἐξαίρεσιν τινός, ὅτι εἶχον μίαν καρδίαν παρηλλαγμένην ἀπὸ τὸ πρόσωπόν των, καὶ ἀκολούθως ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἦτον καμμία ἀρετὴ καθαρά ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ἀλλ' ἄς ἔλθω εἰς τὴν ὑπόθεσίν μου.

Ἀφ' οὗ συνηριθμήθην μὲ τοὺς Κυπρίους, ἐφυλάχθην μὲ ταῦτο τὸ μέσον ἀπὸ τὴν ὑποψίαν τοῦ Πυγμαλίωνος. ὁ Ναρθάλης ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν φόβον νὰ μὴ φανερωθῶ, ἐπειδὴ ἐπροξένει τὸν θάνατον καὶ εἰς τοὺς δύο ἡμᾶς. Ἡ ἀνυπομονησία τε εἰς τὸ νὰ μᾶς ἰδῆ νὰ μισεύσωμεν ἦτον ὑπερβολικὴ, μὰ οἱ ἐνάντιοι ἄνεμοι μᾶς ἐμπόδισαν πολὺν καιρὸν. Αὐτὸ τὸ ἐμπόδιον τοῦ ἀναχωρισμοῦ μου, μοὶ ἔδωκεν εὐκαιρίαν νὰ ἐξετάσω τὰ ἦθη καὶ τάξεις τῶν Φοινίκων, αἱ ὁποῖαι ἦσαν τοσοῦτον εὐφημισμέναι εἰς ὅλα τὰ ἔθνη. Ἐγὼ ἐθαυμάζομην τὴν θαυμαστὴν τοποθεσίαν ἐκείνης τῆς μεγάλης χώρας, ἡ ὁποία εἶναι ἐν Νησίον εἰς τὴν μέσσην τῆς θαλάσσης. Τὸ πλησιόχωρον ἀκροθαλάσσιον εἶναι εὐμορφον διὰ τὴν εὐκαρπίαν τε, διὰ τοὺς γλυκυτάτους καρπούς ὅπου γεννᾷ, διὰ τὰς πολλὰς Πάλλεις, καὶ Κώμας, αἱ ὁποῖαι σχεδὸν εἶναι εἰς μίαν ἀδιάκοπον σείραν, καὶ τελευταῖον διὰ τὴν εὐκρασίαν τῆς Κλίματος. Ἐπειδὴ τὰ βενὰ ἀμοιβαδὸν συνδεόμενα καταφύχουσιν αὐτοὺς τοὺς τόπους ἀπὸ τὰς θεριῶς φλόγας. Αὐτὰ δροσίζονται ἀπὸ τὸν Βορέαν ἄνεμον,

μον, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Θαλάσσης. Ὅλος αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι ὑποκάτω εἰς τὴν ρίζαν τῆ βουνοῦ τοῦ Λιβάνου, τοῦ ὁποῖου ἡ κορυφή σχίζουσα τὰ νέφη, φθάνει σχεδὸν ἕως εἰς τὰς Ἀστέρας· ἕνα ψυχρὸς παντοτεινὸν τῷ συνεπάξει τὸ μέτωπον, καὶ μερικοὶ ποταμοὶ γεμάτοι ἀπὸ χιόνος πίπτουσιν ὡς αὖν χεῖμαρ-ροὶ ἀπὸ τὰ ἄκρα ἐκείνων τῶν κρημνῶν, ὅπου τοῦ περικυκλῶντος τὴν κεφαλὴν.

ὑποκάτωθεν φαίνεται ἓν μέγαλον δάσος ἀπὸ Κέδρους, αἱ ὁποῖαι εἶναι τόσοι παλαιαί, ὅσοι εἶναι καὶ ἡ γῆ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι φυτευμέναι, καὶ ὑψώνονται εἰς τὰ Νέφη. Αὐτὸ τὸ δάσος ἔχει εἰς τὴν ἄκραν τῆς καταβάσεως τῷ βυθῷ πολλὴν βοσκήν. Παιταχοῦ φέρονται ἀγέλαι βοῶν μυκωμένων, καὶ προβάτων βληχωμένων, ὅμῃ μὲ τὰ τρυφερά των ἀρνία, τὰ ὅποια περιπατῶν πιδῶντα ἐπάνω εἰς τὰ ἀπαλὰ χόρτα, καὶ διάφοροι ὄχετοὶ ὑδάτων χύνουσιν εἰς κάθε μέρος συνεχῶς ἕνα νερὸν καθαρόν. Φαίνονται τέλος πάντων ἐκεῖνα τὰ βοσκήματα, τὰ ὅποια κλίνουσιν ἕως εἰς τὰς ρίζας τῷ βυθῷ, ὅμοια μὲ ἓν περιβόλιον· τὸ Ἐαρ καὶ τὸ Φθινόπωρον ἐναλλάξ ἡνωμένα, κυριεύουσιν ὁμοῦ εἰς τὰ ἄνθη, καὶ εἰς τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων. Ποτὲ ἔτε ὁ Θερινὸς ἄνεμος Νότος, ὅπῃ ἀφανίζει καὶ ξηραίνει μὲ τὰς θανατηφόρους τε προῆς κάθε χλωρὴν πράγμα, ἔτε ὁ σκληρὸς Βορέας, ἐτόλμυσαν νὰ δείξουν ἄμορφον αὐτὸ τὸ περιβόλιον. Τὸ Νησίον εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι κτισμένη ἡ Πόλις τῆς Τύρου ὑψώνεται πλησίον εἰς τὰ ἔως εὐμορφα ἀκροθαλάσσια. Αὐτὴ ἡ μεγάλη Πόλις φαίνεται πῶς πλέει ἐπάνω εἰς τὰ νερά, καὶ ὅτι εἶναι ἡ βασίλισσα τῆς Θαλάσσης. Ἀράσσουν εἰς αὐτὴν

οἱ Πραγματευταὶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῷ Κόσμῳ, καὶ οἱ Ἱδιοὶ τῆς κάτοικοι εἶναι οἱ πλείον περιήφημοι πραγματευταὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Εὐθὺς ὁποῦ ἤθελεν ἔμβῃ τίς μέσα εἰς τὴν Πόλιν, πείθεται πῶς δὲν εἶναι μία Πόλις ἐνὸς μόνον μερικῆ λαοῦ, ἀλλ' ὅτι εἶναι ἐν κοινὸν ἐμπόριον ὅλων τῶν Γενῶν, καὶ τὸ κέντρον τῶν πραγματευομένων Πόλεων. Ἔχει δύο μεγάλους τάφρους (χαρακώματα) ὡσάν δύο βραχίονας, οἱ ὁποῖοι ἐκτεινόμενοι πρὸς τὴν Θάλασσαν ἀγκαλιζέσιν ἐν μεγάλῳ Λιμένῃ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἰσέρχονται ἄνεμοι. Εἰς αὐτὸν τὸν Λιμένα φαίνονται ὡς ἐν δάσος τὰ κατάρτια τῶν παραβίων, τῶν ὁπείων παραβίων ὁ ἀριθμὸς τοσῶτος εἶναι, ὅπῃ μόλις φαίνεται ἡ Θάλασσα ὁποῦ τὰ βασιᾶ. Ὅλοι οἱ πολῖται δίδονται εἰς τὴν πραγματείαν, καὶ τὰ μεγάλα των πλούτη, τόσον περισσότερον τὴν αὐξάνουσι. Φαίνονται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ὁ Βύαςος, τὰ λεπτότατα παρὰ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἡ Τυρία Πορφύρα δις βεβαμμένη μὲ ἐν χρῶμα λαμπρὸν καὶ θαυμαστόν· αὐτὴ ἡ διπλὴ βαφὴ εἶναι ἔταις λαμπρὰ, ὁποῦ ὁ καιρὸς δὲν δύναται νὰ τὴν μεταβάλλῃ, ἕτε νὰ τὴν ξεχρωματίσῃ. Αὐτοὶ τὴν μεταχειρίζονται διὰ νὰ βάπτωσι τὰ λεπτὰ μάλινα ὑφάσματα, τὰ ὁποῖα κεittoῦν μὲ χρυσάφι, ἢ μὲ ἀσῆμι. Οἱ Φοίνικες πραγματεύονται μὲ ὅλα τὰ γένη ἕως εἰς τὸ σιγὸν τῷ Ἡρακλέει· καὶ μάλισα διέπρασσαν ἢ αὐτὸν τὸν Ὠκεανὸν, ὁποῦ περιτριγυρίζει ἄλλην τὴν γῆν. Ἐκαμαν ἀκόμι πολλὰς μακρὰς θαλασσοπορίας εἰς τὴν ἐρυθρὰν Θάλασσαν, διὰ τῶν ὁποίων λαμβάνουσιν ἀπὸ Νησιᾶ ἀγνώριστα χρυσίον, θυμιάματα, καὶ διάφορα γένη ζώων, τὰ ὁποῖα ἀλλαχόθ

δὲν

δὲν εὐρίσκονται . Εἰ γὰρ δὲν ἐχόρταινον θεωρῶν τὴν μεγαλοπρέπειαν ταύτης τῆς Πόλεως , καὶ τὴν θαυμαστὴν φιλοπονίαν τῶν κατοίκων . Ἀλλὰ μήτε ἐβλεπον καθῶς εἰς τὰς Πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἀνδράνες ἀργεῖς καὶ περιέργους , ὅπως γὰρ περιφέρονται εἰς τὰς ἀγορὰς ζητῶντες γὰρ μάθωσι νῆας εἰδήσεις , καὶ γὰρ περιεργάζονται τοὺς ξένους ὅπως φθάνουσιν εἰς τὸν Λιμένα . Οἱ αἰῶνες καταγίνονται εἰς τὸ γὰρ ξιφορτάνωσι τὰ καράβιά των , εἰς τὸ γὰρ πωλῶσι τὰς πραγματείας των , ἢ γὰρ τὰς πέμπωσιν εἰς ἄλλο μέρος , εἰς τὸ γὰρ γεμίζωσι τὰς ἀποθήκας των , καὶ εἰς τὸ γὰρ κρατῶσιν ἐπιμελέσατόν λογαριασμόν εἰς ἐκεῖνα ὅπου χρεωστοῦνται εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς ξένους πραγματευτάς . Ἀλλὰ μήτε αἱ γυναῖκες παύουσιν ἀπὸ τοῦ γὰρ κάμνωσι χέδια κεντητὰ , καὶ τὰ κήθωσι λεπτὰ καὶ πολύτιμα μαλῖα .

Πόθεν προέρχεται , εἰ γὰρ ἔλεγον εἰς τὸν Ναυβάλιν , τοῦτο τὸ μέγα ἐμπόριον τῶν Φοινίκων διὰ τοῦ ὁποίου ἐκυρίευσαν ὅλην τὴν γῆν , καὶ πλουτῶσι τόσον διὰ τῶν κόπων καὶ δαπανῶν τῶν ἄλλων ἐθνῶν ; Σὺ βλέπεις , μοὶ ἀπεκρίθη , πόσον εἶναι εὐκολος διὰ τὴν Ναυτικὴν ἢ τοποθεσίαν τῆς Τύρου . Οἱ Τύριοι ἐχρημάτισαν οἱ πρῶτοι (ἀνίσως καὶ πρέπει γὰρ πισεύσωμεν ἐκεῖνο ὅπως παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς ἡ ἀρχαιοτάτη παράδοσις) , ὅπως ἐτόλμησαν γὰρ πλεύσασιν εἰς ἓν οὐτιδανὸν ξύλον . Αὐτοὶ ἐδόθησαν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς θαλάσσης , κατεπάτησαν τὸν θυμὸν τῶν κυμάτων , μακρὰν ἐσοχάσθησαν ἀπὸ τὴν γῆν τὴν διέδωσαν τῶν ἀσέρων , ἀκολουθοῦντες τὴν ἐπιστήμην τῶν Αἰγυπτίων , καὶ Χαλεδαίων , καὶ ἠνάθησαν , ὄντες μεμακρυσμένοι διὰ τοῦ Ωκεανοῦ , μὲ τόσους λαούς . Οἱ Τύριοι εἶναι ἐ-

πι-

πιτηδείοι, ὑπομονητικοὶ, κοπιητικοί, μέτριοι, καὶ οἰκονόμοι. Ζῶσι ζωὴν εὐτακτον, καὶ εἶναι ἀνάμισόν τας σύμφωνοι. Δὲν ἐσάθῃ ποτὲ κἀνένα γένος ἀπὸ τὰς Τυρίους, πλέον φιλαλληθές, σαφερόν, πισόν καὶ φιλόφρον πρὸς τοὺς ξένους.

Ἰδὲ, χωρὶς γὰρ ζητῆς ἄλλην αἰτίαν, ἐκείνο τὸ μέσον ὅπῃ τὰς ἀποτελεῖ ἐξωσιασὰς τῆς θαλάσσης, καὶ ὅπου τοὺς προξενεῖ τόσα πλῆθη διὰ μέσου τῆς πραγματείας. Ἀνίσως καὶ ἔμβαινε ἀναμειξύτων ἡ ἀσυμφωνία καὶ ὁ φθόνος, ἀνίσως ἐδίδοντο εἰς τὴν τρυφήν, καὶ εἰς τὴν ῥαθυμίαν, ἀνίσως οἱ πρῶχοι τῆς πόλεως κατεφρόνουν τὸν κόπον, καὶ τὴν οἰκονομίαν, ἀνίσως αἱ τέχναι ἔπαυον ἀπὸ τὸ γὰρ τιμῶνται καὶ γὰρ εὐρίσκωνται ἐν χρήσει, ἀνίσως καὶ ἐφαίνοντο ἅπιοι πρὸς τοὺς ξένους, ἀνίσως καὶ μετέβαλλον τὸ παραμικρὸν ἀπὸ τὰς κανόνας μιᾶς ἐλευθέρου πραγματείας, βέβαια ἦδελες ἰδῆ γὰρ ἀμβλυνοῦν αὐτὴ ἡ δύναμις, τὴν ὁποίαν ἦδη θαυμάζεις.

Σαφηνισόν μοι, ἐγὼ τῷ ἔλεγον, τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποῖους ποτὲ ἦδελε δυνηθῶ γὰρ σαθερώσω μίαν παρομοίαν πραγματείαν εἰς τὴν Ἰθάκην. Ἀκολάθει, μοὶ ἀπεκρίθη, τὰ ἦδη τῶν Τυρίων, δέχου καλῶς καὶ φιλανθρώπως τοὺς ξένους, ἐτοίμαζε τοὺς Λιμένας σε γὰρ ἦναι βέβαιοι, πρόσφοροι, ἀναπαυτικοί, καὶ ἐλεύθεροι εἰς τοὺς ἐρχομένους· καὶ ποτὲ μὴ νικηθῆς ἔτε ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν, οὔτε ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν. Οἱ ἀληθῆς τρόπος γὰρ κερδίσῃ τινὰς πολὺ εἶναι τὸ, γὰρ κερδίξῃ μετρίως καὶ ὀρθῶς. Κάμε γὰρ σὲ ἀγαπῶσιν ὅλοι οἱ ξένοι, καὶ ποτὲ δὲν θέλεις πάθῃ ἀπὸ αὐτοὺς καμμίαν δυσχέρειαν. Φοβοῦ γὰρ μὴ τοὺς παρακινήσῃς μὲ
τὴν

τὴν ὑψηλοφροσύνην σε εἰς φθόρον· διαφύλαττε μὲν σα-
 θερότητα τὰς κανόνας τῆς πραγματείας ἀδιαφθόρους,
 καὶ αὐτοὶ ἄς ᾖναι ἀπλοὶ καὶ εὐκολοί. παίδευε σκλη-
 ρῶς τοὺς δόλους, καὶ μᾶλλον τὴν κλέλειαν, καὶ ὑ-
 περιφάνειαν τῶν πραγματευτῶν, τὰ ἑποῖα ἀφανίζου-
 σι τὴν πραγματείαν, ἐπεὶ δὴ βλάπτουσιν ἐκείνους ὁ-
 ποῦ τὴν ἐνεργοῦν· μάλιστα ποτὲ νὰ μὴ συγχέῃς τὴν
 πραγματείαν, θέλων νὰ τὴν μεταβάλῃς καὶ τὴν θέ-
 λουσίν σου. Πρέπεις ὁ ἐξουσιαστὴ ἢ ὁ Βασιλεὺς νὰ ᾖ-
 ναι ἄμοιρος τέτων, καὶ νὰ ἀφίη ὅλον τὸ κέρδος εἰς
 τοὺς ὑποκειμένους του, οἱ ὅποιοι δοκιμάζουσι τὰς κό-
 πας τῆς πραγματείας, ἐπεὶ δὴ κατ' ἄλλον τρόπον φθεί-
 ρει τὴν προθυμίαν των καὶ τὴν ἐπιθυμίαν. τοιαύτης λο-
 γῆς λαμβάνει μεγάλην ὠφέλειαν διὰ τοῦ πολλῆς πλῆ-
 του ὅπου ἐμβαίνει εἰς τὸ Βασίλειόν του. Ἡ πραγμα-
 τεία ὁμοιάζει μὲ μερικὰς πηγὰς, αἱ ὅποια ἀπὸ ἄλ-
 λο μέρος ἐξερχόμεναι καὶ θέλουσιν νὰ ἐπιστρέψωσιν
 ὀπίσω, ξηραίνονται. Ἡ ὠφέλεια, καὶ ἡ ἀνάπαυσις
 ἐλκύουσιν εἰς τοὺς τόπους του τοὺς ξένους· εἰὰν καὶ
 τοὺς ἀφαιρέσῃ τὴν εὐκολίαν τῆς πραγματείας, ἢ τὸ
 κέρδος, ἀναχωρῶσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ὅτε πλέον
 ἐπιστρέψωσιν· καὶ ἔτι ἄλλα γένη καρποφοροῦμενα ἀπὸ
 τὴν ἀγνοσίαν τε, τὰς ἐλκύει πρὸς ἑαυτὰς, καὶ τοὺς
 συνειθίζουσι νὰ ᾖναι μακρὰν ἀπὸ αὐτόν. Πρέπει νὰ
 σοὶ ὁμολογήσω πρὸς τούτοις, ὅτι πρὸ χρόνων τιῶν
 ὅχι ὀλίγον νὰ ἡμαυρώθῃ ἡ ὁδὸς τῆς Τύρας.

Εἶδε νὰ ἔβλεπες, ὦ ἡγαπημένε μου Τυλέμαχε,
 ταύτην τὴν Πόλιν πρὶν νὰ βασιλεύσῃ ὁ Πυγμαλίων,
 πολὺ περισσότερον ἢ θέλεις μένῃ ἐκσαπτικός. Τώρα δὲν
 βλέπεις ἄλλο, εἰμὴ τὰ θλιβερὰ λείψανα μιᾶς μεγα-
 λείας

λείοντος, ὅπῃ εἶναι εἰς κίνδυνον τὰ ἐγκρημιδῆ. Ἀ-
θλία Πόλις, φεῦ! εἰς ποίας χεῖρας ἔπεσες, εἰς τὴν
ὁποίαν ἐστίνα ἡ θάλασσα πρότερον ἔφερε τὰ τέλη ὁ-
λων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Οἱ Πυγμαλίων φοβεῖται τό-
σον ἀπὸ τῆς ἰδίας τε ὑποκειμένους, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς
ἄλλης ξένης· ἀντὶ τὰ ἀνοίξῃ τὰς Λιμένας τε διὰ τὰ
πλέον μακρυὰ γένη, αὐτὸς μᾶλλον τὰς κλείει, θέ-
λων τὰ μακρὰν τὸν ἀριθμὸν τῶν πλοίων ὅπῃ ἔρχον-
ται, τὸν τόπον πότεν ἔρχονται, τὰ ὀνόματα τῶν ἀ-
νθρώπων ὅπῃ εἰς αὐτὰ εἶναι, τὸ εἶδος καὶ τὴν τιμὴν τῶν
πραγματείων των, καὶ πόσον καιρὸν θέλει διατρίψωσιν
εἰς τὴν Πόλιν. καὶ τὸ χεῖρισον εἶναι, ὅπου μεταχει-
ρίζεται δόλος καὶ συκοφαντίας διὰ τὰ ἀδικῆ τὰς πραγ-
ματευτὰς, καὶ τὰ λαμβάνῃ τὰς πραγματείας των. Τα-
ράττει ἐκείνους ὅπου νομίζει πλουσιωτέρους, καὶ τοὺς
επιφορτίζει πολλὰς εἰσπράξεις (δοσίματα), ὑποκά-
τω εἰς διαφόρους ἀφορμὰς, θέλων καὶ αὐτὸς τὰ ἀνα-
κατωθῆ εἰς τὴν πραγματείαν των, καὶ καθ' ἑἷς φοβεῖ-
ται τὰ ἔχει μὲ αὐτὸν δοσοληψίας. Διὰ τοῦτο ἡ πραγ-
ματεία αὐνοματεῖ, καὶ οἱ ξένοι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀ-
λησμονοῦν τὸν δρόμον τῆς Τύρης, εἰς τὸν ὁποῖον πρό-
τερον μὲ μεγάλην των εὐχαρίσῃσιν συνεχῶς ἤρχοντο·
καὶ ἀνίσως ὁ Πυγμαλίων δὲν μεταβάλλῃ τὰς πράξεις
του εἰς τὸ κρεῖττον, ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις μας μετ' εἰ
πολύ θέλουν μεταφερθῆ εἰς κἀνένα ἄλλο ἔθνος ὅπου
διοικεῖται καλῆτερα ἀπὸ ἡμᾶς.

Μετὰ ταῦτα ἠρώτησα τὸν Ναρβάλλον, τίτι τρόπον
οἱ Τύριοι ἔγιναν τοσοῦτον ἰχυροὶ εἰς τὴν θάλασσαν;
ἐπεὶδὴ ἐγὼ ἤθελον τὰ ἰξεύρω καθεὶ πράγμα, ἀπὸ ὅ-
σα ἀνέγκσι πρὸς κυβέρνησιν μιᾶς Βασιλείας. Ἐχομεν,
μοὶ

μοὶ ἀπεκρίθη τὰ δάση τῷ Λιβάνου, τὰ ὅποια φυλάττομεν μεγάλως, αἷσαν ὅπῃ μᾶς δίδεσι τὴν ἀναγκαίαν ὕλην πρὸς κατασκευὴν τῶν πλοίων. Δὲν κόπτομεν τὰ δένδρα, ὅποτεν δὲν τὸ ἀπαιτεῖ ἡ κοινὴ χρεία. Εἰς τὴν Ναυτικὴν ἔχομεν ἑξοχωτάτους καὶ ἐμπείρους τεχνίτας. Καὶ πῶς, τῷ εἶπον, ἠδυνήθητε νῦν εὗρητε αὐτὰς τὰς τεχνίτας; Αὐτοὶ, μοὶ ἀπεκρίθη, προσελθόντος τῷ χρόνῳ ἔγιναν ἐδῶ εἰς τῆτον τὸν τόπον. Ἀνίσως ἐκεῖνοι ὅπῃ εἶναι ἑξοχοὶ εἰς τὴν τέχνην τῶν ἀνταμείβωνται καλῶς διὰ τοὺς κόπους των, ἀναμφίβολον εἶναι πῶς ταχέως εὐρίσκονται ἐκεῖνοι, ὅπου φέρουσι τὰς τέχνας εἰς τελειότητα. Ἐπειδὴ οἱ ὀξύνοες πάντοτε δίδονται μὲ μεγάλην τὴν ἐπιμέλειαν εἰς ἐκείνας τὰς τέχνας, εἰς τὰς ὁποίας ἀκολουθοῦσι μεγάλας ἀνταμοιβαί. Ἐδῶ εἰς τὸν ἡμέτερον τόπον τιμῶνται ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπῃ προκόπτουσιν εἰς τὰς τέχνας, καὶ ἐπισήμας, αἱ ὁποῖαι ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ναυτικὴν.

Τιμάται ἕνας καλὸς Γεωμέτρης, δοξάζεται ἕνας ἑξοχος Ἀστρονόμος, πλουτεῖ ἕνας Ναύκληρος, ὅπῃ εἰς τὴν τέχνην τε ὑπερβαίνει τοὺς ἄλλους. Ὁ καλὸς ξυλουργὸς ὄχι μόνον δὲν καταφρονεῖται, ἀλλὰ μᾶλλον λαμβάνει ἐλευθέριον καὶ καλὴν πληρωμὴν. Ἀκόμι καὶ αἱ καλοὶ Νεῦται ἔχουσι βεβαίως τοὺς μισθοὺς των καὶ ἀνεκλόγους μὲ τοὺς πόρους των. Δίδονται εἰς αὐτοὺς τὰ πρὸς τροφὴν ἐπιτιμῆα· ὅταν ἀσθενοῦσιν, ἔχουσι δὲ αὐτοὺς μεγάλαν ἐπιμέλειαν, καὶ εἰς τὴν ἀπουσίαν των δὲν ἀμελοῦνται αἱ γυναῖκες των καὶ τὰ παῖδιά των. Ἀνίσως καὶ ἀποθάνουσιν, ἢ πνιγῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν, βοηθοῦνται αἱ φαρμλῖαι των. Ἐκεῖνοι πάλιν ὅπου ἐδούλευσαν ἕως εἰς ἕνα διωρισμένον καιρὸν,

λαμβάνουσιν ἄδειαν νὰ ἀναπαύωνται τὸν ὑπόλοιπὸν χρόνον τῆς ζωῆς των εἰς τὰς οἰκίας των. Τοιοῦτοτρόποις ἔχομεν ἱκανὸν ἀριθμὸν κωπηλατῶν. Οἱ Πατέρες χαίρουσι νὰ ἀναθρέψωσι τοὺς Υἱοὺς των εἰς τέχνας τόσον ὠφελίμους. Εἰς τὴν παιδικὴν των καὶ νεαρὰν ἡλικίαν ἀκόμη τὰ διδάσκουσι τὴν κωπηλασίαν, τὴν ἐπιμέλειαν τῶν παραβοσχοίων καὶ τὴν καταφρόνησιν τῶν θαλασσιῶν κινδύνων. καὶ οὕτω διὰ τῆς ἀνταμοιβῆς τῶν δώρων, καὶ διὰ τῆς διδασκαλίας, ἀναγκάζονται οἱ ἄνθρωποι νὰ ὑπακούωσιν ἐκούσίως. Ἡ μόνη ἐξαισία ποτὲ δὲν ὠφελεῖ, καὶ ἡ ὑποταγὴ τῶν ὑποκειμένων δὲν ἔφαρκε. πρέπει νὰ ἀποκτῶμεν τὰς καρδίας των, φανεραίνοντες εἰς αὐτοὺς ἐκείνην τὴν ὠφέλειαν, εἰς τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ ἐλπίσωσι.

Μετά ταύτην τὴν συνομιλίαν, ὁ Ναρβάλης μὲ ἔφερε νὰ ἰδῶ τὰ Σιτοφυλάκια, τὰς Ναυσάδμυς, καὶ τὰς Ὀπλοθήκας. Ἐγὼ ἐπυνθανόμην περιέργως περὶ ἐκάστη πράγματός, καὶ διὰ νὰ μὴν ἀλησμονήσω πᾶν ἓνα πρᾶγμα ὠφελίμον, ἢ ἄλλην τινὰ περίσασιν ἀξιόλογον, ἔγραφα ἐκεῖνα ὅπως ἤκουον.

Πρὸς τοῦτοις ὁ Ναρβάλης, ὅπου ἐγνώριζε καλύτερα τὰ ἔθνη τοῦ Πυγμαλῖανος, καὶ ὅπου μὲ ἠγάπα ἐκ καρδίας ἀνέμενε μὲ φόβον τὴν ἀναχώρησίν μου, διὰ νὰ μὴν τύχη καὶ γνωριδῶ ἀπὸ τοὺς κατασκόπους τοῦ Βασιλείως, οἱ ὁποῖοι κατεσκόπευον νυκτὸς καὶ ἡμέρας εἰς ὅλην τὴν Πόλιν. ἀλλ' οἱ ἐναντίοι ἀνεμοὶ δὲν μᾶς ἐσυγχώρουν ἔτι νὰ μισεύσωμεν. Ἐν τούτοις, εἰς καιρὸν ὅπως ἐπισκεπτόμεθα τὸν λιμένα, βλέπομεν ὅπως ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς ἓνας ὑπνρέτης τοῦ Πυγμαλῖανος, ὁ ὁποῖός εἶπεν εἰς τὸν Ναρβάλην.

ὁ Βασιλεὺς ἔμαθεν ἀπὸ ἑνα Ναύαρχον ἀπὸ ἐκείνου, ὅπου μετὰ σοῦ ἐγύρισαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ὅτι ἔφες ἐδῶ ἑνα ξένον, ὁ ὁποῖος ψευδῶς πιστεύεται ὡς Κύπριος. Προσάξει λοιπὸν διὰ τὰ φυλάττεται ἐπιμελῶς, ἕως ὅπου τὰ φανερωθῇ ἀληθῶς ἀπὸ ποῖον τόπον εἶναι· καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐσένα θέλει ἐγγυητὴν μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς σου. Ἐγὼ τότε εἶχον ἀπομακρύνῃ ὀλίγον, διὰ τὰ σοχασθῶ πλησιέστερον τὴν ἀναλογίαν ὅπῃ ἐφύλαξαν οἱ Τύριοι εἰς τὴν κατασκευὴν ἐνὸς νέε πλοῖε, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐβεβαίουν, διὰ τὴν ἐντελῆ κατασκευὴν καὶ τὰς κανόνας τῆς Ναυτικῆς τέχνης, ὑπερέβαιναν εἰς τὴν ταχύτητα ὅλα τὰ ἄλλα, ὅπῃ εἰς ἐκεῖνον τὸν Λιμένα ἐφάνησαν. Καὶ ἔτι εἰς ἐρωτῆσα περὶ τινῶν πραγμάτων τὸν τεχνίτην, ὅς τις ἔδωκε τὴν ἀναλογίαν εἰς ἐκεῖνο τὸ πλοῖον.

Ὁ Ναρβάλις φοβηθεὶς ἀπεκρίθη, ἐγὼ θέλει ἐρευνήσω διὰ τὸν ξένον, ὁ ὁποῖος βεβαίως εἶναι ἀπὸ τὴν Κύπρον. Ἀλλ' ὅταν πλέον δὲν ἐφαίετο ἐκεῖνος ὁ ὑπηρέτης, ἔτρεξε πρὸς με διὰ τὰ μοὶ φανέρωσθαι τὸν κίνδυνόν μου. Καλῶς ἐγὼ τὸ προῖπόν, ὃ ἠραπήμην μου Τηλέμαχε, ἡμεῖς, φῦ! εἴμεσθε χαμένοι. Ὁ Βασιλεὺς ὅπου ἡμέραν καὶ νύκτα τυραννίται ἀπὸ τὴν δυσπιστίαν, ὑποπτεύει πῶς ἐσὺ δὲν εἶσαι Κύπριος. Ὅθεν ἐπρόσαξε νὰ σὲ κρατήσω, καὶ μοὶ ἐφοβέρισε τὸν θάνατόν ἐάν δὲν σὲ παραδώσω εἰς τὰς χεῖράς τε. Τὸ λοιπὸν τί πρέπει νὰ κάμωμεν; δότε μας, ὦ Θεοί! τὴν φρόνησιν, ὅπου χρειάζεται διὰ τὰ ἀποφύγωμεν ἐνὰ τοιοῦτον κίνδυνον. Πρέπει, ὦ Τηλέμαχε, νὰ σὲ ὑπάγω εἰς τὸν Πυγμαλίωνα. Εἰς θέλεις τὸν βεβαιώσῃ, ὅτι εἶσαι ἀπὸ τὴν Νῆσον τῆς Κυπρου· γεγεννημένος

μείος εἰς τὴν Χάραν τῆς Ἀμαθοῦντος Υἱὸς ἐνὸς Ἀγαλματοποιῶ τῆς Ἀφροδίτης (α). ἐγὼ θέλω μαρτυρῆσαι, ὅτι ἐγνώρισα ποτὲ τὸν Πατέρα σου· καὶ ἄτως ἴσως ὁ Βασιλεὺς θέλει σὲ ἀφίστη γὰ ἀναχωρήσης, χωρὶς νὰ ἐξιτάξῃ περισσότερον καταλεπτῶς τὴν ἀλήθειαν· ἐπεὶ ἐγὼ δὲν σοχάζομαι ἄλλον τρόπον γὰ φυλάξαι τὴν ἐδικήν σου καὶ ἐδικήν μου ζωὴν.

Ἀφες

(α) Ἡ Ἀφροδίτη ἦν θυγάτηρ τοῦ Διὸς, καὶ τῆς θεᾶς Διώνης. Ἐτέροι δὲ φασιν, ὅτι ὁ Κρόνος δι' ἄκραν ἀσέβειαν κόψας τὰ τεκνογόνα μέρη τοῦ Πατρὸς τοῦ Οὐρανοῦ τὰ ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ τῆ ἀφρῆ τῆς θαλάσσης ἐγεννήθη ἡ Ἀφροδίτη. Οἰομάζεται Θεὰ τῶν ἐρώτων, καὶ τῶν ἡδονῶν διὰ τὴν ἀσύγκριτόν της εὐμορφίαν. Τὸ ἀμάξι της τὸ ἔσυρον κύκιοι καὶ περισεραὶ, δηλαδὴ πτερινὰ ὑπὲρ ἀσέλγείας κυριεύοντα. Ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἀμαθίαν, εἰς τὴν Κυθήρην, εἰς τὴν Πάφον, καὶ εἰς ἄλλους τρυφεροὺς καὶ χαριεστάτους τόπους. Ἐγέννησε τὸν Ὑμέναιον θεὸν τοῦ γάμου, καὶ τὰς τρεῖς Χάριτας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐσυνώδευον, καὶ εἶχε διὰ Υἱὸς τὰς δύο Ἐρωτας, ἐξ ὧν ὁ ἓνας ἦτον σῶφρων, καὶ ὁ ἄλλος προεσὼς τῶν σαρκικῶν ὀρέξεων, πτερωτὸς καὶ μὲ φανέτραν γεμάτην ἀπὸ βέλῃ φλογερὰ, διὰ νὰ πληγῶν καὶ νὰ φλογίσῃ τὰς καρδίας μὲ ἐρωτικὴν ἀσέλγειαν. Ὁ ἄτιμος καὶ ἀναίσχυτος Πρίαπος ἦτον καὶ αὐτὸς Υἱὸς της, καὶ ἄλλην θυγατέρα δὲ ἐλάμβανεν, εἰμὴ ὄντως. Ὁ Λινεὺς τόσον ἐπαινέμενος ἀπὸ τὸν ἐξοχώτατον τῶν Λατίνων Ποιητῶν. Βιργίλιον, ἐκαυχάτο ὅτι ἦτον Υἱὸς της ὡς ἐδήλωσαμεν σελίδ. 30. καὶ ἀγκαλὰ ἡ αἰχροτάτη αὐτῇ Θεᾷ ἐπορευέτο ἀμέτρως ὡς μία Λύκαινα ἦτον ὅμως θυγὴ τοῦ Ἡφαίστου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἔλαβε κανένα τέκνον.

Ἄφες, τῷ ἀπεκρίθην, ὦ Ναρβάλη, ἄφες νὰ χαθῇ
 ἕνας δυσυχὴς τὸν ὅποιον θέλει νὰ ἀφανίσῃ ἡ Μοίρα.
 Ἰξεύρω νὰ ἀποθάνω. Σοῦ εἶμαι χρεώτης καὶ πολλὰ,
 διὰ νὰ μὴ σὲ τραβίξω εἰς τὴν δυσυχίαν μου. Δὲν ἡμ-
 πορῶ νὰ εἰπῶ τὸ ψεῦδος, δὲν εἶμαι Κύπριος, μῦτε
 δύναμαι νὰ τὸ βεβαιώσω πῶς εἶμαι. Οἱ Θεοὶ βλέπω-
 σι τὴν φιλαλήθειάν μου, καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν των εἶναι νὰ
 φυλάξωσι τὴν ζωὴν μου μετὰ τὴν δυνάμιν των· μὰ ἐγὼ
 δὲν θέλω νὰ τὴν φυλάξω μετὰ ἕνα ψεῦδος. Εἶναι τε-
 λείως ἀκατηγόρητον αὐτὸ τὸ ψεῦδος, ὦ Τηλέμαχε,
 ἀντεπεκρίθην ὁ Ναρβάλης. Οἱ ἴδιοι Θεοὶ δὲν ἡμποροῦν
 νὰ τὸ κατακρίνουν· εἶναι ἀβλαβές, φυλάττει τὴν ζωὴν
 δύο ἀνδρῶν, καὶ δὲν πλανᾷ τὸν Βασιλέα διὰ ἄλλο,
 παρὰ διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ μίαν με-
 γάλην παρανομίαν· ἐσὺ δείχνεις μίαν ὑπερβολικὴν ἀ-
 γάπην εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἕνα μέγαν φόβον διὰ νὰ
 μὴ βλάβῃς παρμηκρὸν τὴν Θεοσέβειαν.

Φθάνει, ἐγὼ τῷ ἔλεγον, τὸ ψεῦδος πάντοτε εἶναι
 ψεῦδος, καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ τὸ μεταχειρί-
 ζονται οἱ ἄνθρωποι. Ὁ αἰὼς ὅταν ὁμιλεῖ, ἔχει τὰς
 Οἰᾶς παρόντας, διὰ τὸ ὅποιον, ποτὲ δὲν ἡμπορεῖ νὰ
 ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν χωρὶς τινος βλάβης·
 ὅς τις ὑβρίζει τὴν ἀλήθειαν, ὑβρίζει τὰς Θεοὺς, καὶ
 βλάπτει τὸν ἑαυτόν τε, ἐπειδὴ ὁμιλεῖ ἐναντίον τῆς συ-
 νεκρόσεώς του. Παῦσαι, ὦ Ναρβάλη, ἀπὸ τοῦ νὰ πα-
 ρακινήῃς ἕνα πρᾶγμα ἀνάξιον καὶ διὰ τὰς δύο μας. Ἀ-
 νίσως οἱ Θεοὶ ἔχουσιν εὐσπλαγχνίαν διὰ τὰς δυσυχίας
 μας, ἰξεύρουσι τρόπον, διὰ τὸ ὅποιον δύνανται νὰ μᾶς
 ἐλευθερώσωσιν· ἀνίσως καὶ θέλουν νὰ μᾶς ἀφίσωσι νὰ
 χαθῶμεν ἀποθνήσκοντες, γινόμεθα θυσίαι τῆς ἀλη-

Θείας, καὶ ἀφίκομεν μεγάλον παράδειγμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι πρέπει νὰ προτιμῶν τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τὴν πολυχρόνιον ζωὴν. Ἡ ἐδική μου εἶναι πολυχρόνιος ἔσα ἔτω δυσυχισμένη. Δι' ἐσὲ μόνον, ὦ ἡγαπημένε μου Ναρβάλη, ταραττεται ἡ καρδιά μου. Ἐπρεπε τάχα ἡ ἀγάπη σου πρὸς ἓνα δυσυχὴ ξένον νὰ σοὶ προσξενήσῃ τὸν κίνδυνον;

Ἐμίσημεν πολὺν καιρὸν εἰς αὐτὴν τὴν διάλεξιν· μὰ τέλος πάντων ἴδαμεν νὰ φθάσῃ ἓνας ἄνθρωπος ὁποῦ ἔτρεχε ὅλος τεταραγμένος. Ἦτον αὐτὸς ἓνας ὑπὲρ-της τῆς Πυγμαλίωνος, ἀπεσαλμένος πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τὴν Ἀσάρβην. Αὐτὴ ἡ γυνὴ ἦτον εὐμορφος ὡς μία Θεά· τὰ φυσικὰ προτερήματα ὅπῃ εἶχεν, ἠύξανον τὴν σωματικὴν τῆς εὐμορφίαν· ἦτον κολακευτικὴ, χαροποιὰ, καὶ εἶχε τὴν τέχνην νὰ ἀποκτᾷ τὴν ἀγάπην τῶν ἄλλων. Μὰ μὲ ὅλην αὐτὴν τὴν ἐξωτερικὴν γλυκύτητα, εἶχε μίαν καρδίαν σκληρὰν, καὶ γεμάτην ἀπὸ κακίαν, ἀγκαλὰ καὶ ἵξευρε νὰ κρύψῃ τὰς ποιηράς τῆς γνώμας μὲ προσποιήσεις θαυμασάς. Ἡδυνήθη νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην τῆς Πυγμαλίωνος μὲ τὴν εὐμορφίαν τῆς, μὲ τὴν ἀγχινοίαν τῆς, μὲ τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς, καὶ μὲ τὴν ἠδύφωνον ἀρμονίαν τῆς λύρας τῆς. Οἱ Πυγμαλίων τετυφλωμένος δι' αὐτὴν ἀπὸ μίαν ὁρμὴν πάθος, ἄφισε τὴν Βασίλισσαν Τάφην τὴν γυναϊκά τε. Αὐτὸς δὲν ἐσοχάζετο ἄλλο, παρὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὰ πάθη τῆς ὑπερφάνης Ἀσάρβης· ἡ ἀγάπη αὐτῆς τῆς γυναικὸς δὲν τῇ ἦτον ὀλιγώτερον κινδυνώδης ἀπὸ τὴν αἰσχράν τε φιλαργυρίαν· μ' ὅλον ὅπῃ αὐτὸς διέλυε τὸν ἑαυτόν τε εἰς τὴν ἀγάπην τῆς, αὐτὴ ὅμως τὸν ἐμίσει καὶ τὸν ἐσοχάζετο ὡς ἐνὸς ἄξιον, ἀλλ' ἐκρυπτε τὰς ἀληθείας τῆς λογισμῶς

σμός μὲ μίαν ἐπίπλεον ἀγάπην, καὶ ἐπροσποιεῖτο πῶς δὲν ἔζη διὰ ἄλλο, εἰρήνῃ δὲ αὐτὸν καὶ μόνον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅπῃ ταῦτα ἐγίνετο, ἦτον εἰς τὴν Τύρον ἓνας νέος Λύδιος μιᾶς Θαυμασίου αἰραιότητος Μαλάκων ἐνεμαζόμενος, τρυφηλὸς ὅμως, ἀνάνδρος, καὶ βεβουδισμένος εἰς τὰς ἡδονάς. Αὐτὸς δὲν ἐσοχάζετο ἄλλο, παρὰ νὰ φυλάττη τὴν ἀπαλότητα τοῦ σώματός τε, νὰ κτενίσῃ τὰ ξανθὰ τε μαλῖα ὅπῃ ἐκυματῶντο εἰς τὰς ὠμους τε, νὰ ἀλείφεται μὲ μῦρα, νὰ δίδῃ εἰς τὰ φορέματά τε ἓνα χῆμα εὐμορφον, καὶ τελευταῖον νὰ τραγῶδῃ μὲ τὴν ἡδύφωνόν τε Λύραν σίχες ἐρωτικές. Ἡ Ἀσάρβη τὸν εἶδε, τὸν ἠγάπησε, καὶ ἔλαβε δι' αὐτὸν ἓνα ὑπερβολικὸν ἔρωτα. Αὐτὸς τὴν κατεφρόνει, ἐπειδὴ ἠγάπα περισσότερον μίαν ἄλλην γυκαῖκα, καὶ ἐφοβεῖτο τὴν σκληρὰν ὀργὴν τῆ Πυγμαλίωνος. Ἡ Ἀσάρβη βεβαιωθεῖσα πῶς τὴν κατεφρόνει, ἔλαβε μῖσος ἐναντίον τε, καὶ ἐσοχάθη ὅτι ἡδύνητο νὰ ἐνεργήσῃ νὰ σοχαθῶν, πῶς ὁ Μαλάκων ἦτον ὁ ξένος ὅπῃ ὁ Βασιλεὺς ἐζήτει, καὶ ὅπῃ ἔλεγον πῶς ἦλθε μὲ τὸν Ναρβάλην. Δὲν ἔσφαλεν εἰς τὸν σοχασμὸν της, ἐπειδὴ ὁ Πυγμαλίων τὴν ἐπίστευσε, καὶ αὐτὴ ἔσυρεν εἰς τὸν σκοπὸν της ὅλας ἐκείνης ὅπῃ ἡδύναντο νὰ τῷ φανερώσωσι τὴν ἀλήθειαν. Ἐπειδὴ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἠγάπα, μήτε ἤθελε νὰ ἰξεύρῃ τὰς ἐναρέτους ἀνθρώπους· διὰ τῆτο εὐρίσκετο περιτριγυρισμένος ἀπὸ ἀνθρώπων πλεονέκτας, δολερῶς, καὶ ἐτοίμους εἰς τὸ νὰ τελειώσωσι τὰς σκληρὰς καὶ ἀδίκας τε προσαγὰς. Αὐτοὶ φοβόμενοι τὴν ἐξουσίαν τῆς Ἀσάρβης, τὴν ἐβοήθουν νὰ τὸν πλανᾷ, θέλοντες νὰ φανῶσιν εὐάρεστοι εἰς αὐτὴν τὴν ὑπερήφανον γυκαῖκα, ὅπῃ εἶχεν ὅλον τὸ θάρρος εἰς τὸν Πυγμαλίωνα. Τοιοῦτρόπως

λοιπὸν ὁ νέος Μαλάκων, ἀγκαλὰ καὶ ἐγνωρισμένος ἀπὸ ὅλης ὡς Λύδιος, ἐκαταχωρήθη ὁμῶς ὅτι ἦτον ἐκεῖνος ὁ ξένος νέος, τὸν ὁποῖον ὁ Ναρβάλης ἔφερεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὑποκάτω εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐφυλακάζθη.

Ἡ Ἀσάρβη φοβερμένη νὰ μὴν ὑπάγῃ ὁ Ναρβάλης καὶ φανερώσῃ εἰς τὸν Βασιλέα τὴν συκοφαντίαν της, ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν ταχέως ἕναν ὑπρέτην, ὁ ὁποῖος τῷ εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια. Ἡ Ἀσάρβη σὲ ἐμποδίζει νὰ φανερώσῃς εἰς τὸν Βασιλέα ποῖος εἶναι ὁ ξένος ὅπως ζητεῖ. Αὐτὴ δὲν ζητεῖ ἄλλο τι ἀπὸ ἐσένα εἰμὴ τὴν σιωπὴν, καὶ οἱ αὐτὸ θέλει κάμῃ τρόπον νὰ μείνῃ εὐχαριστήμενος ὁ Βασιλεὺς εἰς ἐσέ, καὶ διὰ νὰ μὴ φανῇ πλεον εἰς τὴν Πόλιν ὁ νέος ξένος ὅπως ἔφερες ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, σπάδαςον νὰ ἀναχωρήσῃ μὲ τὰς Κυπρίδας ὁ Ναρβάλης χαίρων δι' αὐτὸ τὸ συμβεβηκός, διὰ τῷ ὁποῖος ἠδύρετο νὰ φυλάξῃ τὴν ἐδικήν τε ζωὴν καὶ τὴν ἐδικήν μου, ὑπεσχέθη νὰ σιωπήσῃ. Τότε γενομένου, ὁ ὑπρέτης ὑπέσχετο διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν Ἀσάρβην τὸ γεγονός, εὐχαριστήμενος ὅτι ἔλαβεν ἐκεῖτο ὅπως ἐζήτηι.

Ὁ Ναρβάλης καὶ ἐγὼ ἐθαυμαζόμεθα τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν Θεῶν, ὅπως ἀντέμειβον τὴν φιλαλήθειάν μας, καὶ εἶχον μίαν μερικὴν ἀγάπην διὰ ἐκείνας, οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν ἀρετὴν ἔβανον καὶ τὴν ἰδιαντων ζωὴν εἰς κίνδυνον. Ἐκ τῷ ἐναντίῳ ἐβδελυττόμεθα ἕνα τοιοῦτον Βασιλέα, ὅπως ἦτον κυριευμένος ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν, καὶ ἀπὸ τὴν φιληδοσίαν. Ὅς τις φοβεῖται καὶ φυλάττεται ἐπὶ πικρῶς διὰ νὰ μὴν ἀπατηθῇ, ἐλέγχον ἀνάμεσόν μας, ἄξιός ἐστιν διὰ νὰ ἀπατᾶται, καὶ μάλιστα ὁ τοιοῦτος ἀπατᾶται μὲ ἕναν πανουργέστατον τρόπον. Φυλάττεται ἀπὸ τῶν καλῶς ἀνδρώπων, καὶ δίδει πίσιν εἰς τὰς κα-

κο-

κοποιῶς, ἢ εἶναι μόνος αὐτὸς ἀπὸ ὅλης, ὅπῃ δὲν ἴξεν
 ρεῖ τί γίνεται. Ὅποιος καλῶς σοχάζεται τὸν Πυγμα-
 λίωνα τὸν εὐρίσκει νὰ ᾔναι τὸ παίγνιον μιᾶς γυναικὸς
 ἀναισχύντε. Πρὸς τέτοις, οἱ Θεοὶ μεταχειρίζονται ὡς
 ὄργανον τὸ ψεῦδος τῶν κακοτρόπων, διὰ νὰ φυλάξωσι
 τὰς καλὰς, οἱ ὅποιοι προτιμῶν καλῆτερον νὰ ἀποθάνω-
 σι πᾶρεξ νὰ ψευσθῶσιν.

Ἀναμεταξὺ εἰς αὐτὰς τὰς λόγους παρετηρήσαμεν, ὅτι
 μεταβάλλοντο οἱ ἄνεμοι, καὶ ἐγίνοντο βοηθοὶ πρὸς ἀ-
 πόπλευσιν τῶν παραβίων τῆς Κύπρου. Οἱ Θεοὶ φανε-
 ραίνονται βοηθοὶ σε, ἐφώναξε τότε ὁ Ναρβάλης, καὶ
 θέλωσι νὰ σὲ φυλάξωσιν, ὡς ἠγαπημένε με Τηλέμαχε.
 Φύγε ἀπὸ αὐτὴν τὴν βάρβαρον καὶ κατηραμένην γῆν.
 Εὐτυχὴς ἐγὼ, εἰάν ἠδυνάμην νὰ σὲ ἀκολουθήσω ἕως καὶ
 εἰς αὐτὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς, καὶ εἰάν ἦτον δυνατόν νὰ
 συζήσωμεν, καὶ νὰ συναποθάνωμεν ὅμῃ. Μὰ ἡ σκ-
 ληρὰ με τύχη μὲ κρατεῖ, εἰς μίαν τοιαύτην δυσυχὴν
 Πατρίδα· πρέπει νὰ συμπάχω μὲ αὐτὴν, καὶ τάχα
 θέλει συμβῆναι νὰ ἀπολεθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸν ἀφανισμόν
 της. Τέτο ὅμως δὲν μὲ συγχίζει, ἀρκεῖ εἰς ἐμένα τὸ
 νὰ εἶμαι φιλαλήθης καὶ δίκαιος. Διὰ ἐσένα, ὡς ἠγαπη-
 μένε με Τηλέμαχε, παρακαλῶ τὰς Θεάς. Αὐτοὶ ἄς σὲ
 ὀδηγήσωσι, καὶ ἄς σοὶ χαρίσωσι μέχρι θανάτου τὸ
 πλεον πολύτιμον τῶν δῶρον τὴν καθαρὰν λέγαν καὶ ἀκη-
 λίδωτον ἀρετὴν. Ὑγίαινε, ἐπίστρεψον εἰς τὴν Ἰθάκην,
 παρηγόρησον τὴν Πηνελόπην, καὶ ἐλευθέρωσά την ἀπὸ
 ἐκείνης τὰς τολμηρὰς καὶ ἀχρεῖας ἑρασῆς, ἀπὸ τὴν κα-
 τατρέχουσιν. Ἀμποτες οἱ ὀφθαλμοί σου νὰ ἰδῶσι, καὶ
 αἱ χεῖρές σε νὰ ἐναγκαλίσωσι τὸν φρόνιμον Ὀδυσσεύα,
 καὶ αὐτὸς νὰ εὕρῃ εἰς τὴν ἐδικήν σε σοφίαν ἔρον Τιδῶν
 ὅμοιον

ὅμοιον εἰς τὴν φρόνησίν τε . Μὰ εἰς τὴν εὐτυχίαν σου
ἐνδυμὲ τὸν δυσυχὴ Ναρβάλην , καὶ μὴ παύσης ἀπὸ τῆ
νὰ τὸν ἀγαπᾶς ,

Μετὰ τῆτον τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν , ἐγὼ
τὸν ἔβρεχον μὲ τὰ δάκρυά μου , μὴ δυνάμενος νὰ τῷ
ἀποκριθῶ . Πολλοὶ ἀναστεναγμοὶ διέκοπτον τὸν λόγον μου,
διὰ τὸ ὅποῖον καὶ ἐσιωπῶμεν ἐνηγκαλισμένοι . Αὐτὸς
ἔπειτα μὲ συνῴδευσεν ἕως εἰς τὸ καράβι , καὶ ἐστάθη εἰς
τὸ ἄκρον τῆ αἰγιάλε . Εὐύκωσαν οἱ Ναῦται τὰς ἀγ-
κύρας , ἄρχισε τὸ πλοῖον νὰ ἀπομακρύνηται , καὶ ἡμεῖς
δὲν ἐπαύσαμεν θεωρῶντες ὁ ἓνας τὸν ἄλλον , ἕως ὅπῃ
ἐβλεπόμεθα .

Δημόσια Κέντρικη Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μαχρὰν ἄσπελδε Ἀφροδίτης ποχέως,
Καὶ τῆς Ἰωνῆς ἢ Ἄγης λαμπρυνεῖ σε.

ΣΤΗΝΟΨΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΥ.

Η Καλυψώ εὐχαριστηθεῖσα διὰ τὴν διήγησιν τῆ Τηλεμάχευ, μεταφέρει εἰς τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τὸ ὑπόλοιπον τῆς διηγήσεως, καὶ τὰς παρακινεῖ νὰ ἀναπαυθῶσιν. Ὁ Μέντωρ μέμφεται κρυφίως τὸν Τηλέμαχον, ἐπειδὴ ὑπεχέθη νὰ διηγηθῇ εἰς τὴν Θεάν τὰ συμβάντα τε, καὶ τὸν συμβλεύει νὰ τὰ τελειώσῃ. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν διηγείται ὁ Τηλέμαχος, ὅτι εἰς τὸ διάστημα τῆ πλευσίματός τε ἀπὸ τὴν Τύρον ἕως εἰς τὴν Νῆσον τῆς Κύπρου εἶχεν ἰδῆ κατ' ὄναρ τὴν Ἀφροδίτην μετὰ τὸν Ἑρῶτα, καὶ ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ τὸν ὑπερασπίζετο. Μία ζῆλι ἔπειτα ἔθελε νὰ βυθίσῃ τὸ πλοῖόν των, εἰάν δὲν ἐλάβανεν ὁ ἴδιος εἰς χεῖράς τε τὸ Τημῶνι, ἐπειδὴ οἱ Κύπριοι ἦσαν βεβαρυμένοι ἀπὸ τὴν μέθην. Ὅτι τελευταῖον φθάσαντες εἰς τὴν Κύπρον ἶδε μετὰ φρίκης τὰ ὀλεθριώτατα παραδείγματα· ὅτι ὁ Σῦρος Ἀζαίλης εἰς τὸν ὅποιον ἐπωλήθη ὁ Μέντωρ, ἔλαβεν ἀγάπην πρὸς τὸν Τηλέμαχον, καὶ τὸν ἐδέχθη εἰς τὸ πλοῖόν τε, διὰ νὰ ὑπάγωσιν ὅλοι ὁμῶς εἰς τὴν Κρήτην, καὶ ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν πλὴν ἦδον τὸ ὥραϊον θέαμα τῆς Ἀμφιτρύτης, ἐλκυομένης ὑπὸ θαλασσίων ἱππων.

Τῶν

Τῶν Συμβάντων τοῦ Τηλεμάχου
Τῆς τοῦ Οὔδυσσεως,

BIBLION TETARTON.

Η Καλυψὶς ἐκέλευσε τὰ θαυμάσια συμβάντα τῆς Τηλεμάχου, ἔμεινεν ἕως ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀκίνητος, καὶ ὅλη ἐκστατικὴ ἀπὸ τὴν ἡδύτητα τῆς διηγήσεώς του. ὅθεν διακόπτουσα τὸν λόγον του, διὰ τὰ τὸν κάμνῃ νὰ λάβῃ ἀνάπαυσιν, εἶναι καιρὸς, τῷ εἶπε, νὰ ὑπάγῃς νὰ δοκιμάσῃς τὴν γλυκύτητα τοῦ ὕπνου διὰ τοὺς τοσάτους καὶ τοιάτους κόπους σε. Εἰδὼς κἀνέκα πρᾶγμα δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς, δὲς τὸν ἑαυτόν σου τελείως εἰς τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὴν εἰρήνην, καὶ ἐτοιμάσου νὰ ἀπολαύσῃς ὅλα τὰ ἄλλα χαρίσματα, μὲ τὰ ὅποια θέλουν σὲ πλουτίσει οἱ Θεοὶ ὕπερα ἀπὸ ὅλγον καιρὸν. Αὐριον ὅταν ἡ Ῥοδόδακτυλος Ἡὼς (Αὐγὴ) (α)

θίλει

(α) Ἡ Ἡὼς (Αὐγὴ, Ὁρθός), ἦν θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τῆς Τιτᾶνος, ἀδελφὴ τῆς Ἡλίας καὶ τῆς Σελήνης, καὶ τῶν Ἀνέμων. Προηγείται πάντοτε τῇ Ἡλίᾳ, καὶ, καθὼς λέγουσιν οἱ Ποιηταί, φέρεται ἐπάνω εἰς μίαν χρυσοῦν ἄμαξαν, προμυνύσα τὸν ἐρχομὸν αὐτῆς, ὅθεν καὶ τὴν ἐπωνόμασαν Ῥοδόδακτυλον. Ἡρπασε δύο ἁραιοτάτους Νέους τὸν Κέφαλον δηλαδὴ καὶ τὸν Τιδωνόν. Τὸν μὲν Κέφαλον ἀφ' οὗ ὑπανδρεύθη μὲ τὴν Πρόκρην θυγάτηρα τοῦ Βασιλέως τῶν Ἀθηναίων. τὸν ὅποιον καὶ ἐπέμψεν ὀπίσω πρὸς τὴν γυναῖκά του μὴ δυνηθεῖσα νὰ τὸν ἀπατήσῃ, διὰ νὰ ἀδεύσῃ τὴν ἀγάπην ὅπου πρὸς αὐτὴν ἔφερε. Τὸν δὲ Τιδωνόν

διὰ

θέλει φανῇ εἰς τὴν Ἀνατολὴν, καὶ ὁ Ἥλιος εὐχόμενος
 ἀπὸ τὴν θάλασσαν θέλει χύσει τὸ λαμπρότατόν
 του

διὰ τὴν μεγάλην του αἰραιότητα. Λύτος ἦν Υἱὸς τοῦ
 Δαομέδοντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, καὶ ἀρπαχθεὶς
 παρὰ τῆς Ἥους, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, καὶ μετ'
 αὐτῆς ἐγέννησε τὸν Μένμουα. ὁ Ζεὺς ἔπειτα παρακλη-
 θεὶς ἀπὸ αὐτὴν τὸν ἐκτεμεν ἀθάνατος, ἀφίνωντάς τον
 ὅμως νὰ γένη ὑπέρβηρος, ὅθεν μὴ θυτάμενος νὰ ὑπο-
 φέρῃ τὰ βάσανα τοῦ μακροῦ γηρατειοῦ, μετεβλήθη καὶ
 ἔγινε Τέττιξ (τζίτζιρος). Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια κε-
 κρυμμένη μέσα εἰς αὐτὸν τὸν Μῦθον μᾶς τὸν φανερώει,
 ὅτι ὡς ὁ Τιθωνὸς ἐρασῆς ὑπερβολικῆς τῆς Ἀστρονομίας
 ἐσυνείδιζε νὰ ἐγείρηται τὴν αὐγὴν διὰ σπουδὴν τῆς
 Ἐπιστήμης ταύτης, καὶ διὰ μιᾶς τοιαύτης ἀγρύπνου
 ζωῆς ἔφθασεν εἰς μακρὰ γηρατεῖα μὲ καλὴν υἰότητα.
 ὅμως ἐπειδὴ τὸ γῆρας ὑπόκειται εἰς ἀμετρον φλυα-
 ρίαν, διὰ τοῦτο ἐμυδιύσαντο ὅτι ἔγινε Τέττιξ. Οἱ
 δὲ Υἱὸς αὐτῶν Μένμων πορευθεὶς εἰς τὴν πολιορκίαν
 τῆς Τρωάδος πρὸς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, καὶ μονομα-
 χήσας μετὰ τοῦ Ἀχιλλεύου, ἐθανατώθη. καὶ εἰς ἐκεί-
 νον τὸν ἴδιον τόπον, λέγουσι, νὰ ἐξῆλθε μία πηγὴ,
 ἡ ὁποία κάθε χρόνον τὴν ἰδίαν ἡμέραν καθ' ἣν αὐτὸς
 ἐφανεύθη, εὐγάζεν εἶμα ἀντὶ ὕδατος. ἔπειτα, λυ-
 πουμένη ἡ Μήτηρ του τὸν μετέβαλεν εἰς πετεινόν, ὅ-
 ταν ἐβάλλθη ἐπάνω εἰς τὴν πυρκαϊάν τὸ σῶμά του διὰ
 νὰ ἀναλωθῇ. Οἱ Αἰγύπτιοι θέλοντες νὰ τιμῇσιν
 τὴν ἀρετὴν του, ἔπλασαν ἕνα ἀγάλμα ἀπὸ μαῦρον
 μάρμαρον καὶ τὸ ἀνέστηλυσαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ
 Σεράπιος, ὅπου ἦσαν εἰς τὰς Αἰγυπτιακὰς Θέβας,
 τὸ ὅποιον ὁπόταν αἱ ἀκτῖνες τοῦ Ἥλιου τὸ ἤγγιζαν
 εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας ἔδιδε μίαν φωνὴν ἡδυτάτην
 καὶ πολλὰ εὐάρετον. Πρὸς τοῦτοις λέγουσιν, ὅτι τὸ
 ἄστρον

του φῶς διὰ τὰ διώξῃ ἀπ' ἔμπροσθέν του ὅλα τὰ ἄσ-
τρα τοῦ Οὐρανοῦ, τότε θέλομεν ἀναλάβῃ, ὡ ἡγαπη-
μένε μου Τηλέμαχε, τὴν Ἱστορίαν τῶν συμβεβηκότων
σου· ὁ Πατήρ σου ποτὲ δὲν ὁμοίασε τὴν φρόνησίν σου,
ἔτε ὁ Ἀχιλλεὺς νικητὴς τοῦ Ἑκτορος (α), Οὔτε ὁ
Θη-

ἄστρον καλούμενον Ἀφροδίτη, ἣν Θυγάτηρ τῆς Αὐγῆς·
τὸ ὅποιον ὁπόταν μὲν προηγείται τοῦ Ἡλίου καλεῖ-
ται Φωσφόρος, ὅταν δὲ φθάσῃ πρὸς τὴν Δύσιν ὁ Ἡ-
λιος, Ἑσπερος· τοῦ Ἑσπέρου ἡ ἐπιστάσις εἶναι νὰ
ὁδηγῇ τοὺς ἀστέρας ὅπου ἔρχονται νὰ λάμψωσι τὴν
νύκτα· Δὲν εἶναι θαυμαστὸν, εἰάν οἱ Ἑθνικοὶ συνη-
ρίσθωσαν μὲ τοὺς Θεοὺς τὴν Αὐγὴν, ἐπειδὴ ἔτις ἐ-
νόμιζον καὶ διὰ τὸν Ἡλίον, καὶ Σελήνην, καὶ διὰ τὰ
ἄλλα Οὐράνια σώματα· τὰ ὅποια, ἔλεγον, πῶς ἄλ-
λο τι δὲν ἦσαν, εἰμὴ ἀνδρωποὶ τινες καὶ ζῶα, ὅπου
μετεφέρθησαν ἀπὸ τὴν Γῆν πρὸς τὸν Οὐρανόν, καὶ με-
τεμρφώθησαν εἰς ἀστέρας· — Θεόκρ. ἐν γ' ἄλλῃ, εἰδυλ.
ιγ'. Ὀρφ. ἐν ὕμνοις. Ἡσίοδ. ἐν Θεογονίᾳ· Σαπφώ
παρὰ Νάσωνι· Οἰβίδ. Μεταμ. 7. Ὀράτ. βιβ. β. τῶν
ἐπῶν.

(α) Ὁ Ἑκτωρ ἦν Υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκά-
βης, ἀνδρείητατος πάντων τῶν Τρώων. Ὀνομάδῃ ἔτω,
καὶ τὸν Πλάτωνα, ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν Πόλιν ἀσφαλῆ καὶ
τῶν ἐχθρῶν· Εἶχε διὰ θυγατέρα τὴν Ἀνδρομάχην, ἐξ
ἧς ἐγέννησε τὴν Ἀστυνάκτην, τὴν ὁποίαν, ἀλωθείσης
τῆς Τρωάδος, ἐκρίμνισεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τὴν κορυ-
φὴν ἐνὸς Πύργου· ἐν ὧσιν ἔζη, τὸν εἶχον οἱ Τρῶες
ὡς σήριγμα πάσης τῆς Πόλεως· Αὐτὸς μάλιστα ἔφερε
τρόμον εἰς τὸ σράτευμα τῶν Ἑλλήνων, καθὼς ἐκ
τοῦ ἐναντίου ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ σράτευμα τῶν Τρώων·
Ἐθανάτωσε τὸν Πρωτεσίλαον, τὸν Πάτροκλον, καὶ
ἄλλους· Τελευταῖον ἐλθὼν εἰς μονομαχίαν μετὰ τοῦ
Ἀχιλ-

Θησεύς (α), ὅπου ὑπέσχετο ἀπὸ τὸν ἔθνη, μάλιστα
μήτε ὁ μέγας Ἀλκίδης ὅπου ἐκαθάρισε τὴν γῆν ἀπὸ
τὰ

Ἀχιλλεύς, καὶ παλαίσας ἱκανῶς μετ' αὐτοῦ, ὕψερων
ἐνίκηθη. Ὁ Ἀχιλλεύς ἔπειτα δίδοντας τὸ γενεὴν του
σῶμα ὀπίσθεν τῆς ἀμέλεις του, τὸ περιετριγύρισεν ὀλό-
γυρα εἰς τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, καὶ εἰς τὰ τείχη
τῆς Πόλεως, καὶ τὸν ἄφησε νὰ μῆνι δώδεκα ἡμέρας
ἄταφον, ἕως ὅπου ὁ Πατήρ του Πρίαμος δι' ἱκα-
νῆς ποσότητος χρυσοῦ τοῦ ἐξηγόρασε καὶ τὸ ἔθα-
ψεν ἐντίμως κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τότε συνή-
θειαν.

(α) Ὁ Θησεύς ἦν Τίος τῆς Αἰγαίως Βασιλείας τῶν
Ἀθηναίων, καὶ τῆς Αἰθραίας θυγατρός τοῦ Πυθέως,
εἰς τῶν 55 Ἀργοναυτῶν. Ἐξῆ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ
Ἡρακλέους, ἦτον συγγενὴς αὐτοῦ, καὶ μιμητὴς ἀριστος
τῆς γενναϊότητός τε, ἀφ' ἧς ἐξέφυγε τὸ ποτόν, ὅπως τῷ
εἶχεν ἐτοιμάσῃ ἡ Μιτριά τε Μήδεα, διὰ νὰ μὴ γένῃ
διαδοχὸς τῆς Βασιλείας. Ὁ Θησεύς εἶχε μεγάλην δια-
φῶραν ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἡγεμόνας ὅπου ἐζῶσαν κατ'
ἐκείνον τὸν καιρὸν, ἦτον πλήρης ἀγαθότητος καὶ μεγα-
λοφυχίας, ὅθεν καὶ ἀπεφάσισε νὰ ταπεινώσῃ τὴν ἀ-
λαζονείαν ὅλων ἐκείνων τῶν Τυράννων. Ἐπῆγεν εὐθύς
ἐναντίον τῆς κλέπτει Σκίρωνος, ὅσις ἐλάμβανε μεγάλην
χαρὰν πνίγων εἰς τὸ πέλαγος ὅλους τὰς ξένας· ἐπαί-
δευσε τὴν σκληρότητα καὶ ἀπανδρωπίαν τῆς Προκράσεως,
ὅπου διεσπάραντε καὶ κατέκοπτεν ὅσας εὗρισκέν, ἢ
τοὺς ἠπλωνέν ἐπάνω εἰς ἕνα κράββατον, καὶ εἰς ἐπε-
ρίσευσον ἀπὸ τὸ μάκρος τοῦ κραββάτου, ἐκοπτε τὸ
περιστὸν μέρος τοῦ σώματος, καὶ εἰς ἕαν ἦτον ἐλκεῖς
καὶ κοντότερον, τὸ ἔσυρε βιαίως διὰ νὰ χορτάσῃ τὴν
ἀχρείαν τοῦ καὶ ἀπάνδρωπον ἐπιθυμίας. Ἐπεριπά-
τει ὁ ἀξέπαινός μας Θησεύς ἐλευθερώων τοὺς τόπους
ἀπὸ

τὰ τέρατα, ἔδειξαν τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἀρετὴν,
ὅπως ἐστὶν ἐν αὐτοῖς. Ἐπιθυμῶ οὖν ἕνας βαδὺς ὕπνος νὰ σοὶ
ἔλα-

ἀπὸ βλαβερά θηρία· οὕτως ἔκαμε μὲ τὸν Ταῦρον τὴν
Μαραθῶνος, ζῶον δυσμετρήτου μεγέθους· Ὁμοίως
καὶ μὲ τὸν ἀγριόχοιρον τῆς Καλιδῶνος, τὸν ὅποιον ὁ Με-
λέαγρος δὲν ἠδυνήθη νὰ φορέσῃ ἀνευ τῆς βοηθείας τῆς
Θησέως· ὅθεν ἐπεκράτησεν ἡ Παροιμία, „ Οὐδὲν ἀνευ
Θησέως· Τὸ μεγαλύτερον καὶ ἐνδοξότερον κατόρθωμα
ἐφάνη ἡ νίκη ἐναντίον τοῦ Μινωταύρου· τὸν ὅποιον ἐ-
γέννησεν ἡ Πασιφάη γυνὴ τοῦ Μίνως Βασιλέως τῆς
Κρήτης διὰ τῆς συγούσιας ἐνὸς ταύρου· Ἀλλὰ διὰ
νὰ μάθωμεν καλλήτερον τὴν Ἡρώϊκὴν αὐτῆς ἀνδρα-
γαθίαν τοῦ Θησέως πρέπει νὰ φανερώσωμεν ἐξ ἀρ-
χῆς τὴν ὑπόθεσιν· Μίνως ὁ Βασιλεὺς ἐκίνησε πό-
λεμον ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν
θάνατον τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνδρόγεω ὑπ' αὐτῶν φονευθέν-
τος, καὶ ἀφ' οὗ ἔχουσιν ἐξουσιαστὴς τῶν Μεγαρέων,
καὶ νικητὴς τῶν Ἀθηναίων, τοὺς ὑποχρέωσε νὰ πέμ-
πωσι κάθε χρόνον διὰ δόσιμον ἑπτὰ νέες πρὸς τρο-
φὴν τοῦ Μινωταύρου· Τὸν τρίτον χρόνον ἔπεσεν ὁ
κλῆρος εἰς τὸν Θησέα, ὃς τις πορευθεὶς ἠλευθέρωσε
τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοῦ βαρύτερου τοῦτο χρέος, θά-
νατῶσας τὸν Μινώταυρον· τοῦτο τὸ φοβερόν ζῶον
κατόκει εἰς τὸν Λαβύρινθον, τεχνούργημα τοῦ Δα-
δάλου Θαυμάσιου, ὁποῦ εἶχε πολλοὺς ἐμπεπλεγμέ-
τους γύρους καὶ ἀδιαλύτους· προβλέπων ὅμως ὁ Θη-
σεύς τὸ τοιοῦτον μηχανήμα, ἐκέρδισε τὴν ἀγάπην
τῆς Ἀριάδνης θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως, ἡ ὁποία τῷ ἔ-
δωκε μίαν κλωσὴν, ἐκ τῆς ὁποίας βοηθούμενος ὑπέ-
στρεψε διὰ τῆς ἰδίας ὁδοῦ μετὰ τὸν φόνον τοῦ Μι-
νωταύρου, καὶ ᾠδήγησε μετ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδ-
νην εἰς τὸ Βασιλεῖον τῶν Ἀθηνῶν, τάσωντάς τινι με-
γάλας

ἐλαφρύνῃ τὸ βάρος τῆς Νυκτός· μὰ, αἶμοι, πόσον
θέλει εἶναι ἀνιάρᾳ καὶ μακρὰ δι' ἐμέ! Πόσον θέλει
μοί

γάλας χάριτος. Ἀλλ' ἀγαπήσας περισότερον τὴν ἀ-
δελφὴν τῆς Φαίδραν τὴν ἔλαβε καὶ αὐτὴν μετ' αὐτοῦ.
Τὸ καράβιον μὲ τὸ ὅποιον ὁ Θησεύς ὑπῆγεν εἰς τὴν
Κρήτην εἶχε πανία μαῦρα, καὶ ὁ Αἰγεύς ἐπρόσαξε
τὸν Κυβερνήτην, ὅτι ἀνίσως καὶ ἐπιστρέψῃ ὁ Υἱὸς τοῦ
Θησεύς νὰ ἐγείρῃ πανία λευκὰ εἰς τόπον τῶν λυπη-
ρῶν. Ἀλλ' ὑποσρέφοντες, ἐκ τῆς πολλῆς ἀγαλλιάσεως
δὲν ἐνθυμήθησαν νὰ ἀλλάξωσι τὰ πανία· ὅθεν μα-
κρόθεν ἰδὼν ὁ Αἰγεύς τὸ καράβι ἐρχόμενον μὲ τὰ μαῦ-
ρα πανία, καὶ ὑπόπτειύσας, ὅτι ἐθανατώθη ὁ Υἱὸς τε,
ἐκ τῆς λύπης τε ἐκρεμνίσθη εἰς τὸ πέλαγος, τὸ ὅποιον
ἀπ' αὐτοῦ Αἰγαῖον ὠνομάσθη. Μετὰ ταῦτα Πυρί-
θοος ὁ Βασιλεὺς τῶν Λαπίδων ἐβίων τῆς Θεσσαλίας,
ἐπιθυμῶν νὰ ἰδῇ τοιοῦτον θαυμάσιον ἄνδρα ὑπῆγε
πρὸς αὐτόν, καὶ συναπαντηθέντες ἐθαύμασεν ὁ ἕνας
τοῦ ἄλλου τὴν εὐμορφίαν, ἀνδρείαν, καὶ μεγαλοφυλίαν,
ὥστε ὅπου ἐβεβαίωσαν ἀγάμεστονται δι' ὅρκων μίαν ἀ-
κριβεσάτην φιλίαν, καὶ ἀμοιβαίαν βοήθειαν. Πρὸς ἐκ-
πλήρωσιν ταύτης τῆς ἐνώσεως ὁ Πυρίθοος διὰ συν-
δρομῆς τοῦ Θησεύς ἐπαίδευσεν αὐστηρῶς τοὺς Κενταύ-
ρους, καθὼς διηγήθηται σελ. 18. Ἄλλο σημεῖον τῆς
ἀληθοῦς ὁμοιότητος ἐγνωρίσθη ὅταν συνέδραμεν ὁ Θη-
σεύς νὰ ὑπάγῃ μετ' τοῦ Πυρίθοου εἰς τὸν αἶθρα διὰ νὰ
ἀρπάσῃ τὴν Περσεφόνην· ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπέτυχον
τοῦ ποθομένου, καὶ μαλωτίσθησαν παρὰ τοῦ Πλευ-
τωνος, καὶ κατεδικάσθησαν εἰς τιμωρίαν· καὶ ὁ μὲν Πυ-
ρίθοος ἐδέσθη εἰς ἕνα τροχὸν αἰεκίνητον, καθὼς καὶ ὁ
Ἰξίων· ὁ δὲ Θησεύς βουλόμενος νὰ καδίσῃ ἐπάνω εἰς
ἕνα λίδον, μετ' τοὺς πολλοὺς πόνους ὅπου ὑπέφερεν
εἰς τὴν τοιαύτην ἐργασίαν, ἐτάθη ἀδύνατον νὰ με-

μοὶ φατὴ βαρετὸν τὸ μᾶκρος τὸ καιρὸς, ἕως γὰρ σὲ μεταίδω, γὰρ σὲ ἀκέσω, γὰρ σὲ ἐνδυμήσω γὰρ διηγηθῆς ἐκ δευτέρου ἐκεῖνα ὅπου ἤκουσα, καὶ γὰρ σὲ ἐρωτήσω διὰ ἐκεῖνα, ὅπου ἀκόμι δὲν μοὶ εἶναι γνωστὰ. Ὑπαγε, ὦ ἡγαπημένε μου Τηλέμαχε! ὁμοῦ μὲ τὸν φρόνιμον Μέντορα, τὸν ὅποιον σοὶ ἐπέσρεφαν οἱ Θεοὶ, ὕπαγε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῶ σπηλαίῳ μὲ, τὸ ὅποιον εἶναι κεχωρισμένον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ ἐπιμελῶς ἡτοιμασμένον πρὸς ἀνάπαυσίν σου. Παρακαλῶ τοὺς Θεοὺς, διὰ γὰρ χύσωσι τὰς πλεον ἐξαιρέτους ἡδύτητας τῶ ὕπνου ἐπάνω εἰς τὰ βεβαρυμένα σε βλέφαρα, γὰρ δρᾶμι ἕνας αἰτμός Θεῖος εἰς ὅλα σου τὰ κεκοπιανότα μέλη, καὶ ὁ Μορφεὺς (α) γὰρ θείλῃ τὰς αἰδήσεις

τασυχώθῃ, ἕως ὅπου ὁ Ἡρακλῆς καταβάς εἰς τὸν ἄδην διὰ γὰρ εὐγάλη τὸν Κέρβερον, τὸν ξεκόλλησεν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν λίθον, τόσον ὁμῶς ὅπου ἔπρεπε γὰρ ἀφίση τὸ δέρμα τε· καὶ πάλιν μὲθ' Θάνατον ὑποσρέψας εἰς τὸν ἄδην κατεδικάσθη παρὰ τοῦ Πλέτωνος εἰς τὴν ἰδίαν τιμωρίαν διὰ τὴν τόλμην ὅπου ἔδειξεν ἐναντίον τῆς γυναικὸς τε, Θέλων γὰρ τὴν ἄρπασιν.

(α) Μυθολογοῦσιν οἱ Ποιταὶ ὅτι ἡ Νύξ (νύκτα) ἦτον ἡ παλαιότερα ὅλων τῶν θυγατέρων τοῦ Χάους καὶ τῆς Ἑρέβης, καὶ μήτηρ πολλῶν ἄλλων ὅπως ἐκυρίευσεν τὴν εἰσόδον τοῦ ἄδου, ὡσανὺ τοῦ φθόρου, τῆς λύπης, τῆς πενίας, τῆς οἰκίας, τῆς ἀδυναμίας, τῆς ἀφροσύνης, τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ὕπνου· ἀλλ' ὁ Ὑπνός ἐτιμᾶτο ὡς Θεὸς ὠφέλιμος εἰς τὰς ἀνθρώπους διὰ τὴν ἀνάπαυσιν, ὅπως μετ' ἑαυτὴ φέρει· εἰς τῶν ἐπισατῶν αὐτοῦ ἦτον ὁ Μορφεὺς Θεὸς τῶν οὐνείων, ὅπως ἐτρέπετο καὶ ἐλάμβανε κάθε γῆμα· ἀδελφὸς αὐτῶν ἦτον ὁ Θάνατος.

σεις σου μὲ τὰς πλέον εὐάρεστος εἰκόνας τῶν ἐνυπνίων,
 καὶ νὰ ἀποδιώξῃ μακρὰν ἀπὸ ἐσένα κάθε ἐνάντιον
 φάντασμα ὅπου δύναται νὰ σὲ ἐξυπνήσῃ ταχέως.

Ἔπει-

τος. Αὐτὸς ζωγραφίζεται εἰς εἶδος ἀνδραπίνου σκε-
 λέθρου μὲ κόκκαλα γυμνὰ μόνον, χωρὶς ὀφθαλμούς,
 καὶ χωρὶς καρδίαν, εἰς τὰς χεῖρας κρατῶν τόξον· ὥ-
 τιτι παρ' ἡμῶν ἐπιγέγραπταί ποτε τὸ ἐφεξῆς τετρασι-
 χίδιον.

Βαβαί! τίς ἔτος, καὶ τυφλὸς καὶ τοξότης;

Οἶμοι! τὸ εἶδος τῆ ἀγρίου θανάτου.

Τὸ μὲν γὰρ ἐς μὴδένᾳ διακρίνει,

τὸ δ' ἐν ἅπαντας εὐσέχως τέτρω βάλῃ.

Ἔτεροι τὸν ζωγραφίζουσιν εἰς τὴν μίαν χεῖρα βα-
 σάζοντα δρέπανον, καὶ εἰς τὴν ἄλλην κλεψύδραν (ὡ-
 ρολόγιον)· καὶ ἐν τῇ ἐνὸς, καὶ τῇ ἐτέρᾳ μέρῃ φαίνε-
 ται καπνὸς ἐξερχόμενος ἀπὸ μίαν κανδήλαν ἥδη ἐσβυ-
 σμένην, ὁμοίως φεσκαλίδες καὶ μαραμμένα ἄνθη, καὶ εἰς
 τὰς πόδας αὐτῆ εἶναι ἐρρίμμενοι οἱ σέφανοι καὶ τὰ πορ-
 φυρὰ ἱμάτια τῶν Βασιλέων, καὶ τῶν λοιπῶν Ἡγεμό-
 νων. Αὕτη εἶναι μία εἰκὼν, ὅπως παραταίνει εἰς ἡμᾶς
 τὴν ματαιότητα τῆ παρόντος τῆς βίης, καὶ ὅτι ὅλοι ὁ-
 ποκείμεθα εἰς τὸ βασίλειον τῆ θανάτου. Τὸ κρανίον
 ὅπως εἶναι χωρὶς ὀφθαλμοὺς φανερώνει, ὅτι δὲν βλέ-
 πει μήτε διακρίνει ποῖον τοξεύει Βασιλεῖα ἢ στρατιά-
 την, πλέσιον ἢ πτωχὸν, ὡραῖον ἢ ἄμορφον, ἀλλ' ὁ-
 λους ἴσους τὰς σοχάζεται, ὅθεν τῶρα τὸν βλέπεις εἰς
 τὸ πτωχὸν οἰκίδιον τῆ πέντης, καὶ τῶρα τὸν ἀκείνους εἰς
 τὰ μεγάλα τῶν Βασιλέων παλάτια· δὲν ἔχει ὧτα,
 διὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὰς φωνὰς τῶν συγγενῶν, ἀλλὰ μή-
 τε καρδίαν, διὰ νὰ μὴ μαλάσσῃται λυπόμενος. Ὁ κα-
 πνὸς φανερώνει τὴν ματαιότητα, ἢ ὅποια παύει, ἀφ'
 ἑτελειώσῃ τὸ λαῖδι τῆς παρέσης ζωῆς· αἱ δὲ φεσκα-

L 2

λίδες

Εἴπειτα μόνη τῆς ἡ Θεᾶ συνάδευσε τὸν Τηλέμαχον μέχρι τῶ σπηλαίου, τὸ ὁποῖον ἦτον κεχωρισμένον ἀπὸ ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδία εἶχε τὴν κατοικίαν τῆς, καὶ εἶχε τὴν τεχνητὴν ὠραιότητα συγκερασμένην μετὰ τὸν τῆς φύσεως ἀπλοϊκὸν σολισμόν. Μία βρύσις ὅπῃ ἔτρεχεν ἀπὸ μίαν γαίαν τῶ σπηλαίου μετὰ ἓνα γλυκὺν μυρμηρισμόν, ἔφερεν εἰς τὰ ὄμματα κατ' εἶδος τὸν ὕπνιον. Αἱ Νύμφαι εἶχον ἐτοιμάσῃ δύο κραββάτους ἀπὸ τρυφερόν χορτάρι, ἐπάνω εἰς τὰς ὀπίους εἶχον τρώσῃ δύο μεγάλα τομάρια, τὸ ἓν Λέοντος διὰ τὸν Τηλέμαχον, καὶ τὸ ἄλλο Τίγριδος διὰ τὸν Μέντορα.

Πρὶν γὰρ σφαλίσωσι τοὺς ὀφθαλμούς των, ὁ Μέντωρ ὠμίλησε τὸν Τηλέμαχον ἐπιπληκτικῶς ἕτως. Ἡ ἐπιθυμία εἰς τὸ γὰρ διηγηθῆς τὰ συμβεβηκότα σου σὲ ἐπαρακίνησε γὰρ εἰπῆς πλέον τῶ δέοντος. Εἰς ἔδωκες μίαν

λίδιν καὶ τὰ ἐξηραμένα ἄνθη, τὴν βραχύτητα καὶ τὸ ἔδαμνον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἀπὸ τὸ ὁποῖον διδασκόμεθα, ὅτι πρέπει πάντοτε γὰρ εὐρισκόμεθα ἑτοιμοί, διὰ γὰρ μὴ μᾶς εὕρῃ ὁ Θάνατος ἀετοίμης. Ἀλλ' ὅσοι ἀπέρασαν τὴν νύκτα χαίροντες εἰς μαλακὸν τρώμα, καὶ τὸ πρῶτ' ἐξύπνησαν εἰς τὰς πύλας τῶ ἄδου; καὶ πόσοι Νυμφίοι ὄντες ἐόρτασαν τὰς γάμους των μετὰ τὸν Πλέτωνα, καὶ μετὰ τὴν Περσεφόνην; ὅθεν αὐτὸ τὸ σῶμα ὅπῃ ἡμεῖς ἐπιμελῶς θρέφομεν, θέλει ἔλθῃ καιρὸς, ὅπῃ ὁ Θάνατος ὡς καλὸς μάγειρος γὰρ τὸ ἑτοιμάσῃ τροφὴν διὰ τὰς σκώλικας. Ἀλλ' εἰδόμεν λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς περιαισθητέραν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα διὰ τὴν ψυχὴν, ὅπῃ εἶναι αὐλὸς καὶ ἀθάνατος, καὶ πολὺ ἀνωτέρα καὶ τιμιωτέρα τοῦ σώματος, παρέξ διὰ τὸ φθαρτὸν καὶ σκωληκώβρωτον σῶμα.

μίαν μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὴν Θεάν, διηγούμενος
 τοὺς κινδύνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἡ μεγαλοψυχία
 σου, καὶ ἡ ἐπιδεξιότης σέ ἡλευθέρωσαν· Διὰ τούτου
 ἄλλο δὲν ἐπροξένησες εἰμὴ καὶ φλογίσῃς τὴν καρδίαν
 τῆς περισότερον, καὶ καὶ προετοιμάωρς διὰ τὸν ἑαυτὸν
 σου μίαν δουλείαν ἐπικίνδυνον· Πῶς ἐλπίζεις ἐσὺ τῶ-
 ρα, καὶ σέ ἀφίσῃ αὐτὴ καὶ εὖγῃς ἔξω ἀπὸ τοῦτο τὸ
 Νησίον, ὅπου τὴν ἐμάγευσες ἔτως εἰπεῖν, διηγούμε-
 νος αὐτῇ τὰ συμβάντα σε; Ἡ ἀγάπη μιᾶς δοῆς μα-
 ταίας σέ ἔκαμε καὶ ὀμιλήσῃς χαρὶς φρόνησιν· Πότε, ὦ
 Τηλέμαχε, θέλεις γένῃ ἀρκετὰ φρόνιμος, διὰ καὶ μὴν
 ὀμιλῇς πρὸς κεινοδοξίαν, καὶ διὰ καὶ ἰξεύρῃς καὶ σιωπᾶς
 ὅλον ἐκείνο, ὅπου δύναται καὶ αὐξήσῃ τὴν ὑπόληψιν
 σου, ὅταν δὲν εἶναι ὠφέλιμον καὶ τὸ φανερώσῃς; Οἱ
 ἄλλοι θαυμάζονται τὴν φρόνησίν σου εἰς μίαν ἡλικίαν,
 ἡ ὁποία εἴαν καὶ ἦναι ὑπερῆμένη ἀπὸ τοιαύτην ἀρετὴν
 δὲν εἶναι ἀξιοκατάκριτος· Ἐγὼ (ὅσον ἀνέκει εἰς ἐμέ)
 δὲν ἢμπορῶ καὶ σοὶ συγχωρήσω καίνα πρᾶγμα, καὶ
 εἶμαι μόνος ὅπου σέ γνωρίζω, καὶ σέ ἀγαπῶ ἐλέγ-
 χωντάς σε καὶ φανεράνοικας τὰ πταίσματα ὅπου κά-
 μεις· Ὅτ' ὅσον οἶσαι μακρὰν ἀνόμι ἀπὸ τὴν φρόνη-
 σιν τοῦ Πατρός σου· Ἡ δυνάμει τάχα ἐγὼ, ἀπεκρίθη
 ὁ Τηλέμαχος, καὶ ἐναντιωθῶ εἰς τὸ αἶτημα τῆς Καλυ-
 ψούς, καὶ καὶ μὴν θελήσω καὶ τῇ διγυθῶ τὰς δυσ-
 χίας μιν; Ὅχι, εἶπεν ὁ Μέντωρ, ἔπρεπε καὶ τὰς διγ-
 γυθῆς, μὰ δὲν ἔπρεπε καὶ εἰπῆς περισότερον ἀπὸ ἐ-
 κείνο ὅπου ἦτον ἀρκετὸν διὰ καὶ παρακινήσῃ τὴν εὐ-
 σπλαγχνίαν τῆς· ἠδύνασο καὶ τῆς εἰπῆς, πῶς τῶρα
 ἦσουν πλανώμενος εἰς διαφόρους τόπους, τῶρα ὑπό-
 δουλος εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἄλλοτε δεσμώτης εἰς τὴν

Αἴγυπτον· τόσον μόνον ἤρκει, τὸ δὲ ἐπίλοιπον ἄλλο δὲ ἐνέργησεν εἰμή νὰ αὐξήσῃ τὸ φαρμάκι, ὅπου ἄρχισε νὰ φθείρῃ τὴν καρδίαν της· ἄμποτες οἱ Θεοὶ νὰ διαφυλάξωσι τὴν καρδίαν σου· Τί νὰ κάμω λοιπὸν; ἀντεπεκρίθη ὁ Τηλέμαχος μὲ ἓνα τόιον φωτῆς πρᾶον καὶ γλυκύν· Δὲν εἶναι πλέον καιρὸς τῷ ἀπεκρίθῃ ὁ Μέντωρ, νὰ κρύψῃς τὸ ὑπόλοιπον τῶν Συμβάντων σε· Αὐτὴ προίμαθεν ὅσον ἔπρεπε, καὶ δὲν δύναται νὰ γελασθῇ εἰς ἐκεῖνα, ὅπου ἀκόμι δὲ τῇ εἶναι γνωστὰ· Ἡ δὴ ἡγήσις σου δὲν ἀπέβλεπεν εἰς ἄλλο, εἰμή εἰς τὸ νὰ εὐχαρισήσῃ τὴν περιέργειάν της· Λύριον λοιπὸν ἐξισόρησον εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς δυσυχίας, καὶ τὴν ἀντίληψιν ὅπου οἱ Θεοὶ σοὶ ἔδωκαν, καὶ μάθε εἰς τὸ ἐρχόμειον νὰ ὁμιλῇς μετρίως, καὶ νὰ μὴ μεγαλοφρονῇς περὶ ἐκείνων τῶν πραγμάτων, ὅπου δύνανται νὰ σοὶ προξηγήσωσιν ἔπαινον· ὁ Τηλέμαχος ἔλαβε φιλικῶς μίαν τοιαύτην ἀγαθὴν συμβουλὴν· Μετὰ ταῦτα δὲ ἠκολούθησε καὶ εἰς τοὺς δύο ὁ γλυκὺς ὕπνος.

Εὐθύς ὅπου ὁ Ἡῆλιος μὲ τὰς πρώτας τε χρυσαεὶς δαῖς ἀκτῖνας ἐφώτισε τὴν γῆν, ὁ Μέντωρ ἀκούων τὴν φωνὴν τῆς Θεᾶς ὅπου ἔκραζεν ὅλας τὰς Νύμφας εἰς τὸ δάσος, ἐφώνησε τὸν Τηλέμαχον λέγωντάς τω, εἶναι καιρὸς νὰ ἐξυπνήσῃς· Ἄς ὑπάγωμεν! ἐπίστρεφον εἰς τὴν Καλυψά, μὴ πιευσῇς ὅμως εἰς τὰ γλυκὰ της λόγια, μὴ τῇ φαιερᾷ τὴν καρδίαν σε, καὶ φοβοῦ τὸ θελητικὸν φαρμάκι τῶν ἐπαίνων της· Αὐτὴ χθὲς σὲ ὑπερύψωσε περισσότερον ἀπὸ τὸν φρόνιμον Ὀδυσσεά τὸν Πατέρα σου, ἀπὸ τὸν ἀνίκητον Ῥιχίλλεα, ἀπὸ τὸν περίφημον Θησέα, ἀκόμι καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον Ἡρακλέα, ὃς τις ἐγένεν ἀθάνατος· Ἐκατάλαβες πόσον ἦτον

ἦτον αὐτὸς ὁ ἔπαινος ὑπερβολικός; κατεπίσθης εἰς ὅ-
λα ἐκεῖνα, ὅπερ σοὶ ἔλεγεν ἡ Καλυψώ; Γνώριζε πῶς
δὲν πιστεύει ἔτι αὐτὴ ἡ ἰδία ἐκεῖνα ὅπου εἶπεν, ἔτι σὲ
ἐπαινᾷ διὰ ἄλλο, ἀλλ' ἐπειδὴ σὲ βλέπει ἀδύνατον μά-
ταιον, καὶ εὐκολον νὰ ἀπατηθῇς ἀπὸ ἐπαίνους, οἱ ὁ-
ποῖοι δὲν εἶναι ἀνάλογοι μὲ τὰς πράξεις σου.

Μετὰ ταῦτα ὑπῆγον εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἡ Θεὰ
τοὺς ἀνέμενεν. Αὐτὴ ἐγέλασεν ἀφ' οὗ τοὺς εἶδε, καὶ
ἐκρυψεν ὑποκάτω εἰς μίαν φαινομένην χαρὰν τὸν φό-
βον καὶ τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας της· ἐπειδὴ προέβλε-
πε πῶς ὁ Τηλέμαχος συναδευμένος ἀπὸ τὸν Μέντο-
ρα ἔμελλε νὰ τῆς φύγῃ, καθὼς ἔκαμε καὶ ὁ Ὀδυσ-
σεύς· Ὅθεν, μὴ βραδύνης τῷ εἶπεν, ᾧ ἡγαπημένε μου
Τηλέμαχε! νὰ εὐχαρισήσῃς τὴν περιέργειάν μου· Μοὶ
ἐφαίνετο ὅλην τὴν νύκτα πῶς σὲ ἔβλεπον, ὅτι ἀνεχώ-
ρησες ἀπὸ τὴν Φοινίκην, καὶ ἐζήτεις εἰς τὴν Κύπρον
μίαν νέαν Τύχην· Εἶπε λοιπὸν εἰς ἡμᾶς ὅποια ἐσάθῃ
ἡ θαλασσοπορία σου, διὰ νὰ μὴ παρέρχεται ὁ καιρὸς
ματαίως· Τότε ἐκάθισαν ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα τὰ ὅποια
ἦσαν ἀναμειγμένα μὲ ἴα, ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐνὸς πυκνῷ
δάσους· Ἡ Καλυψώ ἐθεώρει ἀπαύτως τὸν Τηλέμα-
χον μὲ ἓνα ἐρωτικὸν βλέμμα, καὶ ἐσοχάζετο μὲ ὀρ-
γὴν τὸν Μέντορα, ὅς τις ἐσημείωνε καὶ τὴν παραμι-
κρὰν κίνησιν τῶν ὀμμάτων τοῦ Τηλεμάχου. Αἱ Νύμ-
φαι ἰσάμεναι μὲ σιωπὴν ἐκλινον τὰς κεφαλὰς των,
διὰ νὰ ἀπέωσι μὲ μεγαλητέραν προσοχὴν, καὶ ἐσχη-
μάτιζον ἓνα ἡμικύκλιον διὰ νὰ βλέπωσι καλῆτερα.
Ὅλων τὰ ὄμματα ἴσαντο ἀκίνητα ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν
Νίον. Ὁ Τηλέμαχος θεωρῶν κάτω, καὶ ἐρυθριῶν,

ἀνέλαβε χαριέντως τὴν ἀκολούθησιν τῆς διηγήσεώς τε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Μύλις τὸ γλυκὺ φύσημα ἐνὸς βοήθου ἀνέμου ἐφύσκασε τὰ ἱστία (πανία) τῆς Νηὸς, καὶ εὐθὺς ἡ γῆ τῆς Φοινίκης ἔγινεν ἄφαντος ἀπὸ τὰ ὄμματά μας. Εὐρισκόμενος μετὰ τῶν Κυπρίων, τῶν ὁποίων τὰ ἦθι μοὶ ἦσαν ἄγνωστα, ἀπεφάσισα νὰ σιωπῶ, νὰ σοχάζωμαι περιέργως κάθε πρᾶγμα, καὶ νὰ φυλάξω ὅλους τοὺς κανόνας τῆς διακρίσεως, διὰ νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπην των. Εἰς καιρὸν ὁποῦ σιωπῶν ἐθεώρων, μὲ ἐκυρίευσεν ἕτας γλυκὺς καὶ βαθὺς ὕπνος. Αἱ αἰσθήσεις μου ἦσαν βεβαρυμέναι. Εἰγὼ ἐδοκίμαζον μίαν χαρὰν, καὶ μίαν τελείαν εἰρήνην, ὁποῦ μοῦ περιέκυλινε τὴν καρδίαν. Ἀφνω μοὶ ἐφάνη πῶς εἶδον τὴν Ἀφροδίτην σχίζουσαν τὰ νέφη, καὶ καυχήμενη μέσα εἰς τὴν πτερωτὴν τῆς ἁμαξάν, τὴν ὁποίαν ἔσυρον δύο περιστεραί. Αὐτὴ εἶχεν ἐκείνην τὴν λαμπρὰν εὐμορφίαν, ἐκείνην τὴν ζωηρὰν Νεότητά, ἐκείνας τὰς τρυφεράς καὶ θελητικὰς χάριτας, αἱ ὁποῖαι ἐφάνησαν εἰς αὐτὴν, ὅποτε ἐυχαίνουσα ἀπὸ τὸν ἀφρόν τῆς Θαλάσσης, ἐσκότισε καὶ τὸν ἴδιον Δία.

Κατέβη δρομαίως μὲ τὴν ταχειάν της ἁμαξάν πρὸς ἐμὲ, ἔβαλε χαμογελῶσα τὴν χεῖρά της ἐπάνω εἰς τὴν πλάτην μου, καὶ καλοῦσά με κατ' ὄνομα, μοὶ εἶπε τὰ λόγια ταῦτα· Σὺ, ὦ Νέε Εἴθνη! Θέλεις ἔμβη μέσα εἰς τὸ Βασίλειόν μου, καὶ θέλεις φθάσῃ ταχέως εἰς ἐκείνην τὴν εὐτυχὴ Νῆσον, εἰς τὴν ὁποίαν γεννῶνται αἱ ἡδοναί, τὰ παιγνίδια, αἱ τροφαί, καὶ οἱ χαροποιοὶ γέλωτες ὑποκάτω εἰς τὰ πατήματά μου. Ἐκὼ θέλεις καθύψῃ τὰ θυμιάματα ἐπάνω εἰς τὰς τραπέζας

πίδας με, ἢ θέλεις βαλθῇ παρ' ἐμοῦ ἐκτὶ, εἰς ἓνα ποταμὸν χαρᾶς. Ἀνοιξον τὴν καρδίαν σε εἰς τὰς πλέον γλυκεῖς ἐλπίδας, ἢ φυλάττε νὰ μὴν ἐναντιωθῇς εἰς τὴν ἀνωτέραν ἀπὸ ὅλας τὰς Θεᾶς, ἡ ὁποία θέλει σὲ κἀμὴ εὐτυχῇ ἢ μακάριον.

Εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἴδον τὸν Ἑρῶτα (α), ὁποῦ κινῶντας τὰς μικρὰς τε πτέρυγας ἵπτατο ὁλόγυρα εἰς τὴν

(α) Ο' Ἑρῶς Θεὸς τῆς ἀγάπης ἢ τῶν ἐπιθυμιῶν, εἶχε Γεννήτορας ἀγνωρίστους, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἦτον διάφορος. Ο' Πλάτων γνωμοδοτεῖ, ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν Πενίαν, ἢ ἀπὸ τὸν Πόρον τὸν Υἱὸν τῆ ἀρδῆ φρονήματος, καὶ τῆς εὐτυχίας. Ο' Ἡσιόδος, ὑπὸ τὸ Χάος, ἢ ἀπὸ τὴν Γῆν· ἢ Σαπφῶ, ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην, καὶ ἀπὸ τὸν Οὐρανόν. Ο' Ἀλκαῖος, ἀπὸ τὴν Ἑρίδα, ἢ ἀπὸ τὸν Ζέφυρον· ὁ Σιμωνίδης ἀπὸ τὸν Ἄρην, ἢ ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην· ὁ Ἀλκαμαῖων, ἀπὸ τὸν Ζέφυρον, ἢ ἀπὸ τὴν Χλωρίδα θεὰν τῶν χόρτων. Πλάττεται παρὰ τῶν Ποιπτῶν δίδυμος, ὁ ἓνας, ὁ Υἱὸς δηλαδὴ τῆς Ἀφροδίτης ἢ τῆ Διὸς, σάφρων ἢ ἀραῖος· ἢ ὁ ἄλλος ὁ τῆς Νυκτὸς ἢ τοῦ Ἑρέβε, ἀναίδης καὶ δυσειδής· αὐτὸς ἔχει ὁπαδοὺς τὴν μέδην, τὴν λύπην, τὸ μῖσος, τὴν ἔχθραν τὴν ἔριδα, ἢ ἄλλας παρομοίας βλάβας. Τελευταῖον ὁ μὲν εἰς καλεῖται Ἑρῶς, ὁ δὲ ἕτερος Ἀντέρως, ἢ ἀμφότεροι εἶναι παῖδες (ἦτοι ἄφρονες), γυμνοὶ, τυφλοὶ, πτερόντες, ἢ ἀπλισμένοι μὲ τόξα, ἢ σαγίττας. Αὐτῶ τῶ ἐτιδαῖν ἢ μικροτάτῃ Θεᾷ τόσον μεγάλην εἶναι ἡ δύναμις, ὅπως φέρει τὰ πρωτεῖα, ἢ νομίζεται δυνατώτερος πάντων. Ἀλλὰ μήτε ἡ ἰδίᾳτε Μήτηρ χωρὶς αὐτοῦ ἢμπορεῖ γὰ ἐξουσίᾳσθαι τινός, ἢ καὶ τὸν Λατίνον Ποιπτὴν (Βιργιλ. Αἰν. γ'), αὐτὸς εἶναι ἡ δύναμις καὶ ἡ μεγάλη

τὴν Μιτέρα τε ὁμοῦ μὲ τὰς Χάριτας (α). Ἀγκαλιὰ
 καὶ ἰὰ εἶχε κατὰ πολλὰ τρυφεράν τὴν εὐμορφίαν, καὶ
 τὴν

γάλητης ἐξουσία. Μὰ διατὶ γυμνός; ἐπεὶδὴ ὁποῖος ἐ-
 ρᾶται. ἀγαπᾷ, ἐκεῖνος γυμνεται ἀπὸ ὅλα τὰ ἐσωτερι-
 κα καὶ ἐξωτερικά χαρίσματα ὅπῃ ἔχει. Παράδειγμα
 ἔσω ὁ Σαμφών, ὁ ὁποῖος ἐφάνερασεν εἰς τὴν Δαλι-
 δαν τὸ μουσικόν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέματο ὅλη τε ἡ ζωὴ
 (Κριτ. κεφ. 15. 17.)· διὰ τὸ ὅποιον καὶ ὁ ἴδιος Ποιη-
 τὴς ἐρωτᾷ μὲ ἐκτασιν· διατὶ, ἡ Ἀφροδίτη, καὶ οἱ ἑ-
 ρωτες ζωγραφίζονται γυμνοί; καὶ κάμνει τὴν ἀπόκρι-
 σιν ὁ ἴδιος ἐπεὶδὴ ἐκεῖνος, ὅπῃ τὴν ἀγαπᾷ, τὰς ἀ-
 πολύει εἰς ὅλον τὸ ὕπερον γυμνοὺς καὶ ἀπὸ χρήματα,
 καὶ ἀπὸ νῦν. Ἐτι δὲ πλάττεται Παῖς (ἦτοι μωρὸς),
 διὰ τῶν ὁποίου φαερῶνεται, ὅτι ἐκεῖνοι ὅπου ἐραῖσιν
 εἶναι μωροὶ καὶ χωρὶς νοῦν. Τυφλὸς, ἐπεὶδὴ οἱ ἐραῖν-
 τες δὲν δύνανται νὰ προειδῶσι τὰ ὀλέθρια ἐπακολου-
 θήματα καὶ τέλη τῶν ἐρωτος. Πτερόεις, ἐπεὶδὴ δὲν εἴ-
 ραι ἄλλο τι ταχυτάτον καὶ εὐμετάβλητον ἀπὸ τὸν ἐρω-
 τα· σήμερον μισεῖ ἐκείνην, ὅπῃ χθὲς ἠγάπα. καὶ τί
 λέγω; τὴν ἰδίαν ὥραν ὅπου τὴν ἀγαπᾷ, τὴν αὐτὴν
 μεταβάλλεται καὶ δὲν θέλει ἰὰ τὴν ἰδὴν, καθὼς ἐκα-
 μεν ὁ Ἀμὼν Υἱὸς τῷ Δαβὶδ εἰς τὴν ἀδελφὴν τε Θη-
 μάρ (Βασιλειῶν β'. κεφ. 17. 15.). Ὡπλισμένος δὲ,
 ἐπεὶδὴ μακρόθεν τοξεύει τὰς ποθεύοντας αὐτόν. — Φι-
 λόστρ. ἐν εἰκόσι. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ. Πλάτ. παρ' Ἰωάνν.
 τῷ Στοβαίῳ. Σχολιασ. Θεοκρίτῃ εἰδ. 10.

(α) Αἱ Χάριτες ἦσαν τρεῖς θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ
 τῆς Νύμφης Εὐρυνόμης, ἡ κατὰ τὸν Ὀρφέα (ὕμνῳ
 59.), τῆς Εὐνομίας· κατ' ἄλλους· τοῦ Βάκχου καὶ τῆς
 Ἀφροδίτης. Ἀπὸ αὐτὰς ἡ πρώτη ἀνομαζέτο Ἀγλαΐα
 ἐκ τῆς ἀραιότητος· ἡ δευτέρα Θάλια (διὰ τοῦ ἰ· ἐ-
 πεὶδὴ διὰ τοῦ ει, σημαίνει μίαν τῶν ἐννέα Μουσῶν)

ἐκ

τὴν γλυκύτητα τῆς νεότητος εἰς τὸ πρόσωπον, εἶχεν ὅμως· κάποιόν τι εἰς τὰ λαμπρά του ἔμματα, τὸ ὅποιον μὲ ἐφόβιζεν. Αὐτὸς ἐγέλα θεωρῶν με, μὰ ὃ γέλως του ἦτον δολερὸς, ὑπεροπτικὸς, καὶ σκληρὸς. Εὐγαλεν ἀπὸ τὴν χρυσὴν του φαρέτραν τὴν ὀξυτάτην του σαῖταν, ἐτίντωσε τὸ τόξον του, καὶ ἐτοιμάζετο νὰ μὲ σαϊτεύσῃ. Τότε ἄφνω ἐφανερώθη ἡ Ἀθηνᾶ (α) ἀπροσδόκητος βοήθεια, διὰ νὰ μὲ σκεπάσῃ μὲ τὴν ἀθάνατον Λιγίδα.

Τὸ

ἐκ τῆς εὐθαλείας ἢ εὐρυθμίας, ὅτι δηλ. ἡ μνήμη τῆς χάριτος (εὐεργεσίας) πάντοτε πρέπει νὰ σώζεται εἰς τὴν μνήμην τῶν εὐεργετημένων χλοερά ἢ εὐθαλής· ἢ ἡ τρίτη Εὐφροσύνη ἐκ τῆς τέρψεως, τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ ἔχῃ ἕκαστος, ὅταν εὐεργετῇται παρ' ἄλλων μάλλον, ἢ ὅποταν αὐτὸς εὐεργετῇ. Ζωγραφίζονται Νεανίδες, γυμναί, ἢ μὲ τὰ φορέματα ανοικτά, ἰλαράταται παρθένοι, ἢ συνεχόμενα ἀμοιβαδὸν ἐκ τῶν χειρῶν. Ἡ μία ζωγραφίζεται μὲ τὸ σῶμα ἀντικείμενον, ὡς ἂν τρόπον τινα νὰ ἀποδῇ παρ' ἡμῶν· αἱ δὲ δύο δὲ πρὸς ἡμᾶς γυρισμέναι· δι' ἃ δηλῶται, ὅτι ὅποταν μία εὐεργεσία δίδεται, διπλὴ ἀνταποδίδεται ἡ χάρις. Γυμναί δὲ, ἢ μὲ φορέματα ἀνεωγμένα, ὅτι αἱ εὐεργεσίαι πρέπει νὰ ἦναι ἀπλοῖκαί ἢ χαρὶς δόλον. Νεανίδες, ἐπεὶδὴ ἡ ἐνθύμησις τῆς χάριτος πρέπει νὰ φυλάττηται πάντοτε νεάζουσα καὶ ἀνδῶσα εἰς τὴν μνήμην, ἢ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζητῇ ἢ νὰ λαμβάνητις χάριτας αἰχρὰς ἢ ατίμης. Συνημμένοι δὲ ἀδελφοί, ὅτι, ὡς φασί, χάρις χάριν τίχτει· ἢ, ὅτι πρέπει νὰ φυλάττηται αἰώνιος ἡ ἀμοιβαίως γινομένη εὐεργεσία.

(α) Ἡ Ἀθηνᾶ ἦν θυγάτηρ τοῦ Διὸς γεγεννημένη ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, τὴν ὅποιαν ἐσχίσεν ὁ Ἡφαίστος

Τὸ πρόσωπον αὐτῆς τῆς Θεᾶς δὲν εἶχεν ἐκείνην
τὴν γυναικεῖαν ἀραιότητα, καὶ τὴν ἐρωτικὴν ἀναιδρίαν,
ὅπου

σοὺς μὲ ὀξύτατον πέλεκυν, καθὼς χαρίεστα περι-
γράφει ὁ Λακιανὸς εἰς τὰς διαλόγους (διάλε. Ἡφαί-
σου καὶ Διὸς), καὶ ἐξ ἐκείνης τῆς τομῆς ἐξῆλθεν αὐτὴ ἑ-
κτοπλος μὲ ἀσπίδα καὶ τόξον, πιθοῦσα τὸ Πυρρίχιον
(χορὸν ἴδιον τῶν πολεμιστῶν). δὲν ἐγεννήθη ὁμῶς εὐ-
θύς, ἀλλὰ μὲν τρεῖς μῆνας, διὰ τὸ ὅποιον καὶ ἐκλήθη
Τριτόνια, οἰοεῖ. Τριτόμηνος. Λέγουσιν οἱ, ὅτι ὁ
Ζεὺς καταφαγὼν τὴν Θεάν Μῆτιν μίαν τῶν γυναικῶν
τε, ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν εἰς τὴν Νῆσον Ρόδον, εἰς
τὸν ὅποιον καιρὸν φέρεται, ὅτι ἐὰν ἔβρεξε χρυσίον. Μὰ
ἡ δύναμις τοῦ τοῦματος τότε κεκρυμμένη ὑποκάτω εἰς
τὸν Μῦθον μᾶς φανερώνει τὴν Σοφίαν, καὶ τὴν γνῶ-
σιν ὅλων τῶν θεῶν τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων.
Ἐπειδὴ ὅταν οἱ Ποιηταὶ λέγουσιν, ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἐ-
γεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς φανερώνουσιν, ὅτι αἱ
Μαθήσεις δὲν ἐγεννήθησαν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ'
ἀπὸ τοῦ τοῦ τοῦ Διὸς, κατ. διεδόθησαν εἰς τὰς ἀνθρώ-
πους ὑπὸ τὴν ἀνεξάντλητον καὶ θεῖαν πηγὴν τῆς ἀλη-
θοῦς Σοφίας· καὶ ὅχι μόνον αἱ Μαθήσεις, καὶ αἱ
λοιπαὶ Ἐπιστῆμαι. ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὰ ἐξαιρέτα δῶρα
τῶν ἀρετῶν τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχουσιν. Οἱ Λαυαού-
ριος (Lavaunius in L. Historie de la Fable conferee avec
l'histoire Sainte) ἠγωνίσθη διὰ τὰ ἀποδείξαι γενναίως,
ὅτι οἱ Ἑθνικοὶ εἶχον γνῶσιν τῆς Θεῖας Σοφίας, ἦ-
τοι, τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι, ὅλας τὰς
ἰδιότητας, τὰς ὁποίας ἀνάγουσιν εἰς αὐτὸν αἱ Θεῖαι
Γραφαί, αὐτοὶ τὰς ἔδωκαν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν. Ἐγὼ ὁ-
μῶς καὶ οὐδένα τρόπον δύναμαι νὰ δεχθῶ τὴν γνώ-
μην τῆς τοῦ πολυμαθοῦς Συγγραφέως, εἰς καιρὸν ὅ-
που, ὁ ἴδιος Ἑβραῖος δὲν εἶχον γνῶσιν τινα τοῦ Υἱοῦ
τοῦ

ὅπου εἶχε τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος
τῆς Ἀφροδίτης. Ἀλλὰ τοῦναντίον εἶχε μίαν ἀπλοῖ-
κὴν

τῇ Θεᾷ, πολλῶν μᾶλλον οἱ Ἑθνηκοί; Ὀνομάσθη Ἀ-
θηνᾶ, παρὰ τὴν θηλάζειν, καὶ τοῦ α' σερπτικοῦ, ὡς
μὴ θηλάσασα καὶ τὴν τῶν λοιπῶν τηπίων συνήθειαν
ἐντεῦθεν ἐκλήθη ἄμμηρος ἢ ἀμήτωρ· ὁ Πλάτων σο-
χάζεται, ὅτι ἐκλήθη Ἀθηνᾶ, οἷον εἰ θεονόη ἢ ἡθε-
ρόν, τὰτ. ἢ τὰ θεῖα εἰδυῖα. Ἔτεροι ἐκ τῆς θήνεδαι
τῇ ὑπηρετεῖν, καὶ τῇ α' σερπτικῇ, ὅτι θηλ' οἱ σοφοὶ
δὲν πρέπει νὰ ᾖναι ὑποκείμενοι εἰς δαλείαν, καὶ τὴν
τῶν Στοϊκῶν γνώμην τὴν λέγεσαν, ὅτι ἐλευθερός ἔ-
δειξ, εἰμὴ ὁ σοφός. Ἐτι καλεῖται καὶ Παλλὰς ἀπὸ
τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, ὡς Θεὰ τοῦ πολέμου. Οὐσίαι
εἰς αὐτὴν προσφερόμεναι ἦσαν γλαυκῆς (κεκυβάγιας),
δράκοντες, καὶ ἀλεκτρυόνες· μάλιστα ὁ Ἀλεκτρυὼν ἦ-
τον ἀφιερωμένος εἰς αὐτὴν τὴν Θεάν ὡς Μαχητῆς. Ἐ-
τιμᾶτο πάσαι παρὰ τοῖς Αἰγυπτίσις μὲ μεγαλωτά-
τας τιμὰς· καὶ ἡ ἐπιγραφὴ ὅπου ἐσώζετο εἰς τὸν Ναὸν
τῆς ἐφάνεραν τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς Σοφίας, καὶ
εἶχεν ὡς ἀκολουθῶς. „Εἰμὶ ἐγὼ τὸ ὄν, τὸ ὑπάρ-
„ξαν, καὶ τὸ ἐσόμενον· τὸν ἴσον ὅπῃ ἔφανα υἱεῖς δύ-
„ναται νὰ τὸν ξεχίσῃ, ὁ δὲ ἐξ ἐμοῦ γεννηθεὶς καρ-
„πὸς ἐστὶν ὁ Ἥλιος“. Αὐτὰ τὰ λόγια ὡς Συμβολι-
κὰ καὶ Μυστηριώδη, τὰ ἀφίνω εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα
νὰ τὰ ἐξηγήσῃ ὡς βέλεται. Ὁ Κέρκωφ ἔπειτα μετέ-
φερε τὴν δόξαν αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν πρώτην
Πόλιν ὅπῃ ἐκτίσσε τὴν ἀφιέρωσεν εἰς αὐτὴν τὴν Θεάν,
ὀνομάσας αὐτὴν Ἀθῆνας, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἐτίμων
σεβασμίως διαώρισαντες πρὸς δόξαν αὐτῆς τὰς ἑορτὰς
καλεμένας Παναθήναια. Καὶ κατὰ ἀλήθειαν αὐτὸς ὁ
περικλεέστατος καὶ περιώνυμος τόπος, τὸ καύχημα καὶ
ἡ Ἑλὰς πάσης τῆς Ἑλλάδος, δικαίως ἐκληρώθη προσά-
τιδα

κὴν ὡραιότητα, ἄθρυπτον, καὶ εὐτακτον. Κάθε πρᾶγμα ἦτον εἰς αὐτὴν σεμνὸν, ἀνδρῶν, εὐγενὲς, καὶ πλη-
ρες

τιδα τὴν Σοφίαν, ἐπειδὴ ἐχρημάτισε τὸ καταγώγιον αὐτῆς, εἰς τὸ ὅποιον πρῶτως ἀνεφάνη ἡ Ποιητικὴ, ἡ Ρητορικὴ, ἡ Ζωγραφικὴ, ἡ Μουσικὴ, ἡ Χορευτικὴ, ἡ Τορτεία (χαλκογραφικὴ), καὶ αἱ λοιπαὶ πᾶσαι Ἐπιστήμαι. Ζωγραφίζεται ἡ Ἀθηνᾶ ἑνοπλος καὶ μὲ περικεφαλαίαν, δι' ἣ δηλοῦται, ὅτι ὁ νῦν τῆ Σοφίας πρέπει νὰ ᾖναι πάντοτε ὠπλισμένος μὲ ὀρθὰ φρονήματα καὶ μὲ ἀρετὰς ὡσὰν μὲ ὅπλα, διὰ τὰ μὴ φοβῆται τὰς ἐναντίας προσβολὰς τῆς Τύχης, εἰὰν καὶ ἤθελε περιπίσῃ εἰς μεγαλωτάτας δυσυχίας. Ἔτι καὶ Παρθένος, καθὼς καὶ αἱ Μῆσαι, διὰ τὸ ὅποιον φανερῶται, ὅτι ἡ θεία Σοφία δὲν δίδεται εἰς καρδίας ἀκαθάρτες καὶ ποινρὰς, ἀλλ' εἰς παρθένους. Λέγεται, ὅτι ὁ μάντις Τειρεσίας εὐθύς ὅπου εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν γυμνὴν ἐτυφλώθη, ὅπου θέλει νὰ φανερῶσιν, ὅτι ὅποιος ἤθελεν ἰδῆ καλῶς μόνον ἀπαξ τὴν Σοφίαν, τατ. ὅς τις ἤθελε δεχθῆ καθαρῶς εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν ὡραιότητα αὐτῆς, ἐκεῖνος χαριέντως ὑπερεῖται τὴν χρῆσιν τῶν ὀφθαλμῶν, μὴτε εὐφραίνεται εἰς τὴν θεωρίαν τῶν σωματικῶν καὶ γηϊνῶν, πραγμάτων, ἀλλ' αὐτ' αὐτῶν ἐνατενίζει μακρύτερον εἰς τὰ μέλλοντα, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀρχεται νὰ δέχεται εἰς τὴν ψυχὴν του τοὺς τύπας τῶν θρανίων καὶ αἰώνιων ἀγαθῶν. Δίδεται εἰς αὐτὴν τὴν Θεὴν καὶ ἡ ἐλαία, ὡς πρῶτη αὐτὴ δέξασα τὸ φυτὸν τοῦτο. Ἐπειδὴ θελήσης νὰ βαλθῇ τὸ ὄνομά της εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ὅπου τότε νεωστὶ ὁ Κέκρωψ εἶχεν φηροδομήσῃ, ἀντεῖπεν ὁ Ποσειδῶν θέλων νὰ τεθῇ τὸ ἔδικόν του· ὅθεν ἐσυμφώνησαν, ὅτι, ὅς τις ἐκ τῶν δύο ἤθελε δείξῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους δῶρὲν τι ὠφελιμότερον ἐκείνου τὸ ὄνομα γὰ

ρες μιᾶς μεγαλοπρεπῆς ἀξίας. Ἡ σάϊτα τῷ Ἑρῶτος
 μὴ δυνάμενι νὰ διαπεράσῃ τὴν Λιγίδα ἔπεσε χαμαί.
 Ὁ Ἑρως θυμωθεὶς ἀνιστάσκει πικρῶς, καὶ ἐντράπη πῶς
 ἐνικήθη. Μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ! ἐφώναξεν ἡ Ἀθηνᾶ, μα-
 κρὰν ἀπὸ ἐδῶ! αὐθάδεις παῖδιον· ἐσὺ ποτὲ δὲν θέ-
 λεις νικήσῃ ἄλλως, εἰμὴ φυχὰς ὑτιδανάς, αἱ ὁποῖαι
 προτιμοῦσι περισσότερον ἀπὸ τὴν σοφίαν, ἀρετὴν, καὶ
 δόξαν, τὰς αἰχρὰς ὑδονάς. Ἀκέσας αὐτὰς τὰς ἐπι-
 πληκτικὰς λόγους ὁ Ἑρως ἐπέταξεν ὠργισμένος, καὶ
 ἡ Ἀφροδίτῃ εἰς καιρὸν ὅπῃ ἀνέβαινεν πρὸς τὸν Οὐρα-
 νόν, ἴδον ἐπὶ πολὺν καιρὸν τὴν ἄμαξάντις, ὅπῃ τὴν
 ἵσυρον αἱ περισεραὶ εἰς ἓν σύμφων λευκὸν καὶ γλαυ-
 κόν, ἔπειτα μοὶ ἔγινεν ἄφαντος. Ἐπιστρέψας τὰ ὄμ-
 ματά μου εἰς τὴν γῆν δὲν ἴδον πλέον τὴν Ἀθηνᾶν, μὴ
 ὅλον ὅπῃ ἐθεώρησα εἰς ὅλα τὰ μέρη.

Μοὶ ἐφάνη τότε πῶς ἐφέρθην εἰς ἓνα λαμπρὸν πε-
 रिβόλιον, παρόμοιον μὲ τὰ Ἡλύσια πεδία (α). Ἐκεῖ
 ἐγνώ-

νά ἐπιτεθῇ εἰς τὴν Πόλιν· καὶ ἡ μὲν Ἀθηνᾶ προήγα-
 γεν Ἑλαίαν, ὃ δὲ Ποσειδῶν Ἰππῶν· καὶ κριθέντος τῷ
 δῶρε τῆς Ἀθηνᾶς ὠφελιμοτέρῃ, ἀπὸ τοῦ δῶρον τῆ Πο-
 σειδῶντος, ἐκληρώθη τὴν Πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἂν αἰ
 εἰρήκαμεν.

(α) Τὰ Ἡλύσια πεδία (ἡ κάμποι, ἦσαν τόποι ὡ-
 ραιότατοι κεχωρισμένοι τοῦ ἁδᾶ, ὠνομαδέντες παρὰ
 τῆς λύσεως, ὅτι δηλ. ὅσοι ἐξῆσαν βίον ἀγνόν καὶ δι-
 καιον, ἀφ' οὗ ἐλύοντο ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος ἐ-
 τίθεντο εἰς ἐκεῖνας τὰς μακαρίους τόπους, εἰς τὰς ὁ-
 ποῖας ἐσώζετο ἓνα ἀνδρὸν καὶ παντοτεινὸν Ἑρ, καὶ
 μία εὐφροσύνη αἰώνιος. Μετὰ ταῦτα, ἀφ' οὗ αἱ φυ-
 χαὶ ἐτελείωναν τὸν διωρισμένον καιρὸν εἰς ἐκεῖνας
 τοὺς

ἐγνώρισα τὸν Μέντορα, ὅς τις μοι εἶπε. Φύγε αὐτὴν τὴν ἀσπλαγχνὸν γῆν, αὐτὴν τὴν φαρμακερὰν Νῆσον, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλο δὲν ἀναπνέει, εἰμὴ ἡ ἡδονή. Ἡ πλείων μεγαλόφυχος ἀρετὴ ἐδῶ πρέπει νὰ τρέμῃ, καὶ δὲν δύναταί τις κατ' ἄλλον τρόπον νὰ σωθῇ, παρέξ μὲ τὴν φυγὴν. Εὐθὺς ὅπῃ τὸν ἴδον ἠθέλησα νὰ πέσω εἰς τὸν λαιμόν τε, ἢ νὰ τὸν ἐγκαλιθῶ, μὰ ἡ θανάτῳ τὰς πόδας με ἢ τὰ γόνατά με ἀδύνατα· ἢ αἱ χεῖρές μου πάχυνται νὰ σφίξωσι τὸν ἡγαπημένον μου Μέντορα, ἐδήρευον μίαν σκιὰν ματαίαν, ὅπου μὰ ἔφυγε πάντοτε.

Εἰς τοῖστον ἀγῶνα εὐρισκόμενος ἐξύπνησα, ἢ ἐκατάλαβα, πῶς ἐκείνο τὸ μυσιριῶδες ἐρύπνιον ἦτον μία Θεία νεθεσία. Αἰδάνθηκα εἰς τὸν ἑαυτόν μου μίαν μεγαλωτάτην ἀνδρίαν ἐναντίον εἰς τὰς ἡδονάς, δυσπισίαν εἰς τὰ πάθη μου, καὶ ἐν μερικὸν μῖσος ἐναντίον εἰς τὴν τρυφιλὴν ζωὴν τῶν Κυπρίων. Ἐκείνο ὅμως ὅπῃ μὲ διεπέρασε τὴν καρδίαν, ἦτον ἡ ὑποψία ὅπου εἶχον διὰ τὸν Μέντορα, τὸν ὁποῖον ἐσοχαζῶμην, ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰς ζῶντας, καὶ διαπεράσας τὴν λίμνην Στύγα (α), νὰ μετῇλθεν εἰς ἐκείνην τὴν μακαρίαν

τὰς εὐφροσύνας τόπας, ἔπινον ὕδωρ ἀπὸ τὸν ποταμὸν τῆς Λήθης, ἢ ἔτω ἀλισμονῶντες ὅλα ἐκείνα τὰ ἀπερασμένα μετέβαιον εἰς τὰς ζῶντας ἢ εἰσήρχοντο εἰς νέα σώματα, καὶ τὰς Πυθαγορείους.

(α) Πρὶν νὰ φθάσωσιν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀπεθαμμένων εἰς τὸν αἶν, ἔπρεπε πρότερον νὰ διαπεράσωσι τέσσαρας ποταμούς, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος ἐκαλεῖτο Λιχέρων. Αὐτὸς ἐγεννήθη εἰς ἓν σπήλαιον ἀπὸ τὴν Ἀρτέμιδα, ἢ ἀπὸ τὴν Γῆν, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπο-

καρίαν ζωὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται οἱ δίκαιοι. Αὐτὸς ὁ λογισμὸς μὲ ἔκαμε νὰ χύσω πηλὸ πλῆθος δακρύων. Οἱ Κύπριοι μὲ ἠρώτησαν, διατὶ ἔκλαιον; Ἐγὼ τοὺς ἀπεκρίθην, ὅτι τὰ δάκρυα αἰήκουσιν εἰς ἕνα δυσυχὴ ξένον, ὅπου δὲν ἔχει ἐλπίδα νὰ ἰδῇ ἐκ διωτέρου τὴν Πατρίδα του. Ἐν τούτοις, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ Κύπριοι ὅπου ἦσαν εἰς τὸ Πλοῖον, εὐρίσκοντο εἰς μίαν ἄφρονα χαράν. Οἱ Ναῦται ἐχθροὶ τοῦ κόπου ἀπέ-
κοι-

ὑποφέρει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας κατέβη εἰς τὰ καταχθό-
νια, καὶ μετεβλήθη εἰς πικρότατον ποταμόν. Ο' δεύτε-
ρος εἶναι μία λίμνη καλυμένη Στύξ θυματὴρ τοῦ Ὠκεανῆ,
ἡ ὁποία περιέκυλανε μὲ ἐννέα κύκλους τὸν ἄδην.
Αὐτὴ ἐπεὶδὴ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Πάλλαντος μίαν θυγα-
τέρα καλουμένην Νίκην, ἡ ὁποία ἐβοήθησε τὸν Δία
εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην, ἔγινε κατὰ πολλὰ αἰ-
δέσιμος, ὥστε οἱ Θεοὶ ὁμνύοντες εἰς τὰ ὕδατα αὐτῆς,
ἠναγκάζοντο νὰ φυλάττωσι τὸν ὄρκον, εἰδὲ καὶ τὸν πα-
παρέβαινον, ἔμενον ἡττημένοι τοῦ Νέκταρος, καὶ τῆς
τραπέξης τῶν Θεῶν εἰς διάστημα ἑκατὸν χρόνων. Κατὰ
ἀλήθειαν ὅμως ἡ Στύξ ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπὸ μίαν
πηγὴν τῆς Ἀρκαδίας θανατηφόρου καὶ οὕτω παράδο-
ξον, ὅπου δὲν εὐρίσκεται μέταλλον ἀξίον διὰ νὰ ὑπο-
φέρει τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον αὐτό-
ματον εἶναι νὰ φυλαχθῇ κατ' ἄλλον τρόπον, εἰμὴ μίσα
εἰς ἀγγεῖον κατεσκευασμένον ἐξ ὀνυχος ἡμιόνου (μου-
λαρίου). Ο' Τρίτος ὀνομάζεται Κωκυτὸς, ὁ ὁποῖος κύ-
ξανε μόνον μὲ τὰ δάκρυα τῶν κολαζομένων. Καὶ ὁ τέ-
ταρτος Πυριφλεγέθων, ἐκ τοῦ πῦρ, καὶ φλέγω, ὅτι
τὰ ὕδατα αὐτοῦ ἔβραζον πάντοτε σφοδρῶς. — Πλάτ.
ἐν Φαίδρῳ. Πανσ. ἐν Ἀττ. Ἡσιόδ. ἐν Θεογ. στίχ.
383, Silius Ital. l. 13.

M

κοιμοῦντο ἐπάνω εἰς τὰ κουπία, καὶ ὁ Ναυκλῆρος ἐ-
 σεφανωμένος ἀπὸ ἀνδρῶν ἄφινε τὸ πηδάλιον, ἐκράτει
 εἰς τὰς χεῖράς του ἐν ἀγγεῖον γεμάτον ἀπὸ οἶνον, τὸ
 ὁποῖον σχεδὸν εἶχεν ἀδεύσῃ, καὶ ἐτραγωδοῦσεν ὁμοῦ
 μὲ ὄλλους τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν βεβαρυμένοι ἀ-
 πὸ τὴν μεγάλην μέθην, εἰχους τινὰς εἰς ἔπαινον τῆς
 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἑρώτος, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀξιολόγη-
 ται ἀπὸ ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐντίμους, ὅπου ἀγαπῶσι
 τὴν ἀρετὴν.

Εἰς καιρὸν ὅπου εὕρισκοντο εἰς τοιαύτην κατάστα-
 σιν, καὶ δὲν ἐσοχάζοντο κανένα θαλάσσιον κίνδυνον,
 μία αἰφνίδιος καταιγὶς (ἀνεμοζάλη) ἐσκότισε τὸν Οὐ-
 ρανὸν, καὶ ἐτάραξε τὴν Θάλασσαν. Οἱ ἀχαλίνωτοι
 ἄνεμοι χυρόμενοι μὲ μεγάλην ὁρμὴν εἰς τὰ πανία τῆς
 Νηὸς, ἀντεμυκῶντο σφοδρότερον, πάρεξ ὥσάν να ἦσαν
 εἰς τὰ σπήλαια τοῦ Διόλου (α), καὶ τὰ ἀφρίζοντα
 κύμα-

(α) Οἱ Αἰόλος ἦν Υἱὸς τοῦ Ἰππότου Βασιλέως τοῦ
 Ρηγίου τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐγγονὸς τοῦ Μίνως. Ἐνο-
 μίζετο θεὸς τῶν ἀνέμων, τοὺς ὁποῖους ἐφύλαττε κεκλει-
 σμένους εἰς τὰ μέρη τῆς Οὐράνης εἰς ἓν μεγαλῶτατον
 σπήλαιον. Ἐχρημάτισε καὶ τοὺς χρόνους τοῦ Τρωϊκοῦ
 πολέμου. κατῴκει εἰς τὰς Ἡφαίστιδας Νήσους, αἱ ὁ-
 ποῖαι μῦθ' αὐτὰ ὠνομάθησαν παρ' αὐτῷ Αἰολίαι. Ἦν
 ἀστρονομικώτατος, μαγικώτατος, καὶ πολυπείρος. Ἐδέ-
 χετο ἀσμένως ἐκείνους, ὅπου ὑπῆγαινον πρὸς αὐτὸν
 καὶ τὸν ἐσυμβουλευόντο περὶ τῆς Ναυτικῆς, ἐπειδὴ
 ἐκ τῆς ἱκανῆς καὶ πολυχρονίου πείρας, ἦν εἶχε πε-
 ρὶ τὰς κινήσεις τῶν ἀσέρων, προεγινώριζεν ὁποῖοι ἀνε-
 μοι ἔμελλον να πνεύσωσι, καὶ τὴν λογὴν καιρὸς ἡθε-
 λεν ἀκολουθήσῃ, ὥστε πολλοὶ ὅπου ἠκολούθησαν τὰ

συμ- 11

κύματα ἐκτύπων τὰ πλευρὰ τοῦ Πλοίου σφοδρῶς Τά-
ρα ἐφερόμεθα εἰς τὰ ὕψη τῶν φουσκωμένων κυμά-
των, ἄλλοτε ἐφαίνετο πῶς ἡ Θάλασσα ἔφευγεν ὑ-
ποκάτω ἀπὸ τὸ Πλοῖον, καὶ κατεφέρετο εἰς τὴν ἄ-
βυσσον· Περισσότερον ἤξαιον τὸν φόβον μας μερικοὶ
σκοπέλοι, ὅπου ἦσαν πλησίον μας, εἰς τοὺς ὁποίους
ἐσυντρίβοντο τὰ ἄγρια κύματα μὲ ἓνα φρικῶδη μур-
μουρισμέν· Τότε ἐκατάλαβα ἐμπράκτως ἐκείνο, ὅπου
ἤκουον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Μείτορος, ὅτι δηλ. εἰς τοὺς
κινδύνους ἡ ἀνδρεία λείπει ἀπὸ τοὺς γυναικῶδεις καὶ
τρυφηλοὺς ἀνδρας· Οἱλοι ἐκεῖνοι οἱ Κύπριοι πεφοβι-
σμέ-

συμβουλὰς του δὲν ἔπαθον καὶνένα ἐνάντιον. Ὅθεν ἐκ-
λήθη δεσπότης τῶν ἀνέμων, εἰς τόσον ὅπου ἠδύνατο νὰ
τοὺς κλείη καὶ εἰς τὸν ἀσπὸν· Εἰς αὐτὸν ὑπῆγε καὶ ὁ
Ὀδυσσεὺς δεδιωγμένος ἀπὸ τὴν κακοκαιρίαν τῆς θαλάσ-
σης, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τοὺς ἀνέμους δεδεμένους
εἰς τὸν ἀσπὸν (ὡς ἐδηλώσαμεν σελ. 4.), ἐκτὸς μό-
νου τοῦ Ζεφύρου· Ἀλλ' οἱ σύντροφοί του, κοιμωμένου
αὐτοῦ, ἔλυσαν τὸν ἀσπὸν, νομίζοντες εἶναι χρυσίον,
ὅθεν εὐθὺς ἐξελθόντες οἱ ἀνεμοὶ καὶ ἀρτιπνεύσαντες
τοὺς ἐπέσρεψαν εἰς τὴν Αἰολίαν Νῆσον· οὓς ἰδὼν ὁ
Αἰόλος ἔφη πρὸς τὸν Ὀδυσσεά· (Ὅμηρ. Ἰλ. Κ. 51χ.
73. καὶ 75.)

Ἐρρ' ἐκ Νήσου θάσσον ἐλέγχισε ζώντων.

Ἐρρε, ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τὸδ' ἰκάνεις.
ὑπὸ τῷ ὀνόματι ὅμως τοῦ Αἰόλου ἐννοεῖται, ὁ Σο-
φὸς καὶ προβλεπτικὸς ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ἰξεύρει νὰ
χαλινῶνῃ τὰς ἀτάκτους ὁρμάς τῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ τὰ
διάφορα φυτήματα τῆς ὑπερηφανείας. — Παλαίφα-
τος περὶ ἀπίστ. ἱστοριῶν. Οἰβιδ. 11. μεταμ. Βιργ.
Αἰν. 1. Varro et Strabo, ap. Servium.

σμέτοι ἔκλαιον ὡς γυναῖκες. Ἄλλο δὲν ἤκουον, εἰμὴ φωνὰς θλιβεράς, πικροὺς ὀλοθυμοὺς, ὅτι ἔμελλον νὰ ὑπεριθῶσι τὰς ἡδυπαθείας τῆς ζωῆς, ὑποσχέσεις ματαίας εἰς τοὺς Θεοὺς νὰ τοὺς κάμωσι θυσίας, εἰάν ἤθελε τοὺς βοηθήσωσι νὰ φθάσωσιν ἀβλαβεῖς εἰς τὸν Λιμένα. Δὲν εὐρίσκετο εἰς αὐτὰς παρρησία νοός, ἀλλ' ἔτε ἡδύνετό τις νὰ δώσῃ τὰς ἀναγκαίαις συμβουλὰς, ἢ νὰ διοικήσῃ τὸ πλοῖον εἰς τοιοῦτον κίνδυνον. Ἐσυχάζουσαν λοιπὸν, πῶς ἔπρεπε νὰ φυλάξω καὶ τὴν ἐδικήν μου ζωὴν καὶ τῶν ἐπιλοίπων. Ἐλάβον μὲ τὰς δύο με χεῖρας τὸ πηδάλιον, ἐπειδὴ ὁ Ναύκληρος βεβουδισμένος εἰς τὴν μέδην δὲν ἡδύνετο νὰ γνωρίσῃ τὸν κίνδυνον τοῦ πλοίου. Ἐθάρρυνα τοὺς πεφοβισμένους Ναύτας, ἐπρόσαξα καὶ ἐκατέβασαν τὰ πανία τῆς Νηὸς, καὶ ἐκωπηλάτουν μὲ δύναμιν. Διήλθομεν διὰ μέσου τῶν Σκοπέλων, καὶ ἴδομεν μὲ τοὺς ἰδίους μας ὀφθαλμοὺς ὅλως τὴς φέβους τῷ Θανάτου· μὰ τέλος πάντων ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Κύπρον.

Αὐτὸ τὸ συμβὰν ἐφαίνετο ὡς ἐν ὄνειρον εἰς ὅλους ἐκείνους ὅπως μοὶ ἦσαν ὑπόχρεοι διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ζωῆς των, καὶ μὲ ἐθεώρουν μὲ θαυμασμόν. Ἀράξαμεν εἰς τὴν Νῆσον τῆς Κύπρου τὸν Ἀπρίλλιον Μῆνα; ὁ ὁποῖος ἦτον ἀφιερωμένος εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Τοιοῦτος καιρὸς, ἔλεγον οἱ Κύπριοι, περιωότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλας εἶναι ἀρμόττων εἰς αὐτὴν τὴν Θεᾶν, ἐπειδὴ φαίνεται, πῶς αὐτὴ ἀναζωογονεῖ ὅλην τὴν φύσιν, καὶ δίδει τὰς ἡδονὰς εἰς τὴν διαίτην τῶν ἀνθρώπων. Φθάσας εἰς τὴν Νῆσον ἡσθάνθην ἕνα γλυκὺν αἶρα, ἐξ ὁποῖος ἡδυνάτεται τὸ σῶμα καὶ τὸ ἔκαμνει ἔκνηρόν, ἐπροξέρει ὅμως ἡδονὴν τινα μετὰ χαρᾶς. Αἱ πεδιάδες μοὶ ἐφαίνοντο

ἐφάνησαν ὥραιαι ἐκ φύσεως καὶ εὐκαρποὶ, μὰ παντὰ-
 πασιν ἀγεώργητοι, ἐπεὶ οἱ κάτοικοι ἦσαν ἐχθροὶ τῇ
 κόπου. Ἐβλεπον εἰς κάθε μέρος γυναῖκας, καὶ παρ-
 θένους ἐνδεδυμένας ἀσέμνως, αἱ ὅποια ψάλλουσιν
 ὕμνους εἰς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης, ὑπῆγαιον νὰ ἀφιε-
 ρωθῶσιν εἰς τὸν Ναόν της. Ἡ ὥραιότης, αἱ χάριτες,
 ἡ χαρὰ, αἱ ἡδοναὶ ἔλαμπον συνημμέναι ἐπάνω εἰς τὰ
 πρόσωπα αὐτῶν· μὰ αὐταὶ αἱ χάριτες ἦσαν διεσκευα-
 σμέναι μὲ πολλὴν περιέργειαν. καὶ δὲν ἐφαίνετο οὔτε
 εὐγενὴς ἀπλότης. ὥστε ἀρμόζουσα αἰδῶς· τὰ ὅποια δι-
 δουσιν εἰς τὴν εὐμορφίαν τὰς πλείων θελητικὰς χάρι-
 τας· Τὸ τρυφιλὸν εἶδος τῶν προσώπων, ὃ ἔντεχνος
 καὶ ἀκόλαστος χηματισμὸς, ἡ ματαία φιλοκόσμησις τὸ
 ἄτογον βᾶδισμα, τὰ βλέμματά των, ὅπου ἐφαίνοτο
 πῶς ἐζητοῦσαν τὰ τῶν ἀνδρῶν, ἡ ἀμοιβαία των ζηλο-
 τυπία εἰς τὸ νὰ διεγείρωσι πρὸς ἄτιμον ἐπιθυμίαν τὴν
 καρδίαν τῶν ἄλλων, ἐν συντόμῳ, ὃ, τι ἔβλεπον εἰς
 αὐτάς, μοὶ ἐφαίνετο ἐτιδανὸν καὶ ἀξιολύστον, καὶ ὅ-
 σον αὐταὶ ἐσπουδαζον ὅσον ἡδύνατο διὰ νὰ μοὶ ἀρί-
 σασί, τοσῶτον μοὶ ἐφαίνοτο μισυταί.

Μὲ ἔφερον ἔπειτα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεᾶς. Αὐτὴ τι-
 μάται εἰς πολλοὺς τόπους εἰς ἐκείνην τὴν Νῆσον, ἐ-
 ξαιρέτως δὲ εἰς τὴν Κυθήρην, εἰς τὴν Ἰθαλίαν, καὶ εἰς
 τὴν Πάφον. Ἐγὼ ὅμως ἐφέρθην εἰς τὴν Κυθήρην. Ὁ
 Ναὸς ὅλος εἶναι κατεσκευασμένος ἀπὸ μάρμαρα. Οἱ
 σύλοι τόσον εἶναι παχεῖς καὶ ὑψηλοὶ ὅπου ἀποδει-
 κνύσκει μεγαλοπρέσβειον ἐπείναι τὸ Κτίριον. Ἐπάνω
 εἰς τὸ Ἐπιστύλιον, τὸ ὅποιον ἐνομάζεται καὶ δοκὸς
 μέγιστος, περιφέρονται βόστρυχες (κροστοὶ) καὶ μερι-
 καὶ σέφανα ὡτὰν μεγάλα μέτωπα, εἰς τὰ ὅποια φαί-

ρονται λεπτῶς τετορευμένοι ὅλοι αἱ χαρμόσυναι τύ-
χαι τῆς Θεᾶς· Εἰς τὴν θύραν τοῦ Ναοῦ πάντοτε ἴσα-
ται παλὺ πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι προσφέρουσι
τὰ δῶρά των. Δὲν εἶναι ἄδεια διὰ τὰ σφάζωσι ποτὲ
κἀνένα ἱερεῖον εἰς τὸν περίβολον τῆ ἱεροῦ τόπου, ἢ τὰ
καύσωσι (κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἄλλων Γενῶν)
τὸ πάχος τῶν δαμάλεων καὶ ταύρων, ἢ τὰ μολύνωσι
μὲ τὸ αἷμά των τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἔδαφος, ἀλλὰ μόνον
φέρονται ἔμπροσθεν εἰς τὴν τράπεζαν ἐκεῖνα τὰ ζῶα,
ὅπου μέλλουσι τὰ θυσιασθῶσιν. Αὐτὰ πρέπει τὰ ἦ-
ναι νέα, λευκά, καὶ χωρὶς κἀνένα ἐλάττωμα ἢ μολυ-
σμόν. Σκεπάζονται μὲ μικρὰ σκεπάσματα πορφυρὰ
καὶ κεντημένα μὲ χρυσίον. Στολίζονται τὰ κέρατά των
μὲ ἄνθη εὖσσμα, καὶ ἀφ' οὗ φανερωθῶσιν εἰς τὸ θυ-
σιαστήριον πέμπονται εἰς κεχωρισμένον τόπον, εἰς τὸν
ὅποιον σφάττονται ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς διὰ τὰς ἐορτάς
τῆς Θεᾶς.

Προσφέρεται ἀναμεταξύ εἰς τὰ λοιπὰ δῶρα, καὶ
κάθε εἶδος πιστῶν εὖσμων, καὶ οἶνος γλυκύτερος ἀ-
πὸ τὸ Νέκταρ. Οἱ ἱερεῖς ζώνουσι μὲ χρυσὰς ζώνας
τὰ λευκὰ φορέματα μὲ τὰ ὅποια ἐνδύονται. Εἰς τὰ
ἄκρα τῶν φορεμάτων κρέμονται κρεπωτοὶ χρυσοῖ, οἱ
ὅποιοι φθάνουσιν ἕως εἰς τὰς ἀστραγάλους τῶν ποδῶν.
Καίονται ἡμέραν καὶ νύκτα ἐπάνω εἰς τὰς τραπέζας
τὰ πλέον πολυτίμα θυμιάματα τῆς Αἰγύπτου, ὁ κα-
πνὸς τῶν ὁποίων σχηματίζει ἕνα εἶδος Νεφέλης, ἢ ὁ-
ποία ὑψάνεται πρὸς Οὐρανόν. Ὅλοι οἱ σύλוי εἶναι
ἐσολισμένοι τεχνιέντως ἀπὸ τοὺς γλύπτας μὲ διάφο-
ρα εἶδη ἀνδρίων. Τὰ σκεύη ὅπου εὕρισκονται πρὸς ὑ-
πουργίαν τῶν θυσιῶν εἶναι χρυσά· Ἐῖνα ἱερὸν Δάσος

γε-

γυμάτων ἀπὸ Μύρτους περίτρυγυρίζει ἐκεῖνο τὸ Τίμι-
νος. Οἱ Νέοι, καὶ τὰ Κοράσια ὅπου προτφύρουσι τὰς
δυσίας εἰς τὰς ἱερεῖς, καὶ ἀνάπτουσι τὸ πῦρ εἰς τὰς
τραπέζας, πρέπει νὰ ἦναι ἐκλελεγμένοι, καὶ μιᾶς ἐξό-
χου ὠραιότητος. Πρὸς τέτοις ὅμως ἡ ἀναίδεια, ἡ ἀμε-
τρος ἐλευθερία, καὶ ἡ διεφθαρμένη ζωὴ, ἀποδεικνύουσιν
ἄτιμον τὴν μεγαλοπρέπειαν ἐνὸς τοιούτου Ναῦ.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἔλαβον μῖσος εἰς τὰ ὀρώμενα, μὰ
ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἄρχισα νὰ συνειδίζω. Τὸ ὄνομα
τῆς κακίας πλέον δὲν μὲ ἐφόβιζεν. Οὔποτε συναν-
εσφρόμην μὲ αὐτοὺς οἱ χαλinoὶ τῆς Σωφροσύνης ἐρρί-
πτοτο μακρὰν, καὶ ἡ συναναστροφή των μοὶ ἔδιδε κλί-
σιν εἰς τὴν ἡδονήν. Περιέπαιζον αὐτοὶ τὴν ἀθωότητά
μου. Ἡ μετριότης καὶ ἡ αἰδώς ὅπου εἶχον, εἰσφάνετο
ἀξιογέλαστος εἰς ἐκείνους τοὺς ἀχαλινώτους λαούς.
Δὲν παρέτρεχον κανένα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἠδύνετο
νὰ κινήσῃ τὰ πάθη μου, νὰ μὲ παγιδεύσῃ, καὶ νὰ
ἐξυπνήσῃ τὴν ὀρεξίν τῆς ἐπιθυμίας εἰς τὴν καρδίαν μου.
Ἡσθαρύμην ἡμέραν παρ' ἡμέραν πῶς ἔχανα τὴν δύνα-
μίν μου. Ἡ καλὴ ἀναδροφὴ ὅπου νηπιόθεν ἔλαβον,
σχεδὸν πλέον δὲν μοὶ ἐβοήθει, καὶ ὅλαι αἱ καλαὶ ἀ-
ποφάσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐσερέωνον τὸν νοῦν με ἠφα-
νίζοντο. Δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὰ κα-
κὰ ὅπου πάντοθεν μὲ περιεκύκλωσαν, διὰ τὸ ὁποῖον
ἐσοχαζόμην τὴν ἰδίαν ἀρετὴν ἄτιμον, καὶ ἤμουν ὡς ἑ-
νας ἀνδρῶπος ὅπου πλέει εἰς ἓνα βαθρὺν καὶ ὀρμητε-
κὸν ποταμὸν. Αὐτὸς κατ' ἀρχὰς σχίζει τὰ ὕδατα, καὶ
προχωρεῖ ἐναντίον εἰς τὴν ὀρμὴν τοῦ ρεύματος. Ανί-
σως ὅμως αἱ ὀχθαὶ τοῦ ποταμοῦ εἶναι δυσανάβατοι,
καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ τινὰ βοήθειαν, ἐκλείπει κατὰ

μικρὸν, τὸν ἀφίνει ἡ δύναμις του, τὰ μέλη του ἀδυνα-
τισμένα ναρκῶσι, καὶ τὸ ρεῖθρον τοῦ ὕδατος τὸν τρα-
βᾶ μὲ ὀρμὴν. Τὸ ἴδιον ἔπασχον καὶ ἐγὼ. ἄρχισαν
γὰ σκοτίζονται οἱ ὀφθαλμοί μου, καὶ γὰ ἀδυνατῇ ἡ
καρδία μου. δὲν ἠδυνάμην γὰ σαθερώσω τὸ λογικόν
μου, ὅπου ἐπλανᾶτο ἔνθεν κακεῖθεν, ἀλλ' ἄτε γὰ ἰν-
θυμηθῶ πλέον τὰς δυσυχίας ὅπου ὑπέφερε γενναίως
ὁ Πατήρ μου. Τὸ ἐνύπτιον, εἰς τὸ ὅποιον μοὶ ἐφά-
νη, πῶς ἴδον τὸν φρόνιμον Μέντορα εἰς τὰς Ἡλύσιας
πεδιάς, μοὶ ἐπροξένει ἄμετρον φόβον. Μία κρυφὴ καὶ
γλυκεῖα ἀδυναμία αὐξάνουσα μὲ ἐκυρίευε. καὶ ἐγὼ
ἠγάπων ἐκεῖνο τὸ θελητικὸν φαρμάκι, τὸ ὅποιον ἐ-
χύετο ἀπὸ φλέβαν εἰς φλέβαν, καὶ διαπεροῦσεν ἕως
μέσα εἰς τὸν μυελὸν τῶν ὀστέων μου. Οὔτως μὲ ὅλον
τοῦτο ἐγὼ ἀναστέναζον ἐκ βάθους καρδίας, ἔχονα πι-
κρότατα δάκρυα, καὶ αἰρούμην ἀπὸ τὸν θυμόν μου ὡς
Δίαν. Ὡς δυσυχὴς Νεότης! ἔλεγον. Ὡς Θεοὶ, ἐπιστά-
ται τῆς ἀνθρωπίνης καταστάσεως! διατὶ ἀφίετε τοὺς
ἀνθρώπους καὶ ἀπεριοῦν ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς Νεαρᾶς
ἡλικίας, οἱ ὅποιοι εἶναι χρόνοι ἀφροσύνης, ἢ γὰ εἰπῶ
καλῆτερα μιᾶς φλογερᾶς θέρμης; Ὡς! διατὶ δὲν εἶμαι
ὅμοιος κατὰ τὴν ἡλικίαν μὲ τὸν Λαίρτην τὸν πάππον
μου, λελευκαμένος καὶ τὰς τρίχας, κυφὸς, καὶ πλησιέ-
στερος εἰς τὸν τάφον (σοροδαίμων); Περισσότερον εὐχά-
ριστος μοὶ ἦτον ὁ θάνατος, πᾶρεξ ἡ αἰσχρὰ ἀδυναμία
εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι.

Μόλις πρέεφρον αὐτοὺς τοὺς λόγους, καὶ εὐ-
θύς ἔπαυσεν ἡ λύπη ὅπου ἐδοκίμαζα. Ἡ καρδία μου
οὐσα μεμεθυμένη ἀπὸ μίαν μαρὰν ἐπιθυμίαν ἀπε-
δίωχεν ἀπὸ λόγου τῆς τὴν αἰδῶ, διὰ τὸ ὅποιον ἦν

δα

θανόμην τὸν ἑαυτὸν μου βεβυθισμένον πάλιν εἰς μίαν
 ἄβυσσον ἀπὸ ἐριμῆς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς μου.
 Εἰς αὐτὴν τὴν ταραχὴν εὐρισκόμενος ἔτρεχον ἔνθεν
 καὶ ἐκεῖθεν μέσα εἰς τὸ ἱερὸν δάσος, ὡς μία Ἐλα-
 φος, ἡ ὁποία ἔσα τοξευμένη ἀπὸ τὸν κυνηγὸν τρέχει
 μέσα εἰς τὰ μεγάλα δάση, διὰ τὰ πρᾶν τὸν πόνον
 τῆς, φέρει ὁμως μεθ' ἑαυτῆς τὴν θανατηφόρον πλη-
 γήν. Οὕτω καὶ ἐγὼ ἔτρεχον ματαίως, διὰ τὰ ἀλη-
 σμονήσω, εἴαν ἦτον δυνατόν, τὴν πληγὴν μου, μὰ καί-
 νένα πρᾶγμα δὲν ἠδύνητο τὰ καταπαύσῃ τὸ τραῦμα
 ὅπου εἶχον μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου.

Κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν θεωρῶν ἴδον μακρόθεν εἰς
 τὴν σκιὰν τοῦ πυκνοῦ δάσους τὸ εἶδος τοῦ φρονίμου
 Μίντωρος, μὰ τὸ πρόσωπόν του μοι ἔφάνη τοσοῦτον
 ὠχρὸν, μελαγχολικόν, καὶ αὐστηρὸν, ὅπως ἐκ τῆς θεω-
 ρίας ἐφαίνετο, ὅτι ἦτον βεβυθισμένος εἰς τὴν λύπην.
 Ἐσένα, ὦ ἀγαπητέ μου φίλε! ἔλεγον, ὦ μὴν μου,
 ἐλπίς! ἄχ! εἴτινα βλέπω, τί; ἐσὺ ὁ ἴδιος εἶσαι;
 ἢ ἄραγε εἶναι αὐτὴ μία σφαλερὰ φαντασία, ὅπως πλα-
 νᾷ τὴς ὀφθαλμῶς μου; Σὺ εἶσαι ὁ Μίντωρ; ἢ μήπως
 εἶναι τὸ πνεῦμά σου, τὸ ὁποῖον ἦλθεν εὐσπλαγχνιζό-
 ζόμενον τὰς συμφοράς μου; Δὲν εἶσαι ἀκόμι εἰς τὸν ἀ-
 ριθμὸν ἐκείνων τῶν μακαρίων ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι εὐ-
 φραίνονται διὰ τὴν ἀρετὴν των, ἐκείνην τὴν μακαρίαν
 χαρὰν εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία, ὅπως δίδεται εἰς αὐτὰς
 ἀπὸ τῶς Θεοῦς, μὲ μίαν παντοτεινὴν εἰρήνην; Μίν-
 τωρ! ἀποκρίθητι, ζῆς ἀκόμι; εὐτυχὴς ἦθελεν ἦμαι
 εἴαν σὲ ἀπελάμβανον* ἢ τὲτο δὲν εἶναι ἄλλο, πᾶριξ
 μία σκιά τοῦ φιλτάτου μου φίλου. Λέγων αὐτὰ, ἔ-
 τρεξα πρὸς αὐτὸν ὅλος ἔξω τῷ ἑαυτοῦ μου μὲ τόσων
 ὄρ-

έρμην, ὅπῃ μόλις ἠδυνάμην νὰ ἀναπτίω. Αὐτὸς μὲ ἀνέμενεν ἀκίνητος καὶ ἀτάραχος. Ἐσῆς γνωρίζετε, ὦ Θεοί! ὁποῖαν χαρὰν ἔλαβον, ὁπότεν οἱ βραχίονές μου φιλαφῶντές τον μοὶ ἐφάνέρωσαν, ὅτι ἦτον αὐτός. Ὅχι, ὅχι, δὲν εἶναι αὐτὴ μία μάταιος σκιὰ, ἐφώταξα, ἐγὼ σὲ κρατῶ σφιγτὰ, ἐγὼ σὲ ἔχω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὦ ἠγαπημένε μου Μέντωρ! Ταῦτα λέγων τῷ ἑβρέχον τὸ πρόσωπόν τε μὲ πολὺ πλῆθος δακρύων, καὶ ἐκρεμάμην ἀπὸ τὸν λαιμόν του μὴ δυνάμενος νὰ τῷ ὁμιλήσω.

Ὁ Μέντωρ μὲ ἐθεώρει μὲ πρόσωπον μελαγχολικόν, καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ μίαν τρυφερὰν λύπην. Τελευταῖον τῷ εἶπον μὲ ἀναστεναγμόν. Οἱμοὶ! ἀπὸ ποῖον τόπον ἔρχεσαι; εἰς ποίους κινδύνους μὲ ἄφισες ἀφ' οὗ ἀνεχώρησες; τάρᾳ τί δύναμαι νὰ κάμω χωρὶς ἐσένα; Ἐκεῖνος ὅμως χωρὶς νὰ μοὶ ἀποκριθῇ εἰς αὐτὰ ὅπου τῷ ἔλεγον, φύγε, μοὶ εἶπε μὲ φωνὴν τρομερὰν, φύγε μὲ μεγαλωτάτην σπουδὴν. Ἐδῶ ἢ γῇ δὲν γεννᾷ ἄλλο, εἰμὴ φαρμάκι· ὁ αἷρ τὸν ὅποιον ἀναπνέουσιν οἱ ἄνθρωποι, εἶναι θανατηφόρος· οἱ ἐγκάτοικοι ὄντες διεφθαρμένοι δὲν συνομιλοῦσι δι' ἄλλο, εἰμὴ πῶς νὰ μεταδώσῃ ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον τὴν θανατηφόρον λύμην. Ἡ αἵχρὰ ἡδονῆς, ἡ ὁποία ἀνάμεσα εἰς τὰ κακὰ ὅπου ἐγέμισαν τὴν Οἰκουμένην εἶναι τὸ πλέον ζημιῶδες, ἀδυνατεῖ τὰς καρδίας, καὶ δὲν ἀφίνει διὰ νὰ ριζώσῃ ἐδῶ καμμία ἀρετὴ. Φύγε, τί ἀναμένεις; μάλιστα μήτε νὰ ἐπιστρέψῃς ὀπίσω διὰ νὰ ἰδῇς, ἀλλὰ φεύγων ἐξάλειψον ἀπὸ τὴν μνήμην σου καὶ τὴν παραμικρὰν ἐνθύμησιν ταύτης τῆς φθοροποιῆς καὶ ἀξιομισύτης Νήσῃς.

Ταῦ.

Ταῦτα αὖτις εἰπόντος τῷ Μέντορος, μοὶ ἐφαί-
νετο, ὅτι διελύετο ἐν πυκνὸν νέφος ἀπὸ τοὺς ὀφθαλ-
μούς μου, καὶ μὲ ἄφινεν εἰς ἐλευθερίαν καὶ ἰδῶ τὸ
καθαρὸν φῶς, καὶ μία χαρὰ γλυκεία καὶ γεμάτη ἀ-
πὸ μίαν σαθιρὰν μεγαλοψυχίαν πάλιν ἀνεγεννᾶτο εἰς
τὴν καρδίαν μου. Αὐτὴ ἡ χαρὰ ἦτον καὶ πολλὰ διά-
φορος ἀπὸ ἐκείνην τὴν τρυφιλὴν καὶ ἡδονικὴν, ἐκ τῆς
ὁποίας ἦσαν φαρμακευμέναι αἱ αἰσθήσεις μου. Αὐτὴ
εἶναι μία χαρὰ τεταραγμένη, μανιάδης, καὶ ἐμποδι-
σμένη ἀπὸ διάφορα παράλογα καὶ φθοροποιὰ πάθη·
ἐκείνη ὅμως ὅπου εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Μέντορος ἐ-
δοκίμασα εἶναι μία χαρὰ λογικὴ, ὑγιεινὴ, ἐλευθε-
ρα ἀπὸ τὰς αἰχρὰς βλάβας, καὶ ὅπου ἔχει ἐν ἑαυ-
τῇ κάποιόν τι μακάριον καὶ Οὐράνιον. Εἶναι πάντο-
τε καθαρὰ, εὐδαλὴς, καὶ ἴση, ὥστε δύναται τι ἐάν-
τιον διὰ καὶ τὴν μαράνη. Ἀλλ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος βυ-
θίζεται εἰς αὐτὴν, τόσον περὶ αὐτὴν τὴν εὐρίσκει
γλυκείαν, ὥσαν ὅπου ὑψώνει τὴν ψυχὴν, χωρὶς καὶ
τὴν ταραξή. Τότε ἔχουσα πολλὰ δάκρυα χαρᾶς, καὶ
ἐκατάλαβα πῶς δὲν εἶναι ἄλλο τι γλυκύτερον ἀπὸ τὸ
πένθος. Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι, ἔλεγον, ὅπου θεωρῶσι
τὴν ἀρετὴν, μὲ ὄλην τὴν εὐμορφίαν! Δύναται τις
καὶ τὴν ἰδῆ, χωρὶς καὶ τὴν ἀγαπήσῃ; δύναται καὶ τὴν
ἀγαπήσῃ, χωρὶς καὶ μὴν ἦναι εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν εὐ-
τυχής;

Τότε ὁ Μέντωρ μοὶ εἶπε, πρέπει καὶ σὲ ἀφίσω,
ταύτην τὴν στιγμήν ἀναχωρῶ, ἐπειδὴ δὲν μοὶ εἶναι
συγχεχωρημένον καὶ βραδύναω πλέον. Ποῦ ὑπάγεις;
τῷ ἀπεκρίθην. Ποία θέλει εἶναι ἐκείνη ἡ ἀπατοικη-
τος γῆ, ἣ τὴν ὁποίαν δὲν ἤθελε σὲ ἀκολουθήσω; Μὴ
σοχα-

σοχάζεσαι ὅτι θέλει δουθεῖς νὰ φύγῃς ἐκ τῶν χειρῶν μου. Προγύτερα ἤμπορεῖ νὰ εὖρῃ ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὸ σῶμα, πᾶρεξ ἐγὼ νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τὸν Μέντορα. Λέγων αὐτὰ τὸν ἐκράτου σφικτὰ μὲ τὰς δύο μου χεῖρας. Ματαιίως, μοι εἶπεν, ἐλπίζεις νὰ με κρατήσῃς. Ἡ φιλόργυρος ἀσπλαγχνία τοῦ Μετόφου μὲ ἐπάλησεν εἰς τινὰς Λιδίοπας. Αὐτοὶ πορευθέντες εἰς τὴν Δαμασκὸν τῆς Συρίας διὰ ὑπηρεσίαν τῆς πραγματείας των, ἠθέλησαν νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ ἐμέ, καὶ ἐλπίζοντες νὰ κερδήσωσι πολλὰ ἀργύρια, μὲ ἐπάλησαν εἰς κάποιον ὀνομαζόμενον Λ'ζαήλιν. Αὐτὸς ἐπιθυμῶν νὰ εὖρῃ κἀνένα δούλον Ἑλληνα, διὰ νὰ διδάξῃ τὰς συνθεσίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπισήμας, μὲ ἠγόρασε μὲ πολυέξοδον ἀγοράν. Ἐκεῖνα ὅπου παρ' ἐμὲ ἤκουσε διὰ τὰ ἥθη μας τόσον ἐξύπνησαν τὴν περιέργειάν του, ὅπου ἀπεφάσισε νὰ διαβῇ εἰς τὴν Νῆσον τῆς Κρήτης (α), διὰ νὰ σπουδάξῃ τοὺς Σοφοῦς
Νό.

(α) Ἡ Κρήτι Νῆσος, κοινῶς Κάνδια, ἐκλήθη ἔτι, ἢ ἀπὸ τοῦ εὖ κερᾶσθαι τὸν ἐπὶ τὴν Νῆσον αἶρα, καὶ τὸν Ἀπολλόδαρον, ἢ ἀπὸ Κρήτης τῆς Νύμφης τῆς Θεγατρὸς τῆς Ἑσπερίδος, ἢ ἀπὸ Κρήτι τῆ Βασιλείας τῶν Κερητῶν· ἡ περίμετρος ταύτης εἶναι μιλίαν 600. ἢ μόνον 520. ἀπέχει τῶν Κυθήρων 100. τῆς δὲ Ρ'όδου 300. Ἐπαινετὴ καὶ διάσημος διὰ τὴν εὐφορίαν τῆς καλλιῆς οἴνου, διὰ τὸ πλῆθος τῶν Κυπαρίσων, καὶ διὰ τὸ, ἐν ταύτῃ μὴ γεννᾶσθαι θανατηφόρα ζῶα, πλὴν τοῦ Φαλαγγίου· ἔτι δὲ καὶ διὰ τοὺς πλασματάδεις μύθους τῶν Ποιητῶν, ἡγοῦν διὰ τὸν ἐρχομὸν τῆς Εὐρώπης ἐν αὐτῇ (τὴν ὁποίαν γενόμενος ὁ Ζεὺς Ταῦρος, καὶ ἀρπάσας ἔφερεν εἰς Κρήτην), τῆς Πασιφά.

Νόμους τοῦ Βασιλέως Μίνως (α). Εἰς καιρὸν ὅπου ἐπλέομεν, οἱ ἄνεμοι μᾶς ἠνάγκασαν διὰ τὰ σαρματή-
σας.

σιφάνς, τῆς Ἀριάδνης, καὶ ἄλλων. Οἱ Κρήτες ὑπέ-
κειντο εἰς Βασιλεῖς καὶ Δυνάστας ἐδικῶς τῶν, ἐξ ὧν πα-
ρίφημος ἐσάθη ὁ Μίνως, ὃς τις ἐδέσπισεν εἰς τὰς Κρη-
τας Νόμους καλλίστους, τὰς ὁποίας ἔλεγεν, ὅτι ἔλαβεν
ἐκ τοῦ Διὸς, ὃθεν καὶ ὡς θεῖος αὐτὸς ἐτίμων οἱ Ἕλ-
ληνες. Ἀρχήθεν ἐσάθησαν οἱ Κρήτες ψεῦσαι, διὰ τὸ
καὶ τὸ κρητίζειν, ἀντὶ τοῦ ψεύδεσθαι λέγεται. καὶ ὁ Ἀ-
πόλλωνος ἐκ τοῦ Ποιντῆ Ἐπιμενίδα λαβὼν γράφει πρὸς
Τίτον (κεφ. α. 12.), Κρήτες γὰρ ψεῦσαι, κατὰ θη-
ρία, γαστέρες ἀργαί· καὶ ἐν Ἐπιγράμ. βιβ. γ. Δεωνί-
δου· αἰεὶ λησαὶ καὶ ἀχθοφόροι καὶ δίκαιοι Κρήτες·
,, τίς Κρητῶν οἶδε δικαιοσύνην; Τοῦτο ὅμως ἐννοεῖται
περὶ ἐνίων, ὅχι καθόλου. Ἐν ἔτει δὲ ἀπὸ κτίσεως
Ρώμης 422, ἐξασίασε τὴν Κρήτην Δαρῖος ὁ Βασιλεὺς,
διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Κρήτες γενόμενοι λησαὶ καὶ πειραταί,
ἐχρημάτισαν κακίστοι, ὃθεν καὶ παροιμία ἀπ' αὐτῶν
ἐρρέθη, ἡ, Κρῆς Κρητὶ, ἦεν κακὸς μὲ κακὸν, συνέ-
βη δὲ αὐτοῖς τὸτο ἐκ τῆς τυραννίδος ἣν ἔλαβον. Λέ-
γουσι προσέτι, ὅτι τὰ πλοῖα ἐν πρώτοις τὰ ἐπιυρέθη-
σαν καὶ τὰ κατεσκευάσθησαν εἰς τὴν Κρήτην, ὁμοίως καὶ
τὰ τόξα καὶ βέλη, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἤρξαντο οἱ ἐν γῇ καὶ
θαλάσῃ πόλεμοι, ἔτι αἱ μαθήσεις, καὶ ἄλλα ἀξιό-
λογα.

(α) Οἱ Μίνως ἦν Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης·
ἑτέροι βούλονται τοῦ Ξάνθου Βασιλέως τῶν Κρητῶν καὶ
τῆς Εὐρώπης, ἕτινος ἀποθανόντος ἔγινε διάδοχος τῆς
Βασιλείας· Ἐχρημάτισε Σοφώτατος καὶ ἐπιεικής
τῶν τότε ἠγεμόνων, δὲν εἶχε φροντίδα ἄλλων πραγ-
μάτων, εἰμὴ πῶς τὰ κυβερνᾷ τὰς Λαὸς μὲ φρόνησιν,
καὶ μὲ δικαιοσύνην· ἔδωκεν εἰς αὐτὸς Νόμους δικαιοτά-
τους,

σάμεν εἰς ταύτην τὴν Νῆσον, ἕως οὗ νὰ ἐπιτύχω-
 μιν ἄνεμον βοηθόν. Ἡλθεν αὐτὸς νὰ προσφέρῃ θυσίας
 εἰς

τας, τὰς ὁποίας οἱ ὑπήκοοί τε ἐφύλαττον μὲ μεγάλῳ
 σέβας. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅτε ἤρξησε τὴν εὐλάβειαν τῶν
 λαῶν τε πρὸς αὐτὸν ἐσάθη τὸ ἀπόλαστον. Εἰς τὴν Κρή-
 την ἦτον ἐν σπήλαιον, εἰς τὸ ὅποιον αὐτὸς εἶχε τὴν
 κρυφὴν τε κατοικίαν. Ἐκεῖ μετερρύθμισε ποικίλῃς πα-
 λαιῇς Νόμους, ἄλλας μὲν διορθώσας, ἄλλας δὲ ἐκ νέου
 αὐξήσας, καὶ ἔτω διέσπειρεν εἰς τὸ πλῆθος, ὅτι νὰ
 τὰς ἔλαβεν ἀπὸ τὰς Θεῶν. Πολλοὶ ὑπέλαβον, ὅτι ὑ-
 πὸ τῷ ὀνόματι τῷ Μίνως νὰ ἐννοῆται ὁ Προφήτης
 Μαυσῆς, ὡς λαβὼν εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ τὰς Θεογραφίας
 Νόμους. Ἐλάβεν ὁ Μίνως εἰς γυναῖκα τὴν Πασιφάνην
 θυγατέρα τῷ Ἡλίῳ, καὶ ἐξ ἐκείνης ἐγέννησε πολλοὺς
 Υἱὸς καὶ θυγατέρας. Ὑἱόν δὲ αὐτῇ ἐρασθεῖσα αἰ-
 σχροῦς ἑνα Ταύρον ἐγέννησεν ἐκ τάτε τὸν Μινώταυρον,
 Τέρας φρικωδέστατον ἔχον τὴν κατοικίαν του εἰς τὸν Δαι-
 δάλειον Λαβύρινθον. Μαδῶν δὲ ὁ Μίνως, ὅτι ὁ Δαι-
 δαλος νὰ ὑπέρβησεν πρὸς τὴν ἀθέμιτον ταύτην συνου-
 σίαν τῆς Πασιφάνης μετὰ τῷ Ταύρῳ (ἐπεὶδὴ ἐτεχνέρ-
 ησε μίαν δαμάλην (γελάδα) ξυλίην, εἰς τὴν ὁποίαν
 ἐμβᾶσα ἡ Πασιφάη συνουσιάσθη μετὰ τῷ Ταύρῳ),
 τὸν ἐκλείσεν ἐμοῦ μὲ τὸν Υἱόν του Ἰκάρου, εἰς τὸν
 Λαβύρινθον ὅπου ὁ ἴδιος ἔκτισε μὲ θαυμάσιον τεχνε-
 ρίαν. Αὐτὸς ὅμως ἐφεῦρε τὸν τρόπον διὰ νὰ φύγῃ κα-
 τασκευάσας πτερὰ ἀπὸ κηρὸν, διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ
 διὰ τὸν Υἱόν του, μὲ τὰ ὅποια βοηθοῦμενοι ἐπέταξαν
 ἔξω τῆς φυλακῆς. Ἀλλὰ τὸ ἐφεῦρεμα δὲν ἐτελείωσεν
 εὐτυχῶς, ἐπεὶδὴ ὁ νέος Ἰκάρους ἀφαιτήσας τὴν προσα-
 γὴν τοῦ Πατρὸς του, ὑψαυτὸ ὑπερηφάνως, καὶ ἐπλη-
 σίαζεν εἰς τὸν Ἡλίον, ἐκ τῆς θέρμης τοῦ ὀπείου ἀ-
 ταλυ-

εἰς τὸν Ναὸν, καὶ ἰδὲ ὅπῃ εὐγαίνει ἐκείθεν. Οἱ ἄνθρωποι μᾶς προσκαλῶν, τὰ πανία τῆς Νηός μας ἄρχισαν νὰ φασκῶνεν. Ἐ΄χε ὑγείαν, ὃ ἠγαπημένε μου Τηλέμαχε! ἕνας δῖλος ὅπῃ φοβεῖται τὰς Θεάς, πρέπει νὰ ἀπολαθῇ πιστῶς τὸν δεσπότην τε. Οἱ Θεοὶ πλέον δὲν μοὶ συγχωρῶσι νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. ἀνίσως καὶ ἡμεν ἐλεύθερος (αὐτοὶ τὸ ἱεῖρμα), δὲν ἡμεν διὰ ἄλλον, εἰμὶ διὰ σὲ μόνον. Ἐ΄χε ὑγείαν, ἐνθυμῶ τὰς κόπες τῆ πατρός σου Ὀδυσσεώς, καὶ τὰ δᾶκρυα τῆς μητρός σου Πηνελόπης, καὶ ποτὲ μὴ ἦδεν ἀλησμονήσης τὰς μακαρίας Θεάς. Ὡς Θεοὶ διαφεντεύονται τῆς ἀθωότητος! εἰς ποῖον τόπον ἀναγκάζομαι νὰ ἀφίσω τὸν Τηλέμαχον;

Ὅχι ὄχι, τῷ ἀπεκρίθην, ὃ ἠγαπημένε μου Μέντωρ! δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου νὰ μὲ ἀφίσης εἰς τούτῃς τὰς τόπους. Προσρίνω κάλλιον νὰ ἀποθάνω, πᾶρεξ νὰ σὲ ἀφίσω νὰ ἀναχωρήσης ἄνευ ἐμοῦ.
ἄρα-

ναλυθέντων τῶν κυρίων πτερῶν, ἔπεσεν ὁ δυσυχὴς Ἰκάρος εἰς τὸ πέλαγος, τὸ ὅποιον ἐξ αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Τὸ ἀληθὲς ὅμως ἄτως ἔχει. Ὁ Ταῦρος ἦτον γραφεὺς (γραμματικός) τῆ Βασιλείας Μίνως, καὶ ἀπόντος αὐτοῦ συνειρέθη μετὰ τῆς Πασιφάης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δαίδαλου, ἡ ὁποία ἔπειτα ἐγέννησε διδύμους γιούς, ἐξ ὧν ὁ ἕνας ἀμοίαζε τὸν Μίνωα, καὶ ὁ ἄλλος τὸν Ταῦρον, ἐντεῦθεν ἐπλάσθη ὁ Μινώταυρος τέρας δίμορφον, πρόσωπον ἔχον ταύρου, τὰ δὲ λοιπὰ ἀνδρός. Μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ Μίνως, διὰ τὴν μεγάλην του δικαιοσύνην, ἐκληρώθη πατέρα τοῦ Πλούτωνος νὰ ᾔηται κριτὴς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν ᾗδην.

αἶρά γε εἶναι τόνον ἄσπλαγχνος αὐτὸς ὁ Σύρος; ἐθέ-
λατε τάχα βρέφος ὡς τὸ γάλα τινὸς Παρθιάλεως; Θέ-
λει τάχα σὲ πάρῃ μὲ βίαν ἀπὸ τοὺς βραχιόνάς μου;
Πρέπει γὰρ μοι δῶσθαι τὸν θάνατον, ἢ γὰρ εὐχαριστηθῇ
γὰρ σὲ ἀκολουθήσω, ἔπου καὶ ἂν ὑπάγῃς. Σὺ ὁ ἴδιος
μὲ παρακινεῖς γὰρ φύγω, καὶ δὲν θέλεις γὰρ φύγω ἀ-
κολουθῶν τὰ ἴχνη σου; Θέλει ὁμιλήσω μετὰ τοῦ Ἀ-
ζαήλου. Αὐτὸς ἴσως εὐσπλαγχνισθῇ τὴν Νεότητά
μου, καὶ τὰ δάκρυά μου. Δὲν εἶναι δυνατόν γὰρ ἔχει
μίαν καρδίαν θηριώδη καὶ χωρὶς εὐσπλαγχνίας, εἰς και-
ρὸν ὅπου τόνον ἀγαπᾷ τὴν ἀρετὴν, καὶ ὑπάγει γὰρ
τὴν εὐρὴν πολλὰ μακρὰν. Θέλω πέσει εἰς τοὺς πόδας
του, καὶ θέλω ἐνγκαλισθεῖ τὰ γόνατά του, ἕτε θέ-
λω τὸν ἀφίσαι, ἀνίσως καὶ δὲν ἠθέλε μοι δῶσθαι θέλη-
μα γὰρ τῷ ἀκολουθήσω. Θέλω ὑποδυσθεῖ, ὃ ἠγαπη-
μένε με Μέντωρ! μαζὶ σε, καὶ θέλω τῷ εἰπεῖ γὰρ μὲ
λάβῃ εἰς τὴν δέλευσίν τε. Ἀνίσως καὶ μοι ἀρνηθῇ τὸ
ζήτημά με, δὲν ἠθέλεν ἦναι ἄλλη ἰατρεία δι' ἐμὲ εἰμὴ
ὁ θάνατος.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ Ἀζαήλης ἐφώνησε τὸν Μέν-
τορα. Ἐγὼ τότε ἔπεσον ἔμπροσθέν τε, καὶ αὐτὸς ἔμει-
νεν ἐκστατικὸς βλέπων ἕναν ἀγνώριστον εἰς τοιαύτην εἴ-
σιν. Τί θέλεις; μοι εἶπέ· τὴν ζωὴν, τῷ ἀπεκρίθην,
ἐπεὶ δὲ δὲν δύναμαι γὰρ ζῆσαι, ἀνίσως καὶ δὲν μοι συγ-
χωρήσῃς γὰρ ἀκολουθήσω τὸν δοῦλόν σου Μέντορα.
Ἐγὼ εἶμαι υἱὸς τοῦ μεγάλου Ὀδυσσεύς, τοῦ ὁποῖον
τὴν σοφίαν καὶ δόξαν, ὅπου ἔδειξεν εἰς τὴν λαμπρὰν
Πόλιν τῆς Τρωάδος περίφημον εἰς ὅλην τὴν Ἀσίαν,
δὲν ἠμπόρεσε γὰρ τὸν μιμηθῇ καίνεας ἀπὸ ὅλους τοὺς
ἄλλους Βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος. Δὲν σοὶ λέγω τὴν
γέννη-

γέννησίν μου διὰ νὰ καυχῇθῶ, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ σὲ παρακινήσω εἰς εὐσπλαγχνίαν τῶν δυσυχίων μου. Ἐρευνῆσα τὸν Πατέρα μου εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας, ἔχων διὰ ὁδηγὸν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅς τις μοὶ ἦ-
τον ὡς ἄλλος πατήρ. Ἡ Τύχη (α) διὰ τὰ αὐξήσῃ τὰς
δυσυχίας μου, τὸν ἤρπασεν ἀπὸ ἐμένα, καὶ τὸν κα-
τέστησε δοῦλόν σου. Εὐχαρισήσου λοιπὸν τὰ σοὶ γέ-
νω καὶ ἐγὼ τοιοῦτος. Ἀνίστως καὶ εἶναι ἀληθεῖς, ὅτι ὑ-
πάγεις εἰς τὴν Κρήτην διὰ νὰ διδασχθῇς τοὺς Νόμους
τοῦ Δικαίου Μίνως, μὴ σκληρύνῃς τὴν καρδίαν σου
εἰς τοὺς ἀναστεναγμούς μου, καὶ εἰς τὰ δάκρυά μου.
Βλέπεις τὸν Υἱὸν ἐνὸς Βασιλέως, ὅπου ζητεῖ τὴν δου-
λείαν ὡς μόνον του ἐλπίδα. Πρῶτον εἰς τὴν Σικε-
λίαν προέκλεξα νὰ ἀποθάτω διὰ νὰ ἀποφύγω τὴν
δουλείαν. Ἐκείναι ὅμως αἱ πρῶταί μου δυσυχίαι δὲν
ἦσαν ἄλλοτι, εἰμὴ μικρὰ προοίμια τῶν μελλόντων κα-
κῶν τῆς Τύχης μου. Τώρα φοβέμαι μὴ τύχη καὶ δὲν
μὲ

(α) Ἡ Τύχη ἐλατρεύετο ἀπὸ τὰς παλαιὰς αἰς θεὰ,
ἐπεὶδὴ ἐκυρίευσεν τῶν τιμῶν, τὰ πλῆτε, καὶ τῶν λοιπῶν
ἀγαθῶν τὰ παρόντος βίης, τὰ ὅποια ἔδιδεν εἰς τὰς ἀν-
θρώπους καὶ τὰ ἐλάμβανε καθὼς ἤθελεν. Εἶναι ἀνατά-
στος, καὶ ἔχει τὴν ἐπιστάσιν νὰ σῇρῃ πάντοτε ἕνα
τροχόν, καὶ νὰ φέρῃ τὴν κατάστασιν καθ' ἐνὸς ἀνὰ κα-
τὰ, χωρὶς κέμμιαν σαθερότητα καὶ ἀσφάλειαν. Οἱ
περισσότεροι τὴν ἐλάτρευον εἰς διαφόρους τόπους, καὶ ἐκ-
τιζον πρὸς τιμὴν τῆς Ναὺς μὲ διαφόρους ἐπωνυμίας κα-
τὰ τὰ συμβεβηκότα ὅπως ἠκολέθουν. Κάθε Βασιλεὺς
καὶ Ἡγεμὼν ἐφύλαττε πάντοτε εἰς τὸν οἶκόν του μίαν
χρυσὴν Τύχην, διὰ νὰ τὴν ἔχῃ βοηθὸν εἰς τὰς ἀνά-
γκας του.

μὲ δεχθῆς εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν δέλων σου. Ὡς Θεοί! ἐπιβλέφατε εἰς τὰς δυσυχίας μου. Ὡς Ἀζαήλ! σὲ παρακαλῶ μὴ με παραβλέψῃς διὰ ἀγάπην τοῦ Μίνως, τοῦ ὁποίου τὴν σοφίαν τόσον θαυμάζεις, καὶ ὁ ὁποῖος θέλει κρίνει δικαίως ἀμφοτέρους ἡμᾶς εἰς τὸν Ἀΐδην.

Ὁ Ἀζαήλ θεωρῶν με, μὲ ἔν γλυκὺ πρόσωπον, ἤπλωσε τὴν δεξιάν του χεῖρα, καὶ μὲ ἐσύκωσεν ἀπὸ τὴν γῆν. Μοὶ εἶναι γνωστὴ, εἶπεν, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ φρόνισις τοῦ Πατρός σου· ὁ Μέντωρ μοὶ διηγῆθη πολλὰς οἰκίας ὁποῖαν δόξαν ὁ Ὀδυσσεὺς ἔλαβεν ἀναμέσον τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Περὶ πλέον ἡ φήμη ἔφερε τὸ ὄνομά τε εἰς ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς. Ἀπολούθυσόν μοι, ὦ Υἱὲ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἐγὼ θέλω σοὶ εἶμαι ἄλλος Πατήρ, ἕως νὰ εὕρῃς ἐκεῖνον, ἐκ τῶ ὁποῖο ἔλαβες τὴν ὑπαρξίν. Εἰάν ὅμως μῆτε ἡ δόξα τοῦ Πατρός σου, μῆτε αἱ ἐδικαί του καὶ ἐδικαί σου δυσυχίαι ἤθελε μὲ παρακινήσωσιν, ἀλλ' ἡ ἀγάπη ὅπου ἔχω πρὸς τὸν Μέντορα ἤθελε μὲ ἀναγκάσῃ νὰ μὴν σὲ ἀμελήσω. Εἶναι ἀληθεὺς πῶς τὸν ἠγάρασα ὡς δούλον, τὸν στοχάζομαι ὅμως ὡς ἕνα πιστὸν καὶ ἀναγκαῖόν μου φίλον. Τὰ ἀργύρια ἐποῦ δι' αὐτὸν ἐπλήρωσα, μοὶ ἔφερον τὸν πλέον ἠγαπημένον καὶ πολύτιμον φίλον, ὅπου ἔχω ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Εἰς αὐτὸν πῦρον τὴν Σοφίαν, ἣτις εἶναι τιμιωτέρα ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, καὶ εἰς αὐτὸν εἶμαι χρεώσης διὰ τὴν ἀγάπην ὅπου ἔχω εἰς τὴν ἀρετήν. Ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἡμέραν τὸν κηρύττω ἐλεύθερον, καὶ τοιοῦτος θέλεις εἶσαι καὶ ἐσύ. Μήτε ζητῶ ἄλλην ἀνταμοιβὴν ἀπὸ ἐσᾶς, εἰμὶ τὸ νὰ μὲ ἀγαπᾶτε πάντοτε.

Εἰς

Εἰς μὲν σιγμὴν διεπέρασα ἀπὸ τὴν πλείον τι-
κρὰν θλίψιν, εἰς τὴν μεγαλωτάτην χαρὰν, ὅπου δύ-
ναιτο νὰ λάβῃ ἡ ἀνθρώπινος καρδιά. Ἐβλεπον τὸν
ἐκυτόν με ἐλεύθερον ἀπὸ φοβεροὺς κινδύνους, εὕρισκον
μίαν ὁδὸν, διὰ τῆς ὁποίας βοηθούμενος ἠδυνάμην νὰ
ἐπιστρέψω εἰς τὴν γλυκυτάτην μου Πατρίδα καὶ εἰς
τοὺς ἑδικοὺς μου, ἑδοκίμαζον μεγάλην εὐχαρίστησιν εὐ-
ρισκόμενος πλησίον εἰς ἓναν ἄνθρωπον, ὅπου ἄρχισεν
νὰ με ἀγαπᾷ διὰ μόνην ἀγάπην τῆς ἀρετῆς, καὶ τε-
λευταῖον εἶχον κάθε πρᾶγμα, εἰς καιρὸν ὅπου εἶχον
τὸν Μέντορα, τὸν ὁποῖον δὲν ἐφοβέμην διὰ νὰ ὑπερη-
θῶ πλέον. Ἐπειτα ὑπήγαμεν, ἀκολουθοῦντες τὸν
Ἀζαήλην, πρὸς τὰ ἀκροθαλάσσια, καὶ ἐμβήκαμεν ὅ-
λοι εἰς τὸ πλοῖον. Οἱ Ναῦται ἔσχιζον τὰ νερά τῆς
θαλάσσης, ὅπου τότε ἦσαν γαληνιαῖα. Ἐπαιζον οἱ
γλυκοὶ Ζέφυροι μὲ τὰς πλοῖας τῶν ἐπάνω εἰς τὰ πα-
νία τῆς Νηὸς, καὶ ἐμψυχώνοντες τρόπον τινὰ τὸ πλοῖ-
ον, τὸ ἐκίνουν μὲ μίαν κίνησιν γλυκεῖαν καὶ ἐλαφρὴν,
εἰς τόσον ὅπου ἡ Νῆσος τῆς Κύπρου εἰς ὀλίγον διά-
στημα καιροῦ ἔγινεν ἄφαντος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μας.
Ὁ Ἀζαήλης κινούμενος ἀπὸ μίαν θαυμάσιον περιέρ-
γειαν εἰς τὸ νὰ μάθῃ τὰ βᾶθρα τῆς καρδίας μου, ἄρ-
χισε νὰ με ἐρωτᾷ διὰ τὰ ἦθρ ἐκείνου τοῦ τόπου, καὶ
πῶς μοι ἐφάνησαν. Ἐγὼ τῷ ἐφάνερωσα χωρὶς ὑποκρί-
σεως εἰς ποῖας κινδύνους εὐρέθην ἡ Νεότης μου εἰς τὴν
Κύπρον, καὶ τὰς ἐσωτερικὰς μάχας ἐποῦ ἑδοκίμασα
εἰς τὰ πάθρ μου. Αὐτὸς βλέπων πόσον ἐγὼ ἐμίσην
τὴν κακίαν εὐσπλαγχνίσθην, καὶ εἶπε τοὺς ἀκολέθους
λόγους. Γνωρίζω, ὦ Ἀφροδίτη, τὴν δύταμίν σε, (καὶ)
ἐπέμην τοῦ Υἱοῦ σου. Ἐκαυσα λίβανον εἰς τὰς τρα-

πέζας σου πρὸς τιμὴν σου. Μὰ συγχώρησέν μοι, ὅπῃ μισῶ τὰς ἡδοιάς τῶν οἰκητόρων τῆς Νήσῃ σου, καὶ τὴν ἄλογον αὐθάδειαν, μὲ τὴν ὁποίαν παιηγυρίζουσι τὰς ἐσπράς σου.

Μετὰ ταῦτα ἤρξατο νὰ συιομιλῇ μετὰ τῷ Μέντορος περὶ τῆς πρώτης ἐκείνης καὶ μεγίστης δυνάμεως, ἡ ὁποία ἔπλασε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν· περὶ τοῦ ἀπλοῦ, ἀπεράντου, καὶ ἀναλλοιάτου φωτός, τὸ ὁποῖον κοινωεῖται ἀδαιρέτως εἰς ὅλους· περὶ τῆς ὑπερτάτης ἐκείνης, καὶ γενικῆς ἀληθείας, ἡ ὁποία φωτίζει ὅλους τοὺς Νόας, καθὼς ὁ Ἡΐλιος μὲ τὰς λαμπροτάτους τοῦ ἀκτίνης τὰ ὀρώμενα σώματα τοῦ κόσμου. Ἐκείνος, ἔλεγεν, ὅπου δὲν ἐνόησεν ἐκεῖνο τὸ καθαρὸν Φῶς, εἶναι ὅμοιος μὲ ἐκεῖνον ὅπου γεννᾶται τυφλὸς, καὶ ζῇ εἰς τὰ σκότη μιᾶς βαθείας νυκτός, καθὼς ἐκεῖνα τὰ Γένη, τὰ ὁποῖα δὲν φωτίζονται ἀπὸ τὸν Ἡΐλιον πολλοὺς μῆνας τοῦ χρόνου. Αὐτὸς σοχάζεται, ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀληθοῦς γνώσεως, ἀλλὰ τοῦναντίον εὐρίσκειται βιβυθισμένος μέσα εἰς νηπιῶδεις σοχασμούς. Τῷ φαίνεται πῶς διακρίνει κάθε πρᾶγμα, καὶ διακρίνει ἑδέν· καὶ τελευταῖον κλείει τοὺς ὀφθαλμούς του ὁ Θάνατος, τοὺς ὁποίους δὲν ἠνοιξεν ὠφελῶς εἰς κανένα πρᾶγμα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς σκοτεινὰς καὶ σφαλτὰς λάμπεις, εἰς ματαίας σκιὰς, καὶ εἰς πεπλανημένας φαντασίας, αἱ ὁποῖαι δὲν περιέχουσιν πραγματικόν τι καὶ ἀληθές. Τοιοῦτοι εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅπου ἐλκύονται ἀπὸ τὴν ἡδονὴν τῶν αἰσθήσεων, καὶ ἀπὸ τὰς θελκτικὰς ἐπαγωγὰς τῆς φαντασίας των. Ἐκεῖνος ὅπου δὲν συμβουλευέται μὲ αὐτὸν τὸν αἰώνιον Νουν, ὅπου δὲν τὸν ἀγαπᾷ, καὶ δὲν τὸν ἀκολουθεῖ,

δὲν

δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀπεικόνη-
σμα μόνον καὶ ἰνδαλμα τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς. Αὐ-
τὸς εἶναι ἐκείνη ἡ αἰτία, ὅπου ἐμπνέει τὸν φωτισμὸν
εἰς τὸν νοῦν μας διὰ νὰ νοῶμεν ὀρθῶς, ὅπου δὲν μᾶς
ἀφίνει νὰ νοῶμεν κακῶς καὶ ἐσφαλμένως, καὶ ἀπὸ τὸν
ὅποιον ἐλάβομεν ὅχι μόνον τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ
λογικόν. Αὐτὸς εἶναι ὡς ἓνας μέγας Ωκεανὸς ἀπὸ
φῶς, καὶ οἱ Νόες μας εἶναι ὡς μικρὰ ρεύματα, τὰ ὅ-
ποια ἐκείθεν ἐξερχόμενα, ἐπιστρέφουσι πάλιν ἐκείσε διὰ
νὰ ἐνωθῶσιν.

Εἰγὼ ἀγκαλὰ ἀκόμι καὶ δὲν ἐννοῶν καλῶς τὴν
σοφίαν, καὶ τὰ βαθέα νοήματα ταύτης τῆς ἔμφροιος
διαλέξεως, μ' ὅλον τὸτο ἡσθαιόμην κάποιόν τι καθα-
ρόν καὶ ὑψηλόν. Ἡ καρδία μου ἐφλέγετο ἀπὸ τὰ λε-
γόμενα, καὶ μοι ἐφαίνετο, ὅτι εἰς ὅλα αὐτὰ ἔλαμπεν
ἡ ἀλήθεια. Ἡ κολούθουν αὐτοὶ τὴν διάλεξιν διηγου-
μένοι, περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ γεννήσεως τῶν Θεῶν, τῶν
Ἡρώων (α), καὶ τῶν Ποιητῶν. Περὶ τῶ Χρυστοῦ αἰῶ-
νος

(α) Οἱ Ποιηταὶ (ἐξόχως δὲ ὁ Ἡσίοδος) πλάττου-
σιν, ὅτι οἱ παλαιοὶ Ἑθνικοὶ ἐγνώριζον τρεῖς τάξεις
Θεῶν. Ἡ πρώτη ἦτον ἐκείνων, ὅπῃ ὠνομάζοντο Θεοὶ
μέγιστοι, ὅτι δηλ. ἐδίδετο εἰς αὐτὰς μεγαλύτερον σίβας
παρὰ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὰ μεγάλα τῶν κατορθώματα.
Οἱ αὐτοὶ ἐλέγοντο καὶ ἐκλελεγμένοι, ὡς κατοικοῦντες
πάντοτε εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἐκ τούτων δώδεκα ἦσαν οἱ
καλούμενοι ὁμογνωμοῦντες ἢ ὁμόδοξοι, ὡσάν ὅπου ὁ
Ζεὺς ἐσυμβουλευέτο μετ' αὐτῶν περὶ μεγάλων πραγ-
μάτων, καὶ ἦσαν ἕξ ἄρστερες, καὶ ἕξ θήλειαι, οἵτινες
ἀντὶ τινὸς προσθήκης ὠνομάζοντο κοινῶς Θεοὶ δώδεκα,

ιος (β), περὶ τῆ Κατακλυσμοῦ (γ), καὶ τῶν πρώτων
 Ἱστοριῶν τῶν ἀνθρώπων, περὶ τοῦ ποταμοῦ τῆς Διῆς,
 εἰς

καὶ τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἦσαν ταῦτα. Ζεὺς, Πο-
 σειδῶν, Ἀπέλλων, Ἑρμῆς, Ἡφαιστος, Ἄρης, Ἡρα,
 Ἀθήνα, Ἑστία, Δημήτηρ, Ἀρτεμις, Ἀφροδίτη. Αὗτοί
 ἐπισεύοντο, ὅτι προΐσαντο τῶν δώδεκα Μηνῶν. Τοῦ
 Γανναρίου, ἡ Ἡρα. τοῦ Φευκαρίου, ὁ Ποσειδῶν. τῆ
 Μαρτίου, ἡ Ἀθηνᾶ. τοῦ Ἀπριλίου, ἡ Ἀφροδίτη.
 τῆ Μαΐου, ὁ Ἀπόλλων. τοῦ Ιουνίου, ὁ Ἑρμῆς. τοῦ
 Ιουλίου, ὁ Ζεὺς. τοῦ Αὐγούστου, ἡ Δημήτηρ. τοῦ
 Σεπτεμβρίου, ὁ Ἡφαιστος. τοῦ Οκτωβρίου, ὁ Ἄ-
 ρης. τοῦ Νοεμβρίου, ἡ Ἀρτεμις. καὶ τοῦ Δεκεμ-
 βρίου, ἡ Ἑστία. Προσιζέμενοι δὲ καὶ οἱ ὀκτώ, ὁ Ἰα-
 νος, ὁ Κρόνος, ὁ ἀγαθὸς Δαίμων, ὁ Ἥλιος, ὁ Πλού-
 των, ὁ Διόνυσος ἢ Βάκχος, ἡ Γῆ, καὶ ἡ Σελήνη, γίνον-
 ται οἱ πάντες εἴκοσι. Ἡ δευτέρα τάξις περιέχει τοὺς
 λεγομένους μικροτέρους Θεοὺς, οἱ ὅποιοι ἐκληρώθη-
 σαν τὴν ἀθανασίαν καὶ ἐδοξάσθησαν ὡς Θεοί, ἐπει-
 δὴ ἦσαν γεγεννημένοι ἐκ σπέρματος Θεοῦ. ὡς προσε-
 δῶσιν ἔτι εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐκεῖνοι οἱ μικροὶ Θεοί, τὰς
 ὁποίους ἐκάλουν Δαίμονας, καὶ ἐδόξαζον ὅτι κατὰ-
 κουν μέσα εἰς τὸν αἶρα, καὶ κατεγίνοντο εἰς τὰς ἀνδρω-
 πίνους ὑποθέσεις. Τρίτη τάξις ἐλίγετο ἐκείνων, τὰς
 ὁποίους ἐκάλεν Ἡμιθέους αὐτοὶ δὲν ἐγεννῶντο κυρίως
 ἐκ τῶν Θεῶν, ἀλλὰ μόνον ἐκ μέρους τινὸς Θεοῦ, ἢ τοῦ
 πατρὸς, ἢ τῆς μητρός, μεθ' ὧν προσέτι συνηρίθμουν
 καὶ ἐκείνους, ὅπου διὰ τὰς μεγάλας τῶν ἀρετὰς, καὶ
 θαυμάσια κατορθώματα ἐπλησίαζον εἰς τὴν τελειότη-
 τα τῶν Θεῶν, ἀγκαλὰ καὶ γεγεννημένοι ἐκ μόνης ἀ-
 πλῆς καὶ ἀνθρωπίνης φύσεως, τοὺς ὁποίους ὀνόμα-
 ζον Ἡρώας, οἷον ἐρῶντας τῆς ἀρετῆς. Τὰ ἀγάλμα-
 τα, ὅπου ἀνεγύλωναν πρὸς τιμὴν τῶν, ἦσαν μεγαλή-
 τερα

εἰς τὸν ὁποῖον ἐβρέχοντο αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων περὶ τῶν αἰωνίων τιμωριῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἵτοιμα-

μα-

τέρα τοῦ φυσικοῦ μεγέθους. Πάντοτε ἀφιερώετο εἰς αὐτούς ὁ δράκων πρὸς σημεῖον τῆς ἀθανασίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον φθάσῃ· καθὼς βλέπομεν εἰς τὸν Βιργίλιον, ὅταν ὁμιλεῖ περὶ τοῦ τάφου τῆς Ἀγχίσσας, λέγει, ὅτι ἐξῆλθεν ἓνας μέγας δράκων. Καὶ ὁ Κλεομένης, ὡς γράφει ὁ Πλούταρχος, ἐλατρεύθη ὡς Θεὸς παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἐπειδὴ ἀποθανόντος ἐγεννήθη ἐκ τῆς σώματος αὐτοῦ ἓνας δράκων. Οἱ Περιφανέστεροι τῶν Ἡμιθέων καὶ Ἡρώων ἦσαν, ὁ Περσεύς, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Θησεύς, οἱ Ἀργοναῦται, καὶ τόσοι ἄλλοι στρατάρχαι ὅπου ἐδοξάσθησαν εἰς τὸν πόλεμον τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Τρωάδος.

(β) Ὁ Κρόνος ἐξωστρεῖς ἐκ τῆς Βασιλείας παρὰ τῆς Τίου τοῦ Διὸς, κατέβη εἰς τὴν Γῆν, καὶ ἐκρύβη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὁ Ἰάνος Βασιλεὺς τοῦ τόπου ἐκάλει τὸν ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς, καὶ τὸν ἔκαμε συγκοινωνὸν τῆς Βασιλείας του. Τότε ὁ Κρόνος μετερρύθμισε πρὸς τὸ πολιτικώτερον τὰ ἦδη τῶν κατοίκων, ὅπου ἦσαν πρότερον ἄγρια καὶ θηριώδη, καὶ ἐδίδαξε τὸν τρόπον τοῦ καλλιεργεῖν τὴν γῆν, καὶ πρῶτος ἐχάραξε νομίσματα χρυσᾶ καὶ χάλκινα, τὰ ὁποῖα ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους εἶχον τὸν Ἰάνον διπρόσωπον, καὶ ἐκ τοῦ ἑτέρου τὴν πλοῖον, διὰ τοῦ ὁποῖου ὑπῆγεν ὁ Κρόνος εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἐκ τούτου εἴτα ἐπλάσθη, ὅτι ἔφερον ὁ Κρόνος εἰς τὴν γῆν τὸν περίφημον Χρυσοῦν αἰῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκάρποφρον ἡ γῆ χωρὶς γὰρ τὴν ἐργαζονται, καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐβασίλευε ζώοντων τῶν ἀνθρώπων ἀναμεταξύ των μὴ τελείαν ἀγάπην. Οὗτος ὁ Ἰάνος ἦτον Τίος τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τῆς Ἑκάτης, καὶ συνηρτυμήθη μετὰ τῶν ἄλλων Θεῶν, τόνον διὰ τὴν πρὸς τὸν Κρόνον εὐεργε-

N 4

σίαν,

μασμίαι διὰ τὰς ἀμαρτανὰς εἰς τὸν κατὰ ταύτην τόπον τοῦ Ἀΐδου, καὶ περὶ τῆς μακαρίας ἐκείνης εἰρήνης, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνουσιν οἱ δίκαιοι εἰς τὰ Ἡλύσια πεδία, χωρὶς νὰ τὴν ὑπερβῶσιν ποτε.

Εν

σίαν, ὅσον διατὶ ἐφάνη ὁ φρονιμώτερος Ἡγεμὼν τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καὶ ἐγνώριζε τὰ παρελθόντα καὶ τὰ μέλλοντα. Νουμᾶς ὁ Πομπηϊὸς Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, τῷ ἀποδόμῃσεν ἑτα Ναὸν τὸν ὁποῖον ἐκράτουσιν ἀνοικτὸν, ὅταν ἡ Ἀριστοκρατεία εἶχε πόλεμον, καὶ δὲν εὐρίσκετο κεκλεισμένος ἄλλοτε, εἰμὴ μόνον εἰς καιρὸν εἰρήνης.

(γ) Δευκαλίωνος τοῦ Τίου τοῦ Προμηθεύς βασιλεύοντος εἰς τὴν περιφνημὴν Θεσσαλίαν, συνέβη μία μεγαλωτάτη δυσυχία, ἐπεὶδὴ τὰ νερά ἤϋξσαν τόσον, ὅπου ἐσκέπασαν ὅλην τὴν γῆν· ὥστε ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ γυνὴ του Πύρρα ἐμβάντες εἰς ἓν πλοιάριον διεσώθησαν ἀβλαβεῖς εἰς τὸ ἔρος Παρνασσόν. Μετὰ ταῦτα βλέποντες, ὅτι ἔμειναν μόνον οἱ δύο εἰς ὅλην τὴν γῆν, παρεκάλεσαν τοὺς Θεοὺς, ἢ νὰ λάβωσι τὴν ζωὴν των, ἢ νὰ ζωογονήσωσι καὶ ἄλλους πρὸς συντροφίαν των. Ἡ Θέμις λοιπὸν Θεὰ τῆς δικαιοσύνης ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς νὰ καταλάβωσιν, ὅτι ἄλλος τρόπος δὲν εὐρίσκετο εἰμὴ νὰ ρίψωσιν ὀπισθεν αὐτῶν τὰ κόκκαλα τῆς μεγάλης Μητρός των. Αὐτοὶ ἐρευνήσαντες ἐπιμελῶς ἐκατάλαβαν, ὅτι ἄλλη μεγαλιτέρα Μήτηρ δὲν ἦτον, παρά τις ἡ Γῆ, τῆς ὁποίας κόκκαλα ἐννοῶντο αἱ πέτραι· καὶ ἀκολουθῶς αἱ πέτραι τὰς ὁποίας ἔρριπτεν ὀπισθεν τῆς ὁ Δευκαλίων ἐτρέποντο εἰς ἀνδρας, καὶ ἐκεῖναι τῆς Πύρρας εἰς γυναῖκας· καὶ οὕτω ἐγένισαν πάλιν τὸν Κόσμον. Οὗτος ὁ Κατακλυσμὸς μὲ ἐκείνον, ὅπως ἐγένετο εἰς τὸν καιρὸν τῆς Ὠγύγου Βασιλείας τῶν Θιβῶν, εἶναι οἱ πλέον περιβήντοι ὅπου ἀναγιγνώσκωμεν εἰς τὰς Ἱστορίας τῶν Ποιητῶν.

Εν τῷ μεταξὺ, ὅπου ὁ Ἀΐδης διελέγετο μετὰ τῷ Μέντορος, ἴδομεν μερικούς Δελφίνας σπεπασμένους ἀπὸ λέπνι γλαυκόχρυσά, οἱ ὅποιοι παίζοντες ἐσύκωναν τὴν θάλασσαν μὲ πολὺν ἀφρόν. Μετ' αὐτοὺς ἀκολούθως ἤρχοντο μερικοὶ Τρίτωνες (α), οἱ ὅποιοι μὲ τὰς ἐλικοειδεῖς τῶν κόγχας ἐμιμνῆτο τὴν κλαυθὴν τῶν σαλπίζγων. Περικύκλουν αὐτοὶ τὴν ἄμαξαν τῆς Θεᾶς Ἀμφιτρίτης, τὴν ὅποιαν ἔσυρον μερικοὶ θαλάσσιοι ἵπποι λευκότεροι τῆς χιόνος. Αὐτοὶ χίζοντες τὰ ἀλμυρὰ ἄφρον ἐπιδέντων εἰς τὴν θάλασσαν τὰς μακρὰς καὶ μεγάλας αὐλάκας. Τὰ ὄμματά των ἦσαν φλογερά, καὶ τὰ σώματά των γεμάτα ἀπὸ ἀφρόν. Ἡ ἄμαξα τῆς Θεᾶς ἦτον μία κόγχη θαυμασίᾳ χήματος, καὶ εἶχε μίαν λευκότητα λαμποτέραν ἀπὸ τὸ ἐλεφάντινον κόκκαλον, καὶ οἱ τροχοὶ τῆς ἦσαν χρυσοὶ. Εἰσφαίνετο πῶς ἵπτατο ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφαίνειαν τῶν ὑδάτων. Ἐχολυμβῶσαν ὅμῃ ὅπιδεν ἀπὸ τὴν ἄμαξαν τῆς Θεᾶς πολλαὶ Νύμφαι (β) ἐσεφανώμεναι μὲ ἄνθη, τῶν ὁποίων τὰ εὐμορφα μαλλία ἐκυματῶντο κατὰ τὴν θέλησιν τῶν ἀνέμων. Ἡ Θεὰ ἐκράτει μὲ τὴν μίαν τῆς χεῖρα ἐν σκῆπτρον χρυ-

(α) Οἱ Τρίτωνες ἦσαν γίιοι τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, καὶ ἀκόλουθοι αὐτῶν. Εἶχον τὸ πρόσωπόν των ἀνθρώπινον, τὸ δὲ ἐπίλοιπον σῶμα ἰχθύος, τὰ ἐμπροσθινὰ των δύο ποδάρια ἦσαν ὡς ἀλόγῃ, αἱ ἑσπέραι των διηρημέναι εἰς δύο καὶ μαλλωταί, καὶ τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς των σελινόχροα.

(β) Αἱ Νύμφαι ἦσαν θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἄλλαι μὲν ἀνεβιβάσθησαν εἰς τὸν Οὐρανόν, ἄλλαι δὲ ὅπῃ εἶχον τὴν κόμην πράσινην, ἔμειναν εἰς τὴν Γῆν, εἰς τὰ ὕδατα, δηλ. εἰς τὰς

χρυσὴν διὰ τὰ προσάξει τὰ νερά, καὶ μὲ τὴν ἄλλην τὸν μικρὸν Θεὸν Παλαίμονα τὸν Υἱὸν τῆς καθήμενον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, καὶ κρεμάμενον ἀπὸ τῆς μαθῆς τῆς. Εἶχεν αὐτὴ ἓν πρόσωπον γαληνιαῖον, καὶ μίαν γλυκεῖαν μεγαλοπρέπειαν, ἡ ὁποία ἐδίωχε τὰς πλέον ταραχάδεις ἀνέμους, καὶ τὰς σκοτεινστάτας τρικυμίας. Οἱ Τρίτωναες εἴλκουν τὰς ἵππους, καὶ ἐκράτουν τὰς κεχρυσωμένους τῶν χαλινῶς. Ἐπάνω εἰς τὴν ἄμαξαν ἐφέρετο ἓν πορφυρὴν καὶ κυματῶμενον λαῖφος, τὸ ὁποῖον ἐφάσκωναν ἀναρίθμητοι Ζέφυροι, καὶ ἐδοκίμαζον νὰ τὸ κινῶσι μὲ τὰς πνοάς των. Ἐφαίμετο εἰς τὴν μέσσην τῷ ἀέρος ὁ Αἴολος, προσεκτικός, τεθορυβημένος, καὶ ὀρμητικός. Τὸ πρόσωπόν τε, ζαρωμένον καὶ μελαγχολικόν· ἡ φωνή τε, τρομερά, Αἰὶ ὀφρύες, δασεῖς καὶ κρεμάμεναι· οἱ ὀφθαλμοὶ πλήρεις ἀπὸ ἓν πυρῶδες καὶ σοβαρὸν φῶς, ἠνάγκαζον τὰς ὀρμητικὰς

λειμῶνας, καὶ εἰς τὰ δάση. Ὠνομάσθησαν ἔτι ἀπὸ τοῦ αἰὲ νίας φαίνεσθαι, ἢ ἀπὸ τῶ φαίνειν, διὰ τὴν μεγάλην των λαμπρότητα. Αἱ Ναπαῖαι, αἱ Δρυάδες, καὶ αἱ Ἀμαδρυάδες ἐφύλαττον τὰ ἄλση, τὰς λειμῶνας, τὰ ἄνθη, καὶ τὰ λοιπὰ χόρτα. Αἱ Νηϊάδες, τὰς πηγὰς καὶ τὰς ποταμούς, καὶ αἱ Νηρηίδες ἦσαν διαρισμέναι διὰ τὴν θάλασσαν, καὶ ἠγάπων πολλὰ τὰς Ἀλκυόνας θαλασσίους ὄρνεις. Αὐτῶν ἡ εὐγενεστέρα ὠνομάζετο Θέτις, καὶ διὰ τὴν εὐμορφίαν τῆς ἠγαπήθη καθ' ὑπερβολὴν παρὰ τῷ Διὶ. Ἀλλ' αὐτὸς μαθὼν ἀπὸ τὴν Εἰμαρμένην, πῶς αἰείσως αὐτὴ ὑπανδρευθῇ θέλει γεννήσει ἓνα Υἱὸν γενναιότερον, καὶ ἀξιώτερον τῷ Πατρί, τὴν ἔδωκε διὰ θυγατέρα εἰς τὸν Πηλεῆ παρ' ἧ ἐγεννήθη ὁ θαυμάσιος Ἀχιλλεύς, τῷ ὁποίῳ τὰ ἀνδρεία κατορθώματα δηγήθημεν σελ. 66.

τιπὺς Βορέας (α) νὰ σιωπῶσι, καὶ εἶδον ὅλα τὰ
 νέφη· Τὰ μεγάλα Κήτη, καὶ τὰ θαλάσσια τέρατα χύ-
 νοντα διὰ τῶν ῥινῶν ἀπαύσας τὰ ἄλμυρά νερά, εὐχαι-
 ρον σπερδαίως ἔξω ἀπὸ τὰ βαθέα σπήλαια διὰ νὰ ἰ-
 δῶσι τὴν Θεάν.

ΣΤ-

(α) Ὁ Ἄνεμος καλούμενος Βορρῆας ἢ Βορέας ἔλαβε
 τὸ ὄνομά τε ἀπὸ τῆς μεγάλης βρόντης, ἢ ἀπὸ τῆς βοῆς.
 Ἦν αὐτὸς Υἱὸς τῆς Ἀστραῖς καὶ τῆς Ἥρας, εἶχεν ἀδελ-
 φὸς τὸν Ζέφυρον, τὸν Νότον, καὶ τὸν Ἀπηνιώτην, ὡς
 φησὶν ὁ Ὑγίγιος. Κοινῶς πιστεύεται, ὅτι εἶναι ἄνεμος
 ἀρκτῶος, κυρίως ὅμως εἶναι ἐκεῖνος ὅπῃ πνέει ἀπὸ
 ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἥλιος ἀποτελεῖ μεγα-
 λωτάτην ἡμέραν καὶ τὸν Πλίνιον (ἐν τῇ φυσ. ἱστορ. βιβ.
 18. κεφ. 34). Οἱ Ποιηταί, ὅμως καὶ οἱ ζωγράφοι τὸν
 πλάττουσιν μὲ πρόσωπον ἀνδρός, τὰ ὁποῖα τὰ μαλῖα
 τῆς κεφαλῆς, τὰ γένεια, καὶ τὰ πτερὰ γέμει χιόνων.
 Τὸ ἔνδυμά τε εἶναι ἀπὸ σύρμα, διὰ τῶν ὁποῖων ἀνακα-
 τάνει τὰς κοινορτίς, καὶ φουσὼν μὲ τὰ πτερὰ τε γεμίζει
 τὴν γῆν καὶ τὴν θαλάσσαν. ὁ Μῦθος ἕως ἐπισηρίζεται
 ὅλος εἰς τὴν φυσικὴν ἀλήθειαν. Τὸ χῆμά τε δὲν ση-
 μαίνει ἄλλο, εἰμὴ τὰς ιδιότητας· τὰ πτερὰ σημαίνουσι
 τὴν ταχυτάτην τε κίνησιν, τὸ συρματένιον ἔνδυμα, καὶ ἡ
 διέρχουσα τῶν κοινορτῶν, τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὀρμὴν, καὶ
 τὰ κεχιονωμένα μαλῖα τῆς κεφαλῆς τε, τὰ γένειά του,
 καὶ τῶν πτερῶν τε, τὴν μεγάλην τε δριμύτητα. Ὁμοίως,
 ὅταν οἱ Ποιηταί πλάττουσιν τὴν Χλωρίδα θυγατέρα τοῦ
 Ἀρχτέρε παρ' αὐτῇ ἀρπαγεῖσαν, φανερώνουσιν, ὅτι τὰ
 ἄνθη, τῶν ὁποίων Θεὰ εἶναι ἡ Χλωρίς, εἰς τὰ Ἀρχ-
 τῶα μέρη δὲν γίνονται τοσάτον πολλὰ, ἐπεὶδὴ αὐτὸς
 ὁ ἄνεμος βλάπτει τὴν αὐξησίν των.

J

ΣΤΥΝΟΨΙΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΥ.

Ο Τηλέμαχος διηγείται, ὅτι φθάσας εἰς Κρήτην ἔμαθε, πῶς ὁ Ἰδομενεὺς Βασιλεὺς ταύτης τῆς Νήσου θυσιάσας τὸν μονογενῆ τὴν Τιδὸν διὰ τὰ ἐκπληρώσῃ μίαν ἄλογον εὐχὴν, καὶ ἀναγκασθεὶς παρὰ τῶν Κρητῶν, οἱ ὅποιοι ἤθελον νὰ ἐκδικηθῶσι τὸ αἷμα τῆς Τιδῆς, ἀφίσε τὸν τόπον καὶ ἀνεχώρησεν. Ὅτι τῆς Κρήτης μέσης χωρὶς Βασιλέως, ὁ Λαὸς συναθροίζεται διὰ τὰ ἐκλέξῃ ἄλλον, διὰ τὸ ὅποιον προτίθενται μερικοὶ ἀγῶνες, καὶ ὁ νικῆσας ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὴν Βασιλείαν. Ὁ Τηλέμαχος προδίδει, ὅτι ἐμβῆκεν εἰς ἐκείνην τὴν συνέλευσιν, καὶ ἀπέλαβε τὸ βραβεῖον εἰς διαφόρους ἀγῶνας, ὅτι ἐξήγησε τὰ προβλήματα, ὅπῃ ὁ Μίνως ἀφίσεν εἰς τὴν Νομικὴν τὴν Βίβλον, καὶ ὅτι οἱ Γέροντες Κριταὶ τῆς Νήσου, καὶ ὅλος ὁ Λαὸς, ἤθελον νὰ τὸν ἀναγορεύσωσι Βασιλέα, βλέποντες τὴν σοφίαν αὐτοῦ.

Τῶν

Εἰ γὰρ Λεόντεω ἢ Λοεῖν χρατέει
 Πολλῷ σλεῖον, μέροισι ἐμσλεχομένῃ;

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τῶν Συμβάντων τῆ Τηλεμάχῃ Τίς
τῆ Οὔρυσσέως .

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ο Γεωρῶντες μὲ θαυμασμὸν τοιοῦτον ἴδεαμα, ἀρχίσσαμεν νὰ βλέπωμεν τὰ βουνὰ τῆς Κρήτης, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ τὰ διαχωρίσωμεν ἀπὸ τὰ νέφη τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἀπὸ τὰ θαλάσσια ὕδατα εἶχομεν ἀέρι μεγάλην δυσκολίαν . Πρῶτον ἴδομεν τὴν κορυφὴν τοῦ βουνῆ τῆς Ἰῆς, ἡ ὁποῖα ὑψοῦται ἐπάνω εἰς τὰ ἄλλα βουνὰ τῆς Νήσου, καθὼς ἕνας γέρον Εἰλαφος εἰς ἓν δάσος ὑψώνει τὰ κλαδῶτά του κέρατα ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν μικρῶν Εἰλάφων, ὅπου τῷ ἀκολουθεῖσι . Κατὰ μικρὸν ἴδομεν καθαρώτερον τὰ παραθαλάσσια ἐκείνη τῆς Νήσου, τὰ ὁποῖα ἐφανερώοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας, ὥς ἐν ἀμφιθέατρον . Ὅσον ἡ γῆ τῆς Κύπρου ἐφάνη εἰς ἡμᾶς ἡμελημένη καὶ ἀγεώργητος, ἄλλο τόσο ἐκείνη τῆς Κρήτης ἐφαίνετο εὐκαρπος καὶ ἐσολισμένη ἀπὸ τὸ πλῆθος διαφόρων ὀπωρικῶν, διὰ τὴν ἐπιμέλειαν ὅπου οἱ οἰκίτορες εἶχον εἰς τὴν Γεωργικὴν .

Εἰδεωρῶμεν Κώμας ἐδραίως ὠκοδομημένας, Κωμοπόλεις ὠραίας, καὶ Πόλεις μιᾶς θαυμασίου μεγαλοπρεπείας . Δὲν ἐφαίνοντο βουνὰ ἔτε ἀγροί, εἰς τὰς ὁποῖους νὰ μὴν ᾔτον τυπωμένη ἡ χεὶρ τοῦ ἐπιμελοῦς ἐργάτου . Εἰς κάθε μέρος τὸ ἄροτρον εἶχεν ἀφίσῃ βαθέας αὐλάκας . Εἶναι ἀγνώρισται εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη αἱ βάτοι, αἱ ἀκαίθαι, καὶ ὅλα τὰ ἄχρηστα φυτά . Ἐσο-

χα

χαζόμεθα μὲ μεγάλην μας εὐχαρίστησιν τὰς βαθείας νάπας, εἰς τὰς πλουσίας βοσκὰς τῶν ὁποίων, αἱ ἀγέλαι τῶν βοῶν ἐμυκᾶντο πλισίον εἰς μερικοὺς ρύακας· τὰ πρόβατα ὅπῃ ἔβοσκαν εἰς τὰς κατηφόρας τῶν βουνῶν. τὰς μεγάλας πεδιάδας σκεπασμένας ἀπὸ τρυφεροὺς ἀσάχους, καὶ τελευταῖον τὰ βουνὰ ἐσθλισμένα ἀπὸ βλαστούς, ἢ σαφυλὰς κεχρωματισμένας, αἱ ὁποῖαι ἡτοίμαζον ὡς δῶρον, εἰς ἐκείνους ὅπου ἤθελε τὰς τρυγήσωσι τὸν γλυκὺν οἶνον, ὁ ὁποῖος παύει τὰς φροντίδας τῶν ἀνθρώπων, ἢ εἶναι τὸ κάλλιστον ἰατρικὸν τῶν ἀνθρώπων μεριμνῶν.

Ὁ Μέντωρ μοὶ εἶπε πῶς ἦτον καὶ ἄλλοτε εἰς τὴν Κρήτην, καὶ μοὶ διηγήθη, ὅσα ἶδε καὶ ἤκουσεν. Αὐτὴ ἡ Νῆσος, ἔλεγε, τὴν ὁποίαν θαυμάζονται ὅλοι οἱ ξένοι, καὶ εἶναι περιώνυμος διὰ τὰς ἑκατὸν Πόλεις ὅπῃ ἔχει, θρέφει ὅλους της τοὺς οἰκήτορας μὲ μεγαλωτάτην δαψίλειαν, μὲ ὅλον ὅπου εἶναι ἀναρίθμητοι· ἐπειδὴ ἡ γῆ μὲ τὰ ἄπειρά της πλοῦτι ἐδέποτε ἔδειξε κερὴν τὴν ἐπιμέλειαν τῶν κατοίκων, μήτε τὸν εὐκαρπον κόλπον της. Ὅσον περισσότερος ἀριθμὸς ἀνθρώπων εἶναι, τόσον περισσότερον χαίρονται εἰς τὴν ἀφθονίαν ὅλων τῶν πραγμάτων, ὄντες ἐπιμελεῖς καὶ κοπιαστικοί· Αὐτοὶ ποτὲ δὲν εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ζηλεύωνται ἀναμεταξύ των, ἐπειδὴ ἡ Γῆ ὡς καλὴ Μήτηρ πολλαπλασιάζει ἀφθόνηως τὰ χαρίσματα της κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν παιδῶν της, ὅπου ἀποκτῶσι διὰ τῶν πότων τοὺς καρπούς της. Ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ φιλαργυρία εἰσὶν αἱ μόναι ἀρχαὶ καὶ αἰτίαι ὅλων τῶν κακῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν εἶναι πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐκτρέχει ἡ ἀνθρώπιος ἐπιθυμία, θέλει νὰ ἔχῃ

ἔχῃ τὸ περισσὸν πρὸς πάντα, καὶ γίνεται δυστυχὴς ἐπιθυμοῦσα τὰ μὴ ἀναγκαῖα. Ἀνίστως οἱ ἄνθρωποι ἐζοῦσαν ἀπλῶς, καὶ δὲν ἐζήτουν ἄλλο εἰμὴ τὸ ἐξαρκεῖν, ἥθελε φαίνεται πάντοθεν, ἡ χαρὰ, ἡ εἰρήνη, καὶ ἡ ὁμόνοια.

Τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο, ὅπου ἐγνώρισε Μίνως ὁ φρονιμώτατος καὶ κάλλιστος ὅλων τῶν Βασιλέων, καὶ ὅπου διὰ τῆς σοφίας του ἐτελείωσε. ὅλα αὐτὰ ὅπου βλέπεις εἰς τὴν Κρήτην, καὶ σὲ κινοῦσιν εἰς θαυμασμόν εἶναι καρπὸς τῶν Νομοθεσιῶν του. Ὁ τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδίδαξε τοὺς Κρήτας νὰ ἀναδρέφωσι τοὺς Υἱούς των, δίδει εἰς τὰ σώματα ὑγίαν καὶ δύναμιν. Συνειθίζονται ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς μίαν μετρίαν, ἀπλὴν, καὶ κοπιαστικὴν ζωὴν. ἐμποδίζονται ἀπὸ τὴν ἀργίαν, καὶ πιστεύουσι πῶς κάθε ἡδυπάθεια ἀδυνατεῖ τὸ σῶμα καὶ τὰ πνεύματα. δὲν προτίθεται εἰς αὐτοὺς ἄλλη τις ἡδονή, εἰμὴ ἐκεῖνη ὅπου ὀξύνει τὴν ἀρετὴν, καὶ ὅπου προξενεῖ μίαν ἀνίκητον δύναμιν, καὶ μεγάλην δόξαν. μὴτε ἐπαινοῦνται μόνοι ἐκεῖνοι, ὅπου καταφρονοῦσιν ἀνδρείως τοὺς μεγάλους καὶ θανατηφόρους κινδύνους τοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ὅπου καταπατοῦσι τὰ πλούτη, καὶ τὰς ἀτίμους ἡδονάς. Εἰς τοῦτο τὸ γένος παιδεύονται τρεῖς μέγισται κακίαι, ἡ ὑπόκρισις, ἡ ἀχαριστία, καὶ ἡ φιλαργυρία, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰ ἄλλα ἔθνη μένουσιν ἀπαίδευτοι, καὶ διὰ τῶτο πάντοτε αὐξάνουσιν.

Ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ ἀσωτία, καὶ ἡ ἀνανδρεία εἶναι ἀγνώρισαι εἰς τὴν Κρήτην, καὶ διὰ τοῦτο δι' ἐκρήζουσι διορθώσεως. Ὅλοι κοπιάζουσι, καὶ ἑδεῖς εὐρίσκεται ἀργὸς εἰς τὸ νὰ πολυπραγμονῇ τὰ τοῦ ἑτέρου, ἀλλὰ
τοῦ χά-

σοχάζονται θαφίλιστον δῶρον τῶν πόνων τῶν, τὸ γὰρ
ζῶσι μίαν ζαὴν ἔντιμον, γλυκεῖαν, καὶ κανονικὴν, ἐ-
πειδὴ δὲν εἶναι ἄλλο, τὸ ὁποῖον ὑπερῶνται οἱ ἄνθρωποι
ὡσάν μίαν εἰρηνικὴν καὶ ἡσυχὸς διαγωγὴν. δὲν συγχω-
ροῦνται εἰς αὐτοὺς οἰκοδομαὶ λαμπραὶ, ἱματισμοὶ
πολυέξοδοι. ἢ τρυφὴ καὶ πολυτελὴ συμπόσια.
Τὰ φορέματά τῶν εἶναι ἀπὸ λεπτὸν μαλὶ, καὶ ἀπὸ
εὐμορφον καὶ ἀρμόζον χρῶμα, μὰ ἀπλᾶ καὶ χωρὶς
κεντήματα. Ἐσθίουσι μετρίως, τὸ πιετόν τῶν εἶναι οἶ-
νος μιμιγμένος μεθ' ὕδατος, καὶ ἡ ἐξαίρετος ἐτοιμα-
σία τῶν φαγητῶν εἶναι ἄρτος συγκόμισος, ὀπαρικά,
ὅπου τὰ δένδρα αὐτομάτως σχεδὸν καρπίζουσι, τὸ
γάλα τῶν προβάτων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα φαγητὰ δί-
χως ἀρτύματα. Περὶ πλέον ἐπιμελεῖνται διὰ γὰρ φυ-
λάττωσι τοὺς καλιτέρους βόας ὅπᾳ ἔχων εἰς τὰς μά-
δρας τῶν, ὡς ὄντας χρυσίμους πρὸς γεωργίαν τῆς γῆς.
Αἱ οἰκίαι τῶν δὲν εἶναι τόσον λαμπραὶ, εἶναι ὅμως
καθαραὶ, φωτειναὶ, καὶ εὐρύχωροι. Ἰξεύρουσιν αὐτοὶ
οἱ λαοὶ τὴν τέχνην τῆς θαυμαστῆς Ἀρχιτεκτονικῆς, μὰ
αὐτὴ φυλάττεται μόνον διὰ τοὺς Ναεὺς, ἐπειδὴ δὲν
τολμᾶσιν οἱ ἄνθρωποι γὰρ ἔχουσιν οἰκίας ὁμοίας τέχνης
μὲ ἐκεῖνας, ὅπου εἶναι διωρισμέναι διὰ τοὺς Θεοὺς. Ἡ
ὕγεια, ἡ δύναμις, ἡ εὐτολμία, ἡ εἰρήνη, ἡ ὁμόνοια
τῶν οἰκείων, ἡ κοινὴ ἐλευθερία τῶν πολιτῶν, ἡ εὐδη-
νία τῶν ἀναγκαίων, ἡ καταφρόνησις τῶν μὴ ἀναγ-
καίων, ἡ μακρὰ συνήθεια καὶ ἕξις τῷ κόπου, τὸ μῖσος
τῆς ἀργίας, ἡ ἐπιμέλεια ὅπου δείχνουσιν εἰς τὴν ἀρε-
τὴν, ἡ ὑποταγὴ εἰς τοὺς Νόμους, ὁ φόβος καὶ ἡ εὐ-
λάβεια, ὅπου ἔχουσιν εἰς τοὺς Θεοὺς, αὐτὰ εἶναι τὰ
μεγα-

μεγαλῶτατα πλάτη τῶν Κρητῶν, διὰ τῶν ὁποίων μεγίσως εὐφραίνονται.

Εγὼ ἠρώτησα τὸν Μέντορα, εἰς τὴν Θεμελιούται ἡ ἐξουσία καὶ ἡ δύναμις τοῦ Βασιλέως; καὶ αὐτὸς οὕτω μοὶ ἀπεκρίθη. Οἱ Βασιλεὺς ἔχει ὅλην τὴν ἐξουσίαν εἰς τὰς Λαοὺς, μὰ οἱ Νόμοι ἔχουσι τὴν ἀνωτάτην καὶ μεγίστην δύναμιν ἐπάνω εἰς τὸν Βασιλέα. Αὐτὸς ἔχει μίαν παντελεύθερον ἐξουσίαν διὰ τὰ καὶ καμὴ τὸ καλόν, ἀλλ' ὅταν θέλει νὰ ἐνεργήσῃ τὸ κακόν, ἡδμήϊαν. Οἱ Νόμοι ἐμπιστεύουσιν εἰς αὐτὸν τοὺς Λαοὺς, ὥσάν τὴν πλέον πολῦτιμον παρακαταθήκην, μὲ ὑπέσχεσθαι ὅμως νὰ ᾖναι κοινὸς Πατὴρ εἰς τοὺς ὑποκειμένους του, καὶ θέλουσιν, ὅτι ἕνας μόνος ἄνθρωπος νὰ ὑπευργῇ μὲ φρόνησιν, νηφαλιότητα, καὶ μετριότητα διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅχι τόσοι ἄνθρωποι νὰ δουλεύωσι μὲ τὴν περίαντων, καὶ μὲ τὴν ἡτιδανήν των ἀθλιότητα εἰς τὸ νὰ κολακεύωσι τὴν ὑπερηφάνειαν, καὶ νὰ θεραπεύωσι τὴν τρυφὴν ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου. Οἱ Βασιλεὺς δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ περισσώτερόν τι ἀπὸ τὰς ὑποκειμένους του, ἀλλ' ἐκεῖνο μόνον ὅπῃ εἶναι ἀναγκαῖον, ἢ διὰ νὰ ἐπισκευφίσῃ τὰς βαρεῖας ὑπουργίας τῆς Βασιλείας του, ἢ νὰ διεγείρῃ πρὸς τοὺς Λαοὺς του ἐκείνην τὴν εὐλάβειαν καὶ τὸ σέβας, ὅπου πρέπει νὰ ἔχουσιν εἰς ἕνα πρόσωπον, ὅπῃ ὑπερασπίζει τὰς Νόμους. Πρέπει ὅμως ὁ Βασιλεὺς νὰ ᾖναι σώφρων καὶ πολλὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐχθρὸς τῆς ἡδυπαθείας, καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ὑπεροφίαν καὶ ὑπερηφάνειαν. Δὲν πρέπει νὰ ὑπερέχῃ τῶν ἄλλων κατὰ τὰ πολλὰ πλοῦτη, καὶ κατὰ τὰς τρυφίλας ἀναπαύσεις, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐπορίαν τῆς σοφίας, τῆς ἀρετῆς,

καὶ τῆς δόξης. Εἰς καιρὸν ὅπῃ ἐξουσιάζει ἔξω εἰς τὰ στρατεύματα πρέπει νὰ ὑπερασπίζηται διὰ τὴν πατρίδα τε, καὶ πάλιν μέσα εἰς τὸ Βασίλειόν του νὰ ᾖ δι-
 κσιος Κριτὴς τῶν Λαῶν του, συμμιγνύων τὴν σοφίαν
 του μὲ τὴν εὐτυχίαν, καὶ ἀποκαταστάζων αὐτὰς, ἀ-
 γαστὰς, φρονίμους, καὶ εὐτυχεῖς. Οἱ Θεοὶ δὲν τὸν
 ἔκαμαν Βασιλέα διὰ τὸν ἑαυτὸν του μόνον, ἀλλὰ διὰ
 νὰ ᾖ ὁ κυβερνήτης τῶ Λαῶ του. Διὰ τοὺς ὑποκει-
 μένους του πρέπει νὰ δαπανᾷ ὅλον του τὸν καιρὸν, ὅ-
 λην του τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ ὅλην τε τὴν ἀγάπην, μή-
 τε εἶναι ἄξιος τοιαύτης ἐξουσίας, εἰμὴ ὅταν ἐπιλαν-
 θάνηται τῷ ἑαυτοῦ του, καὶ δίδεται ὅλος εἰς τὴν φρον-
 τίδα τῆς κοινῆς ὠφελείας. Ὁ Μίνως δὲν ἠθέλησε νὰ
 βασιλεύσῃσιν οἱ παῖδες του μετ' αὐτὸν, εἰμὴ ἐκείνος
 ὅπῃ ἤθελε τῷ ὁμοίᾳσιν φυλάττων τοὺς κανόνας του;
 ἐπειδὴ ἀγάπα περισσότερον τὸν λαόν του παρέξ τοὺς
 οἰκιακούς του, καὶ μὲ ταύτην τὴν φρόνησιν ἀεβίβη-
 σεν εἰς τοιαύτην δύναμιν καὶ εὐτυχίαν τὴν Κρήτην.
 μὲ τοιαύτην μετρίότητα ἐσκότισε τὴν δόξαν ὅλων τῶν
 θριαμβευτῶν, οἱ ὅποιοι ἤθελον νὰ καταστήσωσι τὰς
 ὑποκειμένους των ὑποδούλους εἰς τὸ μεγαλεῖον καὶ εἰς
 τὴν ὑπερηφάνειάν των, καὶ τέλος πάντων μὲ τὴν δι-
 καιοσύνην του ἠξιώθη νὰ ᾖ ὁ πρῶτος καὶ μέγιστος
 Κριτὴς εἰς τὸν Ἀῖδον.

Τοιαῦτα συνομιλοῦντος τοῦ Μέντορος ἀράξαμεν εἰς
 τὴν Νῆσον, καὶ ἴδομεν τὸν περίφημον Λαβύρινθον,
 ἔργον τοῦ ἀγχινουσάτου Δαιδάλου, ὁ ὅποιος ἦτον ὁ-
 μοιος μὲ τὸν μέγαλον Λαβύρινθον, ὅπου ἴδον εἰς
 τὴν Αἴγυπτον. Θεωρῶντες αὐτὴν τὴν θαυμασίον εἰ-
 ποδομήν, ἴδομεν τὸν Λαδὸν ὅπου ἦτον διακεχυμένος
 εἰς

εἰς τὸ παραθαλάσσιον, καὶ ἔτρεχεν ἰλαδὸν εἰς ἓνα τὸν
πον ὅπῃ ἦτον πλησιέστατος πρὸς τὴν φάραγγα. Ἐρω-
τήσαμεν τὴν αἰτίαν ἐκείνης τῆς σπουδαίας συνδρομῆς,
τὴν ὁποίαν διεσάφησεν εἰς ἡμᾶς διηγούμενος τὰ ἐφε-
ξῆς ἕνας ἐκ τῆς Πόλεως λεγόμενος Ναυσικράτης.

Οἱ Ἰδομενεὺς Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀνεψιὸς
τοῦ Μίνως, ποιήσας συμμαχίαν μετὰ τῶν λοιπῶν
Βασιλέων τῆς Ἑλλάδος ἐπορεύθη μετ' αὐτῶν εἰς τὴν
κατὰ τῆς Τρωάδος πολιορκίαν. Μετὰ τὸν κατηδαφι-
σμόν ταύτης τῆς Πόλεως ἠθέλησε γὰρ ἐπιστρέψῃ εἰς
τὴν Κρήτην, τόσον βίαιός ὅμως ἐσάθη ἡ κακοκαιρία
καὶ ἡ ἀνεμοταραχὴ τῆς θαλάσσης, ὅπου ὁ Ναύκληρος
τοῦ Πλοῖου, καὶ ὅλοι οἱ Ναῦται ἐμπειρότατοι εἰς τὴν
τέχνην τῆς Ναυτικῆς ἐπίστευον βεβαίως, ὅτι ἦτον ἄ-
φευκτον τὸ ναυάγιόν των. Καθ' εἰς εἶχε τὸν θάνατον
πρὸ ὀφθαλμῶν τε, ἔβλεπε τὰς εὐρύστας τὰς πελάγους
ἀνεωγμένas καὶ ἐτοίμης εἰς τὸ γὰρ τὸν καταπίωσι, καὶ
ἐλοπεῖτο εἰς τὴν δυσυχίαν του, μὴν ἐλπίζων μὴ θά-
νατον ἐκείνην τὴν ἀνάπαυσιν ὅπου λαμβάνουσιν αἱ
ψυχαί, τῶν ὁποίων τὰ σώματα, εἶναι ἐνταφιασμένα.
Οἱ Ἰδομενεὺς λυπόμενος διὰ ἓνα τοιοῦτον κοινὸν κίνε-
δον, ὕψωσε τὰ ὄμματα καὶ τὰς χεῖρας πρὸς Οὐρανὸν
καὶ ἐπροσπάλει εἰς βοήθειαν τὸν Ποσειδῶνα (α).

Σὺ

(α) Οἱ Ποσειδῶν ἦν Υἱὸς τῶ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀ-
δελφὸς τῶ Διὸς καὶ τῶ Πλούτωνος, καὶ Βασιλεὺς τῶν ποτα-
μῶν, Νήσων, καὶ τῆς θαλάσσης· ἐκλήθη ἔτιw παρὰ τοῦ
πόσιν δύναι, ἢ παρὰ τῶ σείειν τὸ πέδον, ἢ παρὰ τοῦ
ποσὶ δεσμὸν θείναι. Ζῶντος τῶ πατρὸς αὐτοῦ Κρέου
εὐδοκίμησεν εἰς τὴν θάλατταν, διὰ μιᾶς ναυμαχίας

Ο 2

ὅπῃ

Σὺ ὅπου ἔχεις τὴν δεσποτείαν τῆς θαλάσσης, ἐφώνη-
 ζεν, ὦ Θεέ δυνατώτατε! ἀξίωσον νὰ εἰσακταῖ ἡ δέη-
 σις

ὅπου ἔκαμα μετὰ τῶν Τιτάνων· ἐπεὶδὴ ἔκλεισε τὴν
 ἔκτασιν αὐτῶν, ὅπου ἠβούλοντο τὰ κάμωσιν εἰς με-
 ρικὰς Νήσους τῆς Ἀφρικῆς, ἔχων εἰς τὰ παραθαλάσ-
 σια ταύτης ἰκαρὴν ναυτικὴν δύναμιν· τὸ ὅποιον τό-
 σον εὐδαιμόνως ἠκολέσθησεν, ὅπου μὲ τὴν συνδρομὴν
 καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Διὸς, τοὺς κατεδίωξεν εἰς τὰ
 πρὸς Δύσιν κείμενα κλίματα, ὅπου εἰς τοιαύτας ἀ-
 νάγκας ἐπέβαλεν αὐτοὺς, ὅπου κἀνέας δὲν ἠδυνήθη
 νὰ φύγῃ· αὐτὸς ἔπειτα ἔλαβε τὴν Βασιλείαν εἰς ὅ-
 λους τοὺς λιμένας τῆς Ἰσπανίας καὶ τῶν λοιπῶν με-
 ρῶν, καὶ ἀπέκλεισε τὴν εἴσοδον αὐτῶν πρὸς τὴν Πορ-
 τουγαλίαν. Ἐντεῦθεν ἔπειτα ἐπλάσθη, ὅτι οἱ Τι-
 τάνες κατεκλείσθησαν παρ' αὐτοῦ καὶ παρὰ τοῦ Διὸς
 εἰς τὸν Ἀἰθνα, ἀπὸ τὸν ὅποιον ποτὲ δὲν ἠδυνήθησαν
 νὰ ἐξέλθωσιν. Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας ἔλαβε θείας
 τιμὰς καὶ ὠνομάσθη Θεὸς τῆς θαλάσσης. Ὁ Βοχάρ-
 τος, ὁ Λαυκούριος, καὶ ἕτεροι ἔχουσι γνώμης, ὅτι
 ὁ Ποσειδῶν νὰ ἦτον ὁ Ἰάφεθ υἱὸς τοῦ Νῶε· ὅρα
 προσέτι σελ. 89. ἐν σχολίοις. Εἶχε διὰ σκῆπτρον
 τὴν Τρίαιναν, ἣν οὐκ ἔχον μίαν ῥάβδον σιδηρὰν μὲ τρεῖς
 ὀδόντας ἔργον οὖσαν τῶν Κυκλώπων, καὶ διὰ ἅμαξαν
 ἓνα κογχύλιον τῆς θαλάσσης, τὸ ὅποιον ἔσυρον, ἢ
 τὰ κῆτη, ἢ οἱ θαλάσσιοι μύσχοι, ἢ ἄλογα ὅπου ἀ-
 τὸ τὴν μέσην καὶ κάτω ἦσαν ἐφάρια. Εἰδίδας τὴν
 χρῆσιν τοῦ ἀλόγου, ὡς ἐδηλώσαμεν σελ. 175. ὅπου
 ἦσαν διελέγετο μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὸν Ἀρεοπά-
 γον περὶ τοῦ, τίνος ὄνομα ἔπρεπε νὰ ἐπιτεθῇ εἰς
 τὴν Πόλιν τῶν Ἀθηναίων. Πολλοὶ βούλονται, ὅτι ὁ
 μὲν Ποσειδῶν νὰ σημαίνει τὸ δημόδες ἢ ἀγοραῖον πλῆ-
 θος, τὸ ὅποιον συνέστατο περισσότερον ἀπὸ Ναύτας,

ἢ δὲ

εις ἐνὸς δυσυχούς. Ἀνίσως καὶ με' ἀξιώσῃς νὰ με-
ταῖδῃ τὴν Νῆσον τῆς Κρήτης ἀβλαβὴς ἀπὸ αὐτὸν τὸν
κίνδυνον, θέλεις λάβῃ ἀπὸ τὴν δεξιάν μου, Ξυσίαν
τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, ὅπου ἤθελεν ἰδῶσιν οἱ ὀφ-
θαλμοί με εἰς τὴν Νῆσον.

Ὁ Υἱὸς τοῦ Ἰδομενέως ἡ μόνη ἐλπίς τῆς Βασι-
λείας του ἀνυπόμονος νὰ ἰδῇ τὸν Πατέρα του, ἐσπού-
δαζε

ἠδὲ Ἀθηνᾶ τὰς ἐν Ἐξουσία ὄντας καὶ πρωτίστως βα-
λευτάς τῆς πόλεως, μὲ τῶν ὁποίων ἐμάχοντο ἐκεῖνοι
περὶ τοῦ ὀνόματος. Ἐπειδὴ ἐφάνη ποτὲ συναμότης
καὶ τῷ Διὸς ὁμοῦ με' ἄλλους, ἐξαρίσθη εἰς τὴν Γῆν,
ὅπου ἡ ἀνάγκη τὸν ὑποχρέωσε νὰ δουλεύῃ εἰς τὸν
Λαομέδοντα πρὸς οἰκοδομὴν τῆς Τρωάδος (ὡς καὶ σελ.
77. ἐν τοῖς χολίοις ἐδηλώσαμεν), τὸ ὁποῖον φανε-
ραίνει, ὅτι ὁ Λαομέδων κτίζων τὴν πόλιν, ἔλαβεν
ἀρκετὴν ποσότητα χρυσοῦ ἀπὸ τὸν Ναὸν τοῦ Ποσει-
δῶνος. Ἐλαβε διὰ γυναῖκα τὴν Ἀμφιτρυτὴν θυγα-
τέρα τοῦ Ωκεανοῦ καὶ τῆς Δωρίδος, καλουμένην οὕ-
τω παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν, ἢ ἀμφιτεῖρειν, ὡς οὕτως
δηλονότι τῆς θαλάσσης περὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἔφθα-
σεν ὁ Ποσειδῶν εἰς αὐτὴν τὴν σύζευξιν διὰ μεσιτείας
ἐνὸς Δελφίνος, ὁ ὁποῖος ἐτέθη παρ' αὐτοῦ ἔπειτα εἰς
τὸν ἀριθμόν τῶν ἀσέρων πλησίου τοῦ Αἰγυόκερω. Οἱ
Ποιταὶ πάντοτε πλάττουσιν τὸν Ποσειδῶνα μεταμορ-
φούμεον ταῖρα εἰς Ταῦρον, ἄλλοτε εἰς Κριὸν, καὶ
ἄλλοτε εἰς Δελφινόν, διὰ τῶν ὁποίων δηλοῦσιν
τι ὁ Ποσειδῶν διὰ νὰ λάβῃ τὰς γυναῖκας ὅπου
γάπα, μετεχειρίσθη διάφορα πλοῖα, ἔξ ὧν ἄλλο
ἔστι σημεῖον ταύρου, ἄλλο κριοῦ, καὶ ἄλλο δελφίνος.
Λαμβάνεται κατὰ μετανομίαν ὁ Ποσειδῶν ἀπὸ τῆς
θαλάσσης· ὡς, ἐγχειρίζειν ἑαυτὸν Ποσειδῶνι, τοῦτ.
τῇ θαλάσσῃ, παροιμία ἐπὶ τῶν πλεόντων λεγόμενη.

δαξε τὰ τὸν προὔπαντήσῃ διὰ τὰ τὸν ἀσπαδῇ, μὴν
 ἰξεύρων ὁ δυσυχὴς πῶς ἔτρεχε τὰ εὖρη τὸν θάνατον.
 Οἱ Πατὴρ τε διαφυγὼν τὸ ναυάγιον ἔφθασεν ἀβλαβῶς
 εἰς τὸν Λιμένα καὶ εὐχαρίσα τὸν Ποσειδῶνα ὅτ' αὐτὸν
 εἰσήκουσε. μὰ εὐθὺς ἐκατάλαβε πόσον τῷ ἦτον θά-
 νατοφόρος ἡ ὑπόσχεσίς του. Ἐν προβλεπτικὸν τῆς ἰ-
 δίας του δυσυχίας τῷ ἐπροξένει μίαν μετάνοιαν θλι-
 βερὰν τῆς ἀλόγου ὑποχέσεως. Ἐφοβεῖτο τὰ φθά-
 σῃ εἰς τὰς ἐδικάς του. ἔνευεν εἰς γῆν, καὶ κυλαβεῖτο
 τὰ συκώσῃ ἄνω τοὺς ὀφθαλμούς του, φοβούμενος μή-
 πως ἡθελεν ἰδῇ ἐκεῖνον ὅπου εἶχε πλῖον ἀκριβὸν ἐ-
 πάνω εἰς τὴν γῆν. Μὰ ἡ θεία δικαιοσύνη, ἡ ὁποία
 ἴσεται ἄγρυπνος διὰ τὰ παιδεύσῃ τὰς ἀνθρώπους, καὶ
 μάλιστα τὰς ὑπερηφάνους Βασιλεῖς, ἔσπραξε μὲ μίαν
 κρυφὴν καὶ ἀνίκητον δύναμιν τὸν Ἰδομενέα πρὸς τὰς
 ἀκτάς. Ἀράσσει, καὶ μόλις τολμᾷ τὰ ὑψώσῃ τοὺς
 ὀφθαλμούς τε, καὶ βλέπει τὸν Τίον του. Σταματᾷ ὁ
 λος ἀνατριχιασμένος, καὶ ἡ θεωρία του ἐζήτει ματαίως
 ἄλλην καμμίαν κεφαλὴν διὰ τὰ θυσιάσῃ.

Οἱ Τίος του παρευθὺς ρίπτεται εἰς τὸν λαιμόν του,
 καὶ μένει ὅλος ἐκστατικὸς βλέπων τὸν Πατέρα του τὰ
 μὴν ἀνταποκρίνεται, ὡς ἔπρεπεν, εἰς τὰ ἐγκάρδια
 σημεῖα τῆς ἀγάπης ὅπου τῷ ἔδειχναν ὅθεν βλέπων-
 τάς τον τὰ χυρὴ θερμὰ δάκρυα τῷ εἶπε, πόθεν
 προέρχεται, ὦ Πάτερ μου! αὐτὴ ἡ θλίψις, ὕστερον
 ἀπὸ μίαν ἀπουσίαν τέσον πολυχρόνιον; Σοὶ φαίνε-
 ται ἴσως λυπηρὸν πῶς ἦλθες εἰς τὸ βασιλείον σου,
 καὶ πῶς χαροποιεῖς μὲ τὸν ἐρχομόν σου τὸν Τίόν σου;
 ἄρα γε εἰς τί εἶμαι πταίσης; διὰ τὸ ὅποιον σρέφεις
 ἄλλου τοὺς ὀφθαλμούς σου διὰ τὰ μὴ μὲ ἰδῆς; Οἱ

Πα-

Πατήρ νικούμενος ἀπὸ τὴν λύπην δὲν ἀπεκρίθη εὐ-
 θὺς, ἀλλ' ὕπερον ἀπὸ μερικοὺς βαθεῖς ἀνασυναγμούς
 εἶπεν, ὦ Ποσειδῶν! ποῖαν ὑπόχρεσιν σοὶ ἔκαμα; μὲ
 ποῖαν πληρωμὴν μὲ διεφύλαξες ἀπὸ τὸ ναυάγιον;
 Ἐπίσρεφόν με εἰς τὰ θαλάσσια κύματα, καὶ εἰς τὰς
 φοβερὰς σκοπέλους, εἰς τοὺς ὁποίους διαρρήγνυμενος
 μελιδὸν, ἔμελλον νὰ δώσω τέλος εἰς τὴν τεθλιμμέ-
 νην μου ζωὴν, μὰ ἄφες εἰς τὴν ζωὴν τὸν γίόν μου.
 Λάβε, ὦ σκληρὲ Θεὲ τὸ αἷμά μου, καὶ ἄφες τὸ ἐ-
 δικόν τε. Ταῦτα λέγων ἐγύμνωσε τὸ ξίφος διὰ νὰ
 θανατωθῇ, μὰ ὅλοι οἱ περιεσῶτες ἐμπόδισαν τὴν
 τρέμεσαν χεῖρά του ἀπὸ ἐν τοῖστον ἀνόσιον ἔργον. Ὁ
 Γέρον Σωφρόνιμος ἐξηγητὴς τῆς θεολογίας τῶν Θεῶν
 τὸν ἐβεβαίωσε ὅτι ἠδύνετο νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Πο-
 σειδῶνα χωρὶς νὰ θυσιάσῃ τὸν γίόν του. Ἡ ὑπόχρε-
 σίς σου, τῷ εἶπεν, ἦτον ἄλογος. Οἱ Θεοὶ δὲν θέλου-
 σι νὰ τὰς τιμῶμεν μὲ ἔργα μισάνθρωπα. Φυλάξου
 νὰ μὴ προσθέσῃς εἰς τὸ πταῖσμα τῆς ὑποσχέσεώς
 σου, τὸ ἀμάρτημα τῆς θεοσυλίας βιαζόμενος νὰ τὴν
 τελειώσῃς ἐναντίον εἰς τὰς νόμους τῆς φύσεως. Ἐξί-
 λώσον τὸν Ποσειδῶνα διὰ τῆς θυσίας ἐκατὼν βοῶν
 πλέον λευκῶν ἀπὸ τὰς χιόνας· ἃς τρέξῃ τὸ αἷμά των
 κύκλῳ εἰς τὸν Βωμόν του ὄντα νύτρεπισμένον ἀπὸ ἄν-
 θη, καὶ καῦσον ἐν εὐῶδις θυμίαμα εἰς τιμὴν τάτου
 τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἰδομενεὺς ἤκουε σιωπῶν αὐτὴν τὴν διασάφισιν,
 καὶ εἶχε τὴν κεφαλὴν του νύκταν κάτω. Οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ του ἦσαν ἀναμμένοι ἀπὸ τὸν θυμὸν, τὸ πρόσω-
 πόν του ὠχρὸν καὶ ἄμορφον, καὶ μετέλαττε τὸ χρε-
 μά του πάντοτε, καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του

ἔτρεμον. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Υἱὸς τοῦ τῷ ἔλεγεν. Ἰ-
δοὺ ἐγώ, ὦ Πάτερ! Ὁ Υἱὸς σου εἶναι ἔτοιμος νὰ
παύσῃ τὸν θυμὸν τῆς τοῦ τῷ φοβεροῦ Θεοῦ. Ἐγὼ ἀ-
ποθνήσκω εὐχαριστήσιμος, ἐπεὶ διὰ τοῦ ἰδικοῦ μου
θανάτου δύναμαι νὰ σὲ διαφυλάξω ἀπὸ τὸν θάνατον
σφάζον με; ὦ Πάτερ, καὶ μὴ φοβεῖσθαι νὰ εὖρης ἕναν
Υἱὸν ἀνάξιον, ὅπως νὰ φοβῆται τὸν θάνατον.

Τότε ὁ Ἰδόμενός γενόμενος ἔξω φρενῶν, καὶ ὡ-
σάν νὰ τὸν διεσπάραξαν αἱ Ἐρινυῖες (α), προλαμ-
βάνει

(α) Αἱ Ἐρινυῖες, αἱ, καὶ Εὐμερίδες καὶ Ἀραί λεγό-
μιναι ἦσαν τρεῖς, Τασσιφόρη, Ἀλχητώ, καὶ Μέγαιρα.
Αὗται ἦσαν θυγατέρες τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ἀχέρον-
τος. Εἶχον τὴν κατοικίαν των εἰς τὸν Ἀΐδην, ἐξόχως
δὲ εἰς τὸν Τάρταρον, διὰ νὰ ἀποτελῶσιν ἐκεῖνον τὸν
τόπον πλέον φοβερόν καὶ ἀνιάρον. Ἦσαν Θεαὶ τῶν
κολάσεων καὶ ἐπαίδεον ὅλους ἐκεῖνους ὅπως ἔζησαν αἰ-
σχρῶς, καὶ ἰπόμεντο εἰς ποινήν. Ἐβάσαζον πάντοτε
λαμπάδας ἀναμμέναις, εὐχάζον ἐκ τοῦ σώματός των
ἀφρόν λυσώδη, εἶχον τὰς ὀφθαλμούς των σπινθυρί-
ζοντας ὡς κεραυνόν, καὶ τὰς κεφαλὰς των σκεπασμέ-
νας, ὅχι μὲ τρίχας, ἀλλὰ μὲ μεγάλους δράκοντας.
Ὁ Κικέρων εἰς τὸν περὶ τοῦ Ἀμερίου λόγον ἄφησε
τὴν ἡθικὴν ἐξηγήσιν τῆς τῷ Μύθε. Τὰ κέντρα τῆς
συνειδήσεως, λέγει, μὲ τὰ ὅποια πλήττονται αἱ ψυ-
χαὶ τῶν κακῶν ἀνθρώπων, εἶναι κατὰ ἀλήθειαν αἱ
Ἐρινυῖες. Τὴν αὐτὴν ἡθέλησαν νὰ φανερώσωσι καὶ οἱ
Ποιηταὶ πλάττοντες τὸν Ὀρέστην διὰ τὸν φόνον τῆς
μητρὸς τε, καὶ τὸν Οἰδίποδα διὰ τὴν ἀνόσιον συνου-
σίαν, ὅτι ἐκυριεύθησαν ἀπὸ τὰς Ἐρινυῖας. Κατὰ τὴν
ἐμὴν γνώμην Ἐρινυῖες δύνανται νὰ ἐννοηθῶσι, καὶ τὰ
πλῆκτρα τῆς συνειδήσεως, ὅπως λαμβάνουσιν οἱ κολα-
ζόμε-

βάνει ὅλους ἐκείνους, ὅπου παρίσαντο πλησίον του, καὶ διαπερνᾷ τὴν καρδίαν τοῦ Νέου, μὲ τὸ ξίφος· τὸ τραβᾷ, καὶ εἰς καιρὸν ὅπου ἀκόμι ἐκάπνιζε, καὶ ἦτον γεμάτων ἀπὸ ζεσθὸν αἷμα, θέλει νὰ διαπεράσῃ μὲ τοῦτο καὶ τὴν ἐδικήν του, ἀλλ' ἐμποδίσθῃ ἀπὸ τοὺς τ' αρεσῶτας. Εὔπτεται εὐθύς ὁ Νέος εἰς τὸ αἷμά του, καὶ αἱ σκιαὶ τῆ θανάτου, ἐσκέπησαν τοὺς ὀφθαλμούς του, τὰς ὁποίας ἀνοίξας εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ φωτός, μόλις τὸ ἶδε καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ὑποφέρῃ· καθὼς ἐν εὐμορφῇ κρῖνον κεκομμένον ἀπὸ τὸ ἄροτρον εἰς τὴν ρίζαν, κεῖτεται ἀδύνατον εἰς τὴν μέσην τῆς παιδείας, καὶ ἀγκαλὰ νὰ μὴν ἔχασεν ἀκόμι τὴν λευκότητά του, οὔτε τὴν λαμπρότητα, ὅπου κατὰ πολλὰ χαροποιεῖ τὰ ὄμματα, μὲ ὅλον τοῦτο ἡ γῆ δὲν τὸ θρέφει, καὶ ἡ ζωὴ του εἶναι ἐσβυσμένη. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ Τίος τοῦ Ἰδομενέως ἐθερίσθῃ ἀσπλάγχχως εἰς τὰς ἀκμάζοντας χρόνους τῆς ἡλικίας τε, ὡς ἐν ἀπαλῶν καὶ χαριέστατον ἄνδρος. Ὁ Πατήρ τε ἀπὸ τὴν ὑπερβάλλουσιν λύπην ἐγενεὶ ἀναίδητος, δὲν ἔξευρε πᾶς εὐρίσκεται, τί κάμνει, ἢ τί πρέπει νὰ κάμῃ, περιήρητο ἔξω τῶ ἑαυτῶ τε εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐρεῖνα πανταχόθεν τὸν Τίον τε.

Ὁ Λαὸς εὐσπλαγχνιζόμενος τὸν Τίον τοῦ Ἰδομενέως, καὶ φρίττων διὰ τὸ βάρβαρον ἔργον τοῦ Πατρὸς, λέγει, ὅτι ὁ Ἰδομενεὺς ἐδόθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν
τῶν

ζόμενοι ἁμαρτωλοὶ εἰς τὸν Ἀΐδην. Ἐτιμῶντο αὐταὶ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν μὲ μεγάλας τιμὰς, ἐθυσιάζοντο βόες μέλανες, καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς θυσίας ἐφυλάττετο πάντοτε μία βαθεῖα σιωπή.

τῶν Ἐρινυῶν ἀπὸ τὰς δικάϊας Θεάς. Οἱ θυμὸς τοὺς δίδει ἄρματα, καὶ χωρὶς τινος ἀναβολῆς λαμβάνουσι ξύλα καὶ πέτρας ἐπὶ χεῖρας. Ἡ ἀσυμφωνία χύνει εἰς τὰς καρδίας ὄλων ἕνα φαρμάκι θανατηφόρον. Ἐκεῖνο τὸ γένος, ὅπῃ ἦτον τρόπον τινὰ διεσπαρμένον ἀπὸ τὴν γοιήν τοῦ Διὸς, οἱ Κρήτες; λέγω, οἱ φρόνιμοι Κρήτες ἀλησμονῆσι τὴν φρόνησιν τοῦ Σοφοῦ Μίνως, τὴν ὅποιαν ἐφύλαττον πρότερον μὲ τόσῃν ἐπιμέλειαν, καὶ πλέον δὲν γνωρίζουσι τὸν ἀνελὸν ἐκείνου τῶ συ-
γειτοῦ Ἡρώος. Οἱ φίλοι τοῦ Ἰδομενέως δὲν ἐσοχά-
σθησαν ἄλλον τρόπον διὰ τὰ φυλάξωσι τὸν Βασιλέα
τῶν, εἰμὴ νὰ τὸν ἐπιστρέψωσι πάλιν εἰς τὰ πλοῖά τε·
ὅθεν ἐμβαίνοντες εἰς αὐτὰ ὁμῶς μὲ αὐτὸν, παραδίδον-
ται εἰς τὴν θέλησιν τῆς θαλάσσης. Οἱ Ἰδομενεὺς ἐλ-
θὼν εἰς τὸν ἑαυτὸν τε ἄρχισε γὰρ τὰς εὐχαριστᾶ, ὅτι τὸν
ὑπεξήγαγον ἀπὸ μίαν γῆν, ὅπῃ ἔβρεξε μὲ τὸ αἷμα
τῶ Τίᾶ τε; καὶ ὅπῃ ποτὲ δὲν ἤθελε δοκῇ εἰς αὐτὴν
νὰ κατοικήσῃ. Οἱ ἄνεμοι τοὺς ἔφερον εἰς τὴν Ἑσπε-
ρίαν, καὶ ἐκεῖ ἐθεμελίωσαν ἕνα νέον Βασίλειον εἰς τὸν
τόπον τῶν Σαλεντίνων.

Οἱ Κρήτες μὴν ἔχοντες πλέον Βασιλέα, ὅπου νὰ
τὰς διοικῇ, ἀπεφάσισαν νὰ ἐκλέξωσιν ἐκεῖνον, ὅπῃ
ἤθελε φυλάξῃ τὴν ἀκεραιότητα καὶ καθαρότητα τῶν
Νόμων ἀμιτάβλητον. Τὴν δὲ Τάξιν τῆς ἐκλογῆς κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον θέλει τὴν κάμωσιν. Συνήχθησαν ἐ-
δῶ ὅλοι οἱ Πρόκριτοι τῶν ἑκατῶν Πόλεων, καὶ ἤδη ἄρ-
χισαν τὰς θυσίας. Ἐπροσκαλίσθησαν οἱ Σοφώτατοι
τῶν πλησιεστέρων Γενῶν, διὰ νὰ ἐξετάσωσι τὴν φρόνη-
σιν καὶ ἀρετὴν ἐκείνων, ὅπου ἤθελε φανῶσιν ἄξιοι γὰρ
Βασιλεύσωσιν. Ἐτοιμάσθησαν δημόσιοι Ἀγῶνες, εἰς
τοὺς

τῆς ὁποίους πρέπει νὰ ἀγωνισθῶσιν ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅ-
 πῃ ζητοῦσι τὴν ἀξίαν. Ἐπειδὴ θέλει δοθῶσι τὰ Βα-
 σιλικὰ σημεῖα διὰ δῶρον καὶ ἀνταμοιβὴν τῆς νίκης εἰς
 ἐκεῖνον, ὅπου ἤθελε κριθῇ νικητὴς τῶν ἄλλων τόσον
 εἰς τὰ τοῦ νοός, ὅσον καὶ εἰς τὰ τῷ σώματος χαρί-
 σματα. Ζητεῖται παρ' ἡμῶν ἕνας Βασιλεὺς ὅπῃ νὰ ᾔ-
 ναι δυνατὸς, καὶ ἐπιτήδειος καὶ τὸ σῶμα, καὶ νὰ ἔχῃ
 τὴν ψυχὴν ἐσολισμένην μὲ φρόνησιν, καὶ ἀρετὴν. Διὰ
 τὴν ὁποίαν αὐτὴν αἰτίαν προσκαλεῖνται ἐδῶ ὅλοι οἱ
 ξένοι.

Οἱ Ναυσικράτης ἀφ' ἧς διηγῆθαι εἰς ἡμᾶς αὐτὴν τῆς
 θαυμάσιον ἱστορίαν, ἔτως εἶπε. Σπουδάσατε λοιπὸν,
 ὦ ξένοι, νὰ ἔλθῃτε εἰς τὴν συνάθροισίν μας. Θέλε-
 τε ἀγωνισθῇ μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ εἰάν οἱ Θεοὶ ἐδιώρι-
 σαν εἰς κανέναν ἀπὸ ἐσᾶς τὴν νίκην, αὐτὸς θέλει ᾔ-
 ναι Βασιλεὺς ταύτης τῆς Νήσου. Ἡμεῖς τὸν ἡκολου-
 θήσαμεν χωρὶς καμμίαν ἐπιθυμίαν νίκης, ἀλλὰ μό-
 νη περιεργείᾳ φερόμενοι, διὰ νὰ ἰδῶμεν ἕν θέαμα ἄ-
 γω παράδοξον.

Ἐφθάσαμεν ἐδηγούμενοι παρ' αὐτοῦ εἰς ἕνα μεγα-
 λώτατον τόπον περιτριγυρισμένον ἀπὸ ἕνα δάσος πυ-
 κνόν. Εἰς τὴν μέσσην αὐτοῦ τῷ τόπῳ ἦτον ἕν διάση-
 μα ἐσρωμένον μὲ ἄμμον, καὶ ἡτοιμασμένον διὰ ἐκεί-
 νους, ὅπου ἔμελλε νὰ ἀγωνισθῶσιν. Αὐτὸ εἶχε κύ-
 κλωθεν ἕν μεγάλον Ἀμφιθέατρον, ἐχηματισμένον μὲ
 ἕνα ὕψωμα γῆς σκεπασμένης ἀπὸ χλωρὸν χόρτον, ἐ-
 πάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἐκάθητο ἀναρίθμητος λαός.
 Φθάνοντες ἐκεῖ, ἐλάβομεν μεγάλην τιμὴν παρ' αὐτῶν,
 ἐπειδὴ οἱ Κρήτες ἀγαμέσον ὅλων τῶν Λαῶν τῆς Οἰ-
 κωμένης εἶναι οἱ μόνοι, ὅπῃ ἀσκῶσι τὴν φιλοξενίαν,
 μὲ

μὲ μεγαλητέραν εὐγένειαν καὶ ἀκρίβειαν ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Μᾶς ἐδιώρισαν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον ἐκαθίσταμεν, καὶ μᾶς ἐπροσκάλεσαν διὰ τὰ ἀγωνισθῶμεν. Οἱ Μέντωρ ἐπροφασίδην εἰς τὴν γερωντικὴν τε ἡλικίαν, ὁ Ἀζάλης εἰς τὴν ὀλίγην του ὑγείαν· ἡ νεότης ὅμως καὶ ἡ δύναμίς μου δὲν μοὶ ἔδιδον τόπον νὰ προφασισθῶ, ἐδοκίμασα ὅμως μὲ ἐν κοίταγμα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Μέντορος, διὰ νὰ καταλάβω ἀπὸ κανένα του σημεῖον τὴν γνώμην του, καὶ καταλαμβάνων, ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἀγωνισθῶ, ἐδέχθην τὴν πρόσκλησιν, ἐξεδύθην τὰ φορέματα, καὶ ἀλειφθεὶς εἰς ὅλα τὰ μέρη μὲ γλυκὺ καὶ λαμπρὸν ἔλαιον ἐμίγην μὲ τὰς ἀγωνιστὰς. Ἡκούσθην ἀπὸ κάθε μέρος, πῶς ἐγὼ ἤμην ὁ Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ ἦλθον νὰ ἀγωνισθῶ διὰ νὰ λάβω τὴν νίκην. Πολλοὶ Κρήτες μὲ ἐγνώρισαν, οἱ ὅποιοι ἦσαν εἰς τὴν Ἰθάκην, εἰς τὸν καιρὸν ὅπου ἐγὼ ἤμην βρέφος.

Πρῶτος Ἀγὼν ἦτον ἡ Πάλη (α), εἰς τὸν ὁποῖον ἕνας Ρόδιος τράκοντα πέντε ἐτῶν ἐφάνη νικητὴς ὅλων τῶν

(α) Οἱ Παλαιοὶ εἶχον διαρισμένους τινὰς ἀγῶνας πλησίον τῆς Πόλεως Ὀλυμπιάδος (ἣτις λέγεται ἡδὴ Σταυρὸς, καὶ κεῖται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ εἰς τὸν Μωριά, εἰς τὴν τοπarchίαν τῆς Ἡλίδος), τοὺς ὁποίους ἐόρταζον εἰς κάθε πέντε χρόνος. Ἐκ ταύτης ὡς ομάδῃ αὕτη ἡ Πενταετηρίς, Ὀλυμπιάς, ἣτις ἤρξατο μὲν τὴν ἀλωσιν τῆς Τρωάδος ἐτεσε 408, καὶ πρὸ Χριστοῦ γεννήσεως 765. Πρῶτος Ἀγὼν ἦτον ὁ Δρόμος, δηλ. νὰ τρέξῃ τις ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τοῦ

5αδ'18

τῶν ἄλλων ὅπου ἐτόλμισαν νὰ παλαίσωσι μετ' αὐ-
 τοῦ· εἶχεν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς Νεότητος. Οἱ βρα-
 χιο-

σαδίκ ἕως εἰς τὴν ἄλλην πεζῇ, ἢ ἵππεύς, ἢ μὲ τὸ
 ἀλογάμαξον· Τὸ Ἄλμα, νὰ πηδήσῃ τὰς τρεῖς. Οἱ Δί-
 σκος, ἢ λίθινος, ἢ σιδηρῆς, ἢ χαλκῆς, ἀλλὰ στρογγυ-
 λὸς καὶ βαρὺς, καὶ ὅσοι τὸν ἐρρίπτουν ὑψηλότερον, ἢ
 μακρύτερον ἐλάμβανον τὸ βραβεῖον. Ἡ Πάλι, τὸ πά-
 λαισμα, ὅταν οἱ δύο μαχηταὶ ὁλόγυμνοι καὶ ἀλειμμέ-
 νοι τὸ σῶμα μὲ ἔλαιον ἐμάχοντο, διιχυρίζομενοι νὰ
 ρίψῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ γῆς. Πυγμῇ, νὰ συναντικτυ-
 πῶνται ἰσάμενοι οἱ δύο ἀντίπαλοι μὲ τοὺς γρόθους.
 Οἱ τοῖετοι ἐκαλεῖντο Πυγμαῖχοι, καὶ κοινότερον γροθο-
 κόποι· τῷ Ἀλματος τὸ μέτρον ἦτον τοῖετον.

Εἷς ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πηδησκαφεῦλος· τῷ
 δὲ Δίσκῳ.

Δίσκουε δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολειπομένων.

Μετὰ ταῦτα προσέθηκεν καὶ ἄλλες· ὡς τὴν διὰ χει-
 ρῶν ἔθλησιν, τὸ τρέξιμον τῶν ἵππων, καὶ τὸν Παγ-
 κρατιαστὴν, ἢ Παγκράτιον, ἥτοι νὰ ἔρχεται τρέχων
 ἀντικρὺ τοῦ ἀντιπάλου μὲ τὸν γρόθον συκαμένον, καὶ
 πλυσιάζων νὰ συκῶνῃ καὶ τὸν δεξιὸν πόδα, καὶ ἢ νὰ
 τὸν λακτίσῃ, ἢ νὰ τὸν ὠθήσῃ μὲ τὸ γόφυ, νὰ τὸν
 κτυπήσῃ καὶ μὲ τὸν γρόθον ἐν ταύτῳ διὰ νὰ τὸν ρίψῃ καὶ
 γῆ. Οἱ Δρόμοι, ὁ Δίσκος, τὸ Ἄλμα καὶ τὸ Παγκρά-
 τιον, παίζονται μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὴν Θεσσα-
 λίαν, καὶ εἰς ὅλην τὴν Ελλάδα. Οὗτοι οἱ Ἀγῶνες
 ἐκαλοῦντο Γυμνακί, ἐπειδὴ ὅσοι ἐμάχοντο ἦσαν ὁ-
 λόγυμνοι. Παλαίσραν ὠνόμαζον τὸ χολεῖον, εἰς τὸ
 ὁποῖον ἐμάχοντο οἱ νέοι τὴν τέχνην. Οἱ Διδάσκα-
 λοι ἐκαλοῦντο Γυμνασαί, ὅσοι μετῆρχοντο τῆς πέν-
 τε ἀγῶνας ἐλέγοντο Πένταθλοι, καὶ ὅσοι ἐπικούσαν,
 Παγκρατιασταί. Αὐτοὶ οἱ Ἀγῶνες κατ' ἀρχὰς διαρί-
 σθη-

χίονές του ἦσαν νευρώδεις καὶ παχεῖς· εἰς κάθε παραμικρὰν κίνησιν, ὅπως ἔκαμνεν, ἐφαίνοντο οἱ μυῶνες. Ἡ εὐκίνησις τῶν μελῶν του τοιαύτη ἦτον, ὥστε ἠδύναντο νὰ ἀκολουθῶσι κάθε ἐσωτερικὴν ὀρμὴν. Δὲν μοὶ ἐφάνη ἄξιον νὰ νικηθῶ παρ' αὐτῶν. Αὐτὸς θεωρῶν τὴν ἀδυναμίαν τῆς τρυφερᾶς καὶ Νεότητος ἠθέλησε νὰ τραβιχθῇ, μὰ ἐγὼ δὲν τῷ ἔδωκα καιρὸν μὲ τὴν ἀφψησίδα μου. Γενομένης τῆς ἐμβολῆς, τόσον ἔσφριξεν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ὅπου ἐμείναμεν δίχως ἀναπνοήν. Ἐμίξαμεν ὦμον μὲ ὦμον, καὶ πόδα μὲ πόδα. Ἐτινῶνόντο τὰ νευῖα ἀπὸ τὴν μεγάλην βίαν, συρῆπτοντο οἱ

σθισαν ἀπὸ τὸν Ἡρακλέα εἰς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, καὶ οἱ Νικηταὶ ἐσεφανώοντο μὲ κότινον, τοῦτο μὲ κλάδον ἀγριελαιᾶς, Πίτυος, ἥτοι κακκαριαῖς, μὲ σέδινον, καὶ μὲ δάφνην. Ὁ Κύκλος τῶν Ὀλυμπίων ἀγῶνων εἶχεν ἐξ ἐνὸς μέρους τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, καὶ ἐκ τῶ ἐτέρου ἄπειρα ξίφη γυμνά καὶ κοπτερά. Ὁ τόπος, ὅθεν ἤρχιζον τὸν δρόμον τὰ ἄλογα, ἐλέγετο Ἀφειτηρία, καὶ δὲν ἦτον ἄλλο, εἰμὴ μία γραμμὴ, ἥ ἐν χοινίον ἐκτεταμένον πλαγίως, εἶδον τὰ ὁποῖα ἔσαντο οἱ ἵπποι, ἢ αἱ ἄμαξαι, καὶ ἀτέμνον τὸ σημεῖον διὰ νὰ τρέξωσιν. Οὕτως εἰσέβαινον εἰς τὸν δρόμον, σπευδαζοντες μὲ ὅλην τὴν δύναμιν νὰ φθάσωσι πρὸς τὸν Ὄρεν, ἡ τέλος τοῦ δρόμου, τὸ ὁποῖον ἦτον ἓνας σῦλος, ὁλόγυρα εἰς τὸν ὁποῖον· ἔπρεπε νὰ ἔλθωσιν ἐπτάκις διὰ νὰ λάβωσι τὸ βραβεῖον. Ἀνίσσως λοιπὸν καὶ ὠθοῦντο ἢ πρὸς τὸν σῦλον, ἢ πρὸς ἄλλην ἄμαξαν, ἐλαττωῶς κατεκόπτοντο, ἐπεὶ δὲ ἔτρεχον μὲ μεγάλην ὀρμὴν. Ἐκ ταύτης τῆς ἀρχῆς πλάττει καὶ ὁ Συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τοῦ Τηλεμάχου, ὅτι ἐγίνοντο οἱ αὐτοὶ καὶ εἰς τὴν Κρήτην.

οὐ βραχίονες ἐλικοειδῶς, καὶ κατ' εἰς ἀπὸ ἡμᾶς ἐδοκίμαζε νὰ συκάσῃ τὸν ἀντίπαλόν του ἀπὸ τὴν γῆν. Πότε ἔπασχε νὰ μὲ προλάβῃ σπράχνοντάς με ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος, πότε νὰ μὲ ῥίψῃ ἀπὸ τὸ ἀριστερόν· ἐν ᾧ αὐτὸς ἔτα μὲ ἐδοκίμαζεν, ἐγὼ τὸν ἔσπρωξα μὲ τέσσην βίαν, ὅπου ἔκλιναν αἱ πλάταις τε, καὶ ἔπεσε κάτω, καὶ πίπτων ἐτράβιξε καὶ ἐμένα ἐπάνωθεν του. Ματαίως ἔπασχε διὰ νὰ μὲ γυρίσῃ ὑποκάτω του, ἐπειδὴ τὸν ἐκράτουν ἀκίνητον ὑποκάτω μου. Τότε ἠκολούθησεν ὁ κρότος τοῦ λαοῦ ὅπου ἐφώναζεν, ἡ νίκη εἶναι τοῦ γιού τῷ Ὀδυσσεύς. Ἐγὼ ἔπειτα δίδων τὴν χειρὰ μου εἰς τὸν Ῥόδιον, τὸν ἐσύκωσα ἀπὸ τῆς γῆς.

Ἐσάθη πλέον δύσκολος ἢ Πυγμαχία· εἰς αὐτὸν τὸν Ἀγῶνα ἤθελε λάβῃ μεγάλην δόξαν ὁ γιὸς ἐνὸς πλουσίου πραγματευτοῦ ἀπὸ τὴν Σάμον. Ὅλοι οἱ ἄλλοι τῷ ἔδωσαν τὴν νίκην ὑποχωρήσαντες, ἐγὼ ὅμως ἔλαβον ἐλπίδα νὰ ιικήσω. Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀγῶνος κακῶς μὲ διέθικε· μὲ ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὸν σῶμαχον τόσον σφοδρῶς, ὅπου ἐξέρασα ἀρκιτὸν αἷμα, καὶ ἐκ τούτου περιχύθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου μία ζοφερὰ σκοτοδίνη. Ἐκινδύνευσά νὰ πέσω. Αὐτὸς θεωρῶν με εἰς τοιαύτην εἴσειν, ἀνεδιπλασίαζε τὰς πλαγὰς, καὶ μὲ εἶχεν εἰς μεγάλην σενοχωρίαν. Τότε ἡ φωνὴ τοῦ Νέκτορος καλοῦσά με κατ' ὄνομα, καὶ λέγουσά μοι, τίς τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀφένεσαι νὰ νικηθῇς; μὲ ἐνδυνέμασεν. Ὁ θυμὸς μοι ἔδωκε νέαν δύναμιν, καὶ ἀπέφυγον πολλὰς πληγὰς, αἱ ὁποῖαι ἤθελον μὲ καταπονέσῃ. Ἐν τῇ μεταξὺ ὅπου ὁ Σάμιος ἐμάκρυνε τὸν βραχίονά του, διὰ

διὰ τὰ μὲ κτυπήσῃ, τὴν ἐπρόλαβα ἐγὼ καὶ κτυπὼν-
τάς τον σφοδρῶς, τὸν ἔρριψα εἰς τὴν γῆν. Εὐθὺς ὅπῃ
ἔπεσε χαμαὶ τῇ ἑδῶκα τὴν χεῖρά μου διὰ τὰ τὸν ἐ-
γείρω, αὐτὸς ὅμως ἠγέρθη μόγις τοῦ γεμάτος ἀπὸ
αἵμα καὶ κοινορτόν· διὰ τὸ ὅποιον μεγάλως ἐντραπείς
δὲν ἐτόλμισε νὰ ἀναδεχθῇ τὸν Ἀγῶνα.

Μετὰ τοῦτο εὐθὺς ἄρχισαν τὰ Ἰπποδρόμια, εἰς
τὰ ὅποια ἐμοιράσθησαν αἱ ἄμαξαι κατὰ τύχην. Ἡ
ἐδική μου ἦτον μικροτέρα. καὶ ταχυτέρα διὰ τὴν ἐλα-
φρότητα τῶν τροχῶν, καὶ διὰ τὴν δύναμιν τῶν ἀλό-
γων. Οὔποτε ἀρχίσαμεν τὸν δρόμον ἢ νῆφος ἀπὸ
κοινορτόν ἐμπόδισε τὴν θεωρίαν μας, καὶ ἐφαίνετο, ὅ-
τι ἐσκίεπαζε τὸν Οὐρανόν. Κατ' ἀρχὰς ἄφισα νὰ
διαβῶσιν ἀπ' ἐμπροσθέν μου ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἐἷνας
νέος Λακεδαιμόνιος ὀνομαζόμενος Κράντωρ εἰς τὴν ἀρ-
χὴν ἄφινε τοὺς ἄλλους ὀπισθέν του, καὶ ἐφαίνετο
πρῶτος πάντων, καὶ ἕνας Κρητικὸς ὀνομαζόμενος Πο-
λύκλητος ἠκολούθει πλησίον αὐτοῦ. Οἱ Ἰππόμεαχος
συγγενὴς τοῦ Ἰδομενείως, ἐπιθυμῶν νὰ γένη διάδοχος
τῆς Βασιλείας του, ἔδιδεν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ἵππους
του, ὅπου ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ ἰδρώτα, καὶ ἔκυπτεν ὁ-
λος πρὸς τὰς κυματούμενας χαίτας τῶν· ἡ κίνησις τῶν
τροχῶν τῆς ἀμάξης του τόσον ἦτον ὀρμητικὴ, ὅπου ἐ-
φαίνετο οἱ τροχοὶ ἀκίνητοι, ὡς τὰ πτερὰ ἐνὸς Ἀέτου
ὅποτεν σχίζων τὰ νέφια ἵπταται μὲ τόσῃ ταχύτη-
τι, ὅπου δὲν δύναται νὰ διαγνωσθῇ ἡ κίνησις του.
Οἱ ἵπποι εἰς τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἐπαχούμην παρακινή-
θάντες ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων, ἔλαβον με-
γάλην τάλμην, καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχωσι μὲ μεγαλη-
τήραν ὀρμὴν, ὥστε ὅπου λαμβάνων δρόμον τυχύτατον,
ἀφισα

ἄφισα ὀπιθέειν με ὅλως ἐκείνης, ὅπῃ ἔτρεχον με ταχύ-
τητα.

Ὁ Ἰππόμαχος συγγενὴς τῷ Ἰδομενέει εἰς καιρὸν ὅ-
πῃ παρῴρμει τὰς ἵππους τα βιαίως, ἔπεσε τὸ ἀνδρείο-
τερον ἀπὸ αὐτὰς κατὰ γῆς, καὶ διὰ τοῦ πτώματός τε
ἔρριψε τὴν ἐλπίδα τοῦ κυρίου τε ἀπὸ τὸ νὰ νικήσῃ.
Ὁ Πολύκλυτος κλίνων τὴν κεφαλὴν του ἐπάνω εἰς
τοὺς ἵππους του, δὲν ἠδυνήθη νὰ σαθῇ σαθερός, ἔάλ-
λα με ἓνα τιναγμὸν ἔπεσε κάτω. Ἐφυγον ἀπὸ τὰς
χεῖράς του τὰ ἡνία (γκέμια, ἐσάθη ὅμως εὐτυχῆς ὅ-
που δὲν τῷ ἔφυγεν ὁμοῦ με αὐτὰ καὶ ἡ ζώη· ὑπε-
ρέβην καὶ τὸν Κράντορα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐφοβούμεν·
αὐτὸς θεωρῶν με με ὀφθαλμοὺς πλήρεις θυμοῦ ὅτι
τῷ ἐπλησίασα, ἐδιπλασίασε τὴν ὀρμὴν τοῦ δρόμου
του. Πότε ἐκάλει εἰς βοήθειαν τοὺς θεοὺς, καὶ τοὺς
ὑπέσχετο πλουσιώτατα ἀφιερῶματα, καὶ πότε ἐπετί-
μει τοὺς ἵππους του, διὰ νὰ τοὺς δώσῃ περιαισθητέραν
εὐτολμίαν· αὐτὸς ἐφοβεῖτο διὰ νὰ μὴν τὸν παρέλθῃ
ἀφίνωντάς τον εἰς τὸ περίφραγμα τοῦ σαδίου, ἐπειδὴ
ὄντες οἱ ἵπποι μου πεφυλαγμένοι, καὶ ὀλιγώτερον κε-
κοπιακότες, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὸν διαπεράσωσι. Δὲν
τῷ ἔμεινε πλέον ἄλλη ἐλπίς, εἰμὴ νὰ μοὶ σφαλίσῃ
τὴν διάβασιν εἰς τὰ ἔμπροσθεν, διὰ τὸ ὁποῖον ὀλίγον
ἔλλειπε νὰ συντριφθῇ ὅλη του ἡ ἄμαξα εἰς τὸ περί-
φραγμα τοῦ σαδίου, ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἐσυντρίφθῃ μό-
νον ἓνας τροχός. Ἐγὼ δὲν ἐσοχάσθην ἄλλο, εἰμὴ νὰ
κάμω προθυμώτατα ἓνα γύρον, διὰ νὰ μὴ μείνῃ πε-
ριπεπλεγμένος εἰς τὴν σύγχυσίν του· καὶ κατὰ ἀλή-
θειαν τὴν ἰδίαν σιγμὴν με ἶδεν εἰς τὸ τέλος τῆ δρό-
μου· ὁ Δαὸς ἐφώναξε πάλιν, ἡ Νίκη εἰς τὸν Υἱὸν τῷ
P Οἶδον

Οδυσσείας, ὅπῃ ἐδιωρίσθη ἀπὸ τοὺς Θεὰς γὰ βασιλεύσῃ εἰς ἡμᾶς.

Μετὰ ταῦτα οἱ εὐγενέστεροι καὶ σοφώτεροι τῶν Κριτῶν μᾶς ἔφερον εἰς ἓν δάσος παλαιὸν καὶ σεβάσμιον, τὸ ὅποιον ἦτον κεχωρισμένον ἀπὸ τὴν θεωρίαν τῶν βεβήλων ἀνθρώπων. Εἰς αὐτὸ ἦσαν συνηθροισμένοι οἱ τίμιοι Γέροντες, τοὺς ὁποίους ἐδιώρισεν ὁ Μίνως Κριτὰς τοῦ Λαοῦ καὶ φύλακας τῶν Νόμων. Ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ ἐκείνων ὅπῃ ἠγωνίσθησαν εἰς τοὺς Ἀγῶνας, ἀδύνατον ἦν γὰ εὐρεθῇ ἄλλός τις ἀπὸ τὰς Θεατάς. Οἱ Σοφοὶ ἔπειτα ἠνοιξαν τὰς Βίβλους, εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν γεγραμμένοι οἱ Νόμοι τῷ Μίνως. Αἰσθασιόμην ἐγὼ εἰς τὸν ἑαυτέν μου μίαν μερικὴν εὐλάβειαν καὶ αἰδῶ, διὰ τὴν παρουσίαν ἐκείνων τῶν σεβασμιῶν Γερόντων, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἄξιοι εὐλαβείας περισσώτερον διὰ τὸ μακρὸν γῆρας, τὸ ὅποιον δὲν ἐπροξένει εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Νοός των βλάβην τινά. Ἐκάθισαν κατὰ τάξιν εἰς τοὺς τόπους των, καὶ ἦσαν ἀκίνητοι. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦς ἦσαν λευκότριχες. καὶ ἄλλοι διὰ τὴν πολυτείαν των ὀλοτελῶς φαλακροί. Ἐλαμπεν εἰς τὸ πρόσωπόν των μία γλυκεῖα καὶ παιθήνιος φρόνησις· δὲν ἦσαν καταφερεῖς εἰς τὸ ὀμιλεῖν, ἀλλ' ἔτε εἰς τὸ πολυλογεῖν ματαίως, εἰμὴ ἔλεγον ἐκεῖνα, ὅπου εἶχον ἀποφασίσῃ. Ὅταν δὲν ἐσυμφώνουν κατὰ τὰς γνώμας, ἦσαν τότεν μέτριοι διὰ γὰ ὑπερασπίσῃ ἑκάστος τὴν γνώμην του, ὅπου ἐσοχάζετο τις, ὅτι ἦσαν ὅλοι μίᾳς γνώμης. Ἡ πολυχρόνιος πείρα τῶν παρελθόντων πραγμάτων, καὶ ἡ ἔξις τῷ κόπου, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς μίαν ἐξαίρετον μάθησιν, διὰ γὰ διακρίνωσιν ὀξείως κάθε ὑπόθεσιν. Ἐκείνο ὅμως ὅπῃ περισσώτερον

ἔδει-

ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς τὴν τελειότητα ἥτον τὸ γαληνὸν τῶν καρδιῶν των, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὰ ἄφρονα πάθῃ, καὶ ἀπὸ τὰς ἀκαταστάτους ὁρμὰς τῆς Νεότητος· ἐνήργει εἰς αὐτοὺς ἡ μόνη φρόνησις, καὶ ὁ ἀφέλιμος καρπὸς τῆς μακρᾶς των ἀρετῆς ἦτον, ἡ ὑποταγὴ τῶν αἰσχροῶν ἐπιθυμιῶν των, εἰς τόσον ὅπου ἔχαίροντο ἀσμένως μίαν ἀληθῆ καὶ λαμπρὰν εὐφροσύνην, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν τοῦ ὄρθου λόγου, καὶ ἀνήκει εἰς παρομοίας ψυχάς. Περιεργαζόμενος μὲ μεγάλου μου θαυμασμόν αὐτὰς τὰς καλλονὰς τοῦ σεβασμίου Γῆρατος, ἐπεθύμουν ἂν ἦτον δυνατόν νὰ βραχύνη ἡ περίοδος τῆς ζωῆς μου, διὰ νὰ φθάσαι ταχύτερον εἰς ἓν τοιοῦτον αἰδέσιμον Γῆρας. Οἱ χρόνοι τῆς Νεότητος μοὶ ἐφαίνοντο δυσυχεῖς, ἐπεὶδὴ εἶναι πολλὰ μακρὰν ἀπὸ ἐκείνῃ τὴν ὀξυδερκῇ καὶ ἀτάραχον ἀρετῇ.

Οἱ Πρεσβύτατος ἐκείνης τῆς τιμίας συνελεύσεως τῶν Γερόντων ἠιοῖζε τὴν βίβον τῶν Νόμων τοῦ Μίνως, ἡ ὁποία ἦτον ὑπερμεγέθης, καὶ ἐφυλάττετο κλεισμένη εἰς μίαν χρυσὴν θύκην, μὲ διάφορα ἀνάματα. Οἱλοι ἐκεῖνοι οἱ Γέροντες ἠσπάζονταν μετ' εὐλαβείας, ἐπεὶδὴ ἔλεγον, ὅτι μὴ τοὺς Θεοὺς, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ ἀνώτατοι Νομοθέται, δὲν εἶναι ἄλλο τι τοσαῦτον ἱερόν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅσον οἱ Νόμοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι διαρισμένοι εἰς τὸ νὰ τὰς καταστήσωσιν ἀγαθούς, φρονίμους, καὶ εὐτυχεῖς. Ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουσιν εἰς τὰς χεῖράς των τοὺς Νόμους διὰ νὰ κυβερνῶσι τὰς Ἀγοὺς, πρέπει καὶ αὐτοὶ νὰ κυβερνῶνται ἀπὸ τοὺς Νόμους, ἐπεὶδὴ ὁ Νόμος πρέπει νὰ βασιλεύῃ, καὶ ὅχι ὁ ἄνθρωπος. Πρὸς τέτοις ὁ Πρόεδρος τῆ Συνεδρίου

ἐπρόβαλε τρία ζητήματα, τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ διαλυθῶσι κατὰ τὴν ἀρίσκειαν τῷ Μίνως.

Ἐζητήετο πρῶτον ποῖος εἶναι ὁ πλέον ἐλεύθερος μεταξὺ εἰς τὰς ἀνθρώπους; Μερικοὶ ἀπεκρίθησαν, ὅτι εἶναι ἓνας Βασιλεὺς, ὅπου ἔχει μίαν αὐτοδύναμον ἐξουσίαν εἰς τὸν λαόν του, καὶ ὅπου εἶναι Νικητὴς ὅλων του τῶν ἐχθρῶν. Ἄλλοι ἔλεγον, πῶς εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ὅπῃ δὲν ὑπανδρεύετο, ἀλλ' ἔζη ἐλευθέρως διερχόμενος εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν διαφόρους τόπους, χωρὶς ποτὲ νὰ ὑπόκειται εἰς τὰς Νόμους τινὲς ἔθιους. Ἔτεροι ἐσοχάζοντο ἓνα πλούσιον γεμάτον ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ. Ἐφантаζόντο ἄλλοι ἓνα βάρβαρον, ὁ ὁποῖος ζῶν εἰς τὰς ἐρήμους μὲ τὸ κυνήγι τε, δὲν εἶναι ὑποκείμενος, εἰς ἑδεμίαν ἐξουσίαν ἢ ἀνάγκην. Ἐπίστευον ἄλλοι, πῶς ἓνας ἄνθρωπος ὅπῃ γενεσὶ ἠλευθερώθῃ ἀπὸ τὴν δουλείαν νὰ ᾖ ὁ πλέον ἐλεύθερος, ἐπειδὴ αἰδάνεται τὴν χαρὰν τῆς ἐλευθερίας περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλου. Τελευταῖον ἔλεγον, ὅτι εἶναι ὁ ἀπεδαμμένος, ἐπειδὴ τὸν ἐλευθερώνει ὁ θάνατος ἀπὸ ὅλας τὰς δυσυχίας, καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς πλέον ἔχει εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν τινα. Ὅποτε ὅμως ἔπρεπε νὰ ἀποκριθῶ ἐγὼ δὲν ἔλαβον τινὰ δυσκολίαν, ἐπειδὴ ἐφύλαττον βαθείως ἐντετυπωμένον εἰς τὴν μνήμην μου ἐκεῖνο, ὅπου πολλάκις παρὰ τοῦ Μέντορος ἤκουσα. Ὁ πλέον ἐλεύθερος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀπεκρίθη, εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου δύναται νὰ ᾖ ἐλεύθερος εἰς τὴν ἰδίαν του δουλείαν. Εἰς ὅποιον τόπον καὶ ἂν εὔρεθῃ, καὶ εἰς ὁποίαν κατάστασιν ζωῆς καὶ ἂν ἤθελε τόχῃ, πάντοτε εὐρίσκεται ἐλεύθερος, χωρὶς νὰ φοβῆται τινὰ, εἰμὴ μόνον τοὺς Θεούς. Εἰς

ὅλί-

ὀλίγα λόγια, ἀληθῶς ἐλεύθερος ἄνθρωπος εἶναι ἐκεί-
 νος, ὅπῃ ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε φόβου, καὶ ἀπὸ κάθε ἐ-
 πιθυμίας, ὑπόκειται μόνον εἰς τοὺς Θεοὺς καὶ εἰς τὸ ὄρ-
 θὸν λογικόν. Οἱ Γέροντες μειδιῶντες ἐκοίταξαν ὁ ἑ-
 νας τὸν ἄλλον, καὶ ἐθαύμασαν ἀκράντως, ὅτι ἡ ἐπό-
 κρισίς μιν ἦτον ἡ αὐτὴ τῶ Μίνως.

Μετὰ τὴν λύσιν τοῦ πρώτου ζητήματος, ἐπρό-
 βαλαν οἱ Γέροντες τὸ δεύτερον ζήτημα οὕτω. Ποῖος
 εἶναι ὁ πλέον δυσυχὴς ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους;
 Καθ' εἰς ἔλεγεν ἐκεῖνο, ὅπου τῷ ἐφαίνεται ἀρεσόν. Ο'
 ἓνας ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἓνας ἄνθρωπος, ὅπῃ δὲν ἔχει
 πλάτη, ἔτε ὑγείαν, ἔτε τιμὴν. Ο' ἄλλος ἔλεγε πῶς
 εἶναι ἓνας, ὅπῃ τελείως εἶναι ὑπερημένος ἀπὸ φίλους.
 καὶ ἄλλος ἐσοχάζετο ἐκεῖνον, ὅπῃ ἔχει Τίς ἀχαρίστους
 καὶ ἀναξίους. Εἶχεν ἔλθῃ ἓνας Σοφὸς ἀπὸ τὴν Νῆσον
 τῆς Λέσβου, ὅς τις εἶπεν. Ο' δυσυχίστατος πάντων
 εἶναι ἐκεῖνος, ὅπῃ σοχάζεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ δυσυχῆ.
 Ἐπειδὴ δὲν εἶναι δυσυχὴς διὰ ἐκεῖνα, ὅπου πάσχει,
 ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τὴν δυσφορίαν τοῦ καὶ ἀνυπομονη-
 σίαν, τὰ ὅποια βαρύνουσι τὰς δυσυχίας, ὅπου πά-
 σχει. Τότε ὅλη ἡ συνάθροισις ὕψωσε τὴν φωνὴν καὶ
 τὸν ἐπήνεσε, καὶ καθ' εἰς ἐσοχάζετο, ὅτι ἐνίκησεν εἰς
 αὐτὸ τὸ ζήτημα ὁ σοφὸς Λέσβιος. Μ' ὅλον τοῦτο ἐ-
 ρωτώμενος καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθην κατὰ τὴν διδασκαλίαν
 τοῦ Μίνωρος. Ο' πλέον δυσυχὴς εἶναι ὁ Βασιλεὺς,
 ὅπου φαντάζεται νὰ ᾔῃαι εὐτυχὴς ἀπὸ τὰς δυσυχίας
 τῶν ἄλλων ἀνθρώπων· διὰ ταύτην τὴν τυφλότητα εἶ-
 ναι διπλᾶ δυσυχὴς, ἔπειδὴ δὲν γνωρίζει τὴν δυσυ-
 χίαν τοῦ, μήτε δύναται νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ αὐτὴν,
 ἀλλὰ μάλιστα φοβεῖται νὰ τὴν γνωρίσῃ. Ἡ ἀλήθεια

δὲν εὐρίσκει διάβασιν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν
κολάκων διὰ τὰ φθᾶσι ἕως εἰς αὐτόν. Τυραννέμενος
ἔτις ἀπὸ τὰ πάθη του δὲν γνωρίζει τὸ χρέος του,
δὲν δοκιμάζει ποτὲ τὴν χαρὰν τοῦ νὰ εὐεργετῇ, ἕτε
αἰσθάνεται τὰς γλυκύτητας τῆς κατάρως ἀρετῆς· διὰ
τοῦτο εἶναι δυσυχὴς, καὶ πρεπόντως εἶναι τοιοῦτος.
Ἡ δυσυχία του αὐξάνει κατ' ἡμέραν, αὐτὸς τρέχει
εἰς ἀφανισμόν, καὶ οἱ Θεοὶ ἐτοιμάζονται νὰ τὸν τιμω-
ρήσωσι μὲ μίαν αἰώνιον παιδευσιν πρὸς κατασχύτην
τῆς ἀνοήτης διοικήσεώς του. Ἐμαρτύρησεν ὅλη ἡ συνά-
θροισις, ὅτι ὁ σοφὸς Λέσβιος ἐνίκηθη ἀπὸ ἐμὲ, καὶ οἱ
Γέροντες ἐφανέρωσαν, ὅτι ἡ γνώμη μου ἦτον ἡ αὐτὴ
τῇ Μίῳως.

Τρίτον ζήτημα ἐπροβάλλετο, ὅτι ποῖος Βασιλεὺς
ἔπρεπε νὰ προτιμᾶται περιωδέτερον, ἢ ἕνας ἔμπειρος καὶ
ἀήττητος εἰς τοὺς πολέμους, ἢ ἕνας ἀπρακτος τῆς πο-
λεμικῆς, μὰ ἄξιός καὶ ἱκανὸς νὰ κυβερνᾷ τοὺς Λαοὺς
εἰς εἰρήνην μὲ τὴν σοφίαν τῶν Νόμων; Οἱ περιωδέτε-
ροι ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἔπρεπε νὰ προτιμηθῇ ὁ ἀήττητος
εἰς τὰς πολέμους· τί ὄφελος, ἔλεγον αὐτοῖς, νὰ ἔχωσιν
οἱ Λαοὶ ἕνα Βασιλέα, ὅπως νὰ διοικῇ μόνον εἰς εἰρήνην
τὰς ὑποκειμένες τε, καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ τοὺς διαφεν-
τεύσῃ εἰς καιρὸν πολέμου; Νικᾶται καὶ αὐτὸς τότε ἀ-
πὸ τὰς ἐχθρῶν, καὶ οἱ ὑποχείριοί του γίνονται ἀνδρά-
ποδα. Ἐβεβαίουν ἄλλοι, ὅτι ἕνας Βασιλεὺς εἰρηνικὸς
ἦτον προτιμότερος, ἐπειδὴ φοβούμενος τὸν πόλεμον,
ἤθελε κάμῃ κάθε τρόπον διὰ νὰ τὸν ἀποφεύγῃ. Τού-
ναντίον ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι ἕνας Βασιλεὺς μαχητὴς
καὶ νικητὴς ἀγωνίζεται περιωδέτερον διὰ τὴν δόξαν τῶν
ὑπηκόων του, πᾶρεξ διὰ τὴν ἐθνικὴν τοῦ, καὶ ἀποτε-
λεῖ

λαί ἐξουσιασὰς τῶν ἄλλων ἐθνῶν τοὺς ὑπὸ χεῖρα, ἐν ᾧ ἓνας ὀκνηρὸς Βασιλεὺς τοὺς φυλάττει εἰς μίαν ἄτιμον καὶ ῥάθυμον ζῶν. τελευταῖον κελευσθεὶς νὰ φανερώσῃ τὴν γνώμην μου, ἔτως ἀπεκρίθην.

Εἰκὺνός ὁ Βασιλεὺς ὅπου δὲν ἰξέυρει νὰ διοικήσῃ τὸν Λαόν του, εἰμὴ ἢ εἰς τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης, ἢ τοῦ πολέμου, καὶ δὲν εἶναι ἄξιος καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίσσειαν, εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον Βασιλεὺς. Ἀνίσως ὅμως καὶ συγκρίνομεν ἓνα Βασιλέα ἔμπειρον εἰς τὰ πολεμικά, μὲ ἓνα ἔμπροκα βασιλέα, ὁ ὁποῖος εἶναι ἱκανὸς διὰ νὰ οἰκονομήσῃ καλῶς τὰ τοῦ πολέμου, μὲ τὸ μέσον ἀξίαν τα στρατηγῶν, μοὶ φαίνεται πῶς πρέπει νὰ προτιμηθῇ ὁ δεύτερος. Ἐνὰς Βασιλεὺς ὅπου εἶναι ὅλος δεδομένος εἰς τὸν πόλεμον, καὶ θέλει πάντοτε νὰ πολεμῇ διὰ νὰ αὐξάνῃ τὸ Βασίλειόν του, καὶ τὴν ἰδίαν του φήμην, φέρει εἰς ἀφανισμόν τοὺς ὑποκειμένους τε. Τί ὠφελεῖ τὸν Λαὸν νὰ ἔχῃ Βασιλέα τροπαιοῦχον, ὅταν αὐτοὶ ἦναι δυσυχεῖς; Οἱ πολυχρόνιοι πόλεμοι σύρουσι μεθ' ἑαυτῶν πολλὰς ἀταξίας. Βάνονται εἰς ταραχὴν οἱ ἴδιοι Νικηταὶ εἰς ἐκείνους τοὺς ταραχάδεις καιροὺς. Πόσῃν ζημίαν ἐπροξένησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ νίκη ὅπου ἔλαβον οἱ Ἕλληνες κατὰ τῆς Τρωάδος; Ἐμεινε πλεόν παρά δέκα χρόνων διάσῃμα ἄνευ τῶν Βασιλέων ὅπου τὴν ἐνυβερνοῦσαν. Ὡς ἐκαστὸν πρᾶγμα εἶναι εἰς ταραχὴν διὰ τὸν πόλεμον. Οἱ Νόμοι, ἡ Γεωργικὴ, καὶ ὅλαι αἱ τέχναι φθείρουσι τὴν δύναμίν των. Οἱ πλεόν ἐξαίριτοι Βασίλεις, ἐν ὧσφ διαρκεῖ ὁ πόλεμος εἶναι ἀτακασμένους νὰ πράττωσι τὰ μεγαλότερα κακὰ ἐναντίον τῶν Νόμων, καὶ νὰ μεταχειρίζονται τοὺς κακοτρόπους. Πά-

σοι κακοποιοὶ εἶναι, τῶν ἰποίων ἡ αὐθάδεια ἀνταμείβεται εἰς τὸν πόλεμον, ἡ ὁποία ἐπαιθεύετο ἂν ἦσαν εἰρήνη; Καίνεα ἔστος δὲν ἔλαβε Βασιλέα μαχητὴν, ὁ ποῦ δὲν ἠναγκάσθη νὰ ὑποφέρει πολλὰς δυσυχίας, τὰς ὁποίας ἐπροξένησεν ἡ ὑπερηφάνεια ἐκείνου. Ὁ Νικητὴς Βασιλεὺς μεθυσμένος ἀπὸ τὴν φιλοδοξίαν διαφθείρει τόσον τὸ γένος τε, ὅσον καὶ τὰ γένη ὅπου νικήσῃ, καὶ μὴ κλίνων εἰς ἀγάπην δὲν δύναται νὰ ἐργήσῃ νὰ δοκιμάσωσιν οἱ ὑποκείμενοί του τοὺς καρπούς ἐγὼς πολέμου, ὅπου δὲ αἰτὸν ἔλαβεν εὐτυχὲς τέλος. Αὐτὸς εἶναι ὅμοιος μὲ ἕναν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θέλων νὰ διεκδύσῃ τοὺς ἀγρούς του ἀπὸ τὴν βλάβην τοῦ πλησίον του, ἀρπάζει καὶ τοὺς ἀγρούς ἐκείνου, καὶ ἵππειτα, μὴν ἔχων τὴν τέχνην διὰ νὰ τοὺς καλλιεργήσῃ ἢ νὰ τὰς σπεῖρῃ, ὑστερεῖται τὰς καρπούς των. Ὁ τοιοῦτος φαίνεται ὅτι ζῇ, διὰ νὰ φθείρῃ, καὶ νὰ ταραττῇ τοὺς λαούς του, καὶ ὅχι νὰ τοὺς κυβερνᾷ μὲ μίαν συνετὴν διοίκησιν.

Ἄς ἔλθωμεν τῶρα εἰς ἕνα εἰρηνοποιὸν Βασιλέα. Αὐτὸς δὲν ζητεῖ τὰ μεγαλεῖα τῶν ὅπλων, δὲν ταραττει τὴν ἡσυχίαν τοῦ Λαοῦ του ἐπιθυμῶν νέας ἐπαρχίας καὶ Βασίλεια, ἢ θέλων νὰ ὑποτάξῃ ἐκείνους, ὅπῃ ἡ δικαιοσύνη ἐδιώρεσεν εἰς ἄλλον Βασιλέα, εἶναι ὅμως ἄξιός νὰ κυβερνήσῃ τὰς ἐδικὰς τε ὡς Πατήρ. Ἐχει πρὸς αὐτάρκειαν ὅλα ἐκεῖνα, ὅπου τῷ εἶναι ἀναγκαῖα διὰ νὰ φυλάττῃ τοὺς ὑποκειμένους του κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Εἶναι δίκαιος, μέτριος, καὶ εὐμεταχείριστος μὲ τοὺς γειτνιαζούστας: δὲν μεταχειρίζεται καίνεα πρᾶγμα ἐναντίον των, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συγχίσῃ τὴν εἰρήνην. Εἶναι πισὸς εἰς τὸ νὰ διαφυλάττῃ τὰς συνθήκας.

κας· διὰ τοῦτο οἱ Σύμμαχοί του δὲν τὸν φοβοῦνται ἔ-
 τε τὸν φθονοῦσιν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸν ἀγαποῦσι, καὶ
 τὸν ἐμπιστεύονται μεγίστως· Ἐὰν ἤθελεν ἦναι κηένεας
 γεγνιαζάν Βασιλεὺς ταραχῶδης, ὑψηλόφρων, καὶ θυ-
 μῶδης, ὅλοι οἱ ἄλλοι Βασιλεῖς τὸν ἀποσρέφονται.
 Ἐὰν ὅμως ἤθελεν ἦναι εἰρηνοποιός, τὸν ἀγαποῦσι καὶ
 τὸν βοηθοῦσιν ἐμποδίζοντες τοὺς ἐχθρούς διὰ νὰ μὴ
 τὸν κακοποιήσωσιν. Ἡ ἀκεραιότης, ἡ φιλαλήθεια, καὶ
 ἡ μετριοτήτης του, τὸν κάμνουσι κριτὴν εἰς τὰς διαφορὰς
 τῶν ἄλλων γεγνιαζόντων Βασιλέων· καὶ ὅποτεν ἄλ-
 λος ζητεῖ νὰ ὑποτάττῃ τοὺς τόπους τῶν ἐπιλοίπων
 μὲ πόλεμον, γίνεται μισητός, καὶ πολεμεῖται ἀπὸ ὅ-
 λους. Αὐτὸς διὰ τῆς καθαρᾶς του ἀγάπης εἶναι πα-
 τὴρ καὶ κυβερνήτης μὲ ἐξαίρετον τιμὴν ὅλων τῶν ἄλ-
 λων. Αὐταὶ εἶναι αἱ ἐξωτερικαὶ ὠφέλειαι, μὰ εἶναι
 πλέον θαυμάσιαι ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας χαίρεται μέσα
 εἰς τὸ Βασίλειόν του· Κυβερνᾷ ἀξίως τοὺς Λαοὺς του
 μὲ τοὺς πλέον σοφοὺς Νόμους. Ἀφαιρεῖ τὴν φιλοδο-
 ξίαν, τὴν ἀνδρίαν, καὶ ὅλας ἐκεῖνας τὰς τέχνας,
 αἱ ὁποῖαι εἶναι προσφυεῖς εἰς τὸ νὰ θρέψωσι τὰς ἐπι-
 θυμίας· Πολλαπλασιάζει καὶ κοσμεῖ ἐκεῖνας τὰς τέ-
 χνας, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὠφέλιμα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ μά-
 λιστα τὴν Γεωργικὴν, ἡ ὁποία χορηγεῖ πλουσιοπαρό-
 χως τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Τοιαύτην ζωὴν δίδει
 εἰς τοὺς Λαοὺς του ἕνας Βασιλεὺς, ὅπου ἀγαπᾷ τὴν
 εἰρήνην, τοὺς συνεθίζει νὰ ἦναι φίλοι τοῦ κόπου,
 ἀπλοῖ εἰς τὰ ἥθη, ἀπλούεροι εἰς τὰ φαγητὰ, καὶ
 νὰ κερδίζωσι τὴν ζωοτροφίαν των ἐργαζόμενοι τὴν γῆν,
 διὰ τὸ ὁποῖον πολλαπλασιάζονται εἰς ἄπειρον πλη-
 θος. Ἐντεῦθεν ἀκολουθεῖ, ὅπου εἰς ἓν τοιοῦτον Βασι-
 λειον

λειον νὰ ᾔῃαι ἄπειρον πλῆθος Λαῶν, ὕγειες, ἀνδρεῖον, ἡσκημένον νὰ ἀγαπᾷ τὴν ἀρετὴν, νὰ φεύγῃ τὴν ὀκνηρίαν καὶ ἡδονὴν, νὰ καταφρονῇ τὸν θάνατον εἰς τὰς ἀνάγκας, καὶ νὰ προκρίνῃ καλῆτερον νὰ ἀποθάνῃ, πᾶρεξ νὰ χάσῃ ἐκεῖνην τὴν Εὐλευθερίαν ὅτῃ ἀπολαμβάνει ὑποκάτω εἰς ἓνα ἔμφρονα Βασιλεῖα, ὃ ὅποῖος δὲν βασιλεύει δι' ἄλλο, εἰμὴ διὰ νὰ βασιλεύῃ μὲ ὀρθὸν λόγον τὸ δίκαιον.

Τοιοῦτος Λαὸς ἀγκαλὰ καὶ δὲν ἤθελεν ᾔῃαι εἰδισμένος νὰ στρατοπεδεύῃ, νὰ βάνηται εἰς παράταξιν, νὰ πολιορκῇ πόλεις, μὲ ὅλον τοῦτο εἶναι ἀήττητος ἀπὸ κάθε ἐχθρὸν διὰ τὸ πλῆθος του, διὰ τὴν εὐτολμίαν, διὰ τὴν καρτερίαν εἰς τοὺς κόπους, διὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ τὴν κακοπάθειαν, διὰ τὴν γενναίότητα ὅπου ἔχει εἰς τοὺς πολέμους, καὶ διὰ μίαν ἀρετὴν, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ ταπεινώσωσιν αἱ δυσυχίαι. Ἐὰν ὁ τοιοῦτος Βασιλεὺς δὲν ἤθελεν ᾔῃαι ἀρκετὰ πρακτικὸς διὰ νὰ στρατεύσῃ ὁ ἴδιος, δύναται ὁμῶς νὰ ἐγχειρίσῃ τὴν ἐξουσίαν εἰς ἀνθρώπους, ὅπου εἶναι τῶν στρατιωτικῶν ἔμπειροι, χωρὶς νὰ σμικρύνῃ τὴν Βασιλικὴν του ἐξουσίαν. Οἱ σύμμαχοί του δίδουσι μὲ χαρὰν βοήθειαν, καὶ οἱ ὑπήκοοί του εὐχαριστοῦνται καὶ προκρίνουσι κρεῖττον νὰ ἀποθάνωσι, πᾶρεξ νὰ διέλθωσιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐτέρου τινος βιαίου καὶ ἀδίκου Βασιλέως· καὶ τί λέγω; οἱ ἴδιοι Θεοὶ μάχονται διὰ ἓνα δίκαιον, εὐσεβή, καὶ ἀγαθὸν Βασιλεῖα. Ἰδοὺ πόσους τρόπους ἔχει ὁ τοιοῦτος εἰς τὸ νὰ ἀποφύγῃ τὰ κακὰ, ὅπου τῷ φοβερίζουσι τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους. Ἐγὼ λοιπὸν συμπεραίνω, ὅτι ὁ εἰρηνικὸς Βασιλεὺς, ὅπου δὲν ἔχει πείραν πολέμου εἶναι

ατε-

ἀτελής, ἐπεὶ δὲν ἰξεύρει νὰ ἀποπληρώσῃ τὸ μέγιστον χρέος του, ὅπου ἔχει εἰς τὸ νὰ πολεμῇ καὶ νὰ νικᾷ τοῦ ἐχθροῦς του, μὰ λέγω, ὅτι ὑπερβαίνει κατὰ πολλὰ τὸν μαχητὴν Βασιλέα, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἄξιος νὰ κυβερνήσῃ τὸν Λαὸν εἰς καιρὸν εἰρήνης.

Ἐσοχάσθην ἱκανοὺς εἰς τὴν συνάθροισιν, ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ βεβαιώσωσι τὴν γνώμην μου, οἱ Γέροντες ὁμῶς ἐφάνερωσαν, ὅτι ἐγὼ αἰμίλισα κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Μίνως. Τότε ὁ Προεσώτερος αὐτῶν ἐφώναξεν. Ἐγὼ βλέπω τελειωμένον ἓναν θεῖον χρησμὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι γνωστὸς εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Νήσου ταύτης. Ὁ Μίνως ἠρώτησε τοὺς Θεοὺς, μέχρι τίνος ἔμελλε νὰ βασιλεύσῃ τὸ γένος του κατὰ τὰς Νομοθεσίας τοῦ; Οἱ ἐδικοί σου, τῷ ἐχρησιμοδότησαν, θέλει παύσασιν ἐκτὸ τοῦ νὰ βασιλεύωσιν, ὅποτεν ἔμβῃ εἰς ταύτην τὴν Νῆσον ἓνας ξένος, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ νὰ βασιλεύσωσιν οἱ Νόμοι. Ἡμεῖς ἐφοβούμεθα μήπως ἡθελεν ἔμβῃ κἀνένας ἀλλογενὴς Βασιλεὺς νὰ ὑποτάξῃ ταύτην τὴν Νῆσον τῆς Κρήτης διὰ τῶν ὀπλων. Μὰ ἡ δυστυχία τοῦ Ἰδομενέως, καὶ ἡ σοφία τοῦ Τίτου τοῦ Ὀδυσσεύς, ὅπου καταλαμβάνει τὴν ἔννοιαν τῶν Νόμων τοῦ Μίνως καλλήτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον μᾶς φανεράγουσι τὴν ἔννοιαν τοῦ χρησμοῦ. Τί βραδύνωμεν λοιπὸν νὰ σέψωμεν τοῦτον, ὅπου οἱ Θεοὶ μᾶς δίδουσι διὰ Βασιλέα μας;

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΥ.

Ο Τηλέμαχος διηγείται, ὅτι ἀπέφυγε τὴν Βασιλείαν τῆς Κρήτης ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ ἐπρόβαλεν εἰς ἐκλογὴν τὸν Μέντορα, ὅς τις ὁμοίως ἀπέφυγε τὸ διάδημα. Ὅτι τελευταῖον ἡ συνέλευσις ἐβίασε τὸν Μέντορα νὰ ἐκλέξῃ Βασιλέα δι' ὅλον τὸ Γένος. Αὐτὸς τοὺς διηγῆθῃ ἐκείνα, ὅπου νωστὶ εἶχεν ἀκούσῃ περὶ τῆς ἀρετῆς ἐνὸς ἔμφορος Γέροντος καλουμένου Ἀριστεδήμου, ὅπου ἦτον ἀνάμισόν των, τὸν ὅποιον καὶ ἀναγορεύουσιν εὐθὺς Βασιλέα. Ὅτι ἀκολούθως ὁ Μέντωρ, καὶ αὐτὸς βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν νέον Βασιλέα ἐμβῆκαν εἰς ἓν πλοῖον διὰ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Πατρίδα των Ἰθάκην. Ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν διὰ τὰ παρηγορήσῃ τὴν ἐξωργισμένην Ἀφροδίτην ἐπροξένισεν εἰς αὐτοὺς τὸ ναύγιον, μετὰ τὸ ὅποιον ἡ Θεὰ Καλυψώ τὰς ἐδέχθη εἰς τὴν Νῆσόν της.

Τῶν

Πορβύρα, δόξα, ἐλάντη ἁγία καὶ γένη,
 Ἐθαλά εἶνι τοῖς Διχαίοις τῶν εὐόνων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τῶν Συμβάντων τῆ Τηλεμάχῃ Υἱῇ
τῆ Οδυσσεύς.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Παραυτίκα, λυθείσας τῆς συνάξεως, ἐξῆλθον οἱ
Γέροντες ἀπὸ τὸν περίβολον τῷ ἱερῷ ἐκείνου Δάσους.
Ὁ Πρῶτος αὐτῶν κρατῶν με ἀπὸ τὴν χεῖρα ἐφανέρω-
σεν εἰς τὸ πλῆθος, ὅπου ἀνέμενε τὴν ἀπόφασιν, ὅτι
ἐγὼ ἐνίκησα τοὺς λοιποὺς καὶ τὸ εὐεπίβολον τῶν ἀ-
ποκρίσεων. Εὐθύς ὅπῃ ἐτελείωσε τὴν ἀγγελίαν ταύ-
την, ἠκούσθη ἡ ἀντιβολὴ τῆς ἀκροθαλασσίας, καὶ
τῶν πλησιεστέρων βενῶν, ἡ ὁποία ἐφανέρωνε τὰς φω-
γὰς τοῦ Λαοῦ, ὅπου μὲ χαρὰν ἐφώναζον. Ὁ Υἱὸς
τῆ Οδυσσεύς ὅμοιος μὲ τὸν Μένωα ἔσω Βασιλεὺς τῆς
Κρήτης.

Ἀνέμεινα μικρὸν, ἔπειτα ἐσήμανα διὰ τῆς χειρὸς,
ὅτι ἐζήτουν νὰ μὲ ἀκούσασιν. Ἐν τῇ μεταξὺ ὁ Μέν-
τωρ μοὶ ἔλεγεν εἰς τὸ αἰτίον, ἀπαρνέσθαι λοιπὸν ἐ-
σὺ τὴν Πατρίδα σου; ἢ ὑπερηφάνεια εἰς τὸ νὰ βασι-
λεύσης θέλει τάχα σὲ κάμῃ νὰ ἀλησμονήσῃς τὴν Πη-
νελίπην. ἡ ὁποία σὲ ἀναμένει ὡς μόνην καὶ ἐσχάτην
ἐλπίδα της, καὶ τὸν Οδυσσεά, ὅπου οἱ Θεοὶ ἀπεφά-
σισαν νὰ σοὶ τὸν ἐπιστρέψωσιν; Αὐτοὶ οἱ λόγοι διε-
πέρασαν τὴν καρδίαν μου, καὶ μοὶ ἐμπέδισαν τὴν ἐ-
πιθυμίαν, ὅπου εἶχον διὰ νὰ βασιλεύσω, ἕως τόσον
μία βασιτεία σιωπὴ ὅλης ἐκείνης τῆς συνάξεως μοὶ ἔ-
δωκεν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ὁμολήσω κατ' αὐτὴν τὸν τρό-
πον. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος, ὧ ἐνδοξοὶ Κρήτες, νὰ σᾶς
ἔξου-

ἐξουσιάζω. Ο' χρησμός ὅπου ὀλίγον πρότερον ἐκη-
 ρύχθη, φανερώνει βεβαίως, ὅτι τὸ γένος τοῦ Μίναιος
 τότε θέλει παύσῃ ἀπὸ τὸ νὰ βασιλεύῃ, ὁπότεν ἔμ-
 βῃ εἰς ταύτην τὴν Νῆσον ἓνας ξένος, ὅπου νὰ ἐνε-
 γήσῃ νὰ βασιλεύσωσιν οἱ Νόμοι ἐκείνῃ τῇ Σοφογᾶτι
 Βασιλέως, δὲν λέγει ὅμως ὅτι αὐτὸς μέλλει νὰ βασι-
 λεύσῃ. Πείθομαι (ἐπεὶδὴ ἔτσι θέλετε), ὅτι ἐγὼ εἶ-
 μαι ὁ ξένος ὅπου ὁ χρησμός ἐσήμανε, καὶ καὶ ἀλή-
 θειαν ἀπεπλήρωσα τὴν πρόρρησιν· ἦλθον εἰς ταύτην
 τὴν Νῆσον, ἐφάνέρωσα τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῶν Νό-
 μων, μὰ ἐπιθυμῶ νὰ βασιλεύσῃ ἡ ἐξήγησίς μου μὲ
 ἐκεῖνον, ὅπου ἠθέλετε ἐκλέξῃ νὰ βασιλεύσῃ. Ο'σον
 τὸ κατ' ἐμέ. Ἐγὼ προτιμῶ κάλλιον τὴν μικρὰν Πα-
 τρίδα μου Ἰθάκην, πᾶρεξ τὰς ἑκατὸν Πόλεις, καὶ ὅ-
 λην τὴν δόξαν καὶ πλοῦτι τούτου τοῦ λαμπροτάτου
 Βασιλεῖς τῆς Κρήτης. Ἀφ' ἑτέ με νὰ ἀκολουθήσω ἐκεῖ-
 νο, ὅπου ἐδιώρισεν ἡ Τύχη. Ἐὰν καὶ ἠγωνίσθην
 εἰς τοὺς Ἀγῶνάς σας, δὲν ἔκαμα τοῦτο μὲ ἐλπίδα
 διὰ νὰ Βασιλευσῶ ἐδῶ, ἀλλὰ διὰ νὰ γίνω ἄξιός τῆς
 τιμῆς, ὅπου ἔλαβον, καὶ τῆς συμπαθείας σας, ὅπου
 χρειάζομαι, μᾶλλον δὲ διὰ νὰ μὲ βοηθήσητε νὰ ἐ-
 πιστρέφω ταχέως εἰς ἐκείνην τὴν γῆν, εἰς τὴν ὅποιαν
 ἔλαβον τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς μου. Κάλλιον θέλω νὰ
 εἶμαι ὑπήκοος τοῦ Πατρὸς μου Οὔδασέως, καὶ παρη-
 γορία τῆς γλυκυτάτης μου Μητρὸς Πηνελόπης, πᾶρεξ
 ἐξουσιασῆς ὅλων τῶν Λαῶν τῆς Οἰκουμένης. Ἐσεῖς
 βλέπετε, ὦ Κρήτες, φανερῶς τὴν γνάμην μου. Πρέ-
 πει νὰ ἀναχαρῆσῶ ἀπὸ ἐσᾶς, μὰ ἡ εὐχαριστία μου
 ὁλόγυρα εἰς ἐσᾶς δὲν θέλει τελειῶσαι ἄλλως, εἰμὴ
 μὲ

μὲ τὸν Θάνατον. Ναί, μέχρι τῆς ἐσχάτης τε ἀναπνοῆς ὁ Τηλέμαχος θέλει ἀγαπᾶ τὰς Κρῆτας, καὶ θέλει σοχάζεται τὴν δόξαν των ὡς ἐδικήν του.

Εὐθύς ὅπῃ ἐτελείωσα τὴν ὁμιλίαν, ὑγέρθη εἰς τὴν συνάθροισιν ἓκας σιωπηλὸς μурμουρισμὸς ὅμοιος μὲ τὰ κύματα, ὅπῃ σὺν τρέβονται τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο εἰς μίαν κακοκαιρίαν. Εἶναι ἄρα γε ἕτος, ἔλεγον μερικοὶ, ἓνας Θεὸς εἰς χῆμα ἀνθρώπων; Ἄλλοι ἐβεβαίουν, ὅτι μὲ ἴδον εἰς πολλὰς τέρας, καὶ ὅτι μὲ ἐγνώριζον. Εὐφώαζον ἄλλοι, ὅτι πρέπει νὰ τὸν αἰαγῶσμεν νὰ σέρῃ τὸ Βασιλεῖόν μας. Γραρίζοντες πάλιν ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ὁμιλήσω, ἐσιώπησαν εὐθύς ὅλοι. Εἰγὼ λοιπὸν τὰς ὁμίλησα ἔτω.

Συγχωρήσατέ μοι, ὦ Κρῆτες, νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν γνώμην μου. Ἐσθὺς εἶσθε ὁ πλεόν ἐμφρονέστατος λαὸς πάντων τῶν ἄλλων, μὲ ἡ φρόνησις ζητεῖ, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, μίαν ἐκλογὴν, τὴν ὁποίαν ἦδη δὲν σοχάζεσθε. Πρέπει νὰ ἐκλέξητε Βασιλέα ἔχι ἐκεῖνον, ὁποῦ ὁμιλεῖ καλῆτερον διὰ τοὺς Νόμους, ἀλλ' ἐκεῖνον, ὅπῃ τὰς βάνει εἰς πράξιν μὲ μίαν ἀρετὴν πλεόν βεβαίαν. Εἰγὼ εἰμὶ ἔτι Νέος, καὶ ἀκολούθως χωρὶς τοῦ ἀληθοῦς σολισμοῦ τῆς πράξεως, πολεμουμένως ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τῶν παθῶν, καὶ πλεόν χρειαζόμενος νὰ διδαχθῶ ὑπακούων, διὰ νὰ μάθω πῶς πρέπει νὰ κυβερνῶ· ἐπειδὴ κατ' ἄλλον τρόπον δὲν θέλω γένῃ ποτὲ ἀφέλιμος Βασιλεὺς. Μὴ ζητεῖτε λοιπὸν ἐκεῖνον ὁποῦ ἐνίκησε τοὺς ἄλλους εἰς τοὺς ἀγῶνας, ἢ τοὺς ὑπερέβη διὰ τῆς ὀξύτητος τοῦ νοῦς, ἢ τῆς ἀνδρείας τοῦ σώματος, ἀλλ' ἐκεῖνον ὁποῦ ἐνίκησε τὸν ἑαυτόν του, καὶ φυλάττει τοὺς Νόμους πάν-

τοτε

τοτε γεγραμμένως εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὅλη του, καὶ ὅ
τε ἡ ζωὴ ἐσάθη μία παντοτεινὴ πρᾶξις τέτων τῶν
Νόμων. Καὶ τελευταῖον ὅχι οἱ λόγοι του, ἀλλὰ τὰ
ἔργα του νὰ σᾶς παρακινήσωσι νὰ ἐκλέξητε τὸν τοῦ-
τον διὰ Βασιλέα.

Ὅλοι οἱ Γέροντες αἰσθανόμενοι μεγάλην χαρὰν, ἀ-
πὸ τοιαύτης διάλεξιν, καὶ σοχαζόμενοι, ὅτι περισσό-
τερον ἤξανον οἱ κρότοι τῆς συνάξεως ἐβεβαίωσαν τὴν
γνώμην μου, ὁμιλήσαντες ὡς ἀκολουθῶς. Ἐπειδὴ οἱ
Θεοὶ μᾶς ἀφαιροῦσι τὴν ἐλπίδα εἰς τὸ νὰ σὲ ἰδῶ-
μεν νὰ Βασιλεύσης εἰς ἡμᾶς. Βοήθησον ἡμῖν διὰ νὰ
εὐρωμεν Βασιλέα, ὅπως νὰ ἐνεργήσῃ νὰ Βασιλεύσωσιν
οἱ Νόμοι. Γνωρίζεις ἐσὺ τοιοῦτον ἄνδρα, ὅπου νὰ ἰ-
ξούρῃ μὲ τοιαύτην μετρίότητα; Γνωρίζω, εὐθύς ἀπε-
κρίθην, ἓνα ἄνδρα, παρ' ἧς ἐδιδάχθην ἐκεῖνα, διὰ τὰ
ὅποια μὲ ἐπαινέσατε. Ἡ Σοφία ἐκείνη καὶ ὅχι ἡ ἐ-
δική μου ἦτον ἐκείνη, ὅπου σᾶς ἀμίλησε, καὶ αὐτὸς
μὲ ἐδίδαξεν ἐκείνας τὰς ἀποκρίσεις, ὅπου παρ' ἐμοῦ
ἠκέσατε.

Εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὅλη ἡ συνάξις ἐθεώρησε προ-
σεκτικῶς τὸν Μέντορα, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐδείκνυον εἰς
αὐτοὺς κρατῶν ἐκ τῆς χειρός. Δηγούμην εἰς αὐτοὺς
τὴν ἐπιμέλειαν, ὅπου ἔλαβε δι' ἐμὲ ἐκ τῆς πρώτης
μου νεαρᾶς ἡλικίας, τοὺς κινδύνους, ἀπὸ τοὺς ὁποί-
ους μὲ ἠλευθέρωσε, καὶ τὰς δυσυχίας, ὅπου μὲ ἠ-
κολούθησαν, ἀφ' οὗ κατεφρόνησα τὰς συμβουλὰς του.
Κατ' ἀρχαίς δὲν ἐσοχάσθησαν καλῶς οἱ Κρήτες τὸν
Μέντορα διὰ τὸν ἀπλοϊκὸν του ἱματισμὸν, διὰ τὸ μέ-
τριόν του κίνημα, διὰ τὴν μεγάλην του σιωπὴν,
καὶ διὰ τὸ φοβερόν του εἶδος. Ἀλλ' ὅταν τὸν ἐσοχά-
στησαν

σθηναν περίεργως, ἐξισκέπασαν εἰς τὸ πρόσωπόν του κάποιόν τι ἄφρονον καὶ ὑψηλόν. Εἵκναιτο εἰς αὐτὸν τὸ ζωτικὸν τῶν ὀμμάτων του, καὶ τὸ ἀνδρῆιον, μὲ τὸ ὅποιον ἦτον συνωδευμένη καὶ παραμικρά του ἐνέργεια. Τὸν ἠρώτησαν περὶ διαφορῶν πραγμάτων, τὸν ἐθαύμασαν, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν κάμωσι Βασιλέα. Αὐτὸς ἀπέφυγε τὴν ἐξουσίαν χωρὶς νὰ ταραχθῇ, εἶπεν εἰς αὐτοὺς, ὅτι προέκρινε κάλλιον τὴν γλυκύτητα μιᾶς ζωῆς ἰδιωτικῆς, πᾶρξ τὴν δόξαν μιᾶς Βασιλικῆς ἀξίας. Εἵκναιτο εἰς αὐτὰς, ὅτι οἱ κάλλιστοι τῶν Βασιλέων εἶναι ὑποκείμενοι εἰς μίαν παντοτεινὴν δυσυχίαν· ἐπεὶ δὲν πράττεισι ποτὲ ἐκείας τὰς εἰσθλάς πράξεις, τὰς ὁποίας ἐπιθυμοῦσι νὰ κάμωσι, ἀλλὰ τοῦναντίον ἀπατῶμενοι συνεχῶς ἀπὸ τὰς κόλακας πράττουσιν ἐκεῖνα τὰ ἀνόσια καὶ ἀθέμιτα ἔργα, τὰ ὅποια δὲν θέλουσι νὰ κάμωσι. Ἐπρόσθεσεν, ὅτι εἴαν καὶ ἡ δουλεία εἶναι πρᾶγμα δυσυχές, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον δυσυχῆς ἡ Βασιλικὴ ἀξία, ἐπεὶ εἶναι μίση δουλεία ἐσολισμένη ἀπὸ φαντασιώδη μεγαλειότητα. Ὁταν ἕνας ἄνθρωπος, ἔλεγε, εἶναι Βασιλεὺς, κρέμαται ἀπὸ ὕλης ἐκείνης, τὴν ὁποίαν χρυάζετα διὰ νὰ κάμῃ νὰ τὸν ὑπακούωσι οἱ ἄλλοι. Εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὅπου δὲν εἶναι χρεώτης νὰ ἐξουσιάζῃ. Ἡμεῖς ἔχομεν χρεὸς νὰ φροντίζωμεν διὰ μόνην τὴν Πατρίδα· ὅποτε αὐτὴ μᾶς προσκαλεῖ νὰ τὴν διοικήσωμεν, πρέπει νὰ διοικῶμεν τὴν ἐλευθερίαν μας, καὶ νὰ κοπιῶμεν διὰ τὸ κοινὸν ὄφελος.

Τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἔφερε μεγάλον θαυμασμὸν εἰς τοὺς Κρήτας, οἱ ὅποιοι τελευταῖον τῷ ἠρώτησαν, ποῖον ἔπρεπε νὰ ἐκλέξωσι διὰ Βασιλέα των; Ἐκλέξα-

τε, εἶπεν εἰς αὐτὰς, ἓνα ἄνθρωπον, ὅπῃ νὰ ᾔναι καλῶς ἐγνωσμένος παρ' ὑμῶν (ἐπεὶδὴ μέλει νὰ σᾶς Βασιλεύσῃ), καὶ νὰ φοβῆται νὰ σᾶς κυβερνᾷ. Ὅστις ἐπιθυμεῖ τὸν βαθμὸν τῆς Βασιλείας εἶναι ἐκὼν νεαρὸς καὶ δὲν τὸν γνωρίζει, λοιπὸν μὴ γνωρίζωντάς τον, πῶς δύναται νὰ ἀποπληρώσῃ τὸ χρέος τε; ἐσεῖς πρέπει νὰ κῶρυτε ἓνα ἄνθρωπον, ὅπῃ νὰ δεχθῇ αὐτὴν τὴν ἀξίαν ὅχι διὰ τὸν ἑαυτὸν τε, ἀλλὰ δι' ὑμετέραν ἀγάπην.

Ὅλοι οἱ Κρῆτες ἐθαύμασαν ὑπερβαλλόντως βλέποντες δύο ξένας, ὅπου ἀπέφευγον τὴν Βασιλικὴν ἀξίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλοι ζητοῦσι μὲ τὸ πῦρ καὶ μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας. Ἡθέλησαν νὰ μάθωσι μὲ ποῖον ἦλθομεν, ὁ Ναυσικράτης ὅμως, ὅπῃ μᾶς ᾠδήγησεν ἐκ τῆς Λιμένος πρὸς τὸ Ἀμφιθέατρον, εἰς τὸ ἐποῖον ἐτελῆντο οἱ Ἀγῶνες, τοὺς ἐφάνερωσε δακτυλοδεικτῶν τὸν Ἀζαήλην, μὲ τὸν ὁποῖον ἦλθομεν ἀπὸ τὴν Κύπρον. Ἐθαύμασαν πολὺ περισσότερον μαθόντες, ὅτι ὁ Μέντωρ ἐ χρημάτισε δοῦλος τοῦ Ἀζαήλου, ὅτι ὁ Ἀζαήλης παρακινέμενος ἀπὸ τὴν φρόνησιν καὶ ἀρετὴν τῷ τῷ τῷ δέλετε, τὸν ἀνέδειξε σύμβουλόν του, καὶ αἰσώτερον ἀπὸ ὅλους του τοὺς φίλους, ὅτι αὐτὸς ὁ πρῶτος δέλες, τότε δὲ ἐλεύθερος δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὴν Βασιλείαν, καὶ ὅτι ὁ Ἀζαήλης παρακινούμενος ἐσωτερικῶς ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῇ ἀρετῇ, ὑπῆγεν ἀπὸ τὴν Δαμασκὸν τῆς Συρίας ἐκεῖ, διὰ νὰ διδαχθῇ τὰς Νόμους τῆς Μίνως.

Τότε οἱ Γέροντες εἶπον εἰς τὸν Ἀζαήλην. Ἡμεῖς δὲν τολμοῦμεν νὰ σὲ ἀναγκάσωμεν νὰ λάβῃς τὴν διοίκησίν μας, ἐπεὶδὴ σοχαζόμεθα, ὅτι ἡ γνώμη σου εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τοῦ Μέντορος. Εἰς κατὰ

τά πολλὰ καταφρονεῖς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τὸτο δὲν
 θέλεις νὰ λάβῃς τὴν ἐνόχλησιν διὰ νὰ τοὺς διοικήῃς*
 δὲν ἀγαπᾷς τὰ πλούτη, ἔτε τὴν Βασιλικὴν ἀξίαν, διὰ
 τοῦτο δὲν θέλεις νὰ τὴν ἀγοράσῃς μὲ τοὺς κόπους
 καὶ μόχθους, ὅπου τὴν συνοδεύουσι. Μὴ λογιᾶσθι-
 τε, ὦ σοφώτατοι Ἄνδρες, ἀντεῖπεν ὁ Λῆαῖλος, ὅτι ἐ-
 γὼ καταφρονῶ τοὺς ἀνθρώπους· ὅχι, ὅχι! ποτέ δὲν
 θέλω φέρεῖ τοιαύτην ἀδίκίαν εἰς τὴν ἀνθρώπινον φύ-
 σιν. Ἰξεύρω πόσον εἶναι ἐπαινετὸν καὶ θεῖον νὰ κοπιᾷ-
 ζῃ τις διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ σωτηρίαν τῶν ἄλλων,
 ἀλλ' ἔτος ὁ κόπος εἶναι πλήρης θλίψεων καὶ κινδύ-
 νων. Εἶναι σφαλτὴ ἡ λάμψις, ὅπῃ τὸν συντροφεύει,
 ἔτε δύναται νὰ θέλῃ ἄλλας, εἰμὴ τὰς ὑπερφάνους
 ψυχάς. Ἡ ζωὴ εἶναι βραχεῖα, αἱ μεγαλειότητες διε-
 γείρουσι τὰ πάθη, μὰ δὲν δύναται νὰ τὰ εὐχαριστή-
 σωσιν. Εἰγὼ ἦλθον ἀπὸ τόσον μακρυὸν τόπον ὅχι
 διὰ νὰ φθᾶσά εἰς τὴν ἀπόκτησιν τούτων τῶν πραγ-
 μάτων, ὅπου εἶναι σφαλτὰ, ἀλλὰ διὰ νὰ μάθω νὰ
 τὰ σοχάζωμαι ὡς ὕδαρινά καὶ ἐπὶ κηρα. Χαίρετε! ἐγὼ
 δὲν σοχάζομαι ἄλλο, εἰμὴ τὸ νὰ ἐπιστρέψω εἰς μίαν
 ἡσυχον καὶ μοναχικὴν ζωὴν. Εἰς τὴν ἡσυχίαν ἡ σοφία
 θρέφει τὸν νοῦν μου καὶ τὴν καρδίαν, καὶ ὅλαι αἱ ἐλ-
 πίδες ὅπου γεννῶνται ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, εἶναι ἐλπίδες
 μιᾶς ζωῆς κρείττονος μετὰ θάνατον, καὶ αὐταὶ μὲ πα-
 ρηγοῦσιν εἰς τὰς θλίψεις τῆ γήρατος. Εἰάν μοι ἐδί-
 δετο ἄδεια νὰ ἐπιθυμήσω κἀνένα πρᾶγμα, δὲν ἠθέλον
 ἐπιθυμῆσαι σκῆπτρα, ἢ Βασίλειον δόξαν, ἀλλὰ τὴν
 παντοτεινὴν ἑταιρείαν τέτων τῶν δύο ἀνθρώπων.

Τελευταῖον οἱ Κρήτες ἐπιστραφίντες πρὸς τὸν Μέν-
 τορα τὸν ἐπαρακάλουν λέγοντες. Εἰπέ ἡμῖν, ὦ ἡμ-

Φρονέσατε καὶ μέγιστε πάντων τῶν ἀνθρώπων, ποῖον
 δοῦναι εἶναι τὰ ἐπιδέχονται διὰ Βασιλείας μας; δὲν θέλο-
 μεν σὲ ἀφίστην τὰ μισοῦσιν ἀπὸ ταύτης τὴν Νῆσον ἐὰν
 πρότερος δὲν ἤθελε μᾶς διδάξῃς τὴν ἐκλογὴν, ὅπου
 πρέπει τὰ κάμωμεν. Εἰς καιρὸν ὅπου ἐγὼ ἤμην, ἀ-
 πεκρίθη ὁ Μέντωρ, ἀνάμιστα εἰς τὸ πλῆθος τῶν θεω-
 ρούντων. ἐσοχάσθην ἓνα ἄνθρωπον, ὅπως ἐφαίνετο ἀ-
 διάφορος. Ἡ ἡλικία τε εἶναι γεροντική καὶ μεμιγμένη
 μετὰ μίαν νεανικήν καὶ ἐπαινετὴν ἀνδρείαν. Ἡρώτησα ποῖ-
 ος ἦτον; καὶ μοι ἀπεκρίθησαν, ὅτι ὀνομάζεται Ἀρισό-
 δημος. Ἡ ἡσυχία ἐπεῖτα, ὅπως τῷ εἶπον, ὅτι οἱ δύο τε
 γίοι ἦσαν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγωνιζομένων, καὶ αὐ-
 τὸς ἔδειξεν, πῶς δὲν εἶχε καμμίαν εὐχαρίστησιν, ἀλλ-
 λά μᾶλλον εἶπεν, ὅτι ἐπεθύμει μεγάλως τὰ μὴν Βα-
 σιλεύσῃ ὁ ἕνας τοῦ γίου, ἐπεὶ εἶναι κινδυνώδης ἡ Βα-
 σιλικὴ ἀξία, καὶ πῶς ἡγάπα καὶ πολλὰ τὴν Πατρίδα
 τε, καὶ δὲν εὐχαρισεῖτο τὰ Βασιλεύσῃ ὁ ἄλλος ποτέ.
 Ἐκ τούτου ἐκατάλαβον, ὅτι αὐτὸς ὁ Πατὴρ ἡγάπα με-
 μίαν δικαίαν ἀγάπην τὸν ἓνα τε γίον, ὅπως ἦτον ἐσο-
 λισμένος μετὰ πολλὰς ἀρετάς, καὶ ὅτι δὲν ἐκολάκευε τὸ
 ἄλλο τὰ ἐλαττώματα.

Αὐξανούσης τῆς περιεργείας μου ἠρώτησα, ὁποῖα ἐ-
 σάθη ἡ ζωὴ τέτου τοῦ γέροντος; καὶ εἰς τῶν πολλο-
 τῶν ἔτω μοι ἀπεκρίθη. Αὐτὸς ἐβάστασε πολὺν καιρὸν
 τὰ ἄρματα, καὶ τὰ καθαρὰ σημεῖα τῆς ἀνδρείας του
 εἶναι αἱ πληγαί, ἀπὸ τὰς ὁποίας εἶναι σκεπασμένοι
 τὸ σῶμά του. Ἡ καθαρὰ ὅμως ἀρετὴ του, καὶ ἕνα
 τίς τῆς κολακείας, τὸν κατέστησε μισητὸν εἰς τὸν Ἰδὸν
 μετὰ. Αὐτὴ ἐσάθη ἡ αἰτία, ὅπου ὁ Βασιλεὺς δὲν
 τὸν μετεχειρίσθη εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος.

Αὐτὸς ἐφοβήθη ἕνα ἄνθρωπον, ὅπῃ τῷ ἔειδε φρονίμως
 συμβουλαί, τὰς ὁποίας δὲν ἠδύνητο καὶ ἀκολουθήσῃ,
 καὶ ἐσάθῃ ζηλότυπος διὰ τὴν δόξαν, ὅπου ἀναμφι-
 βόλως ὁ Ἀρισθόδημος ἠθέλε λάβῃ. Εὐθύς ἐπελάθετο
 τὴν πιστὴν ὑπουργίαν, ὅπου ὁ Ἀρισθόδημος πρὸς αὐ-
 τὸν τόσοι καιρὸν ἔδειξε, καὶ τὸν ἄφισεν εἰς τὴν Κρή-
 την εἰς ἰσχάτην πενίαν, καὶ εἰς προπηλακισμόν τῶν
 ἐτιδανῶν, οἱ ὅποιοι ἄλλο δὲν τιμῶσιν, εἰμὴ τὰ πλού-
 τη. Αὐτὸς ὅμως εὐχαριστούμενος εἰς τὴν πενίαν του,
 ζῇ μὲ μεγάλην του ἀρέσκειαν κατοικῶν εἰς ἕνα χωρι-
 σὸν τόπον τῆς Νήσου, ὅπου γεωργεῖ μὲ τὰς ἰδίας
 τε χεῖρας ἕνα ἀγρόν. Εἰς τῶν Υἱῶν σου συγκοπιᾷζει
 μετ' αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ὑπερβαλλόντως. Εἴ-
 ται εὐτυχεῖς διὰ τὴν μετριότητά των, καὶ διὰ τοῦ κό-
 πον ἔχουσι τὸ ἱκανόν, τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων.
 Μεταδίδωσιν ὁ φρόνιμος Γέρων εἰς τοὺς ἡσθημένους
 πτωχοὺς τῆς γειτονίας τὰ πρὸς τὸν βίον ἐπιτήδεια,
 ἀπὸ τὰ ἐδικά του καὶ τὰ τοῦ Υἱοῦ τε ὑπερήματα. Πα-
 ρακινεῖ τοὺς Νεοὺς πρὸς ἐργασίαν, τοὺς διδάσκει τὰ
 καθήκοντα, καὶ εἶναι Κριτὴς ὅλων ἐκείνων, ὅπου οἱ-
 κοῦσι περὶ αὐτόν, καὶ κοινὸς Πατὴρ ὅλων τῶν ἄλλων
 φαινεῖται. Ἡ δυσυχία τε ἄλλη δὲν εἶναι, εἰμὴ πῶς ἔ-
 χει ἕνα δεύτερον Υἱόν, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἠθέλησε καὶ
 ὑπακούῃ εἰς τὰς συμβουλάς του. Ὁ Πατὴρ ἀφ' ἧ τὸν
 ὑπέφερον ἱκανὸν καιρὸν ἐπιμελούμενος καὶ τὸν διορθώσῃ
 ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά του, τελευταῖον τὸν ἀπέβαλε.
 αὐτὸς ἔπειτα ἐδόθη εἰς μίαν μαρὴν ὑπερηφάνειαν, καὶ
 ἔγινε δοῦλος τῶν ἡδυνῶν.

Ἰδοὺ, ὦ Κρήτης, ἐκεῖνα ὅπου μοὶ ἐμνήσθην ὁ ὑμῖ-
 νος ποιητής. Ἐπεὶς ἰξεύρετε ἀνίσως καὶ μία τοιαύ-

τη διήγησις εἶναι ἀληθής. Ἐὰν λοιπὸν ὁ Ἀριστόδημος εἶναι τοιοῦτος, διατί κάμετε τοιούτους ἀγῶνας; Ἐχετε ἀνάμεσον σας ἕνα ἄνδρα, ὅπου σᾶς γνωρίζει, καὶ τὸν γνωρίζετε, ὅπου εἶναι ἔμπειρος τῆς πολεμικῆς, ὅπου ἔδειξε τὴν ἀνδρείαν του ἔχει μόνον ἐναντίον εἰς τὰ τόξα καὶ βέλη, ἀλλ' ἐναντίον εἰς τὴν φοβερὰν καὶ σκληρὰν περὶαν, ὅπου κατεφρόνησεν ἐκεῖνα τὰ πλούτη, τὰ ὅποια ἀποκτῶνται διὰ μέσου τῆς κολακείας, ὅπου ἀγαπᾷ τὸν κόπον, ὅπου γνωρίζει τὴν μεγάλην ἀφέλειαν τῆς Γεωργικῆς εἰς ἕνα Λαόν, ὅπου μισεῖ τὸν τύραννον, ὅπου δὲν κηδεύεται ἀπὸ μίαν τυφλὴν πατρικὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς Χιούς του, ὅπου ἀγαπᾷ τὴν ἀρετὴν τῆ ἐνός, καὶ καταδικάζει τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου· καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἔχετε τοιοῦτον ἄνδρα, ὅπου ἀπὸ τᾶρα εἶναι Πατὴρ τοῦ Λαοῦ· Ἰδὲ ὁ Βασιλεὺς ὑμῶν, ἐὰν ἐπιθυμῇτε νὰ βασιλεύσωσιν εἰς τὸν τόπον σας οἱ Νόμοι τοῦ σοφοῦ Μίνως.

Εἶναι ἀληθές, ἀπερίφη ὅλος ὁ Λαός, ὁ Ἀριστόδημος εἶναι τοιοῦτος, αὐτὸς εἶναι ἄξιος διὰ νὰ βασιλεύσῃ. Οἱ Γέροντες λοιπὸν ἐπρόσταξαν καὶ ἐπαρρησιάζοντο, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο ἀνάμεσον εἰς τοὺς κατωτέρους τοῦ πλήθους, καὶ ἐπαρκατάθη ἔμπροσθέντων τότε ἀτάραχος. οἱ Γέροντες τῷ εἶπον, ὅτι ἤθελον νὰ τὸν κάμωσι Βασιλέα, αὐτὸς ὅμως ἔτω τοὺς ἀπεκρίθη. Δὲν δύναμαι νὰ ὑπακούσω εἰς τοῦτο, ἐὰν δὲν ἤθελε μοι βεβαιώσετε τὰ τρία ταῦτα αἰτήματά μου. Πρῶτον νὰ μοι εἶναι ἐλεύθερον νὰ ἀφίσω τὴν Βασιλικὴν ἀξίαν μετὰ δύο χρόνας, ἐὰν καὶ ἐναντιοῦσθε εἰς τοὺς Νόμους. Δεύτερον ἀν' οὗ ἤθελεν ἀφίσω τὸ Βασίλειον νὰ εἶμαι ἐλεύθερος νὰ ζῶμαι μίαν ζωὴν ἀπλὴν,

ἢ μετρίαν. Τρίτον, οἱ Υἱοί μου νὰ μὴν ἔχωσι καμμίαν ἀξίαν, ἢ μὴ τὸν θάνατόν μου ἐδεμίαν ἰδιαιτάτην τιμὴν, ἀλλὰ νὰ τοὺς σοχάζωνται ἴσως μὲ τὰς ἄλλας πολίτας καὶ τὴν διαφορὰν τῆς ἀρετῆς των.

Εἰς αὐτοὺς τοὺς λόγους ἠγέρθησαν διάφοροι φωναὶ εἰ τὸν αἶρα ὡς σημεῖον χαρᾶς. Ὁ Πρώτιστος τῶν Γερόντων, ὅπῃ ἦτον φύλαξ τῶν Νόμων, ἔβαλε τὸ Διάδημα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀρισοδήμου. Ἐπειτα ἔγιναν πολλαὶ θυσιαὶ εἰς τὸν Δία καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς Θεοὺς. Ὁ Ἀρισόδημος μᾶς ἔδωκε πολλὰ χαρίσματα, ὅχι καὶ τὴν συρειθισμένην πλουσιοδωρίαν, τῶν Βασιλέων, ἀλλὰ μὲ μίαν ἀπλοϊκὴν εὐγένειαν. Ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἀζαήλην τοὺς Νόμους τοῦ Μίνως γεγραμμένους ἀπὸ τὴν ἰδίαν χεῖρα τοῦ Μίνως, τῷ ἑχάρισεν ἔτι καὶ μίαν ἐπιτομὴν τῆς Ἱστορίας τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Κρόνου, καὶ ἀπὸ τὸν Χρυσεὺν αἰῶνα, καὶ ἐτελείωνεν ἕως εἰς τοὺς κατ' ἡμᾶς χρόνους. Ἐπεμψεν εἰς τὸ πλοῖόν του πολλὰς ὁπώρας διαφόρων εἰδῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐκλεκταὶ εἰς τὴν Κρήτην, καὶ ἀγνώρισται εἰς τὴν Συρίαν, καὶ πρὸς τοῦτοις τῷ ὑπεχέθη κάθε βοήθειαν, ὅπου ἤθελε ταῖς χρειασθῇ.

Δι' ἡμᾶς δὲν εἶχε μείνῃ πλέον φροντίς, ἀλλ' ἐβιαζόμεθα νὰ ἀναχωρήσωμεν. Ἐπρόταξε καὶ μᾶς ἡτοίμασαν ἐν πλοῖον μὲ ἱκανοὺς Ναύτας καὶ στρατιώτας. Ἐβαλεν εἰς αὐτὸ ἐνδύματα δι' ἡμᾶς, καὶ ἱκανὴν ζωοτροφίαν. Εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὅπου ταῦτα ἐγένοντο ἀρχισε νὰ πνέῃ ἕνας ἀνέμος βενθρὸς διὰ τὸν πρὸς τὴν Ἰθάκην πλοῦν. Οὗτος ὁ ἀνέμος ἐνάντιος ὦν εἰς τὸν Ἀζαήλην τὸν ἠνάγκασε νὰ ἀπομείνῃ. Ὅθεν ἀποχω-

ρίζομαι παρ' ἡμῶν μᾶς ἐνηγκαλίσθη ὡς φίλος, τοὺς
 ὁποίους δὲν ἠλπίζε πλέον νὰ ἰδῇ. Οἱ Θεοὶ εἶναι δίκαιοι,
 ἔλεγε, βλέπουν μίαν ἀγάπην, ἡ ὁποία εἶναι
 τεθεμελιωμένη εἰς μόνην τὴν ἀρετὴν. Μίαν ἡμέραν
 λοιπὸν θέλομεν ἐρωθῇ εἰς ἐκείνας τὰς εὐτυχεῖς πεδιά-
 δας, εἰς τὰς ὁποίας λέγουσιν, ὅτι οἱ δίκαιοι χαίρουσι
 μετὰ Θεοῦ μίαν αἰώνιον εἰρήνην. Ἐκεῖ θέλομεν ἰ-
 δῇ νὰ ἐρωθῶσιν αἱ ψυχαί μας μετὰ μίαν αἰώνιον ἐπι-
 πλοκὴν, ὅπου νὰ μὴ χωρισθῶσιν ποτε. ὦ! ἄμποτες
 νὰ ἦτον καὶ ἡ κόπῃς τοῦ σώματός μου κατὰ τὸν αὐ-
 τὸν τρόπον ἠνωμένη μετὰ ἐκείνην τῶν ὑμετέρων σωμά-
 των. Προφέρων αὐτοὺς τοὺς λόγους ἔχυνε ποταμούς
 δακρύων, καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ διέκοπτον τὴν φωνήν τε.
 Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δὲν ἐκλαίωμεν ὀλιγώτερον ἀπὸ αὐ-
 τόν. καὶ οὕτω συνωδεδέσμεν παρ' αὐτοῦ μέχρι τοῦ
 πλοίου. Ὁ Ἀρισόδημος τότε οὕτω μᾶς εἶπεν. Εἰσεῖς
 εἴσατε ἐκεῖνοι, ὅπου ὀλίγον πρότερον μετὰ ἀνεδείξατε
 Βασιλεία ταύτης τῆς Νήσου. Εὐθυμούμενοι τοὺς κινδύ-
 νους εἰς τοὺς ὁποίους μετὰ ἐβάλετε, μὴ παύσητε ἀπὸ
 τοῦ νὰ παρακαλῇτε τοὺς Θεοὺς, νὰ μοὶ ἐμπνεύσωσι
 τὴν ἀληθινὴν σοφίαν, διὰ νὰ νικήσω τοὺς ἄλλους τό-
 σον κατὰ τὴν μετριότητα καὶ φρόνησιν, ὅσον τοὺς νε-
 κῶ κατὰ τὴν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν. Ἐγὼ δὲ τὰς πα-
 ρακαλῶ νὰ σᾶς κατευοδόσῃσι εὐτυχῶς εἰς τὴν Πα-
 τρίδα σας, νὰ διαταράξῃσι τὴν αὐθάδειαν τῶν ἐχθρῶν
 σας, καὶ νὰ σᾶς ἀξιώσῃσι νὰ ἰδῇτε τὸν Ὀδυσεῖα νὰ
 Βασιλεύῃ εἰς εἰρήνην μετὰ τῆς ἡγαπημένης του Πηνελό-
 πης. Ἐγὼ σοὶ δίδω ἓν καλὸν πλοῖον, ὦ Τηλέμαχε, ὃ
 πλισμένον καλῶς ἀπὸ σφατιώτας καὶ ναύτας, οἱ ὁποῖοι
 δύνανται νὰ σοὶ βοηθήσωσιν ἐναντίον τῶν ἀδίκων ἐκεί-
 νων,

των, ὅπου κατατρέχουσι τὴν Μητέρα σου. Ἡ ἀρετὴ σου, ὦ Μέντωρ, καὶ ἡ σοφία σου ὡς ἔσαι ἀνενδείς, δὲν χρίζουσι τῶν ἡμετέρων εὐχῶν. Ὑπάγετε, λοιπὸν, ἀμφότεροι, ζήσατε ὁμοῦ εὐτυχεῖς, καὶ ἐνδυμῖθε τὸν Ἀρισόδημον, καὶ εἰάν οἱ Ἰθακήσιοι ποτὲ ἤθελε λάβωσι χρεῖαν ἀπὸ τούς Κρήτας, ἃς ἦναι βέβαιοι, ὅτι θέλω τοὺς βοηθήσει ἕως καὶ εἰς τὴν ἐσχάτην μου ἀναπνοὴν τῆς ζωῆς μου. Τελευταῖον μᾶς ἐπηγαλίσθη, καὶ ἡμεῖς τὸν εὐχαρισήσαμεν μὲ μεγάλην προχὸν δακρύων.

Ἐν τούτοις ὁ ἄνεμος φουσκάων τὰ πανία τῆς Νηὸς μᾶς ὑπέσχετο χαροποιὸν πλεύσιμον. Ἐχάθῃ ἀπ' ἔμπροσθέν μας τὸ βουνὸν τῆς Ἰῆς, δὲν ἐβλέπομεν πλέον τὰ ἀκροθαλάσσια, καὶ ἐφαίνοντο ὅτι τὰ ἄκρα τῆς Πελοποννήσου ἔμβαιον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἤρχοντο πρὸς ὑπάντησίν μας, ὅταν ἄφνω μία σκοτεινὴ ταραχὴ ἐσκήπασε μὲ νέφη τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἤγειρε τὰ νερά τῆς θαλάσσης ἐναντίον μας. Ἡ ἡμέρα ἠλλόχθη εἰς νύκτα, καὶ ἐφανερώθη ἔμπροσθέν μας ὁ θάνατος. Σὺ ἦσουν, ὦ θεῖε Ποσειδῶν, ὅπου διήγειρες ὅλα τὰ νερά τῆς Βασιλείας σου μὲ τὴν ὑπερήφανόν σε Τρίαιναν. Ἡ Ἀφροδίτη διὰ τὰ ἐκδικηθῆ εἰς τὴν καταφρόνησιν, ὅπου εἰς τὴν Κυθήρην ἐδείξαμεν δι' αὐτὴν, ἕως καὶ μέσα εἰς τὸν Ναὸν τῆς, ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν. Αὐτὴ τῷ ὀμίλῳσε γλυκέως, ἔχουσα βεβρεγμένα τὰ ὄμματα τῆς ἀπὸ δάκρυα· καθὼς μοὶ τὸ ἐφανέρωσεν ὁ Μέντωρ, ὡς διδαγμένος τὴν τέχνην τὰ γινώριζεν τὰς κινήσεις τῶν Θεῶν, καὶ τὰ καταλαμβάνει τὰ μυστήριά των. Θέλεις ὑπομένει, Σὺ ὦ Ποσειδῶν, αὐτὴ ἔλεγεν, ὅτι αὐτοὶ οἱ καταφρονῶνται μου τὰ

ἔμ-

ἐμπαίζωσι τὴν δυνάμιν μου χωρὶς νὰ παιδευθῶσιν; Οἱ ἴδιοι Θεοὶ αἰσθάνονται τὴν δυνάμιν μου, καὶ οὗτοι οἱ δύο αὐθάδεις ἐτόλμησαν νὰ κατακρίνωσι τὰ γινόμενα εἰς τὴν Νῆσόν μου; Καυχῶνται αὐτοὶ εἰς μίαν φρόνησιν, ἱκανὴν νὰ ἀντισταθῇ εἰς κάθε πειρασμόν, καὶ τὸν ἘΨάτα τὸν ὀνομάζουσι μαρίαν. Ἐπελάδου ἴσως, ὅτι ἐγὼ ἐγεννήθην εἰς τὸ Βασίλειόν σου; Τὶ ἀργεῖς νὰ καταβυθίσῃς εἰς τὰς βαθυτάτας ἀβύσσους τούτους τοὺς δύο θνητοὺς, ὅπου δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποφέρω;

Μόλις ἡ Ἀφροδίτη οὕτως ἀμίλησε ταῦτα μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅπου εὐθύς αὐτὸς φουσκῶσαν τὰ νερά τῶ πελάγους, τὰ ὕψωσεν ἕως εἰς τὸν Οὐρανόν. Αὕτῃ εἴτα ἄρχισε νὰ γελᾷ πικρότατον γέλωτα πιστεύεσα, ὅτι δὲν ἠθέλημεν ἀποφύγῃ τὸ ταυάγιον. Ταραττόμενός ὁ Ναυκλῆρης ἐφάναξεν, ὅτι πλέον δὲν ἠδύετο νὰ ἀντιπολεμῇ μὲ τοὺς ἀνέμους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐρύπτον μὲ βίαν εἰς μερικὰ ξηρόνησα. ἘΨας ἀθισμὸς σφοδροῦ ἀνέμου ἐξέλακσε τὸ κατάρτιον, τὸ ὅποιον ἐσοχαζόμεθα μεγάλην βοήθειαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐκαταλάβαμεν, ὅτι οἱ κεκρυμμένοι σκόπελοι ἠνοιξαν τὴν μέσην τοῦ πλοίου (τὴν ἐντερόνην)· ἐμβῆκε τὸ γερὸν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἄρχισε νὰ βυθίζεται τὸ πλοῖον, καὶ ὅλοι οἱ Ναῦται ὕψωσαν πρὸς Οὐρανὸν φανὰς θλιβεράς. Τότε ἐγὼ ἀγκαλιζόμενος τὸν Μέντορα ἔτω τῷ ἔλεγον. Ἰδὲ ὁ Θάνατος, πρέπει νὰ τὸν δεχθῶμεν μὲ εὐτολμίαν. Οἱ Θεοὶ δὲν μᾶς ἠλευθέρωσαν ἀπὸ ἀπὸ τίσιν κινδύνους διὰ ἄλλο, εἰμὴ διὰ νὰ μᾶς ἀφανίσωσι σήμερον. Ἄς ἀποθάνωμεν, ὦ Μέντωρ, ἄς ἀποθάνωμεν! μοὶ εἶναι μεγάλη παρηγορία νὰ ἀποθάνω μετὰ σου.

ποῦ. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀντισταθῶμεν εἰς τὸν σφοδρὸν
τῆτον κλύδωνα, διὰ νὰ φυλάξωμεν τὴν ζωὴν μας.

Τὶ δὲ πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθη ὁ Μέντωρ; Εἰκείνος ὁ-
ποῦ ἔχει ἀληθῆ καὶ εὐτολμοὶ ἀνδρείαν, εἶπε, ποτὲ
δὲν ἀπελπίζεται, ὅτι δὲν θέλει ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὰ
κακά. Δὲν ἐξαρκεῖ τὸ νὰ ᾔναι τις ἑτοιμος νὰ λάβῃ
τὸν θάνατον μὲ εἰρήνην, ἀλλ' ἔτι μῖτε πρέπει νὰ ἀ-
μελῇ εἰς τὸ νὰ πράττῃ ὅ,τι δύναται διὰ νὰ τὸν ἀπο-
φύγῃ. Ἄς λάβωμεν σὺ καὶ ἐγὼ, ἔν ἀπὸ αὐτὰ τὰ
μεγάλᾳ κατίσματα τῶν Ναυτῶν, εἰς καιρὸν ὅπῃ αὐ-
τοὶ οἱ ἄνδρες, καὶ ἱερρεὶς θλίβονται πῶς ὑπερῶνται
τὴν ζωὴν των, χωρὶς νὰ ἐπιμελεσθῶσι νὰ τὴν φυλά-
ξωσι, καὶ ἄς μὴ χάσωμεν ἡδὲ μίαν σιγμὴν διὰ νὰ
φυλάξωμεν τὴν ἰδικήν μας, προτοῦ νὰ καταποντισθῶ-
μεν εἰς τὸ πέλαγος. Λαμβάνει εὐθύς ἕνα πέλεκυν,
ἀποκόπτει τὸ κατάρτιον, ὅπου ἐτζακίσθη ἀπὸ τὴν
σφοδρότητα τοῦ ἀνέμου, καὶ ἐπ' αὐτὸν πρὸς τὴν θά-
λασσαν ὁμοῦ μὲ τὸ πλοῖον, τὸ ρίπτει ἔξω ἀπὸ τὸ
πλοῖον, ρίπτεται καὶ αὐτὸς ἐπάνωθεν εἰς τὴν μέσην
του, μὲ καλεῖ κατ' ὄνομα, καὶ μὲ ἐκδιναμώνει νὰ τὸν
ἀκολουθήσω. Καθὼς μία μεγάλη ἑρὺς πολεμεμένη
σφοδρῶς ἀπὸ ὅλους ὁμοῦ τοὺς ἀνέμους, οἱ ὅποιοι θέ-
λουσι νὰ τὴν βλάψωσι, μένει ἀκίνητος ἐπάνω εἰς τὰς
σερεὰς καὶ βαθυτάτας τῆς ρίζας, ὥστε αἱ τῶν ἀνέμων
ταραχαὶ δὲν ἀποτελῶσιν ἄλλο τι, εἰμὴ νὰ τῆς ταρατ-
τῶσι τὰ φύλλα· οὕτω καὶ ὁ Μέντωρ ἐφαίετο, ὅχι
μόνον σαθερός καὶ εὐτολμος, ἀλλὰ γλυκὺς καὶ πρᾶος,
ὥσάν νὰ ἐξουσίαζε τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσαν.
Εἰγὼ τὸν ἠκολούθησα εὐθύς, καὶ ποῖος δὲν ἠθέληε τὴν
ἀκολουθήσῃ δυναμούμενος παρ' αὐτοῦ; Ἡμεῖς ἐπ' αὐ-

μεν κυβερνῶντες καὶ κρατοῦντες ἐκείνο τὸ κατάρτιον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδιδε μεγάλην βοήθειαν, ὡσάν ὁποῦ ἐκαθήμεθα ἐπάνωθεν, ἐπειδὴ εἰάν ἐκολυμβῶμεν συνεχῶς, ταχέως ἡθέλαμεν φθεῖρη τὰς δυνάμεις μας. Μ' ὅλον τὸτο ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης ἀνεγύρισε συχνάκις ἐκείνο τὸ μέγαλον δένδρον, καὶ μᾶς κατεβύθισεν εἰς τὴν θάλασσαν. Τότε κατεπίναμεν τὰ πικρὰ νερά, τὰ ὁποῖα ἔτρεχον ἀπὸ τὸ σῶμα, ἀπὸ τὰ ρουθόνια, καὶ ἀπὸ τὰ αὐτῖά μας, καὶ διὰ τὰ ἀναλάβωμεν τὸ ἄνω μέρος τῆς καταρτίως; ἠναγκαζόμεθα γὰρ πολεμῶμεν μετὰ τὴν θάλασσαν. Πολλάκις τὰ βοερά κύματα τοῦ πελάγους ὅπῃ ὑφάντο ὡς ὄρη, διέβαινον ἀπὸ τὰς κεφαλὰς μας, ἀλλ' ἡμεῖς τόσον περισσότερον ἰσάμεθα σπρῶσι φοβέμετοι μὴν ἡθελε φύγη πάλιν τὸ κατάρτιον, ὅπῃ ἦτον ἡ μόνη ἐλπίς μας.

Εἰς καιρὸν ὅπου εὕρισχόμεθα εἰς τοιαύτην ἀθλίαν κατάστασιν, ὁ Μίντωρ πρὸς ὧν, καθὼς τὰρα καθήμενος ἐπάνω εἰς τὸν χλωρὸν χόρτον, τοιςτοιτρόπως μοι ὠμίλησε. Πιστεύεις σὺ, ὦ Τηλέμαχε, ὅτι ἡ ζωὴ σου παρεδόθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀνέμων καὶ τῆς θαλάσσης; Πιστεύεις πῶς δὲν δύτανται γὰρ σὲ θανατώσωσιν ἄνευ τῆς προσαγῆς τῶν Θεῶν; Ὁχι, ὄχι! Οἱ Θεοὶ διατάττεισι πάντα τὰ γινόμενα· πρέπει λοιπὸν γὰρ φοβῆσαι τὰς Θεάς, καὶ ὄχι τὴν θάλασσαν. Εἰάν καὶ ἦσουν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, ἡ χεὶρ τοῦ Διὸς ἠδύνετο γὰρ σὲ εὐγάλη. καὶ πάλιν εἰάν ἦσουν εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἔβλεπες κάτωθεν σου τοὺς ἀστέρας, ὁ Ζεὺς ἠδύνετο γὰρ σὲ ρίψῃ εἰς τὴν Ἀΐθρᾳ, ἢ μέσσα εἰς τὰς αἰωνίους φλόγας τῆς κολάσεως. Εἰγὼ ἤκουον θαυμαστικῶς μίαν τοιαύτην ὁμιλίαν ὅπου ὀλίγον μὲν

ἐπαρηγόρει, δὲν εἶχον ὁμῶς τὸν νοῦν μου ἱκανῶς ἐλευ-
θερον διὰ τὰ τῷ ἀποκριθῶ· μήτε αὐτὸς ἠδύνατο καὶ
ἰδῆ ἐμὲ, μήτε ἐγὼ αὐτόν. Διεπερίσαμεν ὅλην τὴν
νύκτα τρέμοντες ἀπὸ τὸ φύχος, καὶ σχεδὸν μισοα-
ποθαρμμένοι, χωρὶς καὶ ἰξεύρωμεν πᾶ ἑρρίπτομεθα ἀ-
πὸ τὴν τρικυμίαν. Τελευταῖον οἱ ἄνεμοι ἄρχισαν καὶ
πραῦναισι, καὶ ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης ὁμοιάζε μὲ
τὴν ὄργην ἐνὸς ἀνθρώπου, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν μέ-
νει ἄλλοτι μετὰ τὸν μέγαν του θυμὸν, εἰμὴ ἐν μι-
κρὸν μέρος ταραχῆς. Δὲν ἠκούετο λοιπὸν ἄλλο, εἰ-
μὴ ἑνὸς ἡσυχος μουρμουρισμὸς τοῦ πελάγους, καὶ τὰ
ὑπερμεγέθη αὐτῆς κύματα, τοῖστον εἶδος ἄφιναν, ὅ,
τι λογιῆς αὐλακας ἀφίνει τὸ ἄροτρον σχίζον βαθείως
τὴν γῆν.

Ἐν τούτοις ἡ Ἥρα ἦλθε προμνηύουσα τὴν ἔλευσιν
τοῦ Ἡλίου, καὶ ὑποσχομένη αἶθριον καὶ γαλήνην ἡ-
μέραν. Ὅλη ἡ Ἀνατολὴ ἦτον πεφωτισμένη ἀπὸ τὸ
Λυκαυγὲς φῶς. Οἱ Ἀέρες ὅπου τόσον καιρὸν ἦσαν
κεκρυμμένοι πάλιν ἐφάνησαν εἰς τὸ σερίωμα, καὶ φθά-
σαντες τῷ Ἡλίῳ εὐθύς ἔφυγον. Τότε ἰδομεν μακρό-
θεν τὴν γῆν, πρὸς τὴν ὁποίαν μᾶς ἐσπρωχθαι αἶ-
πνοαὶ τῶν Ἀνέμων, διὰ τὸ ὁποῖον ἄρχισε καὶ ἀναγιν-
νᾶται εἰς τὴν καρδίαν μου ἡ ἐλπίς· πρὸς τάτοις, δὲν
ἐφαίνετο κατένας ἀπὸ τῆς συμπλέοντος, καὶ πιστεύω,
ὅτι ἀπελπίσαντες τὴν σωτηρίαν των, ἔχασαν τὴν εὐ-
τολμίαν των, καὶ ἐβυθίσθησαν ἑμοῦ μὲ τὸ πλοῖον εἰς
τὴν θάλασσαν. Ὅταν ἐπλησιάζαμεν πρὸς τὴν γῆν, ἡ
θάλασσα μᾶς ἑρρίπτεν ἐναντίον εἰς τὰς ἀποτόμους
πέτρας, αἱ ὁποῖαι ἠθέλον μᾶς συντρίψῃ, εἰάν δὲν ἡ-
θίλαμεν ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον, εὐθύνοτος τοῦ Μίν-
τορος.

τορος τὸ κατάρτιον ἔμπροσθεν . Οὕτως ἐλευθερώθεν-
 τες τῶν ἀποτέμων ἐκείνων πετρῶν , κῦραμεν μίαν ὁ-
 μαλὴν ἀκροθαλασσίαν , εἰς τὴν ὁποίαν εὐκόλως κο-
 λυμβῶντες , ἐφθάσαμεν εὐτυχῶς ἐπάνω εἰς τὴν ἁμ-
 μον . Ἐκεῖ μᾶς ἴδες , ὦ μεγάλη Θεά , ὅπου κατοι-
 κεῖς ταύτην τὴν Νῆσον , καὶ ἐκεῖ ἠξίωσες νὰ μᾶς δε-
 χθῇς φιλανθρωπῶς .

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΥ.

Η Καλυψώ θαυμάζει τὰ συμβάντα τοῦ Τηλεμά-
 χου, καὶ δὲν ἀφίνει τρόπον ἀμεταχείριστον διὰ νὰ τὸν
 ἐμποδίσῃ εἰς τὴν Νῆσόν της, θέλουσα νὰ τὸν περι-
 πλέξῃ εἰς τὸ ἐρωτικόν της πάθος. Ὁ Μέντωρ ὑποση-
 ρίζει τὸν Τηλέμαχον μὲ τὰς νοουθεσίας του ἐναντίον
 εἰς τὰς μηχανὰς ταύτης τῆς Θεᾶς, καὶ ἐναντίον τοῦ
 Ἑρώτος, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀφροδίτη ὑπῆγεν ἐκεῖ πρὸς
 βοήθειαν τῆς Καλυψῆς, καὶ μ' ὅλον τῆτο ὁ Τηλέμα-
 χος καὶ ἡ Νύμφη Εὐχαρις αἰσθάνθησαν εὐθὺς ἀμοι-
 βαῖον ἔρωτα. Αὐτὸ τὸ αἶτιον διεγείρει κατ' ἀρχὰς
 τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Καλυψοῦς, καὶ ἀκολουθῶς τὴν
 ὀργὴν της ἐναντίον τῶν δύο ἐρωμένων. Ὁρίσθη τὸν
 ἀμετάθετον ὅρκον τῆς Στυγὸς, ὅτι δηλ. ὁ Τηλέμαχος
 πρέπει νὰ εὕγῃ ἀπὸ τὴν Νῆσόν της. Ὁ Ἑρως τρέχει
 πρὸς παρηγορίαν της, καὶ βιάζει τὰς Νύμφας διὰ νὰ
 καύσωσι τὸ ἵτοιμαθὲν πλοῖον παρὰ τοῦ Μέντορος,
 ἐν ᾧ ὁ Μέντωρ μὲ τὸ Τηλεμάχῃ ἵτοιμάζοντο νὰ ἀ-
 ταχωρήσωσι δι' αὐτοῦ. Ὁ Τηλέμαχος βλέπων τὸ
 πλοῖον καίόμενον αἰσθάνθη μίαν κρυφίαν χαρὰν. Ὁ
 Μέντωρ εὐρισκόμενος μετὰ τοῦ Τηλεμάχου ἐπάνω εἰς
 μίαν ἀκρότομον πέτραν πλησίον τῆς θαλάσσης, καὶ
 ἐννοήσας τοῦτο, τὸν κηρύττει εἰς τὴν θάλασσαν, πί-
 πτων

πτων καὶ αὐτὸς μετ' αὐτὸν, διὰ τὰ προφθάσῃσι πλέον-
τες ἓνα ἄλλο πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἴσατο πλησίον εἰς
ἐκεῖνο τὸ παραθαλάσσιον.

Τῶν Συμβάντων τοῦ Τηλεμάχου
Τιῶς τοῦ Οδυσσέως,

BIBLION EKTON.

Αφ' οὗ ὁ Τηλέμαχος ἐτελείωσέ ταύτην τε τὴν διή-
γησιν, αἱ Νύμφαι ὅλαι ὅπου ἕως τότε ἦσαν ἀκίνη-
τοι, καὶ εἶχον τὰς ὀφθαλμούς των προσηλωμένους εἰς
αὐτὸν, ἐθεώρησαν μὲ θαυμασμὸν ἢ μία τὴν ἄλλην,
καὶ ἄρχισαν νὰ ὁμιλῶσι μὲ ἑκαστην. Ποῖοι ἄρά γε εἴ-
ναι ἔσται οἱ δύο ἄνδρες τόσον φίλοι τῶν Θεῶν; Ποῖος
ἤκουσε τοιαῦτα θαυμάσια καὶ τερατώδη συμβεβηκότα;
Ὁ Τῖος τῷ Οδυσσέει ὑπερβαίνει τὸν Πατέρα του, ἀ-
πὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὸ ζῆν, εἰς τὴν εὐγλωττίαν,
εἰς τὴν φρόνησιν, καὶ εἰς τὴν ἀνδρείαν. Τί πρόσωπον;
ὅποια ὠραιότης! ὅποια γλυκύτης! ὅποια μετρίτης!
ὅποια εὐγένεια! ὅποια μεγαλειότης! Εἰς δὲν ἰξεύ-
ρωμεν, ὅτι αὐτὸς εἶναι Τῖος ἐνὸς Θιητῆ, εὐκόλως ἢ
θέλαμεν τὸν πισεύσῃ ὅτι εἶναι ὁ Διένυσος, ἢ ὁ Εἶρ-
μῆς (α), ἢ ὁ μέγας Ἀπόλλων. Μὰ ποῖος τάχα εἴ-
ναι

(α) Ὁ Εἶρμῆς ἦν Τῖος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαΐας θυ-
γατὸς τῷ Ἀτλαντῷ· ἐκ ταύτης τῆς Μαΐας ἐκλήθη
ὁ Μάϊος Μῆν, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Παλαιοὶ ἐσυνείδει-
ζον νὰ ἑορτάζωσι τὸν Εἶρμῆν. Ἡ ὑπουργία τε ἦτον,
τὰ

ναι ἄτος ὁ Μέντωρ, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἕνας ἄνθρωπος
ἀπλοῦς, ἄπειρος, καὶ μιᾶς μετέας εἴσεως; Ὅποιος
ὁμῶς

τὸ γὰρ μιν ἡ τὰς βουλάς τῶν Θεῶν, διὰ τὸ ὁπεῖθε
εἶχε πτερὰ εἰς τοὺς πόδας καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν, τὰ
ὅποια ἐδήλουν τὴν ταχύτητα αὐτῆ. Ἐβάστα καὶ τὸ
Κηρυκεῖον, ὁπλ. μίαν ράβδον εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν
συμπιεσμένοι δύο δράκοντες πρὸς σύμβολον εἰρή-
νης ἢ ὁμονοίας. Διὰ τῆ Ἑρμοῦ ὁμῶς ἐννοεῖται ὁ προ-
φορικὸς λόγος, ὅπῃ ἐρμηνεύει τὰ κεκρυμμένα νοήματα
τῆς ψυχῆς, καὶ φαίνεται ὅτι ἵπταται, ἐπεὶ δὲν εὐ-
ρίσκεται πρᾶγμα ταχύτερον τῆ λόγῃ καὶ ἐπιτιμωτέ-
ρον εἰς τὸ γὰρ κερδίξῃ ἢ γὰρ ἐνώνῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἄν-
θρώπων. Εἶχε καὶ ἄλλο ἐπιτιμῶμα, γὰρ ὁδηγῇ τὰς
ψυχὰς εἰς τὸν ἄδην, ἢ (καθὼς ἐμυθολογοῦν ὁ Ποιη-
ταί), δὲν ἀπέθνησκειν ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν δὲν διέλυσ
πρότερον ὁ Ἑρμῆς διὰ τῆς ράβδου τὰ δεσμά, μὲ τὰ
ὅποια ἡ ψυχὴ καὶ θεῖαν χάριν εὐρίσκετο ηνωμένη μὲ
τῆ σώματος. Ἐτάθη ἐφευρετῆς τῆς εὐγλωττίας, διὰ
τὸ ὅποιον καὶ ἦτον Θεὸς τῶν ρητόρων. Πρῶτος ἐδί-
δαξε τὴν ἐμπορίαν, τὴν τέχνην ὁπλ. τὰ πωλεῖν καὶ
ἀγοράζειν, ὡς εὐρὼν τὰ σαθρά, καὶ ἐκ τούτου πι-
σεύεται Θεὸς τῶν πραγματευτῶν, καὶ τῆ κέρδους, διὰ
τῆτο τὰ κέρδη καὶ οἱ θησαυροὶ ὅπῃ ἀπροσδοκῆτως εὐ-
ρίσκονται λέγονται Ἑρμαῖα, ἢ Ἑρμεῖα. Ἦτον Θεὸς
τῶν κλεπτῶν, ὡς ὢν ἄριστος κλέπτης. Μαρτυροῦσι
τὴν κλεψίαν αὐτῆ, ἐκεῖνα, ὅπου ἔκαμεν εἰς τὸν Ἀ-
πόλλωνα, ὅπῃ ἐβροσκέ τὰς ἀγέλας τῆ Ἀδμήτης (ὡς
καὶ σελ. 75. ἐν τοῖς σχολείοις ἐδηλώθη), ἐπεὶ δὲ τῆ
ἐκλεψεν ἐν μέρος χωρὶς γὰρ τὸ καταλάβη τις, ἐκτὸς
μόνε τῆ ποιμένος Βάττε, τὸν ὅποιον ὁ Ἑρμῆς μετέ-
βαλεν εἰς λίθον, ἐπεὶ δὲ τὸν ἐφατέρωσεν, μὲ ὅλον ὁ-
ποῦ ὑπεσχέθη γὰρ σιωπήσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Παῖς ἔ-

ὅπως τὸν θεωρεῖ περιέργως πλησιέστερον βλέπει εἰς αὐτὸν κἀποιοῦν τι θεῖον καὶ ὑψηλότερον ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅ-
πᾳ δύναται νὰ εὕρῃ εἰς ἓνα ἄνθρωπον.

Η'

τι ἂν ἐκλεφεῖν ἀπὸ τὸν Η΄ φαισον τὰ σιδηρικά ἔργα-
λεῖα, καὶ τὸ σκῆπτρον τῷ Διὸς, ἔτι δὲ ἤθελε λάβῃ
καὶ τοὺς κεραυνούς, εἰάν δὲν τὸν ἐτρόμαξεν ἡ καυσικὴ
σφοδρότης τῶν φλογῶν· ἐκλεφε τὸ ξίφος τῷ Ἀρσείῳ,
τὴν τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τὴν ζώνην τῆς Ἀ-
φροδίτης. Ο΄ Βασκινέριος σοχάζεται, ὅτι οἱ Ποιηταὶ
διὰ τούτων τῶν κλεμμάτων ἠθέλησαν νὰ φανερώσασσι
τὴν μεγάλην ἐπιδεξιότητα τῷ Ἑρμῷ, διὰ τῆς ὁπρίας
περιεπαίξεν ἔχι· μόνον τὰ ἐπιχειρήματα τῶν Μαρμα-
κούδων καὶ ἀβελτέρων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
τῶν Θεῶν, δηλ. τῶν ἐγρηγόρων καὶ ὀξύονων ἀνδρῶν.
Ἐγένετο τὸν Ἑρμαφροδίτου μιγείς μὲν τῆς Θεᾶς Ἀ-
φροδίτης, τὸν ὅποιον, εἰς καιρὸν ὅπου εὕρισκετο εἰς
μίαν πηγὴν μετὰ τῆς Σαλμακίδος Νύμφης, οἱ Θεοὶ
διὰ τῶν πολλῶν παρακλήσεων τῆς Σαλμακίδος τὸν ἤ-
νωσαν μετ' αὐτῆς, καὶ ἐχημάτισαν εἰς τὰ δύο σώ-
ματα ἓν καὶ μόνον, εἰς τὸ ὅποιον ἐσώζοντο καὶ τὰ
δύο γένη τοῦ Ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ Θηλυκοῦ· θέλον-
τες διὰ τούτου οἱ Ποιηταὶ νὰ φανερώσασσι τὴν ἑνωσιν
καὶ ὁμόνοιαν, ὅπου χρεωσοῦσι νὰ φυλάττωσι τὰ ἀν-
δρόγυνα ἀνάμεσόν των, διὰ νὰ ᾔνοι τὰ δύο σώματα
μία σὰρξ καὶ μία γνώμη. Ἀλλ' ἐπανίσταται ἐπὶ τὸ ἀ-
ληθές. Ο΄ Ἑρμῆς, ἀποθανόντος τοῦ Πατρὸς τοῦ Διὸς
ἔλαβε διὰ κληρονομίαν τὴν Ἰταλίαν, Γαλλίαν, καὶ Ἰ-
σπανίαν, ὁμοίως καὶ τὴν Μαυριτανίαν μετὰ τὸν θά-
νατον τοῦ Ἀτλαντος. Ἦν θυμουργός, ὀξύουρος, καὶ
πανούργος. Περιηγήσατο πολλάκις τὴν Αἴγυπτον διὰ
νὰ διδαχθῇ καλῶς τὰ ἔθιμα καὶ τὰς τάξεις ἐκεῖ-
νου τοῦ παλαιοῦ Ἑθνοῦς. Ἐπαιδεύθη τὴν διδασκα-
λίαν

Ἡ Καλυψώ ἤκουε τούτους τοὺς λόγους μὲ μίαν
 ταραχήν, τὴν ὅποιαν δὲν ἠδύνητο νὰ κρύψῃ. Τὸ εὐ-
 στροφόν της βλέμμα διήρχετο ἀκαταπαύτως ἀπὸ τὸν
 Μέντορα εἰς τὸν Τηλέμαχον, καὶ ἀπὸ τὸν Τηλέμαχον
 εἰς τὸν Μέντορα. Ἐνίοτε ἤθελεν, ὅτι ὁ Τηλέμαχος
 νὰ ἀρχίσῃ πάλιν τὴν μακρὰν διήγησιν τῶν συμβάν-
 των του, καὶ πάλιν αἴφνης αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἀνεχαιτίζε-
 το. Τελευταῖον ἐγερθεῖσα μὲ ὀρμὴν, ἔλαβε μεθ' ἑ-
 αυτῆς τὸν Τηλέμαχον μόνον εἰς ἓν δάσος γεμάτον ἀ-
 πὸ Μύρτους, καὶ ἐκεῖ ἐμεταχειρίσθη ὅλα τὰ τεχνά-
 σματα τῆς διὰ νὰ μάθῃ παρ' αὐτοῦ, εἴαν ὁ Μέντωρ
 ἦτον κανένας Θεὸς κεκρυμμένος εἰς ἀνθρώπινον μορ-
 φήν. Ὁ Τηλέμαχος ὅμως δὲν ἔξευρε νὰ τῇ φανερῶσιν
 τὸ ἀληθές, ἐπειδὴ ἡ Ἀθηνᾶ συναδεύουσα αὐτὸν ὑ-
 πὸ τὸ εἶδος τοῦ Μέντορος δὲν ἠθέλησε νὰ φανερωθῇ,
 ἐπειδὴ ἦτον πολλὰ Νέος, καὶ δὲν τὸν ἐσοχάζετο ἱκα-
 νὸν νὰ φυλάξῃ κρυφίως τὰ Μυστικά, ὅπου ἠθέλει τῷ
 φανε-

λίαν τῶν Θεῶν, καὶ τὴν Μαγικὴν τέχνην, ἡ ὅποια
 ἦν τότε παρ' ἐκείνοις μεγάλως. Εἰς αὐτὸν ἀνάγκ-
 σι τὴν ἐφεύρεσιν, ἡ ἐντέλειαν πολλῶν πραγμάτων. Οἱ
 Γάλλοι τὸν ἐσοχάζοντο ὡς εἰσηγητὴν τῶν χαριέντων
 καὶ κομψῶν τεχνῶν. Εἰς αὐτὸν ἀνάγουσι τὴν εὐρε-
 σιν τῆς Δύρας (τὴν ὅποιαν καὶ ἐχάρισε τῷ Ἀπόλλωνι),
 τῆς Μουσικῆς, τῆς Πάλης, τῆς Ἰατρικῆς, τῆς
 Χυμείας, τῶν Γραμμάτων, τῆς Ἐμπορείας, καὶ ἐτέ-
 ρων καὶ ὀλίγων. Ἐπειτα ὅμως φθονήσαντες αὐτὸν
 οἱ λοιποὶ Ἡγεμόνες ἤγειραν μάχην κατ' αὐτοῦ, καὶ
 τὸν ἠνάγκασαν διὰ τῆς φυγῆς νὰ εὕρῃ τὴν σωτηρίαν
 τῆς ζωῆς τε εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου μετ' ἅ πολὺ ἐ-
 τελεύτησε.

φανέρωσιν. Περιπλέον αὐτὴ ἤθελε γὰρ τὸν δοκιμάσῃ μὲ μεγαλιτέρους κινδύνους, ἢ εἰάν ὁ Τηλέμαχος ἴξεν· ἔνι ὅτι ἡ Ἀθηναῖα τὸν συναιδεύει, μία τοιαύτη βοήθεια ἤθελε τῷ δάσῃ μέγαλον θάρρος διὰ τὰ καταφροεῖν τὰ πλέον φοβερὰ συμβάιντα. Αὐτὸς λοιπὸν δὲν ἐγνώριζεν, ὅτι ἦτον ἡ Ἀθηναῖα, ἀλλ' ἐσοχάζετο, ὅτι ἦτον ὁ Μέντωρ· διὰ τὸ ὁποῖον ὅλα τὰ τεχνάσματα τῆς Καλυφούς, τὰ ὁποῖα μετεχειρίθη εἰς τὸ γὰρ ξεσκεπάσῃ ἐκεῖνο, ὅπῃ ἐπεθύμει ἔμειναν ἀναφελῆ.

Εν ᾧ ἡ Καλυψὼ ἄτως ἦγε μετὰ τῷ Νεανίῃ, ὅλαι αἱ Νύμφαι περιτριγυρίζουσαι τὸν Μέντορα ἐλάμβανον εὐχαρίσιν γὰρ τῷ ἐρωτᾷσι περὶ διαφόρων πραγμάτων. Ἄλλῃ τῷ ἐρωτοῦσε διὰ τὰ περιστατικὰ τῆς ὁδοιπορίας του πρὸς τὴν Λιθιοπίαν, ἄλλῃ ἤθελε γὰρ τῇ διωγνῇ ἐκεῖνα ὅπῃ ἴδεν εἰς τὴν Δαμασκὸν, καὶ ἄλλῃ τὸν ἐξίταζεν εἰάν ἐγνώριζε τὸν Ὀδυσσεῖα πρὶν τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Αὐτὸς ἀπεκρίνετο εἰς ὅλας μὲ γλυκύτητα, καὶ οἱ λόγοι του, ἀγκαλὰ ἀπλοῖ, ἦσαν ὅμως χαρίεσται. Ἡ Καλυψὼ δὲν τὰς ἀφισεν ἐπὶ πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν συναιεστροφὴν, ἀλλ' ἐπιστρέψασα μὲ τοῦ Τηλέμαχου, εἰς καιρὸν ὅπου αἱ Νύμφαι τραγουδοῦσαι ἐμάζωναν ἄνδρα διὰ γὰρ χαροποιήσασιν τὸν Τηλέμαχον, ἔλαβε τὸν Μέντορα κατὰ μέρος καὶ ἠγωνίζετο γὰρ τὸν ἀναγκάσῃ γὰρ ὁμιλήσῃ, ἢ γὰρ φανέρωσιν κἀνένα ἀπόκρυφον. Δὲν ἐμβῆκε ποτὲ μὲ τοιαύτην γλυκύτητα ὁ Θεραπευτικὸς ὕπνιος εἰς τὰ βιβαρμμένα ὄμματα, ἢ εἰς ὅλα τὰ ἀδύνατα μέλη ἐνὸς κεκοπιακότος ἀνθρώπου, καθὼς ἔμβαινον οἱ Θεραπευτικοὶ λόγοι τῆς Θεᾶς, διὰ γὰρ θέλῃσιν τὴν καρδίαν τῷ Μέντορος. Αὐτὴ ὅμως αἰσθάνετο κάποιόν τι ἀνώτερον, ὅπῃ

ὅπῃ ἀπεδείκνυε ματαίως τοὺς κόπους της, βλέπουσα αὐτὸν, ἵπου ἐσοχάζετο τὰς κολακείας της. Καθὼς μία δυσανάβατος καὶ ῥαχία πέτρα, ὅπῃ κρύπτει ἀνάμεσα εἰς τὰ νέφη τὴν υψιλήν της κορυφὴν, καταφρονεῖ τὸν θυμὸν τῶν ἀνέμων, ἔτω καὶ ὁ Μέντωρ ἀνιήτορ εἰς τοὺς σαθεροὺς τοῦ λογισμοῦ ἀφινὲ τὴν Καλυψῶν νὰ τὸν πειράζη καὶ νὰ δοκιμάζη τὴν σαθερότητά του. Εὐνότε ἐσοχάζετο, ὅτι αἱ ἐρωτήσεις τὸν ἐθορύβουν, ἄλλοτε ἤλπιζε νὰ εὐγάλη ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας του τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ὁπότεν ἡ Θεὰ ἐσοχάζετο νὰ εὐχαρισήσῃ τὴν περιέργειάν της, αἱ ἐλπίδες της ὑφάνιζοντο. Ἐφευγεν ἀπ' αὐτὴν ἐκεῖτο ὅπου ἤλπιζε νὰ μάθῃ, καὶ μία ἀπόκρισις τοῦ Μέντορος τὴν ἄφινε πλέον ἀμφίβολον παρέξ πρότερον. Οὕτω διήρχετο τὰς ἡμέρας τῶρα κολακεύουσα τὸν Τηλέμαχον, τῶρα ζητοῦσα τοὺς τρόπους νὰ τὸν χωρίσῃ ἀπὸ τὸν Μέντορα, ὅπῃ πλέον ἀπελπίσθῃ μὴ δυναμένη νὰ μάθῃ τὸ ἀληθές. Ἐμεταχειρίζετο αὐτὴ τὰς ὠραιότατας Νύμφας διὰ νὰ ῥίψῃ εἰς ἔρωτα τὸν Τηλέμαχον καὶ μία Θεὰ δυνατωτέρα ταύτης ἤλθεν εἰς βοήθειαν διὰ νὰ χειλιώσῃ αὐτὸν τὸν σκοπὸν της.

Ἡ Ἀφροδίτη ἔσα ἀκόμι ὠργισμένη διὰ τὴν καταφρόνησιν ὅπου ὁ Μέντωρ, καὶ ὁ Τηλέμαχος ἔδειξαν εἰς τὴν Κύπρον δὲν ἠδύετο νὰ παρηγορηθῇ βλέπουσα αὐτοὺς τοὺς δύο τολμηροὺς, ὅτι διεσώθησαν ἀπὸ τὰς καταιγίδας τῆς θαλάσσης ὅπου ὁ Ποσειδῶν ἐναντίον αὐτῶν ἤγειρεν. Αὐτὴ ἐπροσκαύσθῃ πρὸς τὸν Δία, μὴ ὁ Πατὴρ τῶν Θεῶν μειδιῶν, καὶ μὴ θέλων νὰ τῇ φαγερώσῃ, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐφυλάττετο ἀπὸ τὴν Ἀθήναι ὑπὸ τὸ εἶδος τοῦ Μέντορος.

ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ἄδειαν νὰ ἐφεύρῃ τρόπον , ἂν ἦτον δυνατόν νὰ τὰς ἐκδικήσῃ. Αὐτὴ λοιπὸν εὐθὺς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν , μὴδ' ὅλως σοχαζομένη τὰς εὐωδίας τῶν θυμιαμάτων , ὅπου εἰς τὴν Πάφον , εἰς τὴν Κηθύρην , καὶ εἰς τὴν Ἰδαλίαν καίονται ἐπάνω εἰς τὰς τραπέζας της , ἀλλ' ἐμβαίνουσα εἰς τὴν πτερωτὴν της ἄμαξαν , ὅπου ἐτραβᾶτο ἀπὸ τὰς Περισεράς , ἐπέταξεν * ἔπειτα καλέσασα τὸν Υἱὸν της Ἐρῶτα , καὶ φανερώνας εἰς τὸ πρόσωπόν της , ὅπῃ ἦτον ἐσολισμίνον ἀπὸ νέας χάριτας , τὴν Θλίψιν της ἔτω τῷ ἔπαι . Βλέπεις σὺ , ὦ Τέκνον μου , ἐκείνους τοὺς δύο θνητοὺς , ὅπου καταφρονοῦσι καὶ περιπαίζουσι τὴν ἐδικήν σου καὶ ἐδικήν μου δύναμιν ; καὶ ποῖος θέλει μᾶς τιμήσῃ εἰς τὸ ἐρχόμενον ; Ὑπάγε , πλήγῃσαι μὲ τὰς σαίτας σου ἐκείνας τὰς δύο ἀναισθήτας καρδίας . Κατέβα μετ' ἐμοῦ εἰς ἐκείνην τὴν Νῆσον , εἰς τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἡ ἰδία θέλει ὑπάγω νὰ ὁμιλήσω μετὰ τῆς Καλυψῆς . Ταῦτα εἰποῦσα , καὶ σχίσασα τὸν ἄέρα σκεπασμένη μὲ ἓν ὀλόχρυσον νέφος ἐφανερώθη εἰς τὴν Καλυψῶ , ἡ ὁποία τότε εὐρίσκετο μόνη εἰς τὸ χεῖλος μιᾶς κρήνης πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τὸ σπήλαιόν της , καὶ τὴν ὁμίλησεν ἔτω .

Ἀθλίε Θεά ! ὁ ἀχάριστος Ὀδυσσεὺς σὲ κατεφρόνησε , καὶ ὁ Υἱὸς του σοὶ ἐτοιμάζει τὴν ὁμοίαν ὑπερφίαν . Ἀλλ' Ἰθά ! ὁ ἴδιος Ἐρῶς ἦλθε πρὸς βοήθειαν καὶ ἀντεκδίκησιν . Τῆτον λάβε . Αὐτὸς θέλει σαθρὴ ἀνάμεσα εἰς τὰς Νύμφας σε , καθὼς ποτε ὁ νέος Βάκχος ἐσάθη ἀνάμεσα εἰς τὰς Νύμφας , ὅπῃ τὸν ἀνέθρεψαν εἰς τὴν Νῆσον Νάξον . Ὁ Τηλέμαχος θέλει τὸν ἰδῆ ὥς ἓν βρέφος κοινὸν , δὲν θέλει λάβῃ εἰς αὐτὸν ὑποψίαν
τινα ,

τινα, καὶ εὐθὺς θέλει αἰσθάνθῃ τὴν δύναμίν του. Ταῦτα εἰποῦσα, καὶ ἑμβαῖσα πάλιν μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ χρυσαῦν νέφος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐξῆλθεν ἄφισε μίαν εὐαδίαν Ἀμβροσίας, ἡ ὁποία διεσπάρη εἰς ὅλα τὰ δάσση τῆς Καλυψούς. Ὁ Ἑρως ἔμεινε ἀνάμυσσα εἰς τοὺς βραχίονας τῆς Καλυψῆς. Αὐτὴ ἀγκαλὰ καὶ ἦτον Θεᾷ, αἰσθάνθῃ ὅμως τὴν φλόγα ὅπῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκτείνεται εἰς τὴν καρδίαν της. Διὰ τὰ ἐλαφραδῆ ἀπὸ τὸν πόνον της τὸν ἔδωκεν εἰς τὴν Νύμφην Εὐχαριν, ὅπου πλησίον της ἴσατο· μὰ οἱ μοῖ! χιλιάκις ἑμετανόησεν ἔπειτα διὰ τοῦτο ὅπου ἔκαμεν. Εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτὸ τὸ βρέφος ἐφαίνετο ἀπλὴν, γλυκὴ, ἀξιοκατάπικτον, φιλαληθεῖς, καὶ χαρίεν ὅσον τίς ἠδύνατο νὰ τὸ πιεύσῃ, καὶ νὰ τὸ ἐπιθυμήσῃ. Καθ' ἑς βλέπωντάς το θωπευτικὸν, ἀσεῖον, καὶ χαροπὸν ἐσοχάζετο, ὅτι ἄλλο δὲν ἐπροξένοι εἰμὴ χαρὰν, ἀλλ' εὐθὺς ὅπῃ ἐδέχετο, τὰς δολεράς του κολακείας ἡσθάνετο ἐν ἑαυτῷ κάποιόν τι φαρμακερόν.

Αὐτὸ τὸ δολερὸν βρέφος δὲν ἐκολέκευε δι' ἄλλο εἰμὴ διὰ τὰ προδώσῃ, καὶ δὲν ἐγέλα, εἰμὴ διὰ τὰ θανατηφόρα κακὰ ὅπου ἐπροξένοι, ἢ ἔμελλε νὰ προξενήσῃ. Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Μέντορα, τοῦ ὁποίου τὸ σοβαρὸν τὸν ἐφόβιζεν, ἀλλ' ἐκαταλάμβανεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἀγνώριστος ἀνὴρ ἦτον ἀπλήγματος, ὥστε ὅπῃ ἑδεμία ἀπὸ τὰς σαῖτας του δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν πληγώσῃ. Αἱ Νύμφαι ὅμως εὐθὺς ἡσθάνθησαν τὴν φλόγα, ὅπου ἀναφεν ἡ θεωρία τοῦ τοῦ δολεροῦ βρέφους, μὰ ἔκρυπτον ἐπιμελῶς τὴν βαθύαν πληγὴν, ἡ ὁποία ἤξανε εἰς τὴν καρδίαν των. Ὁ ἴδιος Τηλέμαχος ἐνίκηθ' ἀπὸ τὴν γλυ-

κρίσιμα καὶ ἀριότητα τοῦ βρέφους βλέποντάς το νὰ παίξῃ μετὰ τῶν Νυμφῶν. Αὐτὸς τὸ ἐνθουσιάζετο, καὶ πότε τὸ ἐλάμβανεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, πότε εἰς τοὺς βραχίονας του, ἀλλ' ἐν ταύτῃ αἰσθάνετο ἐν ἑαυτῷ μίαν ταραχήν, τῆς ὁποίας τὴν αἰτίαν δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ, καὶ ὅσον περὶ σφόδρα ἀσείζετο μετ' αὐτοῦ τοσοῦτον περισσώτερον ἐταράττετο ἡ καρδιά του καὶ ἀδυνατεῖ ἀπὸ μίαν κρυφὴν ἐπιθυμίαν. Βλέπεις τὰς Νύμφας ταύτας, ἔλεγεν εἰς τὸν Μέντορα, πόσον εἶναι διάφοροι ἀπὸ ἐκείνας τὰς γυναῖκας τῆς Κύπρου ἢ αὐθάδεια τῶν ὁποίων ἐδείκνυν ἀσχημον τὴν ὡραιότητα των. Αὗται αἱ ἀθάνατοι εὐμορφίαι δεικνύουσι μίαν ἀθωότητα, μίαν μετριότητα, καὶ μίαν ἀπλότητα, ὅπῃ καὶ πολλὰ θέλγουσι τὰς ὁρῶντας. Οὕτως ὁμιλῶν ἐρυνθρία εἰς τὸ πρόσωπον χωρὶς νὰ ἰξεύρῃ τὴν αἰτίαν. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ, ἕτε νὰ ἐξακολογήσῃ ἐκείναι ὅπῃ ἄρχιζε νὰ εἰπῇ, ἀλλ' οἱ λόγοι τε ἦσαν κεκομμένοι, σποτεινοὶ, καὶ πολλαίς ἀσήμαντοι.

Οἱ κίνδυνοι τῆς Κύπρου, τῷ εἶπεν ὁ Μέντωρ με ἀναστεναγμὸν, ἦσαν ἔδῃ, ὦ Τηλέμαχε! εἴαν καὶ παρβληθῶσι με τέτους, εἰς τοὺς ὁποίους ἤδη ἐμπιστεύσαι. Τὸ αὐθάδες καὶ ἀδιάντροπον ἐλάττωμα μισεῖται, ἡ ἀναίχυντος αὐθάδεια προξενεῖ ὀργήν, καὶ μίαν ὡραιότης εὐσχήμων εἶναι πλέον κινδυνώδης. Ἀγαπῶντες τὴν οἱ ἄνθρωποι σοχάζονται, ὅτι δὲν ἀγαπῶσιν ἄλλο, εἰμὴ τὴν ἀρετὴν, αὐτοὶ ἔμως ἐλευάνται ἀπὸ ἐν πάθος, ὅπῃ δὲν γνωρίζουσιν, ἀλλὰ τότε μόνον τὸ γνωρίζουσιν, ὅπῃ δὲν δύνανται πλέον νὰ τὸ διώξωσι. Φύγε! ὦ ἀγαπημένε μου Τηλέμαχε, φύγε αὐτὰς τὰς Νύμφας! αἱ ὁποῖαι κλίνουσιν εἰς τοὺς σοχασμούς σου

σου σπουδάζουσαι διὰ τὰ σὲ ἀπατήσωσιν εὐκόλως·
 Φύγε τοὺς σκοπέλους τῆς ἡδονῆς, εἰς τοὺς ὁποίους
 κινδυνεύει ἡ Νεότης σου! μάλιτα φύγε αὐτὸ τὸ βρέ-
 φος, τὸ ὅποιον δὲν γνωρίζεις! Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἑρως,
 ὅπου ἡ μήτηρ τοῦ Λ' φροδίτη ἔφερεν ἔδω διὰ τὰ ἐκδι-
 κήσῃ τὴν καταφρόνησιν ὅπου ἔδειξες εἰς τὰς λατρείας,
 αἱ ὁποῖαι γίνονται πρὸς τιμὴν τῆς εἰς τὴν Κυθήρην.
 Αὐτὸς ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν τῆς Θεᾶς Καλυψοῦς,
 ἡ ὁποία πάσχει διὰ σέ. Ἄναψε τὴν καρδίαν ὅλων τῶν
 Νυμφῶν, ὅπου τὴν περικυκλοῦσι. καὶ τί λέγω; σὺ ὁ
 ἴδιος, ὦ δυσυκὴ Νέε! φλογίζεσαι, χωρὶς τὰ κατα-
 λάβης.

Ὁ Τηλέμαχος διέκοπτε συνεχῶς τὸν λόγον τοῦ
 Μέντορος, καὶ τῷ ἔλεγε· διατὶ δὲν μένομεν εἰς ταύ-
 την τὴν Νῆσον; Ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν εἶναι πλέον ἐν τοῖς
 ζῶσιν, ἀλλ' ὡς φαίνεται ἀπὸ πολλὸν καιρὸν εἶναι κε-
 χωσμένος εἰς τὰ θαλάσσια ὕδατα. Ἡ Πηνελόπη ἀ-
 πελπισθεῖσα διὰ τὴν ἐδίκην τοῦ καὶ ἐδίκην μου ἐπι-
 τροφὴν, σοχάζομαι, ὅτι δὲν ἠδυνήθη τὰ ἀντισταθῆναι
 τὸ πλῆθος τῶν Μνηστήρων, ὅπου τὴν ἐζήτουν, καὶ ὁ
 Πατὴρ τῆς Ἰκαρος ἴσως τὴν ἠνάγκασε διὰ τὰ λάβῃ
 ἄλλον ἄνδρα· Δύναμαι ἄρα ἐγὼ, ἀφ' οὗ ἠθέλην ἐπι-
 στρέφω εἰς τὴν Ἰθάκην, τὰ τὴν ἰδῶ μετ' ἄλλου ἀν-
 δρὸς συνεζευγμένην, ἀφ' οὗ παρέβη τὸ χρέος τῆς ἀ-
 γάπης, ὅπου εἶχε πρὸς τὸν Πατέρα μου; Οἱ Ἰθακή-
 σιοι ἔχασαν τὴν ἐνθύμησιν τῇ Ὀδυσσέει, καὶ ἡμεῖς
 δὲν θέλομεν ἐπιστρέφει δι' ἄλλο, εἰμὶ διὰ βέβαιον κίν-
 δυνον θανάτου, ἐπεὶ οἱ ἐρασαὶ τῆς Πηνελόπης διὰ
 τὰ ἔχωσι βέβαιον τὸν ἀφανισμόν μας ὅταν ἐπιστρέψω-
 μεν,

μεν, κατέσχον ὅλας τὰς διαβάσεις, διὰ τῶν ὁποίων
δυνάμεθα νὰ ἔμβωμεν εἰς τὸν Λιμένα.

Τοῦτο εἶναι βέβαια, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Μέντωρ, τὸ
ἀποτέλεσμα ἐνὸς τυφλοῦ πάθους. Ἐρευνᾷ ὁ ἄνθρωπος
ἀκριβῶς ὅλα τὰ δικαιολογήματα, ὅπῃ τῷ βοηθοῦσι,
καὶ ἀμβλύεται ἡ τὸς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ μὴν ἰδῇ
ἐκεῖνα τὰ αἷτια, ὅπου τὸν κατακρίνουσι. ποτὲ δὲν εἶ-
ναι τόσοι ἀγχίνους δι' ἄλλο, εἰμὴ διὰ νὰ ἀπατήσῃ
τὸν ἑαυτὸν του, καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὴν συνείδησίν του.
Δὲν ἐνθυμᾶσαι τὰς ἀπείρους χάριτας τῶν Θεῶν, ὅπου
ὀλόγυρα εἰς ἐσένα ἔδειξαν, διὰ νὰ μὴν ἀπωλεσθῇς ἔ-
ξω ἀπὸ τὴν Πατρίδα σου; μὲ τί λογῆς θαυμάσιον
τρόπον σὲ ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τὴν Σικελίαν; Πῶς μετε-
κίνησαν αἰφνιδίως τὰς Αἰγυπτιακὰς δυσυχίας εἰς μίαν
εὐδαίμονα μεταβολήν; Ἀράγε δὴν ἦτον θεία χεὶρ,
ὅπου σὲ ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς Τύρου,
ὅπου σοὶ ἐφοβέριζον τὸν θάνατον; Καὶ ὕστερα ἀπὸ τό-
σα καὶ τοιαῦτα θαυμάσια ἔργα, ἀγνοεῖς ἀκόμη τί σοι
ἠτοίμασεν ἡ Τύχη; Μὰ τί λέγω; εἶσαι ἀνάξιος. Ὅ-
σον δὲ ἐμὲ, ἐγὼ ἀναχωρῶ καὶ ἰξεύρω τὸν τρόπον διὰ
νὰ εὗρω ἐκ ταύτης τῆς Νήσου. Τίε ἀνάξιε! ἐνὸς Πα-
τρὸς τόσοι φρονίμου, καὶ μεγαλοφύχου, ζῆτι ἐδῶ
εἰς τὸ μέσον τοσούτων γυναικῶν μίαν ζωὴν τρυφήν
καὶ ἄτιμον, δεῖξον τὰ τρόπαια τῆς ἐδικῆς σου ἀθανά-
του δόξης σὺ ὁ Ἡμίθεος Ἡῤῥως τῆς Ἑλλάδος, ἀναμε-
ταξὺ εἰς ταύτας τὰς Νύμφας, καὶ ποίησον ἐναντίον
τῆς βουλῆς τῶν Θεῶν, ἐκεῖνο, ὅπου ὁ Πατήρ σε ἐσο-
χάσθη ἀνοίκειον τῆς δόξης του. Αὐτοὶ οἱ ὀνειδιστικοὶ
καὶ καταφρονητικοὶ λόγοι, διεπέρασαν ἕως εἰς τὸ βῆ-
θος τῆς καρδίας τοῦ Τηλεμάχου, ὁ ὁποῖος ἠσθάνετο
τὸν

τὸν ἑαυτὸν τοῦ μεμαλακωμένον ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν τοῦ Μέντορος· ἡ λύπη τοῦ ἦτον μεμιγμένη μὲ ἐντροπὴν· ἐφοβέτο τὸν θυμὸν, καὶ τὴν ἀναχώρησιν ἐνὸς φίλου τοσοῦτον ἔμφορος, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον μέγας ὑπόχρεως· μὰ ἔν πάθος νεωστὶ γεγενημένον, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον ἄγνωστον, τὸν μετήλαττεν εἰς ἕνα ἄλλον ἄνθρωπον διάφορον ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅπου ἦτον πρότερον. Τί λοιπόν; ἔλεγε θαυροφύων εἰς τὸν Μέντορα, σοχάζεσαι διὰ τὸ εἶδῃ τὴν ἀθανασίαν, ὅπου ἡ Καλυψὼ μοὶ ὑπόσχεται; Ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Μέντωρ, εἰδὼν σοχάζομαι ὅλον ἐκεῖνο, ὅπου εἶναι ἐναντίον εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς τὴν θέλησιν τῶν Θεῶν· Ἡ ἀρετὴ σὲ προσκαλεῖ εἰς τὴν Πατρίδα σου· διὰ τὰ μετὰ τῆς τὸν Ὀδυσσεύα καὶ τὴν Πηνελόπην, καὶ σὲ ἐκπεπαισμένην ἀφ' ἐκείνης εἰς μίαν μαρὰν ἐπιθυμίαν. Οἱ Θεοὶ σοῦ σὲ ἡλευθέρωσαν ἀπὸ τόσους κινδύνους διὰ τὰ σοὶ εἰσμάτωσι μίαν δόξαν ὁμοίαν μὲ ἐκείνην τῆ Πατρός σου σὲ προσάξωσι τὰ ἀφίσσης ταύτην τὴν Νῆσον, καὶ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ὁ ἀναισχύνητος Τύραννος μέγας δύναται νὰ σὲ κρατῇ ἐδῶ σαφερόν; Καὶ τί θέλεις μίαν ζωὴν ἀθάνατον χωρὶς ἐλευθερίαν, χωρὶς ἀρετὴν, καὶ χωρὶς δόξαν; μάλιστα ἡ τοιαύτη ζωὴ εἶναι πλέον δυστυχὴς, καὶ ἀτελεύτητος.

Ὁ Τηλέμαχος δὲν ἀπεκρίθη εἰς μίαν τοιαύτην διάλεξιν εἰμὴ μόνον ἀνασείναζεν. Ἐκίστε ἐπεθύμει τὰ τὸν εὐγάλην ἐκείθεν ὁ Μέντωρ ἢ μὴ θέλοντα, καὶ ἄλλοτε πάλιν ἐφαίνετο ἀνυπόμονος διὰ τὴν βραδύτητα τοῦ χρόνου πρὸς ἀπουσίαν, μὴ θέλων τὰ ἔχει πλέον ἔμπροσθέν του ἕνα τοιοῦτον φίλον σοβαρόν, ὅπου ἤλεγχε τὴν ἀδυναμίαν τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας.

Ὅλοι

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐναντίοι λογισμοὶ ἐτάραττον τὸν ἰοῦν του, εἰδὲς ἀπὸ αὐτοῦς ἴσατο βέβαιος εἰς ἐκλογὴν τῆς νὸς πράξεως, καὶ ἡ καρδιά του ἦτον παίγνιον τῶν ἀσάτων λογισμῶν, καθὼς ἡ θάλασσα ὄλων τῶν ἐναντίων ἀνέμων. Ἐπτείνετο πολλάκις ἐπάνω εἰς τὸ περιγιάλιον, ἔχυνε συνεχῶς πληθὺς πικροτάτων δακρύων. καὶ ὠρύετο ὡσάν ἓνας καταπεπονημένος Λέων, ὅπου εὐρίσκεται κεκλεισμένος μέσα εἰς ἓν σκοτεινὸν δάσος, Ἐφθάρη ὅλη ἡ εὐμορφία τῆς σώματός του, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐβάθυναν καὶ ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ μίαν πυράδα καὶ φθοροποιᾶν καῦσιν, εἰς ἡδελε τὸν ἰδῆ τις αὐτὸς ὡχρὸν, ἀδύνατον, μετηλλαγμένον, καὶ παντελῶς ἀπεγνωσμένον, δὲν ἡδελε δυνηθῇ νὰ πισεύσῃ ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ Τηλέμαχος. Ἐκείνη ἡ ὠραιότης, ἐκείνη ἡ ἐπίχαρις καὶ κομψὴ φύσις, ἡ εὐγενὴς ἐκείνη καὶ μεγαλόφυχος εὐτολμία του, ἔφυγον μακρὰν ἀπὸ αὐτόν. Ἐφαίνετο ὡς ἓν ἄνθος, τὸ ἐποῖον ἀνοίγον τὸ πρῶτ' εἰς τὴν ἀνατολὴν τῆς Ἡλίου χύνει εἰς ὅλην τὴν πεδιάδα μίαν εὐωδίαν γλυκυτάτην, μὰ πρὸς τὸ ἑσπέρας χάνει τὰ ζωτικὰ του χρώματα, ἀδυνατεῖ, ξηραίνεται, καὶ κλίνει τὴν κορυφὴν τε μὴ δυνάμενον πλέον νὰ ἴσεται ὀρθιον. Οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Οὔδασέως, ἀφ' ἧς ὑπερήδη ἐκείνας τὰς χάριτας ὅπερ ἐκαλλώπιζον τὴν νεότητά του, ἦτον πλησίον νὰ ἀποθάνῃ.

Ὁ Μέντωρ βλέπων, ὅτι ὁ Τηλέμαχος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ πάθους τοῦ, ἐπενόησεν ἓνα πρᾶγμα ἀγχινοῦσατον διὰ νὰ τὸν ἐλευθέρωσῃ ἀπὸ ἓνα τοσοῦτον μεγάλον κίνδυνον. Περστέριπεν, ὅτι ἡ Καλυψὼ ἠγάπα ὑπερβαλλόντως τὸν Τηλέμαχον, καὶ ὅτι ὁ Τηλέμαχος ἠγάπα ὁμοίως τὴν Νύμ-

Νύμφην Εὐχαριν. Ἐπειδὴ ὁ σκληρὸς Ἔρως διὰ τὰ
 μᾶς παιδεύσῃ ἐνεργεῖ ἐνίοτε, τὰ ἀγαπῶμεν ὀλίγον ἐ-
 κκίνο τὸ πρόσωπον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μεγάλως ἀγαπῶ-
 μεθα. Ὁ Μέντωρ λοιπὸν ἀπεφάτισε διὰ τὰ παρο-
 ξύγῃ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Καλυφούς. Ἡ Εὐχαρίς εἶ-
 χε λάβῃ μεθ' ἑαυτῆς τὸν Τηλέμαχον πρὸς ἄγρην.
 Τότε ὁ Μέντωρ ἐλθὼν εἰς συνομιλίαν μὲν τῆς Κα-
 λυφούς, εἶπεν. Ἐσοχάσθην εἰς τὸν Τηλέμαχον μίαν
 ἔφесιν διὰ τὸ κυνῆγι, ὅπου ποτέ μου παρομοίαν δὲν
 εἶδον. Αὐτὴ ἡ εὐχαρίσῃσις διεγείρει εἰς τὴν καρδίαν
 τὴν μεγάλην κλίσιν εἰς τὸ τὰ ἀγαπᾶ τὰ φοβερά ἄλ-
 σι, καὶ τὰ ἄγρια ὄρη. Ἀράγε σὺ. ὦ Θεά, ἐσά-
 λαξες εἰς τὴν καρδίαν του ταύτην τὴν μεγάλην ἐπι-
 θυμίαν;

Ἡ Καλυφὼ ἀκούσασα τὰς λόγους τούτους ἀναψεν
 ἀπὸ ἑνα σκληρὸν θυμὸν, καὶ δὲν ἠδύνετο τὰ κρατιθῆναι.
 Αὐτὸς ὁ Νείος, ἀπεκρίθην, ὅπου κατεφρόνησιν ὅλας
 τὰς ἡδονάς, ὅπου εἶναι ἐσπαρμέναι εἰς τὴν Κύπρον,
 δὲν δύρεται τὰ ἀντισταθῆναι εἰς τὴν μετρίαν αἰραιότητα
 μιᾶς Νύμφης. Πῶς λοιπὸν τολμᾷ τὰ καυχᾶται, ὅ-
 τι ἐτέλεσε τόσα ἔργα θαυμάσια αὐτὸς, ὅπου τῶ-
 ρα νικᾶται ἀπὸ τὴν ἡδονὴν; καὶ ὅπου δὲν φαίνεται
 γεγεννημένος δι' ἄλλο, εἰμὴ διὰ τὰ ζῆσθαι μίαν ζωὴν
 ἀγνώρισον καὶ οὐκ ἰδιωτὴν μέσα εἰς ἓν πλῆθος γυναι-
 κῶν; Ὁ Μέντωρ εὐχαζόμενος μὲ εὐχαρίσῃσιν, πό-
 σον ἡ ζηλοτυπία ἐτάραττε τὴν καρδίαν τῆς Καλυφούς,
 δὲν εἶπεν ἄλλο τι φοβόμενος διὰ τὰ μὴ τὴν βάλλῃ εἰς
 δυσπιστίαν πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐδείκνυε τὸν ἑαυτὸν του
 μελαγχολῶντα καὶ τεθλιμμένον. Ἡ Θεά ἐπαπαροφεί-
 το πρὸς τὸ Μέντοραν πάντοτε διὰ ὅλα ἐκκίνα ὅπου
 ἔβλε-

ἔβλεπεν. Ἐκεῖτο ὅμως τὸ κυνήγι, διὰ τὸ ὅποιον ὁ Μέντωρ τῇ εἰδοποίησεν, τὴν ἔβαλεν εἰς Θηριώδη μά-
 νιν. Ἐμαθεν, ὅτι ὁ Τηλέμαχος διὰ τὰ ἐμιλήσῃ με-
 τὰ τῆς Εὐχάρεως ἡρᾶ τὸν τρόπον, διὰ τὰ αἰαχωρή-
 σῃ ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῶν ἄλλων Νυμφῶν. Ἡ Κα-
 λυψὼ καλῶς βεβαιωθείσα ἐπρόβαλεν ἀκόμι ἓνα δεύ-
 τερον κυνήγι, εἰς τὸ ὅποιον ἐπρόβλεπεν, ὅτι ὁ Τη-
 λέμαχος ἤθελε κάμῃ ἐκεῖνο, ὅπου ἢ εἰς τὸ πρῶτον
 ἔκαμεν· ὅθεν διὰ τὰ ματαιώσῃ τὰς βουλὰς του ἐφάνε-
 ρωσεν, ὅτι ἢ αὐτὴ ἤθελεν ὑπάγῃ μετ' αὐτῶν. Ἀλ-
 λά μὴ δυναμένη πλέον τὰ χαλινώσῃ τὸν θυμόν της,
 ἔτω τῷ εἶπε.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν, ὦ Νέε αὐθάδη, ἦλ-
 θες εἰς τὴν Νῆσόν μου διὰ τὰ ἀποφύγῃς τὸ δίκαιον
 ναυάγιον, ὅπου ὁ Ποσειδῶν σοὶ ἐπήγαγε, καὶ τὴν
 ἐκδήκησιν, ὅπου ἐναντίον σου θέλουσιν κάμῃ οἱ Θεοί;
 ἢ δὲν ἐμβῆκες εἰς ταύτην τὴν Νῆσον, εἰς τὴν ὁποίαν
 δὲν ἐμβαίνει ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς θνητοὺς, διὰ ἄλλο,
 εἰμὴ διὰ τὰ καταφρονήσῃς τὴν δυνάμιν μου, καὶ τὴν
 ἀγάπην ὅπου σοὶ ἔδειξα; Ἀκούσατε, ὦ Θεοί! τοῦ
 Οὐρανοῦ ἢ τοῦ Ἀΐδου μίαν δυσυχὴ Θεῶν, καὶ σπου-
 δάσατε τὰ συγχίστητε τοῦτον τὸν ἄπιστον, τὸν ἀχά-
 ριστον, καὶ τὸν ἱερόσυλον. Ἐπειδὴ εἶσαι σκληρότερος
 ἢ ἄδικος περισσότερον ἀπὸ τὸν Πατέρα σου, παρα-
 καλῶ τοὺς Θεοὺς, διὰ τὰ ὑποφέρῃς δυσυχίας πολυ-
 χρογιωτέρους, καὶ χείρονας τῶν ἐδικῶν του. Ὅχι!
 ποτὲ τὰ μὴν ἰδῇς τὴν Πατρίδα σου, ἐκείνην τὴν πτω-
 χὴν καὶ δυσυχὴ Ἰθάκην, τὴν ὁποίαν, δὲν ἐντράπῃς
 τὰ προτιμήσῃς ἀπὸ τὴν Ἀθανασίαν, ὅπου ἐγὼ σοὶ
 δίδω. Ἡ κρείττον εἰπείη, ἔμποτε τὰ ἀφανισθῇς εἰς
 τὴν

τὴν μέσσην τῆς θαλάσσης. θεωρῶν τὴν Πατρίδα σου μακρόθεν, καὶ τὸ σῶμά σου γεγόνειον παίγνιον τῶν κυμάτων, καὶ ῥιφῇ ἐπάνω εἰς τοῦτο τὸ παραθάλασσιον χωρὶς ἐλπίδα ταφῆς· καὶ τὸ ἰδῶσιν οἱ ὀφθαλμοί μου, ὅπῃ καὶ τὸ τρώωσιν οἱ Γύπες, καὶ καὶ τὸ ἰδῇ ὁμοίως καὶ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν τόσον ἀγαπᾷς. Αὕτῃ θέλει τὸ ἰδῇ, καὶ θέλει αἰδανθῇ διεσπαραγμένην τὴν καρδίαν της, καὶ ἡ θλίψις της θέλει εἶναι εὐτυχία τῆς Καλυψοῦς.

Ταῦτα ὁμιλοῦσα εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς της βλοσυροὺς καὶ φλογώδεις, ἡ θεωρία της ἐφέρετο ἀσάτως, καὶ εἶχε κάποιόν τι παραχῶδες καὶ ἄγριον. Τὸ πρόσωπόν της ἔτρεψε, καὶ ἦτον σκεπασμένον ἀπὸ μελανῆς κηλίδας· καθε σιγμὴν μετήλαττε τὸ χρῶμά του, καὶ πολλὰκις ἐφαίετο εἰς αὐτὴν μία ὠχρὸς θανάτου. Τὰ δάκρυά της δὲν ἐπλήθυνον ὡς καὶ πρότερον, ἐφαίετο, ὅτι ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἀπελπισία ἔπαυσαν τὴν χύσιν των, καὶ μόλις ὀλίγα ἔτρεχαν εἰς τὸ πρόσωπόν της. Ἡ φωνή της ἦτον ἀδύνατος, τρέμουσα, καὶ διακεκομμένη. Οἱ Μέντωρ περιεργάζετο ὅλα της τὰ κινήματα, οὔτε πλέον συωμίλει μετὰ τοῦ Τηλεμάχου, ἀλλὰ τὸν ἐσοχάζετο ὡσάν ἕνα ἀπηλπισμένον ἀσθενῆ, καὶ ἐνίοτε ἔρριπτεν εἰς αὐτὸν κἀνὲν βλέμμα θλιβερόν. Οἱ Τηλέμαχος ἐγνώριζε πόσον ἦτον πταίσις καὶ ἀνάξιος τῆς ἀγάπης τοῦ Μέντορος, καὶ δὲν ἠτόλμαε καὶ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, φοβούμενος μὴν ἔθελεν ἀπαντήσῃ τὰ βλέμματα τοῦ φίλου του, τοῦ ὁποίου ἡ ἰδία σιωπὴ τὸν κατέκρινεν. Εἰνίοτε ἐπεθύμει καὶ πέσῃ εἰς τὸν λαμόν του, καὶ τὸν ἐναγκαλιθῇ, καὶ καὶ τῷ φανερώσῃ πόσον ἦτον τεθλιμμένος διὰ τὸ

πταί-

πταϊσμά του· μὰ πάλιν ἐμποδίζετο ἀπὸ μίαν αἰχρὰν ἐντροπὴν, φοβούμενος μὴν ἤθελε κάμῃ περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἤθελε, διὰ τὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ἐπειδὴ τοιοῦτος κίνδυνος τῷ ἐφαίνετο γλυκύς, καὶ ἀκόμῃ δὲν ἠδύνετο τὰ αἰτίσῃ καὶ τὰ πικρήσῃ τὸ μαριᾶδες πάθος του. Οἱ Θεοὶ μὲ τὰς Θεὰς συναθροισθέντες εἰς τὸν Οὐρανὸν ἴσαντο εἰς μίαν βαθεῖαν σιωπὴν, καὶ εἶχον προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς των εἰς τὴν Νῆσον τῆς Καλυφούς, διὰ τὰ ἰδῶσι ποῖος ἀπὸ τούτων δύο ἤθελε νικήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, ἡ Ἀθηνᾶ, ἢ ὁ Ἑρως. Ὁ Ἑρως παίζων μὲ τὰς Νύμφας εἶχε ἀνάψῃ τὴν φλόγα του εἰς ὅλας. Ἡ Ἀθηνᾶ ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ Μέντορος, μετεχειρίζετο τὴν ζήλοτυπίαν (ἡ ὁποία εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τὸν Ἑρῶτα) ἐναντίον τοῦ ἰδίου Ἑρῶτος, καὶ ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε τὰ γένη θεατῆς μιᾶς τοιαύτης μάχης, καὶ τὰ μείνῃ ἑδέτερος καὶ ἀδιάφορος.

Ἐν τούτοις ἡ Εὐχαρις φοβουμένη τὰ μὴν τῆς φύγῃ ὁ Τηλέμαχος μετεχειρίσθη κάθε τέχνην διὰ τὰ τὸν κρατῇ εἰς τὰ δισμά της. Ἐτοιμάσθη τὰ ὑπάρῃ μετ' αὐτοῦ εἰς ἄλλο δεύτερον κυνήγι, καὶ ἦτον ἐνδεσμένη ὥς ἡ Ἀρτεμις (α). Ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἑρως τὴν

(α) Ἡ Ἀρτεμις ἀδελφὴ τῷ Ἀπόλλωνος εἶχε κοινὰς τρεῖς ὀνόματα, καθὼς μυθολογοῦσιν οἱ Ποιηταί, ἢ διὰ τὰ διαφόρα της ἐπαγγέλματα, ἢ διὰ τὴν συγγένειν τρεῖς τάξεις εἰς μίαν καὶ μόνην θεότητα, ὀνομαζούσας αὐτὴν τρεῖς κεφαλὸν ἑκάστην, ὥς ἔσαν εἰς τὸν Οὐρανὸν, Σελήνην, Ἀρβέρειδα, εἰς τὴν Γῆν· καὶ εἰς τὸν Ἀἴθρην, Περσεφόνην. Καὶ καθὼς Σελήνη εἰς τὸν Οὐρανὸν, καλεῖται διαφορετικῶς, τὰτ. Φοῖ-

τὴν ἐκόσμησαν μὲ νέας χάριτας, ὥς τε ὅπου ἡ εὐμορφία τῆς ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν ἐσκότισε τὴν τῆς Καλυψοῦς.

Φοῖβι, διὰ τὸν ἀδελφόν τῆς Φοῖβον, παρ' εἰδανείδῃ τὸ φῶς. Κυνθία καὶ Δηλία, διὰ τὸ ὄρος Κύνθον, καὶ διὰ τὴν Νῆσον Δῆλον εἰς τὴν ὁπείαν ἐγενήθησαν μετ' τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς σελ. 74. ἐν τοῖς χολίοις ἐδίδλαινται. Ἡγάπησε τὸν Ποιμένα Εὐδυμῖωνα, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς κατεδίκησεν εἰς παντοτεινὸν ὕπνον διὰ τὴν μεγαλήν ἐλευθερίαν καὶ συναναστροφὴν, ὅτ' ἐλάμβανε μετ' τῆς Ἥρας. Ἀλλ' ἡ Ἄρτεμις τὸν ἔκρυπεν εἰς ἕνα ὄρος, διὰ νὰ εὐρίσκηται μακρὰν ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Διός. Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶναι, ὅτι ὁ Εὐδυμῖων ἠγάτα νὰ μαρτυρῇ τὰς κινήσεις τῆς Σελήνης, διὰ τὸ ὁποῖον ἐσυνείδιζε νὰ διέρχεται τὰς νύκτας εἰς τόπες ἐρήμους διὰ νὰ τὴν θεωρῇ μὲ ἡσυχίαν. Τῆς Θεσσαλίας αἱ Μάγισσαι ἐκαυχῶντο, ὅτι τὴν κατεβίβαζον διὰ τῆς μαντικῆς τῶν τέχνης, καὶ ἐπίστευον, ὅτι κατέβαινε διὰ περιδιάβασιν, ὅπότεν ἐφαίνετο νὰ ᾔναι εἰς ἑκλείφιν· αὐτὴ ἡ πεπληρημένη φαντασία δὲν δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὸν βάρβαρον καὶ ἀπαιδέυτον νοῦν τοῦ κοινοῦ πλήθους, ἀλλὰ, φεῦ! καὶ μέχρι τῆς σήμερον σώζεται. Εἰλέγετο δὲ καὶ Ἄρτεμις εἰς τὴν γῆν, ὡς ἔσα θιὰ εἰς τὰ δάση, εἰς τὰ ὄρη, καὶ εἰς τοὺς κυνηγούς, διὰ τὸ ὁποῖον παρίστατο πάντοτε μὲ τὸξον καὶ σαῖτας, ὁμοῦ μὲ τὰς ἐξήκοντα Νύμφας, ὅπου τὴν ἠκολούθουν εἰς κάθε τόπον· εἶχε τὴν ἐπιστάσιαν τῶν λεχόνων καὶ ὠιομάζετο Εἰλείθυια. Εὐφύλαττε τὴν σωφροσύνην, καὶ δὲν ἐπεργέποτε πρᾶγμα ἐναντίον τῆς τιμῆς τῆς. Ὅθεν καὶ ἐξεδικήθη διὰ τὴν ἀφροσύνην τοῦ κυνηγοῦ Ἀκταίωνα, ὅπου τὴν ἐβλεπε, γυμνὴν, ὅταν ἐλούετο εἰς μίαν πηγὴν μὲ τὰς Νύμφας, ὥς τε ὕπερον ἀπὸ πολλοὺς ὀνειδισμοὺς τὸν μετεχημάτισεν εἰς ἔλαφον, καὶ μὴ γνωρίζον.

φοῦς . Ἡ Καλυψώ θεωρήσασα αὐτὴν ἀπὸ μακρὰν ,
 ἴδε τὸν αὐτὸν καιρὸν τὴν μορφήν της εἰς τὴν καθαρῶ-
 τέραν τῶν πηγῶν της καὶ ἐντράπη , ὅθεν κρυβῆσα εἰς
 τὸ ἐνδότερον μέρος τοῦ σπηλαίου της εἶπε ταῦτα κατ'
 ἑαυτήν .

Οὐδὲν λοιπὸν ὠφελεῖ εἰς ἐμένα ἡ φανέρωσις οὗ-
 ποῦ ἔκαμν , ὅτι θέλω ὑπάγει μετ' αὐτῶν εἰς τὸ κυ-
 νῆγι . Τί γὰρ κάμω ; Πρέπει ἄραγε γὰρ ὑπάγω ; διὰ
 γὰρ θριαμβεύσῃ εὐτὴ ἐπειτα , καὶ γὰρ φανῇ ὠραιότερα
 ἀφ'

ζοητῆς τὸν πλέον οἱ θηρευτικοὶ τε κύνες ἄρμησαν κατ'
 αὐτοῦ , καὶ τὸν κατεξέσχισαν . Ο' Ναός της ἦτον εἰς τὴν
 Εὐφροσιν ὡς ἐν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ Κόσμου . Ο'
 Εὐρύστατος ἔκαυσε τοῦτον τὸν Ναόν , διὰ γὰρ κάμῃ τὸ
 ὄνομά του ἀθάνατον , μὴ δυνάμενος γὰρ ἀποκτήσῃ δόξαν
 ἄλλῳ . Ο' Λαὸς ὅμως τῆς Εὐφροσιν ἐπρόσαξε γὰρ μὴ
 προφέρῃ τις τὸ ὄνομά του , χαρὶς γὰρ χάσῃ τὴν ζωὴν
 του . Ἡ τοιαύτη κατάκαυσις ἐσυνέβη , ὡς λέγουσι , τὴν
 ἡμέραν , κατ' ἣν ἐγεννήθη ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος . Ἀνά-
 μεσα εἰς τὰ ἔθνη τῶν Σαρμάτων καλούμενα Ταῦροι , ἐ-
 λατρεύετο αὐτὴ ἡ Θεὰ μὲ θυσίας ἀνθρώπων , Ἑλλή-
 νων δηλ. καὶ ἑτέρων ξένων ὅπου ἐκινδύνευον εἰς τὰ πα-
 ραθαλάσσιάν . καθὼς συνέβη εἰς τὸν Οὔρεσιν Ἰδὸν
 τοῦ Ἀγαμέμνονος . Τελευταῖον ἡ ρηθεῖσα Τρικέφαλος
 Θεὰ ἦτον εἰς τὸν Ἀῖδον Περσεφόνη . Τινὲς ὅμως θέλου-
 σιν , ὅτι ἡ Περσεφόνη ἦτον θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς
 Δήμητρος , καὶ ὅτι ὁ Πλούτων τὴν ἥρπασεν , ὅταν ἐμά-
 ζωνεν αἰθὴ ἐπάνω τοῦ ὄρους τῆς Αἰττης . Ὅθεν ἡ Δη-
 μήτηρ ζητοῦσα αὐτὴν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ἐδίδασκεν εἰς
 τοὺς ἀνθρώπους τὴν Γεωργικὴν , τὴν χρῆσιν τοῦ ἄρτου
 καὶ τῶν λοιπῶν καρπῶν , ὡς ἐσθίουσας πρῶτον βα-
 λαίνους (κεράτια) , καὶ ἔτιως ἀνομάσθη Θεὰ τῶν καρ-
 πῶν .

ἀφ' οὗ γένη σύγκρισις εἰς τὰς εὐμορφίας μας; Εἶναι
 δίκαιον, ὅτι ὁ Τηλέμαχος νὰ ἀγαπᾷ περισσότερον τὴν
 Εὐχαρίν βλέπωντάς με; Οἴμοι! τί ἔκαμα ἡ δυστυχής;
 Ὅχι, ὅχι! δὲν θέλω ὑπάγῃ, δὲν θέλουν ὅμως ὑπά-
 γῃ ἄτε αὐτοί, θέλω εὖρῃ τρόπους νὰ τὸς ἐμποδίσω.
 Ἄς εὕρω τὸν Μέντορα νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ εὐγάλῃ
 τὸν Τηλέμαχον ἀπὸ τῆτον τὸν τόπον, καὶ νὰ τὸν ὀ-
 δηγήσῃ εἰς τὴν Πατρίδα τε. Μὰ τί λέγω; καὶ τί θέ-
 λω γένη μὲ τὴν ἀποδημίαν τῷ Τηλεμάχῳ; Ποῦ εἰ-
 μί; τί ἀπολείπεται πλέον; ἄχ; ὦ συληρὰ Λῆφροδί-
 τη, ἄχ; σὺ μὲ ὑπάτησες, ὦ! ἀπάνθρωπον δῶραν,
 ὅπου μοὶ ἐχάρισες. καὶ σὺ Εὔρω φαρμακὲρ, βρέφος
 φθοροποιόν. Εἰπὼ σοὶ ἥνοιξα τὴν καρδίαν με μὲ ἐλ-
 πίδα νὰ ζήσω εὐτυχής, συναδευμένη ἀπὸ τὸν Τηλέμα-
 χον, καὶ σὺ τὴν ἐγέμισες ἀπὸ ταραχὴν καὶ ἀπελπι-
 σίαν. Αἱ Νύμφαι με ἐπανεῖψαν κατ' ἐμὲ, καὶ ἡ θεό-
 τής με ἀποκαταστάνει αἰώνιον τὴν δυσυχίαν μου. Ὡ!
 νὰ ἡδυνάμην νὰ δώσω τέλος τῶν ἀθανάτων μου θλί-
 ψων διὰ τῷ θανάτῳ. Πρέπει νὰ ἀποθάνῃς, ὦ Τηλέ-
 μαχε, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἀποθάνω, θέλω ἐκ-
 δικηθῇ εἰς τὴν ἀχαριστίαν σου, σφάζουσά σε ἔμπρο-
 σθεν εἰς τὰ ὄμματα τῆς Νύμφης σου. Μὰ σὺ εἶσαι
 ἄδικος, ὦ δυσυχὴς Καλυψώ. Θέλεις τάχα νὰ θανα-
 τωθῇ ἕνας ἀναίτιος, τὸν ὅποιον σὺ ἔρριψας εἰς ταύ-
 τὴν τὴν ἄβυσσον τῶν δυσυχιῶν; Εἰπὼ ἐρέβαλον εἰς τὴν
 καθαράν καρδίαν τοῦ Τηλεμάχου τὴν θανατηφόρον
 φλόγα. Ὅποιαν ἀθωότητα; ὅποιαν ἀρετὴν; ὅποιον
 μῖσος ἐναντίον τῆς ποιηρίας; ὅποιαν εὐτολμίαν εἶαν
 τῶν αἰσχυρῶν ἡδονῶν εἶχε; Ἐπρεπε νὰ τοῦ φαρ-
 μακεύσω τὴν καρδίαν; Αὐτὸς ἤθελε μὲ ἀφίσῃ ἐὰν δι-

τὸν ἐμπόδιζον διὰ τούτων. Μᾶλλον ἦδη πρέπει νὰ ἀ-
νελεσθῇ, ἐπειδὴ δὲν ὑποφέρω νὰ βλέπω ἐμὲ κατα-
φρονεμένην, προτιμουμένης τῆς Εὐχάρειας. Ὅχι, ὅχι!
δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω. Ἀναχάρισον ὁ Τηλέμαχε,
πλευστον τὴν θάλασσαν, καὶ ἄφες χωρὶς παρηγορίαν
τὴν Καλυψά, καὶ εἰς κατάσσειν, ὅπου νὰ μὴν δύνα-
ται μήτε τὴν ζῶν νὰ ὑποφέρῃ, μήτε νὰ εὕρῃ τὸν θά-
νατον. Ἀφες τὴν ἀπαρηγόρητον, γεμάτην ἀπὸ αἰχλύ-
την, καὶ ἀπηλπισμένην διὰ τὴν θνητώδη ὑπερηφάνειαν
τῆς Εὐχάρειας.

Ταῦτα ὠμίλει καθ' ἑαυτὴν εἰς τὸ σπῆλαιόν της·
ἀλλ' ἄφνω ἐξεληθούσα μὲ ἄφρονα ὀρμὴν. Ποῦ εἶσαι;
ὦ Μέντωρ, ἐφώναξεν· ἔτως ὑπερασπίζεις τὸν Τηλέμα-
χον ἐναντίον εἰς τὰς ἡδονάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας νικάται;
Σὺ κοιμᾶσαι, εἰς καιρὸν ὅπῃ ὁ Εὔρωσ ἀγρυπνεῖ ἐναν-
τίον σου; Μὰ ἐγὼ δὲν δύναμαι πλέον νὰ ὑποφέρω
ταύτην τὴν οὐτιδανὴν ἀδιαφορίαν, ὅπου δείχνεις. Θέ-
λεις βλέπει λοιπὸν πάντοτε τὸν Τίδον τοῦ Οὔδασείως,
νὰ ἀτιμᾷ τὸν Πατέρα τε, καὶ νὰ ἀμελῇ τὴν λαμπρὰν
τοῦ δόξαν εἰς τὴν ὁποίαν τὸν προσκαλοῦσιν οἱ Θεοί,
χαρὶς νὰ φροντίζῃς περὶ αὐτοῦ; Εἰς ποῖον ἐνεπιστεύ-
θηςαν οἱ Γεννῆτορες τὴν κυβέρνησίν του εἰς σέ, ἢ εἰς
ἐμέ; Εἰγὼ ζητῶ τρόπον νὰ τὸν ἰατρεύσω καὶ σὺ δὲν
συμβουθεῖς; Ἰδὲ εἰς τὸν πλέον κρυφὸν τόπον τούτου
τοῦ δάσους εἶναι μεγάλαί Πεῦκοι πρὸς κατασκευὴν ἑ-
νὸς Πλοίου, ὅπου καὶ ὁ Οὔδασεὺς ἐτεχνούργησε τὸ ἑ-
δικόν του, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνέχωρσεν ἀπὸ ταύτης
τὴν Νῆσον· εἰς τὸν ἴδιον τόπον θέλεις εὕρῃ ἐν βαθῶ
ἐπὶ τῆλαιν, εἰς τὸ ὅποιον εἶναι ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἐρ-
γα.

γαλεῖα, διὰ τὰ πελεκήσης ὅλα τὰ μέρη εἰς Πλοίου,
καὶ τὰ συράφης.

Εὐθύς ὅπῃ εἶπεν αὐτὸς τὰς λόγους, ἰμετανόησεν
ὅτι τὰς εἶπεν, ὅμως ἀνωφελῶς. Ὁ Μέντωρ χαρὶς τὰ
χάσῃ εἰδὲ μίαν σιγμὴν ὑπῆγεν εἰς τὸ σπήλαιον, εὐ-
ρῆκε τὰ ἐργαλεῖα, ἔκοψε τὰς Πεύκας, καὶ εἰς μίαν μό-
νην ἡμέραν ἐτελείωσεν ἐν τεχνικώτατον Πλοῖον· ἐπειδὴ
ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀρχινοία τῆς Ἀθηνᾶς δὲν χρειάζεται
πολὺν καιρὸν διὰ τὰ τελεῖωσθαι τὰς πλέον μεγάλας ἐρ-
γασίας. Ἡ Καλυψὼ ἐταράχθη μεγάλως. Ἐν τῇ εἰς
μέρης ἤθελε τὰ ἰδῆ εἰάν ὁ Μέντωρ ἐπροχάρει πρὸς
τελεῖωσιν τοῦ ἔργου, καὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου, δὲν ἠδύνετο τὰ
ἀμελήσῃ τὸ κυνήγι. εἰς τὸ ὅποιον ἡ Εὐχαρις ἤθελεν ἦ-
ναι εἰς τελείαν ἐλευθερίαν μὲν τῷ Τηλεμάχῃ. Ἡ Ζη-
λοτυπία δὲν τὴν ἄφισε ποτὲ τὰ μακρύνει τὸ βλέμμα
τῆς ἀπὸ τῆς οὐω ἑρασᾶς, ἀλλ' ἐδοκίμαζε τὰ τῆς ἐλκύ-
σῃ πρὸς Θῆραν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰς τὸ ὅποιον ἔξου-
ρεν ὅτι ὁ Μέντωρ ἦτον ὅλως δεδομένως πρὸς τὴν τε-
λείωσιν τοῦ Πλοίου. Ἦκε τὰς κτύπας τῆς σφύρας
καὶ τῆς ἀξίνης, καὶ ἐπρόσεχεν εἰς τὴν ἀκοὴν, ἀλλ' ἐφοβεῖ-
το ἐν ταύτῃ μήπως δὲν ἤθελε σοχαδῆ μετὴν αὐτὴν
προσοχὴν κἀνένα βλέμμα τῷ Τηλεμάχῃ, ὅπῃ ἤθελε
ρίψῃ πρὸς τὴν Νεάνδα.

Ἐν τούτοις αὐτὴ (ἡ Εὐχαρις) ἔλεγε πρὸς τὸν Τη-
λέμαχον γελαῖσα, δὲν φοβεῖσθαι τὰ μὴ σε κατηγορή-
σῃ ὁ Μέντωρ, ὅπῃ ἤλθες εἰς τὸ κυνήγι χαρὰ αὐτοῦ,
ὡ! πόσον εἶσαι ἄξιος εὐσπλαγχνίας, ἐπειδὴ ζῆς ὑπο-
κάτω εἰς ἕνα διδάσκαλον ἔτω παράξενον. Ἀπορρίψα-
ται ἐκείνα, ὅπῃ φαίνονται ἀρετὰ εἰς ἑσένα, προσποιεῖ-
ται, ὅτι εἶναι ἐχθρὸς πάσης ἡδονῆς, δὲν ὑποφέρει
τὰ

τὰ δοκιμάσῃς ἕτε μίαν, καὶ κατακρίνει ὡς ἄνομα ἐκείνα τὰ πράγματα, ὅπου εἶναι ἀθῶα. Ἡ δὲ δύνασις νὰ κρίμασαι παρ' αὐτοῦ ἐν ἑσφ' δὲν ἦσαν εἰς γάσιν, ὅπου νὰ κυβερνηθῇς μόνος σου. ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔδειξες τόσων φρόνισιν, δὲν πρέπει πλέον νὰ ἀφίεσαι, διὰ νὰ σὲ κυβερνᾷ ὡς ἐν βρέφος. Αὐτοὶ οἱ πανῆργοι καὶ δολεροὶ λόγοι ἐμβῆκαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Τηλέμαχου καὶ τὸν διήγειραν πρὸς ὀργὴν ἐναντίον τοῦ Μέντορος, τῷ ὁποίῳ τὸν ζυγὸν ἠθέλε νὰ ἀπορρίψῃ. μὴ ὅλον τοῦτο ἐφοβεῖτο διὰ νὰ ἀπαντήσῃ τὴν θεωρίαν του, καὶ τόση ἦτον ἡ ταραχὴ του, ὅπου ἀγκαλὰ καὶ νὰ τὸν παρῴζυνεν ἡ Νύμφη, δὲν τῇ ἀπεκρίθη ὅμως λόγον τινα.

Τελευταῖον θυρεύσαντες ἱκανῶς ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν ἐπέσρεψαν πρὸς ἐσπέραν ἀπὸ μίαν ἄκρην τοῦ δάσους, πλησίον εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Μέντωρ ἐνοπίασεν ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἡ Καλυψὼ ἴδε μακρόθεν τελειωμένον τὸ πλοῖον. Ἐν πυκνὸν καὶ σκοτεινὸν σύννεφον, ὅμοιον μὲ ἐκεῖνο τῷ θανάτῳ, ἐσκέπαστε τότε ἄφνω τὰς ὀφθαλμὸς της, τὰ γόνατά της ἀπὸ τὸν τρέμον δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τὴν βασάσῃ, καὶ ἕνας πεπαγωμένος ἰδρωτὸς ἔτρεχε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῷ σώματί της. Ἠγαγὰθ' διὰ τῆτο νὰ ἀνεμβίσῃ ἐπάνω εἰς τὰς Νύμφας, ὅπῃ ἴσαντο περὶ αὐτὴν, ἀλλ' εἰς καιρὸν ὅπῃ ἡ Εὐχάρις ἔβαλε τὴν χειρὰ της διὰ νὰ τὴν βασάσῃ, αὐτὴ τὴν ἀπέρριψε ρίπτυσσα κατ' αὐτῆς ἐν φοβερὸν βλέμμα.

Ὁ Τηλέμαχος θεωρήσας τὸ πλοῖον, μὴ ἰδὼν δὲ τὸν Μέντορα, ἐπειδὴ εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπ' ἐκεῖ ἀφ' οὗ τὸ ἐτελείωσαν, ἠρώτησε τὴν Θεάν τίτος ἦτον ἐκεῖνο
τὸ

τὸ πλοῖον, καὶ διὰ χρῆσιν τίνος ἡτοιμάσθη; Αὐτὴ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀποκριθῇ εὐθὺς, ἀλλὰ τελευταῖον εἶπεν. Ἡτοιμάσθη αὐτὸ διὰ νὰ πέμψω ὀπίσω τὸν Μέντορα. Δὲν θέλεις πλέον ἐμποδίζεσαι ἀπὸ ἐκείνον τὸν χαλεπὸν σου φίλον, ὅπου ἐναντιώνεται εἰς τὴν εὐτυχίαν σου, καὶ ἤθελε ζηλεύσῃ ἐὰν γίνῃς ἀθάνατος. Τότε ὁ Τηλέμαχος ἐφάναξε μὲ κλαυθμυρὰν φωτὴν, ὁ Μέντωρ μὲ ἀφίν; φεῦ! ἐγὼ ἐχάθηκα. Εἰάν ὁ Μέντωρ μὲ ἀφίσει ἐγὼ δὲ ἔχω ἄλλον, εἰμὶ σέ, ὦ ἡραπηνμένη μου Εὐχαρις. Αὐτοὶ οἱ λόγοι ἔφυγον ἀπὸ τὸ στόμα τε ἐπάνω εἰς τὴν ὀρμὴν τοῦ πᾶθους του· ἀλλ' εὐθὺς ἐκατάλαβε τὸ ἄτοπον, μὰ δὲν ἦτον ἐλεύθερος νὰ σοχασθῇ τὴν σημασίαν. Ἡκολούθησεν εἰς ὅλας ταραχὴν, ἐκπληξίς, καὶ μία βαθεῖα σιωπὴ. Ἡ Εὐχαρις ἐρυθριῶσα, καὶ κλίνουσα κάτω τοὺς ὀφθαλμούςς της δὲν ἐτόλμα νὰ θεωρήσῃ ἄνω, ἀλλ' ἴσπετο ἐμβροχὸς ὀπισθεν· μὰ εἰς καιρὸν ὅπου ἦτον τεταραγμένον τὸ πρόσωπόν της ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν, ἔχαιρεν ἡ καρδία της. Ὁ Τηλέμαχος δὲν ἠδύετο νὰ σοχασθῇ, ὅτι ὠμίλησεν ἔτιωσ ἀσυνέτως, καὶ ἐκεῖνο, ὅπου ἔκαμε τῷ ἐφαίνετο ὡς ἓν ὄνειρον, μὰ τοιαῦτον, ἀπὸ τὸ ὅποῖον ἔμεινε συγχισμένος καὶ τεταραγμένος.

Ἡ Καλυψὼ μαινομένη περισσότερον ἀπὸ μίαν Λέαιναν ὁπότεν ἀρπάζουσιν ἀπ' αὐτῆς τοὺς νεογνούς της σκύμους, ἔτριχε διὰ τοῦ δάσους, χωρὶς νὰ ἀκολουθήσῃ ἴχνος ὁδοῦ, μὴν ἰξεύρουσα εἰς ποῖον μέρος τὰ πατήματά της τὴν ἔφερον. Τελευταῖον εὐρέθη ἔμπροσθεν εἰς τὸ σπήλαιόν της, ὅπου τὴν ἀνέμενεν ὁ Μέντωρ, τὸν ὅποῖον ἰδοῦσα εἶπε. Φύγετε ἀπὸ τὴν Νῆσόν μου, ὦ ξένοι, ὅπου ἤλθετε νὰ συγχί-

σιτε τὴν εἰρήνην μου Ἀς ὑπάγῃ μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ
αὐτὸς ὁ ἀναίσθητος Νέος, καὶ σὺ Γέρων ἄγνωσε Θέ-
λεις αἰδανθῇ τὴν δύναμιν μιᾶς ὠργισμένης Θεᾶς, ἐὰν
δὲν τὸν εὐγάλης εὐθὺς ἀπὸ τοῦτον τὸν τόπον. Εἰ γὰρ
πλέον δὲν θέλω νὰ τὸν ἰδῶ, ἀλλὰ μῦτε θέλω ἀφίσῃ,
ὅπου καμμία ἀπὸ τὰς Νύμφας μου νὰ ὀμιλήσῃ μετ'
αὐτοῦ, ἢ καὶ νὰ τὸν θεωρήσῃ. Οἰμῶν, μὰ τὰ ὕδα-
τα τῆς Στυγὸς, ἔρχον, τὸν ὅποιον τρέμουν καὶ οἱ ἰ-
διοὶ Θεοί. Μὰ ἴξευρε, ὦ Τηλέμαχε, ὅτι δὲν ἐτελείω-
σαν αἱ δυσυχίαι σου, θέλεις ἐξέλθῃ ἀπὸ ταύτην τὴν
Νῆσον ἀχάρισε, διὰ νὰ ἀπαντήσῃς νέας δυσυχίας.
Θέλω ἐκδικηθῇ καὶ θέλεις λυπηθῇ, ὅμως ματαίως,
ὅτι ὑπερήδης τὴν Καλυψώ. Οἱ Ποσειδῶν, ὅπου ἀκό-
μι εἶναι θυμωμένος ἐναντίον τοῦ Πατρός σου, ἀπὸ
τὸν ὅποιον ὑβρίσθῃ εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ παραξυμέ-
νος ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτην, τὴν ὁποίαν κατεφρόνησες εἰς
τὴν Κύπρον, σοὶ ἐτοιμάζει νέους Κλύδανας. Θέλεις
ἰδῇ τὴν Πατέρα σου ζῶντα, ὅμως θέλεις τὸν ἰδῇ χα-
ρὶς νὰ τὸν γνωρίσῃς, καὶ χαρὶς νὰ δυνηθῇ ἐκεῖνος νὰ σὲ
γνωρίσῃ. ἀλλ' ἔτε θέλεις τὸν ἀσπασθῇ πρότερον εἰς
τὴν Ἰθάκην, εἰμὴ ἀφ' οὗ γένῃς τὸ παίγνιον τῆς πλέον
σκληρᾶς τύχης. Εἰ γὰρ ἐξορκίζω ὅλῃς τῆς δυνατῆς Θεᾶς
ἐὰν με ἐκδικήσωσιν. Ἄμποτες εἰς τὴν μέσσην τῆς Θαλάσ-
σης, ἢ κρεμασμένος ἀπὸ τὴν κορυφὴν τινὸς σκοπέλου,
καὶ κεραυνωμένος, νὰ κρᾶξῃς ματαίως τὸ ὄνομα τῆς Κα-
λυψῆς πρὸς βοήθειάν σε, καὶ αὐτὴ νὰ χαρῇ τότε διὰ
τὴν τιμωρίαν σου.

Ἀφ' οὗ ταῦτα ὀμίλῃσεν, ἐτοιμάζετο ἡ τεταραγ-
μένη καὶ εὐόλισθος ψυχὴ τῆς νὰ μεταβάλλῃ ἐκεῖνα
ὅπευ' ἀπεφάσισεν. Οἱ ἔρως ἄρχισε νὰ ἐξοπνᾷ τὴν
ἔπρ.

ἐπιθυμίαν τῆς γὰ κρατήσῃ τὸν Τηλέμαχον. Ἄς ζῇ, ἔ-
 λεγε καθ' ἑαυτὴν, ἄς μείνῃ ἐδῶ μετ' ἐμῆ, καὶ ἴσως ποτε
 θέλει γνωρίσῃ ἐκεῖνα, ὅπῃ ἐγὼ δὲ αὐτὸν ἔκαμα. Ἡ
 Εὐχαρις δὲν δύναται γὰ τὸν ἀπαθανατίσῃ, ὡς ἐγώ.
 Ἀλλ', ὦ ἀσύνητος Θεέ! σὺ διὰ τῷ ὅρκου ἐπρόδωσες σεαυ-
 τήν. Τὰ ὕδατα τῆς Στυγὸς, εἰς τὰ ὅποια ὤμωσας δὲν
 σοὶ δίδωσιν ἐλπίδα τινα διὰ τὸν Τηλέμαχον. Ἡ Κα-
 λυψὼ ὠμίλει ταῦτα χωρὶς γὰ τὴν ἀκούσῃ ἄλλος τις,
 μὰ αἰ ἐσωτέρικαί τῃς μανίαι ἐφαίνοντο ἐξωγραφισμέναι
 εἰς τὸ πρόσωπόν τῃς, καὶ ἀνέπνευν ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆς
 ὅλον τὸν θανατηφόρον ἰὸν τῆς κολάσεως.

Ἐξέπληξαν ταῦτα τὸν Τηλέμαχον· ἡ Θεὰ τὸ ἐ-
 κατάλαβεν, ἐπεὶ δὲν εἶναι κἀνένα πρᾶγμα, ὅπου
 ὁ ζηλότυπος ἔρως γὰ μὴν μαντεύῃ, καὶ ὅπως ἡ ἐκπλη-
 ξις τοῦ Τηλεμάχου ἐδιπλασίασε τὴν μανίαν τῆς. Κα-
 θὼς μία μεθυσμένη Βάκχη (α) γεμίζει τὸν αἶρα ἀπὸ
 φω-

(α) Ἀφ' οὗ Διόνυσος ὁ καὶ Βάκχος ἐνίκησε τοὺς Ἰν-
 δούς, ἔκτισε τὴν πόλιν ὀνόματι Νύσσαν· τὴν γέννησιν
 τούτου διηγῆθημεν σελ. 16. ἐν τοῖς Σχολίοις, ἐν ταῦ-
 θα δὲ δευτέρῳ τὸ λοιπὸν τοῦ Μύθου· Πρῶτος αὐτὸς ἐ-
 φεῦρε τοὺς θριάμβους, καὶ ὡς θριαμβευτὴς ἐφόρσε
 βασιλικὸν διάδημα. Ἡ ἄμαξά τε ἐσύρετο ὑπὸ τῶν Τί-
 γρειων· τὸ σκέπασμά του ἦταν δέρμα ἐλάφου· τὸ σπῆ-
 πτρον τε ὁ θύρσος, ἦγον ἐν μικρὸν ξύλον σκεπασ-
 μένον ἀπὸ κισσόν, καὶ κληματόφυλλα. Ἐφεῦρε τὴν
 χρῆσιν τοῦ οἴνου, τὴν ὅποιον πίνοντες οἱ Ἰῆδοι ἐσα-
 χάθισαν τὸ ποτὸν διὰ φαρμάκι, ἐπεὶ δὲ ἐμεθύσαν καὶ
 ἑμαίνοντο· Κατ' ἀρχὰς τῷ ἐθυσίαζον ζῶντας ἀνθρώ-
 πους· ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐλθεῖν αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ἰνδίας
 τῷ

φωτὰς καὶ κάμνει νὰ ἀντιβοῶσι τὰ ὑψηλὰ ὄρη τῆς
Θράκης· Οὕτω καὶ αὐτὴ ἔτρεχε διὰ τοῦ δάσους μὲ
ἐν βίλος εἰς τὰς χεῖρας κρᾶζουσα τὰς Νύμφας, καὶ
ἀπειλοῦσα νὰ θανατώσῃ ἐκείνας, ὅπου δὲν ἤθελον
τῇ ἀκολουθήσῃ· Περφοβισμέναι αὐταὶ ἀπὸ τοιαύτην
ἀπειλὴν ἔδραμον πρὸς αὐτὴν ὅλαι ὁμοῦ. Ἡ ἰδίᾳ Εὐ-
χαρίς ἐπλησίασε μετὰ δακρύων θεωροῦσα ἀπὸ μα-
κρὰν τὸν Τηλέμαχον, τοῦ ὁποίου τὴν συναναστροφὴν
πλέον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπολαμβάνῃ. Εἰφρύαξεν ἡ Θία
Θεὰ

τῶ προσέφερον ὄνους, ἡ κριάρια (κριοῦς), φανερώον-
τες διὰ τούτου, ὅτι ὅσοι μεθύουσι γίνονται μαῖροι ὡς
οἱ ὄνοι, καὶ ἀσελγεῖς ὥσαν τὰ κριάρια· Ἐλέχθη ἐν
τοῖς προῖουσι χολίοις, ὅτι ὁ Βάκχος ἀνιθράφῃ ἀπὸ
τὰς Νύμφας, δι' οὗ δηλοῦται ὅτι ὁ εἶναι πρέπει νὰ συγ-
κεράται μὲ τὴν ὕδατος, διὰ νὰ μὴ βλάβῃ ἐκείνας ὅπως
τὸν πίνουντι· Ἐκτὸς τῶν Σατύρων δὲν ἤθελεν ὁ Βάκχος
Ἰερεῖς, ἢ θυσιασὰς ἄλλους, εἰμὴ μόνον Γυναῖκας, ἐπει-
δὴ τῶ ἠκολούθουν πολὺ πλῆθος μετὰ φαλμῶν, βοῶν,
καὶ χορῶν. Αἱ Γυναῖκες αὐταὶ ὠνομάζοντο Μαινά-
δες, Βάκχαι, Θυιάδες, καὶ Βαστάριδες, ὀνόματα διπλ.
κραυγῆς καὶ παραφροσύνης. Αἱ μέγισται αὐτοῦ ἑορταὶ
αἱ ἑορταζόμεναι ἀπὸ τρεῖς χρόνους ἐκαλοῦντο Τριετηρι-
κά, καὶ ὄργια τοῦ Διονύσου. Τὸ ἔθος τῆς ἑροπρα-
ξίας ἦν, ὅπου αἱ Γυναῖκες ἐκείναι ἐνδεδυμέναι μὲ δερ-
ματα Τίγρεων, καὶ Πανθήρων, μὲ τὴν κόμην ἀκαλλώ-
πιστον, μὲ ἀναμμένης δάδας, ἢ μὲ θυρσοὺς, περιήρ-
χοντο διὰ τῶν ὁρέων φωνάζουσιν, Εὐοῖ, ὄνομα ὅπου
ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς ὁ Βάκχος εἰς τὸν καιρὸν τῆ πο-
λέμου τῶν Γιγάντων, ὅτε μετασχηματιθεὶς εἰς εἶδος
λέοντος ὤρμησε κατ' αὐτῶν, καὶ κατέκοψε τὸν πρῶ-
τον ὑποῦ ἀπήντησεν.

Θεὸν βλέπουσα αὐτὴν ἐκ δεξιῶν της, καὶ ὅχι μόνον δὲν κατεπράυνεν ὁ θυμὸς της βλέπουσα οὕτω τεταπεινωμένην ἐκείνην τὴν Νύμφην, ἀλλὰ μᾶλλον ἠΐξανε θεωροῦσα, ὅτι ἡ λύπη τῆς Εὐχάρεως ἠΐξανε τὴν εὐμορφίαν της.

Εἰν τέτοις, ὁ Τηλέμαχος μείνας μόνος μετὰ τοῦ Μέντορος τοῦ ἠγκαλίζετο τὰ γόνατα, ἐπειδὴ δὲν ἐτόλμα νὰ τοῦ ἐναγκαλισθῇ τοὺς βραχίονας, ἢ νὰ τὸν θεωρήσῃ εἰς τὸ πρόσωπον. Ἐτραχον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του πηγαὶ δακρύων. Ἡΐθελε νὰ τῷ ὀμιλήσῃ ἀλλὰ διεκόπτετο ἡ φωνή, καὶ ἔτι πλείον τὰ λόγια· δὲν ἵξευρε μίτε ἐκεῖνο, ὅπου ἔκαμνε, μίτε ἐκεῖνο ὅπου ἠΐθελε νὰ κάμῃ· μὰ τελευταῖον ἐπραξεν οὕτως, ὡς Μέντωρ! ὦ ἀληθέστατέ μου Πάτερ! ἐλευθέρωσον τὸν ἰδικόν σου Τηλέμαχον ἀπὸ τὴν ἄβυσσον τούτων τῶν κακῶν. Εἰγὼ δὲν δύναμαι μίτε νὰ σὲ ἀφίσω, μίτε νὰ σὲ ἀκολουθήσω. Εἰλευθέρωσόν με ἀπὸ τόσα κακά, ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου, δός μοι τὸν θάνατον.

Οἱ Μέντωρ τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν ἐπαρηγόρησε, καὶ τῷ ἔδειξε τρόπον νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἑαυτὸν του χωρὶς νὰ πολακεύῃ τὰ πάθη του. Ὡς γιὰ τοῦ μεγάλου Ὀδυσσεύς, ἔλεγεν εἰς αὐτὸν, τὸν ὁποῖον οἱ Οἰοὶ τόσον ἠγάπησαν καὶ ἀγαπᾶσι, τοῦτο εἶναι τῆς ἀγάπης τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ νὰ ὑποφέρῃς τόσον μεγάλα κακά· Δὲν εἶναι ἀκόμι τελείως ἔμφρων ἐκεῖνος, ὅπου δὲν ἠσθάνθη τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ὀρμὴν τῶν παθῶν του, ἐπειδὴ ἀκόμι δὲν γινώρίζει τὸν ἑαυτὸν του, καὶ δὲν ἵξεύρει νὰ μὴν τῷ ἐμπιστεύεται. Οἱ Θεοὶ σὲ ἐχειραγῶγησαν ἕως εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἀβύσσου διὰ
νὰ

να σοὶ δείξωσιν ὅλον τὸ βάθος, μὰ δὲν σὲ ἄφισαν τὰ πέσης μέσα. Μάθε τώρα ἐκείνο, ὅπου δὲν ἤθελες μάθῃ ποτέ σου, ἐάν δὲν τὸ ἐδοκίμαζες. Ματαίως ἤθελον σοὶ διγνηθῇ διὰ τὰς ἀπάτας τοῦ Ἐρωτος, ὅπου κολακεύει τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ τοὺς ἀφανίσῃ, καὶ ὅπου ὑποκάτω εἰς ἓν εἶδος γλυκύτητος κρύπτει τὴν πλέον αἰδῇ καὶ στυφνὴν πικρότητα. Ἰδες αὐτὸ τὸ βρέφος πλήρες γλυκύτητος, ἀνάμεσα εἰς τὰς γέλωτας, εἰς τὰς εὐτραπελείας, καὶ εἰς τὰς χάριτας. Αὐτὸ ἀνῆρ πασε τὴν καρδίαν σου, καὶ σὺ ἔλαβες μεγάλην εὐχαρίσῃσιν, καὶ ἄφισες νὰ σοῦ τὴν ἀρπάσῃ. Ἐζήτεις προφάσεις διὰ νὰ κρύψῃς τὴν πληγὴν τῆς καρδίας σου, καὶ νὰ μὲ ἀπατήσῃς, κολακεύων τὸν ἑαυτὸν σου, καὶ μὴ φοβούμενος ἐναντίον τι. Φεῦ! ἰδοὺ ὁ λυπηρὸς καρπὸς τῆς αὐθαδεΐας του. Τώρα ζητεῖς τὸν θάνατον, καὶ αὐτὴ ἔμεινεν εἰς ἐσένα μόνη ἐλπίς τῆς πολυπότου σου τύχης. Ἡ Θεὰ τεταραγμένη ὁμοιάζει μίαν Ἐρινύα τῇ Ἀΐδῃ. Ἡ Εὐχαρις φλογίζεται ἀπὸ μίαν φλόγα σκληροτέραν τῶν πόνων τοῦ θανάτου, καὶ ὅλαι αἱ Νύμφαι ζηλοτυποῦσαι εἶναι ἔτοιμαί νὰ ξεσχισθῶσιν ἀνάμεσα ὧν. Τέτο εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῇ προδότου Ἐρωτος, ὅπου φαίνεται τόσον γλυκύς. Ἀνάλαβε τὴν ἐναπολειφθεῖσαν εὐτολμίαν τῆς ἀρετῆς σου. Ὡς πόσον σὲ ἀγαποῦσιν οἱ Θεοὶ, ἐπεὶδὴ σοὶ ἀνοίγουσι μίαν ἀπλουσάτην ὁδὸν διὰ νὰ ἀποφύγῃς τοὺς βρόχους τοῦ Ἐρωτος, καὶ νὰ ἰδῇς πάλιν τὴν ἡγαπημένην σου Πατρίδα. Ἡ Καλυψὼ τώρα εἶναι ἀναγκασμένη καὶ μὴ θέλουσα νὰ σὲ διώξῃ. Τὸ πλοῖον εἶναι ἕτοιμον. Τί βραδύνωμεν ἀπὸ τὸ νὰ ἀφίσωμεν ταύτην τὴν Νῆσον, εἰς τὸν ὁποῖαν ἡ ἀρετὴ δὲν εὕρισκε τόπον διὰ νὰ κα-

τοι-

τοικήσῃ; Ταῦτα εἰπὼν, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τὸν εἵλκυε πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὁ Τηλέμαχος μέλις τῷ ἠκολούθει θεωρῶν πάντοτε εἰς τὰ ὀπίσθεν. Αὐτὸς ἐθεώρει τὴν Εὐχαριν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐμάκρυνε, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπόν της, ἐκοίταζε τὰ ὠραῖα καὶ κυματούμενα εἰδύματά της, καὶ τὸ ἀρεσὸν της κῆρυμα, καὶ ἡ Ήδελον, ἃν ἠδύετο, νὰ ἀσπασθῇ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν της. Ὅταν ὅμως δὴν τὴν ἔβλεπεν ἴσατο μὲ προσοχὴν, καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουε τὴν φωνὴν της. Ἡ ψευδὴς φαντασία τῆς ἐπιθυμίας του τῷ ἐπλαττεν, ὅτι τὴν ἔβλεπε παρούσαν, ἀγκαλὰ καὶ μακρὰν, ἐπεὶ δὴ τὴν εἶχεν ἐξωγραφισμένην ζωηρῶς εἰς τὰς ὀφθαλμούς του· ἐφαντάζετο, ὅτι συναμίλει μετ' αὐτῆς, καὶ δὲν ἔξευρε ποῦ εὕρισκετο, μήτε ἠδύνατο νὰ ἀκῶσῃ τοὺς λόγους, ὅπῃ ὁ Μέντωρ τῷ ἔλεγε.

Τελευταῖον ἐρχόμενος εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὡς ἀπὸ βαθύν τινα ὕπνον, ἐγὼ εἶμαι, τῷ εἶπεν, ἔτοιμος εἰμι σὲ ἀκολουθήσω, μὰ ἀκόμι δὲν ἀποχαιρήσω τὴν Εὐχαριν. Κρεῖττον νὰ ἀποθάνω πάριξ νὰ τὴν ἀφίσω μὲ τοιαύτην ἀχαρισίαν. Μοῖτον μικρὸν ὥς ὅπου νὰ τὴν ἰδῶ ἤδη τελευταῖον, καὶ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω διὰ παντός, καὶ νὰ τῇ εἰπῶ, ὅτι οἱ σκληροὶ Θεοὶ, ᾧ Νόμφῃ, οἱ Θεοὶ οἱ ζηλότυποι τῆς εὐτυχίας μου μὲ ἀναγκάζουσι νὰ ἀναχωρήσω, θέλουν ὅμως μὲ κάμῃ νὰ ἀποθάνω, μὰ ὅχι νὰ σὲ ἀλησμονήσω. Δός μοι, ᾧ Πάτερ, αὐτὴν τὴν τελευταίαν εὐχαρίστησιν τόσον δικαίαν, ἢ τὰ ῥα σφάξον με. Ὅχι, ὅχι; δὲν θέλω νὰ μείνω εἰς ταύτην τὴν Νῆσον, ἕτε νὰ γένω κυρῆρι τοῦ Ἐρωτος· δὲν εἶναι εἰς τὴν καρδίαν μου αὐτὸ τὸ πάθος,

Θος, εἰμὴ μόνον ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐχάριστος διάθεσις πρὸς τὴν Εὐχαρίαν, ἀρκεῖ μοι ἅπαξ γὰρ τὴν ἀποχαιρετήσω ἔτι, καὶ εὐθὺς ἀναχωρῶ μὲ σοῦ.

Ὡ! πέσον σὲ εὐσπλαγχνίζομαι, ἀπεκρίθη ὁ Μέντωρ. Τὸ πάθος σου εἶναι εἰς τέσπην ὁρμὴν, ὅπου δὲν τὸ γνωρίζεις. Στοχάζεσαι, ὅτι εἶσαι εἰς εἰρήνην, καὶ ζητεῖς τὸν θάνατον· λέγεις, ὅτι δὲν εἶσαι νικημένος ἀπὸ τὸν Ἔρωτα, καὶ δὲν δύνασαι γὰρ ἀποχωρισθῆς ἀπὸ ἐκείνην τὴν Νύμφην, ὅπου ἀγαπᾷς· ἄλλο δὲν ἀκούεις εἰμὴ αὐτὴν, καὶ εἶσαι τυφλὸς καὶ κωφὸς εἰς κάθε πρᾶγμα. Οἱ ἀσθενῶν καὶ κακῶς πάσχων ἀπὸ τὴν θέρμην, λέγει, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀσθενής. Σὺ ἦσουν ἔτοιμος, ὃ ἀσόχασε Τηλέμαχε, γὰρ ἀρνηθῆς τὴν Πηνελόπην, ὅπου σὲ ἀναμένει, καὶ τὸν Ὀδυσσεά, τὸν ὁποῖον θέλεις ἰδῆ εἰς τὴν Ἰθάκην· ἐκεῖ θέλεις Βασιλεύσει μὲ τὴν δόξαν καὶ τὰ λαμπρὰ κατορθώματα, ὅπου οἱ Θεοὶ σοὶ ὑπεσχέθησαν διὰ μέσου τῶν θαυμασῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια διὰ βοήθειαν σου ἔπραξαν. Ἀρνεῖσαι ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, διὰ γὰρ ζήσης ἀτίμως μὲ τῆς Εὐχάρσεως, καὶ λέγεις ἀκόμι, ὅτι δὲ αὐτὴν δὲν ἔχεις ἔρωτα, εἰμὴ ἀγάπην; Τί λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνο, ὅπου σὲ συγχίζεις; διατὶ ἐπιθυμεῖς τὸν θάνατον; διατὶ ὠμίλησες ἔμπροσθεν εἰς τὴν Θεᾶν μὲ τέσπην τυφλότητα πάθους; Ἐγὼ λυποῦμαι διὰ τῆς τυφλότητά σου καὶ σὲ εὐσπλαγχνίζομαι. Φύγε, ὦ Τηλέμαχε, φύγε! δὲν ἡμπορεῖς γὰρ νικήσης ἄλλως τὸν Ἔρωτα, εἰμὴ διὰ τῆς φυγῆς. Μακρὰν ἀπὸ τοιούτου ἐχθρὸν, τὸν ὁποῖον τότε νικοῦμεν, ὅποτεν τὸν φοβούμεθα καὶ τὸν φεύγομεν μὲ φυγὴν ἀληθινὴν, χω-

ρίς

ρίς νὰ ἐπιστρέψωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς μας ὀπίσω διὰ
νὰ τὸν θεωρήσωμεν.

Ἐφυγον ἀπὸ τὴν μνήμην σου αἱ ἐπιμίλειαί, ὅπου
εἰς τὴν βρεφικὴν σου ἡλικίαν ἔδειξα, καὶ οἱ κίνδυ-
νοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους σὲ ἠλευθέρωσαν αἱ συμβου-
λαί μου; Λοιπὸν ἢ ἄκωσόν μου, ἢ ἄφες με νὰ σὲ ἀ-
παρηθῶ. Ω! νὰ ἴξευρες τὴν λύπην, ὅπου ἔδοκί-
μαζον, ὅποτεν δὲν ἐτόλμην νὰ σοὶ ὁμιλήσω. Ἡ Μή-
τηρ, ὅτῃ σὲ ἐγέννησεν, ὀλιγώτερον πόνον ἔλαβεν εἰς
τὴν γέννησίν σε. Εἰσιώπησα ὅμως τὴν λύπην, ἔπι-
τα τοὺς ἀναστεναγμούς μου, διὰ νὰ ἰδῶ ἔάν καὶ πα-
ρακινεῖσαι μόνος πάλιν νὰ μὲ ζητήσης. Παρηγόρησον,
ὦ ἡγαπημένον μου Τέκνον, τὴν καρδίαν μου, ἐπίστρε-
φόν μοι τὸν πλέον ἀκριβέστερον ἀπὸ τὰ σπλάγχνα
μου, ἐπίστρεφόν μοι τὸν Τηλέμαχον ὅπου ἔχασα, ἐ-
πίστρεφόν μοι τὸν ἑαυτόν σου. Ἀνίσως καὶ ἡ ἀρετὴ
νικήσῃ εἰς σὲ τὸ ἐρωτικόν σου πάθος, ἐγὼ τότε ζῶ
καὶ ζῶ εὐτυχής, ἐάν ὅμως τὸ πάθος σου ὁ Ἔρως σὲ
νικήσῃ, ὁ Μέντωρ πλέον δὲν δύναται νὰ ζήσῃ. Οὐ-
τως ὁμιλῶν ὁ Μέντωρ ἠκολούθει τὴν ὁδὸν τε πορευό-
μενος πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ὁ Τηλέμαχος, ὅπου
ἀκόμι δὲν ἦτο καλῶς δυναμωμένος νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ ἐξ ἰδίας του προαιρέσεως, ἀφίκατο διὰ νὰ τὸν
ἐλκύῃ ὁ Μέντωρ χωρὶς τινος ἐναντιότητος. Ἡ Ἀθή-
νῃ πάντοτε κεκρυμμένη ὑπὸ τὸ εἶδος τοῦ Μέντορος,
καὶ σκεπάζουσα ἀόρατως τὸν Τηλέμαχον μετὰ τὴν Αἴ-
γίδα της, ἔχυνεν ὁλόγυρα εἰς αὐτὸν μίαν θείαν ἀκ-
τῖνα, καὶ τῇ ἑλθε τοιαύτην μεγαλοψυχίαν, ὅποιαν
δὲν εἶχεν αἰσθανθῇ ἀκόμι, ἀφ' οὗ ἦλθεν εἰς ἐκεί-
νην τὴν Νῆσον. Αὐτοὶ ἔφθασαν τελευταῖον εἰς ἓνα

τέ-

τόπον, ὅπου ἡ ἀκροθαλασσία ἦτον δυσανάβατος, ἐπειδὴ ἦτον μία ἀκρότομος πέτρα, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐκτυποῦσαν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Ἐθεώρησαν ἀπὸ ἐκείνου τὸν ὑψηλὸν τόπον, ἐὰν καὶ τὸ πλοῖον, ὅπου ὁ Μέντωρ ἐτεχνούργησεν, ἦτον ἀκόμη εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου ἦτον πρότερον· μὰ ἴδον ἐν ἀξιοδακρυτὸν θεῶμα.

Οἱ Ἕρως βλέπων, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ἀγνώριστος Γέρων ὄχι μόνον δὲν ἠθάρτετο τὰ βέλη τε, ἀλλ' ἔτι τοῦ ἥρπαζε τὸν Τηλέμαχον, ἐλυπεῖτο κατ' ὑπερβολὴν καὶ ἔκλαιεν ἀπὸ τὸν θυμὸν του. Ὁθεν ὑπῆγε καὶ εὐρήκα τὴν Καλυψῶ, ἡ ὁποία περιήρχετο ἐνθεν κἀκεῖθεν μέσα εἰς τὰ σκοτεινότερα δάση. Αὐτὴ δὲν ἠδυνήθη καὶ τὸν θεωρήσῃ χωρὶς τὰ μὴν ἀνασενάξῃ, καὶ ἠσθάνθη, ὅτι ἄρχισε πάλιν νὰ ἀνοίγῃ τὰς πληγὰς τῆς καρδίας της. Σὺ εἶσαι Θεά, τῇ εἶπε, ἀθάνατος, καὶ ὑποφέρεις νὰ νικηθῇς ἀπὸ ἕναν ἀδύνατον θνητὸν, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται φυλακωμένος εἰς τὴν Νῆσόν σου; Διατί τὸν ἀφίνεις νὰ ἀναχωρήσῃ; Φύγε! τῷ εἶπεν ἡ Καλυψῶ, κακοποιὸν βρέφος, δὲν θέλω πλέον νὰ ἀκούσω τὰς ζημιῶδεις σου συμβουλὰς. Σὺ μὲ ὑσέρισες ἀπὸ μίαν βαθεῖαν καὶ γλυκεῖαν εἰρήνην καὶ μὲ ἔρριψες εἰς μίαν ἄβυσσον φοβερῶν δυσυχιῶν. Τὸ πραχθὲν δὲν ἔχει πλέον ἰατρείαν τινα, ἀρκίσθην εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγὸς νὰ ἀφίσω τὸν Τηλέμαχον νὰ ἀναχωρήσῃ. Ὁ ἴδιος Ζεὺς ὁ Πατὴρ τῶν Θεῶν, δὲν ἠθελε τολμήσῃ μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν νὰ παραβλέψῃ ἕναν τοιοῦτον φοβερὸν ὄρμον. Ἐξελθε, ὦ Τηλέμαχε, ἀπὸ τὴν Νῆσόν μου, ἐξελθε καὶ σὺ βρέφος φθοροποιὸν, ὅπου μὲ ἐβλάψες περισσότερον ἀπὸ ἐκείνον.

Οἱ

Ο' Ἔρως ἐν τέτοις σφογγίσας τὰ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν του ἐμειδίασεν ἀσέμνως καὶ δαλερῶς. Ὡς τὸ βέβαια εἶναι ἓνα μέγαλον ἐμπόδιον, εἶπεν, Ἀφες με νὰ ἐνεργήσω τὸ δέον· φύλαξον τὸν ὄρκον σου καὶ μὴν ἐμποδίζῃς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Τηλεμάχου. Οὐτε ἐγὼ, ἔτε αἱ Νύμφαι σου ὠμώσαμεν εἰς τὰ νερά τῆς Στυγὸς διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ Τηλέμαχος. Θέλει φανερώσω εἰς αὐτὰς τὸν τρόπον διὰ νὰ καύσωσι τὸ πλοῖον, ὅπου ὁ Μίντωρ μὲ μίαν θαυμάσιον ταχύτητα ἐτεχνούργησεν. Ἡ ἐπιμέλειά του, ὅπου τόσον σὲ ἐδάμνωσε, θέλει τῇ μείνῃ ἀνώφελης, καὶ τελευταῖον θέλει ματαιωθῇ ὁ σκοπὸς του, ἔτε θέλει διυλῇ διὰ τὰ σοῦ ἀρπάσῃ τὸν Τηλέμαχον.

Αὐτοὶ οἱ θελκτικοὶ λόγοι ἔμβασαν καὶ μικρὸν τῇ ἐλπίδι καὶ τὴν χαρὰν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τῆς Καλυψοῦς. Καθὼς εἰ γλυκεροὶ Ζέφυροι μὲ τὰς δρεσοβόλους των πνοὰς ἐπάνω εἰς τὸ χεῖλος τινὸς μικροῦ ρεύματος καταφύχουσι τὰ πρόβατα, τὰ ὅποια εἶναι ἀδυνατισμένα ἀπὸ τὴν καῦσιν τοῦ Ἡλίου, ἔτω καὶ αὐτὴ ἡ συνομιλία κατεπράυνε τὴν ἀπελπιῆσιν τῆς Θεᾶς. Ἐγίνετο εὐθύς γαλήνῳ τὸ πρόσωπόν της, ἔλαβον οἱ ὀφθαλμοὶ της τὴν προτέραν των ἡμερότητα, καὶ αἱ μελαγχολικαὶ φροντίδες, ὅπου κατέτρωγον τὴν καρδίαν της, ἔφυγον ἐν ἀκαρεῖ μακρὰν ἀπ' αὐτῆς. Ὁ Θεὸς ἀναχαιτισθεῖσα ἄρχισε νὰ γελά, καὶ νὰ ψιλαφᾷ θωπευτικῶς (νὰ χαϊδεύῃ) τὸ ἐφύβρισον ἐκεῖνο βρέφος, καὶ ἔτω κολακεύουσα αὐτὸ, ἠτοίμασε διὰ τὸν ἑαυτὸν της νέας θλίψεις. Ο' Ἔρως εὐχαριστηθεὶς, ὅτι τὴν ἐπαρακίνησεν, ὑπῆγε νὰ καταπείσῃ διὰ τῆς συμβουλῆς του καὶ τὰς Νύμφας, αἱ ὅποια ἦσαν δι-

σκορπισμέναι εἰς τὰ ἐκεῖ ὄρη, καθὼς μία ἀγέλη προβάτων, ὅποταν ἡ πᾶσα τῶν ἀρπακτικῶν λύκων τὴν διώκει ἀπὸ τὴν βοσκήν της. Αὐτὰς λοιπὸν τὰς συνήγαγε, καὶ εἶπεν εἰς αὐτάς, ὁ Τηλέμαχος εἶναι ἀκόμι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, ὅθεν σπεδάσατε νὰ καύσητε τὸ πλοῖον, ὅπου ὁ Μέντωρ πρὸς ἀναχώρησιν ἐτεχνούργησεν. Εὐθὺς αὐταὶ ἀναφαν πολλὰς λαμπάδας, ἔτρεξαν πρὸς τὸν αἰγιαλὸν ὅλοι θυμωμένοι, ἔχουσαι τὴν κόμην των λυτὴν ὡς αἱ Βάκχαι, καὶ ὑψώνουσαι πολλὰς φωνάς· διαδίδεται ἡ φλόξ, ἀφανίζεται τὸ πλοῖον, καὶ ὑψώνονται ἕως τὸν Οὐρανὸν ὁ καπνὸς καὶ αἱ φλόγες.

Ὁ Τηλέμαχος καὶ ὁ Μέντωρ ἴδον τὰς φλόγας ἀπὸ ἐκείνῃ τὴν ραχίαν πέτραι. Ὁ Τηλέμαχος ἀκούσας τὰς κραυγὰς τῶν Νυμφῶν ἠδάνθη ἐν ἑαυτῷ καὶ ποῖαν χαρὰν, ἐπειδὴ ἡ καρδιά του δὲν ἦτον ἀκόμι καλῶς ἰατρευμένη. Ὁ Μέντωρ ἐσοχάζετο τὴν ὁρμὴν τοῦ πάθους του ὁμοίαν μὲ τὸ πῦρ, ὅπου εἶναι κακῶς ἐσβυσμένον καὶ σκεπασμένον ὑποκάτω τῆς σάντης, τὸ ὅποιον πολλάκις ρίπτει ἔξω πολλοὺς σπινθῆρας ζωηρᾶς φλογός. Ἰδὼν πάλιν, εἶπεν ὁ Τηλέμαχος, εὐρέσθην τειλιγμένος εἰς τὰ δεσμά μου, ὅθεν δὲν μᾶς μένει πλέον ἐλπίς διὰ νὰ ἀφίσωμεν ταύτην τὴν Νῆσον. Ὁ Μέντωρ ἐγνώρισεν, ὅτι εἴαν ὁ Τηλέμαχος μένῃ ἦτον ἔτοιμος νὰ πέσῃ πάλιν εἰς τὰς προτέρας ἐπιθυμίας, καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ βραδύνῃ ἀπὸ τῆ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. Ἐσοχάσθη μακρόθεν εἰς τὴν μέσην τῆς θαλάσσης ἐν πλοῖον ἀκίνητον ὅπου δὲν ἐτολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ, ἐπειδὴ ὅλοι οἱ Ναῦται ἔξευρον, ὅτι ἡ Νῆσος τῆς Καλυψοῦς, ἦτον ἀπλησίστος εἰς κάθε ἄνθρω-

ἄνθρωπον. Εὐθὺς ὁ φρόνιμος Μέντωρ ἀθήσας τὸν Τηλέμαχον, ὅπου ἐκάθηντο ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἐκείνης τῆς μεγάλης πέτρας, τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἔπεσε ἢ αὐτὸς μετ' αὐτόν.

Ὁ Τηλέμαχος μὴν ἐλπίζων ἓνα τοιοῦτον φοβερὸν συνάντημα κατέπιεν ὀλίγον νερόν τῆς θαλάσσης, ὅπῃ τῷ ἐμβῆκεν εἰς τὸ σῶμα, ἢ ἔγινε παίγιον τῶν κυμάτων. Ἐπειτα ὅμως ἐρχόμενος εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἢ βλέπων τὸν Μέντορα, ὅπου τῷ ἔδιδε τὴν χεῖρά του διὰ τὰ τῷ βοηθήσει νὰ κολυμβᾷ, πλέον δὲν ἐσοχάσθη ἄλλο, εἰμὴ νὰ μακρύνῃ ἀπὸ ἐκείνην τὴν Νῆσον, ὅπου ἦτον δυσυχὴς δι' αὐτόν. Αἱ Νύμφαι, ὅπου ἐσοχάζοντο νὰ τὲς κρατήσωσιν ἐκεῖ φυλακωμένους, ὕψωσαν φοβεράς φωνάς μὴ δυνάμεναι νὰ ἐμποδίσωσι τὴν φυγὴν των. Ἡ Καλυψώ ὅλη τεθλιμμένη καὶ ἀπαρηγόρητος ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆλαιόν της, καὶ τὸ ἐγέμισεν ὅλον ἀπὸ βοάς. Ὁ Ἔρως, ἀφ' ἧς ἴδε ἢ μετηλλάγη ὁ Θρίαμβός του εἰς αἰχὺνὴν, ὕψωθη εἰς τὸν αἶρα κτυπῶν τὰς πτέρυγας του, ἢ ἀπέταξε πρὸς τὸ μικρὸν δάσος τῆς Ἰθαλίας, ὅπου ἡ σκληρὰ τοῦ Μήτηρ τὸν ἀνέμενεν. Ὁ Τίος της ἀμότερος ἀπὸ αὐτὴν ἄρχισε νὰ γελά μετ' αὐτῆς διὰ ὅλα τὰ κακὰ, ὅπου εἰς τὴν Νῆσον ἐπροξένισεν. Ὅσον ὁ Τηλέμαχος ἐμάκρυνεν ἀπὸ τὴν Νῆσον, τοσοῦτον ἡσθαίετο, ὅτι ἀνεγεννάει εἰς τὴν καρδίαν του ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ ἀγάπη τῆς ἀρετῆς. Ἐγὼ δοκιμάζω, ἔλεγε μετὰ μεγάλης φωνῆς εἰς τὸν Μέντορα, ἐκεῖνο, ὅπου μοὶ ἔλεγες, ἢ ὅπου δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ πισεύσω, ὥστεν ὅπου μοὶ ἔλεπεν ἡ δοκιμὴ, ὅτι τὸ ἐλάττωμα νικάται διὰ τῆς φυγῆς. ὦ Πάτερ με! ὦ πόσον οἱ Θεοὶ μὲν-

γάπησαν δίδοντές μοι ἐσένα βοηθὸν τῶν δυσυχιῶν μου·
δικαίως μοι ἔπρεπε γὰρ εἶμαι ὑπερημένος τῆς ἐδικῆς
σου βοηθείας, ὥσταν ὁποῦ δὲν ἦμουν ἄξιος. Τάρῃ
πλέον δὲν φοβῆμαι ἔτε θάλασσαν, οὔτε σφοδρούς ἀνέ-
μους, ἔτε τριχυμίας, μόνον τὰ σκληρά μου πάθῃ.
Ὁ μόνος Εὔρως δίδει μεγαλύτερον φόβον, πᾶρεξ ὅλα
τὰ ναύαγια.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Εν γὰρ τὸ πῦρ καὶ τὴν θάλασσαν Ἀμειβόμενα,
 Ἄει ὁ Σὺννεος ἐφύλακει παρ' ἐλπίδα.

ΣΤΥΝΟΨΙΣ ΤΟΥ ΟΓΔΟΥΤ

ΒΙΒΛΙΟΥ.

ΑΔάμος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ναρβάλου καὶ κυβερνήτης τοῦ πλοίου βλέπων δύο ἄνδρας εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου τῷ ἐξήτουν βοήθειαν τοὺς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καὶ τοὺς δέχεται εἰς τὸ πλοῖον. Αὐτὸς ἦτον Φοινίκιος, καὶ ἀναγνωρίσας τὸν Τηλέμαχον τῷ διηγῆται τὸν Τραγικὸν θάνατον τοῦ Πυγμαλίωνος καὶ τῆς Ἀσάρβης, καὶ τὴν ὕψωσιν τοῦ Βελεζάρη, τὸν ὁποῖον ὁ Τύραννος Πατὴρ τε εἶχεν ἐξωρίσῃ διὰ παρακινήσεώς ταύτης τῆς Γυναικὸς. Ἐντὸς ἐνὸς συμποσίου ὅπου ὁ Ἀδάμος ἠτοίμασέ διὰ τὸν Τηλέμαχον καὶ τὸν Μέντορα, ὁ Ἀρχιθόας διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν ᾠδῶν τοῦ συνήγαγε περὶ τὸ πλοῖον τὰς Τρίτονας, τὰς Νηρείδας, καὶ τὰς λοιπὰς θαλασσίους θεότητας· ἀλλ' ὁ Μέντωρ ἔπειτα λαβάνων μίαν λύραν ἐλύρησε πολλὴν κρεῖττον τῇ Ἀρχιθόᾳ. Ὁ Ἀδάμος διηγῆται ἔπειτα τὰ θαύματα τῆς Βαυτικῆς καὶ περιγράφει τὴν γλυκύτητον τοῦ αἵματος εὐκράσιαν, καὶ τὰς ἄλλας ὠραιότητας τούτου τῷ τόπῳ, ὅπου ὁ λαὸς ζῇ μίαν ζωὴν ἡσυχον εἰς μίαν μετ' ἄλλη ἀπλότητα τῶν ἡθῶν.

Τῶν Συμβάντων τῆ Τηλεμάχῃ Υἱῷ
τῆ Οδυσσεύς.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Τὸ ἀκίνητον πλοῖον, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζον
καλυμβῶντες ὁ Μέντωρ μετὰ τοῦ Τηλεμάχου ἦτον
Φοινίκιον, καὶ ἔπλεε πρὸς τὴν Ἠπειρον. Αὐτοὶ οἱ φοί-
νικες εἶχον ἰδῆ τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν πλοῦν τῆς Λι-
γύπτου, δὲν ἠδύναντο ὅμως νὰ τὸν γνωρίσωσι τότε
εἰς τὴν μέσσην τῆς θαλάσσης. Ὅταν ὁ Μέντωρ ἐπλη-
σίασεν εἰς τὸ πλοῖον τόσον, ὅσον ἠδύνειτο νὰ ἀκου-
σθῇ ἢ φωνήτε, ὑψώσας ἐπάνω τῶν ὤδατων τὴν κε-
φαλὴν του ἐφώναξε μεγάλως. Ὡς δὲ κἀκείνῃται καὶ ὁ-
λων τῶν Γενῶν εὐεργέται Φοῖνικες! μὴν ἀρνηθῇτε νὰ
δώσῃτε τὴν ζωὴν εἰς δύο ἀδελφούς ἀνθρώπους, ὅπου
ἀπὸ τὴν φαλανθρωπίαν σας βεβαίωτατα τὴν ἀναμέ-
τουςιν. Ἀνίσως καὶ σᾶς παρακινεῖ ἡ χρεωσομένη εὐ-
λάβεια πρὸς τοὺς Θεοὺς, δεχθῇτέ μας εἰς τὸ πλοῖόν
σας, καὶ σᾶς ἀκολουθοῦμεν, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃτε.
Τότε ἐκεῖνος ὅπου ἐξεσίαζε τὸ πλοῖον ἀπεκρίθη. Σᾶς
δεχόμεθα μετὰ χαρᾶς, ἐπειδὴ ἰξεύρομεν καλῶς τὴν
χρεωσομένην νὰ κάμωμεν εἰς τοὺς ἀγνωρίστους, καὶ μά-
λισα εἰς τοὺς ἔγω δυσυχεῖς. Εὐθύς λοιπὸν τοὺς ἔλα-
βεν μέσα εἰς τὸ πλοῖον. Ἐμβάντες εἰς τὸ πλοῖον ἔ-
μειον ἀκίνητοι ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος μὴ δυνάμενοι νὰ
ἀναπνεύσωσιν, ἐπειδὴ διὰ νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὰ σφο-
δρὰ κύματα, ἐκολύμβησαν ἱκανὴν ὥραν μὲ ὅλην τὴν
τὴν δύναμιν. Κατὰ μικρὸν ἀνέλαβον τὰς δυνάμεις των,
καὶ

καὶ εὐθὺς ἐδόθησαν εἰς αὐτοὺς ἄλλα φορέματα, ἔπει-
δὴ τὰ ἐδικά των ἦσαν βεβρεγμένα καὶ βαρῖα ἀπὸ τοῦ
ὕδαρ τῆς θαλάσσης, ὅπου ἀπὸ αὐτὰ ἔρρεον.

Ὅταν ἠδύναντο νὰ ὁμιλήσωσιν ὅλοι οἱ ἐκεῖ Φοί-
νικες τοὺς περιστριγύρισαν, ἐπιθυμῶντες νὰ ἀκούσωσι
τὰς δυσυχίας των. Ὁ Ναύαρχος ὅμως τὰς ἠρώτησε· πῶς
ἠδύνηθιτε ἐσεῖς νὰ ἔμβητε εἰς ἐκείνην τὴν Νῆσον, ἀ-
πὸ τὴν ὁποίαν ἦδη εὐγένετε; Αὕτη, ὡς λέγουσι, ἐ-
ξουσιάζεται ἀπὸ μίαν Θεὰν σκληρὰν καὶ μισάνθρω-
πον, ἡ ὁποία δὲν συγχωρεῖ νὰ προσορμῶσιν ἐκεῖ τὰ
πλοῖα, καὶ εἶναι περικυκλωμένη ἀπὸ φοβεροῦς σκοπέ-
λους, ἐναντίον εἰς τοὺς ὁποίους ματαίως κτυπῶσα ἡ
θάλασσα μάχεται, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ πλησιάσῃ, εἰ-
μὴ ἐρρίμμενος ἀπὸ ναυάγιον. Τότε ὁ Μέντωρ ἀπεκρίθη,
μία τοιαύτη δυσυχία ἔρριψε καὶ ἡμᾶς ἐκεῖ. Ἡμεῖς ἐ-
μεισθεν Ἐλλήνες γεγεννημένοι εἰς τὴν Ἰθάκην πλησίον
τῆς Ἡπείρου, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐσθὺς ἦδη πλέετε. Ἐὰν
καὶ δὲν θέλετε νὰ προσορμίσητε εἰς τὴν Ἰθάκην ἔμ-
προσθεν τῆς ὁποίας θέλετε διέλθῃ διὰ τὴν ὁδοιπορίαν
σας, ἀρκεῖ νὰ μᾶς ὑπάγητε εἰς τὴν Ἡπείρου. Ἐκεῖ εὐ-
ρήσομεν φίλους, οἱ ὅποιοι θέλει μᾶς βοηθήσωσι νὰ
φθάσωμεν εἰς τὴν Πατρίδα μας, καὶ οὕτω ἀναλαμβά-
νοντες ἐκείνη, ὅπου περισσότερον ἀγαπῶμεν ἐπάνω
εἰς τὴν γῆν, θέλομεν εἶσθε πάντοτε εἰς ἐσᾶς χρεῖσται
διὰ μίαν τοιαύτην χάριν. Ὁ Τηλέμαχος σιωπᾶν ἄφι-
νε νὰ ὁμιλῇ ὁ Μέντωρ, ἐπειδὴ τὰ σφάλματα ὅπου εἰς
τὴν Νῆσον τῆς Καλυφούς ἔπραξεν, ἠΐξησαν τὴν φρά-
σην του. Αὐτὸς ἀπίσει εἰς τὸν ἑαυτὸν τὸν, καὶ ἡ-
ναγκάζεται νὰ ἀκολουθῇ πάντοτε τὰς ἔμφρονες συμ-
βουλὰς τοῦ Μέντορος. Ὅταν δὲν ἠδύναντο νὰ ἐρωτήσῃ

τὸν Μέντορα, ἢ γὰρ τοῦ ζητήσῃ συμβουλὴν τινα, δὲν αἰμίλει πρότερον ἢ ἂν δὲν ἐλάμβανε τὴν γνώμην τῆ καὶ ἀπὸ τὸ βλέμμα του, διὰ τοῦ ὁποίου ἠγωνίζετο γὰ καὶ ταλαμβάνῃ τοὺς σοχασμούς τῃ.

Ὁ Ναύαρχος ἐθεώρει προσεκτικῶς τὸν Τηλέμαχον. Ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν, ὅτι καὶ ἄλλοτε ἔτυχε γὰ τὸν ἰδῆ, μὰ αὐτὴ ἦτον μία ἐνθυμήσις τετραγαμῆν καὶ σκοτεινὴ. Δὸς μοι ἄδειαν, τῷ εἶπε, γὰ σὲ ἐρωτήσω, ἀνίσως καὶ ἐνθυμῆσαι γὰ μὲ ἴδες ποτὲ, καθὼς μοι φαίνεται, ὅτι σὲ ἴδον. τάχα ἡ ἐνθυμήσις σου θέλει βοηθήσῃ τὴν ἐδικήν μου. Ὁ Τηλέμαχος τότε μὲ ἔνα θαυμασμόν συντροφευμένον μὲ χαρὰν, τῷ εἶπε. Καθὼς ἐσὺ θαυμάζειςαι θεωρῶν με, ὁμοίως καὶ ἐγὼ θεωρῶν σε. Σὲ ἴδον, σὲ γνωρίζω, μὰ δὲν δύναμαι γὰ ἐνθυμηθῶ ἢ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἢ εἰς τὴν Τύρον. Τότε ὁ Φοινίκιος, ὁμοίως μὲ ἔναν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐχειρόμενος τὸ πρῶτ, ἀνακαλεῖ μακρόθεν εἰς τὴν μνήμην του τὸ ὄνειρον ὅπου ἴδεν εἰς τὸν ὕπνον τῃ καὶ τῷ ἔφυγεν, εὐθὺς ἐφώνησεν. Σὺ εἶσαι ὁ Τηλέμαχος, μετὰ τοῦ ὁποῖος ἐφιλιώθη ὁ Ναρβάλης, ἀφ' οὗ ἐπιστρέψαμεν ἐκ τῆς Αἰγύπτου; Ἐγὼ εἰγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σου, περὶ τοῦ ὁποῖου πολλὰκις ὠμίλισε μετὰ σοῦ ὁ Ναρβάλης. Μετὰ τὸν πόλεμον τῆς Αἰγύπτου ἠναγκάσθη γὰ διέλθω ὅλην τὴν θάλασσαν μέχρι τῆς Βαιτικῆς (α), ἡ ὅπσῃα κείται πλησίον τῶν συλῶν τοῦ Ἡρακλείους. Διὰ τοῦτο δὲν εἶναι θαυμαστόν, ὅτῃ εὐθὺς δὲν σὲ ἐγνώρισά διὰ τὴν μακρὰν ἀπεσίαν με.

Βλέ-

(α) Τῆς Ἰσπανίας δηλαδὴ· ταύτην δὲ ὁ Στέφανος Τερβιτανίαν καλεῖ ἀπὸ τῆς Ἑθνεῖς τῶν Τερβιτανῶν.

Βλέπω καλῶς, ἀπεκρίθη ὁ Τηλέμαχος, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Ἀδδάμος· σὲ ἶδον ποτὲ παύργες, σὲ ἐγνώρισα ὅμως ἤδη βοηθούμενος ἀπὸ ἐκείνα, ὅπου ὁ Ναρβάλης συνομιλῶν μοὶ διηγείτο. Ωῦ! ποῖαν χαρὰν αἰσθάνομαι ὅπου σὲ ἀπῆντησα· διὰ σοῦ δύναμαι νᾶ μάθω τὰ περιστατικὰ ἐνὸς φίλου, τὸν ὁποῖον δὲν θέλω παύσῃ εἰς ὄλιν μου τὴν ζωὴν, ἀπὸ τοῦ νᾶ τὸν ἀγαπῶ. Εὐρίσκεται αὐτὸς ἀκόμι εἰς τὴν Τύρον; δοκιμάζει ἀκόμι τὴν ἀπάνθρωπον ὑποψίαν τοῦ ὤμου Πυγμαλίωνος; Ἰΐξευρε, ᾧ Τηλέμαχε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδδάμος διακόπτων τὸν λόγον του, ὅτι ἡ τύχη σὲ ἐγχειρίζει εἰς ἓνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θέλει λάβῃ μεγάλην ἐπιμέλειαν διὰ σέ. Θέλω σὲ ὑπάγω εἰς τὴν Ἰθάκην, πρὶν νᾶ ὑπάγω εἰς τὴν Ἡπειρον, καὶ ὁ ἀδελφός τοῦ Ναρβάλου δὲν θέλει ἔχει ὀλιγωτέραν ἀγάπην περὶ σέ, ἀπὸ τὸν ἴδιον Ναρβάλην. Οὕτως ὁμιλῶν παρετήρησεν, ὅτι ἄρχιζε νᾶ πνέῃ ὁ ἄνεμος, ὅπου αὐτὸς ἀνέμενε. Ἐσύκωσαν λοιπὸν τὰς ἀγκύρας, ἥπλωσαν τὰ ἱστία τῆς Νηὸς, καὶ ἄρχισαν οἱ Ναῦται νᾶ κωπηλατῶσιν. Ὁ Ἀδδάμος ἔπειτα ἔλαβε κατὰ μέρος τὸν Τηλέμαχον καὶ τὸν Μέντορα, διὰ νᾶ συνομιλήσῃ μετ' αὐτῶν. Τώρα, εἶπε Θεωρῶν τὸν Τηλέμαχον, θέλω εὐχαρισήσῃ τὴν περίεργειάν σου. Ὁ Πυγμαλίων πλέων δὲν ζῇ. Οἱ Θεοὶ, τῶν ὁποίων αἱ δίκαιαι κρίσεις εἶναι αἰώνιαι ἠλευθέρωσαν τὴν γῆν ἀπὸ μίαν τοιαύτην μάστιγα. Ἐπεὶδὲ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς δὲν ἐπιστεύετο εἰς κανένα, διὰ τοῦτο κανένας δὲν ἠδύετο νᾶ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτόν. Οἱ καλοὶ εὐχαρισοῦντο νᾶ θλίβονται, καὶ νᾶ ἀποφεύγῃσι τὴν ἀμώτητά του, χωρὶς νᾶ θλίψωσί ποτε νᾶ τὸν κακοπέησῃσι, καὶ οἱ κακοὶ δὲν ἔσονται

ζοντο ἄλλο, εἰμὴ πῶς ἠδύναντο νὰ φυλάξωσι τὴν ζωὴν των, ὑσερούντες ἐκεῖνον τὴν ζωῆς. Δὲν ἦτον ἄνθρωπος εἰς τὴν Τύρον, ὅπῃ δὲν ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ εἰς τὰς ὑποφίας του. Οἱ ἴδιοι φύλακες ἦσαν περισσότερον ὑποκείμενοι εἰς αὐτὸν τὸν κίνδυνον, ἀπὸ καθε ἄλλον, ὥσάν ὅπου ἡ ζωὴ του ἦτον εἰς τὰς χεῖράς των, διὰ τὸτο τοὺς ἐφοβέιτο περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους. Εἰς καθε μικρὰν ὑποφίαν τοὺς ἐθυσίαζε διὰ τὴν ἀσφάλειάν του, τὴν ὁποίαν αὐτὸς δὲν τὴν εἶχε πλέον σερεάν. Ὅντες λοιπὸν εἰς ἓνα παντοτεινὸν κίνδυνον ἐκεῖνοι, ὅπῃ τὲ ἐφύλαττον τὴν ζωὴν, δὲν ἠδύναντο ἄλλως νὰ ἀποφύγῃσι τὸν θάνατον, εἰμὴ θανατώνοντες ἐκεῖνον.

Ἡ ἄνομος Λῃσάρβη περὶ τῆς ἐποίας πολλὰς ἤκουσες, ἐσάθη ἡ πρώτη, ὅπου ἀπεφάσισε νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἡγάπησεν αὐτὴ μὲ ὑπερβολικὴν ἀγάπην ἓνα νέον Τύριον πολλὰ πλούσιον καλούμενον Γιαζάρ, τὸν ὁποῖον ἠλπιζε νὰ ὑψώσῃ εἰς τὸν Βασιλικὸν Θρόνον. Διὰ νὰ τελειώσῃ τοῦτον τὸν σκοπὸν τῆς κατέπεισε τὸν Βασιλέα, ὅτι ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο του Υἱῶν ὀνόματι Φιδαέλης ἐπιθυμῶν νὰ τῷ γένῃ διάδοχος ἔκαμνε συνωμοσίαν κατ' αὐτοῦ. Καὶ διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν συνωμοσίαν, εὗρηκεν ἱκανοὺς ψευδομάρτυρας ἐτοίμους. Διὰ τῆς μιარᾶς λοιπὸν ταύτης ἀπάτης ὁ δυστυχὴς Βασιλεὺς ἐθανάτωσε τὸν ἀδελφὸν του Υἱόν. Ὁ δεύτερος ὀνομαζόμενος Βιλεάζαρ, ἐσάλη εἰς τὴν Σάμον μὲ πρόφασιν διὰ νὰ διδαχθῇ τὰς Ἐπισήμας καὶ ἡθὺ τῶν Ἑλλήνων, μὰ κατ' ἀλήθειαν ἡ Λῃσάρβη ἐσυμβέλευσε τὸν Πυγμαλίωνα, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν μακρύνῃ διὰ νὰ μὴ ἐνωθῇ μετὰ τῶν συναμετῶν.

Εὐθύς

Εὐθύς ὁποῦ ἀνεχώρησεν, οἱ κυβερνήται τῆς Νηὸς διεφθαρμένοι ἀπὸ τὴν σκληρὰν ἐκείνην γυναῖκα ἔλαβον εὐκαιρίαν τὴν νύκτα διὰ τὰ ναυαγήσωσι τὸ πλοῖον. Αὐτοὶ κολυμβῶντες διεσώθησαν εἰς μερικὰ ξένα πλοῖα, ὁποῦ τοὺς ἀνέμενον, τὸν Υἱὸν ὅμως τοῦ Βασιλέως ἐβύθισαν εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ αἰσχροὶ Εἴρωτες τῆς Ἀσάρβης ἦσαν ἀγνώριτοι εἰς τὸν Πυγμαλίωνα, καὶ αὐτὸς ἐφαντάζετο, ὅτι αὐτὴ δὲν ἤθελεν ἀγαπήσῃ ἄλλον τινα, εἰμὴ μόνον αὐτόν. Αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς, ὅπῃ ἤτον τόσον ὑποπτες εἰς καθεῖς ἄλλον, τόσον ἐτυφλώθη ὑπὸ τοῦ Εἴρωτος, ὥστε ὁποῦ εἶχε μεγαλωτάτην πίσιν εἰς αὐτὴν τὴν δύστροπον γυναῖκα. Ἡ φιλαργυρία εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν τὸν ἠνάγκασε νὰ εὕρῃ προτάσεις νὰ θανατώσῃ τὸν Γιαζάρ, διὰ νὰ ἀρπάσῃ τὴν ἑστίαν τῆς τοῦ Νέε. Ἐν ᾧ ὅμως ὁ Πυγμαλίων ἦτον ὅλος δεδομένος εἰς τὸν ἔρωτα, εἰς τὴν ὑπόψιν, καὶ εἰς τὴν φιλαργυρίαν, ἡ Ἀσάρβη ἐσπῆδασε νὰ τελειώσῃ τὸν σκοπὸν τῆς, καὶ νὰ τῇ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν. Ἐκατάλαβεν, ὅτι αὐτὸς τάχα νὰ ἐξεσκέπασε καὶ ποιόν τι ἀπὸ τὰς αἰχρὰς τῆς Εἴρωτος μετ' αὐτῆς τῆς Νέε, καὶ ἰξέυρουσα περὶ πλείον, ὅτι μόνη ἡ φιλαργυρία ἤθελεν ἦναι ἱκανὴ εἰς αὐτὸν νὰ ἐνεργήσῃ τὸν θάνατον τῆς Γιαζάρ, ἐσοχάθη διὰ τὰ προλάβῃ μὲ μεγαλωτάτην ταχύτητα τὴν ἀπανθροπίαν ταύτην. Ἐβλεπεν αὐτὴ τὰς πράξεις τῆς αὐλῆς ὑπηρετάς ἐτοιμὰς διὰ νὰ βάψωσιν εἰς τὸ αἷμα τῆς Βασιλέως τὰς χειρὰς των, καὶ ἦκε κατ' ἡμέραν νέας συνωμοσίας κατ' αὐτῆς, μὰ ἐφοβεῖτο νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τινὰ, διὰ νὰ μὴ τὴν προδώσῃ. Τελευταῖον τῇ ἐφάνη πλείον ἀκίνδυνον τὰ φαρμακεύσῃ ἢ ἰδία τὸν Πυγμαλίωνα.

Αὐτὸς

Αὐτὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνήθιε μετ' αὐτῆς, καὶ ἐμπιστευόμενος εἰς τὰς ἰδίας του χεῖρας ἐτοίμαζεν ὁ Ἰδίας ἐκεῖνα τὰ φαγητὰ, ὅπῃ ἤθελε νὰ φάγῃ. Ἐκλείετο εἰς τοὺς κρυφιοδεσέρους τόπους τοῦ Παλατίου διὰ νὰ κρύπτῃ εὐκολώτερον τὴν δυσπιστίαν τε, καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν βλέπωσιν, ὅταν ἡτοίμαζε τὰ φαγητὰ. Δὲν ἐτολμοῦσε πλέον νὰ ζητῇ ἐκλεκτὰ φαγητὰ, ἅτε νὰ φάγῃ τι ἀπὸ ἐκεῖνα, ὅπου αἱ χεῖρές τε δὲν ἡτοίμαζον. Καὶ ἔτι δὲν ἰδέχετο ὅχι μόνον τὰ φαγητὰ ὅπου ἦσαν δι' ἄρτυμάτων κατεσκευασμένα, ἀλλ' ἀκόμι τὸν ἄρτον, τὸν οἶνον, τὸ ἄλας, τὸ γάλα, τὸ ἔλαιον, καὶ ὅλας τὰς ἐπιλοιπὰς τροφάς· ἀλλὰ μόνον ἔτρωγεν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὀπωρικά, ὅπου ταῖς ἰδίαις του χερσὶν ἐμάζωνεν εἰς τὸν κῆπόν του, ἢ ὅσπρια ἀπὸ αὐτὸν ἐσπαρμένα καὶ μαγειρευμένα. Ἄλλο νερόν δὲν ἔπινεν εἰμὴ ἐκεῖνο, ὅπου μόνος τε ἤντλει ἀπὸ μίαν πηγὴν, ἡ ὁποία εὕρισκετο πεκλεισμένη εἰς ἓνα μέρος τοῦ Παλατίου τε, καὶ τῆς ὁποίας τὰς κλεῖδας αὐτὸς ἐφύλαττεν. Ἀγκαλὰ καὶ ἐφαίνετο, ἅτι δὲν εἶχεν ὑποψίαν εἰς τὴν Λεῖσάρβην, μὲ ὅλον τὸτο ἐφύλαττετο ἀπὸ αὐτὴν, καὶ τὴν ἠνάγκαζε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ αὐτὴ πρώτη ἀπὸ ἐκείνας τὰς τροφάς, ὅπῃ ἤθελε νὰ φάγῃ, διὰ νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ τὸν φαρμακεύσῃ χωρὶς νὰ φαρμακευθῇ καὶ αὐτὴ, ἢ νὰ ζήσῃ μετὰ τὸν θάνατόν του. Αὐτὴ ὅμως ἔφαγεν ἀντιφάρμακον, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς αὐτὴν μία γραῖα, ἡ ὁποία ἐπραγματεύετο τὴς ἐρωτάς της· μετὰ τὴν βρώσιν τῆς ὁποίου δὲν ἔλαβε πλέον φόβον νὰ τὸν φαρμακεύσῃ. Ἰδὼς ὁ τρόπος διὰ τῶ ὁποίῳ ἐφθασεν εἰς τὸ τέλος τῆς φοβερᾶς ταύτης τραγωδίας.

Οπὸ

Ὅπότεν ἄρχισαν νὰ ἐσθίωσιν, ἐκείνῃ ἡ γραῖα, περὶ ἧς ἀνωτέρω διέλαβον, ἔκαμεν ἐξαίφνης μεγάλου θόρυβον εἰς μίαν θύραν. Ὁ Βασιλεὺς, ὅπῃ πάντοτε ἐσοχάζετο, ὅτι ἤθελε νὰ τὸν φορεύσῃ τις ἔτρεξε τεταραγμένος πρὸς τὴν θύραν, διὰ νὰ ἰδῇ εἰς ἦτον καλῶς πεκλεισμένη. Ἡ γραῖα εὐθὺς ἐτραβίχθη. Ὁ Βασιλεὺς μένει πεφοβισμένος, ἀγκαλὰ καὶ δὲν ἔξευρε τί νὰ σοχασθῇ διὰ τὸν κτύπον ὅπῃ ἤκουσε, δὲν τολμᾷ ὅμως νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν διὰ νὰ καταλάβῃ τί ἦτον. Ἡ Ἀσάρβη τὸν θαρρύνει, τὸν κολακεύει, καὶ τὸν παρακινεῖ διὰ νὰ φάγῃ. Αὐτὴ εἶχε ρίψῃ τὸ φαρμάκι εἰς τὸ χρυσοῦν του ποτήριον, ὁπότεν αὐτὸς ὑπῆγε πρὸς τὴν θύραν. Ὁ Πυγμαλίων κατὰ τὸ σύνθηδες ἐκέλευσεν αὐτὴν πρῶτως διὰ νὰ πίνῃ, αὐτὴ ὅσα βεβαία εἰς τὸ ἀντιφάρμακον, ἔπιε χωρὶς φόβον. Ἐπὶ μετ' αὐτὴν καὶ ὁ Πυγμαλίων, καὶ μετ' οὗ πολὺ ἐλειποφύχηνσιν. Ἡ Ἀσάρβη ὅπου ἔξευρε καλῶς, ὅτι εἰς κάθε παραμικρὰν ὑποψίαν δὲν τῇ ἐσυγχάρει τὴν ζωὴν της, ἄρχισε νὰ σχίζει τὰ ἱμάτια, νὰ ἀνασπᾷ τὰς κόμας τῆς κεφαλῆς, καὶ νὰ φωνάζῃ ἐλκεῖνως. Ἐνηγκαλίζετο τὸν Βασιλέα, ὁ ὁποῖος τότε ἐφυχορράγει (ἐξεφυχῆσε), τὸν ἐβάσα σενὰ εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ τὸν ἔβρεχε μὲ πολυάριθμα δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἐκείνῃ ἡ πανῆργος γυνὴ εὐκολα εἶχεν. Ὅταν ἶδεν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν εἶχε πλέον δύναμιν, καὶ ἦτον χεδὸν εἰς τὰ ὀλίγια, φοβουμένη μὴ συνέλθῃ καὶ τὴν κάμῃ νὰ συναποθάνῃ μετ' αὐτοῦ, μετέβαλε τὰ σημεῖα μιᾶς ἀγάπης εὐσπλαγχνίου εἰς τὴν πλέον φοβερὰν μαρίαν. Ἐπescen ἐπάνωθ' ἐν τῇ καὶ τὸν ἐπινέει, ἔπειτα εὐχαλὲν ἀπὸ τὸν δάκτυλόν του τὸν Βασιλικὸν δακτύλιον, του

ἔλα-

ἔλαβε τὸ Διάδημα, καὶ ἐμβάζουσα τὸν Γιαζάρ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἀμφοτέρω. Ἐσοχάσθη, ὅτι ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅπου ἐφαίνοντο εἰς αὐτὴν προσφιλεῖς καὶ πιστοί, ἤθελον συμβοηθῆσαι εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της, καὶ ὅτι ὁ ἑραστὴς της ἤθελε διακηρυχθῆ Βασιλεὺς. Αὐτοὶ ὁμοῦς ὅλοι ἦσαν πνεύματα χαμερπῇ μεμισθωμένα, καὶ ὀλίγον ἄξια διὰ μίαν καθαρὰν ἀγάπην. Ὅσοι ἐφάνησαν προθυμότεροι διὰ τὰ τὴν εὐχαριστήσωσιν ἦσαν ἀνανδροὶ ὡς αἱ γυναῖκες, ἔλειπεν ἀπὸ αὐτοὺς ἡ τόλμη, ἐφοβῶντο τὴν ὑπεροφίαν, τὴν ὑπόκρισιν, καὶ τὴν αἰσχύνην τῆς σκληροκαρδίου ταύτης γυναικὸς, καὶ κατ' εἰς διὰ τὴν ἀσφάλειάν τε, καὶ διὰ τὰ ἀποφύγη τὸν κίνδυνον ἐπέθύμει τὰ ἐξολοθρευθῆ αὐτή.

Ἐν ταῖσι, τὸ ἀνάκτορον ἦτον γεμάτον ἀπὸ μίαν φοβερὰν ταραχὴν, ἠκούοντο πανταχόθεν αἱ φωναὶ ἐκείνων, ὅπου ἐμήνουν τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως. Ἄλλοι ἐτρέμαζον, ἄλλοι ἔτρεχον εἰς τὰ ὄπλα, καὶ ὅλοι ἦσαν περίεργοι τὰ ἰδῶσι τὸ ἀποβησόμενον. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἦτον χαροποιὰ εἰς ὅλους αὐτὴ ἡ εἰδήσις, ἡ φήμη εὐθὺς τὴν διάσπειρεν εἰς ὅλην τὴν Πόλιν τῆς Τύρου, ἄτε εὐρέθη τις, ὅπου τὰ μὴν ἐχάρη διὰ τὸν θάνατον τοῦ Πυγμαλῖως, ἐπειδὴ ὁ θάνατός του ἦτον ἡ ἐλευθερία, καὶ ἡ ἀνέσις ὅλου τοῦ Λαοῦ. Ὁ Ναρβάλης ἐσκοτισμένος ἀπὸ ἐν τοιοῦτον συμβεβηκὸς ἔκλυεν ὡς καλὸς ἄνθρωπος τὴν δυσυχίαν τότε τῆ Βασιλείας, ὁ ὅποιος ἀφ' ἑαυτοῦ του ἐπροδῶθη, ἐγχειρίζων ἑαυτὸν εἰς τὰς χεῖρας τῆς κακοτρόπου Ἀζάρβης, καὶ ἀντὶ τὰ ἦναι Πατὴρ τῶ Λαοῦ του, κατὰ τὸ χρέος ἐπὶ Βασιλείας, ἐσπούδασε τὰ γένη Τύραννος φοβερὸς καὶ τερατώδης. Αὐτὸς εὐθὺς ἐσυλλογίσθη τὸ καλὸν τῆς

Βασιλείας καὶ τὴν κοινὴν σωτηρίαν, ἐσύναξεν ὅλους τὰς καλοὺς καὶ ἐναρτίους ἀνθρώπους διὰ νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς εἰς Ἀσάρβην, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς ὁποίας ἤθελεν ἦναι μία διοίκησις πλέον τυραννικὴ ἀπὸ τῆς τοῦ Πυγμαλίωνος.

Ὁ Ναρβάλης ἔξευρεν, ὅτι ὁ Βελεάζαρ δὲν κατεποντίσθη, ὅταν τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκείνοι ὁποῦ ἐβεβαίωσαν τὴν Ἀσάρβην, ὅτι ἐπνίγη, ἐσχαζόντο καὶ αὐτοὶ οὕτω μὴν ἰξυύροντες τὸ βέβαιον. Αὐτὸς ὅμως μὲ τὴν βοήθειαν τῆς ρυκτὸς ἐσώθη κολυμβῶν, καὶ τινες ἀλιεῖς Κρήτες λυπηθέντες τὴν δυσυχίαν του τὸν ἐδέχθησαν εἰς τὸ πλοῖόν των. Δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Πατρὸς του ὑποπτεύων, ὅτι αὐτὸς ἐπρόσαξε νὰ τὸν καταποντίσωσι, καὶ φοβούμενος ὁμοίως τοὺς δόλους καὶ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἀσάρβης. Ἐζήσσε πολὺν καιρὸν πλανώμενος καὶ ἀγνώριστος εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Συριακῆς θαλάσσης, ὅπου οἱ Κρήτες τὸν ἔφεσαν, ἐκεῖ ἀκόμι ἠναγκάσθη νὰ ποιμάνῃ ἕνα ποίμνιον προβάτων διὰ νὰ ζωοτροφηθῇ. Τελευταῖον εὗρηκε τὸν τρόπον νὰ μνησθῇ εἰς τὸν Ναρβάλην τὴν κατάσασίν του. Ἐπειδὴ ἐσχασθῇ, ὅτι ἠδύνητο νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ μουσικόν, καὶ τὴν ζωὴν του εἰς ἕνα αἰδρα τοῦ ὁποίου ἡ ἀρετὴ ἦτον γνωστὴ. Ὁ Ναρβάλης ἀγκαλὰ καὶ ἀτιμώμενος παρὰ τοῦ Πατρὸς δὲν ἔπαυεν ὅμως νὰ ἀγαπᾷ τὸν Υἱὸν, καὶ νὰ ἐπιμελῇται εἰς τὰς ὑποθέσεις τε. Αὐτὸς τὸν ἐσυμβούλευσεν εἰς τοῦτο, ὅπου νὰ μὴν λείψῃ ἀπὸ τὸ χρέος, ὅπου πρέπει νὰ φυλάττῃ πρὸς τὸν Πατέρα του, καὶ τὸν ἐπαρακίνησε νὰ ὑποφέρῃ μετ' εὐχαριστίας τὴν σκληράν τε τύχην.

Τότε ὁ Βελεάζαρ ἀντέγραψεν εἰς τὸν Ναρβάλην, ἵνα κρίνης, ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ ἔλθω πρὸς σέ, πέμψον μοι ἐν χρυσοῦν δακτύλιον, καὶ διὰ τούτου τοῦ σημείου θέλω καταλάβῃ, ὅτι εἶναι καιρὸς ἀρμόδιος νὰ ἔλθω. Ὁ Ναρβάλης δὲν ἐσοχάσθη εὐκαιρὸν καὶ σωτήριον νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ ἔλθῃ ἐν ὧσιν ἔζη ὁ Πυγμαλίων, ἐπειδὴ ἔβαλεν εἰς κίνδυνον καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Βελεάζαρ καὶ τὴν ἐδικήν του, αἰσθὰν ὅπου ἦτον δύσκολον νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τὰς ἀόκτους ἐξετάσεις τοῦ Βασιλέως. Μὰ εὐθὺς ὅπου αὐτὸς ὁ δυσυχὴς Τύραννος ἔδωκε τὸ ἄξιον τέλος τῆς κακίας του, ὁ Ναρβάλης εὐθὺς ἐσπούδασε διὰ νὰ ἐπέμψῃ τὸν χρυσοῦν δακτύλιον πρὸς τὸν Βελεάζαρ, ὁ ὁποῖος εὐθὺς ἀναχωρήσας ἔφθασεν εἰς τὰς πύλας τῆς Τύρῃ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ὅλη ἡ Πόλις ἦτον εἰς παραχῇν μὴν ἰξεύρουσα, ποῖος ἔμελλε νὰ γίνῃ διάδοχος τοῦ Πυγμαλίωνος. Ὁ Βελεάζαρ ἐγνωρίσθη εὐκόλως ἀπὸ τοὺς πρῆχοντας τῆς Τύρου, καὶ ἀπὸ ὅλων τὸν Λαόν. Αὐτὸς ἠγαπάτο ἀπὸ ὅλους, ὅχι διὰ τὸν ἀπεθαμμένον τοῦ Πατέρα, τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐμίσην, ἀλλὰ διὰ τὴν γλυκύτητα καὶ μετριότητα τῶν ἡθῶν του. Αἱ πολυχρόνιαι τοῦ δυσυχίαι ἐπρόσθεσαν εἰς τὰ χρυσά του ἦδη κάποιαν χάριν καὶ ἀξίαν, ὅπου ἔδιδε λάμπιν εἰς τὴν ἐνδοξοῦν του φύσιν, διὰ τὰ ὅποια ὅλοι οἱ Τύριοι ἐδείκνυν πρὸς αὐτὸν μίαν σεβάσμιον κλίσιν.

Ὁ Ναρβάλης συνήθροισε τοὺς πρώτους καὶ πρεσβυτέρους τοῦ Λαοῦ ὅπου συνίσταν τὴν βουλὴν, καὶ τοὺς Ἱερεῖς τῆς μεγάλης Θεᾶς τῶν Φοινίκων. Αὐτοὶ ἀσπάζονταν σεβασμίως τὸν Βελεάζαρ, καὶ διὰ τῶν Κηρύκων τὸν ἀνηγόρευσαν Βασιλέα τῶν. Ὁ Λαὸς ἀπεκρίθη

κρίθῃ μὲ πολυαρίθμους κρότους χαρᾶς . Ἡ Ἀστάρβη ἤκουσε τὰς φωνὰς ἀπὸ τὸ παλάτιον , εἰς τὸ ὁποῖον εὗρίσκετο κεκλεισμένη μὲ τὸν ἀνάνδρον καὶ αἰσχρὸν της Γιαζάρ . Ὅλοι οἱ κακοὶ τοὺς ὁποίους μετεχειρίσθῃ ζῶντος τοῦ Πυγμαλίανος τὴν ἄφησαν , ἐπεὶ οἱ κακοὶ φοβοῦνται τοὺς κακοὺς , καὶ δὲν τὰς ἐμπιστεύονται , ἀλλ' οὔτε ἐπιθυμοῦν νὰ τοὺς ἰδῶσιν εἰς ἀξίαν , γρῶρίζοντες πόσον ἀγόμεως καὶ ἀπανθρώπως τὴν μεταχειρίζονται . Καλῆτερον ὅμως ὑποφέρουσι νὰ ἰδῶσιν ὑψάμενους τὰς ἀγαθὰς , ἐλπίζοντες νὰ εἰρῶσιν εἰς αὐτοὺς μετριότητα καὶ εὐσπλαγχνίαν . Μετὰ τῆς Ἀστάρβης λοιπὸν ὀλίγοι τινες ἔμεινον συμμέτοχοι τῶν ἀνόμων πράξεων της μὴ δυνάμενοι νὰ ἐλπίσωσιν ἄλλο , εἰμὴ τὴν πρέπυσαν αὐτοῖς τιμωρίαν .

Ἀφ' οὗ ἦλθον μετὰ τῶν ὅπλων καὶ προσέβαλον εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐκεῖνοι οἱ αἰομοὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἀντισταθῶσιν ἐπὶ πολὺ , ἀλλ' ἐσοχάσθησαν νὰ καρδίωσιν τὴν σωτηρίαν των διὰ τῆς φυγῆς . Ἡ Ἀστάρβη ἐνδεδυμένη ὡς δούλη ἠθέλησε νὰ φύγῃ διὰ τοῦ πλήθους , μὰ γνωρισθεῖσα ἀπὸ ἓνα στρατιώτην ἐπιάσθη . Μετὰ βίας ἐμποδίσθη ἡ ὁρμὴ τοῦ λαοῦ , ὅπου ἤθελον νὰ τὴν διασπάρωσιν , ἐπεὶ τὴν ἔσυρον διὰ τῶν πλατειῶν αἱ ὁποῖαι ἦσαν πλήρεις μiasμάτων , ἀλλ' ὁ Ναρβάλης τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τοῦ δήμου . Τότε ἐζήτησεν αὐτὴ νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τοῦ Βελεάζαρ , ἐλπίζουσα νὰ τὸν σκοτίσῃ μὲ τὴν εὐμορφίαν της καὶ μὲ ὑπόσχασιν , νὰ τῇ φανερώσῃ μυτικά τι ἀναγκαῖα . Ὁ Βελεάζαρ δὲκ τῇ ἀρνῆθῃ αὐτὴν τὴ χάριν . Αὐτὴ κατ' ἀρχὰς διὰ τῆς ὡραιότητός της ἔδειξε τοιαύτην παιθήμον γλυκύτητα , ὅπου ἠδύνατο νὰ καταμαλάξῃ καὶ τὰς

τὰς πλέον ἀναισθήτας καρδίας. Ἐκολάκευσε τὸν Βελεάζαρ, τῷ ἐπαράσκησε πόσον τὴν ἡγάπα ὁ Πυγμαλίων, τὸν ἐξώρκεισε διὰ τὴν κόινν του νὰ δείξῃ ἔλεος εἰς αὐτὴν. Ἐκάλεσε μάρτυρας καὶ βοηθοὺς τῆς Θεᾶς, ὥσαν νὰ τοὺς ἐλάτρευε μὲ κατάραν καρδίαν, ἔχυσε ποταμὸς δακρύων, ἔπεσεν εἰς τῆς πόδας τοῦ νέου Βασιλέως, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπεχειρίσθη κάθε τρόπον διὰ νὰ βάλῃ εἰς ὑπόψιν καὶ μῖσος τοὺς πλέον πιστοὺς καὶ ἡγαπημένους τοῦ φίλους. Ἐκατηγόρησε τὸν Ναυβάλην, ὅτι εἶχε μέρος εἰς μίαν συναμοσίαν γενομένην κατὰ τοῦ Πυγμαλίωνος, καὶ ὅτι ἡγωνίζετο νὰ ἐνώσῃ τὸν Λαὸν διὰ νὰ γένη Βασιλεὺς πρὸς βλάβην τῷ Βελεάζαρ, καὶ ὅτι ἤθελε νὰ τὸν φαρμακεύσῃ ἐτι παῖδα ὄντα. Ἐπειτα ἐπρόσθεσε, καὶ ἄλλας παρομοίας συκοφαντίας ἐναντίον τῶν ἄλλων ἐναρέτων Τυρίων, ἐλπίζουσα νὰ εὕρῃ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Βελεάζαρ τὴν ὁμοίαν ὑπόψιν καὶ κλίσιν, ὅπου ἐγνώρισεν εἰς τὸν Πατέρα τοῦ Πυγμαλίωνα. Ἀλλ' ὁ Βελεάζαρ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀναίσχυτον κακίαν της ἐπρόσθεσε καὶ τὴν ἐφυλάκωσαν, καὶ ἐδιώρισε τοὺς πλέον φρονίμους Γέροντας διὰ νὰ ἐξετάσωσιν ὅλα της τὰ ἔργα μὲ ἐπιμέλειαν.

Ἐφανέρωθη, ὅτι αὐτὴ ἐφαρμάκευσε τὸν Πυγμαλίωνα, καὶ ὅτι τελευταῖον τὸν ἐπνίξε, καὶ ὅλη ἡ διήγησις τῆς ζωῆς της ἐφάνη μία ἀδιάκοπος σειρά ἀνόμων πράξεων. Κατέκριναν ἔπειτα αὐτὴν νὰ γένη πυρκαῦτος. Τιμωρία διωρισμένη εἰς τὴν Φοινίκην διὰ τὰς μεγάλας ἀνομίας. Ὅταν ὅμως αὐτὴ ἐβεβαιώθη, ὅτι δὲν εἶχε πλέον ἐλπίδα σωτηρίας, ἔγινεν ὡς μία Ἐρινὺς τοῦ ἄδου, καὶ κατέπιε τὸν ἴον, ὅπου πάντοτε
μετ'

μεθ' ἑαυτῆς ἔφερε διὰ τὰ δύναται εὐθείας τὰ θανάτω-
 θῆ, εἴαν ποτε ἤθελεν ἀποφασίσωσι τὰ ὑποφέρει μακρὰς
 ἢ δυσφορήτων, τιμωρίας. Ἐκεῖνοι ὅπου τὴν ἐφύλαττον,
 ἐκατάλαβον, ὅτι ἔπασχεν ἀπὸ ἑνα βίαιον πόνον, καὶ
 ἦσαν ἔτοιμοι τὰ τῇ βοηθήσωσι, μὲ δὲν ἠθέλησέ ποτε
 τὰ ἀποκριθῆ λόγον τινα, μᾶλλον διὰ νέυματος ἐφα-
 νέωσεν, ὅτι δὲν ἔχρηζε τῆς βοηθείας των. Ἐνθούμι-
 σαν εἰς αὐτὴν τοὺς δικαίους Θεοὺς, ὅπου ἐκίνησεν εἰς
 ὀργὴν διὰ τῶν ἀνόμων ἔργων της, μὰ ἀντὶ τὰ ἐντρα-
 πῇ καὶ τὰ μετανοήσῃ εἰς τὰ πεπραγμένα, ἐδείρυσεν
 πρὸς Οὐρανὸν μὲ ἀναίσχυτον αὐθάδειαν καὶ ἀγριότη-
 τα καταφρονοῦσα καὶ τοὺς ἰδίους Θεοὺς. Ὁ θυμὸς καὶ
 ἡ ἀσέβεια ἦσαν ἐξωγραφισμένοι εἰς τὸ πρόσωπόν της,
 ἐφθάρη ὅλη ἡ προτέρα της ἀξία, ἔτε πλέον ἐφαίνετο
 εἰς αὐτὴν κἀνένα λείψανον ἐκείνης τῆς ἀραιότητος,
 ὅπου ἐσάθη ἡ δυσυχία τῶσων ἀνθρώπων. Ἐσρεφε
 τοὺς ὀφθαλμοὺς της, ὅπου ἦσαν ὑστερημένοι τοῦ φω-
 τὸς των, καὶ ἐκοίταζε θηριωδῶς τὰ χεῖλη της ἐκ-
 ροῦντο ἀπὸ βιαίους σπασμούς, καὶ ἐκράτουν τὸ σῶμα
 της ἀνοικτόν. Τὸ ζαρωμένον καὶ κατάξηρον πρόσωπόν
 της, ἔκαμνε σχήματα ἄτακτα καὶ φοβερά, καὶ μία
 ὠχρὸτης μελανή, καὶ κρυὸτης θανατηφόρος εἶχε κυρνεύ-
 σῃ ὅλον τὸ σῶμά της. Ἐρίστε ἐφαίνετο ὅτι ἀνέζη,
 ἀλλὰ τοῦτο ἐπροξέinei τρομερὰς βοᾷ, καὶ ὀλολυγμούς.
 Τελευταῖον ἐξεψύχισεν ἀφίνουσα τοὺς παρεσῶτας πε-
 ριδεῖς καὶ κατεπτηγμένους. Ἐκείνη ἡ ἄνομος ψυ-
 χὴ βεβαίως ὑπῆγεν εἰς ἐκείνους τοὺς δυσυχεῖς καὶ
 σκοτεινὰς τόπους, ὅπου αἱ σκληραὶ θαναταῖσαι (α)

V 2

μέσα

(α) Αἱ Δαναΐδες αἱ καὶ Βελίδες, ἦσαν πενήκοντα.

Αὐ-

μύσα εἰς ἀγγεῖα τετρυπημένα χύνουσιν ἀκαταπαύ-
τως νερόν, ὅπου ὁ Ἰξίων (α) ἀενάως γυρίζεται εἰς ἑ-
ναν τροχόν, ὅπου ὁ Τάνταλος (ι) πάσχων ἀπὸ μίαν
ὑπερ-

Αὐταὶ εἶχον Πάππον τὸν Βῆλον, καὶ Πατέρα τὸν Δα-
ναόν. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸς ἤκουσεν ἀπὸ τὸν χρησμὸν,
ὅτι θέλει φονεῦθαι ἀπὸ ἑνα τοῦ γένους του, ἐσυμβέ-
λευσε τὰς θυγατέρας του, διὰ τὰ θανατώσῃ ἐκάστη
τὸν ἄνδρα τῆς εἰς τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου. Ὑπάρ-
δρευθεῖσαι λοιπὸν μετὰ τῶν Τιδῶν τοῦ Αἰγύπτου ἀ-
δελφοῦ τοῦ Δαναοῦ, ἠναγκάσθησαν τὰ τελειώσασιν τὸ
κελευσθὲν, ἐκτὸς μόνον μιᾶς καλουμένης Ὑπερμνήστρας,
ἣ ὅποια ἐφύλαξε τὴν ζωὴν Δίου τοῦ ἀνδρός τῆς, ὅς
τις καὶ ἐβασίλευσε θανατωθέντος τοῦ Δαναοῦ. Κατέ-
δικάσθησαν λοιπὸν εἰς τὸν αἶθρα αἱ λοιπαὶ τὰ εὐγά-
ζωσι νερόν ἀπὸ ἑνα βαθύτατον φρέαρ, καὶ τὰ γεμί-
ζωσιν ἑνα τετρυμένον πῖθον, χωρὶς τὰ δουιδῶσί ποτε
τὰ τὸν γεμίσωσι.

(α) Τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰξίωνος διηγήθημεν σελ. 18 ἐν
τοῖς σχολίοις, νῦν δὲ διαληπτέον περὶ τῆς ἐν τῷ αἶθρᾳ
τιμωρίας αὐτοῦ. Αὐτὸς ἦν Τιδὸς τῆς Φλεγίας καὶ ἐ-
πειδὴ ἐκαυχάτο ἔπειτα, ὅτι συνουσιάσῃ μετὰ τὴν Βα-
σίλισσαν τῶν Θεῶν τὴν Ἥραν (ἀγχαλὰ καὶ ὁ Ζεὺς εἶ-
χε πλάσῃ νεφέλην εἰς σχῆμα τῆς Ἥρας), Ἐκκραυγῶθη
παρὰ τοῦ Διὸς, καὶ ἐδέσθη εἰς ἑναν ἀεικίνητον τροχόν
πρὸς παιδευσιν.

(β) Ὁ Τάνταλος ἦν Τιδὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Νύμφης
Πλατῆς. Αὐτὸς ἐκάλισέ ποτε πρὸς εὐνοχίαν ὅλας τὰς
Θεάς, θέλων τὰ δοκιμάσῃ τὴν θεότητά των. Ὅθεν κα-
τακόψας μελῆδὸν τὸν Τιδόν τε Πέλοπα, τὸν ἐμαγείρευσεν
καὶ τὸν παρέθηκε πρὸς τροφήν. Οἱ Θεοὶ βδελυχθέντες
τὸ ἀπόνθρωπον ἔργον τε δὲν ἔφαγον ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἀ-
νόσια ἐδέσματα, ἐκτὸς μόνον τῆς Δήμητρος, ἣ ὅποια ἔφα-
γε.

ὑπερβολικὴν δίψαν, δὲν δύναται νὰ καταπῇ τὸ νερὸν, ὅπου φεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη του· ὅπου ὁ Σίσυφος (α) ἀνεβάζει ματαίως ἓνα λίθον, ὅπου πάντοτε πίπτει,
 καὶ

μεγάλως πεινασμένη κατέφαγε τὸν δεξιὸν ὦμον· Οἱ Θεοὶ ἔπειτα ἔστειλαν τὸν Ἑρμῆν εἰς τὸν Αἴδην, διὰ νὰ ἀναγάγῃ τὴν ψυχὴν τοῦ παιδὸς, καὶ συναγαγόντες τὰ μέλη του, ἀντὶ τοῦ ὦμου τὸν ὁποῖον κατέφαγεν ἡ Δημήτηρ, ἔπλασαν ἄλλον ἀπὸ Ἐλεφάντινον κόκαλον, καὶ ἔτω τὸν ἐξωποίησαν· διὰ τὸ ὅποιον οἱ Πελοπίδες, ὅσοι δηλ. κατήγοντο ἀπὸ τὸ γένος του, ἐλάμβανον ἐξαίρετον τιμὴν παρὰ τῶν ἄλλων· Οἱ Θεοὶ διὰ νὰ τιμωρήσωσι τοῦ Ταντάλου τὴν ἀσέβειαν μετὰ τὸν θάνατον, τὸν κατεδίκασαν ἐν τῷ Αἴδι εἰς μεγάλην δίψαν, καὶ διὰ πλείονα τιμωρίον τὸν ἔβαλον μέσα εἰς ἓνα ποταμὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὅποτεν ἐλάμβανε νερὸν μὲ τὰς χεῖράς του διὰ νὰ πῇ, καθὼς τὸ ἐπλησίαζεν εἰς τὰ χεῖλη ἐχύετο διὰ τῶν χειρῶν του, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἤγγιζε τὸ σῶμα του εἰς τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ εὐθὺς ἐφευγε καὶ τὸν ἄφινεν εἰς μεγαλειτέραν δίψαν· Διὰ τοῦ Ταντάλου ὅμως ἐπιτίτται ὁ φιλόργυρος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εὕρισκόμενος εἰς μεγάλην ἀφθονίαν τῶν ἀναγκαίων, εἶναι δυσυχέστατος πάντων μὴ μεταχειριζόμενος ὡς δέον τὰ πλούτη, ὅπου τῷ ἐδόθησαν τόσον πρὸς χρῆσιν ἑαυτοῦ, ὅσον καὶ τῶν ἐτέρων ἐνδεῶν ἀδελφῶν του·

(α) Οἱ Σίσυφος ἦν Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἐχρημάτισεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Θυσέως κλέπτῃς ἐξοχώτατος καὶ περιώνυμος πάντων τῶν ἄλλων· Οἱ Θεοὶ ὅμως ἐκαθάρισε τὴν γῆν, θανατώσας αὐτόν· Διὰ τὰς μεγάλας τοῦ λοιποῦ ἀδικίας οἱ Θεοὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς τὸν Αἴδην διὰ νὰ ἀνεβάξῃ πρὸς τὸ ὕψος ἐνὸς ὄρους ἓνα ὑπερμεγέθη λίθον, ὁ ὁποῖος εὐθὺς ἐπίπτε κάτω, διὰ νὰ ἔχῃ ὁ δυσυχὴς αἰώνιον τὴν παιδείυσιν.

ἢ ὅπου ὁ Τιτυὸς (α) αἰσθάνεται αἰωνίως εἰς τὰ γε-
γενημένα σπλάγχνα του τοὺς σαρκοβόρους Γύπας, ὅ-
που τὰ κατατρώγουσι.

Ὁ Βελεάζαρ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ ἐν τοιοῦτον τίρας
ἔδωκεν εὐχαριστίας εἰς τοὺς Θεοὺς μὲ πολυαρίθμους
θυσίας, καὶ ἄρχισε τὰ Βασιλεῦν μὲ μίαν διοίκησιν
παντελῶς ἐναντίαν τῆς τοῦ Πυγμαλίωνος. Ἐπιμελή-
θη τὰ ἀνθήσῃ ἡ πραγματεία, ἡ ὁποία εἶχεν ἀδυνατή-
σῃ ἀπὸ τὰς καθημερινὰς ἀδικίας τοῦ Πατρὸς του.
Συμβουλευέται μετὰ τοῦ Ναρβαίου εἰς τὰς ἀναγ-
καιογίας ὑποθέσεις, καὶ θέλει πάντοτε τὰ βλέπῃ
κάθε πρᾶγμα μόνος του. ἀκούει τὰς διαφόρας γνώμας
ὅπου τῷ προβάλλονται, καὶ ἀποφασίζει ἔπειτα ἐκεί-
νην, ὅπου ἤθελε φαῖν ἄλλῳ κοινοφελής. Τὸν ἀ-
γαπᾷ μεγάλως ὁ Λαός. Ἐχει κυριευμένας τὰς καρ-
δίας

(α) Ὁ Τιτυὸς ἦν Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἡλάρης,
τὴν ὁποίαν μοιχεύσας ὁ Ζεὺς, διὰ τὰ μὴ φανερωθῇ
τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ζηλότυπον γυναῖκά του Ἡραν τὴν
ἐκρυψεν εἰς ἓνα ὑπόγειον σπήλαιον, ὅπου ἐγέννησε τὸν
Τιτυὸν παῖδα ἀμετρήτου μεγέθους, ὁ ὁποῖος ἔπειτα
ἀφ' οὗ εὐγύνει εἰς φῶς ἐπιστεύετο, ὅτι ἦτον Υἱὸς τῆς
Γῆς. Τόσον ὅμως ἦτον μέγας κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ
σώματος, ὅπου ἐξαπλωνόμενος ἐσκέπαζεν ἐννέα πλέ-
θρα γῆς, μέτρον παράδοξον, ἐπειδὴ εἶναι κάθε πλέ-
θρον πηχες ἐξήκοντα ὀκτώ. Αὐτὸς εἴτα ἐφορεύθη πα-
ρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπειδὴ ἡβουλήθη τὰ μοιχεύσῃ
τὴν Μιτέρα του Λητώ, καὶ κατεδικάσθη εἰς τὸν Ἀΐ-
δην τὰ εὐρίσκηται δεδεδεμένος ἐκτάδην, ἢ οἱ Γύπες,
ὄρνεα σαρκοβόρα, τὰ τρώγουσι τὸ ἥπαρ (σκότι), τὸ
ὁποῖον ἀδιαλείπτως ἀνεγεννᾶτο πρὸς αἰώνιον τροφήν
τῶν σκληρῶν ἐκείνων ὀρνέων.

δίας των, καὶ ἀπέκτησε τόσα πλούτη, ὅποσα δὲν ἤ-
 δυνήθη νὰ ἀποκτήσῃ ὁ Πατήρ του μὲ τὴν σκληρὰν φι-
 λαργυρίαν· ἐπεὶ δὲν εἶναι καμία φαινήλια, ἡ ὁποία
 δὲν ἤθελε δώσῃ ὅλα της τὰ χρήματα, εἰάν καὶ ἐκεῖνος
 ποτε ἤθελεν εὐρεθῇ εἰς μεγάλην ἀνάγκην· Καὶ κατ'
 αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκεῖνα, ὅπου ἀφίνει εἰς ἐξουσίαν
 τῶν ὑπηκόων του, εἶναι περισσότερον ἰδιώτῳ, πᾶρεξ
 εἰάν ἀδίκως τὰ ἐλάμβανε· Δὲν ἔχει ἀνάγκην διὰ νὰ
 μεταχειρισθῇ φυλακὰς, ἐπεὶ δὲ ἡ ἀγάπη τῶν Λαῶν
 του εἶναι μεγαλητέρα καὶ βεβαιότερα φυλακὴ ἀπὸ ὅ-
 λας τὰς ἄλλας· Δὲν εὐρίσκεται τις ἀπὸ τοὺς ὑποκει-
 μένους του, ὅπου νὰ μὴν γίνηται ριψοκίνδυνος, διὰ
 νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴν ἐνὸς τοιούτου ἀγαθοῦ Βασιλέως·
 Ζῇ εἰς ἄκραν εὐδαιμονίαν μετὰ τῶν Λαῶν του· Φε-
 βῆται νὰ ἐπιφορτίσῃ μεγάλους φόρους καὶ εἰσπράξεις
 εἰς τοὺς Λαοὺς του, καὶ αὐτοὶ ὁμοίως ἐπιμελοῦνται
 νὰ τῷ πληρώωσι καὶ τὸν παραμικρὸν ὀβολόν· Εὐ-
 χροῦσι μεγάλην εὐτυχίαν καὶ εὐπορίαν τῶν ἀναγκαίων
 δι' αὐτοῦ, ἡ ὁποία τοὺς ἀποδεικνύει εὐμελίκτους
 καὶ εὐπειθεῖς· Εἶναι κοπιαστικοί, δεδομένοι ἐπιμελῶς
 εἰς τὴν πραγματείαν, καὶ σθενοὶ εἰς τὸ νὰ φυλάτ-
 τωσι τὴν καθαρότητα τῶν παλαιῶν Νόμων· Ἀνέζη-
 σεν ἡδὴ ἡ Φοινίκη, καὶ ὑφώθη εἰς τὸν πλέον ὑψηλὸν
 βαθμὸν τῆς μεγαλειότητος καὶ δόξης της, καὶ διὰ τὴν
 τοιαύτην εὐτυχὴ σωτηρίαν καὶ ἀκμαιότητα εἶναι μυ-
 ρίως ὑπόχρεως εἰς τὸν νέον Βασιλέα της· Ὁ Ναρβά-
 λης κυβερνεῖ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του· Ὡς εἰς ἐὰν καὶ σὲ
 ἔβλεπεν, ὦ Τηλέμαχε, μὲ ποῖαν χαρὰν ἤθελε σὲ
 δεχθῇ, καὶ μὲ ποῖα δῶρα ἤθελε σὲ ἀνταμείψῃ; καὶ
 ἤθελεν ἐπιμελεσθῇ νὰ σὲ πέμψῃ μὲ μεγαλοπρεπὴ ἰξό-

ξαν εἰς τὴν Πατρίδας σου· Εἶμαι ὅμως ἐγὼ εὐτυχὴς
 γὰ τελειώσω ἐκεῖνο, ὅπου ὁ Ναρβάλης ἤθελε τελειώ-
 σῃ· Θέλω ὑπάγει εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ θέλω βάλλῃ
 εἰς τὸν θρόνον τὸν Υἱὸν τοῦ Ὀδυσσεύς, διὰ γὰρ Βασι-
 λεύσῃ μὲ τὴν ὁμοίαν φρόνησιν καὶ δικαιοσύνην, μὲ τὴν
 ὁποίαν Βασιλεύει ὁ Βελεάζαρ εἰς τὴν Τύρον.

Ἀφ' οὗ ὁ Ἀδόαμος ἔτως ὠμίλησεν· Ὁ Τηλέμαχος
 παρακινήθεις ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Φοινικίου, μᾶλλον
 δὲ ἀπὸ τὰ σημεῖα τῆς ἀγάπης, ὅπου ἔδειξεν εἰς τὴν
 δυστυχίαν του, τὸν ἐνθουσιάζον φιλικῶς· Ὁ Ἀδόαμος
 ἔπειτα τὸν ἠρώτησε ποῖα κακὴ τύχη τὸν ἔρριπεν εἰς
 τὴν Νῆσον τῆς Καλυφούς; Ὁ Τηλέμαχος τῷ διηγήθη
 κατὰ τάξιν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀναχωρισμοῦ του ἀπὸ τὴν
 Τύρον, τὴν διάβασιν εἰς τὴν Κύπρον, τὸ, πῶς ἤρε
 τὸν Μέντορα, τὸν μετ' ἐκεῖνου πρὸς τὴν Κρήτην πλῆν,
 τοὺς δημοσίους Ἀγῶνας δι' ἐκλογὴν ἐνὸς Βασιλέως με-
 τὰ τὴν φυγὴν τοῦ Ἰδομενέως, τὴν ὀργὴν τῆς Ἀφροδί-
 τῆς, τὸ Ναυάγιον ὅπου ἐδοκίμασαν, τὴν φιλανθρωπίαν
 μεθ' ἧς τοὺς ἐδέχθη ἡ Καλυφαί, τὴν ζηλοτυπίαν ἐ-
 κείνης τῆς Θεᾶς ἐναντίον εἰς μίαν ἀπὸ τὰς Νύμφας
 τῆς, καὶ τελευταῖον τὸ ἀνδραγάθημα τοῦ Μέντορος, ὅ-
 που τὸν ἔρριπεν εἰς τὴν θαλάσσαν, ὅποτε ἴδε τὸ Φοι-
 νικίον πλοῖον·

Μετὰ τὰς ἀμοιβαίας ταύτας συνδιαλέξεις ὁ Ἀδόα-
 μος ἐκέλευσε καὶ ἡτοίμασαν ἐν συμπόσιον πολυδάπα-
 νον, καὶ διὰ τὰ δεῖξῃ μεγαλοπρεπεστέραν τὴν δεξίωσιν,
 ἤνωσε πρὸς εὐχαρίστησίν των καὶ διαφόρους ἄλλας τέρ-
 φεις, ὅπου ἡδύνατο· Ἐν ᾧ αὐτοὶ ἥσθιον, παρίσαντο
 μερικοὶ υἱοὶ Φοινικεῖς ἐνδεδυμένοι λευκὰ φορέματα καὶ ἐ-
 σεφαναμένοι μὲ ἄνθη· Ἐκάσθη τὰ πλέον ἐξαίρετα
 καὶ

καὶ πολὺτιμα ἀρώματα τῆς Ἀνατολῆς· Ὅλα τὰ σκαμνία τῶν Ναυτῶν ἦσαν γεμάτα ἀπὸ αὐλητὰς καὶ κιθαρῳδοῦς, τῶν ὁποίων τὴν συμφωνίαν διέδοπτεν ὁ Ἀρχιθεός μὲ τὴν γλυκῆαν ἀρμονίαν τῆς φωνῆς του καὶ τῆς λύρας του, ἡ ὁποία ἦτον ἀξία νὰ ἀκουσθῇ εἰς τὴν τράπεζαν τῶν Θεῶν, καὶ νὰ εὐφράνῃ καὶ τὰ ὦτα τοῦ ἰδίου Ἀπόλλωνος· Οἱ Τρίτονες, αἱ Νηρηίδες, ὅλοι οἱ θαλάσσιοι Θεοὶ ὅτε ὑπόκεινται εἰς τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τὰ ἔρατα τῆς θαλάσσης, θελγόμενοι ἀπὸ τοιαύτην μελωδίαν ἔυγαινον ἀπὸ τὰ σπῆλαιά των διὰ νὰ ἔλθωσι πλησίον εἰς ἐκεῖνο τὸ πλοῖον· Πολλοὶ νέοι Φοίνικες θαυμασίου ὠραιότητος ἐνδεδυμένοι μὲ λεπτὸν πανὶ λευκότερον τῆς χιότος ἐχόρευσαν πρῶτον χοροὺς τοῦ τόπου των, ἔπειτα Αἰγυπτίους, καὶ τελευταίον Ἑλληνικοὺς· Αἱ κλαγκαὶ τῶν Σαλπύγγων ἔκαμναν νὰ ἀντιβοῇ ἡ θάλασσα, ἕως εἰς τὰ μακρύτερα παραθαλάσσια· Ἡ σιωπὴ τῆς νυκτός, ἡ γαλήνη τῆς θαλάσσης, τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς Σελήνης διακεχυμένοι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, τὸ γλαυκὸν καὶ γαλάζιον τοῦ Οὐρανοῦ δισπαρμένον ἀπὸ λαμπρὰ ἄστρα, ἀπετέλουν πλεόν ὠραίαν αὐτὴν τὴν θεωρίαν·

Ὁ Τηλέμαχος, ὅπου ἦτον μιᾶς φύσεως ζωτικῆς καὶ αἰσθητικῆς ἐδοκίμαζε μὲ μεγάλην του εὐχαρίστησιν ὅλας ἐκεῖνας τὰς τρυφάς, δὲν ἐτόλμει ὅμως νὰ δοθῇ εἰς αὐτάς ἐλευθέρως, ἐπειδὴ ἐδιδάχθη μὲ μεγάλην ταῖς αἰσχύνῃν εἰς τὴν Νῆσον τῆς Καλυψοῦς, πόσον εὐκόλως ἐξάπτεται ἡ Νεότης· Ὅλοι αἱ τέρψεις αἱ πλεόν κατὰ τὸν φόβον, καὶ κάθε πρᾶγμα τῷ ἐφαίνετο ὑποπτον· Αὐτὸς ἐθεώρει τὸν Μέντορα, καὶ ἀπὸ τῆς
θεω-

Θεωρίαν τοῦ προσώπου του ἐδοκίμαζε νὰ καταλάβῃ ὅποιαν κρίσιν ἔπαυεν εἰς αὐτὰς τὰς ψυχαγωγίας. Ὁ Μέντωρ εἶχε μίαν ἄμετρον χαρὰν βλέπων αὐτὸν εἰς τοιαύτην ταραχὴν, καὶ ὑποκρίνετο, ὅτι δὲν τὸν ἐσοχάζετο. Τελευταῖον παρακινήθεις ἀπὸ τὴν μετριότητά του ὑπομειδιῶν τῷ εἶπε. Καταλαμβάνω εἰς τὴν φοβέισαι εἶσαι ἄξιος ἐπαίτου δι' αὐτὸν τὸν φόβον, μὰ δὲν πρέπει νὰ φθάσῃς εἰς ὑπερβολήν. Ἐγὼ ἐπιθυμῶ περισσώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ δοκιμάζῃς ψυχαγωγίας, ὅπου νὰ μὴ γεννᾷς εἰς τὴν καρδίαν σου πᾶσιν ὀρμητικὰ, ἔτε νὰ ἀδυνατοῦν τὴν φρόνησίν σου. Ἐχεις χρείαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς τέρψεις, ὅπου τὰς ἐξουσιάζεις, καὶ ὅχι ἀπὸ ἐκείνας, ὅπου σὲ κυριεύουσιν. Ἐχες τέρψεις μετρίας, ὅπου νὰ μὴ δύνανται ποτὲ νὰ σοῦ ὑπεροῦσι τὸ λογικόν, καὶ νὰ σὲ κατασείνουσιν ὅμοιον μὲ τὰ κτήνη τεταραγμένον ἀπὸ τὰ κέντρα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Τώρα εἶναι εὐκαιρία νὰ ἀναπαυθῇς ἀπὸ ὅλους σου τοὺς κόπους. Εὐχαρίστησον τὸν Ἀῶσαν δοκιμάζων τὰς ψυχαγωγίας, ὅπου σοὶ προσφέρει. Χαῖρε, ὦ Τηλέμαχε, χαῖρε! ἡ ἀρετὴ δὲν ἔχει κἀνένα αὐστηρόν, ἢ δύσκολον. Αὐτὴ μόνη δίδει τὰς ἀληθεῖς ἡδονὰς, αὐτὴ τὰς μετριάζει, τὰς καθαρίζει, καὶ τὰς ἀποτελεῖ κίωνίους. Ἰξεύρει τρόπον, δι' οὗ συγκερνᾷ τὰς εὐθυμίας μὲ σπουδαῖα καὶ ὑψηλῆς διανοίας ἐπιτηδεύματα. Ἐτοιμάζει διὰ τῶν πόνων τὴν καθαρὰν ἡδονήν, καὶ μὲ αὐτὴν ἀναπαύει ἀπὸ τοὺς κόπους τὸν ἀνθρώπον. Δὲν ἐντρέπεται ἡ ἀρετὴ νὰ εὐφρανῶν ὁπότεαν εἶναι καιρὸς ἀρμόδιος.

Λέγων αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ Μέντωρ ἔλαβε μίαν λύραν ἐπὶ χειρὸς, καὶ τὴν ἔπαιξε μὲ τόσῃ τέχνῃ,

χην, ὅπου ὁ Ἀρχιθόας ζηλεύσας ἄφησε τὰ πῖση ἀ-
πὸ τὰς χεῖρας ἡέδική του. Ἐστίνθηροβόλουν οἱ ὀφ-
θαλμοί του, καὶ τὸ τεταραγμένον πρόσωπόν του μετή-
λαττε τὸ χρῶμά του. Ὅλοι οἱ παρόντες ἤθελον κα-
ταλάβῃ εὐκόλως τὴν λύπην καὶ τὴν ἐντροπὴν του, εἴαν
καὶ ἡ λύρα τοῦ Μέντορος δὲν ἤθελεν ἀρπάσῃ τὰς καρ-
δίας των. Μόλις ἐτολμοῦσαν τὰ ἀναπιεύσασσι, φοβέ-
βούμενοι μήπως ἤθελε συγχίσωσι τὴν σιωπὴν καὶ ἀ-
κρόασιν, ἢ μήπως ὑπερηθῶσί τι ἀπὸ τὴν οὐράνιον του
μελωδίαν, μάλιστα ἐφοβοῦντο διὰ τὰ μὴν τελειώσῃ τα-
χείως. Ἡ φωνὴ τοῦ Μέντορος δὲν εἶχε γυναικῶδητινα θρύ-
ψιν καὶ γλυκύτητα, ἀλλ' ἦτον εὐστροφος, μελωδική, καὶ
ἐκίνει μὲ μεγάλην δύναμιν καὶ τὰ πλεον παραμικρὰ
νεῦρα τῶν ἀκουσικῶν ὀργάνων. Ἐτραγώδισε πρῶτον
τοὺς ἐπαίνους τοῦ Διὸς Πατρὸς καὶ Βασιλέως τῶν Θεῶν,
ὅπου σείει τὸν κόσμον μὲ ἐν νεῦμα τῆς κεφαλῆς του.
Παρέστηεν ἔπειτα τὴν Ἀθηνᾶν ἐξερχομένην ἐκ τῆς κε-
φαλῆς του, ἤγουν τὴν Σοφίαν. ὅπου οὗτος ὁ Θεὸς γεν-
νᾷ ἐν ἑαυτῷ, καὶ τὴν διαδίδει ἔξω διὰ τὰ φωτίσῃ καὶ
διδάξῃ τοὺς ταπεινοὺς καὶ πράεις. Ὁ Μέντωρ ἐτρα-
γώδισεν αὐτὴν τὴν ἱεράν ἀλήθειαν μὲ ἓνα τόνον φωνῆς τέ-
σον εὐλαβῇ καὶ ὑψηλῶν, ὅπου ἐφαίνετο εἰς ὅλους τὰς
ἐκεῖ παρεσῶτας, ὅτι ἦσαν εἰς τὸν ὑψηλότερον τόπον
τοῦ Οὐρανοῦ καὶ εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Διὸς, τοῦ ὁ-
ποίου τὸ βλέμμα περισσότερον διαπερᾷ, πάρξαι βρον-
ταὶ καὶ ἀστραπαί. Ἐτραγώδισεν ἔπειτα τὴν δυσυχίαν
τοῦ αἰραιοτάτου Ναρκίσσου, ὁ ὅποιος ἐρασθεὶς τῆς ἰδίας
του εὐμορφίας, καθὰς τὴν ἐθεώρει εἰς τὴν ἄκρην μιᾶς
πηγῆς, ἐφθάρη ἀθλίως ἀπὸ τὴν λύπην του, καὶ μετε-
βλή-

βλήθη εἰς ἕνα ἄνθος, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ μεταγενέστεροι ἔδωκαν τὸ ὄνομά του. Τελευταῖον ἐτραγώδησε καὶ τὸν δυστυχῆ θάνατον τοῦ Ἀδωνίδος (α), ὁποῦ ἐξεσχίσθη ἀπὸ ἕνα Κάπρον, καὶ τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶσα μεγάλως ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀναστήσῃ, παραπονοῦ μὲν πικρότατα πρὸς τὰς Θεάς.

Οἱλοι

(α) Οἱ Ἀδωνις ἦν Τίος τοῦ Κυνάρου Βασιλέως τῆς Κύπρου, καὶ τῆς Μυρθαίας, ὡραιότατος κατ' ὑπερβολήν, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Ἀφροδίτη τὸν ἠγάπα μεγάλως, καὶ τὸν εἶχεν ὑπηρετήν της. Αὐτὸς ἐν τῷ θηρεύειν ἔδανατώθη ἀπὸ ἕνα Κάπρον. Ἡ Ἀφροδίτη μὴ δυνθεῖσα νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἔκλαυσε σφοδρῶς διὰ τὸν θάνατόν τε, καὶ διὰ χάριν μετέβαλε τὸ αἷμά του, ὁποῦ κατὰ γῆς ἐχύθη εἰς ἕν ἄνθος καλούμενον Ἀνεμώνην, τὸ ὁποῖον εἶναι κατὰ πολλὰ αἱματόχρουν. Ἡ Ἀφροδίτη ὅμως ἐν ᾧ ἔτρεχε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ἔχουσα τοὺς πόδας της γυμνοὺς, ἐπάτησε μίαν ἄκανθα τριανταφυλλίαν, καὶ μὲ τὸ αἷμα, ὁποῦ ἐκ τοῦ ποδὸς της ἔτρεξεν ἔβαψε τὸ Τριαντάφυλλον, τὸ ὁποῖον πρότερον ἦτον λευκόν, καὶ ἀπὸ τότε ἔλαβεν ἐρυθρὸν χρῶμα. Προσθίεασί τινες ἐτι καὶ τοῦτο ἐκ ἄκομφον. Ὅτι ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἡ Περσεφόνη ἐμάχοντο ἔμπροσθεν τοῦ Διὸς, ποῖα ἀπὸ τὰς δύο νὰ ἐξουσιάσῃ τὸν Ἀδωνίδα. Οἱ Ζεὺς διὰ νὰ νὰ παύσῃ τὰς μάχας, τὰς ἐπέμψεν εἰς τὴν Μοῦσαν Καλλιόπην διὰ νὰ διαρρήσῃ τὴν κρίσιν, καὶ ἡ Καλλιόπη ἔκρινεν, ὅτι ὁ Ἀδωνις νὰ δουλεύῃ ἔξ μῆνας τὴν Ἀφροδίτην, καὶ ἔξ τῆς Περσεφόνης. Τὸ πλάσματός δὲ ἡ ἐννοιά ἐστὶν αὕτη. Ἡ Ἀφροδίτη σημαίνει τὴν Γῆν, ὁ Ἀδωνις τὸν ἥλιον, καὶ ἡ Περσεφόνη τὸν Ἀΐδη. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος καὶ ὅλου τοῦ καλοκαιρίου δουλεύει ὁ Ἀδωνις εἰς τὴν Ἀφροδίτην, δηλ.

Οἱλοι ἐκεῖνοι . ὅπου τὸν ἤκουσαν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ
πρατήσωσι τὰ δάκρυά των , μὰ ἡσθάνοντο , ὅταν ἔ-
κλαιον , θαυμάσιόν τινα ἀγαλλίασιν . Ὅταν ὁ Μέν-
τωρ ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ τραγοῦδῃ , οἱ Φοῖνικες θαυμα-
ζόμενοι ἐθεώρῃσεν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον . Οὗτος εἶναι ὁ
Ὀρφεὺς , ἔλεγεν εἰς ἑξ' αὐτῶν , ἐπεὶδὴ οὕτω καὶ ἐκεῖ-
νος μὲ μίαν λύραν ἡμέρωτε τὰ ἄγρια θηρία , καὶ εἰλ-
κυεν ὀπισθ' ἐν τοῦ τὰ δένδρα καὶ τοὺς λίθους , κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον ἐμάγευτε τὸν Κέρβερον (α) , καὶ ἔπαυ-
σε πρὸς καιρὸν τὰς βασάνους τοῦ Γῆϊωνος , καὶ τῶν Δα-
ναίδων , καὶ κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον ἐκίνησεν τις εὐ-
σπλαγχνίαν τὸν ἀμείλικτον Πλούτωνα (β) , διὰ τὰ
εὐγά-

δηλ. ἡ γῆ μετὰ τοῦ ἡλίου βασιλεύει τότε , καὶ εὐρί-
σκεται ἐξολισμένη ἀπὸ εὐθαλῆ φυτὰ , καὶ πλουσία ἀ-
πὸ γλυκυτάτης καρπούς . τοὺς δὲ ἄλλους ἑξ' ἡμέρας τοῦ
χειμῶνος δαλεύει εἰς τὴν Περσεφόνην , ἀποχωρεῖ δηλ.
μακρὰν ἀφ' ἡμῶν , καὶ φαίνεται , ὅτι κρύπτεται εἰς τὸν
Αἴδη .

(α) Ὁ Κέρβερος , καὶ τὴν τῶν Ποιπτῶν γυνῆν , ἣν
Κύων τρικέφαλος , γεγεννημένος ἐκ τοῦ Τιφῶνος καὶ τῆς
Νύμφης Ἐχίδνης , καὶ ἀντὶ τριχῶν ἦτον ὅλος σκεπασ-
μένος μὲ δράκοντας . Ἡ ἐπιστάσια τε ἦτον νὰ φυλάτ-
τῃ τὴν θύραν τοῦ αἴθου , νὰ δέχεται μετὰ χαρᾶς ἐκεῖ-
νες ὅπου ἐμβαίνουσιν , νὰ μὴ συγχωρῇ τὴν ἔξοδον εἰς κή-
ρην . Ὅρα προσέτι καὶ ἐν τοῖς σχολίοις σελ. 62 .

(β) Ὁ Πλούτων ἦν ὁ Νεώτερος τῶν Τῶν τοῦ
Κρόνου καὶ τῆς Ρέας . Ἐλαβε διὰ κληρονομίαν τὰς
δυτικὰς ἐπαρχίας (ὡς καὶ ἐν τοῖς σχολίοις σελ. 89 .
δεδήλωται , διὰ τὸ ὅποιον μετήγαγε πολλὰς ἀποικίας
εἰς τὴν Ἰσπανίαν , καὶ ἔστησε τὸν θρόνον του εἰς τὰ Γά-
διρα ,

εὐγάλη ἀπὸ τὸν Αἴδην τὴν ὥραίαν τοῦ Εὐριδίκην.
 Ἄλλος ἔλεγεν, ὅχι! οὗτος εἶναι ὁ Λῆτος Υἱὸς τοῦ
 Ἀπόλλ-

Δεῖρα, ἥτις παρὰ μὲν τοῦ Στράβωνος καλεῖται Εἰ-
 ρυθία, παρὰ δὲ τῶν Λατίνων Gades, καὶ εἶναι πλου-
 σία ἀπὸ μεταλεία χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου· τοῦτο ἔδα-
 κεν αἰτίαν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους καὶ τὸν Πισεύω-
 σθιδὸν τοῦ πλέτου, δι' ὃ καὶ ὠνομάσθη Πλούτων, ὡς
 ὀνομαζόμενος πρότερον Ἀγνσίλαος ἢ Ἀγέλαος. Εἴπει-
 δὴ ὅμως ἡ θέσις τοῦ κλίματος τῆς Ἰσπανίας παραι-
 βαλλομένη μετὰ τοῦ τῆς Ἑλλάδος εἶναι κατὰ ποικί-
 λανταλωτέρα, ἐντεῦθεν ἔλαβον αἰτίαν οἱ Ποιηταὶ
 καὶ τὸν ὀνομάσωσι Θεὸν τοῦ ἄδου, ἔχοντα τὸν θρό-
 νον αὐτοῦ εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς, καθ' ἰδίως ἐκεῖνος ὁ
 τόπος βρίσκει μεταλείων χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ὡς δε-
 δῆλωται· διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ὁποίων ἀνιχνεύομεν
 καὶ τὰ ἐνδόμικα καὶ ὑποχθόνια σπλάγχνα τῆς γῆς,
 καὶ κατὰ τὸν Πλίνιον (βιβ. 33. κεφ. 1.), ζητού-
 μιν τὰ πλέτη εἰς τὰς κατοικίας τῶν ὑποχθονίων, τὰ
 ὅποια ἔπειτα μᾶς φέρουσιν εἰς τὸν ἄδου. Ἐπὶ ἐπειδὴ
 οἱ πλείους, ὅπου εἰς τὰ μεταλλεῖα ἀσχολοῦνται, ἐ-
 κεῖ καταλύουσι τὴν ζωὴν των, προσέτι ἐπειδὴ καὶ
 αὐτὸς πρῶτος εἰσήγαγε τὴν συνήθειαν καὶ ἐγείρωσι
 μνημεῖα καὶ σήλας διὰ τοὺς τεθνεῶτας, καὶ θάπτω-
 σιν ὑπὸ γῆν τὰ πτώματα αὐτῶν, καὶ καὶ προσφέρω-
 σιν αὐτοῖς τὰς χρεωστούμενας τιμὰς, διὰ τοῦτο ὁ Πλέ-
 των ἐπιστεύετο Βασιλεὺς, μᾶλλον δὲ Θεὸς τῶν κα-
 ταχθονίων. Δίδεται εἰς αὐτὸν τὸ εἶδος κινδρὸς φοβε-
 ροῦ καθήμενον ἐν σκοτεινῷ τόπῳ ἐπάνω εἰς θρόνον ἀ-
 πὸ δειάφι κατεσκευασμένον. Εἰς τὴν δεξιάν του χεῖ-
 ρα κρατεῖ τὰς κλεῖδας τοῦ ἄδου, φανερώων, ὅτι ἐκεῖ
 δύναται ἐξελθεῖν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν φοβερόν τόπον· ὑ-
 ποκάτω τῶν ποδῶν τε εὐρίσκεται ὁ Κέρβερος, πλησίον
 αὐ-

Ἀπόλλωνος. Φεύδουσαι, τῷ ἀπεκρίνετο ἄλλος, αὐτὸς εἶναι ὁ ἴδιος Ἀπόλλων. Ἀλλὰ καὶ ὁ Τηλέμαχος

αὐτοῦ αἱ Ἄρποιαι· καὶ ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ διαρρέου-
σιν οἱ τέσσαρες ποταμοὶ τοῦ ἄδου ἡ Λήθη δηλ. ὁ Κω-
κυτὸς, ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ ὁ Ἀχέρων. Ἦρπασε
τὴν Περσεφόνην (ἣτις κοινῶς καλεῖται Δέσποινα) Ξυ-
γατέρα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος, καὶ τὴν ἔλαβε
διὰ γυναῖκα, ἐπεὶ διὰ τὴν αἰσχροτήτά τε δὲν τὴν ἡγά-
πα κάμμία ἀπὸ τὰς λοιπὰς Νύμφας. Ἐφθασεν εἰς
τὴν ἄρπαγὴν ταύτην διὰ συνδρομῆς τῆς Ἀφροδίτης εἰς
τὴν ὁποίαν ἐφάνέρωτε τὴν γνώμην του. Αὐτὴ λαβού-
σα συνεργούς τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τὴν Ἀντιμέιδα, ἔπηγον
εἰς τὴν Σικελίαν καὶ κατέπεισε τὴν Περσεφόνην διὰ
τὰς ἀκολουθήσῃ, μὲ τὰς ὁποίας ἠνώθησαν καὶ αἱ
Νύμφαι μὲ τὸν Ζεφυρον. Τὴν Περσεφόνην ἐσυνώδευον
αἱ Σεϊρήνες, ἡ εἰς καιρὸν ὅπου ἐμάζωναν ἄνθη εἰς τὸ
ὅρος τῆς Αἴτης, ἐσχίθη ἡ γῆ ἢ τὴν ἦρπασεν ὁ Πλύ-
των εἰς τὸν ἄδην. Ἡ Δημήτηρ ἔπειτα ἀνάψασα φα-
νὲς καὶ δάδας ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Αἴτης, τὴν ἐζήτει
πανταχόθεν. μέχρις οὗ ἡ Νύμφη Ἀρεθούσα ἐφάνέρω-
σε τὴν ἄρπαγὴν της. Ἡ Δημήτηρ θυμωθεῖσα εὐθὺς ἔ-
προσπλαύθη διὰ τὴν ἀδικίαν ταύτην εἰς τὸν Δία, ἢ
ὁ Πατὴρ τῶν Θεῶν ἀπεφάτισεν, ὅτι ἐὰν ἡ Περσεφο-
νη δὲν ἠθέλε γευθῆτε εἰς τὸν ἄδην καὶ ἔχη τὸ ἐλεύθε-
ρον καὶ ἐξέλθῃ. Ἀσκάλαφος ὅμως τις καλούμενος ἐ-
φάνέρωσεν εἰς τὴν Δήμητραν, ὅτι εἶδε τὴν Περσεφόνην
ἐσθίουσαν εἰς τὸν κῆπον τοῦ Πλούτωνος μύλα, ἄ-
πια, καὶ ἐτέρας ὁπώρας, λυπηθεῖσα λοιπὸν σφοδρῶς
ἡ Δημήτηρ δι' αὐτὴν τὴν κακὴν ἀγγελίαν μετέβαλε
τὸν Ἀσκάλαφον εἰς ὄρεον ἀσχημώτατον κοινῶς ἠδὲ
καλούμενον κικαβάγιαν (γλαῦκα). Τελευταῖον διὰ
πολλῶν δεισέων ἐξίλεώθη ὁ Ζεὺς, καὶ ἐσυγχώρησεν

εἰς

δὲν ἐθαυμάζετο ὀλιγώτερον ἀπὸ ἐκείνους, μὴ εἰδώς, ὅτι ὁ Μέντωρ ἦτον πεπαιδευμένος μὲ τὴν ἐντέλειαν εἰς τὰς τῶν αὐτῶν τέχνας, καὶ εἰς τὸ καθαρίζειν. Ἐν τούτοις ὁ Ἀρχιθόας λαβὼν εὐκαιρίαν διὰ τὰ κρύφει τὴν ζηλοτυπίαν του, ἄρχισε τὰ ἐπαινεῖν τὸν Μέντορα, μὰ εἰς καιρὸν ὅπου τὸν ἐπαινοῦσεν, ἐρυθρίασε, καὶ δὲν ἠδυνήθη τὰ τελειῶσαι τὸν ἔπαιόν του. Ὁ Μέντωρ βλέπων τὴν παραχρῆν τοῦ προσώπου του ὑπέλαβε τὸν λόγον του, καὶ ἠθέλησε τὰ τὸν παρηγορήσει οἶδων αὐτῷ ὅλους τοὺς ἐπαίους, ὅπου τῷ ἔπρεπον. Ὁ Ἀρχιθόας μᾶλλον ἐρυθρία, ἐπειδὴ ἐκατάλαβεν, ὅτι ὁ Μέντωρ τὸν ὑπερέβαινε περὶ πλείονος μὲ τὴν ταπεινότητά του, πᾶρεξ μὲ τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τηλέμαχος εἶπεν εἰς τὸν Λόδομον, ἐνθυμουμαι ἀφ' οὗ ἐπιστρέψαμεν ἀπὸ τὴν Αἰγυπτον, ὅτι μὲν ὠμίλησες διὰ μίαν θαλασσοπορίαν, ὅπου ἔκαμες εἰς τὴν Βασιτικὴν. Ἡ Βασιτικὴ εἶναι ἕνα τόπος,

εἰς τὴν Περσεφόνην ἔξ μηνος τὰ ἦναι εἰς τοὺς ζῶντας μετὰ τῆς μητρὸς της, καὶ ἔξ μετὰ τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν ᾗδην· οἱ οὗ δηλοῦνται ὅτι ἡ Περσεφόνη, τὰ σπέρματα δηλ. τῶν καρπῶν τῆς γῆς, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος καὶ ὅλου τοῦ καλοκαιρίου, εὐρίσκεται μετὰ τῆς Μητρὸς της Δήμητρος, τούτ. ἀναδίδωσιν ἐκ τῆς γῆς τοὺς διαφόρους καρπούς. καὶ πάλιν τὸν χειμῶνα ὅταν αὐτὰ κρύπτωνται εἰς τὴν γῆν, λέγεται, ὅτι εὐρίσκεται μετὰ τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν ᾗδην. Τούτ' αὐτὸ, ἕτεροι τῶν μυθολογῶν, ἀνάγουσιν εἰς τὴν Σελήνην, ἥτις εὐρίσκειται εἰς τὸ χαμαλιώτερον ἡμισφαίριον τοσῶτον εἶναι κεκρυμμένη ἀφ' ἡμῶν, ὅσῳ εἰς τὸ ἀνώτερον θειάτη. Ὁρα καὶ σελ. 274. ἐν τοῖς Σχολίοις.

τόπος, περὶ ᾧ διηγοῦνται τὸσον θαυμάσια πράγματα, ὅπου μόλις δύναται τις νὰ τὰ πεισῇ. Εὐχαρίστησόν μου τὴν περιέργειαν, καὶ εἰπέ μοι ἂν ἐκεῖνα ὅπερ περὶ αὐτῆς διηγοῦνται εἶναι ἀληθῆ; Εἶμαι εὐχάριστος, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδάμος, νὰ σοὶ περιγράψω τὴν ὡραιότητα ἐκείνου τοῦ περιφήμου τόπου ἀξίου τῆς περιεργείας σου, καὶ ὅπου ὑπερβαίνει ἐκεῖνα ὅπου διηγείται ἡ φήμη. Καὶ μὲν ταῦτα ἤρξατο τὴν διήγησιν ὡς ἀκούσας.

Οἱ Ποταμοὶ Βαίτης (α) τρέχει διὰ μέσου μιᾶς ἑπαρχίας εὐκάρπου, ἡ ὁποία κεῖται εἰς ἓνα εὐκρατον κλίμα ὑποκάτω εἰς ἓνα Γαλινναῖον Οὐρανόν. Οἱ τόπος ἔλαβε τὴν κλήσιν ἀπὸ τὸν Ποταμὸν, ὅπερ τρέχει εἰς τὸν μέγαν Ὠκεανὸν πλησίον τῶν σιλῶν τοῦ Ἡρακλέους, δι' ἐκεῖνα τοῦ τόπου, ὅπου ἡ θάλασσα θυμωμένη χίσασα τὸ ἀκροθαλάσιον, ἐχάρισεν εἰς τὰς παρελθόντας χρόνους τὴν Θαρσὴν Γῆν ἀπὸ τὴν μεγάλην Ἀφρικὴν. Φαίνεται, ὅτι ἐκεῖνος ὁ τόπος ἐφύλαξε τὰς τρυφὰς τοῦ Χρυσοῦ Αἰῶνος. Οἱ Χειμῶνες εἶναι χλιαροὶ, καὶ ὁ βίαιος Βορρᾶς ποτὲ δὲν φυσᾷ. Ἡ καὶ οὖσις τοῦ θέρους ἐκεῖ εἶναι συνεκκραμένη μὲ τὰς δροσεροὺς Ζεφύρους, οἱ ὅποιοι πνέουσι πρὸς Μεσημβρίαν γλυκαίνοντες τὸν ἀέρα. Οὕτως εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῶ χρόνου εἶναι μία ἀμοιβαία ἐναλλαγὴ τῶ ἑαρος

(α) Οἱ Ποτ. Βαίτης ὑπὸ τοῦ Στράβωνος καλεῖται Ταρησσὸς καὶ ὑπ' ἄλλων Ταρτήσσιος, καὶ κοινῶς Γαδαλιβέρ, τὸ ὅποιον σημαίνει, καὶ τὴν τῶν Μαύρων διάλεκτον, Ποταμὸν μέγαν καὶ ἀργυρῶν, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ Ἀργυρείων.

ρος καὶ Φθινοπώρου. Ἡ Γῆ εἰς τὰς πεδιάδας δίδει δι-
πλὴν τὴν καρποφορίαν καὶ θε χρόνον. Τὰ ὄρη εἶναι γε-
μάτα ἀπὸ ἀγέλας προβάτων, τῶν ὁποίων τὸ λευκό-
τατον μαλὶον ζητεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ ἐγνωσμένα Εἴδη.
Εὐρίσκονται εἰς αὐτὸν τὸν αἰραιότατον τόπον πολλὰ
Μεταλλεῖα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ἀλλ' οἱ κάτοικοι ὄντες
ἀπλοῖ, καὶ εὐτυχεῖς διὰ τῆς ἀπλότητός των, δὲν κατα-
δέχονται νὰ ἀριθμήσωσιν ἀνάμεικα εἰς τὰ πλάτη των
τὸ χρυσίον ἢ τὸ ἀργύριον, καὶ διὰ τοῦτο φροντίζουσι
μόνον διὰ ἐκεῖνα, ὅπως χρησιμεύσωσιν εἰς τὰς ἀνθρωπί-
νες χρείας.

Ὅταν κατ' ἀρχὰς ἀρχίσασιν νὰ πραγματευώμε-
θα μετ' ἐκείνων τῶν Λαῶν, νῦθαμιν νὰ μεταχειρίζω-
ται τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον εἰς χρῆσιν ἐκείνων
τῶν πραγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα
τὸ σίδηρον, κεδὸν ἕως καὶ εἰς τὰ ἄροτρα (ἀλέτρια)·
ἐπεὶ μὴν πραγματευόμενοι ἔξω ἀπὸ τὸν τόπον των,
δὲν ἐχρειάζοντο διαφόρων εἰδῶν χρήματα. Οἱ πε-
ρισσότεροι αὐτῶν εἶναι ἢ Ποιμένες, ἢ Γεωργοὶ, ὅθεν
πολλὰ ὀλίγοι εἶναι τεχνίται· ἐπεὶ δὲν συγχωρῶν-
ται ἄλλαι τέχναι, εἰμὴ ἐκεῖνα ὅπου εἶναι ἀναγκαῖ-
αι διὰ τὰς χρείας τῶν ἀνθρώπων. Περὶ πλέον, ἀγ-
καλὰ καὶ εἶναι δεδομένοι οἱ πλείονες εἰς τὴν Ποιμαντι-
κὴν καὶ Γεωργικὴν, μὴ ὅλον τοῦτο ἐπιμελοῦνται μεγά-
λως καὶ ἐκείνας τὰς τέχνας, ὅπου εἶναι χρήσιμα
διὰ τὴν ἀπλὴν καὶ μετρίαν ζωὴν. Αἱ γυναῖκες κήδου-
σιν ἐκεῖνο τὸ εὐμορφότατον μαλὶον, καὶ ὑφαίνουσι ῥα-
χα λεπτὰ, καὶ μιᾶς θαυμασίᾳ λευκότητος· αἱ ἴδιαι
ἐτοιμάζουσι τὸ φαμίον καὶ τὰ φαγνὰ μὲ μεγάλα
τάτην εὐκολίαν, ἐπεὶ ζῶσιν ἀπλῶς, σιτιζόμεναι μὲ
ἁπλῶς.

ὄπωρικά, καὶ μὲ γάλα, ἐνίοτε δὲ καὶ μὲ κρέας. Ἀπὸ τὰ δέρματα τῶν προβάτων κάμνουσιν ὑποδήματα ἑλαφρά ἐδινάτων, διὰ τὰς ἀνδράστων, καὶ διὰ τὰ παιδία των. Κατασκευάζουσι σκηνάς, ἐξ ὧν ἄλλαι μὲν εἶναι ἀπὸ πανί κηρωμένον, ἄλλαι δὲ ἀπὸ φλούδας ἑνδρῶν. Ἐργάζονται ὅλα τὰ ἀναγκαῖά των φορέματα, τὰ πλύνουσι, καὶ ἔχουσιν εἰς τὰς οἰκίας των μίαν τάξιν καὶ καθαρότητα θαυμασίαν. Τὰ φορέματά των εἶναι ἀπλά καὶ εὐκολοῦργατα, ἐπεὶ οὗτοι εἰς ἓνα κλίμα τόσο εὐκρατον ἐνδύονται μάγον μὲ ροῦχον λεπτόν καὶ ἑλαφρόν, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι πεκομμένον ἐν τέχνῳ· μὲ αὐτὸ περιτείλῃσουσιν διὰ μακρῶν διπλωμάτων τὰ σώματά των, δίδων ὁ καὶ εἰς τὸ εἶδος, ὅπερ ἤθελε τῷ ἀρίστῳ.

Οἱ ἄνδρες, ἐκτὸς τῆς Γεωργικῆς καὶ τῆς Ποιμαντικῆς, δὲν ἀσχολοῦνται εἰς ἄλλα ἐργόχερα, εἰμὴ εἰς τὴν ξυλουργικὴν ἢ τὴν σιδηρουργικὴν, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται διὰ τὰ χρειώδη ἐργαλεῖα τῆς Γεωργικῆς. Εἶναι εἰς αὐτοὺς ἀνωφελεῖς ὅλαι αἱ τέχναι, ὅπου ἀπαβλέπουσιν εἰς τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν, ἐπεὶ ποτὲ δὲν κτίζουσιν οἰκίας. Διὰ τούτου, λέγουσι, προσηλῶνεται ὁ ἀνθρώπινος νοῦς περισσότερον εἰς τὰ γήϊνα, θέλων γὰρ οἰκοδομῇ οἰκίας, ὅπου διαρκῶσι πολὺ περισσότερον καιρὸν ἀπὸ ἡμᾶς. Τὰς δὲ λοιπὰς τέχνας, ὅπου τιμᾶσιν οἱ Ἕλληες, οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εὐτακτὰ Γένη, τὰς μισοῦσιν, ὡς ἐφευρέματα τῆς ὑπερφηανείας καὶ ἀνανδρείας. Ὅταν τὰς δινηῇται τις περὶ ἐκείνων τῶν Λαῶν, ὅπου ἔχουσι τὴν τέχνην τοῦ οἰκοδομεῖν κτήρια μεγαλοπρεπῆ, τοῦ κατασκευάζειν σκευὴ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἱμάτια ἐσολισμῖνα μὲ κατή-

ματα καὶ μὲ πολυτίμους λίθους, ἀρώματα εὐώδη, ὀψοφαγίας, ὄργανα, ὅπου διὰ τῆς ἀρμονίας των θέλουσιν τὰς ἀκοάς· ἀποκρίνονται ἔτως. Ἔστι καὶ ἡ πολὺ δυσυχής ἢ τομιζομένη εὐτυχία ἐκείνων τῶν Λαῶν, οἱ ὅποιοι ἐπιμελοῦνται καὶ μοχθοῦσι, διὰ τὰ διαφθεύουσιν ἑαυτοὺς. Ἡ περίσσεια τῶν ἀνωφελῶν πραγμάτων ἀδυνατεῖ τὸ λογικὸν καὶ τὸ ἀμβλύνει, τιμωρεῖ ἐκείνους, ὅπου ἐκ ταύτης σοχάζονται ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς, ταραττε τοὺς ὄντας ὑπερημέρους ταύτης, καὶ τοὺς ἐρεθίζει νὰ τὴν ἀποκτήσωσι διὰ τῆς ἀδμίας καὶ βίας. Δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἀγαθὸν ἐκεῖνο, ὅπου καταστραίνει τοὺς ἀνθρώπους διεφθαρμένους καὶ κακοήδεις; Οἱ τοιοῦτοι τρυφιλοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἄραγε ὑγειέστεροι καὶ ἰσχυρότεροι ἀπὸ ἡμᾶς; Ζῶσιν αὐτοὶ ἐπιμήκισον χρόνον; εἶναι σύμφωνοι ἀναμεταξύ των; Ζῶσι ζωὴν πλέον ἐλεύθερον, εἰρηνικὴν, καὶ χαροποιάν; Τέναντίον, αὐτοὶ ζηλεύονται ἀναμεταξύ των, τοὺς κατατήκει ὁ φόβος, τοὺς ταραττε ἡ ὑπερηφάνεια, ὁ φόβος, ἡ φιλαργυρία· δὲν δύνανται νὰ δοκιμάσωσιν ἐκείνας τὰς ἡδονάς, ὅπου εἶναι ἀπλᾶι καὶ καθαρᾶι, ἐπειδὴ εἶναι δέλοι τόσων ψευδῶν ἀναγκαίων πραγμάτων, ἀπὸ τὰ ὅποια κρέμαται ἔλη ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς των, ὡς αὐτοὶ σοχάζονται.

Οὕτως, ἔλαγεν ὁ Ἀδόαμος, ὁρθῶς συλλογίζονται ἐκεῖνοι οἱ φρόνιμοι ἄνδρες, οἱ ὅποιοι δὲν ἔλαβον τὴν φρόνησιν ἄλλοθεν, εἰμὴ ἐξετάζοντες τὴν ἀπλὴν φύσιν. Εἶναι ἐχθροὶ ἐκείνων τῶν πραγμάτων, ὅπου ἡμεῖς σοχαζόμεθα περισπούδασα καὶ εὐτυχῇ, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι αὐτὸς ὁ Λαὸς χαίρεται μίαν ἀληθινὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν ἀξιοπρόβητον ἀπλότητα. Ζῶσιν ὅλοι οὗ

ἑμοῦ χωρὶς νὰ διαμοιράσῃσι τοὺς ἀγρὰς τῶν, καὶ καὶ
 δε φανήλια κυβερνᾶται ἀπὸ τὸν προεστῆτην, ὁ ὁ-
 ποῖος εἶναι ὁ ἀληθὴς Βασιλεὺς κυβερνῶν αὐτοὺς ὡς
 βούλεται. Αὐτὸς ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ παιδεύσῃ τὰς
 ἀταξίας τῶν Υἱῶν, ἢ τῶν ἐγγόνων του, πρὶν ὅμως νὰ
 τὰς παιδεύσῃ λαμβάνει τὴν γνώμην τῶν λοιπῶν τῆς
 φανηλίας. Δὲν συμβαίνει σχεδὸν ποτε νὰ παιδευθῇ
 τις, ἐπειδὴ ἡ ἀδωότης τῶν υἱῶν, ἡ ἐμπιστοσύνη, ἡ
 ὑποταγή, καὶ τὸ μῖστος ἐναντίον εἰς τὴν κακίαν,
 κατοικοῦσιν εἰς ἐκεῖνον τὸν εὐτυχῇ τόπον. Φαίνε-
 ται, ὅτι ἡ Θεὰ Ἀστραία (α), ἡ ὁποία, λέγεται, ὅτι
 με-

(α) Ἡ Θέμις, Ἀστραία, καὶ Νέμεσις ἦσαν τρεῖς Θεαὶ
 σχεδὸν τὰς αὐτὰς ἔχουσαι ιδιότητας, ἀλλὰ διαφόρως πως.
 Ὁ δὲν θεωρητέα ἐκάστη ιδίως. Ἡ Θέμις, πρώτη αὐτῶν,
 ἦν θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ταύτης ἰδίαν
 ἦν, τὸ νὰ διδάσκῃ τοῖς ἀνθρώποις τὰ δίκαια καὶ ἴσα,
 καθὼς καὶ τὸ ὄνομά της δηλοῖ. Τὸ πάλαι ἐτίθετο τὸ
 ἄγαλμα ταύτης τῆς Θεᾶς ἐμπροσθεν ἐκείνων, ὅπῃ ἔ-
 μελλον νὰ δημηγορήσωσι πρὸς τὸν Λαόν, φανεράνουντες,
 ὅτι τὰ δημηγορηθισόμενα πρέπει νὰ ᾖναι δίκαια καὶ ἴ-
 στα. Αὕτη ἐτι πρὸ τῆς Ἀπόλλωνος ἔδωκε τὰ ἐν Δελ-
 φοῖς Μαντεῖα, καὶ ὅτι (καὶ τὸν Ὀμηρον ὕμνον εἰς Ἀ-
 πόλλ., σιχ. 124.) δημόνησε τῷ Ἀπόλλωνι τὸ τέκταρ καὶ
 τὴν Ἀμβροσίαν. Ἡ καὶ ἑτέρα Θέμις γυνὴ τῆς Διὸς,
 ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήθησαν αἱ Ὠραι, ἡ Εὐνομία δηλ.
 ἡ Δίκη, καὶ ἡ Εἰρήνη. Δευτέρα ἦν ἡ Ἀστραία θυγάτηρ
 ἐνὸς τῶν Τιτάνων καὶ τῆς Ἥρας, ἢ κατ' ἄλλως, τῆς Διὸς
 καὶ τῆς Θέμιδος· ἐπιστεύετο παρθένης καὶ προσάτις τῆς
 δικαιοσύνης. Οἱ Ποιηταὶ πλάττουσιν, ὅτι κατέβη εἰς
 τὴν Γῆν τὸν καιρὸν τοῦ Χρυσοῦ αἰῶνος, καὶ διὰ τὰς

μετόικησεν εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ἦναι ἀκόμῃ εἰς τὴν Γῆν εἰς αὐτοὺς δηλ. κεκρυμμένη. Δικαστήρια δὲν ἔχουσιν ἀλλ' ἄτε Κριτὰς, ἐπεὶδὴ τὸ συνειδὸς ἐκάστου εἶναι εἰς αὐτὸν Κριτήριον. Ὅλα τὰ καλὰ εἶναι εἰς αὐτοὺς κοινά. Οἱ καρποὶ τῶν δένδρων, τὰ ὄσπρια τῆς γῆς, τὸ γάλα τῶν προβάτων εἶναι πλούτη οὕτως ἀναρίθμητα, ὅπου οἱ Λαοὶ ζῶντες συμμέτρως, καὶ ἐν-
φα-

καίας καὶ ἀνομίας τῶν ἀνθρώπων πάλιν μετοίκησεν εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ κατόικησεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον καὶ μέχρι τῆς σήμερον καλεῖται Παρθένης. Τρίτη ἦν ἡ Νέμεσις θυγάτηρ τῆς Διὸς καὶ τῆς Ἀνάγκης, ἡ κατ' ἀλκας, τῆς Νυκτὸς καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἦν σκληρὰ Θεὰ, δυσμενὴς, ἄσπονδος, ἐκδικήτρια τῶν ἀνόμων, καὶ φύλαξ τῶν ἀρετῶν, δεικνύουσα ἐκάστῳ τὰ δέοντα καὶ νόμιμα, ἐκ τοῦ ὁποῖου (καὶ τὸν Πλάτωνα) ἔλαβε καὶ τὸ ὀνομάτης, ἥτοι ἀπὸ τῆς ἐκάστῳ ἐπιμερίσεως. Οἱ Ῥωμαῖοι ἀπερχόμενοι εἰς πόλεμον ἐδυσίαζον εἰς αὐτὴν φανερῶντες, ὅτι δικαίως κινῶσι καὶ τῶν ἐχθρῶν τὰ ὄπλα. Ἐκαλεῖτο καὶ Ἀδράσεια, παρὰ τῇ Ἀδράστῃ Βασίλειῳ τῶν Ἀργείων, τῇ πρώτῃ ταύτῃ ἀποδομίσαντος Ναδν, ἡ παρὰ τὸ μὴ διαδιδράσκειν τῆς κακῆς τὴν ἀποκειμένην αὐτοῖς τῶν ἀνομιῶν τιμωρίαν. Ἐτι καὶ Ῥαμνουσία ἐκ μιᾶς πόλεως τῆς Ἀττικῆς καλουμένης Ῥαμνοῦς, ἐν ᾗ ἦν ὁ Ναός τῆς ὁμοῦ καὶ τῇ Ἀμφιάρῳ, ἔχων Ἀγάλμα ταύτης ὁλόλιθον, δεκάπηχυ, ἐν τῇ χειρὶ κατέχον κλάδον μυλίας, ἐν τῇ κεφαλῇ σέφανον, καὶ κατωθεὶν τροχὸν αἰκίνητον, ὡς σύμβολον τῆς ὀξυτάτης τῶν κακῶν τιμωρίας. Αὐτὸ ἰδρύσατο ὁ Φειδίας μετὰ Θαυμάσιον τέχην, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐχάραξεν ἐπιγραφὴν τοιαύτην. „ Ἀργορακρίτου Παρίε Ἀγαλ-
μα “ εἰς χάριν δηλ. τῇ ἐρωμένου ὑπ' αὐτῆς Ἀργο-
ρακρίτε.

φαλίῳ δὲν εἶναι ἀναγκασμένοι· νὰ διαμοιράζωσι τοὺς τόπους των. Εἰς τοιαύτην εὐμορφὴν καὶ εὐτυχῇ γῇν κάθε φαμίλια δὲν ἔχει σαθράν τὴν οἰκίαν της εἰς ἓνα τόπον, ἀλλ' ὅταν ἀποφάγῃ ὅλους τοὺς καρπούς, καὶ δαπανήσῃ τὰς βοσκὰς ἐκεῖνα τῷ τόπῳ, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκεται, μεταφέρει τὰς σκηνάς της εἰς ἄλλον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ τὴν μεγάλην των καρποφορίαν ποτὲ δὲν συγχίζονται ἀπὸ κἀνένα εἶδος φιλαργυρίας, ἀλλ' ἀγαπῶνται ὅλοι μὲ μίαν ἀδελφικὴν ἀγάπην, καὶ μὲ μίαν ἀληθeseάτην ἑνώσιν τῶν ἐπιθυμιῶν των, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν διαλύεται. Τοῦτο ὅπῃ διαφυλάττει εἰς αὐτὲς ταύτην τὴν εἰρήνην, τὴν ὁμόνοιαν, τὴν ἐλευθερίαν, εἶναι ἡ ἐκείσσις ἀποσροφὴ ἢ καταφρόνησις τῶν ματαίων πλάτων καὶ τῶν φθοροποιῶν ἡδονῶν.

Ὅλοι εἶναι ἐλεύθεροι καὶ ὅμοιοι ἀναμεταξύ των, ἔτε εἶναι εἰς αὐτοὺς καμμία προτίμησις, εἰμὴ ἐκείνη, ὅπου προέρχεται ἀπὸ τὴν πείραν τῶν ἐμφρόνων Γερόντων, ἢ ἀπὸ τὴν παράδοξον φρόνησιν τινῶν Νέων, ὅπου ὁμοιάζουσι κατὰ τὴν ἀρετὴν τοὺς πλέον ἐμπείρους Γέροντας. Εἰς ἐκεῖνον τὸν ἐγαπημένον ἀπὸ τοὺς Θεοὺς τόπον, ὁ δόλος, ἡ βία, ἡ ψευδοκία, αἱ κρίσεις, οἱ πόλεμοι δὲν εἶναι ἐγνωσμένα. Εἰκὴ ἡ Γῆ δὲν ἐβάβη ποτὲ ἀπὸ αἷμα ἀνθρώπινον, καὶ μόλις φαίνεται εἰς αὐτὴν χυνόμενον τὸ τῶν προβάτων. Ὅταν τις διηγῆται εἰς ἐκείνους τοὺς Λαοὺς, τοὺς φθοροποιούς πολέμους, τὰς ταχυτάτας νίκας, τοὺς ἀφανισμοὺς τῶν Βασιλειῶν καὶ ἐπαρχιῶν, ὅπου συμβαίνουσιν εἰς τὰ ἄλλα Γένη, θαυμάζονται μεγάλως. Τί λοιπὸν, λέγουσι, χωρὶς νὰ δειγῇ ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον ἔγαν

τα-

ταχύτατον θάνατον, δὲν εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἱκανῶς θνητοί; Ἡ ζῶη εἶναι ἔτις ὀλιγοχρόνιος, καὶ αὐτοί, φαίνεται, ὅτι τὴν σοχάζονται πολλὰ πολυχρόνιον; Διὰ τῆτο ἐπλάθηνσαν καὶ ζῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τὰ κατακόπτονται ἀναμεταξύ των, καὶ τὰ γίνονται ἀμοιβαίως δυσυχεῖς θυσίαι;

Οἱ Λαοὶ τῆς Βαιτικῆς δὲν ἡμποροῦν τὰ καταλάβωσι, διατὶ θαυμάζονται τόσον μεγάλως οἱ Νικηταί, ὅπου ὑποτάσσουσι τὰ μεγάλα Βασίλεια; Ποία αἴτια εἶναι αὕτη, λέγουσι, τὰ σοχάζεται τὸν ἑαυτὸν τε εὐτυχῇ ἕνας ἄνθρωπος, εἰς τὸ τὰ κυβερνᾷ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους, ἢ κυβέρνησις τῶν ὁποίων εἶναι δυσχερὴς καὶ ἐργάδης, ἐπὶ τὸν γίνεται μὲ ὀρθὸν λόγον, καὶ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς δικαιοσύνης; μὰ διατὶ εὐχαριστεῖται τὰ τοὺς κυβερνᾷ ἀκουσίως; Ἰδιον ἀνδρὲς φρονίμου εἶναι τὰ ὑποφέρει ἀνεξικακῶς τὴν κυβέρνησιν ἑνὸς Λαοῦ ὑπειθεῖς, ὅπῃ οἱ Θεοὶ τῷ ἐνεχείρισαν, ἢ ἐκείνου, ὅπου τὸν παρακαλεῖ τὰ ἦναι ὡς Πατὴρ καὶ Ποιμήν τε. Τὸ τὰ θέλῃ ὅμως τὰ κυβερνᾷ ἐν γένος ἐναντίον τῆς θελήσεώς του εἶναι τὰ θέλῃ τὰ ἦναι ὁ δυσυχέστατος διὰ τὴν σφαλερὰν δόξαν τὰ κρατῇ τοὺς ἀνθρώπους εἰς δουλείαν. Οἱ Νικητὴς εἶναι μία μᾶσις, ὅπου οἱ Θεοὶ θυμωθέντες ἐναντίαν εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἔδωκαν εἰς τὴν γῆν εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ θυμοῦ των, διὰ τὰ ἀφανίσωσι τὰ Βασίλεια, καὶ τὰ ρίψωσι πανταχόθεν τὸν τρόπον, τὴν δυσυχίαν, καὶ τὴν ἀπελπισίαν, κάμνοντες τόσους δέλους, ὅσοι εἶναι ἄνθρωποι ἐλεύθεροι. Ἐνας ἄνθρωπος, ὅπῃ ζητεῖ τὴν δόξαν, δὲν εὐρίσκει ἄραγε κυβερνῶν μὲ φρόνησιν ἐκείνους τοὺς Λαοὺς ὅπου τῷ ἔδόθησαν ἀπὸ τοὺς Θεοὺς ὑπακούοντες.

ροι; Στοχάζεται, ὅτι δὲν δύναται ἄλλῃως τὰ ἀποκτή-
 ση δόξαν, εἰμὴ μὲτ' ἑνὴν βίαν, ἀδικίαν, ὑπερηφάνειαν,
 καὶ τυραννίαν πρὸς τὰ γειτνιάζοντα ἔθνη; Δὲν πρέπει
 νὰ μελετᾷ ποτὲ τὸν πόλεμον δι' ἄλλο, εἰμὴ διὰ τὰ δε-
 φερδεύσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ὑποκειμένων του. Εὐτυ-
 χῆς ἐκεῖνος, ὅπου οὔτε εἶναι δοῦλος, οὔτε ἔχει τρε-
 λὴν ἐπιθυμίαν νὰ καταστήσῃ δούλος τὰς ἄλλους. Ε-
 κείνοι οἱ θαυμάσιοι Νικηταί, ὅπου παρασταίνονται εἰς
 ἡμᾶς μὲ τὴν δόξαν, ὁμοιάζουσι τοὺς χειμάρρους,
 οἱ ὅποιοι χεόμενοι φαίνονται μεγάλοι, μὰ διαφθεύρου-
 σιν ἐκείνας τὰς πεδιάδας, τὰς ὁποίας ἔπρεπε μόνον νὰ
 ποτίζωσιν.

Ἀφ' οὗ ὁ Ἀδόαμος ἐτελείωσε ταύτην τὴν περι-
 γραφὴν τῆς Βαιτικῆς, ὁ Τηλέμαχος λαμβάνων μεγά-
 λην εὐχαρίστησιν τὸν ἐρωτοῦσε διάφορα περίεργα ἐρω-
 τήματα. Αὐτοὶ οἱ Λαοὶ, εἶπε, πίνουν οἶνον; Δὲν
 πολμεύουσιν, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδόαμος, ἐπειδὴ ποτὲ δὲν ἠ-
 ῥέλισαν νὰ κατασκευάσωσιν. Ὅχι δὲ ἔνδειαν σαφιν-
 λῶν, ὥσάν ὅπου καμμία γῆ δὲν γεννᾷ ἐκλεκτότερα,
 ἀλλ' εὐχαριστοῦνται νὰ τρώγῃσι τὰς σαφυλάς, καθὼς
 καὶ τὰ ἄλλα ὀπωρινὰ, καὶ φοβοῦνται τὸν οἶνον, ὡς
 φθορέα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Οἱ οἶνος, λέγουσιν,
 εἶναι ἓνα εἶδος κακοῦ φαρμάκου, καὶ σπέρμα τῆς πα-
 ραφροσύνης, ὅπῃ βάνει τὸν ἄνθρωπον εἰς ἐνθουσιασμόν,
 δὲν τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ζωὴν, ἀλλὰ τὸ λογικόν, μετα-
 λάττων αὐτὸν εἰς ἀναίδητον ζῶν. Οἱ ἄνθρωποι δύναν-
 ται νὰ φυλάξωσι τὴν υἱείαν των καὶ τὴν δύναμιν ἀνευ
 τοῦ οἶνου, τοῦ ὁποῖο ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ φθείρῃ τὰ
 χρυσὰ ἥθη. Εἰ γὰρ ἤθελον νὰ ἰξεύρω, ἀντερώτισεν ὁ
 Τηλέμαχος, ὅποιοι εἶναι οἱ Νόμοι τέτοιο τοῦ ἔθνους,
 κατὰ

κατὰ τοὺς ὁποίους διατάττωσι τὰς ὑπανδρείας; Κάθε ἄνθρωπος, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδάμος, μίαν καὶ μόνην λαμβάνει διὰ γυναῖκα, καὶ εἶναι χρεώσης τῇ ἔχει αὐτήν, ὥς ὅπου ζῇ. Ἡ τιμὴ τῶν ἀνδρῶν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον συ-
νίσταται εἰς τὸ τὰ φυλάξωσι τὴν πρὸς τὰς γυναῖκάς των πίσιν, καθὼς καὶ ἡ τιμὴ τῶν γυναικῶν κρίνεται ἀπὸ τὴν πρὸς τοὺς ἄνδρας των πίσιν, ὅχι τίποτες ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἔθνη. Δὲν ἐσάθη ποτὲ Λαὸς τόσον σώφρων, καὶ τόσον ζηλότυπος τῆς καθαρότητος του. Αἱ γυναῖκες εἶναι εὐμορφαι καὶ κόσμιοι, μὰ ἀπλᾶι, ταπειναί, καὶ κοπιασικαί. Αἱ ὑπανδρεῖαι των εἶναι εἰρηνικαί, εὐτεκενοὶ, καὶ χωρὶς ἔγκλημα κἀνέγκας τῆς καθαρότητος. Φαίνεται, ὅτι ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ εἰς δύο διάφορα σώματα, ἔχουσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ψυχὴν. Διαμοιράζουσιν ἀναμεταξύ των τὰς οἰκιακὰς φροντίδας, ὁ μὲν ἀνὴρ κυβερνᾷ ὅλας τὰς ἐξωτερικὰς υποθέσεις, ἡ δὲ γυνὴ ἐνασχολεῖται εἰς τὰς οἰκιακὰς μερίμνας, διὸ τοῦτο εἶναι σύντροφος τῶν κόπων, καὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἐγεννήθη δι' ἄλλο, εἰμὴ πρὸς παρηγορίαν τοῦ ἀνδρός της. Ἀποκτᾷ τὴν ἀγάπην του, καὶ ἀποκατα-
σταίνει τὴν συντροφίαν των, ὅπως δὲν βαρύνῃ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν ζωὴν των, γλυκυτέραν περισσότερον διὰ τῆς ἐρετῆς της, παρέχῃ διὰ τῆς αἰραιότητός της. Ἡ νηφαλιότης, ἡ μετρίότης καὶ τὰ πλεον καθαρὰ ἦθνη τέτατ' Ἀαῖ, ἀποκατασταίνουσιν αὐτοὺς μακροβίους, καὶ ὕμεις. Εὐ-
ρίσκοντες Γέροντες ἑκατὸν χρόνων, καὶ ἑκατὸν εἴκοσι, ὅπως εἶναι ἀκόμη εὐραστοί.

Μετὰ ταῦτα ἐπρόσδεσεν ὁ Τηλέμαχος * μένει ἀκόμη τὰ μάθω, πῶς ἀποφεύγεται τὸν πόλεμον, μὴ τὰ λοιπὰ πλεσιόχωρα ἔθνη; Ἡ φύσις, εἶπε ὁ Ἀδάμος,

μος,

μος, διεχώρισε τούτο τὸ Βασιλείον ἀπὸ τοιωνάντων ἄλλων Γενῶν ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους διὰ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου διὰ τινων ὑψηλῶν ὀρίων. Περιπλέον τὰ πλησιόχωρα Γένη τοὺς τιμῶσι μεγάλως διὰ τὴν ἀρετὴν των. Πολλάκις οἱ λοιποὶ Λαοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ συμφωνήσωσιν ἀναμεταξύ των, τοὺς ἐζήτησαν κριτὰς τῶν διχονοιῶν των, καὶ ἐμπιστεύθησαν εἰς αὐτοὺς ὡς ἐνέχειρα τοὺς τόπους καὶ τὰς πόλεις, περὶ ὧν ἠμφισβήτουν. Τούτο τὸ φρόνιμον Γένος εἶναι ἔξω ἀπὸ κάθε ὑποψίας, ὡσὰν ὅπου ποτὲ ἀκόμι δὲν ἐβίασε τινὰ διὰ τῶν ὅπλων. Αὐτοὶ γελῶσιν ἀκούοντες, ὅταν τις διηγεῖται εἰς αὐτοὺς, περὶ ἐκείνων τῶν Βασιλείων, ὅπου δὲν δύνανται νὰ καταπαύσωσι τὰς φιλονεικίας καὶ μάχας, αἱ ὁποῖαι ἐγείρονται διὰ τὰ σύνορα τῶν Βασιλείων. Λοιπὸν φοβοῦνται, λέγουσι, διὰ νὰ μὴ λείψῃ ἡ γῆ εἰς τοὺς θνητούς; Πάντοτε θέλει εἶναι περισσοτέρα ἀπὸ ἐκείνην, ὅπου δύνανται νὰ γεωργήσωσιν. Ἐὼς ὅπου ἡ γῆ εἶναι ἐλεύθερος, δὲν φροντίζομεν νὰ τὴν διαφινδεύσωμεν ἐναντίων ἐκείνων τῶν γειτόνων, ὅπου θέλουσι νὰ τὴν κυριεύσωσι. Πρὸς τούτοις, δὲν εὐρίσκεται εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Βαιτικῆς ὑψηλοφροσύνη, ἔπαρσις, ἀπιστία, ἡ ἐπιθυμία εἰς τὸ νὰ αὐλήσωσι τὴν ἐξουσίαν των. Ἐντεῦθεν προέρχεται, ὅτι οἱ πλησιόχωροὶ των δὲν φοβοῦνται κανένα πρᾶγμα ἐνάντιον ἀπὸ ἑνα τοιοῦτον Λαόν, οὔτε ἐλπίζωσιν, ὅτι θέλει δυνηθῶσί ποτε νὰ τὸν φοβίσωσι, διὰ τοῦτο δὲ τὸν ταραττοῦσιν. Αὐτοὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ δεχθῶσι τὸν θάνατον, ἢ νὰ ἀφίσωσι τὸν πατρίδα των, πᾶρεξ νὰ δουλωθῶσι καὶ διὰ τῆτο τότος εἶναι δύσκολον νὰ τὰς ὑποδουλώσωσιν, ὅσον εἶναι μισήτῳ

σητὸν εἰς ἐκείνους νὰ ὑποτάξωσιν ἄλλους. Αὐτὰ εἶναι τὰ αἰτία, διὰ τῶν ὁποίων φυλάττεται μία ἀμοιβαία καὶ γενήνιος εἰρήνη ἀναμεταξὺ εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὰ γειτονίζοντα Γένη.

Ὁ Ἀδόαμος τελευταῖον ἐτελείωσε ταύτην τὴν διήγησιν, θέλων νὰ διηγηθῇ τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ φοίνικες ἄρχισαν νὰ πραγματεύονται εἰς τὴν Βαιτικὴν. Αὐτὸς ὁ Λαὸς, ἔλεγεν, ἐθαύμασεν ἀφ' οὗ ἶδεν ἀνθρώπους ξένους διαπερῶντας τὴν θάλασσαν νὰ φθάσωσιν εἰς αὐτὰς, ἀπὸ τόσο μακρυνὸν τόπον. Ἐσυχώρησαν εἰς ἡμᾶς, νὰ κτίσωμεν πόλιν εἰς τὴν Νῆσον καλουμένην Γάδαιρα, μᾶς ἐδέχθησαν μὲ μεγάλην φιλοφροσύνην, καὶ μᾶς ἔδωκαν μέρος ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα, ὅπου ἐξουσίαζον, χωρὶς νὰ δεχθῶσι τὴν πληρωμὴν, ὅπου τοὺς ἐπροσφέραμεν. Μᾶς ἐπεμφαν πλῆσιον δῶρον ὅλα ἐκεῖνα τὰ μαλῖα, ὅπου ἔμενον περιττὰ μετὰ τὴν χρείαν των. Ἐχουσι πρὸς ἔπαινον διὰ νὰ χαρίζωσιν εἰς τοὺς ξένους τὸ περιττὸν των. Πρὸς τέτοις, μὲ μεγάλην των εὐχαρίστησιν παρεχώρησαν εἰς ἡμᾶς τὰ Μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ὅπου εἶχον, ὡς ὄντα εἰς αὐτοὺς παντάπασιν ἀνωφελῆ. Ἐσοχάζοντο, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν φρόνιμοι ζητοῦντες μὲ τόσο κόπον εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς ἐκεῖνο, ὅπου δὲν δύναται νὰ τοὺς καταστήσῃ νὰ ζῶσι μακαρίως, καὶ μὴ μίαν ἀπλυσάτην τερπνότητα. Μὴν σκάπτε τόσο βαθέως τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς, ἔλεγον εἰς ἡμᾶς, εὐχαριστηθεῖτε μόνον νὰ τὴν γεωργήτε. Αὕτη ὡς καλὴ τροφὸς θέλει δώσει εἰς ἑσᾶς διὰ τῆς Γεωργικῆς ἀληθῆς πλούτη, ὅπου νὰ σᾶς θρέψωσι, καὶ οὕτω θέλετε συναθροίσαι καρποὺς πολὺ τιμιωτέρους ἀπὸ τὸ χρυσίον καὶ

καὶ τὸ ἀργύριον. Ἐπειδὴ ἡ ἀπληστος ἐπιθυμία τῶν ἀνθρώπων δὲν θέλει διὰ ἄλλο τὸ χρυσίον, ἢ τὸ ἀργύριον, εἰμὴ διὰ τὰ ἀγοράσῃ τὰς τροφάς, ὅπου διαφυλάττωσι τὴν ζωὴν των.

Ἡθέλησαμεν πολλάκις τὰ τοὺς διδάξωμεν τὴν Ναυτικήν, καὶ τοὺς ἐπαραινῆσαμεν νὰ πέμψωσιν εἰς τὴν Φοινίκην τοὺς Νέους των πρὸς ἀκριβὴ μάθησιν ταύτης τῆς τέχνης, μὰ ποτὲ δὲ ἐσυγχώρησαν διὰ τὰ μάθωσιν τὰ παῖδιά των νὰ ζῶσιν, ὡς ἡμεῖς. Τί; ἔλεγον, θέλει συνεθίσωσιν ἔπειτα νὰ ἔχωσι χρεῖαν ὅλων ἐκείνων τῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια ἐσὶς κατ' οὐδένα τρόπον δύνασθε νὰ ὑπερβῆτε; Εἰς αὐτὰ ἤθελεν ἀποβλέψωσιν, εἰς αὐτὰ ἤθελε δοθῶσιν ὀλικῶς διὰ τὰ ἀποκτήσωσιν ἀμελῶντες τὴν ἀρετὴν, καὶ ἤθελον γένη ὅμοιοι μὲ ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος ἔχων καλὸς πόδας, καὶ ἀμελῶν τὴν τάξιν τοῦ βαδίσματος, συνεθίζει τελευταῖον διὰ τὰ φέρεται βασαντὸς ὑπ' ἄλλων, ὡς ἕνας ἀσθενής. Αὐτοὶ θαυμάζονται μεγάλως τὴν τέχνην τῆς Ναυτικῆς, τὴν σοχάζονται ὅμως κατὰ πολλὰ βλαβεράν. Ἀνίστας ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, λέγουσιν αὐτοὶ, ἔχουσι πρὸς αὐτάρκειαν εἰς τὸν τόπον των τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, διατὶ τρέχουσι ζητοῦντες εἰς ἄλλα μέρη; δὲν τοὺς φθάσει ἐκεῖνο, ὅπ᾽ ἐκ φύσεως εἶναι ἱκανὸν διὰ τὴν ζωὴν των; Εἶναι ἄξιον εἰς αὐτοὺς τὸ ναυάγιον, ἐπειδὴ διὰ χορτάσωσι τὴν ἀπλησὴν των φιλαργυρίαν, ζητοῦσιν ἀνάμεισα εἰς τὰς παραχὰς τῆς θαλάσσης τὸν θάνατον. Ὁ Τηλέμαχος εἶχε μεγάλην εὐχαρίστησιν ἀκούων αὐτὴν τὴν διήγησιν τοῦ Ἀδάμου, καὶ ἔχαιρε, ὅτι ἦτον ἀκόμι εἰς τὸν Κόσμον ἕνας Λαὸς τοιοῦτος, ὅπου ἀκολουθεῖ τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν τῆς φύσεως

φύσεως ἔφθασεν εἰς τόσῃν φρόνησιν καὶ εὐτυχίαν. Ὡ!
 πόσον, ἔλεγεν, αὐτὰ τὰ ἥδη εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὰ
 μάταια καὶ ὑπερήφανα ἐκείνων τῶν Λαῶν, τὰς ὁποίους
 ἡμεῖς σοχαζόμεθα σοφωτάτους. Ἡμεῖς τοσῶτον ἐσμὲν
 διεφθαρμένοι ἀπὸ τὴν κακὴν συνήθειαν, ὅπῃ μόλις πι-
 σεύομεν, ὅτι αὐτὴ ἡ φυσικὴ ἀπλότης, γὰρ ἦναι ἀληθής.
 Ἡμεῖς ὑπολαμβάνομεν τὰ ἥδη τέτων τῶν Λαῶν, ὡς
 ἓνα εὐμορφον μῦθον, καὶ αὐτοὶ πρέπει γὰρ ἐννοῶσι τὴν
 ἐδικήν μας ζωὴν, ὡς ἓνα ὄνειρον τερατώδες.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δεχτὸς θεοῖς τε καὶ βροτοῖς αἰεὶ πέλει
 τῆς Σαρροσίρνης ὁ ξυρήθης καὶ λίτρης.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝΝΑΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΥ.

Η Ἀφροδίτη ἐμμενῶς ὀργιζομένη κατὰ τοῦ Τηλεμά-
 χου ζητεῖ παρὰ τοῦ Διὸς τὸν ἀφανισμόν του, Ἀλλ' ὁ
 Πατὴρ τῶν Θεῶν ἐπιφέρει, ὅτι αἱ Μοῖραι δὲν συγχω-
 ρᾶσι νὰ ἀφανισθῇ. Τότε ἡ Θεὰ ἀπέρχεται πρὸς τὸν
 Ποσειδῶνα διὰ νὰ συμφωνήσῃ μετ' αὐτὰ τὰς τράπους,
 διὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν Ἰθάκην, ὅπερ ὁ Ἀ-
 δάμος τὸν ὑπὴγάινε. Πέμπει ἔπειτα ὁ Ποσειδῶν μίαν
 ἀπατηλὴν θεότητα διὰ νὰ ἀπατήσῃ τὸν Ναύκληρον Ἀ-
 θάμαντα, ὁ ὁποῖος νομίζων, ὅτι ἔφθασεν εἰς Ἰθάκην,
 ἐμβαίνει μὲ ἱστία φυσκωμένα εἰς τὸν λιμένα τῶν Σελε-
 νίων. Ὁ Βασιλεὺς Ἰδομενεὺς τοὺς δέχεται μὲ μεγά-
 λην φιλανθρωπίαν εἰς τὴν νεοσικοδομημένην Πόλιν τοῦ,
 ὅπερ ἠτοίμαζε μίαν θυσίαν πρὸς τὸν Δία, διὰ τὴν εὐ-
 τυχήν ἐκβασιν ἐνὸς πολέμου κατὰ τῶν Μαρδουρίων. Ὁ
 Γεροθύτης Ἀντιφάνης θεωρήσας τὰ ἔγκατα τὰ σφαγία,
 χρησμοῦδεῖ εἰς τὸν Ἰδομενεά χρηστὰς ἐλπίδας, καὶ τῷ
 δίδει νὰ καταλάβῃ, ὅτι διὰ αὐτὴν τὴν τύχην εἶναι
 χρεώτης εἰς αὐτὰς τὰς δυνάμεις.

Τῶν

Τῶν Συμβάντων τοῦ Τηλεμάχου
Γίου τοῦ Οὔδυσσέως,

BIBLION ENNATON.

ΣΥνομιλοῦντες οὕτως ὁ Ἀδάμος καὶ ὁ Τηλέμαχος, καὶ μὴν ἐνθυμούμενοι τὰ κοιμηθῶσιν, οὔτε κατανοῶντες, ὅτι ἦτον Μεσσονύκτιον, μία Θεότης ἐναντία καὶ ἀπατηλὴ τοὺς ἐμάκρυνεν ἀπὸ τὴν Ἰθάκην, τὴν ὁποίαν Νῆσον ὁ Ναύκληρός των Ἀχαμάντης ματαίως ἐζήτει. Ὁ Ποσειδῶν ἀγκαλὰ καὶ βοηθὸς τῶν Φοινίκων, μὴ ὅλον τοῦτο δὲν ἠδύετο τὰ ὑποφέρει βλέπων τὸν Τηλέμαχον, ὅπου διεφυλάχθη ἀπὸ τὴν τρικυμίαν, ἡ ὁποία εἶχε τὸν ῥίψῃ εἰς τοὺς σκοπέλους τῆς Νῆσσεως τῆς Καλυφούς. Ἡ Ἀφροδίτη ἦτον ἀκόμι περισσότερον θυμωμένη βλέπουσα αὐτὸν τὸν Νέον ὅτι ἐφριάμβευεν, ἀφ' οὗ ἐνίκησε τὸν Ἑρῶτα καὶ ὅλας τὰς δολεράς ἐπαγωγάς του. Διὰ τοῦτο θυμωθεῖσα, ἀπὸ τὴν θλίψιν της, ἄφησε τὴν Κυθήρην, τὴν Πάφον, τὴν Ἰθαλίαν, καὶ ὅλας τὰς λαμπροτάτας τιμὰς της, ὅπου γίνονται εἰς τὴν Νῆσον τῆς Κύπρου, ἐπεὶ δὲ δὲν ἠδύετο πλέον τὰ εὐρίσκειται εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους, ὅπου ὁ Τηλέμαχος κατεφρόνησε τὴν δύναμίν της, Ἀνέβη λοιπὸν εἰς τὸν Οὐρανὸν, ὅπου οἱ Θεοὶ ἦσαν συνιθρεισμένοι πλησίον εἰς τὸν θρόνον τοῦ Διός. Ἐκεῖθεν αὐτοὶ βλέπουσι τοὺς ἀσέρας, ὅπου περιτρέφονται ὑποκάτωθεν τῶν ποδῶν των. Βλέπουσι τὴν Σφαίραν τῆς γῆς ὡς ἓνα μικρὸν σπορὸν λάσπης, καὶ τὰ ἀπέραντα διαστήματα τῶν θαλασσῶν φαίνονται εἰς αὐτοὺς

τούς ὡσὺν μικραὶ σαλαγματιαὶ ὕδατος, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὁ μικρὸς λόφος τῆς λάσπης εἶναι ὀλίγον βεβρεγμένος. Τὰ μεγαλότερα Βασίλεια φαίνονται ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν των ὡς μικρὰ ἄμμος, ἡ ὁποία σκεπάζει τὴν ἐπιφάνειαν ταύτης τῆς λάσπης. Τὰ ἄπειρα πλήθη τῶν Λαῶν, καὶ τὰ ἀναρίθμητα καὶ ἀνδρείοτατα στρατεύματα φαίνονται ὡς μύρμηκες, οἱ ὁποῖοι ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὸν λόφον τῆς λάσπης, μάχονται διὰ ἓνα φύλλον χόρτου. Γελῶσιν οἱ Θεοὶ διὰ τὰς πλέον μεγάλας μας ὑποθέσεις, καὶ φαίνονται εἰς αὐτοὺς νηπίων παίγνια ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ὅπως ἐροχλεῖσι τοὺς ἀδυνάτους. Ὅλα ἐκεῖνα, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζουσι μεγαλειότητα, δόξαν, καὶ δύναμιν, φαίνονται εἰς ἐκείνας τοὺς ὑψίστους Θεοὺς δυσυχία καὶ ἀδυναμία.

Εἰς ἐκείνην τὴν ὑψηλοτάτην κατοικίαν τὴν τόσο μακρὰν ἀπὸ τὴν γῆν, ὁ Ζεὺς ἔβησε τὸν ἀκίνητον καὶ αἰώνιον του θρόνον. Ἡ ἐξύτης τῶν ὀφθαλμῶν του διαπερᾷ τὰς ἀβύσσους, καὶ βλέπει τὰ πλέον ἀπὸ κρυφὰ τῆς καρδίας. Ἡ γλυκεῖα καὶ γαλήνη θεωρία του χύνει εἰς ὅλον τὸν Κόσμον τὴν εἰρήνην καὶ τὴν χαρὰν· καὶ τὴναντίον, ὅταν κινεῖ τὴν κόρην του, ταραττεῖ τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν. Οἱ ἴδιοι Θεοὶ τιθαμβισμένοι ἀπὸ τὰς λαμπρὰς ἀκτῖνας τῆς μεγαλοπρεποῦς του δόξης, τρέμουσι καὶ δὲν τολμοῦσι νὰ πλησιάσωσιν. Ὅλοι οἱ Οὐράνιοι Θεοὶ τότε παρίσταντο δεξιόθεν, ὅποτεν ἡ Ἀφροδίτη ἐφάνη ἔμπροσθεν του ἐσελισμένη μὲ ὅλας τὰς γλυκυτάτας χάριτας, διὰ τῶν ὁποίων διακρίνεται τῶν ἄλλων. Τὸ κυματῶδες τῆς ἐνδύμα ἔλαμπε πλέον, παρὰ ὅλα τὰ χρώματα,

τα, δι' ὧν κοσμεῖται ἡ Ἰρίς (α) εἰς τὴν μέσῃ τῶν σπασ-
τειῶν νεφῶν, ὁπότεν ἔρχεται ὑπόσχημένη κατὰ παυ-
σιν τῶν ἀνεμοταραχῶν, καὶ μὲνύουσα εἰς τοὺς πεφοβι-
σμένους ἀνθρώπους τὴν ἔλευσιν τῆς γαλήνης. Τὸ ἔν-
δυμά της ἦτον ἐζωσμένον μὲ ἐκείνην τὴν περίφημον ζώ-
ην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαίνοντο αἱ θεῖαι χάριτες, καὶ
τὰ ὠραῖά της μαλὶά ἦσαν μὲ μίαν πλεξίδα χρυσοῦν
ὀπίθεν δεδεμένα μὲ ἀπλότητά. Ὅλοι οἱ Θεοὶ ἔμει-
νον τεθαμβησμένοι ἀπὸ τὴν ὠραιότητά της, ὥσάν τὰ
μὴν εἶχον τὴν ἰδῆ ποτε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐσκοτί-
θισαν, καθὼς σκοτίζονται εἰ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνθρώ-
πων, ὁπότεν, μὲ τὸ πυλυχρόνιον μέγεθος τῆς νυκτός,
αὐγάζονται ἀπὸ τὰς Ἡλιακὰς ἀκτῖνας. Ἐθεωρήθισαν
αὐτοὶ ἀναμεταξύ των μὲ θάμβος, καὶ ἔσρεφον πάντοτε
τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν Ἀφροδίτην. Ἐκατάλαβον
ἄμως, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν βεβεργημένοι ἀπὸ δά-
κρυα, καὶ ὅτι μία πικρὰ θλίψις καθ' ὑπερβολὴν ἐφαί-
νετο εἰς τὸ πρόσωπόν της.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀφροδίτη ἐπλησίαζε πρὸς τὸν θρό-
νον τοῦ Διὸς μὲ ἓνα βάδισμα γλυκὺ καὶ ἐλαφρὸν, ὥ-
σάν τὸ ἵπταμα ἐνὸς πτηνοῦ, ἐπὶ διακόπτει τὸ ἄπει-
ρον

(α) Ἡ Ἰρίς ἦν θυγάτηρ τῆ Θεοῦμαντος καὶ τῆς Ε-
λίκτης, ἀδελφὴ τῶν Ἀρπειῶν, δούλη καὶ μνηστρία τῆς
Ἥρας καθὼς ὁ Ἑρμῆς τῆ Διός. Ἡ ὑπεργία ταύτης
ἦν, τὸ καὶ διαλύει τὰς ψυχὰς τῶν Γυναικῶν (ὡς ὁ Ἑρ-
μῆς τὰς τῶν Ἄνδρῶν) ἀπὸ τὸν δεσμόν τῆ σώματος,
καθὼς φαίνεται εἰς τὴν Διδῶ παρὰ Βιργιλίῳ (Αἰν. 4).
Φυσικῶς μέντοι ἡ Ἰρίς, ἐς τὴν πάθος περὶ τὸν αἶρα ἐξ
ἡλιακῶν ἀκτῖνων τὴν αἰτίαν ἔχουσα, ὑγρῶ νύφει ἐμφαι-
νομένη πρὸ καὶ ἑσπέρας, ὑδὲ ποτε δὲ Μεσημβρίας.

ρὸν διάστημα τοῦ ἁέρος. Τὴν ἐθεώρῃσεν αὐτὸς μὲ ἰλα-
ρότητα, ἔδειξεν ἕνα γλυκὺν γέλωτα, καὶ ἐγειρόμενος
τὴν ἐνυγκάλισθη. Ἀγαπήτῃ μου θυγάτηρ, εἶπεν εἰς
αὐτὴν, ποία εἶναι ἡ θλίψις σου; δὲν δύναμαι νὰ βλέ-
πω τὰ δάκρυά σου χωρὶς νὰ εὐσπλαγχνισθῶ. Μὴ φο-
βηθῇς νὰ μοὶ φανερώσῃς τὴν καρδίαν σου, ἐπεὶδὴ σοὶ
εἶναι γνωστὴ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ προθυμία μου εἰς τὸ νὰ σὶ
εὐχαρισήσω.

Εἶναι δυνατόν, ὦ Πάτερ τῶν Θεῶν καὶ ἀνθρώ-
πων, ἀπεκρίθη ἡ Ἀφροδίτη μὲ φανὴν γλυκεῖαν μὰ
διακεκομμένην ἀπὸ βαθέους ἀναστεναγμούς, Σὺ ὅπου
γινώσκεις τὰ πάντα, νὰ ἀγνοῇς τὴν αἰτίαν τῆς λύ-
πης μου; Ἡ Ἀθηνᾶ δὲν νύχαρισήθη νὰ καταδαφίσῃ
ἐκ θεμελίων τὴν περίφημον Πόλιν τῆς Τρωάδος, ὅ-
που ἐγὼ διεφένδευον, καὶ νὰ ἐκδικηθῇ ἀπὸ τὸν Πά-
ριδα, ὅπου προετίμησε τὸν ἐδικὴν με ἀραιότητα ἀπὸ
τὴν ἐδικήν της, ἀλλὰ περιπλέον ὁδηγεῖ εἰς ὅλους τῆς
τόπους τὸν Υἱὸν τοῦ Ὀδυσσεύς ἐκείνου τοῦ σκληροῦ ἀ-
φανιστοῦ τῆς Τρωάδος. Ἡ Ἀθηνᾶ συνοδεύει τὸν Τηλέ-
μαχον, διὰ τὸ ὅποιον δὲν εἶναι παρούσα, ἔδω εἰς τὴν
σύναξιν τῶν ἄλλων Θεῶν. Ἐφῆμεν αὐτὴ αὐτὸν τὸν αὐ-
θάδη Νέον εἰς τὴν Νῆσον τῆς Κύπρου διὰ νὰ μὲ ἀτι-
μάσῃ. Κατεφρόνησεν αὐτὸς τὴν δύναμίτμου, δὲν ἤξιώ-
σε νὰ καύσῃ ὀλίγον θυμίαμα εἰς τοὺς Βωμοὺς μου.
Ἐδείξε μῖσος κατὰ τῶν ἐορτῶν μου, αἱ ὅποιαι ἐκεῖ
γίνονται πρὸς τιμὴν μου, καὶ ἀπέκλεισε τὴν καρδίαν τε
εἰς ὅλας μου τὰς ἡδοάς. Ματαίως ὁ Ποσειδῶν, παρα-
κινηθεὶς ἀπὸ τὰς δεήσεις μου, ἐτάραξε τὴν θάλασσαν
διὰ νὰ τὸν παιδεύσῃ, καὶ ἐκίνησε κατ' αὐτοῦ τοὺς ἐ-
ναντίους ἀνέμους. Ὁ Τηλέμαχος ἐρριμμένος ἀπὸ ἕνα

φοβερὸν ναυάγιον εἰς τὴν Νῆσον τῆς Καλυφούς ἐθριάμβευσεν ἐναντίον τοῦ ἰδίου Εὔρωτος, ὅπου ἐγὼ ἐκεῖ ἀπέστειλα τὰ καταμαλάξῃ τὴν καρδίαν του. Οὔτε ἡ Νεότης, ἔτε τὰ θέλγητρα τῆς Καλυφούς καὶ τῶν Νυμφῶν της, ἔτε τὰ πεπυρωμένα τοῦ Εὔρωτος βέλη, ἠδυνήθησαν νὰ νικήσωσι τὰ τεχνάσματα τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπως τὸν ὑπερασπίζεται. Αὐτὴ τὸν εὐγαλεν ἀπὸ ταύτην τὴν Νῆσον, ἐγὼ ἔμεινα ἡττησμένη, καὶ ἐν βρέφος ἐθριάμβευσε κατ' ἐμῶ.

Ὁ Ζεὺς τότε διὰ τὰ τὴν παρηγορήσῃ εἶπεν εἰς αὐτὴν, εἶναι ἀληθές, ὦ θυγάτηρ μου, ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ὑπερασπίζεται τὴν καρδίαν τοῦ Τηλεμάχου ἐναντίον εἰς τὰ βέλη τοῦ Τυφώου, καὶ τῷ ἐτοιμάζει μίαν δόξαν, ὅπου ἄλλος νέος ποτὲ δὲν ἠξιώθη. Λυπούμαι, ὅπου αὐτὸς κατεφρόνησε τοὺς Βωμούς σε, μὰ δὲν δύναμαι νὰ τὸν ὑποτάξω εἰς τὴν δύναμίν σου. Εὐχαριστοῦμαι ὅμως διὰ τὴν ἀγάπην σου, νὰ πλανᾶται ἀκόμι εἰς τὴν Θάλασσαν, καὶ εἰς τὴν γῆν, νὰ ζῇ μακρὰν ἀπὸ τὴν Πατρίδα του ὑποκείμενος εἰς διαφόρους συμφορὰς καὶ κινδύνους. Μὰ αἱ Μοῖραι δὲν συγχωροῦν διὰ τὰ ἀποθάνῃ, ἔτε ἡ ἀρετὴ του νὰ νικηθῇ ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἡδονάς, διὰ τῶν ὁποίων νικῶνται ἀπὸ ἐσᾶς οἱ ἄνθρωποι. Παρηγορήσῃ λοιπὸν, ὦ θυγάτηρ μου, καὶ εὐχαρισήσου νὰ ἔχῃς διὰ ὑπηκόους τόσους ἄλλους Ἕλληνας, καὶ τόσους Θεούς. Λέγων αὐτὰ πρὸς τὴν Ἀφροδίτην ἐμειδίασε χαριέντως μὲ μεγαλειότητα. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του μία ἀκτὴν φωτὸς παρομοίᾳ μὲ τὰς πλέον διαπερασινὰς ἀστραπὰς, καὶ ἀσπασθεῖς τὴν Ἀφροδίτην μὲ φίλτρον, διέσπειρεν εἰς ὅλον τὸν Οὐρανὸν εὐαδίας Ἀμβροσίας. Ἡ Θεὰ ἐ-

εἰδέχθῃ μετ' εὐχαριστίας μεγάλης αὐτὴν τὴν ἀγάπην τοῦ ὑπερτάτου τῶν Θεῶν. Τὰ δάκρυα, καὶ ἡ θλίψις τῆς δὲν τὴν ἐμπόδιζαν ὁποῦ νὰ μὴν δείξῃ εἰς τὸ πρόσωπον τὴν χαρὰν τῆς, καὶ διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἐντροπὴν καὶ τὸ ἐρύθημα τῶν παρειῶν τῆς, ἐκατέβασε τὸ κάλυμμα τῆς. Ὅλη ἡ συνάθροισις τῶν Θεῶν ἐπῆνεσε τοὺς λόγους τοῦ Διὸς, καὶ ἡ Ἀφροδίτῃ αὐτίκα ὑπῆγε νὰ εὕρῃ τὸν Ποσειδῶνα, διὰ νὰ συμφωνήσῃ μετ' αὐτοῦ τοὺς τρόπους πρὸς ἀντεκδύνησιν τοῦ Τηλέμαχου.

Ἐδινγύθῃ εἰς αὐτὸν ἐκεῖνο, ὁποῦ ὁ Ζεὺς τῇ εἶπεν· Ἐγὼ ἔξευρον, ἀπεκρίθῃ ὁ Ποσειδῶν, τὴν ἀμετάτρεπτον διάταξιν τῆς Μοίρας, μὰ ἐὰν καὶ δὲν δύναμεθα νὰ καταβυθίσωμεν εἰς τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης τὸν Τηλέμαχον, ἅς μὴν ἀφήσωμεν κἀνένα πρᾶγμα διὰ νὰ τὸν κάμωμεν δυσυχὴ, καὶ νὰ μακρύνωμεν τὴν ἐπιστροφὴν του πρὸς τὴν Πατρίδα του· Ἐγὼ δὲ δύναμαι νὰ βυθίσω τὸ Φοινίκιον πλοῖον εἰς τὸ ὅποῖον αὐτὸς εὐρίσκεται· Ἀγαπῶ μεγάλως τοὺς Φοίνικας, αὐτοὶ εἶναι Λαὸς μου, ὅτε εἶναι Γένος ἄλλο εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ὁποῦ νὰ συντρέχῃ τόσον εἰς τὸ Βασίλειόν μου, ὅσον αὐτό· Δι' αὐτῶν ἡ Θάλασσα ἔγινεν ὁ δεσμός τῆς ἐταιρείας ὅλων τῶν Λαῶν, αὐτοὶ θυσιάζουσιν ἐπάνω τῶν Βωμῶν μου ἀπίρους θυσίας· Εἶναι δίκαιοι, πισοὶ, φρόνιμοι, φιλόποιοι, καὶ φέρουσι μετ' ἑαυτῶν πανταχόθεν τὸ ἱκανόν καὶ πλῆρες· Ὅχι, ὅχι! δὲν συγχωρῶ, ὦ Θεῶν, νὰ νευαγῇσῃ ἐν ἀπὸ τὰ πλοῖά των, θέλω ὁμως ἐνεργήσῃ διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ Ναύκληρος ἀπὸ τὴν εὐθείαν ὁδὸν, καὶ νὰ μακρύνῃ ἀπὸ τὴν Ἰθάκην, πρὸς τὴν ὁποίαν πλέει· Ἡ Ἀφρο-

δίτη εὐχαριστηθεῖσα εἰς τοῦτο καὶ ἐμβαῖσα εἰς τὴν πτερωτὴν τῆς ἁμαξάν, ἐπέσρεψεν εἰς τοὺς ἀνδρῶνους λεμῶνας τῆς Ἰθαλίας, ὅπου αἱ χάριτες, οἱ γέλωτες, καὶ αἱ παιδιαὶ ἔδειξαν μεγάλην χαρὰν ἀφ' οὗ τὴν ἴδον, καὶ ἐχόρευσαν περὶ αὐτὴν ἐπάνω εἰς τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια πληροῦσιν εὐωδίας ἐκείνην τὴν εὐφρόσυτον κατοικίαν.

Οἱ Προειδῶν εὐθὺς ἐπεμψε μίαν Θεότιτα πλάιον ὁμοίαν μὲ τὰ Οὐείρατα, αὐτὰ ὅμως πλανοῦν μόνον ἐκείνους ὅπου κοιμοῦνται, μὰ αὐτὴ ἡ Θεότης μαγεύει τὰς αἰσθήσεις τῶν ἀνθρώπων, ὅταν εἶναι ἔξυπνοι. Αὐτὸς ὁ κακοποιὸς Θεὸς περιτριγυρισμένος ἀπὸ ἑνα ἀναρίθμητον πλῆθος ἀπὸ ψεύματα πτερωτὰ, ὅπου περὶ αὐτὸν ἵπτανται, ἦλθε καὶ διέχυσε ἕνα γλαύκωμα, δηλ. μίαν τοτίαν λεπτὴν καὶ μαγευμένην εἰς τὰς ὀφθαλμοὺς τῷ Ναυκλήρου Ἀθάμαντος, ὁ ὁποῖος ἐσχάζετο μὲ ἐπιμίλειαν τὴν λαμπρότητα τῆς Σελήνης, τὴν κίνησιν τῶν Ἀστέρων καὶ τὸν αἰγιαλὸν τῆς Ἰθάκης, τῆς ὁποίας τὰ δύσβατα ὄρη ἐβλεπε τότε πολλὰ πλησίον. Εἰς ἐκείνην τὴν στιγμήν οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν τῷ ἐδείκνυν ἀληθές τι· τῷ ἐφαίνετο ἄλλος Οὐρανὸς, καὶ ὅτι οἱ Ἀστέρες μεταλάττοντες τὸν δρόμον των ἐκιννοῦντο εἰς τὰ ὀπισθεν. Εἰφαίνετο, ὅτι ὅλος ὁ Οὐρανὸς ἐκινεῖτο μὲ νέους νόμους, ὅτι ἠλλάχθη ἡ ἰδίᾳ γῇ, καὶ μία σφαλερὰ Ἰθάκη ἐπαρασάινετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ τὰ τὸν ἀπατήσῃ, ἐν ᾧ ἐμάκρυνεν ἀπὸ τὴν ἀληθινήν. Ὅσον πλέον ὁ Ἀθάμας ἐπλησίαζεν εἰς τὴν πλάνον εἰκόνα τῆς ἀκροθαλασσίας, τόσοι περισσότερον ἡ εἰκόνα ἐκείνη ἐφευγεν ἀπὸ αὐτόν, καὶ αὐτὸς δὲν ἵξυρε τί νὰ πισεύσῃ δι' αὐτὴν τὴν φυγὴν.

Εἰς

Ενίοτε τῷ ἐφαίνετο, ὅτι ἤκουεν ἐκείνην τὴν ταραχὴν, ὅπου συνειδίξει νὰ γίνηται εἰς τοὺς Λιμένας, καὶ ἐτοιμάζετο κατὰ τὴν προσαγὴν ὅπου ἔλαβε, νὰ προσπορίσῃ τὸ πλοῖον κρυφίως εἰς μίαν μικρὰν Νῆσον, ἥτις εἶναι πλησίον εἰς τὴν Ἰθάκην, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ νέου Τηλεμάχου ἀπὸ τοὺς ἐρασὰς τῆς Πηνελόπης, ὅπου ἦσαν συμφωνημένοι κατ' αὐτοῦ. Ἀλλοτε ἐφοβέτο τοὺς μεγάλους σκοπέλους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι περιεζωσμένον ὅλον ἐκεῖνο τὸ παραθαλάσσιον, καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουε τὸν φοβερὸν μουγγισμὸν τῶν κυμάτων, τὰ ὅποια ἐσχίζοντο εἰς ἐκείνας τὰς ραχίας πέτρας. Ἐπειτα εὐθὺς ἔβλεπεν, ὅτι ἡ γῆ ἐφαίνετο μακρὰν, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μέγαλον διάστημα τὰ ὄρη ἐφαίνοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ὡς μικρὰ νέφαλα, τὰ ὅποια πολλάκις πρὸς τὴν Δύσιν τοῦ Ἡλίου σκοτίζουσι τὸν ὀρίζοντα.

Οὕτως ὁ Ἀθάμας ἦτον ἐκστατικὸς καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ πλάνη Θεοῦ, ἐμάγευσε τὰς ὀφθαλμούς του, ὅπου τὸν ἔκαμνε νὰ δοκιμάζῃ μίαν ἐναντιότητα, ἐπὶ ἧς τότε δὲν εἶχε γνωρίσῃ. ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀναγκασμένον νὰ πισύσῃ, ὅτι δὲν ἦτον ἔξυπνος, καὶ ὅτι ἐπλανᾶτο ἀπὸ μίαν πλάνην τινὸς ἐνυπνίου. Εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν ὁ Ποσειδῶν ἐπρόσαξε τὸν Ἀνατολικὸν ἄνεμον νὰ πνεύσῃ διὰ νὰ ὠθήσῃ τὸ πλοῖον εἰς τῆς Ἐσπερίας τὰ ἀκροθαλάσσια. Ὁ ἄνεμος ὑπακούσας ἔπνευσεν μὲ τὴν ὀρμὴν, ὅπου ἔφερε τὸ πλοῖον ταχέως εἰς τὴν παραθαλασσίαν, ὅπου τῷ ἐσήμανεν ὁ Ποσειδῶν. Ἐν τούτοις ἄρχισεν ἡ Ἥω νὰ προμηνύῃ τὴν ἡμέραν, καὶ οἱ Ἀΐερες φοβούμενοι τὰς ἀκτῖνας τοῦ Ἡλίου, ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ κρύψωσι τὴν σκοτεινὴν των

λαμπρότητα εἰς τὴν θάλασσαν, ὅταν ὁ Ναύκληρος ἐφώ-
 ταξε· Τέλος πάντων δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἀμφιβάλ-
 λω, αὐτὴ εἶναι ἡ Νῆσος τῆς Ἰθάκης, καὶ ἡμεῖς ἐσμέν
 τόσον πλησίον, ὅπου ὀλίγον μᾶς λείπει διὰ νὰ φθά-
 σωμεν· Χαῖρε, ὦ Τηλέμαχε, εἰς διάστημα μιᾶς ὥρας
 θέλεις ἰδῆ τὴν Πηνελόπην, καὶ τάχα νὰ εὕρῃς τὸν Ὀ-
 δυσσεύα νεώσι ὑφωμένον εἰς τὸν θρόνον του;

Εἰς αὐτὴν τὴν βοήν ὁ Τηλέμαχος, ὅπου ἦτον ἀκίνη-
 τος ἐπειδὴ ἐκυρεύετο ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἐξυπνᾷ, ἐγεί-
 ρεται, ἀναβαίνει εἰς τὸ πηδάλιον, ἀγκαλιζέται τὸν
 Ναύκληρον, καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ὅχι ἀκόμι καλῶς
 ἀνεωγμένους θεωρεῖ προσεκτικῶς τὴν πλησιεσέραν ἀκρο-
 θαλασσίαν, καὶ μὴ ἰδὼν τὰ παραθαλάσσια τῆς Νή-
 σου του ἀναστέαξεν ἐκ καρδίας. Οἶμοι! εἶπε, ποῦ
 εἴμεσθεν; ἐσὺ ἐγελάσθης, ὦ Ἀθάμας, κακῶς γνωρί-
 ζεις ταύτην τὴν παραθαλασσίαν, ἡ ὁποία εἶναι πολλὰ
 μακρὰν ἀπὸ τὴν πατρίδα μου· Ὅχι, ὅχι! ἀπεκρίθη
 ὁ Ἀθάμας, δὲν δύναμαι νὰ γελασθῶ εἰς τὸ νὰ γνω-
 ρίσω τὴν παραθαλασσίαν τῆς Ἰθάκης, ἐπειδὴ πολλάκις
 ἐμβῆκα εἰς αὐτὸν τὸν Λιμένα· γνωρίζω καὶ τοὺς πλέον
 παραμικροὺς σκοπέλους, ὅπου τὸν περιτριγυρίζουσι,
 καὶ ἡ παραθαλασσία τῆς Τύρου δὲν μοῦ εἶναι τόσον
 ζωηρῶς ἐντετυπωμένη εἰς τὴν μνήμην μου, ὥσταν αὐ-
 τη· Βλέπεις ἐκεῖ τὸ βουνόν, ὅπου κλίνει ἔξω, ἀ-
 μοίως καὶ ἐκείνην τὴν πέτραν, ὅπου ὑφούται ὥσταν ἑ-
 νας πύργος; δὲν ἀκούεις τὰ κύματα, ὅπου συντρί-
 βονται εἰς τὰς λοιπὰς πέτρας καὶ φαίνονται, ὅτι πί-
 πτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν; μὰ δὲν κοιτάζεις ἐκεῖ τὸ
 Γερόν τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου φθάνει νὰ σχίσῃ τὰ νέ-
 φελα; θεώρησον τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὴν οἰκίαν τοῦ

Πα-

Πατρός σου Οἰδασίως. Πλανᾶσαι, ὦ Ἀθάμας, ἀπὲς κρήνη ὁ Τηλέμαχος, τέναντίον βλέπω μίαν ἀκροθαλασσίαν, ὅπου κλίνει πολλὰ μέσα, μὲ ἰσόμελον, καὶ βλέπω μίαν Πόλιν πολλὰ διάφορον ἀπὸ τὴν Ἰθάκην. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὦ Θεοί, περιπαίζετε μὲ τὰς ἀνθρώπους;

Ἐν ᾧ ὁ Τηλέμαχος ἔλεγεν αὐτὰς τὰς λόγους, ἔγινεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ἀθάμαντος μία αἰφνίδιος μεταβολή, ἴδε τὴν ἀκροθαλασσίαν ὡς ἦτον, καὶ ἐγνώρισε τὸ πταῖσμά του. Τὸ ὁμολογῶ, ὦ Τηλέμαχε, ἐφάνηξε τότε, Θεότης τις ἐναντία μου εἶχε μαγευμένους τὰς ὀφθαλμούς. Μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἔβλεπον τὴν Ἰθάκην καὶ μοὶ ἐπαρασαίνετο μία εἰκὼν ταύτης πεπλασμένη, μὰ εἰς ταύτην τὴν σιγμὴν, ὡς ἐν ὄνειρον διαλύεται. Βλέπω μίαν ἄλλην Πόλιν, καὶ αὐτὴ βεβαίως εἶναι τὸ Σάλλοντον, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰδομενεὺς φυγὰν ἀπὸ τὴν Κρήτην ἐθεμελίωσε νέωσι εἰς τὴν Εἰσπερίαν, βλέπω τείχη, ὅπου ὑφ'οῦνται καὶ ἀκόμι δὲν εἶναι τελειωμένα, καὶ βλέπω ἕνα Λιμένα, ὅπου δὲν εἶναι καλῶς ὀχυρωμένος. Εἰς καιρὸν ὅπου ὁ Ἀθάμας ἐσοχάζετο τὰ διάφορα κτίσματα. ὅπου νέωσι ἦσαν ὀικοδομημένα, καὶ εἰς καιρὸν ὅπου ὁ Τηλέμαχος ἔκλαιε τὴν δυσυχίαν του, ὁ ἄνεμος, ὅπου ὁ Ποσειδῶν ἐπρόσάξε καὶ ἐφύσησε, τοὺς ἔμβασε μὲ ὅλα τὰ ἱεῖα εἰς ἕνα Λιμένα ὅπου ἦτον πλησιέστερος εἰς τὴν Γῆν, καὶ καλῶς πιφυλαγμένος.

Οἱ Μέντωρ γινώσκων καλῶς καὶ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ τὸ σκληρὸν τεχνασμα τῆς Ἀφροδίτης ἐγέλασεν εἰς τὸ πταῖσμα τοῦ Ἀθάμαντος. Ἀφ' οὗ ἔφθασαν εἰς τὸν Λιμένα, ὁ Μέντωρ εἶπεν εἰς τὸν

Τη-

Τηλέμαχον· Ὁ Ζεὺς σὲ δοκιμάζει, δὲν θέλει ὅμως διὰ τὰ σὲ ἀφανίσῃ, μᾶλλον δὲν σὲ δοκιμάζει δι' ἄλλο, εἰμὴ διὰ τὰ σοὶ ἀνοίξῃ τὴν ὁδὸν, διὰ τῆς ὁποίας μέλεις τὰ φθάσης εἰς τὴν δούξαν· Ἐνδυμήσου τοὺς κόπους τοῦ Ἡρακλείους, καὶ ἔχε πάντοτε ἔμπροσθέν σου ἐκείνους τοῦ Πατρός σου· Ὅς τις δὲν εἶναι ἱκανὸς διὰ τὰ ὑποφέρει τὰς δυσυχίας, δὲν εἶναι μεγαλοκάρδιος· Πρέπει τὰ νικήσης διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς εὐτολμίας σου τὴν σκληρὰν Τύχην, ὅπου εὐφραίνεται εἰς τὸ τὰ σὲ κατατρέχει· Καλήτερον θέλω ὁ Ποσειδῶν τὰ ὀργίζηται καὶ σοῦ, παρέξ ἡ Θεὰ τὰ σὲ κολακεύῃ μὲ τὰ θέλγητρά της εἰς τὴν Νῆσόν της· Τί βραδύνωμεν; ἄς ἐμβώμεν εἰς τὸν Λιμένα, ὅπου θέλομεν εὐρῆνα Λαὸν φίλον, ἐπεὶ οἱ κάτοικοι ταύτης τῆς ἐπαρχίας εἶναι Ἕλληνες· Ὁ Ἰδομενεὺς, τὸν ὅποιον τόσον μεγάλως κατέτρεξεν ἡ Τύχη, θέλει λάβῃ εὐσπλαγχνίαν εἰς τοὺς δυσυχεῖς· Εὐθύς αὐτοὶ ἐμβῆκαν εἰς τὸν Λιμένα, ὅπου οἱ Σαλεντῖνοι ἐδέχθησαν τὸ Φοινίκιον πλοῖον μετὰ χαρᾶς, ὥσπερ ὅπου οἱ Φοίνικες ἔχουσιν εἰρήνην καὶ πραγματεύονται μὲ ὅλα τὰ γένη·

Ὁ Τηλέμαχος ἐθεώρει μὲ θάμβος ἐκείνην τὴν δυνατὴν Πόλιν παρομοίαν μὲ ἓνα νέον φυτὸν, ὅπου εἶναι τεθραμμένον ἀπὸ τὴν γλυκεῖαν δρόσον τῆς νυκτός, τὰ ὅπριον αἰσθανόμενον ἔπειτα πρὸς τὴν αὐγὴν τὰς Ἥλιακὰς ἀκτῖνας, ὅπου ἔρχονται τὰ τὸ ζωογονήσωσιν, αὐξάνει, ἀνοίγει τὰς τρυφεράς του κάλυπας, ἀπλώνει τὰ πράσινά του φύλλα, ἐκβάλλει μὲ χίλια νέεα χρώματα τὰ εὖσμα ἀνθου, καὶ εἰς κάθε θεωρίαν, ὅπου ἤθελε ρίψῃ τις εἰς αὐτὰ εὐρίσκει νέον σο-
λι-

λισμέν. Οὕτως ἦνθαι ἡ νέα Πόλις τοῦ Ἰδομενέως ἐπά-
 γω εἰς τὴν ἀκροθαλασσίαν. καθ' ἡμέραν, καὶ καθ' ἡ-
 ραν ἠύξανε μὲ μεγαλοπρέπειαν. Ἐδείκνυε μακρόθεν εἰς
 τὰς ξένας, ὅπου ἔπλειον εἰς τὴν θάλασσαν, νέας οἰκο-
 δομὰς καλλωπισμένας, ὅπου ὑψοῦντο μέχρι τῆ Οὐρά-
 νῃ. Αἱ φωναὶ τῶν οἰκοδόμων, καὶ οἱ κτύποι τῶν σφυ-
 ρίων ἀντιβοῶσαν εἰς ὅλην τὴν παραθαλασσίαν. Αἱ πέ-
 τραι ἐλκυόμεναι διὰ τῶν Μηχανῶν πρὸς τὰ ἄνω, ἐφαί-
 νοντο ὡς κρεμάμεναι εἰς τὸν αἶρα. Εὐθύς ὅπου ἐφαίνε-
 το ἡ Ἡῶ ὅλοι οἱ πρόεδροι ἐθάρρυνον τὸν Λαὸν εἰς τὰς
 κόπας, καὶ ὁ Βασιλεὺς Ἰδομενεὺς δίδων πανταχοῦ τὰς
 προσαγὰς τε ἐνέργει διὰ τῆς παρυσίας τε, νὰ λαμβά-
 νωσιν αὐξησιν αἱ οἰκοδομαί, καὶ νὰ τελειώωσι μὲ μίαν
 θαυμάσιον ἐπιμέλειαν.

Εὐθύς ὅπου τὸ Φοινίκιον πλοῖον ἔφθασεν εἰς τὸν
 Λιμένα, οἱ Κρήτες ἔδειξαν εἰς τὸν Τηλέμαχον καὶ εἰς
 τὸν Μέντορα ὅλα τὰ σημεῖα μιᾶς ἀληθοῦς ἀγάπης. Ἐ-
 δραμον εὐθύς νὰ φανερώσωσιν εἰς τὸν Ἰδομενέα τὴν ἔ-
 λευσιν τοῦ Υἱοῦ τῆ Ὀδυσσεύς. Ὁ Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς,
 ἐφώναξεν ὁ Ἰδομενεὺς, ἐκείνου τοῦ ἀχαρητοῦ μοι φίλου
 καὶ ἔμφρονος Ἡῶρος, διὰ τῆς ἀρετῆς τοῦ ὁποίου κα-
 τηδαφίσαμεν τέλος πάντων τὴν Τρωάδα, ἦλθε; Ἀς
 μοι φερθῇ ἰδῶ διὰ νὰ δείξω εἰς αὐτὸν, πόσον μεγάλη
 ἐσάθῃ ἡ ἀγάπη, ἣν εἶχον πρὸς τὸν Πατέρα του. Εὐ-
 θύς ἔπειτα ἐφέρθη ἔμπροσθέν του ὁ Τηλέμαχος, καὶ
 αὐτὸς μὲ πρόσωπον γλυκὺ καὶ χαροποιὸν ἔτω τῷ ἔειπε.
 Στοχάζομαι ὅτι, εἴαν καὶ δὲν ἤθελον μοὶ φανερώσῃ τὸ
 ὄνομα καὶ τὴν πατρίδα σου, ἤθελον σὲ γνωρίσῃ. Σὺ
 μοὶ φαίνεσαι ὁ ἴδιος Ὀδυσσεύς. Οὕτω καὶ οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ ἐκείνου ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ λάμψιν, καὶ μὲ ὅλον τὸ

τὸ τὸ βλέμμα του ἦτον κατὰ πολλὰ ἰλαρόν. Αὐτὸ εἶναι τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου του, τὰ ὁποῖον ἦτον τόσον κόσμιον καὶ χωριτωμένον. Γνωρίζω καὶ ἐκεῖνον τὸν φαίδρην γέλωτα, ἐκεῖνο τὸ ἀπλοῦν κίνημα, τοὺς γλυκεῖς καὶ πειθηνίους λόγους του, ὅπου ἔμβαινον δραστηρίως εἰς τὰς καρδίας, καὶ τὰς ἐπαρακινουσαν χωρὶς τινὸς φόβου δυσπιστίας. Ναὶ σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀλλὰ θέλεις εἶσαι ὁμοῦ καὶ ἐδικός μου. Ὡς γιέ μου, ὦ ἀγαπητέ μοι γιέ, ποία τύχη σὲ ἔφερεν εἰς τοῦτον τὸν τόπον; Ἐρχεσαι τάχα νὰ ζητήσης τὸν Πατέρα σου; Οἴμοι· ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω εἰδήσιν τινα. Ἡ Τύχη μᾶς κατέτρεξε καὶ τοὺς δύο. Ἐλαβεν αὐτὸς τὴν δυσυχίαν νὰ μὴν θυμηθῇ νὰ εὕρῃ τὴν Πατρίδα του, καὶ ἐγὼ ἔλαβον ἐκείνην, νὰ εὕρω τὴν ἐδικήν μου ὅλην γεμάτην ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῶν Θεῶν. Ἐνῷ ὁ Ἰδομενεὺς ἔλεγεν αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐθεώρει τὸν Μίντωρα ὡσὰν ἕναν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ἡ ὄψις τῷ ἦτον γνωστὴ, μὰ δὲν ἠδύνετο νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν ὀνομασίαν του.

Ἐν ταύταις ὁ Τηλέμαχος τῷ ἀπεκρίθη μετὰ δακρύων. Συγχώρησον, ὦ Βασιλεῦ, τὴν λύπην μου, ὅπου δὲν δύναμαι νὰ τὴν κρύψω εἰς ἕνα καιρὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ δείξω χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν διὰ τὴν φιλόανθρωπὸν σου ἀγαθοποιίαν, ὅπου δεικνύεις πρὸς ἡμᾶς. Ἡ Ἑλίφις, τὴν ὁποίαν σὺ ὁ ἴδιος δεικνύεις διὰ τὸν ἀφανισμόν τοῦ Ὀδυσσεύς, μὲ διδάσκει, πόσον πρέπει νὰ λυποῦμαι διὰ τὴν ματαιίαν ἔρευναν τοῦ Πατρός μο. Ποίαν γῆν ἄφησα ἀδιδευτον; ποίας θαλάσσης δὲν ἐπλευσα ζητῶν τὸν Πατέρα μου; ἀλλ' οἱ Θεοὶ θυμωμένοι κατ' ἐμοῦ, δὲν μοὶ συγχωροῦσι νὰ τὸν ἰδῶ,

ἰδῶ, ἄτε γὰρ μάθω ἂν που ἐναυάγησεν, οὔτε τελευ-
ταῖον γὰρ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Ἰθάκην, ὅπου ἡ δυσυχὴς
Πηνελόπη ἀνυπόμονος μὲ ἀναμένει, διὰ τὰ ἐλευθερω-
θῇ ἀπὸ τούς ἐρασάς της. Ἐγὼ ἤλπιζον γὰρ σὲ εὔρω
εἰς τὴν Νῆσον τῆς Κρήτης, ἐκεῖ ἔμαθον τὴν δυσυχίαν
σου, καὶ δὲν ἐστοχάζομαι ποτὲ γὰρ ἔλθω γὰρ σὲ εὔρω
εἰς τὴν Ἑσπερίαν, ὅπου ἔβαλες τὰ θεμέλια μιᾶς νέας
Βασιλείας. Μὰ ἡ Τύχη, ὅπου περιπαίζει τὰς βυλὰς
τῶν ἀνθρώπων, καὶ μὲ κάμνει γὰρ πλανᾶμαι καταφρονέ-
μενον εἰς ὅλον τὸν Κόσμον μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἰθάκην,
μὲ ἔρριψε τελευταῖον εἰς αὐτὰ τὰ παραθαλάσσια. Ἀ-
νάμεσα εἰς ὅλας τὰς δυσυχίας, ὅπου αὐτὴ μὲ ἐπρο-
ξένησε, ταύτην μόνον ὑποφέρω μὲ μεγαλητέραν μου εὐ-
χαρίσθω ἀπὸ τὰς λοιπὰς. Ἐπειδὴ ἀνίσως καὶ μὲ ρί-
πτει μακρὰν ἀπὸ τὴν Πατρίδα μου, καὶ μὲ κάμνει γὰρ
γνωρίσω τὸν πλέον φρόνιμον καὶ μεγαλόψυχον ἀνάμεσα
εἰς ὅλας τὰς Βασιλεῖς.

Ταῦτα εἰπόντος τοῦ Τηλεμάχου, ὁ Ἰδομενεὺς τὸν
ἐννυκαλίσθη μὲ πολλῆς ἀγάπης, καὶ ἀγαγὼν αὐτὸν εἰς
τὸ ἀνάκτορον τὸν ἠρώτησε, ποῖος εἶναι ἐκεῖτος ὁ ἔμφρων
Γέρον, ὅπου σὲ συνοδεύει; μοὶ φαίνεται, ὅτι τὸν ἴ-
δον καὶ ἄλλοτε. Εἶναι ὁ Μέντωρ ἀπεκρίθη ὁ Τηλέμα-
χος, ὁ Μέντωρ ὁ φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς, ὁ ὁποῖος μοὶ
ἐδόθη φύλαξ ἐκ νεαρᾶς μου ἡλικίας. Ποῖος ποτὲ ἤθε-
λε δονηθῇ γὰρ σοὶ δινηθῇ πόσον τῷ εἶμαι χρεώτης;
Εὐθύς ὁ Ἰδομενεὺς πλησιάσας εἰς τὸν Μέντορα τῷ ἔ-
δωκε τὴν δεξιάν, ἡμεῖς, τῷ εἶπε, καὶ ἄλλοτε ἴδομεν
ἐρας τὸν ἄλλον. Ἐνθυμεῖσθαι τὴν ὁδοιπορίαν ὅπου ἔκα-
μες εἰς τὴν Κρήτην, καὶ τὰς φρονίμους συμβουλὰς, ὅπως
μοὶ ἔδωκες; Μὰ ἐκείνον τὸν καιρὸν ἐγὼ ἄφινά τὴν ὁρ-
μὴν

μὴν τῆς Νεότητος νὰ μὲ κυβερνᾷ, καὶ τὰς ὀρέξεις τῶν ματαιῶν καὶ δολερῶν ἡδονῶν διὰ νὰ μὲ κυριεύωσιν. Αἰδυσυχίαι μου ὅμως ἔπειτα ἔπρεπε νὰ μὲ διδάξωσιν ἐκεῖνο, ὅπου ἐγὼ δὲν ἤθελον νὰ πισεύσω. Ἀ'χ! Ἀ'μποτες νὰ ἠκολούθουν εἰς τὰς συμβουλὰς σου, ὦ φρόνιμε Γέρον. Μὰ σοχαζομαι μετὰ θάμβους, ὅτι δὲν ἤλλαξες ἔπειτα ἀπὸ τόσους χρόνους. Ἐ'χεις τὸ ἴδιον πρόσωπον, τὴν αὐτὴν δύναμιν, καὶ μόνον τὰ μαλλιά σου ἐλευκάνθησαν ὀλίγον.

Μέγιστε Βασιλεῦ! ἀπεκρίθη ὁ Μέντωρ ἀτίσως ἡμῶν κόλαξ, ἐγὼ σοὶ ἔλεγον ὁμοίως, ὅτι καὶ σὺ διαφυλάττεις ἐκεῖνὸ τὸ ἄνθος τῆς Νεότητος, ὅπου ἔλαμπεν εἰς τὸ πρόσωπόν σου πρὶν τῆς πολιτείας τῆς Τρωάδος. Θέλω ὅμως καλῆτερον νὰ σὲ λυπήσω, πάρεξ νὰ βλάψω τὴν ἀλήθειαν. Καταλαμβάνω περὶ πλέον ἀπὸ τὴν φρόνιμόν σου συνουσίαν, ὅτι δὲν ἀγαπᾷς τὴν κολακίαν, καὶ ὅτι δὲν εἶναι κίνδυνος εἰς ἐκεῖνον, ὅπου θέλει νὰ σοὶ ὁμιλήσῃ τὸ ἀληθές. Σὺ μεγάλως ἠλλαξες, καὶ ἤθελον λάβῃ μεγάλην δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ σὲ γνωρίσω. Τότε τὰ πράγματα τὴν αἰτίαν, ἥτοι τὴν μεγάλην κακοπάθειαν, ὅπου ἐδοκίμασες εἰς τὰς δυσυχίας σου, καθαρῶς γνωρίζω. Ὁφελήθης ὅμως μεγάλως, καθὼ ἐσερέωσας διὰ τούτων εἰς τὴν ψυχὴν σου τὴν φρόνισιν καὶ τὴν σοφίαν. Εὐκόλως ὑποφέρονται αἱ ρυτίδες, ὅπου εἰς τὸ πρόσωπον ἐπιγίνονται, ὅταν ἡ καρδίᾳ ἐξασκεῖται εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἐνδυναμοῦται παρ' αὐτῆς. Ἰ'ξευρε περὶ πλέον, ὅτι οἱ Βασιλεῖς περιωτέρον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους φθείρουσι τὰς σωματικὰς τῶν δυνάμεις. Ἐπειδὴ εἰς

μὲν

μὲν τὰς δυστυχίας αἱ θλίψεις τῆς ψυχῆς καὶ οἱ κόποι τοῦ σώματος τοὺς γηράσκουσι πρὶν τοῦ καιροῦ· εἰς δὲ τὰς εὐτυχίας αἱ ἡδοναὶ θάλλει μίᾳς τρυφλῆς ζωῆς τοὺς ἀδυνατοῦσι περισσότερον, πᾶρεξ ὅλοι οἱ κόποι, ὅπου ὑποφέρουσιν εἰς τοὺς πολέμους. Δὲν εἶναι πρᾶγμα τόσον ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν υἱείαν, ὡς αἱ ἡδοναί, εἰς τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ χαλινώσῃ τις τὸν ἑαυτὸν του. Ἐντεῦθεν προέρχεται, ὅπως οἱ Βασιλεῖς τόσον εἰς τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης, ὅσον καὶ τοῦ πολέμου ἔχουσι πάντοτε τὰ αὐτὰ αἵτια, ἢ θλίψεις διλη-
 ἢ τέρψεις, τὰ ὁποῖα τοὺς ἀναγκάζουσι νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ Γῆρας πρὶν τῆς ὀρισμένης ἡλικίας, καὶ ἢ φυσικῶς πρέπει νὰ φθάσωσι. Μία ζῶν ἐγκρατής, μετρία, ἀσπλή, ἐλευθέρα ἀπὸ τὰς ταραχὰς τῶν ἡδονῶν, καὶ ἐν πάθος διορθωμένον, ἐκλεισπὸς, καὶ δαμασμένον ἀπὸ τὸν κόπον, φυλάττουσιν εἰς τὰ μέλη τὸ φρονίμου ἀνδρὸς τὸ ζῶηρόν τῆς Νεότητος, ἢ ὁποῖα χωρὶς αὐτὰ τὰ πρόφυλακτικά εἶναι ἔτοιμος πάντοτε, νὰ πετάξῃ ἐπάνω εἰς τὰ ἀσάτως φερόμενα πτερὰ τῷ καιρῷ μακρὰν ἀπὸ ἡμῶν.

Ὁ Ἰδομενεὺς αἰσθανόμενος μεγάλην εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὴν συνομιλίαν τοῦ Μέντορος, ἤθελε νὰ τὸν ἀκροασθῇ πολὺν χρόνον, εἰς δὲ τῷ ἐμήνυσεν, ὅτι ἦταν ἤδη καιρὸς διὰ μίαν θυσίαν, τελευτημένην πρὸς τὸν Δία. Ὁ Τηλέμαχος καὶ ὁ Μέντωρ τὸν ἡκολούθουν περιτρεγυρισμένοι ἀπὸ ἑνὸς πληθὸς Λαοῦ, ὅπου περιεργάζετο αὐτὰς τὰς δύο ξένους. Αὐτοὶ οἱ δύο ἄνθρωποι, ἔλεγον οἱ Σαλευτῖνοι, κατὰ πολλὰ διαφέρουσιν ἀναμεταξύ των. Ὁ Νέος ἔχει κάποιόν τι ζωτικὸν καὶ πειθήριον εἰς τὰ ἥθη τι. Εἰς τὸ πρόσωπόν του,

καὶ

καὶ εἰς ὅλον τοῦ τὸ σῶμα εἶναι διεσπαρμέναι αἱ χάριτες τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς νεότητος. Μὰ αὐτὴ ἡ ὠραιότης δὲν ἔχει θρυπτικόν τι καὶ γυναικῶδες, καὶ τὸ ἄνδρος τῆς νεότητός του ὅπ' εἶναι ἔτις ἀπαλὸν, φαίνεται ἰσχυρὸν, ἀνδρῶν, καὶ σερεὸν εἰς τὴν ὑπομονὴν τῶν πόνων. Εἰκείνος ὅμως ὁ ἄλλος ἀγκαλὰ καὶ μεγαλύτερος καὶ τὴν ἡλικίαν, δὲν ἔχασεν ὅμως ἀκόμη τίποτες ἀπὸ τὴν ἀκεραιότητα τῶν δυνάμεών τε. Κατὰ πρώτην θεωρίαν φαίνεται τὸ πρόσωπόν τε ὀλίγον τι αἰδέσιμον, καὶ ὅχι τόσον χαριτωμένον, ὅποιος ὅμως τὸν θεωρεῖ πλησίον, εὐρίσκει εἰς τὴν ἀπλότητά τε σημεῖα φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἠνωμένα μὲ μίαν θαυμάσιον εὐγένειαν. Βέβαια, ὅταν οἱ Θεοὶ κατέβησαν εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ συγκοινωνήσωσι μὲ τῶν θνητῶν, τοιοῦτον χῆμα ἔλαβον ὅμοιον τῶν δύο τέτων ξένων.

Εὐν τέτοις ἐφθασαν εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦ Θεοῦ Διός, εὐδὲ ὅποιον ὁ Ἰδομενεὺς διάδοχος τούτου τοῦ Θεοῦ πλυσίως ἐσόλισεν. Ἦτον περιτριγυρισμένον ἀπὸ μίαν τάξιν πορφυρῶν στύλων, τῶν ὁποίων τὰ ἐπιστήλια ἦσαν ἀργυρᾶ. Ἦτον ὅλον ἐνδεδυμένον ἀπὸ λαμπρότατα μάρμαρα. εἰς τὰ ἑποῖα, μερικὰ σχήματα ἐν τέχνῳ τετορνευμένα ἐπαράσαιντο τὴν εἰς Ταῦρον μεταλλαγὴν τοῦ Διός, τὴν ἀρπαγὴν τῆς Εὐρώπης, τὴν διὰ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν Κρήτην ταύτης διάβασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο, ὅτι τὰ κύματα κύλαβοντα τὸν Δία, ἀγκαλὰ καὶ ἦτον εἰς ἓνα ξένον σχῆμα. Ἐφαίνετο ἔπειτα ἡ γέννησις, καὶ ἡ Νεότης τοῦ Μίνως, καὶ τελευταῖον ἐφαίνετο ἔτις ὁ ἔμφρων Βασιλεὺς εἰς ἡλικίαν μεγαλητέραν, ὅπου ἔδιδε τοὺς Νόμους εἰς ὅλην τὴν Νῆσον του, διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς στάσιν, εἰς τὴν

τὴν ὁποῖαν ἡ δόξα του καὶ ἡ εὐτυχία νὰ ᾖναι πάν-
 τοτε ἀνθραὶ καὶ αὐξάνουσαι. Ὁ Τηλέμαχος ἐσοχά-
 σθη ἀκόμη τὰ κυριώτερα συμβάντα τῆς πολιορκίας τῆς
 Τρωάδος, ὅπου ὁ Ἰδομενεὺς ἐδοξάσθη καὶ ἔλαβεν ὄ-
 νομα μεγάλου Ἡγεμόνος. Ἀνάμιστα εἰς ἐκεῖνα, ὅ-
 ποῦ ἐπαράσαινον τοὺς πολέμους, ἠρέυνε τον Πατέ-
 ρα του καὶ τὸν ἐγνώρισεν εἰς σχῆμα ὅπου ἐλάμβαν-
 νε τοὺς ἵππους τοῦ Φέζου, ὅπου τότε ἐφανεύθη πα-
 ρὰ τοῦ Διομήδους (α), ἔπειτα εἰς σχῆμα νὰ κρίνται
 μετὰ

(α) Ὁ Διομήδης ἦν γιὸς τοῦ Τηδῆος καὶ τῆς Δελ-
 φίλης, καὶ Βασιλεὺς τῆς Αἰτωλίας. Ἦν καὶ πολλὰ
 διάφορος τῇ ἄλλῃ Διομήδιδι Βασιλεῖ τῆς Θράκης, τὸν
 ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὡς σελ. 61. ἐν τοῖς
 χολίοις διδῆλωται. Πορευθεὶς εἰς τὴν καὶ τῆς Τρωάδος
 ἐκστρατεῖαν ἐδείξε μεγάλα ἀνδραγαθήματα, ἐπειδὴ ἐκ-
 τὸς τῶν φονευδόντων παρ' αὐτῇ Βασιλείῳ, καὶ ἑτέρων
 πολλῶν Ἡγεμόνων τῆς Τρωάδος, ἐπλήρωσε τὸν Ἄρην,
 ἔτι δὲ καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ὅποτεν
 ἠθέλησε νὰ σκεπάσῃ τὸν Αἰνεΐαν, διὰ τὸ ὁποῖον ὤρ-
 γισθεῖσα ἡ Θεὰ ἐνέβαλε τὴν γυναῖκά του Λιγιάλειαν
 εἰς μεγαλωτάτην ἀσέλγειαν. Ὁθεν καὶ ὁ Διομήδης μετ'
 τὴν ἀλῶσιν τῆς Τρωάδος ἐπαναστρέψας εἰς τὴν ἑαυτοῦ
 γυναῖκα (ἡ ὁποία ἐμοιχεύετο κρυφίως ὑπὸ τοῦ Κομή-
 του γιῶν τοῦ Σθενέλου), καὶ ἰδὼν, ὅτι ἐνηδρεύετο νὰ
 φονευθῇ, ἀνεχώρησε καὶ ἦλθεν εἰς τόπον τῆς Ἰτα-
 λίας, ὅπου ἐβασίλευον ὁ Δαῦνος (παρ' οὗ ἐκλήθη ἡ
 Δαυνία), τὸν ὁποῖον βοηθήσας ὁ Διομήδης ἔταν ἐπο-
 λιορκεῖτο, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ εἰς μισθὸν τόπον, ἐν
 ᾧ ἔκτισε τὴν Ἀργυρίπην ἥτοι τὸ Ἴππειον Ἄργος.
 Τελευταῖον ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ Δαύνου, καὶ θρηνή-
 σαν

μετὰ τοῦ Αἴαντος (α) διὰ τὰ ὄπλα τοῦ Ἀχιλλέως
ἐμπροσθεν εἰς ὅλους τοὺς Ἡγεμόνας τοῦ Ἑλληνικοῦ
στρα-

σαντες αὐτὸν οἱ φίλοι τε, μετεβλήθησαν εἰς ὄρνεις ὁμοίους τοῖς Κύκνοις. Οἱ ὅποιοι ὅταν ἰδῶσι Βαρβάρους (κατὰ τὸν Γεωργ. Μετ. σελ. 292) φεύγουσιν, ὅταν δὲ ἰδῶσιν Ἑλληνας πλησιάζουσιν εἰς αὐτοὺς τόσον, ὥστε λαμβάνουσι καὶ τροφὰς ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν.

(α) Οἱ Αἴας ἦν Υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος ἐκ τῆς Ἡσιόνης θυγατρὸς τῆς Λαομέδοντος, ἀνδρείοτερος τῶν Ἑλλήνων μᾶλλον τὸν Ἀχιλλέα. Θανατωθέντος δὲ τῆς Ἀχιλλέως ὑπὸ τοῦ Πάριδος, ὡς δεδήλωται σελ. 68 ἐν τοῖς χολίοις, συνέβη μεγάλη διαφορὰ περὶ τῶν ὀπλων αὐτῆς μεταξύ τῆς Ὀδυσσεως καὶ τῆς Αἴαντος· ὁ Αἴας ἔλεγεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τῷ δοθῶσι διὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν συγγένειαν. Οἱ ἀγχίνους ὅμως Ὀδυσσεὺς διὰ τῆς εὐφραδείας τοῦ ἐκέρδισε τοὺς ἀρχηγούς τοῦ στρατεύματος, ὅπως ἦσαν Κριταὶ ταύτης τῆς διαφορᾶς, καὶ ἔλαβε τὰ ὄπλα. Ὅθεν ὁ Αἴας μὴ τυχὼν τῆς κρίσεως ἀπὸ τὸν μέγαλον τοῦ θυμοῦ ἀφρονήσας, ἐθανάτωσε πολλὰ ποίμνια σοχαζόμενος, ὅτι θανατῶνει τοὺς Ἑλληνας, ἀπὸ τὰ ὅποια δήτας ἱκανὰ ἔφερεν εἰς τὴν σκηνὴν του, καὶ μάλιστ' εἶα κριὸν ἑξοχον, τὸν ὅποιον, ἐσοχάζετο Ὀδυσσεύς, ὃν καὶ ἀναρτήσας ἐκ τῶν ποδῶν ἐμασίχασε, διὰ τοῦτο καὶ ἐπεινομάσθη Μαστιγοφόρος. Ἀλλ' ἐλθὼν εἰς αὐτὸν καὶ γνωρίσας τὸ ἄτοπον τῆς πράξεως ἐφονεύθη ἐκασίως μὲ τὸ ξίφος, ὅπου ὁ Ἑκτωρ τῷ ἐχάρισε, καὶ ἐπληρώθη ἡ Παροιμία ἢ λέγεται.

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, καὶ ὀνήσιμα.

Οἱ Περιφίμος τῶν Τραγωδοποιῶν Ποιητῶν Σοφοκλῆς παρασάινει θαυμασίως εἰς τὴν τοῦ Αἴαντος τραγωδίαν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας ἔρχονται εἰς
τοιαῦτα.

στρατεύματος· καὶ τελευταῖον εἰς σχῆμα, ὅπου ἐξήρ-
χετο τοῦ τεχνιτοῦ Ἰππου (α), διὰ τὰ χύση τὸ αἶμα
Ζ 2 τόσων

τοιαῦτα ἀνιάτα νοσήματα, καθὼς ὁ Αἴας, ὁ ὁποῖος
διὰ τὰ λάβη τὰ Ἀχίλλεια ὅπλα, ἔγνε φορεὺς ἑαυτοῦ
ιδιόχειρος. Αἱ τοιαῦται ὁμῶς νῆκαι εἶναι ἀνωφελεῖς καὶ
εἰς ἐκείνας, ὅπῃ σοχάζονται, ὅτι ἐνίκησαν. Ὅρα καὶ
παρ' Οἰμήρῳ τὴν νίκην τοῦ Αἴαντος διὰ βραχείων καὶ
περιπαθῶν. (Οδυσ. Λ. 542.)

Οἷν δ' Αἴαντος ψυχὴν Τελαμωνιάδαο

Νόστιφιν ἀφεςήκει, κεχολωμένην εἵνεκα νίκης.

Εὔπειτα ἄκυσον καὶ τὸν ἴδιον Οδυσσεά ὅπου ἐνίκησε
(547.)

Ὡς δὲ μὴ ὄφελον νικᾶν τοῖσιν δ' ἐπ' ἀέθλῳ.

Τοῖν γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέχευε,
Αἴανθ', ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τίτυκ-

το

Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. Λοι-
πὸν δὲν τὰ ὀφέλισε τοιαύτη νίκη, ἀφ' ἧς ἐθανατώθη
ἓνας τοιοῦτος Ἄνθρωπος. Περὶ τῆς θανάτου δὲ αὐτοῦ πολ-
λοὶ διαφόρως ἱστορήκασιν. Οἱ μὲν γὰρ λέγουσιν, ὅτι
πληγωθεὶς ὑπὸ τῆς Πάριδος ἦλθεν εἰς τὰς Ναῦς αἰμορ-
ροῶν. Οἱ δὲ, ὅτι χρησμὸς ἐδόθη εἰς τὰς Τρώας τὰ
τὸν θανατώσωσι διὰ πηλοῦ, ὡς ὅτιος ἀτρώτε διὰ σι-
δήρε· ἄλλοι (ὧν ἐστὶ καὶ Σοφοκλῆς,) ὅτι ἔγινεν αὐτῷ
χειρ. Περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅπῃ λέγουσιν, ὅτι μόνην
αὐτὴν εἶχε τρατὴν, ἱστορεῖ καὶ ὁ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν
λοιπὸν σάμα, ὅπῃ ἐσκέπασεν ἡ Λεοντή ἢν ἀτρώτον,
τὸ δὲ μὴ καλυφθεὶν τρατὸν ἔμεινεν.

(α) Ὁ Τεχνιτὸς Ἰππος, τοῦτ. ὁ Δούρειος Ἰππος,
ἢ κατ' Οἰμήρον, ὁ ξεστός, δηλ. ὁ ξύλινος Ἰππος, ἢ-
τον ἓνας ὑπερμεγέθους Ἰππος ἐκ ξύλου κατεσκευα-
σμέ-

πόσων Τρωαδῶν. Ο Τηλέμαχος εὐθύς τὸν ἐγνώρισε διὰ ἐκεῖνα τὰ περίφημα ἔργα. τὰ ὅποια πολλὰ
 κίς

σμένους μὲ μεγάλην τέχνην, μέτα εἰς τὸν ὅποιον (ἡ
 τὸν Βιργίλιον) ἐνέκλεισαν οἱ Ἕλληες ἰκανὴν ποσότητα
 στρατιωτῶν ἀνδριοτέρων παντὸς τοῦ Στρατεύματος. Ἐ-
 πειθὴ μὴ δυνηθέντες νὰ νικήσωσι τὴν Τρωάδα μὴ τὴν
 τῶν δέκα ἐτῶν πολιορκίαν, ἔκαμαν μετὰ τῶν Τρωα-
 διτῶν ἀγάπην ἡ ὁποία ἦτον ἓνα πλάσμα, διὰ νὰ τὴς
 ἀπατήσωσιν. Ἐπειτα ἐπροσποιήθησαν, ὅτι προσφέ-
 ρουσιν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν δῶρον τὸν Δούρειον Ἴππον, διὰ
 νὰ καταπαύσωσι τὴν ὀργὴν τῆς διὰ τὴν Ἱερουλίαν, ὅ-
 που ἔδειξαν πρὸς αὐτὴν κλέφαντες τὸ Παλλᾶδιον. Κα-
 τέλιπον λοιπὸν τὸ τοιοῦτον τεχνουργήμα κατέναντι τῶν
 τειχῶν τῆς Πόλεως, καὶ αὐτοὶ προσποιηθέντες, ὅτι
 ὑπέσρεφαν, ἐκρύβισαν εἰς τὴν Νῆσον τῆς Τειίδου διὰ
 νὰ παρατηρήσωσι τὸ γεγονός. Ἐξελθόντες δὲ οἱ Τρωα-
 δῖται τῆς Πόλεως, ὅπου διὰ μακροῦ χρόνου ἦσαν ἀ-
 πόκλειστοι, ἶδον τοὺς τόπους τῶν Ἑλληνικῶν Στρατο-
 πέδων κινουῖς, καὶ ἐθαύμασαν βλέποντες τὸν τερατώδη
 ἐκείνον Ἴππον, ὃν ἀπεφάνισαν νὰ τὸν φέρωσι μέ-
 σα εἰς τὴν Πόλιν, καὶ εἰς τοῦτο ἦσαν διχογνωμοῦν-
 τες. Οἱ Ἀρχῶν δυσαρεσκόμενος κτυπᾷ τὸν Ἴππον μὲ
 τὴν λόγχην, ἀλλ' ἐφάνη, ὅτι οἱ Θεοὶ τὸν ἐπαίδευσαν
 πέμποντες δύο φοβερωτάτους δράκοντας, οἱ ὅποιοι εὐ-
 θύς τὸν ἐθαυάτωσαν μὲ τὰς δύο του γίγες. Γορυλη-
 τήσαντες ἔπειτα οἱ Τρωαδῖται παρὰ τὰς πόδας τῶ ἀ-
 γάλλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπεφάνισαν νὰ φέρωσι τὸν ρη-
 θέντα Ἴππον εἰς τὴν Πόλιν. Μᾶλλον δὲ ἐθάρρυναν ἀ-
 πατηθέντες ἀπὸ τὸν παρ' Ὀδυσσεὺς πεμφθέντα Σίτω-
 να, τὸν ὅποιον εὐθύς ἤρπασαν ὡς κατάσκοπον. Ἐ-
 πλαττεν αὐτός, ὅτι εἰς καιρὸν ὅπῃ ἦσαν ἑτοιμοὶ οἱ Ἕλ-
 ληες

κίς ἤκουσε νὰ διηγῶνται περὶ αὐτοῦ, παρὰ πολλῶν
καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου Μέντορος· Ἐτρεξαν ἀπὸ τῆς ὀφ-
θαλμοῦς του τὰ δάκρυα, ἤλλαξε τὸ χρῶμα τῶ προ-
σώ.

Ληνές νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς Πατρίδας τῶν, οἱ Θεοὶ
ἐζήτησαν διὰ Θυσίαν ἕνα τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων, καὶ
διὰ τὸτο (ἔλεγεν ὁ Σίνων) ἐγὼ ἠναγκάσθην νὰ φύγω,
ἐπεὶδὴ ὁ παῖνργος Ὀδυσσεύς ὡς ἐχθρὸς με ἐτεχειεύ-
θη, καὶ τῆς Θυσίας ὁ κλῆρος ἐπέσεν ἐπάνωδίν μου·
Μετὰ τὴν διήγησιν ταύτην, ἀκολουθῶν τὴν εἰρωτίαν
τα, ἔδωκε νὰ καταλάβεν, ὅτι ὁ σκοπὸς τῶν Ἑλλή-
νων δὲν ἦτον ἄλλος, εἰμὴ διὰ νὰ καταπράνωσι τὴν
ὀργὴν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ νὰ τὴν ἔχωσι βοηθόν· Ὅθεν
καὶ ἀφιερῶσαντες ἐκείνον τὸν ἵππον τὸν κατεσκευάσαν
τοσάτε μεγέθες, ὅπως νὰ μὴ δοιηθῶσι νὰ τὸν εἰσά-
ξωσιν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἀπολέθως, νὰ μὴ λάβω-
σιν οἱ Τρῳαῖται σημεῖόν τι πρὸς διαφθοράν τῶν Ἑλ-
λήνων· Μετὰ τὴν ἀκρόασιν τῶτων οἱ Τρῳαῖται ἐκ-
ρίναν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀνοίξωσι τὰ τεῖχη τῆς Πόλεως
διὰ τὴν εἰσοδὸν τῶ ἵππου· Καθ' εἰς λοιπὸν ἐσπου-
δάξε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν εἰς μίαν τοιαύτην ἐρ-
γασίαν· Ἐπειτα ἐπορεύθησαν ἅπαντες νὰ εὐφραν-
θῶσι διὰ τῆς οἰνοποσίας, ἕως ὅπως ὁ κήρυκος ὕπτιος
τῶς ἐκυρίευσεν· Τότε ὁ Σίνων ἠνοίξε τὴν κοιλίαν τοῦ
ἵππου, διὰ νὰ ἐξέλθωσιν οἱ Στρατιῶται, καὶ εἰς
τὸν ἴδιον καιρὸν ἀναφε φανὴς διὰ νὰ δώσῃ πρὸς τὸν
ἐρατὸν εἰδοσιν· Ὅθεν οἱ Ἑλλήνες ἰδόντες τὰ φῶτα
ἐπλησίασαν κρυφίως διὰ νὰ μὴν ἀκυσθῇν, καὶ εἰσελ-
θόντες διὰ τὰ ἀνεωγμένα τεῖχος διανοιράθησαν εἰς
ὅλας τὰς γωνίας τῆς Πόλεως· καὶ ὕτως ἐτελείωσιν ἡ
Θρηνώδης ἄλωσις τῆς δυστυχῆς Τρῳάδος μετὰ δέκα
χρόνους τῆς πολιορκίας, περὶ τριακοσίους χρόνους ἀπὸ
τῆς Θεμελιάσεως τῆς Δαρδάνης·

σώπου του, καὶ ἐφάνη τεταραγμένος· Ὁ Ἰδομενεὺς τὸ ἐκατάλαβεν, ἀγκαλὰ καὶ ὁ Τηλέμαχος, διὰ τὰ κρύφῃ τὴν λύπην του, ἐτραβίχθη κατὰ μέρος· Μὴν ἐντρέπεσαι, τῷ εἶπεν ὁ Ἰδομενεὺς, ἀνίσως καὶ ἡμεῖς βλέπομεν πόσον σὲ ἐτάραξαν ἡ δόξα, καὶ αἱ δυσυχίαι τοῦ Πατρός σου·

Ἐν τούτοις, ὁ Λαὸς συνηθροίζετο ὑποκάτω εἰς τὰς μεγάλας Στοὰς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, αἱ ὁποῖαι ἐβασάζοντο ἀπὸ σήλους διηρημένους εἰς δύο τάξεις, ὅπου περιετριγυρίζον τὸν Ναόν· Ἡῤῥξανον τὴν εὐλάβειαν τοῦ Λαοῦ αἱ γλυκύφωνοι ᾠδαὶ νέων καὶ κορασιδίων, ὅπου ἔφαλλον σίχους πρὸς ἔπαινον τοῦ Διὸς· Ἦσαν αὐτοὶ ἐκλελεγμένοι, ὠραῖοι κατὰ τὴν ὄψιν, εἴχασιν μακρὰς τὰς κόμας τῆς κεφαλῆς, αἱ ὁποῖαι ἐκυματοῦσαν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους των· Αἱ κεφαλαίων ἦσαν ἐξεφανωμένοι ἀπὸ ἄνθη, καὶ εὐωδιάζον τὰ λευκά των φορέματα· Ὁ Ἰδομενεὺς ἐθυσίασε πρὸς τὸν Δία ἐκατὸν Ταύρους διὰ τὰ τῷ γένει βοηθὸς εἰς τὸν πόλεμον, ὅπου ἤγειρε κατὰ τῶν πλησιοχώρων Ἐθνῶν· Ἐχύνετο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τὸ αἷμα τῶν θυσιῶν μέσα εἰς βαθεῖους κρατῆρας χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς· Ὁ Γέρων Θιοφάνης φίλος τῶν Θεῶν καὶ Ἱερεὺς τοῦ Ναοῦ, ἕως ὅπου ἐτελείωσεν ἡ Θυσία ἐκράτει σκεπασμένην τὴν κεφαλὴν του μὴ τὸ ἄκρον ἐνὶς πορφυροῦ τοῦ ἐνδύματος· Ἐπειτα ἐξέτασε μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν τὰ ἐντόσθια τῶν θυμάτων, ὅπου ἀκόμι ἔτρεμον (ἐλάγκισαν)· Μετὰ ταῦτα ἀναβὰς εἰς τὸν Ἱερόν Τρίποδα, ὧ Θεοί, ἐφώμαξε, ποῖοι εἶναι ἔσσι οἱ δύο ξένοι, ὅπου ἔδωμάς ἐπεμψεν ὁ Οὐρανός; Ἄγευ τέτων ὁ πόλεμος ἤθελεν ᾗται εἰς ἀφανισμόν μας, καὶ τὸ Σάλευτον ἤθελεν
ἀφα-

ἀφανισθῇ πρὶν νὰ τελειωθῇ καὶ νὰ ὑψωθῇ ἐπάνω τῶν
θεμελίων του· Ἐγὼ βλέπω ἓνα Νέον Ἡΐρωα, τὸν ὁ-
ποῖον φέρει διὰ χειρὸς ἡ Σοφία, μὰ δὲν εἶναι συγκε-
χωρημένον νὰ εἰπῇ περισσότερον ἓνα σῶμα θνητόν·

Εἰς καιρὸν ὅπου ἐπρόφερεν αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἦ-
σαν ἄγρια τὰ βλέμματά του, ἐσπινθηροβόλουν οἱ ὀφ-
θαλμοὶ του, καὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἔβλεπεν ἄλλα πράγ-
ματα, καὶ ὅχι ἐκεῖνα, ὅπου ἦσαν ἔμπροσθέν του· ἦ-
τον φλογῶδες τὸ πρόσωπόν του· ἦτον ὅλος τεταραγ-
μένος καὶ ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του· αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς
του· ἦσαν ἀνατριχιασμέναι· Εἶχε τὸ σῶμα του γο-
μάτον ἀπὸ ἀφρὸν, καὶ ἐκράτει τὰς χεῖράς του ὑψω-
μένας καὶ ἀκινήτους· ἡ γλῶσσά του ἦτον τεταραγμέ-
νη, καὶ ἡ φωνή του πλέον δυνατὴ καὶ ἐξηγριασμένη ἀ-
πὸ κάθε ἄλλην φωνὴν ἀνθρώπινον· Αὐτὸς δὲν εἶχε
πλέον δύναμιν, ἔτε ἡδύνατο νὰ κρατῇ κεκλεισμένον
μέσα εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὸ θείον Πνεῦμα, ὅπου τὸν
ἐκινουῦσεν· Ὡς εὐτυχισμένε Γδομενεῦ, ἐφάναξε πάλιν,
τί βλέπω; Ὡς ποίας δυστυχίας ἀποφεύγεις; Ὡς
ποία γλυκεῖα εἰρήνη ἐδῶ μέσα; μὰ, Ὡς ποῖοι πόλε-
μοι ἔξω; Ὡς ποῖαι νίκαι; Οἱ κόποι σου, ὦ Τηλέμα-
χε, ὑπερβαίνουν τοὺς κόπους τοῦ μεγάλου Ὀδυσ-
σεῦς τοῦ Πατρός σου· Ἀναστενάζει εἰς τὸν κοινορκτὸν
ὁ ὑπερήφανος ἐχθρὸς ὑποκάτω εἰς τὰς πληγὰς τῆς
ρόμφικας σου, καὶ πίπτουσιν εἰς τοὺς πόδας σου αἱ
χελικαὶ πύλαι, καὶ οἱ τάφροι οἱ ἀνίκητοι· Ὡς μεγά-
λη Θεὰ, ὅπου ὁ Πατήρ του.... Ὡς Νέε σὺ θέλεις
ἰδῇ τέλος πάντων. . . . Μετὰ τοὺς λόγους τέτους
ἔμεινε δεδεμένη ἡ γλῶσσα, καὶ αὐτὸς ἀπέμεινεν ἀκί-
σιως εἰς μίαν σιωπὴν γεμάτην ἀπὸ θαύματος.

Ὁ Λαὸς ἔμεινεν ὅλος ἐκστατικός, ὁ Ἰδομενεὺς τρέμων δὲν τολμᾷ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τελειώσῃ τὰς ἱερὰς τοῦ μαντείας. Ἐΰφθαμβος καὶ ὁ Τηλέμαχος μόλις καταλαμβάνει ἐκεῖνο, ὅπου ἤκουσε, καὶ μόλις πιεθεύει, ὅτι ἤκουσε τόσον ὑψηλοῦς χρησμέας. Ὁ Μέντωρ ἦτον ὁ μόνος, ὅπου ἔτε ἐφοβήθη, ἔτε ἐθαύμασεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ Πνεύματος. Σὺ ἀκούεις, εἶπεν εἰς τὸν Ἰδομενεά, τὴν γνώμην τῶν Θεῶν. Ἐναντίον εἰς ὅποιον Γένος καὶ ἂν ἔχῃς πόλεμον ἔχεις βεβαίαν τὴν νίκην, καὶ κατὰ τῆτο θέλεις εἶσαι ὑπὸ χρεως εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀρμάτων τοῦ Υἱοῦ τοῦ φίλου σου. Μὴν ἦσαι εἰς τοῦτο ζηλότυπος, ἀλλ' ὡφελέσῃ σου μόνον ἀπὸ ἐκείνας τὰς εὐτυχίας, ὅπου οἱ Θεοὶ δι' αὐτοῦ σοὶ χαρίζουσιν.

Ὁ Ἰδομενεὺς εὐρισκόμενος ἀκόμη εἰς ἐκπληξιν ἔπατχεν, ἀλλὰ ματαίως, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ, ἐπειδὴ ἡ γλῶσσά του ἔμεινεν ἀκίνητος. Τέναντίον ὁ Τηλέμαχος, προθυμώτερος ἀπὸ αὐτὸν, εἶπε πρὸς τὸν Μέντορα. Ἐγὼ δὲν ἐταράχθην διὰ τὴν τόσῃν δόξαν, ὅπως οἱ Θεοὶ μοι ὑπὸσχονται, μὰ τί δηλοῦσιν ἐκεῖνοι οἱ λόγοι; Σὺ πάλιν θέλεις ἰδῆ. . . . τάχα τὸν Πατέρα μου; ἢ μόνον τὴν Πατρίδα μῆ; Οἴ μοι ἰ διατὶ διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του, χωρὶς νὰ τὴν τελειώσῃ; κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μὲ ἄφησεν εἰς περιεσσότεραν ἀμφιβολίαν, πᾶρξεν πρότερον. Ὡ! Ὀδυσσεῦ! ὦ Πάτερ μου! τάχα θέλω λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὲ μεταιδῶ. Θέλει εἶναι ποτὲ τοῦτο ἀληθές; Ἐγὼ κολακευόμενος ἀπατῶ τὸν ἑαυτόν μου, καὶ σὺ ὦ ἀσπλαγχνον Μαντεῖον λαμβάνεις χαρὰν νὰ περιπαίζῃς ἐνα δυσυχῇ. Ἐΰφθαμν ἀκόμη ἕτας λόγος διὰ νὰ μὲ καταστήσῃ

τήσῃ ὅλως εὐτυχῇ. Εὐλαβοῦ, τῷ εἶπεν ὁ Μέντωρ, ἐκεῖνο ὅπου σοὶ ἀπεκάλυψαν οἱ Θεοὶ, καὶ μὴν τοὺς πειράζεις εἰς τὸ νὰ θέλῃς νὰ μάθῃς ἐκεῖνο, ὅπῃ αὐτοὶ θέλουν νὰ ᾖναι Μυσηριῶδες. Ἡ ἀνεξιχνίαστος σοφία καὶ εὐσπλαγχνία αὐτῶν τοὺς παρακινοῦσι νὰ κρύπτωσι τὴν τύχην τῶν ἀδυνάτων ἀνθρώπων εἰς ἓνα σκότος βαθυτάτον. Ὁφέλιμον εἶναι νὰ προειδῶμεν, ἐκεῖνα ὅπου ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μας κρέμανται, διὰ νὰ τὰ ἐνεργῶμεν μετ' ὀρθῆς φροήσεως. Ἀλλ' ἀπόμι ἀφελιμότερον εἶναι νὰ ἀγνοῶμεν ἐκεῖνα, ὅπου δὲν κρέμανται ἀπὸ τὴν ἐπιμέλειάν μας, καὶ ὅπου ἡ παντοδυναμία τῶν Θεῶν διὰ ἡμᾶς ἀπεφάσισε. Κινηθεῖς ὁ Τηλέμαχος ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Μέντορος μετὰ βίαις ἐκρατήθη ἀπὸ τὴν λύπην του. Ὁ Ἰδομενεύς, ἀφ' οὗ συνῆλθεν ἀπὸ τὸν θαυμασμόν του εὐχαρίστησεν ἐκ μέρους του τὸν μέγαν Δία, ὅπῃ τῷ ἀπέστειλε τὸν νέον Τηλέμαχον καὶ τὸν σοφώτατον Μέντορα, διὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ νικητὴν τῶν ἐχθρῶν του.

Μετὰ ταῦτα ὑπρέπισεν ἓνα πολυέξοδον συμπόσιον, καὶ εἶπεν τὸ πρόσαπὸν του πρὸς τοὺς δύο ξένους, ἕτως εἶπεν. Ὁμολογῶ, ὅτι ἐγὼ ἀπόμι δὲν ἐγνώριζον τὴν τέχνην τοῦ, πῶς δεῖ Βασιλεύειν, ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὴν Κρήτην μετὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος. Εἶναι γνωστὰ ὑμῖν, ὧ ἡγαπημένοι μου φίλοι, αἱ δυσυχίαι, ὅπου μοῦ ἐσύκωσαν τὴν ἐξουσίαν ἐκείνης τῆς μεγάλης Νήσου, ἐπεὶδὴ μοὶ βεβαιώσατε, ὅτι ὑπήγετε ἐκεῖ, μετὰ τὴν ἐμὴν φυγὴν. Εἶμαι ὁμῶς εὐτυχής, ὅπου αἱ πλέον σκληραὶ δυσυχίαι μὲ ἐδίδαξαν νὰ εἶμαι μέτριος. Διεπέρασα τὴν θάλασσαν ὡς φυγὰς διωκόμενος καὶ πολεμούμενος ἀπὸ τὴν ἐκ-
δί-

δικησιν τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ προτέρα μου Μεγαλειότης μοὶ ἤρξε περισσότερον τὸν προπηλακισμόν τῆς Τύχης, καὶ τὰς ἀνυποφόρους δυσυχίας μου. Ἡ³λθον εἰς ταύτην τὴν ἔρημον ἀκροθαλασσίαν διὰ τὰ φυλάξω τοὺς Πατέρας μου Θεούς, ὅπου δὲν ἦν ἄλλο τι, εἰμὴ πεδιάδας ἀγεωργήτους, σκεπασμένας ἀπὸ βάλτους καὶ ἀκάνθας. Δάση τόσον παλαιὰ, ὅσον καὶ ἡ γῆ, καὶ ὄρενὰς ἀβάτους, εἰς τὰς ὁποίας ἐφυλάττοντο τὰ θηρία. Ἡναγκάσθην τὰ ἀποκτήσω μὲ τὸν ὀλίγον ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν καὶ συντρόφων μου, οἱ ὅποιοι ἠύχαρισήθησαν τὰ μὲ ἀκολουθήσωσιν εἰς τὰς δυσυχίας μου, ταύτην τὴν ἀγρίαν γῆν, καὶ τὰ τὴν κάμω Πατρίδα μου, μὴν ἐλπίζων πλέον τὰ ἰδῶ ἐκείνην τὴν εὐτυχὴ Νῆσον, ὅπου οἱ Θεοὶ μὲ ἔδωκαν τὴν γέννησίν μου διὰ τὰ Βασιλεύσω. Οἱμοι, ἔλεγον εἰς τοῦ λόγου μου, ὁποία ἀθλία καταστροφή! Ὡς ποῖον τραγικὸν παράδειγμα εἰμι ἐγὼ ἄλλων τῶν Βασιλέως τῆς γῆς! Ἐπρεπε τὰ μὲ ἰδῶσιν, ὅσοι Βασιλεύουσιν ἐπὶ γῆς, διὰ τὰ τοὺς διδάξῃ τὸ παράδειγμά μου. Πιστεύουσι δηλονότι αὐτοὶ, ὅτι τίποτες δὲν φοβοῦνται, ἐπειδὴ εἶναι ὑψωμένοι ἐπάνω τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁμως τὸ ἴδιόν των ὕψωμα εἶναι ἐκεῖνο, ὅπου πρέπει τὰ φοβῶνται περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο, Ἐμὲ ἐφοβοῦντο οἱ ἐχθροί μου, ἡγάπων οἱ ὑπήκοοί μου. Ἐξουσίαζον ἕνα Γένος ἀνδρείον καὶ μαχητόν, Ἡ φήμη ἔφερε τὸ ὄνομά μου μὲ μεγάλον θαυμασμόν εἰς τὰ πλέον μακρὰν ὄντα Ἐθνη. Ἐβασίλευον εἰς μίαν Νῆσον εὐκαρπον καὶ ὡραίαν. Ἐκατὸν Πόλεις μοὶ ἔδιδον κάθε χρόνον ἕνα μέρος τῶν ὑπαρχόντων τῶν, καὶ μὲ ἐγνώριζον ἀληθῆ Βασιλεῖα των,

ἔπει-

ἔπειδ' ἀκατάγομουν ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Διὸς, ὅπου ἐγεννήθη εἰς τὸν τόπον των, καὶ μὲ ἠγάπων ὑπερβαλόντως ὡς ἀνεψιὸν τοῦ φρονίμου Μίνως, οἱ Νόμοι τοῦ ὁποίου ἀποκατασταίρουσιν αὐτοὺς τόσον δυνατοὺς καὶ εὐτυχεῖς. Τί τὸ λείπον ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν μου; ὄχι ἄλλο, εἰμὴ τὸ νὰ τὴν μεταχειρισθῶ μετρίως. Ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνειά μου καὶ αἱ κολακείαι, μὲ ἔρριψαν ἀπὸ τὸν θρόνον μου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θέλουν πέσῃ ὅλοι οἱ Βασιλεῖς, ὅπου ἀφίνωνται νὰ τοὺς κυβερνοῦν τὰ πάθη των, καὶ αἱ συμβουλαὶ τῶν κολάκων. Ἐῶς ὅπου ἦτον, ἡμέρα, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ δεικνύω πρόσωπον χαροπὸν, καὶ γεμάτων ἀπὸ ἐλπίδα διὰ νὰ θάρρυνω ἐκείνους, ὅπου μὲ ἠκολέθησαν. Ἀς κτίσωμεν ἔλεγον εἰς αὐτοὺς, μίαν νέαν Πόλιν πρὸς παρηγορίαν ἐκείνων, ὅπου ὑστερήθημεν. Ἡμεῖς εἰμεθα περικυκλωμένοι ἀπὸ Λαοὺς, οἱ ὅποιοι μᾶς δίδουσι παράδειγμα νὰ πράξωμεν τοῦτο. Βλέπομεν τὴν Πόλιν Τάραντον (α), ὅπου εἶναι ὠκοδομημένη πλησίον μας.

Ο

(α) Τὸ Τάραντον ἦν Πόλις ἐνδοξοτάτη τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος ἐν τῇ Μεσσηπία. Αὕτη ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ταράντου Υἱοῦ Ποσειδῶνος, παρ' οὗ καὶ ἐκλήθη Τάραντον. Ἐπειτα κτίσθη παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων, οἱ ὅποιοι, ὀδηγοῦντος τοῦ Φαλάντα ὑπὸν ἐκεῖ, καὶ διώξαντες τοὺς ἐγκατοίκους (ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἱστορικὸς Γουστῖνος βιβ. γ'), τὴν ἐκυρίευσαν. Ἀπέχει τοῦ Βρενδισίου 3. Μίλια πρὸς δυσμὰς, 20. τοῦ Μεταπόντου πρὸς Ἀνατολὰς, καὶ 90. τοῦ Γαρυγίου πρὸς Βορέαν. Εἰς αὐτὴν ἦν ποτε Κολασαὸς τοῦ Διὸς θαυμασίος, καὶ ἕτερος χαλκοῦς, τὸν ὁποῖον ἔφερον εἰς

Ο Φάλαντος (α) ἔβαλε τὰ θεμέλια ταύτης τῆς νέας Βασιλείας. Ο Φιλοκτῆτης (β) ὠνόμασε Πετηλίαν (γ) μίαν

εἰς τὴν Ρώμην ὁ Κεῖντος Φάβιος ὁ Μάξιμος, ἀφ' οὗ ἤχμαλώτευσε ταύτην τὴν Πόλιν.

(α) Ο Φάλαντος ἦν Λακεδαιμόνιος, κτίστης ἢ αὐξητὴς τῆς Πόλεως Τάραντος. Ἐπειδὴ μὲν τὸν πόλεμον τῶν Λακεδαιμονίων μετὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐπειδὴ καὶ ἠλαττώθησαν αἱ δυνάμεις ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, καὶ μάλιστα τῶν Σπαρτιατῶν, ὥσάν ὅτε ἠφανίσθησαν εἰς τὸν πόλεμον ὅλοι οἱ Νέοι. Οἱ Σπαρτιάται ἀπεφάσισαν, ὅτι ὅλοι οἱ ἐναπολειφθέντες ἄνδρες νὰ μιγῶσι μετὰς ἐκεῖ παρθέτους πρὸς πολλαπλασιασμοῦ τοῦ γένους τῶν. Μετὰ τοῦτο οἱ γεννηθέντες Νέοι αἰσχυρόμενοι, ὡς ὄντες ἀγνώστων Γεννητόρων (ἐπειδὴ ἐλέγοντο Παρθενιάται) καὶ λαβόντες ἀρχηγὸν τὸν Φάλαντον, ὁ ὁποῖος ἦτον ὄχθος ἀπὸ Ἡρακλέους, ἄφησαν τὴν Πατρίδα τῶν, καὶ παρευθέντες εἰς τὸ μέρος τῆς Ἰταλίας τὸ ὀνομαζόμενον μεγάλη Ἑλλάς, κατώκησαν εἰς τὴν Πόλιν Τάραντον.

(β) Ο Φιλοκτῆτης ἦν Υἱὸς τοῦ Παίαντος καὶ σύντροφος τῷ Ἡρακλέους, γεγεννημένος εἰς τὴν Μελίβοιαν Πόλιν τῆς Θεσσαλίας. Ὅταν ὁ Ἡρακλῆς ἀπέθνησκειν εἰς τὸ ὄρος Οἶτην, τὸν παρήγγειλε διὰ τὰ μὴ φανερώσῃ εἰς τινὰ τὴν κόνιν τοῦ σώματός τε, καὶ διὰ πλείονα πίσειν τὸν ἐβίασε καὶ ὤμωσεν, ἔπειτα τῷ ἐχάρισε δῶρον τὴν φαρέτρην καὶ τὰς Σαγίτας του, ὅπου ἦσαν βεβαμμένοι μετὰ τὸ φαρμακερὸν αἷμα τῆς Ὑδρας. Μετὰ τοῦτο οἱ Ἕλληνες λαβόντες χρυσὸν παρὰ τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν, ὅτι ἀδύνατον ἦν νὰ κατασραφῇ τὸ Ἴλιον ἄνευ τῆς κόνεως καὶ τῶν Σαγιτῶν τοῦ Ἡρακλέους, ἠρέυνησαν καὶ ἤρουν τὸν Φιλοκτῆτην καὶ τὸν ἐβίασαν νὰ μαρτυρήσῃ, ποῦ εὐρίσκεται ἡ κόνις τοῦ Ἡρα-

μίαν μεγάλην Πόλιν, ὅπου ἔκτισεν εἰς ταύτην τὴν παρθαλασσίαν. Οἱ Μεταπόντις (δ) πάλιν εἶναι ὁμοία μετοικία. Λοιπὸν θέλομεν φανῇ ἡμεῖς ραθυμώτεροι, ἀπὸ ὅλους τέτους τοὺς ξέτους καὶ πλάνητας, ὁμοίους μὲ ἡμᾶς;

Εἰς

Ἡρακλέους. Αὐτὸς πρῶτον ἠρήθη, ἔπειτα βιαζόμενος σφοδρότερον, ἔδειξε διὰ τοῦ ποδὸς τὸν τόπον, ὅπου ἡ κόνις ἐφυλάττετο, καὶ οὕτω ἔλαβον καὶ αὐτὸν εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ὡς μόνον δυνάμενον χρῆσθαι ταῖς Ἡρακλείοις Σαγίταις. Διὰ παίδευσιν ὅμως, ὅπου παρέβη τὸν ὅρκον, ἐπληρώθη μὲ μίαν σαγίταν τε εἰς τὸν πόδα, διὰ τοῦ ὁποίου ἔδειξε τὸν τόπον, ὅπου ἐφυλάττετο ἡ Ἡράκλειος κόνις. Ὅθεν οἱ Ἕλληνες μὴ δυνάμειναι γὰρ ὑποφέρωσι τὸν μεγάλον βρῶμον τῆς πληγῆς τε, τὸν ἄφησαν εἰς τὴν Νῆσον Λῆμον. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέψας εἰς τὴν Λῆμον τὸν ἔλαβε μετ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν ὑπῆγεν εἰς τὴν Τρωάδα, ὅπου διὰ τῶν σαγιτῶν ἐθανάτωσε τὸν Πάριδα εἰς μίαν σφοδρὰν μάχην. Ἀλωθεύσας δὲ τῆς Τρωάδος δὲν ἠθέλησε γὰρ ἐπιστρέφειν εἰς τὴν Πατρίδα τε, ἀλλὰ πορευθεὶς εἰς τὴν Καλαβρίαν, ἐκεῖ φιλοδόμησε τὴν Πετηλίαν Πόλιν. Τελευταῖον ὅμως ἰατρεύθη παρὰ τῷ Γατρὶ Μαχάρῳ.

(γ) Ἡ Πετηλία, καὶ τὸν Πλίνιον, Πτολεμαῖον, καὶ Στέφανον, ἦν Πόλις τῆς μεγάλης Ἑλλάδος κτισθεῖσα παρὰ τῷ Φιλοκτίτῃ, καὶ κληθεῖσα ὕτως, ἀπὸ τῷ πέτασθαι, ὅτι δηλ. ἐλήφθη ἡ οἰκονοσκοπία διὰ τὴν οἰκοδομὴν ταύτης, ἀπὸ τοῦ ἵπταμα τῶν ὀρνέων.

(δ) Οἱ Μεταπόντις ἦν Κομόπολις τῆς Ἰταλίας εἰς τὸν Ταραντηνὸν κόλπον κειμένη· ἐκτίθη παρὰ τῶν Πυλίων, οἱ τινες ἔπλευσαν ἐκεῖθεν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἔχοντες ἀρχηγὸν τὸν φρόνιμον

Εἰς καιρὸν ὅπου ἔδοκίμαζον νὰ μικρύνῃ τὴν θλί-
ψιν τῶν ἐταίρων μου μὲ αὐτοὺς τὰς λόγους, ἐγὼ ἔκρυ-
πτον εἰς τὴν καρδίαν μου μίαν λύπην θανατηφόρον. Ἦ-
τον παρηγορία εἰς ἐμὲ ἡ τελείωσις τῆς ἡμέρας, διὰ νὰ
δυνηθῶ νὰ κλαύσω μὲ ἐλευθερίαν εἰς τὸ σκότος τῆς
νυκτὸς τὰς δυσυχίας μου. Ἐχύνοντο ἀπὸ τῆς ὀφθαλμῶν
μου δύο ποταμοὶ δακρύων, καὶ ὁ γλυκὺς ὕπνος ἔφυγεν
ἀπ' ἐμὲ, χωρὶς νὰ ἰξεύρω πλέον τί μοι γίνεται. Μ'
ὅλον τοῦτο τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐπέστρεφον μὲ νέαν
προθυμίαν εἰς τὸ νὰ ἐξακολουθήσω τὰ ἐναρχθέντα ἔρ-
γα. Ἰδοὺ, ὦ Μέντωρ ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν μὲ πῦρες
τόσον γηραλῶν.

Εὐθὺς ὅπου ὁ Ἰδομενεὺς ἐτελείωσε διηγούμενος τὰς
δυσυχίας του, ἐζήτησε παρὰ τῷ Μέντορος καὶ τοῦ Τη-
λεμάχου βοήθειαν διὰ τὸν πόλεμον, εἰς τὸν ὁποῖον εὐ-
ρίσκετο ἐμπεπλεγμένος, καὶ μᾶλλον τὴν τελείωσιν τούτου
ὑπέσχετο διὰ νὰ τὰς πέμψῃ εἰς τὴν Ἰθάκην. Ἐν τού-
τοις, ἔλεγε, θέλω πέμψῃ εἰς τὰ πλέον μακρινὰ πα-
ραθαλάσσια μερικὰ πλοῖα ἐδικά μου, διὰ νὰ μάθωσι
φεαίτερόν τι περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ διὰ νὰ τὸν εὔρω,
θέλει ἐρευνήσω εἰς ὅποιον μέρος μέρος τοῦ Κόσμου τὸν
ἔρριψεν ἢ ὁ κλύδων, ἢ ὁ θυμὸς τινὸς Θεοῦ. Εἴθε ὅμως
νὰ ᾔναι ζῶν. Ἐστᾶς ὅμως θέλω πέμψῃ μὲ τὰ ἐξαιρέ-
τα πλοῖα, ὅπως κατεσκευάσθησαν εἰς τὴν Κρήτην ἀπὸ
ἐν ξύλον κεκομμίον εἰς τὴν Ἰθὴν, ὅπως ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς.
Αὐ-

μον Νέστορα. Εἶναι καὶ πολλὰ εὐφορος καὶ εὐτυχὴς καὶ
τὴν Γεωργικὴν. Ὁ Στέφανος γνωμοδοτεῖ, ὅτι ἐλέχθη
ἔτι παρὰ Μετάβου τινὸς Ἡρώος Τίου τοῦ Σισύφου,
ὡς καὶ παρὰ τῶν Βαρβάρων καλουμένη Μεταβορ.

Αὐτὸ τὸ ἱερὸν ξύλον δὲν δύναται νὰ ἀφανισθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, αἱ λαίλαπες καὶ οἱ φοβεράτεροι σκόπελοι τὸ φοβῶνται καὶ τὸ εὐλαβῶνται. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος Ποσειδῶν εἰς τὸν μεγαλήτερόν του θυμὸν δὲν ἤθελε τολμήσῃ νὰ κινήσῃ ἐναντίον τέτου τὰς τρικυμίας του. Βεβαίως ἦτε λοιπὸν ὅτι χωρὶς τινος ἐναντιότητος θέλετε ἐπιστρέψῃ εὐτυχῶς εἰς τὴν Ἰθάκην, χωρὶς νὰ δυνηθῇ Θεότης τις ἐναντία νὰ σᾶς πλανήσῃ εἰς τόσας θαλάσσας. Ἡ ἀναμεταξύ διάβασις εἶναι καὶ βραχεῖα καὶ εὐχερής. Ἀς ἀπέλθῃ τὸ Φοινίκιον πλοῖον, ὅπως σᾶς ἔφερεν εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ μὴ σοχάζεσθε ἄλλο, εἰμὶ νὰ λάβητε τὴν δόξαν, καὶ νὰ σερεώσητε ἓνα νέον Βασίλειον τῷ Ἰδομενέως διορθώνοντες τὰς δυσυχίας τε. Διὰ τᾶτα, ὦ Τηλέμαχε, θέλεις λάβῃ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἄλλων, καὶ θέλεις κριθῇ ἄξιος τίς τῷ Οὐδασέως. Μὰ ἀνίσως ἡ σκληρὰ Τύχη τὸν ἠφάνισεν, ὅλη ὁ Ἑλλάς μετὰ χαρᾶς θέλει τὸν εὖρῃ ἐπὶ σοί.

Ἐν τέτοις ὁ Τηλέμαχος διακόψας τὸν λόγον τῷ Ἰδομενέως, ὃς ἀφίσωμεν, εἶπε, νὰ ὑπάγῃ τὸ Φοινίκιον πλοῖον. Τί βραδύνωμεν νὰ λάβωμεν τὰ ὅπλα, ἐπὶ χεῖρας, διὰ νὰ πολεμήσωμεν τὰς ἐχθρὰς τῷ Βασιλείῳ σου; ἐπειδὴ αὐτοὶ ἔγιναν καὶ ἑδικοί μας. Ἐὰν εἰνικήσωμεν πολεμῶντες εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς βοήθειαν τοῦ Τρωαδίτου Ἀκίσεως καὶ ἐχθροῦ τῶν Ἑλλήνων, εἶναι ἀμβολία, ὅτι θέλει πολεμήσωμεν μὲ μεγαλιτέραν προθυμίαν, καὶ ὅτι θέλει μᾶς βοηθήσῃν περιαιότερον οἱ Θεοὶ, ἐπειδὴ θέλομεν πολεμήσῃ πρὸς βοήθειαν ἐνὸς τῶν Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, ὅπως κατηδάφισαν τὴν Πόλιν τοῦ Πριάμου;

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΥ.

Ο Ἰδομενεὺς δηλοποιεῖ τῷ Μέντορι τὰ αἷτια τὰ κατὰ τῶν Μανδουρίων πολέμου, τῷ διηγείται, ὅτι αὐτὸς ὁ Αἰὼς ὑπεχώρησεν εἰς αὐτὸν κατ' ἀρχὰς τὸ Παραθαλάσσιον τῆς Ἑσπερίας, ὅπου ἐθεμελίωσε τὴν Πόλιν τε, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ πλησιόχωρα βουνά, ἔνθα τινῶν ἐξ αὐτῶν κακοποιηθέντων δι' ἐνὸς ἐδικῆ τε Στρατιωτικῆς τάγματος, ἐπέμφθισαν παρὰ τῶν λοιπῶν τὰ Ἑθνεῖς ἰκέειν πρὸς αὐτὸν, δύω πρέσβεις, μὲν τῶν ὁποίων ἐσυμφώνησε τὴν Εἰρήνην. Μετὰ δὲ τὴν διάλυσιν τῶν συνθηκῶν, ἥτις ἐγένετο δι' ἐνὸς σφοδροῦ πολέμου τῶν Στρατιωτῶν του. ὅπῃ δὲν εἶχον μάθῃ ἀκόμι τὴν Εἰρήνην, αὐτὰ τὰ Ἑθνη ἡτοιμάθησαν καὶ τὸν πολεμήσωσιν. Ἐν ᾧ ὁ Ἰδομενεὺς διηγείτο ταῦτα, οἱ Μανδουρίαι ἐπαρρησιάζθησαν μετὰ καὶ ἑτέρων συμμάχων ἑνοπλοῖν εἰς τὰς πόλεις τῶν Σαλεντίνων. Οἱ Νέστωρ, ὁ Φιλοκτήτης, καὶ ὁ Φάλαντος, τοὺς ὁποῖους ὁ Ἰδομενεὺς ἐσοχάζετο εὐδαιμόνους, ἦσαν κατ' αὐτοῦ μετὰ τὸ Μανδάρειον Στρατεύμα. Οἱ Μέντωρ ἐξέρχεται τοῦ Σαλέντου, καὶ ὑπάγει μόσος του διὰ τὰ προβάλλει εἰς τοὺς ἐχθρούς συνθήκας Εἰρήνης.

Τῶν

Μεγιστοὶ οὐτως τῆς Ἀθηνᾶς οἱ πρόεστοι
 Καίραρτον Ἀγνὴ μαχρὰν ἀνοχτενεῖται.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τῶν Συμβάντων τῷ Τηλεμάχῃ Τίς
τῷ Οδυσσεύς.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Εἰς καιρὸν ὅπῃ ὁ Τηλέμαχος εὐρίσκετο πλήρης εὐγεροῦς τόλμης καὶ ἀνυπόμονος εἰς τὸ γὰρ πολεμήσῃ, ὁ Μέντωρ θεωρήσας πρὸς αὐτὸν μὲ βλέμμα γλυκὺ καὶ γαληνὸν, ἔτω τῷ εἶπε. Χαίρω, ὦ Τίε τοῦ Οδυσσεύς, βλέπων ἐπὶ σοὶ τοιαύτην ἐξιέπαινον ἀγάπην πρὸς τὴν δόξαν. Ἐνθυμήσου ὅμως, ὅτι ὁ Οδυσσεὺς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος διὰ τῆς φρονήσεως καὶ τῆς θαυμασίου του μετριότητος ἐδοξάσθη περισσότερον μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἀγκαλὰ ἀήττητος καὶ ἀπλήγωτος, ἀγκαλὰ καὶ ἔφερε τὸν φόβον καὶ θάνατον πανταχοῦ, ὅπερ καὶ ἂν ἐπολέμησε, μὴ ὅλον τοῦτο ματαίως ἐδοκίμασσε γὰρ κυριεύσῃ τὴν Τρωάδα, καὶ δὲν ἠδυνήθη γὰρ φθάσῃ εἰς τὸ γὰρ τὴν ὑποτάξῃ. Ἐΐπεν ὁ ἴδιος τεθνατωμένος ὑποκάτω τῶν τειχῶν ἐκείνης τῆς Πόλεως, καὶ αὐτὴ ἐθριάμβευσεν εἰς τὸν φονέα τῷ Ἕκτορος. Τέταρτίον ὁ Οδυσσεὺς, τῷ ὁποίῳ ἡ φρόνησις ἐμβαλεῖτο τὴν ἀνδρείαν, ἔφερε τὸ πῦρ καὶ τὸ σίδηρον εἰς τὸ μέσον τῶν ἑχθρῶν τε Τρωαδιτῶν. Εἰς τὸν Οδυσσεῆα ἐσμέν ὑπὸ χρεοὶ διὰ τὸν ἀφανισμόν ἐκείνων τῶν ὑψηλῶν καὶ ὑπερηφάνων Πύργων, οἱ ὁποῖοι εἰς διάστημα δέκα χρόνων ἐφόβισαν ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ὅπῃ εἶχε συμφωνήσῃ διὰ τὸν ἀφανισμόν

Δα

των.

των. Ὅσον ἡ Ἀθηνᾶ εἶναι ἀνωτέρα τῆ Ἀρεως (α), ἄλλο τόσον μία ἀνδρεία φρόνιμος καὶ προβλεπτικὴ ὑπερβαίνει

(α) Ὁ Ἄρης ἦν Υἱὸς τῆ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, καὶ τὸν Ἡσίοδον. ἡ καὶ τὴν τοῦ Οὐβιδίου (Fastorum 510) πλασματοποιῶν, μόνης τῆς Ἥρας. Ἐπειδὴ ὀργισθεῖσα αὐτὴ διὰ τὴν ἀκραν ἀδικίαν, ὅπως παρὰ τῆ Διὸς ἔλαβεν, ὅταν δηλ. ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς (ὡς σελ. 171. ἐν τοῖς χολίοις δεδῆλωται), ἤβηλῃ καὶ γενήσῃ καὶ αὐτὴ ἀνευ συνκρίσεως τῆ ἀνδρός τῆς, ὅθεν ἐγγίζουσα ἕνα ἄνδρος, ὅπως ἔδειξεν εἰς αὐτὴν ἡ Αἰθῶσα Θεὰ τῶν Ἀνδρῶν, ἐγέννησε τὸν Ἄρην Θεὸν τῶν πολέμων. Ὁ Διόδωρος λέγει, ὅτι ὁ Ἄρης ἐχρημάτισεν Ἡγεμῶν πολεμικὸς, ὁξύνης, καὶ θυμωγός, καὶ (ὡς δοκεῖ Βανιερίω) αὐτὸς πρῶτος εἰσηγαγε τὴν τάξιν τῶν στρατιωτικῶν ἐνδυμάτων, τὸν τρόπον τῶ παρατάτταν στρατεύματα, καὶ πλεῖστα τοιαῦτα, διὰ τὸ ὅποιον ἰδοξάσθῃ καὶ θάνατον, ὡς Θεὸς τῶ πολέμου. Καλεῖται Ἄρης, παρὰ τοῦ αἶρειν, ἡ ἀναιρεῖν, ἡ καὶ τὸν Σκιδαν, ἀπὸ τοῦ ρήματος ῥῶ τὸ λέγω, ῥήσω, ῥῆς, καὶ μετὰ τοῦ α. σερητικῶ, ἄρης· ἐν τῷ πολέμῳ γὰρ οὐ λόγων, ἀλλ' ἔργων χρεια· ὡς καὶ Ὁμηρος· „Ἐν γὰρ χερσὶ „ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ“. Ἐπὶ εἰληπται καὶ ὁ σίδηρος κατὰ μετωνυμίαν ὡς „ βαφαιμένη „ κοίλων ἐντὸς ἀρη λαγόνων“. Ἐντεῦθεν Ἀρειοπάγος, ἦται λόφος τῆ Ἀρεως, Δικαστήριον διάσημον τοῦτ. βουλῇ τῶν Ἀθηναίων. ὅπου ὁ Ἄρης ἐπῆξε τὸ δῶρυ, ὅταν ὁ Ποσειδῶν τὸν ἤλεγε διὰ τὸν φόνον τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλκιδόριον, βιασαμένου Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ καὶ τῆς Κίχροπος θυγατέρα. Ἐκεῖ ἐδιωροῦντο αἱ ἐγλημματικαὶ ὑποθέσεις, τοῦ ὁποίου οἱ Κριταὶ ἐκαλεῖντο Ἀρειοπογῖται, ἐξ ὧν ἦν καὶ ὁ θεῖος Διονύσιος ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος τῶν Ἀθηναίων, τοῦ ὁποίου

μυρία

σει μίαν ἀνδρείαν ὀρμητικὴν καὶ θηριώδη. Διὰ τοῦτο αὐτὸν μάθωμεν ἐν πρώτοις τὰ περιστατικὰ τὰτε τῆ πολέμου ὅτε

μυρία γίνεται κεφ. ιζ'. τῶν Πράξεων. Ἐξαρῶντο ἐν αὐτῷ αἱ ὑποθέσεις τὴν νύκτα, ὁμιλούντων τῶν ῥητόρων ἄνευ προοιμίων καὶ παθῶν, ἵνα μὴ ὁ νοῦς τῶν Κριτῶν διατεθῇ ὑπότινος πάθους καὶ παριδῇ τὸ δίκαιον, καὶ ὅταν ἐδίκαζαν τὴν κρίσιν ἐφυλάττετο βαθεῖα σιωπὴ, ἐκ τούτου καὶ παροιμία, Σιωπηλὸς Ἀρεοπαγεῖτης. Θαυμαστὸν ὅμως εἶναι, ὅπου οἱ Ποιηταὶ δὲν διηγούνται περὶ τοῦ Ἀρεως ἀνόςιόν τι ἔργον, καθὼς καὶ περὶ τῶν ἄλλων Θεῶν, ἐκτὸς μόνον τὴν μετὰ τῆς Ἀφροδίτης μοιχείαν. Δεδίλωται ἐν τοῖς σχολίοις σελ. 92. ὅτι ἐφωράθη ὁ Ἄρης μοιχεύων καὶ ἐδέθη. τὸ ὅμως ἠκολούθησεν ὡς ἐφείξῃς. Ὁ Ἄρης ἡγάπα μὲν ἄλλως ἕνα νεανίσκον καλεσμένον Ἀλεκτρυόνα, ὁ ὁποῖος συνέπιπεν μετ' αὐτοῦ, καὶ συνεκώμαζε, καὶ μετέχε τῶν ἐρωτικῶν ὅποτεν λοιπὸν ὑπήγαγεν ὁ Ἄρης μοιχεύσων τὴν Ἀφροδίτην ἐλάβανε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, τὸν ὁποῖον ἔβαλεν ἔμπροσθεν τῶν θυρῶν διὰ τὰ φυλάττει, ἐπεὶ ὑποπτεύετο τὸν Ἡλίου διὰ τὰ μὴν τοὺς ἰσθῆ καὶ τοὺς φανερώσῃ εἰς τὸν Ἥφαιστον. Συνέβη ὅμως μίαν φοράν τὰ ἀποκοιμηθῇ ὁ Ἀλεκτρυών, καὶ ὁ Ἡλῖος ἐπέσῃ λαθραίως εἰς τὸν Ἄρην ἀναπαυόμενον ἀφρόντιδα μετὰ τῆς Ἀφροδίτης, ὡς ὄντα βέβαιον εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ Ἀλεκτρυόνος, καὶ οὕτω ὁ Ἥφαιστος μαθὼν παρ' Ἡλίου τὸ γεγονός, ἔδεσεν αὐτοὺς μὲ δεσμὰ, καὶ συνεκάλεσεν ὅλους τοὺς Θεοὺς εἰς ἐκείνην τὴν αἰσχρὰν θεωρίαν πρὸς κατασχῶν ταν. Διὰ δειξέως ὅμως τῆ Πόσειδωτος, τὴς ἔλυσεν ἔπειτα τῶν δεσμῶν. Ὅθεν ὁ Ἄρης ἀναγκησθεὶς κατὰ τὴν Ἀλεκτρυόνος τὸν μετέβαλεν εἰς ὄρεον μὲ τὰ ἰδίᾳ τε ὅπλα ὁ ὁποῖος ἀντὶ περιεφραλαίας ἔχει εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν

πῶς πρέπει νὰ βασιλεύωμεν. Ἐγὼ δὲν ἀποφεύγω, εἰς τὸ νὰ ἀπαντήσω κάθε κίνδυνον. Στοχάζομαι ὅμως, ὅτι σὺ, ὦ Ἰδομενεῦ, πρέπει πρότερον νὰ μᾶς φανερώῃς, εἰάν ὁ πόλεμός σε εἶναι δίκαιος; ἔπειτα, καὶ τίνας τὸν κινεῖς; καὶ τελευταῖον, ποῖαι εἶναι αἱ δυνάμεις σε, διὰ τῶν ὁποίων δύνασαι νὰ ἐλπίσῃς εὐτυχές τέλος.

Ὅταν ἡμεῖς, ἀπεκρίθη ὁ Ἰδομενεύς, ἐφθάσαμεν εἰς ταύτην τὴν ἀκροθαλασσίαν, εὐρήκαμεν Λαὸν ἄγριον, ὅπου ἔζη εἰς τὰ δάση μὲ τὸ κυνήγι, καὶ μὲ ἐκεῖνα τὰ ἰσχυρὰ, ὅπου τὰ δένδρα ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν καρπίζουσιν. Αὐτοὶ ἐφοβήθησαν βλέποντες τὰ πλοῖα καὶ τὰ ὅπλα μας, καὶ ἐφυλάχθησαν φεύγοντες εἰς τὰ ὄρη. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ στρατιῶταί με ἔλαβον περιέργειαν νὰ ἰδῶσι τὸν τόπον καὶ νὰ κυνηγήσωσι μερικάς Εἰλάφους, ἀπηντήθησαν μὲ ἐκείνους τοὺς ἄγριους φυγάδας. Τότε οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν ἀγρίων, ὅττω τοὺς εἶπον. Ἡμεῖς διὰ νὰ σᾶς ἀφήσωμεν τὰς ποδητὰς ἀκροθαλασσίας ἀνεχωρήσαμεν ἐκείθεν, ἕτε ἄλλο μένει εἰς ἡμᾶς, εἰμὴ τινὰ ὄρη σχεδὸν ἄβατα ἀπὸ ἀνθρωπίνους πόδας. Εἶναι δίκαιον νὰ μᾶς ἀφήσητε νὰ ζήσωμεν καὶ εἰς αὐτὰ μὲ εἰρήνην, καὶ ἐλευθερίαν. Σᾶς εὐρίσκωμεν ἤδη πλάνητας, διεσπαρμένους, ὀλιγαριθμούς,

ἀνι-

λόφον (χαρχάλι). καὶ διὰ ταῦτο οἱ Ἀλεκτρυόνες ἀπολογέμενοι εἰς τὸν Ἄρη, ὅταν ἤθελεν αἰδανθῶσι τὸν Ἥλιον ἀνατέλλοντα φωνάζουσι πρὸ πολλῆς φανερώοντες τὴν ἐλευσίαν τε. Πλάττεται ὁ Ἄρης παρὰ τῶν Ποιητῶν Ἀρματηλάτης, ἀντὶ ἵππων ἔχων τὴν δελίαν καὶ τὸν τρόμον, ἀκολέφθης, τὴν βοήν καὶ τὸν θυμόν, καὶ προπορεύουσιν, τὴν διχόνοϊαν.

καὶ ἀνισχυροτέρους ἡμῶν. Εἰς τὴν ἐξουσίαν μας λοιπὸν σέκεται νὰ σᾶς φονεύσωμεν, εἰς τρόπον ὅπου οἱ σύντροφοί σας νὰ μὴ λάβωσιν εἰδῆσίν τινα τῆς δυστυχίας σας. Μὰ δὲν θέλομεν νὰ βρέξωμεν τὰς χεῖράς μας εἰς αἷμα ἀνθρώπων, ὅπου μετέχουσι τῆς αὐτῆς φύσεως μὲ ἡμᾶς. Ὑπάγετε λοιπὸν, ἐνθυμηθῆτε, ὅτι εἰσθε χρεῶσαι τῆς ζωῆς σας εἰς τὰς φιλανθρωποὺς γνώμας, ὅπου ἡμεῖς φυλάττομεν, καὶ μὴν ἀλημονήσητε ποτὲ, ὅτι ἐλάβετε ταύτην τὴν νοῦθεσίαν, καὶ ὅτι ἐγνωρίσατε ταύτην τὴν μετριοτήτα καὶ μεγαλοφυχίαν εἰς ἓνα Λαὸν, τὸν ὅποιον ἐσεῖς ὀνομάζετε βάρβαρον καὶ ἄγριον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀφειθέντες οἱ ἐδικοί μου ἀπὸ ἐκείνους τοὺς Βαρβάρους, ἐπέσρεψαν εἰς τὸ Στρατόπεδον, καὶ διηγῆθησαν ἐκεῖνο, ὅπου τοὺς συνέβη. Οἱ Στρατιῶταί μου ἐθυμώθησαν, καὶ ἠσχύνησαν ἀκούσαντες, ὅτι οἱ Κρήτες ἦσαν χρεῶσαι διὰ τὴν ζωὴν των εἰς ἐκείνους τοὺς φυγάδας Βαρβάρους. Ἐπῆγον λοιπὸν εἰς τὸ κυνῆγι πλείονες τῶν πρώτων, λαβόντες μεθ' ἑαυτῶν διαφόρων εἰδῶν ὅπλα, ὅπου ἦσαν εἰς αὐτοὺς ἀρμόδια. Ἀπηντήθησαν μετὰ τῶν βαρβάρων καὶ εὐθὺς ἄρχισαν νὰ κτυπῶνται. Ἐξάθη σκληρὰ ἡ μάχη, καὶ ἐπιπτον τὰ βέλη ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους καὶ τοῦ ἐτέρου, καθὼς πίπτει ἡ χάλαζα εἰς τὴν κακοκαιρίαν. Οἱ Βάρβαροι ἠναγκάσθησαν νὰ φυλαχθῶσιν εἰς τὰ δύσβατά των ὄρη, εἰς τὰ ὅποια οἱ ἐδικοί μου δὲν ἐτόλμησαν νὰ τοὺς διώξωσι. Μετ' οὗ πολὺ ἐκείνα τὰ Γένη ἔπεμψαν πρὸς με δύο ἐδικούς των φροτίμους Γέροντας, διὰ νὰ ζητήσωσι τὴν εἰρήνην. Αὐτοὶ μοὶ ἔφερον δῶρά τινα, τὰ ὅποια ἦσαν καρποί τινες τῶ τόπου των, καὶ μερικὰ δέρματα θηρίων,

ρίων, ὅπου αὐτοὶ ἐθανάτωσαν. Καὶ ἂφ' οὗ μοι προσέφερον τὰ δῶρά των, ὠμίλησαν ἔτι.

Ἡμεῖς, ὦ Βασιλεῦ, κρατῶμεν, ὡς βλέπεις, εἰς τὴν μία χεῖρα τὸ ξίφος, καὶ εἰς τὴν ἄλλην κλάδον ἐλαίας, Ἰδοὺ ἢ εἰρήνη, ἰδοὺ καὶ ὁ πόλεμος, ἔκλεξον τῶν δύο, ὅποιον θέλεις. Ἡμεῖς προκρίνοντες μᾶλλον τὴν εἰρήνην, δὲν ἐντράπημεν νὰ σᾶς ἀφήσωμεν τὴν γλυκεῖαν, παραθαλασσίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἡΐλιος δεικνύει καρποφόρον τὴν γῆν, καὶ γίνεταί αἴτιος, νὰ γένωνται τόσοι γλυκύτατοι καρποί. Ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς καρπὺς γλυκυτέρα εἶναι ἡ εἰρήνη, διὰ ἀγάπην τῆς ὁποίας ἀνεχωρήσαμεν εἰς ἐκεῖνα τὰ ὑψηλὰ βουνὰ, τὰ ὁποῖα εἶναι πάντοτε σκεπασμένα ἀπὸ χιόνας καὶ παγετοὺς, ὅπου τὰ ἄνθη τοῦ ἔαρος, καὶ οἱ πλούσιοι καρποὶ τῆ Φθινοπώρου δὲν φαίνονται ποτε. Μισοῦμεν ἐκείνην τὴν ἀπάνθρωπον καὶ θηριώδη ἀφροσύνην, ἡ ὁποία ὑποκάτω εἰς λαμπρὰ ὀνόματα δόξης καὶ φήμης, ἀφανίζει τὰς ἐπαρχίας, καὶ χύνει τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ κοινοὶ ἀδελφοί. Ἀνίσως καὶ σὺ εἶσαι φίλος αὐτῆς τῆς σφαλτῆς δόξης, δὲν σοῦ τὴν ζηλεύομεν, ἀλλὰ μᾶλλον σὲ εὐσπλαγχνίζομεθα, καὶ παρακαλοῦμεν τοὺς Θεοὺς, νὰ μᾶς διαφυλάξωσιν ἀπὸ τοιαύτην λύσσαν. Ἀνίσως καὶ αἱ Ἐπιστῆμαι ὅπου οἱ Ἕλληες μανθάνουσι μὲν τόσῃ ἐπιμέλειαν, καὶ ἀνίσως ἡ εὐγένεια διὰ τὴν ὁποίαν καυχῶνται δὲν σαλεύουσιν ἄλλο τι εἰς τὰς καρδίας των, εἰμὴ ταύτην τὴν ἀξιομίσητον ἀδικίαν, ἡμεῖς σοχαζόμεθα ἑαυτοὺς εὐτυχεσάτους, ὅπου δὲν ἔχομεν τὰ ταιαυτὰ των προτερήματα. Θέλει καυχώμεθα, νὰ εἰ-
μεσθῇ πάντοτε Βάρβαροι, μὰ δίκαιοι, φιλόανθρωποι,

πιστοὶ, ἀφιλάργυροι, εὐχαριστούμενοι εἰς τὴν ὀλιγαρ-
κειάν, καὶ καταφρονοῦντες τὴν ματαίαν τρυφήν, ἣ ὁ-
ποία ἀναγκάζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ μεταχειρίζωνται
τὴν περιττὴν θρύψιν πολλῶν πραγμάτων. Τὰ παρ' ἡ-
μῶν τιμώμενα εἶναι ἡ υἱεία, ἡ ἐγκράτεια, ἡ ἐλευθε-
ρία, ἡ ἀνδρεία τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, ἡ ἀγάπη
τῆς ἀρετῆς, ὁ φόβος τῶν Θεῶν, ἡ φιλανθρωπία καὶ μά-
λισα μὲ τοὺς γειτνιαζοντας, ἡ ἀγάπη τῶν φίλων, ἡ
ἐμπιστοσύνη πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ἡ μετριότης
πρὸς τὰς εὐτυχίας, ἡ σαφερότης πρὸς τὰς δυστυχίας,
ἡ εὐτολμία εἰς τὸ νὰ λέγωμεν πάντοτε τὴν ἀλήθει-
αν, καὶ τὸ μῖσος ἐναντίον τῆς κολακείας. Τοιοῦτοι εἶ-
ναι οἱ Λαοὶ, ὅπου σοὶ προσφέρωμεν διὰ γείτονας
καὶ συμμάχους. Ἐὰν οἱ Θεοὶ ὀργιζέμενοι κατὰ σοῦ,
ἤθελον σὲ ἀφίσῃ νὰ μᾶς ἀρνηθῇς τὴν εἰρήνην, θέ-
λεις μάθῃ (βραδέως ὅμως), ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ὅπῃ
ἐπιθυμῶν διὰ μετριότητα τὴν εἰρήνην, εἶναι οἱ πλέον
φοβεροὶ εἰς τὸν πόλεμον.

Ἐν ᾧ ἐκεῖνοι οἱ Γέροντες οὕτως ἀμίλουν μετ' ἐμῇ
ἐγὼ τοὺς ἐθεώρουν μὲ ἀπληστον ἐπαθυμίαν. Εἶχον αὐ-
τοὶ τὰ γένειά των μακρὰ καὶ ἡμελημένα, τὰ μαλῖα
τῆς κεφαλῆς των ἦσαν κοντύτερα καὶ λευκὰ, αἱ ὀφρυεῖς
δασεῖαι, οἱ ὀφθαλμοὶ ὀξυδερκεῖς, ἡ θεωρία καὶ τὸ χῆ-
μα τοῦ προσώπου των ἀφοβον, ἡ φωνὴ των σοβαρὰ,
καὶ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ ἐξουσιαστικόν τι, οἱ τρόποι των ἡ-
θῶν ἀπλοὶ καὶ φιλαλήθεις. Εἶχον συνδεδεμένους τοὺς
ὤμους των μὲ δέρματα, τὰ ὅποια ἐμεταχειρίζοντο ἀν-
τὶ ἐνδυμάτων, καὶ ἐφαίνοντο οἱ βραχίονές των κυρτά-
δεις, καὶ οἱ μυῶνες τῶν χειρῶν των ἦσαν καλῆτερον ἐ-
χηματισμένοι, πᾶρεξ ἐκεῖνοι τῶν ἑλλήτων μας. Με-

τὰ ταῦτα ἀπεκρίθην εἰς ἐκείνους τοὺς δύο ἀπεσταλμένους, ὅτι ἐγὼ ἐπεθύμουν τὴν εἰρήνην μάλλον. Ἐβελαιώσαμεν τὴν πρὸς ἀλλήλους μας πίσιν διὰ διαφορῶν ὑποσχέσεων, λαμβάνοντες μάρτυρας ὅλους τοὺς Θεούς· καὶ οὕτω τοὺς ἔπεμψα εἰς τὰς οἰκίας των, τιμήσας αὐτοὺς ὡς ἔδει διὰ διαφορῶν δώρων. Μὰ! οἱ Θεοὶ ὅπως μὴ ἐδίδωξαν ἀπὸ τὸ Βασίλειον τῶν Προπατόρων μου δὲν ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ ἐμὲ κατατρέχωσιν. Οἱ κυνηγοὶ μας, μὴ δυναθέντες νὰ λάβωσι ταχέως τὴν εἰδῆσιν τῆς εἰρήνης, τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπῆντησαν πολὺ πλῆθος τῶν Βαρβάρων, ὅπου ἐπίσρεφον ἀπὸ τὸ Στρατόπεδον, ὥρμησαν κατ' αὐτῶν μετ' ὀργῆς, ἐθανάτωσαν πολλὰς, καὶ τοὺς ἄλλους ἐδίδωξαν ἕως εἰς τὸ δάσος. Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου. διὰ τὸ ὅποιον σοχάζονται οἱ Βάρβαροι, ὅτι δὲν δύνανται πλέον νὰ πισεύσωσιν, οὔτε εἰς τὰς ὑποσχέσεις μου, οὔτε εἰς τὰς ἑρκους μου.

Διὰ τὰ ἦναι δυνατώτεροι κατ' ἡμῶν ἐκάλεσαν εἰς βοήθειαν τοὺς Λοκροὺς (α), τοὺς κατοίκους τῆς Ἀπυλίας (β), τοὺς Λουκαροὺς (γ), τοὺς Βρουτίας (δ), τὰς Λαυίας.

(α) Οἱ Λοκροὶ κατ' ὄψιν εἰς τὸ ἔσχατον μέρος τῆς Ἰταλίας τὸ καλέμενον Μεγάλη Ἑλλάς, ἐν ᾗ ἦν καὶ ἡ Πόλις τὸ πάλαι μεγαλωτάτη κτισθεῖσα παρὰ τῶν Λοκρῶν, ὅπου ἠκολούθησαν τὸν Αἴαντα τὸ Οἰλέως εἰς τὴν καὶ τῆς Τρωάδος ἐκστρατείαν. Πρὸς διαφορὰν λοιπὸν τῶν τῶν Λοκρῶν αἰσιομάζοντο ἐκεῖνοι Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι, ὡς ὄντες ἐγγὺς τῷ Ζεφυρίῳ Ἀκρωτηρίῳ.

(β) Ἡ Ἀπυλία ἦν ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας κατὰ πολλὰ καρποφόρος καὶ κατάρρυτος. Αὕτη διηγεῖτο εἰς μέρη

Λαούς τῆς Κροτώνης (ε), Νηρίτου (ζ), καὶ Βρουνδισίῳ (η). Φέρουσιν οἱ Λουκανοὶ τὰς ἀμάξας τῶν ὀπλισμέ-
ναις

μέρη τρία εἰς τὴν Ἀπουλίαν Δαυρίαν, εἰς τὴν Ἀπα-
λίαν Πευκετίαν, καὶ εἰς τὴν Μεσσαπίαν, τὴν ὕπερον
κληθεῖσαν Καλαβρίαν, ἥτις καὶ Ἰαπυγία ἐκλήθη ἀ-
πὸ τοῦ Ἰάπυγος ἀνέμου, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἰαπύγου τοῦ υἱοῦ
τοῦ Δαιδάλου, ὅπου τὴν ἐξουσίαζε. Ἔχει ἀπὸ τοῦ
Βορέως καὶ τῆς Ἀνατολῆς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος, ἀ-
πὸ Μεσημβρίας τὸ ἀνώτερον Πριγκιπάτον, καὶ τὴν
Βαριανὴν Γῆν, καὶ ἀπὸ Δυσμῶν τὸ Μολισινὸν Κομι-
τάτον.

(γ) Οἱ Λουκανοὶ, ὃς καὶ Λευκανοὶ κατ' ἡμᾶς,
κατήγοντο παρὰ τῶν Σαρνιτῶν, καὶ διώξαντες ἐκ τῆς
Ἰταλίας τοὺς Ἑλλήνας, κατέσχον ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς
Ἰταλίας, τὸ ὁποῖον ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ ἐνομματος αὐ-
τῶν Λουτανίαν, ἢ Λευκανίαν.

(δ) Οἱ Βρούτιοι ἦσαν τὸ πάλαι Ποιμίνας εἰς τὰς
Λεκανοὺς, καὶ ἀπορρίψαντες τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας κα-
τάκησαν πέραν τοῦ Λάου (ἢ Λιῶνε) Ποταμοῦ· διὰ τὸ
ὅπερ καὶ ὠνόμασθαι παρὰ τῶν Λεκανῶν Βρέντιοι,
τὸ ὁποῖον σημαίνει κατὰ τὴν ἐκείνων φωνήν, φευγά-
τες. Παρὰ δὲ τῶν Ῥωμάνων καλεῖνται Βρέτιοι, οἵοντι
Bruti μωροὶ δηλ. καὶ παράφρονες, ἐπεὶ δὲ εἰς τὸν καιρὸν
τῶν Λυβικῶν πολέμων, αὐτοὶ ὑπῆγον βοηθοὶ πρὸς τὸν
Ἀννίβαν, διὰ τὴν ὁποίαν αὐτὴν ἀπισίαν τὰς εἶχον ἔ-
πειτα ἠτιμαμένους, καὶ χωρὶς τινος ἀξίας.

(ε) Ἡ Κροτώνη ἦν Πόλις εὐρύχωρος τῆς Ἰταλίας με-
φύριον ἰχυρὸν εἰς τὴν ἄκρην τῆς Ἰωνίου Πελάγους, καὶ λίαν
δάσημος τὸ πάλαι. Τὰ τεῖχη ταύτης ἐτριγύριζον μίλια
12, καὶ δι' αὐτῆς διέβαινεν ὁ Αἰσαρ Ποταμὸς, ἐταπεινώθη
ὅμως, ἀφ' ὃ ἤλθε κατ' αὐτῆς Πύρρος ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἡ-
πείρου. Εἰς αὐτὴν διέτριψεν ἱκανὸν χρόνον ὁ Πυθαγόρας,

καὶ ἀπὸ κοπτερὰ δρέπανα, καὶ καθ' εἰς τῶν κατόικων
τῆς Ἀπουλίας εἶναι ἐνδεδυμένοις μὲ δέρμα τινὸς θη-
ρίου

καὶ ἐσωφρόνισε τοὺς Κροτωνιάτας, ἀσελγεῖς ὄντας.
Ἐλήθη ἄτως, ἀπὸ Κρότωνος τῷ ἀνδρὶ τῆς Λαύρης,
παρ' ἧς αἰομαύσθη καὶ Λαύρη. Οἱ Κροτωνιάται ἐχρημά-
τισαν ἀθληταὶ ἄνδρες, καὶ μάλιστα Μίλων ὁ μαθητὴς
τῷ Πυθαγόρᾳ. Αὐτὸς εἰς ἓνα Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα ἔ-
φερεν εἰς τὰς ἄμας τῷ ἑαυτοῦ διάσημα ἐνὸς σταδίου ἓνα
Ταῦρον δύο χρόνων. Ἐπειτα τὸν ἐφάνευσε μὲ τὸν γρό-
θον του, καὶ τὸν ἔφαγεν ἐλόκληρον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέ-
ραν. ἔκραται εἰς τὰς χεῖράς του ἓνα μῖλον, καὶ χαρὶς καὶ
τὸ θλίψῃ δὲν ἠδύνατό τις καὶ τὸ πᾶν. Κλείωντας τοὺς
πόδας, καὶ ἀναβαίνωντας εἰς ὑψηλὴν πέτραν δὲν τὸν με-
τεκίρει τις ἀπὸ τοὺς πλέον δυνατωτέρους. Τελευταῖον
εὕρισκόμενος εἰς ἓνα δάσος, καὶ θέλων καὶ χαρίσῃ μὲ
τὰς χεῖράς του τὰ δύο μέρη ἐνὸς δένδρου ὀλίγον ἐσχι-
μέου, τὰ ρηθέντα μέρη ἠνώθησαν ὁμοῦ, ὥστε μὴ δυ-
ναθεὶς καὶ ἐλευθερωθῇ, κατεφαγώθη παρὰ τῶν Λύκων.
Ἐκ τῆς ἀνδρείας τῶν Κροτωνιατῶν ἐπεκράτησε καὶ Πα-
ροιμία, ὁ Κροτωνιατῶν ὀΐσχατος, πρῶτος τῶν ἄλλων
Εὐκλῶν.

(ζ) Τὸ Νήριτον, κοινῶς Νάρδο, κεῖται ἐν ἐπιπέδῳ
εἰς τὴν ἄκρην γωνίαν τῶν Σαλεντίνων, μόγις 3 μί-
λια ἀπέχουσα τῆς παραθαλασσίας ἄκρης τοῦ Ταραν-
τινοῦ Κόλπου. 7, τῆς Καλλιπόλεως πρὸς Βορείαν. 13,
τῆς Ἀλντίε πρὸς τὸν Ἀφρικόν. 25, τῆς Βρενδισίε πρὸς
Μεσημβρίαν. καὶ 40, τῆς Ταραντε πρὸς Εὐρον.

(η) Τὸ βρενδίσιον καὶ βρουνδίσιον, κοινῶς δὲ βρινδισε
ἐστὶ πόλις τῆς Καλαβρίας κειμένη εἰς τὴν Παραθα-
λασσίαν τοῦ Ἀδριατικοῦ Κόλπου, κτισθεῖσα ὑπὸ
τῶν Αἰτωλῶν τῶν συντρόφων τοῦ Διομήδους καὶ κλη-
θεῖσα ἀπὸ τοῦ σχήματος τῆς ἐλαφείας κεφαλῆς,
τῆν

ρίου παρ αὐτοῦ φονευμένου· Βασάζουσιν αὐτοὶ ῥόπα-
λα γεμάτα ἀπὸ χονδροὺς κόμπους, καὶ σιδηρὰς μῆ-
τας· Εἶναι σχεδὸν Γιγαντιαῖοι, καὶ τὰ σώματά τῶν
τόσσην εἶναι σερειὰ καὶ ἰσχυρὰ διὰ τῶν κοπιασικῶν ἀ-
σκήσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἀπαύσας καταγίνονται, ὅπου
μόνον ἡ θεωρία τῶν δίδει φόβον εἰς τοὺς ὁρῶντας· Οἱ
Λοκροὶ, ὅπου ἦλθον ἐκ τῆς Εἰλλάδος διαφυλάττου-
σιν ἐκόμι κάποιόν τι τοῦ γένους τῶν, καὶ εἶναι ἡμέ-
ροτεροι τῶν ἄλλων· Μὰ εἰς τὴν ἐντελῆ πολυεικὴν τέ-
χην τῶν Εἰλλήνων, ἐπρόσθεσαν καὶ τὴν δύναμιν ἐκεί-
νων τῶν Βαρβάρων, καὶ τὴν συνήθειαν νὰ ζῶσι ζῶν
σκληρὰν, τὸ ὁποῖον τοὺς καταστάνει ἀηττήτους· Φέ-
ρουσιν αὐτοὶ ἀσπίδας ἐλαφρὰς, αἱ ὁποῖαι εἶναι κατα-
σκευασμέναι ἀπὸ βεργιά πλεγμένα καὶ σκεπασμένα
μὲ δέρματα, καὶ βασάζουσιν ἐπιμήκη ξίφη· Οἱ Βρέ-
τιοι εἶναι ἐλαφροὶ εἰς τὸ τρέξιμον, ὡς αἱ Εἰλαφες·
Φαίνεται, ὅτι τὰ ἴδια τρυφερὰ χόρτα δὲν πατοῦνται
ἀπὸ τοὺς πόδας τῶν, καὶ μόλις εἰς τὴν ἄμμον ἀφί-
νουσιν ἵχνη τῶν ποδῶν τῶν· Ρίπτονται ἐκερτίον εἰς
τοὺς ἐχθρούς τῶν, καὶ γίνονται ἄφατοι μὲ μίαν
θαυμάσιον ταχύτητα· Οἱ Κροτοιάται εἶναι ἔμπειροι
εἰς τὸ νὰ ρίπτωσι τὰς σαῖτας· Ὁ πλεόν ἐξαίρετος
τῶν Εἰλλήνων δὲν δύναται νὰ τετνώσῃ τὸ τόξον τοῦ
πλεόν ἀπλοῦ ἀπὸ τοὺς Κροτοιάτας, καὶ ἀνίσως ἐ-
ξασκηθῶσιν εἰς τοὺς Ἀγῶνάς μας, βεβαίως λαμ-
βάνουσι πρῶτοι τὸ Βραβεῖον τῆς Νίκης· Τὰ βέλη
τῶν

τὴν ὁποίαν σημαίνει ἡ λέξις Βρενδίσσιον, κατὰ τὴν τῶν
Μεσσαπίων διάλεκτον· ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ ἔχειν λιμένα
ἀσφαλῆ, ὅς τις ἐγκολπᾶται εἰς πολλὰς τόπας αἰκῆν
Εἰλαφίων κεράτων.

τῶν εἶναι βεβαμμένα εἰς τὸν ζῶμον φαρμακῶν τιῶν
 χόρτων, τὰ ὅποια φέρουσιν, ὡς λέγουσιν, ἀπὸ τὰ
 ἀκροπέταμα τοῦ ποταμοῦ Αἰβέρου, καὶ τῶν ὁποίων
 τὸ φάρμακον εἶναι θανατηφόρον. Οἱ δὲ Λαοὶ τῆς Νη-
 ρίτου, Βρενδισίου, ἢ Μεσσαπίας, μόνον δύναμιν τοῦ
 σώματος ἔχουσι χωρὶς τινος τέχνης. Εἶναι φοβεραὶ
 αἱ φωναὶ, ὅπου ὑφάνουσι μέχρι τοῦ Οὐρανοῦ βλέ-
 ποντες, τοὺς ἐχθρούς τῶν, ματαχειρίζονται ἐπιδεξίως
 τὴν σφειδόνην, καὶ σκοτίζουσι τὸν αἶρα μὲ μίαν χά-
 λαζαν ἀπὸ λίθους, ὅπου ρίπτουσι διὰ τῆς σφειδό-
 νης, τοῦτο ὅμως γίνεται χωρὶς τινος τάξεως. Ἰδοὺ,
 ὦ Μέντωρ, ἐκείνα, ὅπου ἐπεθύμεις νὰ μάθῃς. Ἰδοὺ,
 ἡ αἰτία τοῦ πολέμου, καὶ ποῖοι εἶναι οἱ ἐχθροί
 μας.

Μετὰ ταύτην τὴν διάλεξιν, ὁ Τηλέμαχος ἀνυπά-
 μονος εἰς τὸν νὰ πολεμήσῃ ἐσοχάζετο, ὅτι ἄλλο δὲν
 ἔπρεπε νὰ κάμῃ, εἰμὴ νὰ λάβῃ ἐπὶ χεῖρας τὰ ὄ-
 πλα. Οἱ Μέντωρ τὸν ἐμπόδισε καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὸν
 Ἰδομενέα. Πόθεν προέρχεται λοιπὸν, ὅπου οἱ ἴδιοι
 Λευροὶ γένος ὄντες Ἑλληνικὸν συμμαχοῦσι μετὰ τῶν
 Βαρβάρων ἐναντίον εἰς τὰς Ἑλληνας; Διατὶ τόσαι ἄλ-
 λαι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, ὅπου εὐρίσκονται εἰς τοῦτο
 τὸ παραθαλάσσιον δὲν ἀναγκάζονται νὰ ὑποφέρωσι τὸ
 βάρος τοῦ ἰδίου πολέμου, ὅπου σὺ πρέπει νὰ βα-
 σταίης; Σὺ λέγεις, ὦ Ἰδομενεῦ, ὅτι οἱ Θεοὶ δὲν ἔ-
 βαρύνθησαν ἀκόμη παιδαῖοντές σε, ἀλλ' ἐγὼ σοὶ λέ-
 γω, ὅτι ἀκόμη δὲν ἔπαυσαν λυθετοῦντές σε. Τόσαι
 δυστυχίαι, ὅπου ὑπέφερες, ἀκόμη δὲν σὲ ἐδίδαξαν,
 τί πρέπει νὰ κάμῃς, διὰ νὰ προλάβῃς τὸν πόλεμον;
 Εἰκεῖνο, ὅπου διηγῆθης σὺ ὁ ἴδιος διὰ τὴν θαυμάσιον
 ἐμ-

ἐμπιστοσύνην ἐκείνων τῶν Βαρβάρων, φθάσει νὰ δέξῃ, ὅτι ἠδύνασο νὰ ζήσης εἰρηνικῶς μετ' αὐτῶν. μὰ ἡ ὑ-
 φιλοφροσύνη καὶ ἡ ὑπερηφάνεια ἐλκύουσι κατ' ἡμῶν
 τοὺς πλέον κινδυνώδεις πολέμους. Ἡδύνασο νὰ δώσης
 εἰς αὐτοὺς, καὶ νὰ λάβῃς παρ' αὐτῶν ἐνέχειρα, μᾶλ-
 λον δὲ νὰ πέμψῃς μετ' ἐκείνων τῶν πρέσβεων ἐκατο-
 τάρχους τινὰς ἐδικοῦσαι, νὰ τοὺς συντροφεύσωσι διὰ
 νὰ ἐπιστρέψωσιν ἀκινδύνως. Μετὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς
 τοῦ πολέμου ἐπρεπε νὰ τοὺς πράξεις ἀποδεικνύων εἰς
 αὐτοὺς, ὅτι οἱ κυνηγοί σου τοὺς ἠνώχλησαν, ἐπειδὴ
 δὲν εἶχον μάτῃ τὴν εἰρήνην, ὅπῃ πρὸ ὀλίγου ἀμοιβαίως
 ἐβεβαιώθη δι' ὄρκων. Ἐπρεπε νὰ τοὺς ὑποσχέθῃς κά-
 θε βεβαιότητα, ὅπου ἤθελον ζητήσῃ παρὰ σὲ, καὶ νὰ
 ἀποφασίσῃς πολλὰς τιμωρίας ἐναντίον εἰς ἐκείνους, ὅ-
 πῃ δὲν ἤθελον φυλάξῃ τὰς συνθήκας τῆς ἀγάπης.
 Ποῖα ὅμως εἶναι τὰ συμβάντα, μὲ τὴν ἀρχὴν τήτου
 τοῦ πολέμου;

Ἐσοχάσθην, ἀπεκρίθη ὁ Ἰδομενεύς, ὅτι ἤθελε
 μοι ᾗναι αἰσχὺν νὰ ζητήσω τὴν εἰρήνην ἐκείνων τῶν
 Βαρβάρων, εἰς καιρὸν ὅπου αὐτοὶ συνήγαγον ταχέως
 ὅλους ἐκείνους, ὅπου ἦσαν ἐπιτήδαιοι καὶ δεξιοὶ εἰς
 τὸν πόλεμον, καὶ παράζυνον εἰς ὀργὴν κατ' ἡμῶν ὅ-
 λα τὰ πλησιόχωρα Γένη, παρ' ὧν ἐζήτησαν καὶ βοή-
 θειαν. Μοὶ ἐφάνη βεβαιώτατον, νὰ κυριεύσω εὐθὺς
 μερικὰ σενὰ τῶν Βουνῶν, ὅπου ἦσαν κακῶς φυλαγ-
 μένα. Εὐκόλως ἐκυριεύσαμεν αὐτὰ, καὶ διὰ τούτων
 ἐβαλθθήκαμεν εἰς χάσιν νὰ ἀφανίσωμεν ἐκείνους τοὺς
 Βαρβάρους. Ἐκεῖ ἔκτισα μερικοὺς πύργους ἀπὸ τοῦς
 ὁποίους δύνανται οἱ Στρατιῶταί μου μὲ τὰς σαίτας
 τῶν νὰ ἀφανίσωσιν ὅλους τοὺς ἐχθρούς, ὅπῃ ἤθελον
 τοῦτ'.

τολήμῃ νὰ ἔμβωσιν εἰς τὰς τόπας μας ἀπὸ τὰ Βενά· καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἔμβωμεν εἰς τὰς ἐδικὰς ταν τόπας, καὶ νὰ ἐφανίσωμεν τὰς κατοικίας των ὅταν θέλωμεν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν ἤθελεν ἦναι δύσκολον εἰς ἡμᾶς, νὰ ἀντιπαθῶμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄμτρον πληθος τῶν ἐχθρῶν, ἀπὸ τὰς ἐποίους εἰμεσθεν περικυκλωμένοι, μὲ δυνάμεις μικροτέρας ἀπὸ τὰς ἐκείνων. Ἡ εἰρήνη μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡμῶν ἔγινε δυσκολωτάτη. Ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐγχειρίσωμεν τὰς πύργους εἰς αὐτάς, χωρὶς νὰ λαμβάνωμεν συνεχῶς τὴν ζημίαν τῶν καταδρομῶν των, ἐπεὶ αὐτοὶ τὰς σοχαζονται ὡς Ἀκροπόλεις, διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ τὰς ἀναγκάσωμεν νὰ γένωσιν εἰς ἡμᾶς, δῦλοι.

Σὺ εἶσαι ἓνας Βασιλεὺς φρόνιμος, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Μέντωρ, καὶ ἀγαπᾷς νὰ σοὶ φανερώωσι τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς νὰ γλυκαίωσι τὴν δριμύτητα. Μήτε εἶσαι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὀλιγοδυνάμων ἀνθρώπων, ὅπου φοβοῦνται νὰ ἰδῶσι τὸ ἀληθές, καὶ ὅπου μὴ δυνάμενοι νὰ διορθώσωσι τὰς αἰσχροπραγίας των, μεταχειρίζονται ὅλην των τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ νὰ τὰς διαφενδεύσωσιν. Ἰζουρε λοιπὸν, ὅτι αὐτὸς ὁ βάρβαρος Παῖς σοὶ ἔδωκε θαυμάσιον διδασκαλίαν, ὅταν ἦλθε νὰ σοὶ ζητήσῃ τὴν εἰρήνην. Ἀράγε τὴν ἐζήτησε δι' ἀδυναμίαν; Τάχα τῷ ἔλειπε ἀνδρεία καὶ βοήθειαι καὶ σοῦ; Σὺ βλέπεις, ὅτι ἔχῃ, ἐπεὶ εἶναι καὶ πολυμικρότερος, καὶ βοηθούμενος ἀπὸ ἄλλους πλυσιοχώρους τόσοι φοβεροὺς. Διατί δὲν τοὺς μιμεῖσαι κατὰ τὴν μετριότητά των; Μὰ μία κακὴ ἐντροπὴ, καὶ μία ἀπατηλὴ φαντασία σὲ ἐνέβαλον εἰς τοῦτον τὸν κίνδυνον. Ἐφοβήθης διὰ νὰ μὴν καταστήσῃς τὸν ἐχθρὸν σου
ἀλᾶ

αἰλαζόνα, καὶ δὲν ἐφοβήθης διὰ τὰ μὴν τὸν ἀναδείξῃς
 δυνατώτερον, προξενῶντας, διὰ τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἀ-
 δίκου σου τρόποε τὴν συμμαχίαν τῶσων ἄλλων Λαῶν
 ἐναντίον σου. Τί ὠφελοῦσιν οἱ πύργοι σου, τοὺς ὀ-
 ποίους τὸσόν ἐπαινεῖς; εἰμὴ νὰ ἀναγκάσωσιν ὅλους σε
 τοὺς πλησιοχώρους, ἢ νὰ ἀφανισθῶσιν, ἢ νὰ ἀφανί-
 σωσιν ἐσένα, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ μίαν δελεί-
 αν, ὅπου εἰς αὐτοὺς ἐπιτρέμονται. Ἡ γειρες ἐκείνους
 τοὺς πύργους διὰ νὰ κατασῆγῃς τὸν ἑαυτὸν σου εἰς
 βεβαιότητα, καὶ δι' αὐτῶν ἰδοὺ, ὅπου εὐρίσκεισαι εἰς
 μεγαλῶτατον κίνδυνον. Ἡ βεβαιότερα ὑπεράσπησις
 μιᾶς ἐξουσίας εἶναι, ἡ δικαιοσύνη, ἡ μετριότης, ἡ πί-
 σις, καὶ ἡ βεβαιότης ὅπου ἤθελον ἔχῃ οἱ γειτνιαζόν-
 τες, ὅτι ποτὲ δὲν θέλεις ὑποτάξῃ τὰς τόπους τῶν ἀ-
 δίκως. Τὰ δυνατώτερα τείχη δύνανται νὰ καταδαφι-
 σθῶσι διὰ διάφορα αἰφνίδια συμβεβηκότα. Ἡ τύχη εἰς
 τὸν πόλεμον εἶναι ἄστατος. Μὰ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πί-
 σις, ὅπου οἱ γειτνιαζόντες Λαοὶ ἔχουσιν εἰς ἓνα Βα-
 σιλέα διὰ τὴν μετριότητά του, τοὺς ἀναχαιτίζουν διὰ
 νὰ μὴ πολεμήσωσι τὸ Βασίλειόν του, οὕτε νὰ τὸ ὑπο-
 τάξωσιν. Ἀλλὰ μᾶλλον ἐάν τις ἄδικος ἀπὸ ἐκείνους
 τοὺς πλησιοχώρους ἤθελεν ἐγείρῃ κατ' αὐτοῦ πόλε-
 μον, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐπιθυμοῦντες τὴν διατήρησίν του,
 λαμβάνουσι τὰ ὅπλα διὰ νὰ τὸν ὑπερασπισθῶσι.
 Τοιαύτη βοήθεια τῶσων Λαῶν, ὅπου ἤθελεν εὖρῃ τὴν
 ἐδικήν ταν ὠφέλειαν προξενοῦντες τὴν ἐδικήν σου, ἡ-
 θελε σὲ κατασῆγῃ δυνατώτερον, παρέξ αὐτὰ τὰ φρά-
 ρια τὰ ὅποια κάμνουν ἀδιόρθωτα τὰ κακά σου. Ἀνί-
 σως καὶ ἤθελες προβλέψῃ κατ' ἀρχὰς νὰ διαφύγῃς
 τὴν ζηλείαν ὅλων σου τῶν γειτνιαζόντων, ἡ Πόλις
 σου,

σου, ὅπου ἤδη ἄρχισε νὰ ὑφύονται, ἤθελεν ἀνδρῇ εἰς εὐτυχεσάτην εἰρήνην, καὶ σὺ ἤθελες ἦσαι ὁ κριτὴς ὅλων τῶν Λαῶν τῆς Εὐσεπείας. Ἡ δὲ παροραῖντες τὰ γεγενότα, ἃς ἐξετάσωμεν πῶς εἶναι δυνατόν μὲ τὸ μέλλον νὰ ἐπιδιορθώσωμεν τὸ παρελθυθός; Σὺ μοὶ εἶπες, ὅτι εἶναι διάφοραι ἀποικίαι Ἑλλήνων εἰς ταύτην τὴν παραθαλασσίαν. Αὐτοὶ οἱ Λαοὶ πρέπει νὰ ἔχουσι κλίσιν εἰς τὸ νὰ σέ βοηθήσωσιν, ἐπειδὴ σοχάζομαι, ὅτι δὲν ἀλησμόνησαν ἔτε τὸ μέγα ὄνομα τοῦ Μίνως Υἱοῦ τοῦ Διός, ἔτε τοὺς κόπους, ὅπου ὑπέφερες εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος, ὅπου πολυλάκις ἐφημίσθης ἀναμίσσον τῶν ἡμετέρων Ἡγεμόνων, διὰ τὸ ποιῶν καλὸν ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Διατὶ δὲν παραινεῖς καὶ αὐτὰς τὰς ἀποικίας νὰ συμμαχήσωσι μετὰ σοῦ;

Αὐταὶ ὅλαι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰδομενεὺς, ἀπεφάσισαν νὰ μείνωσιν ἀδιάφοραι. Ὅχι, ὅτι δὲν ἔχουσι κλίσιν νὰ μὲ βοηθήσωσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μεγάλη λαμπρότης ταύτης τῆς Πόλεως ὅπῃ ἐξ ἀρχῆς ἔλαβε, τοὺς ἐφόβισεν. Οὗτοι οἱ Ἑλληνες ἐφοβήθησαν ὅχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅτι ἡμεῖς ἔχομεν ἐναντίον σκοπὸν εἰς τὴν ἐλευθερίαν των. Ἐσοχάζοντο, ὅτι ἀφ' οὗ ἡδέλαμεν ὑποτάξῃ τοὺς ὀρεινοὺς Βαρβάρους, δὲν ἤθελε μείνῃ εὐχαριστημένη ἡ ὑπερηφάνειά μας, ἀλλ' ἤθελε διαπεράσῃ περαιτέρω. Ἐνὶ λόγῳ κάθε πράγμα εἶναι ἐναντίον μας. Ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι, ὅπου δὲν μᾶς πολεμεῖσι φανερῶς, ἐπιθυμοῦσι νὰ μᾶς ἰδῶσι τεταπεινωμένους, καὶ ἡ ζήλοφθονία δὲν μᾶς ἐπιτρέπει κατένεα φίλον.

Βέβαια,

Βέβαια. ἀντεῖπεν ὁ Μέντωρ, τοιοῦτον εἶναι τὰ κακὰ τέλος τῶν βουλῶν σου· Θέλων νὰ φανῇς δυνατὸς, ἀφανίζεις τὰς δυνάμεις σου, καὶ εἰς καιρὸν ἐποῦ ἔξωθεν εἶσαι αἰτία φόβου καὶ μίσους, ἔσωθεν φθείρεις τὰς χρηματικὰς δυνάμεις σε, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔχῃς ἐτοιμοὺς διὰ νὰ βασάσῃς τὸ βάρος τήτου τῷ πολέμου. Ὡς δυσυχὴ καὶ πάλιν δυσυχὴ Ἰδομενεύς! ὅπου αἱ δυσυχίαι σου ἀκόμι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ σὲ διδάξωσι· Θέλεις νὰ λάβῃς καὶ ἄλλην δυσυχίαν διὰ νὰ προβλέπῃς τὰ κακὰ, ὅπου κατατρέχουσι τοὺς πλέον μεγάλους Βασιλεῖς, Ἄφες τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἐμέ, καὶ φανέρωσόν μοι ποῖαι εἶναι αἱ Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, ὅπου ἀρνοῦνται τὴν μετὰ σὲ συμμαχίαν.

Ἡ κυριώτερα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰδομενεύς, εἶναι τὸ Τάραντον, τὴν ὅποιαν εἶναι τρεῖς χρόνοι, ὅπου ἔκτισεν ὁ Φάλαντος εἰς ταύτην τὴν παραθαλασσίαν· Συνήγαγεν αὐτὸς εἰς τὴν Λακωνικὴν πολὺν ἀριθμὸν Νέων ὅπου ἐγεννήθησαν ἀπὸ ἀγνώστης γεννήτορας, ἀπόντων τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν πόλεμον· Ὅταν οἱ ἄνδρες ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸν πόλεμον, αἱ γυναῖκες τῶν τοὺς κατεπράϋναν, ἀρνούμεναι τὸ γεγονός· Ἐκεῖνοι οἱ Νέοι ἔπειτα οἱ γεννηθέντες ἐκ παρανομίας, ὄντες ἱκατοὶ καὶ μὴ γνωρίζοντες πλέον ἕτε πατέρα, ἕτε μητέρα, ἔζων ἐτάκτως, μὴ ὅλον τοῦτο ὅμως ἐπαιδεύοντο κατὰ τοὺς Νόμους· Διὰ τοῦτο λαβόντες ἀρχηγὸν τὸν Φάλαντον, ἄνδρα τολμηρὸν, ἄφοβον, ὑψηλόφρονα, καὶ θερμώτερον εἰς τὸ νὰ ἐλκύσῃ αὐτὸς πρὸς τὴν ἀγάπην τε, ἦλθον εἰς ταύτην τὴν παραθαλασσίαν, καὶ ἔκτισαν τὴν Πόλιν Τάραντον, δευτέραν τῆς Λακεδαιμονίας· Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ Φιλοκτήτης, ὅπου ἐδόξαζεν εἰς τὴν

πολιορκίαν τῆς Τρωάδος διὰ τῶν Σαγιτῶν τοῦ Ἡράκλους, ὕψωσιν ἐδῶ πλησίον τὰ τεῖχη τῆς Πεγηλίας, ἢ ὅποια εἶναι ἀδύνατος, μὰ πλεον φρονίμως κυβερνημένη ἀπὸ τοῦ Τάραντος· Τελευταῖον, ἔχομεν ἐδῶ πλησίον καὶ τὴν Κωμόπολιν Μεταπόντιν κτισμένην ἀπὸ τὸν φρόνιμον Νέσورا·

Σὺ λοιπὸν ἔχεις, ἀπεκρίθη ὁ Μέντωρ, τὸν Νέσورا εἰς τὴν Ἑσπερίαν, καὶ δὲν ἠδυνήθης νὰ τὸν ἐλκύσῃς πρὸς συμμαχίαν σου; Τὸν Νέσورا, μετὰ τοῦ ὁποίου πολλὰκις σὲ ἶδεν νὰ πολεμήσῃς κατὰ τῶν ἑχθρῶν σὰς Τρωαδιδῶν, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε μετὰ σοῦ σελήνην φιλίαν; Εἰγὼ τὴν ἔχασα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰδομενεύς, διὰ τὰς τέχνας ἐκείνων τῶν Λαῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι Βάρβαροι μόνον κατὰ τὸ ὄνομα· Αὐτοὶ ἐσάθισαν τόσον πανοῦργοι, ὅπου τῷ ἔδωκαν νὰ καταλάβῃ, ὅτι ἐγὼ ἠθέλον νὰ ὑποτάξω ὅλην τὴν Ἑσπερίαν, καὶ νὰ γένωι Τύραννος· Ἡμεῖς θέλομεν τὸν ἐλευθερώσει ἀπὸ αὐτὴν τὴν πλάνην, εἶπεν ὁ Μέντωρ. Οἱ Τηλέμαχος τὸν ἶδεν εἰς τὴν Πύλον πρὶν νὰ ἔλθῃ νὰ θεμελιώσῃ τὴν ἀποικίαν του, καὶ πρὶν νὰ δοθῶμεν ἡμεῖς εἰς τὰς μεγάλας μας θαλασσοπορίας πρὸς ζήτησιν τοῦ Ὀδυσσεύς· Δὲν θέλει ἀλησμονήσῃ αὐτὸς ἔτα τοιοῦτον Ἡρώα, ἔτε τὰ σημεῖα τῆς ἀγάπης, ὅπῃ ἔδειξε πρὸς τὸν Υἱὸν του Τηλέμαχον· Τὸ κυριώτερον ὅμως εἶναι νὰ τὸν ἐλευθερώσωμεν ἀπὸ τὴν ὑπόψιν, εἰς τὴν ἀποίαν τὸν ἐνέβαλον οἱ ἀετιδικοὶ σου· Οἱ πόλεμος ἢ γένηθῃ διὰ τὸν φόβον, ὅπου ἐπροξένησες εἰς τὰ γειτνιαζόντα πλῆθη, ἀφ' οὗ ὅμως ἀφαιρεθῇ αὐτὸς ὁ φόβος, ὁ πόλεμος ἐμποδίζεται· Σοὶ λέγω πάλιν, ἄφες μοι νὰ ἐντρεψῶ τὸ πρᾶγμα·

Λέγοντος τοῦ Μέντορος ταῦτα, ὁ Ἰδομενεὺς τὸν ἐνὶ
 γκαλίσθη, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ δὲν ἠδύνετο τὰ
 τῷ ὁμιλήσῃ. Ἀλλὰ τελευταῖον μετὰ βίας τῷ εἶπεν
 αὐτὸς τοὺς λόγους. Ὡς ἐμφρονέσατε Γέρον ἀπεσταλμέ-
 νε παρὰ τῶν Θεῶν εἰς τὸ τὰ διορθώσης τὰ παρ' ἐμοῦ
 πεπραγμένα πταίσματα! ὁμολογῶ, ὅτι ἠθέλον ὀργι-
 σθῇ ἐναντίον εἰς κάθε ἄλλον, ὅπου ἠθελε μοὶ ὁμιλή-
 σῃ μὲ τόσῃν ἐλευθερίαν, καθὼς ἐσύ, καὶ ὁμολογῶ ὁ-
 μοίως, ὅτι σὺ εἶσαι ὁ μόνος, ὅπου δύνασαι τὰ μὲ
 παρακινήσης εἰς τὸ τὰ ζητήσω τὴν εἰρήνην. Εἶχον ἀ-
 πόφασιν, ἢ τὰ ἀφανισθῶ, ἢ τὰ νικήσω τοὺς ἐχθρούς
 μου. Ὁρθότερον ὅμως εἶναι τὰ ἀκολουθήσω τὰς συμ-
 βουλάς σου, πάρειξ τὴν ἐπιθυμίαν μου. Ἐσὺ δὲν ἡμ-
 πορεῖς, ὦ εὐτυχὴ Τηλέμαχε, τὰ χάσης τὴν εὐθεῖαν
 ὁδὸν, καθὼς τὸ ἔπαθα ἐγὼ, ἐπεὶδὴ ἔχεις παρέμοισιν
 ὁδηγόν. Σὺ εἶσαι, ὦ Μέντωρ, κύριος ἐξουσιασὴς τῆς
 Ἰδομενείας. σὺ ἔχεις παρὰ τῶν Θεῶν ἔλιν τὴν σο-
 φίαν, καὶ ἡ ἰδία Ἀθηνᾶ δὲν ἠδύνατο τὰ δῶσθαι συμ-
 βουλάς ἀφελιμοντέρους. Ὑπάγε, τάξον, συμφώνησον,
 καὶ δὸς ἀπὸ τὸ ἔδικόν μου ἐκεῖνο, ὅπου σὲ ἀρέσῃ.
 Ὁ Ἰδομενεὺς θέλει βεβαιώσῃ ἐκεῖνο, ὅπου ἠθελες
 ἐνεργήσῃ.

Εἰς καιρὸν ὅπου αὐτοὶ ἔτιως ἀναμεταξύ ταν συν-
 διελέγοντο, ἠκούσθη αἰφριδίως μία συγκεχυμένη τα-
 ραχὴ ἀμαξῶν, χρέμετισμοὶ ἵππων, φωναὶ φοβεραὶ
 ἀνθρώπων, καὶ σαλπίγγων, ὅπου ἐνέμιζον τὸν αἶρα
 μὲ μίαν βοὴν πολεμικὴν. Ἐφάναζον οἱ Σαλεντῖνοι
 ἰδοὺ οἱ ἐχθροί, οἱ ὅποιοι διὰ τὰ ἀποφύγουσι τὰς πε-
 φυλαγμένους τόπους, μὲ ἓνα μακρὸν γῦρον, ἔρχονται
 τὰ πολιορκίωσι τὸ Σάλερτον. Οἱ Γέροντες καὶ αἱ

γυναῖκες ἔδειχον φαιερὰ τὸν ὑπερβολικὸν τῆς φόβου ἄνδρα. Δυσυχεῖς ἡμεῖς, ἔλεγον, ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἀφήσωμεν τὴν ὑγαπημένην μας Πατρίδα τὴν εὐκαρπον Κρήτην, καὶ νὰ ἀκολουθήσωμεν ἓνα Βασιλεῖα δυσυχῆ, διαπερῶντες τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ θεμελιώσωμεν μίαν Πόλιν, ἥ ὅποια θέλει μετατραπῇ εἰς κοινορχιδόν, ὡς ἡ Τρωάς; Ἐπάνω ἀπὸ τὰ νεοοικοδομημένα τεῖχη ἐφαίνοντο ἀσράπτουσαι εἰς τὴν πεδιάδα ἀπὸ τὰς Ἡλιακὰς ἀκτῖνας, αἱ περικεφαλαῖαι, καὶ αἱ ἀσπίδες τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἐδάμβωναν τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ὁρῶντων. Ἐφαίνετο ἡ γῆ σκεπασμένη ἀπὸ τὰ ἀνάρκμητα τόξα, καθὼς εἰς τὸ θεινὸν καῦμα σκεπάζεται εἰς τὴν Σικελίαν ἀπὸ τὴν μεγάλην πολυκαρπίαν, ὅπου αὐτὴ δίδει ἀνταμείβουσα τοὺς κόπους τοῦ Γεωργοῦ. Ἐφαίνοντο καὶ αἱ ἄμαξαι, ὅπου ἦσαν πλήρεις ἀπὸ κοπτερὰ δρέπανα, καὶ μεταξὺ ὅλων ἐκείνων, ὅπου ἦλθον εἰς τὸν πόλεμον, εὐκόλως ἐγνωρίζετο καθε γένος.

Οἱ Μέντωρ διὰ νὰ θεωρήσῃ καλλήτερον τὰς παρατάξεις τῶν ἐχθρῶν, ἀνέβη ἐπάνω εἰς ἓναν ὑψηλὸν πύργον, καὶ ὁ Ἰδομενεὺς μετὰ τοῦ Τηλεμάχου τὸν ἠκολούθησαν. Εὐθὺς ὅπου αὐτὸς ἀνέβη ἐκεῖ ἐπάνω, ἶδεν ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τὸν Φιλοκτῆτην, καὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου τὸν Νέσωρ μετὰ τοῦ Τίτου τοῦ Πεισιγράτου. Οἱ Νέσωρ ἦσαν εὐκαλὸς νὰ γνωρισθῇ ἀπὸ τὸ αἰδίσιμόν του γῆρας. Ἀφ' οὗ τὰς ἴδεν ὁ Μέντωρ ἐφώναξε πρὸς τὸν Ἰδομενεῖα. Σὺ λοιπὸν ἐπίστευες, ὅτι ὁ Φιλοκτῆτης καὶ ὁ Νέσωρ ἦσαν εὐχαριστημένοι νὰ μὴ σέ βοηθήσωσιν, ἀλλὰ μῆτε νὰ σέ πολεμήσωσιν; Ἰδὲ, ὅπου ἔλαβον τὰ ὅπλα καὶ σὺ; καὶ ἂν δὲν σφάλλω, ἐκείναι εἶναι

εἶναι αἱ στρατιωτικαὶ τάξεις τῶν Λακεδαιμονίων, ὅπου κυβερνᾷ ὁ Φάλαντος, καὶ ὅπου στρατεύουν ἄνωγ' εὐτάκτως. Κάθε πρᾶγμα εἶναι ἐναντίον σου, δὲν εἶναι κενένας γεγιγῶς εἰς ταύτην τὴν ἀκροθαλασσίαν, τὸν ὁποῖον (καὶ μὴ θέλων) νὰ μὴν διήγαιρες κατὰ σοῦ.

Λέγων αὐτὰ ὁ Μέντωρ κατεβαίνει μὲ σπουδὴν ἀπὸ τὸν πύργον, ὑπάγει εἰς μίαν πύλην τῆς Πόλεως πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζον οἱ ἐχθροὶ, προσᾶζει καὶ τὴν ἀνοίγῃ, καὶ θαυμάζομενος ὁ Ἰδομενεὺς βλέπων τὴν μεγαλοπρέπειαν μὲ τὴν ὁποίαν ἔπραττεν αὐτὰ, δὲν τολμᾷ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί ἤθελε νὰ κάμῃ. Αὐτὸς ὅμως διὰ τῆς χειρὸς ἔνευσε νὰ μὴν τὸν ἀκολουθήσῃ τις. Ἐπειτα ὑπῆγεν εἰς προὔπαντισιν τῶν ἐχθρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐθαυμάζοντο βλέποντες ἕνα ἄνθρωπον μόνον νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτοὺς, καὶ τὸς ἔδειξε διὰ σημεῖον εἰρήνης ἕνα κλάδον Ἑλαίας ὅπου ἐκράτει εἰς τὴν δεξιάν του. Ὅταν ἔφθασεν εἰς ἕνα πολλὰ μικρὸν διάστημα, ὅπου ἠδύνατο νὰ τὸν ἀκούσωσι, τοὺς ἐπαρακάλεσε διὰ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸς Ἀρχιστρατήγους των. Τῶν ὁποίων συναθροισθέντων ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ ὁ Μέντωρ ὡς ἀκολουθεῖς.

ὦ ἄνδρες μεγαλόψυχοι! τοὺς ὁποίους βλέπω ἰδοὺ συνηθροισμένους ἀπὸ τόσα λαμπρὰ Γένη, ὅπου ἀνθῶσιν εἰς τὴν πλουσίαν Ἑσπερίαν, ἰξεύρω καλῶς, ὅτι δὲν ἤλθετε ἰδοὺ δι' ἄλλο τέλος, εἰμὶ διὰ νὰ ὑπερασπισθῆτε τὴν κοιτὴν σας ἐλευθερίαν, καὶ ἐπαινώ τὸν ζῆλον, ὅπου ἔχετε. Μὰ δότε μοι θέλημα νὰ σας δείξω ἕνα τρόπον εὐκόλον νὰ φυλάξτε τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ὁδὸν τῶν Λαῶν σας χωρὶς νὰ χυθῇ αἷμα.

Ὡς φρόνιμε Νέστωρ! τὸν ὅποιον ἐγὼ βλέπω εἰς ταύ-
την τὴν συνάθροισιν, σὺ καλῶς ἰξεύρεις, πόσον εἶναι
ἐπιβλαβὴς ὁ πόλεμος ἀκόμι καὶ εἰς ἐκείνους, ὅπου τὸν
κινεῖσι δικαίως ἢ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Θεῶν. Ἀτάμε-
σα εἰς ἐκεῖνα τὰ κακὰ διὰ τῶν ὁποίων οἱ Θεοὶ παι-
δεύουσι τοὺς ἀνθρώπους, ὁ πόλεμος εἶναι τὸ χεῖρισον
καὶ πικρότατον. Ποτὶ δὲ θέλετε θυμωθῆναι καὶ ἀλησμο-
νήσετε ἐκεῖνο, ὅπου οἱ Ἕλληες ἐδοκίμασαν εἰς διάσπ-
μα δέκα χρότων ἔμπροσθεν τῆς δυσυχούς Τρωάδος.
Ὡς ποῖαι διαιρέσεις ἀναμέσον τῶν ἡγεμόνων; ποῖαι
ἀκαταστασίαι τῆς τύχης; ποῖαι φθοραὶ εἰς τὰς Ἕλ-
λας ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἑκτορος; καὶ ποῖαι δυσυχίαι
εἰς τὰς πλέον δυνατὰς Πέλλας διὰ τὴν πολυχρόνιον ἀ-
πουσίαν τῶν Βασιλέων εἰς τὸν πόλεμον; Εἰς τὴν ἐ-
πιτροπὴν τῶν ἄλλοι ἐναντάξουσιν, ἄλλοι εὐρήκαν ἕνα ἀ-
ξιοδάκρυτον θάνατον εἰς τὸν ἴδιον κόλπον τῶν γυναι-
κῶν των. Βέβαια τὸ μῖσος τῶν Θεῶν κατὰ τῶν Ἑλ-
λήνων, τοὺς ἐπαρακίνησε καὶ ὀπλισθῶσιν ἐναντίον εἰς
ἐκεῖνον τὸν περίφημον πόλεμον. Παρακαλῶ τὰς Θεάς,
ὦ Λαοὶ τῆς Ἑσπερίας! διὰ καὶ μὴ σᾶς δώσωσί ποτε μίαν
εἰκὴν τόσον δυσυχὴ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ Τρωὰς ἔ-
γινε σάνκη, καὶ διὰ τοὺς Ἕλληνας ἦτον καλῆτερον, καὶ
εὐρίσκηται ἀκόμι εἰς ὅλην τὴν λαμπρότητα τῆς δόξης
τῆς, καὶ ὁ τρυφήλος Πάρις καὶ ἀπολαμβάνῃ ἔτι εἰρη-
νικῶς τοὺς αἰσχροὺς τοῦ ἑρῶτας μετὰ τῆς Ἑλένης.
Σὺ ὅμως, ὦ Φιλοκτήτα; ἐπὶ πολὺν χρόνον δυσυχῇ
καὶ ἐγκαταλελειμμένε εἰς τὴν Νῆσον τῆς Δήμου, δὲν
φοβεῖσαι μήπως εὖρης εἰς παρόμοιον πόλεμον τοὺς ὁ-
μοίους κινδύνους; Ἰξεύρω, ὅτι καὶ οἱ Λαοὶ τῆς Λακε-
δαιμονίας ἐδοκίμασαν τὰς ἀταξίας, ὅπου ἐπραξένησεν

ἢ

ἡ πολυχρόνιος ἀπουσία τῶν ἡγεμόνων, Στρατηγῶν, καὶ Στρατιωτῶν, ὅταν ἐπορεύθισαν καὶ τῆς Τρωάδος. Καὶ ἐσεῖς τελευτήσαν, ὦ Ἕλληνες! ὅποσοι μετοικήσατε εἰς τὴν Ἑσπερίαν, μετοικήσατε ὑπερον ἀπὸ μίαν ἀκολέθισιν δυσυχίων, τῶν ὁποίων ἐσάθη αἰτία ὁ πόλεμος τῆς Τρωάδος.

Ὁ δ' οὕτως ὠμίλησεν ὁ Μέντωρ, μετέβη καὶ εἰς τοὺς Πυλίου, τὸν ὁποῖον γνωρίσας ὁ Νέστωρ εὐγῆκεν εἰς προὔπαντησίν του διὰ τὰ τὸν ἀσπασθῆ. Ἐναι πολλοὶ χρόνοι τῷ εἶπεν, ὦ Μέντωρ, ἀφ' οὗ σέ εἶδον εἰς τὴν Φωκίδα τὸ πρῶτον, ἔχοντα τότε χρόνους δεκαπέντε. Ἐγὼ ὅμως ἐκ τῆς ὁμιλίας σου προεἶδον, ὅτι ἔπρεπε τὰ εἶσαι τόσοι φρόνιμος, καθὼς ἔπειτα ἐχρημάτισες. Ποία τύχη σέ ἔφερεν εἰς τοῦτον τὸν πόλεμον; μὰ ποῖοι εἶναι οἱ τρόποι, διὰ τῶν ὁποίων θέλεις τὰ παύσῃς τοῦτον τὸν πόλεμον; Ὁ Ἰδομενεὺς μᾶς ἠνάγκασε τὰ τὸν πολεμήσωμεν. Ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν περιασώτερον τὴν εἰρήνην, καὶ μάλις αἰὲν ὠφέλεια ἐνὸς ἐκάστω, μᾶς ἀναγκάζει μεγάλως τὰ τὴν θέλωμεν, μὰ δὲν ἡδυνάμεθα πλέον τὰ τῷ πισεύσωμεν, καὶ τὰ ἔχωμεν βεβαίότητα. Αὐτὸς δὲν ἐφύλαξε τὰς ὑποσχέσεις τῶν πλησιοχόρων Λαῶν, καὶ οὕτως ἐφανερώσεν εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους τὴν ὑπερήφανόν του γνώμην, ὅπου εἶχεν εἰς τὸ τὰ τοὺς ὑποδουλώσῃ. δὲν μᾶς ἄφησεν ἄλλον τρόπον τὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν ἐλευθερίαν μας, εἰμὴ διὰ τῆς φθορᾶς τοῦ νεωσὶ ἐγερθέντος Βασιλείου του. Ἀνίσσας καὶ εὐρὴς κἀνένα τρόπον τὰ μᾶς βεβαιώσῃς, ὅτι δυνάμεθα τὰ συμφωνήσωμεν μετ' αὐτοῦ μίαν εἰρήνην εὐαθρὰν καὶ βεβαίαν, ὅλοι οἱ Λαοὶ, τὴν ὁποίους εἶδαι βλέπεις, θέλουσιν ἀφήσῃ ἀσμένως τὰ ὅπλα, καὶ ἡμεῖς

μεις θέλομεν μαρτυρήσαι μὲν χαρᾶς, ὅτι μὰς ὑπερβαί-
νεις κατὰ τὴν φρόνησιν.

Σὺ καλῶς ἰξεύρεις, ὦ φρόνιμε Νέστωρ; ἀπεκρίθη
ὁ Μέντωρ, ὅτι ὁ Ὀδυσσεύς ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμένα τὸν
Υἱὸν τοῦ Τηλέμαχου. Οὗτος ὁ Νέος ἀνυπόμονος νὰ μά-
θῃ τί ἔγινεν ὁ Πατήρ του, ἐπέρασεν εἰς τὴν Πύλον,
καὶ ἐξενίσθη εἰς τὴν οἰκίαν σου, ὅπου τὸν ἐδέχθης μὲ
ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ἀγάπης, ὅπου αὐτὸς ἠδύνατο νὰ
λάβῃ ἀπὸ ἑνα πιστὸν φίλον τοῦ Ὀδυσσεύς, καὶ ἔδωκας
εἰς τὸν ἱδίόν σου Υἱὸν τὴν φροντίδα νὰ τὸν συντροφεύ-
σῃ. Αὐτὸς ἔπειτα ἐπεχειρίσθη πολλὰς μακρὰς θα-
λασσοπορίας, καὶ ἶδε τὴν Σικελίαν, τὴν Αἴγυπτον,
τὰς Νήσους τῆς Κύπρου καὶ τῆς Κρήτης. Οἱ ἄνεμοι ὁμῶς,
ἢ μᾶλλον εἰπεῖν οἱ Θεοὶ, τὸν ἔρριψαν εἰς ταύτην τὴν
παραθαλασσίαν, ἐν ᾗ ἐβέλετο νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν Πα-
τρίδα τῆς Ἰθάκης. Εὐφράσαμεν λοιπὸν ἐδῶ εἰς καιρὸν
ἀρμόδιον, διὰ νὰ σᾶς ἐμποδίσωμεν ἀπὸ ἑνα φοβερόν
καὶ σκληρὸν πόλεμον. Δὲν εἶναι πλέον ὁ Ἰδομενεύς, εἶ-
ναι ὁ Υἱὸς τῆς Ὀδυσσεύς, εἶμαι ἐγὼ, ὅπῃ σοὶ γίνα-
μαι ἐγγυητής εἰς ὅλον ἐκεῖνο, ὅπῃ ἤθελεν ὑποσχεθῆναι
ὁ Ἰδομενεύς.

Εἰς καιρὸν ὅπου ὁ Μέντωρ συνδιελέγετο οὕτω με-
τὰ τοῦ Νέστωρος εἰς τὸ μέσον τῶν συμμαχούντων
Στρατευμάτων, ὁ Ἰδομενεύς καὶ ὁ Τηλέμαχος ὥπλι-
σμένοι μὲ ὅλους τοὺς Κρήτας, τοὺς ἐθεώρουν ἀπὸ τὸ
ῥῆμα τοῦ πύργου. Ἦσαντο αὐτοὶ προσεκτικοὶ διὰ νὰ
καταλάβωσι πᾶς ἐδέχοντο τοὺς λόγους τοῦ Μέντω-
ρος, καὶ ἐπέθυμον, ἂν ἦτον δυνατόν, νὰ ἀκρῶσιν
τὴν διάλεξιν ἐκείνων τῶν δύο Γερόντων. Ὁ Νέστωρ
πάντοτε ἐσάθη εἰς ὑπέληψιν, ὅτι ἦτον ὁ πλέον φρό-
νιμος

νιμος ἢ εὐγλωττος ὢλων τῶν Βασιλείων τῆς Ἑλλάδος. Αὐτὸς μόνος, ἐν ὅσῳ διήρκειεν ἡ πολιορκία τῆς Τρωάδος ἠδύνατο νὰ συγκεράσῃ τὴν ὁρμὴν τῆς Ἀχιλλείως, τὴν ὑψηλοφροσύνην τοῦ Ἀγαμέμνονος (α),
τὴν

(α) Οἱ Ἀγαμέμνων, καὶ μὲν τὸν Ὀμηρεν, ἢν γιῶς Ἀτρείως τὴν Πέλοπος, καὶ τῆς Διόπτῃς, καὶ δὲ τὸν Ἡσίοδον, τοῦ Πλεισθέους· ἀδελφὸς τοῦ Μενελάου, καὶ Βασιλεὺς τῆς Μυκῆνης. Ἐκλήθη οὕτως, οἰοῦναι ἄγαν μέγαν. Ἀφ' οὗ ὁ Πάρις ἔκλεψε τὴν Ἑλένη γυναῖκα τοῦ Μενελάου συνεκρότησαν συμβῆλιν ὅλοι οἱ ἡγεμόνες τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐνώσωσι τὰς δυνάμεις τῶν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Βασιλέως Ἀγαμέμνονος, διὰ νὰ ἐκδικήσωσι ταύτην τὴν ὕβριν καὶ αἰτιμίαν. Οἱ Λιμὴν τῆς Αὐλίδος εἰς τὴν Βοιωτίαν ἀπέναντι τῆς Νήσου Εὐβοίας ἦτοι τῆς Εὐρίπῃς ἦσαν ὁ τόπος, ὅπου συνήγοντο τὰ Στρατιωτικὰ τάγματα, καὶ παρῆλθον χρόνοι πολλοὶ ὥστε νὰ ἐτοιμασθῶσι τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τοιαῦτον σκοπὸν, μαῖλλον δὲ, ἵππεδ' ὁ Ἀγαμέμνων βελομένος μίαν ἡμέραν διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κυνήγι, ἐφόνευσε κατὰ δυσυχίαν τὴν Ἐλαφὸν τῆς Ἀργεμίδος. Ἡ Θιδ' διὰ ἐκδίκησιν ἔπεμψε Σαλατικὸν εἰς τὸ στρατεύμα, καὶ ἤγειρεν ἀνέμους σφοδρούς εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ἐμπόδιζον τὸν πλὴν· διὰ τὸ ἄτοπον τέτοιο τὰ Μαντεῖα ἐχρησιμοποίησαν, ὅτι δὲν εὐρίσκειτο ἄλλο μέσον διὰ νὰ παύσῃ τὸ κακόν, εἰμὶ νὰ χυθῇ τὸ αἷμα τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐπάνω τῶν θυσιῶν τῆς. Οἱ ἄξιος Ὀδυσσεὺς ἐννοήσας τὸ πρᾶγμα ἔφερεν ἐντέχνως εἰς τὸ στρατόπεδον τὴν ἐφιγμένην θυγατέρα τοῦ ταλαιπώρου τέτοιο Βασιλέως διὰ νὰ θυσιάσῃ, ὅταν ὁμῶς αὕτη ἔμελλε νὰ λάβῃ τὸν θάνατον, ἡ Ἀρτεμις λυπηθεῖσα, ἔβαλεν ἀντ' αὐτῆς μίαν ἔλαφον εἰς

50

τὴν ἀγριότητα τοῦ Αἴαντος, καὶ τὴν κινδυνώδη τόλμην τοῦ Διομήδους. Μία γλυκεῖα καὶ προτρεπτικὴ εὐλογία.

Δυσίαν, ἣ μετήγαγε τὴν πτωχὴν ταύτην εὐγενὴ παρ-
 θένον εἰς τὸν Ναόν της, ὅπου ἔκειτο εἰς τὴν Ταυρίδα
 Πόλιν τῆς Σκυθίας, παραδίδασα αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας
 τοῦ Θόαντος, διὰ τὰ ἐργάζεται ὡς Ἱέριασα. Μετὰ δὲ
 τὴν καὶ τῆς Τρωάδος ἐκστρατείαν, καὶ τὴν ταύτης ἀλω-
 σιν, ἐπιστρέφας ὁ Ἀγαμέμνων εἰς τὴν οἰκίαν τε δαφνη-
 φορῶν, ἦν ἐν ἐκείνῳ κινδυνωδεσέερος ἀπὸ ἐκεί-
 νης, ὅτῃ ἐνίκησεν. Ἐπειδὴ Κλυταιμνήστρα ἡ γυνὴ τε
 διὰ τὴν ἀνομιαν συγούσῃαν, ὅπου μετὰ τοῦ Αἰγίσθου
 Τίω τοῦ Θύεστος εἰς τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἀγαμέμνονος
 εἶχεν, ἐβοήθησε τοὺς ἐπιβουλεύοντας, καὶ ἐγένεν αἰ-
 τία τοῦ θανάτου του· ἢ κατ' ἄλλους, αὐτὴ ἡ ἰδί-
 α τὸν ἐφάνευσεν ἐκεί ὅτῃ ἐλούετο. Μ' ὅλον ὅτῃ ἡ Μάν-
 τις Κασάνδρα, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀγαμέμνων ἔλαβε μεθ'
 ἑαυτοῦ, προσέειπεν εἰς αὐτὴν τὴν δυσυχίαν ταύτην. Ὁ
 Τίος τοῦ Ορέης ἰδὼν ἑαυτὸν ἀδικούμενον διὰ τὴν
 σκληρότητα πρὸς τὸν Πατέρα του, ἐθανάτωσε τὸν Αἰ-
 γίσθον, καὶ τὴν μητέρα του Κλυταιμνήστραν, ὅπου ἦ-
 σαν αἴτιοι τοῦ θανάτου. Ἀγκαλὰ καὶ ἐφαίμετο, ὅτι
 εἶχε κάποιόν τι δικαιολόγημα, μ' ὅλον τοῦτο ἡ συνεί-
 δησις τε τὸν ἤλεγχε, παρασαίνωντάς τῃ ἀδιαλείπτως
 τὸ φοβερὸν θέαμα μιᾶς Μητρὸς πεφονευμένης ὑπὸ τοῦ
 Τίω της. Ἡ Θλίψις αὐτὴ τῷ ἦτον ἀνυπόφορος καὶ
 ἀπὸ τούτων χρησμούς ἔμαθεν, ὅτι ὁ τρόπος διὰ τὰ ἐ-
 λευθερωθῇ δὲν ἦτον ἄλλος, εἰμὴ τὰ ὑπάγει πρὸς τὴν
 Ταυρικὴν ἐπαρχίαν τῆς Σκυθίας, ὅπου ἐσώζετο τῆς
 Ἀρτέμιδος ὁ Νεὸς, τὸ ἄγαλμα τῆς ὁποίας ἔπρεπε
 τὰ φέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐπῆγε λοιπὸν ὁμοῦ μετὰ τὸν
 φίλον τε Πυλάδην Τιδὸν τοῦ Στροφίου Βασιλέως, καὶ
 τοῦ ὁποίου συνέζη πάντοτε ὁμοῦ, καὶ συνεβοηθοῦντο
 ἅμωι.

εὐγλωττία ἔχυετο ἀπὸ τὰ χεῖλη του ὥσάν μία βρύ-
σις γάλακτος, καὶ ὅλοι ἐκείνοι οἱ Ἡῤῥωες ἦσαν προσε-
πτικῶς τὴν ἐδικήν του καὶ μόνην φωνήν. Εὐθύς ὅπου
ὁ Νέστωρ ἤνοιγε τὸ στόμα, ὅλοι ἐσιάπων, ὥσάν ὅτε
μόνος αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἐιρηνεύσῃ εἰς τὸ Στράτευμα
τὴν θυριώδη ἀσυμφωνίαν. Ἀρχισεν αὐτὸς νὰ αἰθάνη-
ται

ἀμοιβαίως. Ὅθεν ὁ Πυλάδης ἠθέλησε νὰ τῷ δείξῃ
τότε, πόσῃν ἀγάπῃν τῷ ἐπρόσφερεν. Ὁ Νόμος τῆς
Πόλεως ἐδιώριζε νὰ θυσιάζωσιν ἐπάνω τῶν θυσια-
στηρίων τῆς Ἀρτέμιδος ὅλους τοὺς ξένους, ὅπου ἀπὴν-
των εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἐπειδὴ δὲν ἐθυσιάζον ἄλλο τι
πρὸς αὐτὴν εἰμὴ ἀνθρώπους. Ἀφ' οὗ συνέλαβον τὸν
Πυλάδην καὶ τὸν Ὀρέσην, τοὺς ἐπαράστησαν εἰς τὸν
Ἀρχιερεῖα καὶ Ἡγεμόνα Θόαντα· αὐτὸς χαρίζει τὴν
ζωὴν ἐνὸς τῶν δύο, καὶ καταδικάζει πρὸς θάνατον
τὸν ἕτερον· καὶ εἰς λοιπὸν ἐσπούδαζε νὰ φυλάξῃ τὴν
ζωὴν τοῦ ἐταίρου του, καὶ νὰ δώσῃ τὴν ἐδικήν τε εἰς
θάνατον· τελευταῖον ὁ κλῆρος ἐπίσεν εἰς τὸν Ὀρέ-
σην, ὁ ὁποῖος καὶ ἐδόθη εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἰφιγέ-
νειας, ὅπου ἦτον τότε Ἰέρια· καὶ κατὰ τύχην ἡ ρη-
θεῖτα Ἰφιγένεια οὕσα ἀληθῶς ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέσου,
γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν τῆς. Ὅθεν ἀπεφάσισαν καὶ οἱ
δύο νὰ ἐλευθερωθῶσι, καὶ φονεύσαντες τὸν σκληρὸν
Θόαντα ἠνώθησαν μετὰ τοῦ Πυλάδου, καὶ ἔφυγον με-
τὰ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος, τὸ ὁποῖον ἔκρυψαν μέ-
σα εἰς δεσμὸν ἀπὸ ξύλα, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ Ἀρτέμις
ἐπωνομάσθη Φασέλις (Fascelis), ἐπειδὴ Λατινικῇ ὁ
δεσμὸς Fascia καλεῖται· καὶ ἕτως ὑπέστρεψεν ὁ Ὀρέ-
σης εὐτυχῶς εἰς τὴν Εὐβάδα ἐλευθερωθεὶς τῆς μα-
νίας, ὅπου τὸν ἐθλίβε. Μετὰ τὸν Ὀρέσην εἶχεν ὁ
Ἀγαμέμνων καὶ θυγατέρας τίσσaras, Λαοδίκην, Χρυ-
σόθεμιν, Ἰφιγένειαν, καὶ Ἡλέκτραν.

ται τὰ ἐλαττώματα τοῦ γήρατος, μὰ οἱ λόγοι του ἦσαν ἀκόμι γεμάτοι ὄχι μόνον ἀπὸ δύναμιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γλυκύτητα. Διηγείτο τὰ παρεληλυθότα διὰ τὰ διδάσκει τοὺς Νέους διὰ τῶν ἐδικῶν του πράξεων, καὶ ἀγκαλὰ τὰ διηγείτο βραδέως, ὅμως μὲ χαρισιάτην γλυκύτητα.

Ἐφαίνετο, ὅτι αὐτὸς ὁ Γέρον ὁ θαυμαζόμενος ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἔχασε τὴν εὐγλωττίαν, καὶ ὅλον του τὸ ἀξίωμα, εὐθύς ὅπου ὁ Μέντωρ συναντήσῃ μετ' αὐτοῦ. Τὰ γηρατειά του ἐφαίνοντο εἰς τελείαν ἀδυναμίαν συγκρινόμενα μὲ ἐκεῖνα τοῦ Μέντορος, εἰς τὸν ὅποιον ἐφαίνετο ὅτι ὁ καιρὸς τοῦ μῦθου σφην τὴν φρόνησιν. Οἱ λόγοι του ἀγκαλὰ ἀπλοὶ καὶ σοβαροὶ, εἶχον ζωηράν τινα, καὶ ἐξουσιαστικὴν δύναμιν, ἡ ὁποία ἔλειπεν ἀπὸ τὸν Νέστωρ. Ἡ συνέχεια τῆς ὁμιλίας του ἦν βραχεῖα, συνοπτικὴ, καὶ δυνατή. Ποτὲ δὲν ἐταυτῳλόγει, ἔτε διηγείτο ἄλλα, ἀμὴν ἐκεῖνα ὅπερ ἦσαν ἀναγκαῖα εἰς τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ διηγηθῇ. Ἀνίσως ὁμως ἐνίοτε ἔπρεπε νὰ διαλεχθῇ πολλάκις περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, διὰ νὰ τὴν ἐντυπώσῃ εἰς τὸν νοῦν τῶν ἀκροατῶν, ἢ καὶ διὰ νὰ τὰς παρακινήσῃ, τὸ ἔπλαττε μὲ νέους τρόπους καὶ μὲ ὁμοιώσεις πλατείας καὶ πολλὰ αἰσθητικὰς. Ἀκόμι, ὅταν ἤθελε νὰ συγκατέβῃ εἰς τὰς χρείας τῶν ἄλλων, καὶ νὰ σαλεύῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀλήθειαν, εἶχε κάποιον ἄρεσόν καὶ γλυκύ. Οὗτοι οἱ θαυμασιώτατοι δύο ἄνδρες ἦσαν τότε εὐάρεστον θέαμα μετὰ τὸν τόσων διαφορῶν λαῶν, ἐκεῖ συνηθροισμένων. Ἐν ᾧ δὲ ὅλοι οἱ Σύμμαχοι ἐχθροὶ τοῦ Σαλάντου συνήγορο πλησιέστερον, διὰ νὰ τοὺς ἰδῶσι καὶ

νὰ

να ἀχέσωσι τὰς φρονίμους των συνδιαλέξεις, ὁ Ἰδομενεὺς καὶ ὅλοι οἱ ἑδικοί τε ἐσπούδαζον νὰ καταλάβωσιν ἀπὸ τὴν θεωρίαν των, καὶ νὰ ροήσωσιν ἀπὸ τὰ κινήματα τῶν χειρῶν, καὶ ἀπὸ τὸ χῆμα τῶ προσώπων, εἰς τὴν ἐ συμφωνῆσαν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ
ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Τῶν Συγγραφέων, ὧν ταῖς μαρτυ-
ρίαις ἐν τοῖς Σχολίοις ὁ Ἐκδο-
τὴς ἐχρήσατο.

Αἰθανάσιος ὁ Μέγας.

Αἰθναῖτος.

Αἰχύλος.

Αἰλιανός.

Αἰκαῖος.

Αἰκμαῖων.

Amnians Marcellinus.

Αἰνάρχαιος Νέος.

Αἰπολλόδωρος.

Αἰπολλώνιος.

Apulejus.

Αἰρατος.

Αἰρήριανός.

Αἰγούσιος.

Cesellinus.

Βασιλειῶν β. καὶ γ.

Bannier.

Bauprierius.

Βιργίλιος.

Bosset.

Bochartus.

Γενέσ. κεφ. β.

Gellius.

Gronovius.

Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός.

Διόδωρος ὁ Σικελιώτης.

Διογένης Λαέρτιος.

Εἰρασμός.

Εὐριπίδης.

Εὐσέβιος Καισαρεύς.

Εὐστάθιος Θεσσαλονίκης.

Eobanius.

Ηρόδοτος.

Ησύσιος.

Holle Josephus.

Hyginus.

Θεόγνης ὁ Μεγαρεύς.

Θεοδοτίων.

Θεόκριτος.

Θεόφραστος.

Θακυδίδης.

Γεζεκίλ.

Γερεμίας.

Γερώνυμος.

Γου.

Ἰουβένιος ὁ Ἰσθρικὸς .
 Juvenalius .
 Ἰω. Στροβαῖος .
 Isaac Boetsius .
 Ἰωσήπος Φλάβιος .
 Ἰσοκράτης .
 Julius Iolinus Polistor .
 Καλλιμάχος .
 Κασσιόδωρος .
 Κικέρων .
 Κλαυδιανός .
 Κριταί .
 Κέρτιος .
 Λακτάντιος .
 Lavaurius .
 Λιβάνιος .
 Λίβιος .
 Λυκάς ὁ Ἀπόστολος .
 Λυκανός .
 Λυκιανός .
 Lucretius .
 Λυκόφρων .
 Μακρόβιος .
 Μελέτιος ὁ Γεωγράφος .
 Mela Pomponius .
 Νάμ. Προφήτης .
 Νικηφόρος ὁ Ξανδοπούλος .
 Νικόλαος ὁ Μαλαξός .
 Ξενοφών .
 Ὀμηρος, ἢ Σχολιαστής αὐτοῦ .
 Ὀράτιος (Horatius)
 Orosius .
 Ὀρφεύς .
 Ὀβίδιος .
 Ὀλυμπιόδωρος .

Παλαίφατος .
 Παλλάδιος .
 Παμρά .
 Parmenius .
 Πausανίας .
 Περσεύς .
 Πλάτων .
 Πλίνιος .
 Πλέταρχος .
 Pctmay Francisus .
 Πολύβιος .
 Πολυδεύκης .
 Πρόκλος .
 Πτολεμαῖος .
 Prideaux .
 Rollinus .
 Σαπφώ .
 Σίνεας .
 Σέρβιος .
 Σιλήνιος Χῖος .
 Σιμωνίδης .
 Silius .
 Στέφανος Λεξιμογράφος .
 Στράβων .
 Στάτιος .
 Σοφοκλῆς .
 Σύμμαχος .
 Σωζόμενος .
 Σοικράτης .
 Τάγιτος .
 Τερτυλλιανός .
 Τζέτζης .
 Tibullus .
 Trogus .
 Varro .

Φάβιος .

Φάβιος.
Φιλόστρατος.
Φερνάντιος.
Φοντανέλλης.

Χαζέλλης.
Χριστόφ. Κελλάριος.
Χρύσιππος παρὰ Βελτίου.
Ωριγένης.

6/10

75

12

59

100

Καταγραφή

Μουσική

6/10

75
12
59

146

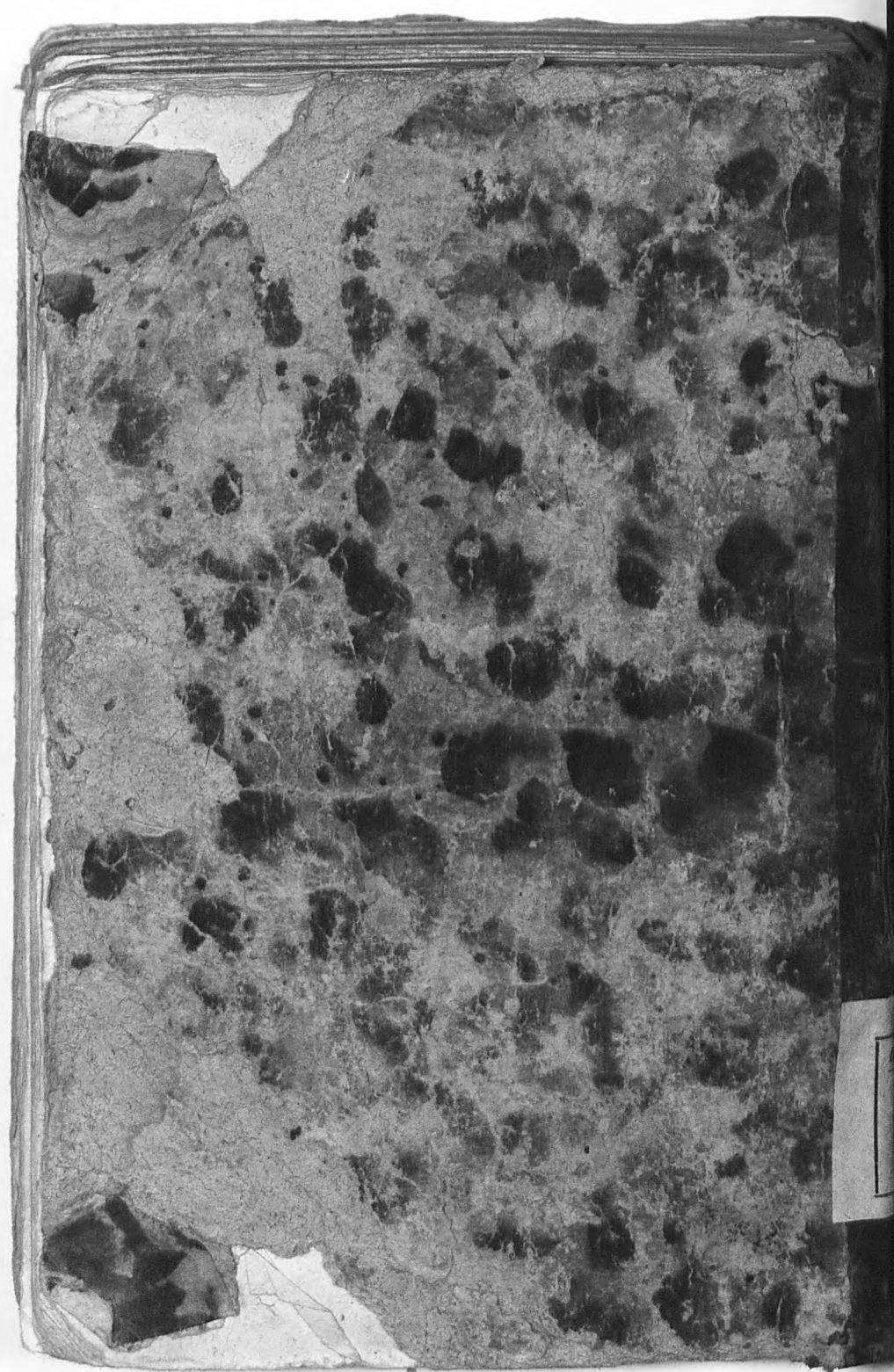
128	20
5	5
690	0
69	90
259	99
4810	800

807.10

290

810.00

1821

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας